MILÉNIUM

STIEG LARSSON

MUŽI, KTEŘÍ NENÁVIDÍ ŽENY

HOST

Více než kniha — droga!
LE NOUVEL OBSERVATEUR

Kniha *Muži, kteří nenávidí ženy* je dokonale svěží politický a žurnalistický thriller, který ale současně nabízí intimní příběh a zasahuje do světa morálky. Stieg Larsson sice vytahuje na světlo poněkud temná témata, jeho kniha ale představuje skutečný svátek a na její hlavní postavy nikdy nezapomenete.
MICHAEL ONDAATJE

Kniha *Muži, kteří nenávidí ženy* je tolstojovskou variací na téma záhadné vraždy v „zamčeném pokoji", je to jakási Agatha Christie pro dospělé. Sedněte si do křesla s tímto mistrovským dílem černého románu v ruce a nechejte Stiega Larssona, aby vás zatáhl do světa stínů. Současně se jedná o hlubokou sondu do prostředí kmenového násilí ve světě velkých financí a odhalení temné tváře země, která je jinak běžně známá spíše tím, jak jsou její obyvatelé slušní. Na konci první kapitoly budete vědět, o čem mluvím. Na konci druhé budete jako vosk v autorových rukou. A vůbec nepomýšlejte na to, že byste knihu odložili, dříve než ji dočtete.
JOHN BURDETT

Kniha *Muži, kteří nenávidí ženy* mě k sobě připoutala od začátku do konce. Je to svůdná směs technothrilleru a příběhu o rodinném tajemství. Na scénu vstupuje Lisbeth Salanderová, nový literární typ, hackerka toužící po spravedlnosti, která zná všechna vaše tajemství a ví, jak jich využít.
APRIL SMITHOVÁ

KAŽDÝ MÁ TAJEMSTVÍ,
JDE JEN O TO JE ODHALIT.
LISBETH SALANDEROVÁ

www.hostbrno.cz
www.stieg-larsson.cz

Cena 349 Kč

ISBN 978-80-7294-287-9
9 788072 942879

MILÉNIUM 1

STIEG LARSSON

MUŽI, KTEŘÍ NENÁVIDÍ ŽENY

PROLOG

Pátek 1. listopadu

Byla to každoročně se opakující událost. Muž obdarovaný květinou nyní slavil osmdesáté druhé narozeniny. Když obálka dorazila, otevřel balíček a sundal z něj dárkový papír. Poté vytočil číslo bývalého policejního komisaře, který se na penzi usadil u jezera Siljan. Muži nebyli pouze stejně staří, ale narodili se v tentýž den – což bylo možno v této souvislosti považovat za určitou ironii. Komisař věděl, že telefon zazvoní po roznášce pošty kolem jedenácté hodiny ranní, a během čekání popíjel kávu. Letos se však ozval už o půl jedenácté. Komisař zvedl sluchátko a bez představování řekl ahoj.

„Tak už je to tady."

„Copak to letos je?"

„Nevím, co je to za kytku. Měli by s ní posílat i název. Je bílá."

„Žádný dopis, předpokládám?"

„Ne. Nic než květina. Rámeček stejný jako loni. Takový ten laciný, co si člověk smontuje sám."

„Poštovní razítko?“

„Stockholm.“

„Rukopis?“

„Jako vždycky, text psaný velkými písmeny. Rovné a ozdobné písmo.“

Poté bylo téma vyčerpáno a oba muži seděli několik minut mlčky, každý na svém konci drátu. Penzionovaný komisař se sklonil zpět ke kuchyňskému stolu a potáhl z dýmky. Věděl však, že se od něj již neočekává položení nějaké spásné nebo břitce intelektuální otázky, která by na věc vrhla nové světlo. Tyhle časy byly dávno pryč a rozhovor mezi dvěma starci se nejspíše podobal rituálu kolem jakéhosi mystéria, o jehož řešení by žádný člověk na světě neměl sebemenší zájem.

Latinský název obdrženého exempláře byl *Leptospermum (Myrtaceae) rubinette.* Jednalo se o nijak mimořádně oslnivý keřík s drobnými, vřesu podobnými lístky a dvoucentimetrovými bílými květy s pěti okvětními plátky. Rostlina byla asi dvanáct centimetrů dlouhá.

Její domovinou je australská buš a horské oblasti, kde se může vyskytovat ve velkých trsech. V Austrálii se nazývá *Desert Snow.* Později jeden odborník z botanické zahrady v Uppsale konstatoval, že se jedná o neobvyklý druh, který se ve Švédsku pěstuje jen zřídka. Ve svém znaleckém posudku botanik uvedl, že rostlina je příbuzná s manukou a často bývá zaměňována se svou mnohem běžnější příbuznou

Leptospermum scoparium, rostoucí hojně na Novém Zélandu. Rozdíl podle odborníka spočívá v tom, že *Rubinette* má na špičce okvětních plátků pár mikroskopických růžových teček, které jí propůjčují narůžovělý nádech.

Rubinette byla ve všech ohledech překvapivě naprosto bezvýznamná. Postrádala komerční hodnotu. Neměla žádné známé léčebné účinky a nevyvolávala halucinogenní prožitky. Nehodila se k jídlu, nedala se použít jako koření ani pro výrobu rostlinných barviv. Na druhé straně měla určitý význam pro australské domorodce, aboriginy, kteří tradičně pokládali oblast a flóru kolem Ayers Rock za posvátné. Zdálo se, že jediným účelem květiny je nadále oblažovat okolí svou rozmarnou krásou.

Uppsalský botanik ve svém posudku konstatoval, že pokud je *Desert Snow* vzácná v Austrálii, ve Skandinávii je pak zcela ojedinělá. On sám nikdy žádný exemplář neviděl, ale poté, co požádal o radu své kolegy, se dozvěděl, že byly učiněny pokusy o její pěstování v jedné zahradě v Göteborgu, takže se zřejmě vyskytuje i na různých jiných místech v malých sklenících zahrádkářských nadšenců nebo amatérských botaniků. Důvodem k obtížnému pěstování rostliny ve Švédsku je absence suchého a mírného podnebí. Během zimy potřebuje *Desert Snow* ochranu. Je nevhodná pro vápenité půdy a vyžaduje zavlažování odspodu, přímo ke kořenům. Rostlině je třeba věnovat zvláštní péči.

Skutečnost, že se ve Švédsku jedná o vzácně se vyskytující květinu, by mohla teoreticky usnadnit vystopování původu právě tohoto exempláře, ale v praxi to byl nemožný úkol. Neexistoval žádný registr, do kterého by bylo možno nahlédnout, a rostlina nebyla omezena žádnou licencí. Nikdo nevěděl, kolik soukromých zahrádkářů se pokusilo pěstovat takto náročný druh – mohlo by se jednat o jakýkoli počet, od několika jednotlivců až po několik stovek nadšenců s přístupem k semenům nebo sazenicím. Semena bylo možné zakoupit poštou na dobírku od některého jiného pěstitele nebo z botanické zahrady kdekoli v Evropě. Člověk si mohl rostlinu obstarat i přímo na cestě do Austrálie. Jinak řečeno, identifikovat právě tohoto pěstitele mezi miliony Švédů majících malý skleníček nebo květináč v okně obývacího pokoje byl nesplnitelný úkol.

Desert Snow byla jednou z mnoha tajuplných květin, které každoročně přicházely prvního listopadu v obálce s ochrannou vrstvou. Druh byl pokaždé jiný, ale vždy se jednalo o krásné a nejčastěji poměrně vzácné exempláře. Květina byla jako vždy vylisovaná, pečlivě připevněná na akvarelový papír a zasklená v jednoduchém rámečku formátu 29 × 16 centimetrů.

Toto květinové tajemství nikdy neproniklo do masmédií ani k vědomí veřejnosti; známo bylo pouze omezenému okruhu zasvěcenců. Před třemi desetiletími bývala každoroční zásilka předmětem analýz – ve Státní

kriminalistické laboratoři, mezi experty na identifikaci otisků prstů a grafology, kriminálními vyšetřovateli a skupinkou příbuzných a přátel příjemce květiny. Nyní byli aktéry dramatu pouze tři lidé: stárnoucí oslavenec, penzionovaný policista a přirozeně neznámá osoba zasílající svůj dárek. Jelikož přinejmenším dva prvně jmenovaní se nacházeli v takto úctyhodném věku, byl nejvyšší čas připravit se na nevyhnutelné, totiž že se okruh zúčastněných brzy zúží.

Penzionovaný policista byl protřelý veterán. Nikdy nezapomněl na svůj první zásah, který spočíval ve včasném zatčení agresivního a silně podroušeného železničního strojníka, čímž předešel tomu, aby opilec začal ohrožovat sebe nebo své okolí. Během dlouhé kariéry poslal do chládku domácí tyrany, podvodníky, zloděje aut i podnapilé řidiče. Setkal se s vloupáními, loupežnými přepadeními, pašeráky a násilníky, a dokonce s víceméně duševně chorým lupičem, používajícím pro vniknutí do objektu výbušniny. Zúčastnil se vyšetřování devíti vražd nebo zabití. Pět z těchto případů skončilo tím, že pachatel zavolal na policii a pln kajícnosti se přiznal k zabití manželky, bratra nebo jiné blízké osoby. Třikrát se jednalo o vraždu způsobenou neznámým pachatelem, přičemž dvě z těchto vražd byly vyřešeny během několika dní a třetí s přispěním státní kriminálky po dvou letech.

Devátý případ byl po policejní stránce na draka, vyšetřovatelé totiž věděli, kdo je vrah, ale důkazy byly tak

chabé, že se žalobce rozhodl případ odložit. Ten tak byl k rozmrzelosti komisaře postupně promlčen. Ale po celou dobu se mohl ohlížet za svou působivou kariérou a cítit uspokojení nad tím, čeho dosáhl.

Ale komisař byl všechno jiné než spokojený.

Případ vylisovaných květin pro něj totiž byl stále bodajícím ostnem – nevyřešeným a frustrujícím případem, jemuž věnoval nesrovnatelně více času než čemukoli jinému.

Situace byla dvojnásob nepříjemná tím, že komisař ani po doslova tisícovkách hodin přemýšlení mimo službu nedokázal s jistotou rozhodnout, zda byl vůbec spáchán nějaký zločin.

Oba muži věděli, že osoba, která květinu zarámovala, použila rukavice, takže nebude možné najít otisky prstů na rámu ani na skle. Věděli, že vystopovat odesílatele je nemožné. Věděli, že takovýto rámeček se dá koupit v obchodě s fotografickými potřebami nebo v papírnictví kdekoli na světě. Jednoduše neexistovala jediná stopa, po které by se mohli pustit. A poštovní razítka bývala z různých míst; nejčastěji ze Stockholmu, ale třikrát z Londýna, dvakrát z Paříže, dvakrát z Kodaně, jednou z Madridu a z Bonnu a jednou, což bylo nejzáhadnější, z Pensacoly v USA. Zatímco v ostatních případech se jednalo o známá hlavní města, Pensacola byla tak nevýznamná, že si ji komisař musel vyhledat v atlasu.

Když se muži rozloučili, zůstal dvaaosmdesátiletý oslavenec dlouhou chvíli sedět na pohovce a rozjímal nad krásnou, ale nesmyslnou australskou květinou, jejíž název už nyní znal. Poté pozvedl oči ke zdi nad psacím stolem. Viselo tam čtyřicet tři vylisovaných zarámovaných a zasklených květin ve čtyřech řadách po deseti kusech nad sebou, v poslední neúplné řadě byly rámečky jen čtyři. V nejvýše položené řadě obrázek chyběl. Místo pro číslo deset zelo prázdnotou. *Desert Snow* měla být dárkem číslo čtyřicet čtyři.

Poprvé se však stalo něco, co porušilo rituál předešlých let. Zničehonic a zcela bez předchozího varování se muž rozplakal. Sám byl překvapen tímto nečekaným výbuchem citů po téměř čtyřiceti letech.

DÍL 1

VÝZVA

20. prosince až 3. ledna
18 PROCENT ŽEN VE ŠVÉDSKU BYLO
JIŽ NĚKDY NAPADENO MUŽEM

KAPITOLA 1

Pátek 20. prosince

Soudní proces byl definitivně skončen a vše, co mohlo být řečeno, již řečeno bylo. Mikael ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že soud prohraje. Písemný rozsudek byl vydán v pátek v deset hodin ráno a nyní zbývala jen jeho závěrečná sumarizace od novinářů čekajících na chodbě před soudní síní.

Mikael Blomkvist je viděl pootevřenými dveřmi a na několik vteřin zpomalil krok. Nechtělo se mu diskutovat o rozsudku, který právě vyslechl, ale otázky byly nevyhnutelné, a pokud někomu bylo jasné, že musí být položeny a zodpovězeny, byl to právě on. Tak takovéhle je to, být zločincem, pomyslel si Mikael. Na nesprávné straně mikrofonu. S námahou se napřímil a pokusil se o úsměv. Reportéři jeho úsměv opětovali a přátelsky, téměř rozpačitě mu kynuli.

„Podívejme… *Večerník, Expres,* TT, TV4 a… odkudpak jste vy… aha, *Průmysl dnes.* To musím být celebrita," konstatoval Mikael Blomkvist.

„Povězte nám něco, Kalle Blomkviste,“ řekl reportér prvního večerníku.

Mikael Blomkvist, jehož celé jméno bylo Carl Mikael Blomkvist, se jako vždy ovládl, aby neobrátil oči v sloup, když slyšel zdrobněliny. Jednou před dvaceti lety, když mu bylo třiadvacet let a právě začal pracovat jako novinář na svém prvním letním záskoku, bez vlastního přičinění náhodou odhalil bandu bankovních lupičů, která se během dvou let dopustila pěti pozoruhodných přepadení. Nikdo nepochyboval o tom, že se při každém přepadení jedná o stejnou partu; jejich specialitou bylo vyrazit do nějaké menší vesnice a s vojenskou precizností vyloupit jednu nebo dvě banky najednou. Lupiči používali latexové masky postaviček Walta Disneye a s nikoli nepochopitelnou policejní logikou byli pokřtěni na Ligu Kačera Donalda. Noviny je ale překřtily na Medvědí ligu, což působilo poněkud seriózněji, vezmeme-li v potaz, že ve dvou případech bezohledně a evidentně bez zájmu o osud ostatních stříleli pro výstrahu a ohrožovali tak kolemjdoucí i neodbytné zvědavce.

K šestému přepadení došlo za vrcholného léta v bance v Östergötalandu. Reportér místní rozhlasové stanice se náhodou nacházel v bance právě ve chvíli, kdy došlo k přepadení, a reagoval podle služebního manuálu. Ihned poté, co lupiči opustili banku, šel k telefonnímu automatu a zavolal na zpravodajství pro přímý přenos.

Mikael Blomkvist trávil několik dnů se svou známou na chatě jejích rodičů nedaleko Katrineholmu. Přesný důvod toho, proč si tyto věci v hlavě spojil, nedokázal Mikael sdělit ani policii, ale ve stejné chvíli, kdy poslouchal zprávy, si vzpomněl na partu čtyř chlapíků v chatě stojící asi o sto metrů dále. Viděl je před několika dny hrát venku badminton a prošel kolem nich se svou přítelkyní cestou ke zmrzlinovému stánku.

Neviděl nic jiného než čtyři blonďaté a vytrénované mladé muže v šortkách, svlečené do půl těla. Byli to zjevně kulturisté a cosi na těch mladících hrajících badminton ho přimělo pohlédnout na ně ještě jednou – snad skutečnost, že hráli ve vražedném slunečním žáru s něčím, co mu přišlo jako násilně soustředěná energie. Nevypadalo to jako nějaká kratochvíle, a proto je začal sledovat.

Neexistoval žádný rozumný důvod, aby je podezíral, že jsou bankovní lupiči, ale Mikael si přesto udělal procházku a zalehl na kopec, z něhož měl výhled na jejich chatu, a tam konstatoval, že to prozatím nevypadá nijak nadějně. Trvalo asi čtyřicet minut, než chlapíci přijeli a zaparkovali před chatou Volvo. Vypadalo to, že parta má naspěch, a každý z nich táhl sportovní tašku, což samo o sobě nemuselo znamenat nic jiného, než že se byli někde vykoupat. Ale jeden z nich se vrátil k autu a vyndal z něj předmět, který rychle zakryl sportovní bundou, a dokonce i ze své poměrně vzdálené pozorovatelny mohl Mikael konstatovat, že to je stará poctivá AK4, přesně ten typ, se kterým byl sám Mikael

nedávno sezdán během roční vojenské služby. Hned poté zavolal na policii a sdělil jí, co vypozoroval. To byla předehra k třídennímu intenzivnímu obléhání chaty za dohledu médií, ale hlavní balkon patřil Mikaelovi s vážně přislíbeným honorářem z jednoho večerníku. Policie rozbila svůj hlavní stan na pozemku u chaty, kde Mikael bydlel.

Pád Medvědí ligy dodal Mikaelovi přesně takový hvězdný status, který jako novinář ve své branži potřeboval. Odvrácenou stranou jeho popularity byla skutečnost, že se večerník nedokázal zdržet uveřejnění titulku *Kalle Blomkvist vyřešil případ.* Žertovný text sepsala jedna starší sloupkařka a obsahoval tucet odkazů na mladého detektiva Astrid Lindgrenové. Jako vrchol všeho byl text doplněn zrnitou fotografií Mikaela, jak s polootevřenými ústy a pozvednutým ukazovákem podává uniformovanému policistovi nějaké informace. Ve skutečnosti ukazoval směrem ke kadibudce u chaty.

Vůbec nezáleželo na tom, že Mikael jméno Carl nikdy v životě nepoužil a že se nikdy pod žádný text jako Carl Blomkvist nepodepsal. Od této chvíle byl ke svému zoufalství mezi kolegy novináři nazýván Kallem Blomkvistem – epitetem vyslovovaným s posměvačnou škádlivostí, nikoli sice nepřátelskou, ale rozhodně ne přátelskou. Se vší úctou k Astrid Lindgrenové – Mikael miloval její knihy, ale nesnášel zdrobněliny. Jeho epiteton začalo blednout až po několika letech a daleko větších

novinářských zásluhách, ale Mikael sebou pokaždé trhl, když toto jméno někdo použil v jeho blízkosti.

Mikael se mírumilovně usmál a zadíval se večerníku do očí.

„Ach jo, tak si něco vymysli. Stejně si ty svoje články vždycky vyfantazíruješ.“

Tón jeho hlasu nebyl nepříjemný. Všichni se mezi sebou víceméně znali a Michaelovi největší kritici si přítomnost odpustili. Michael dříve s jedním z nich pracoval a na večírku před pár lety se mu dokonce podařilo se s jednou ženou sblížit – s redaktorkou z TV4.

„Tak jste dnes dostal pořádně na frak,“ konstatoval *Průmysl dnes,* který evidentně poslal mladého zástupce.

„To jo,“ přiznal Mikael. Sotva mohl tvrdit něco jiného.

„Jaký je to pocit?“

Navzdory vážnosti situace si nedokázal Mikael ani starší novináři odpustit úsměv nad touto otázkou. Mikael si vyměnil pohled s TV4. *Jaký je to pocit* – otázka považovaná seriózními novináři všech dob za jedinou, kterou jsou Pitomí Sportovní Reportéři schopni položit Udýchanému Sportovci za cílovou páskou. Ale pak znovu zvážněl.

„Samozřejmě mě mrzí, že soud nedošel k jinému rozhodnutí,“ odvětil Mikael poněkud formálně.

„Tři měsíce vězení a 150 000 švédských korun odškodného. To je citelné,“ pronesla TV4.

„Přežiju to.“

„Omluvíte se Wennerströmovi? Podáte si ruce?“

„Ne, to asi sotva. Můj názor na obchodní morálku pana Wennerströma se nijak výrazně nezměnil.“

„Takže nadále tvrdíte, že je to ničema?“ zeptal se rychle *Průmysl dnes.*

Za touto otázkou se skrýval potenciálně nebezpečný článek a Mikael mohl po nastražené slupce snadno uklouznout, kdyby reportér nesignalizoval nebezpečí tím, že vystřelil mikrofon dopředu poněkud příliš horlivě. Mikael si několik vteřin rozmýšlel odpověď.

Soud právě vynesl rozsudek, že Mikael Blomkvist poškodil pověst finančníka Hanse-Erika Wennerströma. Byl odsouzen za pomluvu. Soudní líčení skončilo a Michael neplánoval, že se odvolá. Ale co by se stalo, kdyby neopatrně zopakoval své tvrzení už na schodech soudní budovy? Mikael se rozhodl, že otázku přejde.

„Myslím, že jsem měl pro zveřejnění svých informací dobré důvody. Soud byl jiného názoru a já přirozeně musím průběh soudního procesu akceptovat. Teď budeme v redakci o rozsudku diskutovat a poté se rozhodneme, co je třeba dělat dál. Víc nemám co dodat.“

„Ale zapomněl jste, že jako novinář přece musíte být schopen svá tvrzení doložit,“ řekla TV4 s narážkou na nabroušený tón v jeho hlase. To mohl sotva popřít. Bývali dobří přátelé. Tvářila se neutrálně, ale Mikaelovi se zdálo, jako by v jejích očích zachytil jakousi zklamanou odtažitost.

Mikael Blomkvist zůstal stát a několik hrozných minut odpovídal na otázky. Otázka, která nevyslovena visela ve

vzduchu a kterou se žádný reportér neodvážil položit – možná proto, že byla tak naprosto nepochopitelná –, se týkala faktu, jak Mikael mohl napsat text zcela postrádající důkazy. Všichni přítomní reportéři s výjimkou zástupce *Průmyslu dnes* byli veteráni s širokým profesním zázemím. Odpověď na tuto otázku pro ně ležela daleko za hranicí chápání.

TV4 Mikaela postavila před dveře radnice a vyzpovídala ho zvlášť před kamerou. Byla přátelštější, než si zasloužil, a Mikael dal k dobru dostatečné množství materiálu, aby byli všichni reportéři spokojeni. Tato záležitost bude mít za následek články v novinách – to bylo nevyhnutelné –, ale Mikael se snažil vsugerovat si, že jeho případ není největší mediální událostí roku. Novináři dostali to, co chtěli, a stáhli se zpět do svých redakcí.

Mikael měl v úmyslu se projít, ale byl větrný prosincový den a po poskytnutém interview mu bylo už tak dost chladno. Když osaměl na schodech radnice a pozvedl zrak, uviděl, jak William Borg vylézá svého auta, v němž seděl během celého interview. Jejich zraky se setkaly a poté se William Borg usmál.

„Ta cesta sem stála za to už jen proto, že tě můžu vidět s tímhle papírem v ruce.“

Mikael neodpověděl. William Borg a Mikael Blomkvist se znali už patnáct let. Kdysi společně pracovali jako externí ekonomičtí reportéři pro jedny ranní noviny. Možná za to

mohla špatná chemie mezi nimi, ale začalo tak jejich celoživotní nepřátelství. Borg byl v Mikaelových očích špatný novinář a otravný, malicherný a pomstychtivý člověk, který šikanoval své okolí hloupými žerty a vyjadřoval se pohrdavě o starších a tudíž i zkušenějších kolezích. Vypadalo to, že mu obzvláště leží v žaludku starší reportérky. Při prvním konfliktu se spolu pohádali a jejich další, stále stejné a zbytečné střety vedly k tomu, že jejich rozpor začal nabývat osobního rázu.

Střety Mikaela s Williamem Borgem probíhaly v dostatečně dlouhých intervalech, ale na konci devadesátých let se z nich stali skuteční nepřátelé. Mikael napsal knihu o ekonomické žurnalistice a pilně citoval z množství hloupých článků nesoucích Borgův podpis. V Mikaelově verzi Borg vystupoval jako pan Důležitý, který většinu faktů špatně pochopil a napsal oslavné články o nějakém internetovém podniku, který byl právě na cestě ke krachu. Borg Mikaelovu analýzu neocenil a při jednom náhodném setkání v hospodě na Söderu došlo téměř na facky. V té době Borg opustil novinařinu a nyní pracoval za podstatně vyšší plat v tiskové kanceláři podniku, který ještě ke všemu spadal do sféry zájmů průmyslníka Hanse-Erika Wennerströma.

Muži se na sebe dlouho dívali, dokud se Mikael neotočil na podpatku a neodešel. Byl to naprosto typický Borg tím, že přijel k radnici jen proto, aby se tam postavil a tlemil se na celé kolo.

Když Mikael odcházel, zastavil právě autobus číslo čtyřicet a Mikael do něj naskočil hlavně proto, aby byl odsud co nejrychleji pryč. Vystoupil u Fridhemsplanu a nerozhodně chvilku postával na místě, stále s rozsudkem v ruce. Nakonec se rozhodl přejít do Kaffé Anna u vjezdu do policejních garáží.

Neuplynulo ani půl minuty od chvíle, co si objednal café latté a sendvič, když v rádiu začaly polední zprávy. Jeho případ byl na třetím místě, po sebevražedném bombovém atentátu v Jeruzalémě a po novince o tom, že vláda ustavila komisi pro projednání nového domnělého kartelu ve stavebním průmyslu.

Novinář Mikael Blomkvist z časopisu Milénium *byl v pátek ráno odsouzen k tříměsíčnímu pobytu ve vězení za hrubou pomluvu průmyslníka Hanse-Erika Wennerströma. V jednom pozoruhodném starším letošním článku o takzvané aféře Minos Blomkvist tvrdil, že Wennerström použil státní peníze, určené pro průmyslové investice v Polsku, na obchod se zbraněmi. Mikael Blomkvist byl také odsouzen k zaplacení odškodného ve výši 150 000 švédských korun. V jednom komentáři Wennerströmův advokát Bertil Camnermarker prohlásil, že jeho klient je s rozhodnutím soudu spokojen. Je to obzvláště hrubý případ pomluvy, řekl advokát.*

Rozsudek měl dvacet šest stran. Věcně oznamoval, proč byl Mikael shledán vinným v patnácti bodech obžaloby za hrubou pomluvu obchodníka Hanse-Erika Wennerströma. Mikael konstatoval, že ho každý bod bude stát deset tisíc korun a šest dní vězení. Kromě nákladů na soudní řízení a honoráře jeho advokáta. Neměl už sílu přemýšlet nad tím, jaký by měl být rozsudek, ale konstatoval, že mohl být i horší; soud se rozhodl zprostit ho viny v sedmi bodech obžaloby.

Jak tak pročítal formulace v rozsudku, pociťoval stále větší tlak a nepříjemný pocit kolem žaludku. Překvapilo ho to. Již od doby, co začalo soudní řízení, Mikael věděl, že by se musel stát nějaký zázrak, aby soud neprohrál. V dané situaci neměl o celém průběhu ani nejmenší pochybnost a smířil se s tím. Dvě soudní přelíčení proseděl Mikael zcela bezstarostně a stejně tomu bylo i během oněch jedenácti dnů, kdy bez jakýchkoli konkrétních informací čekal na to, až proces skončí a soud zformuluje rozsudek, který nyní držel v ruce. Ale teď, když bylo po všem, ho zaplavily nepříjemné pocity.

Když si Mikael ukousl ze sendviče, měl pocit, že mu sousto roste v ústech. Nedokázal ho spolknout a odstrčil sendvič stranou.

Bylo to poprvé, co byl Mikael Blomkvist odsouzen za nějaký zločin – poprvé, kdy byl vlastně z něčeho podezřelý nebo obžalovaný. Ve srovnání s tím neznamenal rozsudek vůbec nic. Nedopustil se ozbrojené loupeže, vraždy ani

znásilnění. Z ekonomického hlediska byl však rozsudek citelný. *Milénium* nebylo právě vlajkovou lodí mediálního světa s neomezenými zdroji – časopis jakžtakž přežíval –, ale rozsudek pro něj žádnou katastrofu neznamenal. Problém spočíval v tom, že Mikael byl jedním ze spoluvlastníků časopisu a zároveň byl, což bylo dost hloupé, jeho přispěvatelem i odpovědným vydavatelem. Odškodné ve výši 150 000 švédských korun Mikael zamýšlel zaplatit z vlastní kapsy, což z velké části zlikviduje jeho úspory. Časopis se postará o soudní výlohy. Pokud bude chytře hospodařit, mělo by to dopadnout dobře.

Mikael přemýšlel i o možnosti prodat svůj byt, což by ho hodně pálilo. Na konci šťastných osmdesátých let, v období, kdy měl trvalé zaměstnání a relativně slušný příjem, se porozhlížel po nějakém stálém bydlení. Absolvoval prohlídky všemožných bytů a většinu z nich rovnou odepsal, dokud nenarazil na půdu o šedesáti pěti čtverečních metrech právě na začátku Bellmanovy ulice. Bývalý majitel z ní začal vytvářet obytný prostor, když najednou dostal místo v nějakém internetovém podniku v zahraničí, a Mikael tak mohl objekt před renovací lacino koupit.

Mikael zavrhl architektovy návrhy na řešení interiéru a práce dokončil sám. Investoval do nové koupelny a kuchyně a na zbytek se vykašlal. Namísto pokládky parket a postavení příček obrousil původní prkna, přímo na stávající zdi použil vápenný nátěr a nejhorší vady zakryl dvěma akvarely od Emanuela Bernstona. Výsledkem byl zcela

otevřený obytný prostor s místem na spaní za policí s knihami a s jídelnou a obývákem vedle kuchyňky s barem. V bytě byla dvě střešní okna a jedno štítové okno s výhledem na Rytířský záliv a Staré Město. Mikael měl výhled na proužek moře u Stavidla a na radnici. V dnešní situaci nebude mít prostředky na to, aby držel takový byt, i když by si ho rád nechal.

Ovšem skutečnost, že možná riskuje ztrátu bytu, nebyla nic ve srovnání s tím, že po profesní stránce utržil opravdovou ránu, a náprava jejích škodlivých následků bude dlouho trvat. Pokud je vůbec půjde napravit.

Jednalo se o důvěru. V dohledné budoucnosti bude hodně redaktorů váhat nad publikováním článků s jeho iniciálami. Mikael měl pořád ve své branži dostatek přátel, kteří pochopí, že zaplatil daň ze smůly a náhody, ale on už nebude mít nárok ani na sebemenší přehmat.

Nejvíce ho však pálilo ponížení.

Měl v ruce všechny trumfy, a stejně o ně přišel v boji s pologangsterem v obleku od Armaniho. S ničemou a burzovním spekulantem. S bohatým frajírkem se známým advokátem, který se mu celý proces vysmíval.

Jak se to mohlo takhle zhatit?

Wennerströmova aféra začala slibně před rokem a půl jednoho červnového večera v kokpitu žluté loďky Mälar 30. Všechno to byla náhoda, na jejímž počátku jeho kolega novinář, v současné době zaměstnanec PR v krajské radě,

chtěl udělat dojem na svou novou známost a nerozvážně pronajal plachetnici Scampi na několikadenní plachtění ve stockholmských šérách. Jeho tehdejší přítelkyně, která se právě přestěhovala z Hallstahammaru do Stockholmu kvůli studiím, se přes určité výhrady nechala přemluvit za podmínky, že bude moci jet i její sestra s přítelem. Nikdo z hallstahammarského tria nikdy předtím v plachetnici neseděl. Jediný problém bylo to, že kolega novinář byl do plachtění spíš nadšený než zkušený. Tři dny před vyplutím zoufale telefonoval Mikaelovi a přemlouval ho, aby s nimi jel jako pátý člen posádky se znalostí navigace.

Mikael se k tomuto návrhu zprvu stavěl chladně, ale nakonec na něj přistoupil díky příslibu, že si bude moci dopřát několikadenní oddech v šérách, s dobrým jídlem a v příjemné společnosti, jak tvrdili. Tyto růžové představy však přišly vniveč a plachtění se vyvinulo v mnohem větší katastrofu, než si Mikael vůbec uměl představit. Plavili se krásnou, ale málo dramatickou trasou z Bullandö nahoru k Furusundsledenu sotva pět vteřin, když nová přítelkyně Mikaelova kolegy dostala mořskou nemoc. Její sestra se začala hádat se svým přítelem a ani jeden z nich neprojevil zájem osvojit si sebemenší znalosti o plachtění. Brzy bylo jasné, že se od Mikaela očekává řízení lodi, zatímco ostatní přispívali dobře míněnými, avšak naprosto nesmyslnými radami. Po prvním přenocování v zálivu u Ängsö to Mikael chtěl vzdát a ve Furusundu nasednout na autobus domů. Jen

zoufalé naléhání bývalého kolegy Mikaela přimělo zůstat na palubě.

Příštího dne kolem dvanácté hodiny, dostatečně brzy na to, aby bylo k dispozici ještě několik volných míst, uvázali loď u přístavního můstku v Arholmě. Udělali si jídlo a právě obědvali, když si Mikael všiml žluté umělohmotné plachetnice M-30, která klouzala do zálivu pouze s hlavní plachtou. Loď pomalu nabírala vítr, zatímco kapitán se pídil po volném místě u přístavního můstku. Mikael se rozhlédl kolem a konstatoval, že mezi jejich Scampi a H-baatem na pravoboku je zřejmě jediná skulina, která by jakžtakž stačila pro štíhlou M-30. Postavil se na zadní palubě a ukázal na ni; kapitán na M-30 poděkoval zvednutím ruky a zamířil k můstku. Osamělý plachtař, který se neobtěžoval spouštěním motoru, všiml si Mikael. Slyšel skřípění kotevního řetězu a o několik vteřin později šla dolů hlavní plachta, zatímco plachtař zběsile pobíhal sem tam, aby zasunul kormidlo rovně do otvoru a zároveň dostal konec provazu na příď.

Mikael se opřel o zábradlí a zvedl ruku, aby ukázal, že je připraven provaz chytit. Nově příchozí provedl poslední změnu kurzu a perfektně vklouzl k zadní palubě Scampi, téměř úplně bez námahy. Právě v okamžiku, kdy podal konec provazu Mikaelovi, si Mikael uvědomil, že se znají, a potěšeně se usmál.

„Ahoj, Robby,“ řekl Mikael. „Proč nespustíš motor, abys nemusel škrábat lak ze všech lodí v přístavu?“

„Ahoj, Micke. Hned se mi zdálo, že jsi mi nějak povědomý. Motor bych pustil rád, jen kdyby to šlo. Ten všivák mi chcípl před dvěma dny u Rödlögy.“

Přes zábradlí si potřásli rukou.

Před celou věčností, na kungsholmském gymnáziu v sedmdesátých letech, byli Mikael Blomkvist a Robert Lindberg kamarádi, dokonce dobří kamarádi. A jak už to u starých kamarádů ze školy bývá, jejich přátelství skončilo po maturitě. Každý se vydal svou vlastní cestou a během posledních dvaceti let se sešli sotva šestkrát. Před tímto nečekaným setkáním u přístavního můstku v Arholmě se viděli naposledy tak před sedmi osmi lety. Zkoumavě na sebe hleděli. Robert byl dohněda opálený, s rozcuchanými vlasy a dvoutýdenním strništěm na bradě.

Mikaelovi se najednou výrazně pozvedla nálada. Když se jeho bývalý kolega novinář se svou prostoduchou společností vydali zatančit si kolem svatojánské břízy u krámku na druhé straně ostrova, Mikael se posadil se sleděm a panákem do kokpitu na M-30 a oba muži klábosili o hloupostech jako kamarádi ze školy.

O něco později večer, poté, co oba vzdali boj proti proslulým armholmským komárům, a po nezanedbatelném množství vypitých panáků se muži stáhli do podpalubí a jejich rozhovor se změnil na kamarádské dohadování o morálce a etice v obchodním světě. Oba si zvolili kariéru, která byla v určitém smyslu zaměřena na oblast financí.

Robert Lindberg šel po gymnáziu na obchodní akademii a poté vstoupil do světa bankovnictví. Mikael Blomkvist skončil na žurnalistice a většinu svého profesního života věnoval odhalování pochybných obchodů právě ve světě bankovnictví a financí. Rozhovor se začal točit kolem správnosti a morálky některých zlatých padáků z devadesátých let. Po chrabré obhajobě několika takovýchto smluv o odchodném si Lindberg sundal brýle a proti své vůli konstatoval, že se přese všechno v obchodním světě tu a tam skrývá nějaký ničema. Najednou na Mikaela pohlédl vážnýma očima.

„Když jsi investigativní novinář a píšeš o hospodářské kriminalitě, proč nenapíšeš něco o Hansi-Erikovi Wennerströmovi?“

„Nevěděl jsem, že je o něm co psát.“

„Tak trochu zadoluj v paměti. No tak do toho, sakra. Kolik toho víš o programu SIB?“

„No, to byl v devadesátých letech nějaký podpůrný program pro země bývalého východního bloku, který měl pomoct jejich průmyslu postavit se na vlastní nohy. Před několika lety skončil. O tomhle jsem nic nepsal.“

„Podpora SIB – Rady pro podporu průmyslu –, kterou spustila vláda a řídili ji reprezentanti desítky velkých švédských podniků. Program SIB získal státní garance pro celou řadu projektů, rozhodlo se o tom po jednání s vládami v Polsku a pobaltských zemích. V čele stála Ústřední organizace dělnických hnutí jako záruka toho, že

prostřednictvím švédského modelu budou posílena i dělnická hnutí na Východě. Formálně vzato šlo o podpůrný projekt, který byl založen na principu ‚pomocí ke svépomoci' a který měl východním režimům poskytnout možnost sanace vlastní ekonomiky. V praxi se ale jednalo o to, že švédské podniky získaly subvence, aby se etablovaly jako akcionáři podniků ve východních zemích. Ten zatracený křesťanský ministr byl zapáleným příznivcem SIB. Jednalo se o papírenský průmysl v Krakově, o zvýšení standardu kovovýroby v Rize a cementárny v Tallinu a tak dále. Peníze byly rozděleny vedením programu SIB, které se skládalo ze samých těžkých kalibrů bankovního a průmyslového světa."

„Takže šlo o peníze daňových poplatníků?"

„Asi padesát procent byl státní příspěvek, zbytek daly dohromady banky a průmyslové podniky. Ale žádný idealismus v tom nebyl. Banky i podniky počítaly s tím, že si pěkně namastí kapsu. Jinak by se na to zvysoka vykašlaly."

„A o kolik peněz se jednalo?"

„Počkej, ještě si poslechni tohle. Program SIB se týkal hlavně řádných švédských podniků, které chtěly proniknout na východní trh. Byly to silné podniky jako ABB nebo Skanska. Jinými slovy žádní spekulanti."

„Ty tvrdíš, že Skanska nespekuluje? A co ten výkonný ředitel, který dostal padáka, když nechal jednoho ze svých hochů utopit půl miliardy v burzovních spekulacích? A jak

je to s tím jejich hysterickým obchodováním s domy v Londýně a Oslo?“

„Jasně, hajzlíky najdeš v jakémkoli podniku na světě, ale ty víš, co tím myslím. Že jde o podniky, které každopádně něco produkují. O páteř švédského průmyslu a tak podobně.“

„A co má s tímhle společného Wennerström?“

„Wennerström je v téhle hře něco jako žolík. Chlapík odnikud, který nemá žádné zázemí v těžkém průmyslu, takže tu v téhle souvislosti vlastně nemá co pohledávat. Ale Wennerström nashromáždil na burze obrovský majetek a investoval do stabilních podniků. Takže se dá říct, že přišel zadní cestičkou.“

Mikael si nalil do skleničky Reimersholmskou pálenku, opřel se v kabině a vzpomínal, co o Wennerströmovi ví. Což nebylo nic moc. Wennerström se narodil kdesi v Norrlandu, kde v sedmdesátých letech založil investiční společnost. Vydělal nějaké peníze, přestěhoval se do Stockholmu a tam během šťastných osmdesátých let udělal závratnou kariéru. Založil Wennerströmovu skupinu, která se poté, co se kancelář etablovala v Londýně a v New Yorku, přejmenovala na *Wennerstroem Group* a společnost začala být zmiňována ve stejných článcích jako Beier. Wennerström obchodoval s akciemi, opcemi a rychlými spekulacemi a dostal se do tisku mezi celebrity – jako jeden z našich četných miliardářů s půdním bytem zabírajícím celé patro na Pobřežní ulici, s úžasnou letní vilou na Värmdö a

dvacet tři metrů dlouhým motorovým křižníkem, koupeným od jedné z bývalých tenisových hvězd, která zchudla. Koumák na prachy, jasně, ale celá osmdesátá léta byla desetiletím takovýchto vychytralých koumáků a spekulantů s nemovitostmi a Wennerström se nevyznamenal o nic víc než kdokoli jiný. Ba právě naopak; byl spíš ve stínu těch Velkých hochů. Neměl nabubřelé manýry jako Stenbeck a nevyléval si srdce v novinách jako Barnevik. Wennerströma nezajímaly nemovitosti, namísto toho značně investoval do bývalého východního bloku. Když v devadesátých letech balón splaskl a jeden ředitel po druhém začal vyskakovat se svým zlatým padákem, Wennerströmovy podniky z toho vyšly překvapivě dobře. Ani náznak nějakého skandálu. Dokonce samotné *Financial Times o* tom psaly jako o *A Swedish Success Story.*

„Bylo to v roce 1992. Wennerström se ohlásil u rady SIB a oznámil jí, že chce peníze. Představil plán, který byl jasně zakotven v lokálních zájmech v Polsku a týkal se etablování průmyslové výroby obalových materiálů v potravinářském průmyslu.“

„Takže konzervárenský průmysl.“

„Ne přesně, ale něco v tom smyslu. Nemám ani páru o tom, jak Wennerström vyčenichal SIB, ale mohl si pak beze všeho odkráčet se šedesáti miliony v kapse.“

„Tak tohle začíná vypadat zajímavě. Nech mě hádat – to bylo naposledy, co ty prachy někdo viděl.“

„Omyl,“ řekl Robert Lindberg. Usmál se a posilnil se pár kapkami kořalky.

„To, co přišlo potom, je příklad klasické ekonomické zprávy. Wennerström opravdu etabloval obalový průmysl v Polsku, blíže lokalizováno v Lodži. Ten podnik se jmenoval Minos. SIB dostala v roce 1993 několik nadšených zpráv, pak bylo ticho po pěšině. V roce 1994 Minos najednou zkrachoval.“

Robert Lindberg s bouchnutím položil skleničku, aby tak názorně předvedl kolaps podniku.

„Problém SIB spočíval v tom, že neexistovala žádná skutečná pravidla, jakým způsobem by projekt měl být spravován. Pamatuješ přece, jaká to byla doba. Po pádu Berlínské zdi všichni hýřili optimismem. Bude nastolena demokracie, nebezpečí jaderné války je pryč a z bolševiků se přes noc stanou opravdoví kapitalisté. Vláda chtěla stabilizovat demokracii na Východě. Každý kapitalista chtěl jít s dobou a pomáhat při budování nové Evropy.“

„Nevěděl jsem, že kapitalisti jsou tak zapálení pro dobročinné skutky.“

„Věř mi, to byl žhavý sen každého kapitalisty. Rusko a východní státy jsou přece po Číně největším zbývajícím trhem na světě. Průmysl neměl s pomocí vládě žádný problém, hlavně ty podniky, které měly poskytnout jen zlomek výdajů. Suma sumárum spolkl SIB téměř třicet miliard korun z peněz daňových poplatníků. Peníze se měly

vrátit ve formě budoucích zisků. Formálně byl program SIB iniciativou vlády, ale průmyslové přesuny byly tak velké, že vedení SIB pracovalo prakticky samostatně.“

„Chápu. V tomhle se taky skrývá nějaká zajímavá historka?“

„Trpělivost. Když ten projekt spustili, s financováním nebyly žádné problémy. Švédsko ještě nepocítilo úrokový šok. Vláda byla spokojená, že SIB bude poukazovat na velké švédské investice do demokracie na Východě.“

„Takže tohle bylo za pravicové vlády.“

„Politiku do toho netahej. Jedná se o prachy a je úplně fuk, jestli ministry volí socani nebo pravičáci. Takže, plnou parou vpřed, pak přišly valutové problémy a potom začalo několik chytráků z Nových demokratů – pamatuješ si na Nové demokraty? – fňukat, že chybí dohled nad činností SIB. Jeden z těch hnidopichů si popletl SIB se SIDA a myslel si, že se jedná o nějaký zatracený podpůrný environmentální projekt v Tanzanii. Na jaře 1994 bylo zahájeno šetření, které mělo zhodnotit činnost SIB. V té době byly otazníky u více projektů, ale jedním z prvních, které měly být prošetřeny, byl Minos.“

„A Wennerström nemohl doložit, na co ty peníze použil.“

„Naopak. Wennerström prezentoval naprosto vynikající zprávu o investovaných prostředcích, tedy že padesát čtyři miliony vložil do Minosu, ale ukázalo se, že v zaostalém Polsku jsou příliš velké strukturální problémy, aby tam mohl

fungovat moderní podnik, a že jejich obalový průmysl byl prakticky vytlačen podobnými konkurenčními německými projekty. Němci právě skupovali celý východní blok.“

„Říkal jsi, že Wennerström dostal šedesát milionů korun.“

„Přesně tak. Peníze ze SIB fungovaly jako bezúročná půjčka. Šlo přirozeně o to, aby podnik za určitý počet let část peněz vrátil. Ale Minos se zhroutil a projekt neuspěl, což Wennerströmovi nikdo nemohl vyčítat. Tehdy vstoupily do hry státní garance a on vyvázl bez jakékoli újmy. Jednoduše nemusel vracet peníze, které zmizely, když Minos zkrachoval, a mohl také dokázat, že sám přišel o odpovídající částku z vlastních prostředků.“

„Počkej, pochopil jsem to správně? Vláda přihrávala miliardy z peněz daňových poplatníků a posloužila diplomaty, kteří zúčastněným otevírali dveře. Průmyslové podniky dostaly peníze a použily je k tomu, aby investovaly do *joint venture* a aby pak přinesly domů rekordní zisky. Jinak řečeno, tak už to obvykle chodí. Někdo vyhraje a jiní platí účty, a my dobře víme, kdo to je.“

„Ty jsi cynik. Půjčky měly být vráceny státu.“

„Říkal jsi, že byly bezúročné. Takže to znamená, že na daňové poplatníky za ty prachy, které dali dohromady, žádné výhody nezbyly. Wennerström dostal šedesát milionů, z toho padesát čtyři milionů investoval. A co se stalo s těmi zbývajícími šesti?“

„Ve stejné chvíli, kdy bylo jasné, že projekty SIB budou podrobeny kontrole, poslal Wennerström SIB šek na šest milionů, aby zaplatil rozdíl. A tím byla věc z čistě právního hlediska z obliga.“

Robert Linberg zmlkl a vyzývavě pohlédl na Mikaela.

„To vypadá, že si Wennerström ulil stranou trochu peněz pro SIB, ale ve srovnání s půlmiliardou, co zmizela ze Skansky, nebo se skoro miliardovým zlatým padákem ředitele ABB – to bylo něco, co lidi vážně šokovalo – tady nebude zas tolik o čem psát,“ konstatoval Mikael. „Dnešní čtenáři už mají dost článků o nekompetentních spekulantech, i když se jedná o peníze daňových poplatníků. Je na téhle historce ještě něco zajímavého?“

„Bude toho čím dál víc.“

„Jak jsi se tohle všechno o Wennerströmových kšeftech v Polsku dozvěděl?“

„V devadesátých letech jsem pracoval v Obchodní bance. A hádej, kdopak asi dělal zprávy pro zástupce banky v SIB?“

„Aha. Povídej dál.“

„Takže… abych to shrnul, SIB obdržela od Wennerströma vysvětlení. Byly sepsány všechny potřebné dokumenty. Zbývající peníze byly vráceny. Právě tohle vrácení šesti milionů je mazané. Když narazíš na někoho, kdo ti chce dát balík peněz, tak je sakra jasné, že chce něco ututlat.“

„Pojď zpátky k věci.“

„Ale milý Blomkviste, vždyť právě tohle je ta věc, o kterou jde. SIB je s Wennerströmovou zprávou spokojená. Investice je fuč, ale nic nenasvědčuje tomu, že s ní bylo špatně naloženo. Prošli jsme faktury, bankovní převody a všechny papíry. Všechno bylo nádherně doložené. Věřil jsem tomu. Můj šéf tomu věřil, SIB tomu věřila a vláda k tomu neměla co dodat.“

„V čem byl tedy háček?“

„Tahle historka začíná být citlivá,“ řekl Lindberg a najednou vypadal překvapivě střízlivý. „Protože ty jsi novinář a tohle je *off the record.* „

„Nech toho. Nemůžeš se posadit a něco mi vyprávět a pak otočit a říct, že víc už vědět nesmím.“

„To právě klidně můžu. Všechno, co jsem ti do téhle chvíle povídal, je naprosto veřejné. Můžeš to rozmáznout v novinách, jestli chceš. Zbytek téhle historky – který jsem ti neřekl – můžeš klidně rozmáznout taky, ale musíš mě brát jako anonymní zdroj.“

„Aha, ale podle běžné terminologie *off the record* znamená, že jsem se dozvěděl něco důvěrného, ale nesmím to zveřejnit.“

„Na terminologii ti kašlu. Napiš si sakra, co chceš, ale já jsem tvůj anonymní zdroj. Domluveno?“

„Jasně,“ odvětil Mikael.

S odstupem času se ukázalo, že jeho odpověď byla samozřejmě chyba.

„Takže. Tenhle příběh o Minosu se odehrál asi před deseti lety, těsně potom, co padla zeď a z bolševiků se stali řádní kapitalisté. Já jsem byl jedním z těch, co prošetřovali Wennerströma, a celou dobu jsem si myslel, že je v tom nějaká levárna.“

„A proč jsi při tom prošetřování nic neřekl?“

„Diskutoval jsem o tom se svým šéfem. Ale šlo o to, že jsme se neměli čeho chytit. Všechny papíry byly v pořádku. Nemohl jsem udělat nic víc, než se pod svou zprávu podepsat. Ale pokaždé, když jsem potom narazil v novinách na Wennerströmovo jméno, jsem si vzpomněl na Minos.“

„Aha.“

„Víš, před pár lety, v polovině devadesátých let, dělala moje banka s Wennerströmem nějaké obchody. Vlastně dost velké obchody. Nebylo to úplně ideální.“

„Vyfoukl vám prachy?“

„Ne, takhle zlé to nebylo. Obě strany na těch obchodech vydělaly. Spíš šlo o to, že… nevím, jak bych to měl správně vysvětlit. Teď tam patřím a mluvím o svém zaměstnavateli, a to nechci. Ale co mě tehdy praštilo do očí – celkový dojem, jak se tomu říká, ten nebyl vůbec dobrý. Wennerström byl v médiích prezentován jako nějaký úžasný ekonomický zázrak. A z toho on žije. To je jeho kapitál, důvěra.“

„Vím, co tím myslíš.“

„Měl jsem dojem, že všechno kolem toho chlapa je humbuk. Vůbec neměl nějaké zvláštní nadání pro

ekonomiku. Naopak, v některých otázkách mi připadal nepochopitelně přízemní. Měl několik chytrých, mladých a výbojných poradců, ale o něm osobně jsem rozhodně žádné dobré mínění neměl.“

„Chápu.“

„Před pár lety jsem byl v Polsku kvůli úplně jiné záležitosti. Byli jsme na večeři s několika investory v Lodži a já jsem se náhodou ocitl u stejného stolu jako primátor. Mluvili jsme o tom, jak bylo těžké postavit polskou ekonomiku na nohy a tak podobně, a já se přitom mimochodem zmínil o projektu Minos. Primátor na nějakou dobu naprosto nechápavě civěl – jako by o Minosu nikdy neslyšel –, ale pak si vzpomněl, že to byl nějaký mizerný podnik, ze kterého nakonec nic nebylo. Se smíchem tohle téma ukončil a řekl – cituju slovo od slova –, že pokud by to bylo všechno, co švédští investoři dokázali, pak by naše země brzy zkrachovala. Chápeš to?“

„Ta výpověď naznačuje, že lodžský primátor je hlava otevřená, ale pokračuj.“

„Tahle věta mi pořád vrtala v hlavě. Příští den jsem měl ráno schůzku, ale po zbytek dne volno. Jen z pouhé zvědavosti jsem se tam rozjel a našel jsem tu zavřenou továrnu Minos, v mrňavé vesničce úplně mimo Lodž, s hospodou ve stodole a kadibudkami na zahradě. Ten velký podnik Minos byl barabizna na spadnutí. Starý sklad z vlnitého plechu, který v padesátých letech postavila Rudá armáda. Na pozemku jsem narazil na hlídače, co uměl

trochu německy, a dozvěděl jsem se, že jeho bratranci v Minosu pracovali. Jeden z nich bydlel kousíček odtud, a tak jsme zašli k němu domů. Hlídač šel se mnou a tlumočil. Zajímá tě, co říkal?“

„Umírám zvědavostí.“

„Minos začal fungovat v roce 1992. Měl nanejvýš patnáct zaměstnanců, většina z nich byly staré babky. Plat byl sotva sto padesát švédských korun za měsíc. Nejdřív tam neměli žádné stroje, takže zaměstnancům nezbylo než uklízet v té barabizně. Na začátku října dorazily tři stroje na výrobu kartonů, koupené v Portugalsku. Byly staré, rozbité a naprosto zastaralé. Pokud by se prodaly na šrot, sotva by se za ně utržilo víc než pár tisícovek. Samozřejmě ještě fungovaly, ale každou chvíli byly rozbité. Minos trpěl neustálými výpadky výroby. Nejčastěji stroj provizorně opravil některý ze zaměstnanců.“

„Tak tohle už začíná vypadat na slušnou historku,“ připustil Mikael. „Co se vlastně v Minosu vyrábělo?“

„V roce 1992 a do poloviny roku 1993 tam vyráběli naprosto běžné papírové krabice na čisticí prostředky na nádobí, včelky na vejce a podobně. Potom začali s papírovými sáčky. Ale továrna měla pořád nedostatek surovin a o nějaké velkovýrobě nemohlo být nikdy ani řeči.“

„Tohle zrovna nevypadá na závratnou investici,“ konstatoval Mikael.

„Spočítal jsem si to. Celkové náklady na pronájem byly asi 15 000 korun za dva roky. Platy mohly vyšplhat

maximálně na 150 000 – a to jsem štědrý. Nákup strojů a transport… dodávky na transport kartónových krabic… odhadem 250 000. Pak ještě poplatky na expedici a licenci, nějaké ty cesty tam a zpátky – vesnici několikrát navštívila evidentně jediná osoba ze Švédska. No, řekněme, že se celá operace vešla do milionu. Jednoho dne v létě 1993 přišel do fabriky polír a řekl, že je zrušená, a pak přijel maďarský náklaďák a odvezl strojový park. Exit Minos.“

Během soudního přelíčení si Mikael na tenhle letní večer často vzpomněl. Tón rozhovoru byl po většinu večera školácký a přátelsky hašteřivý, přesně jako na gymnáziu. V pubertě s Robertem sdíleli problémy, které člověka v tomto věku obvykle trápívají. Jako dospělí byli vlastně cizinci, od základu naprosto rozdílní lidé. Během večera Mikael přemýšlel o tom, co z nich během gymnaziálních let dělalo tak dobré přátele. Pamatoval si Roberta jako tichého rezervovaného chlapce, nepochopitelně stydlivého před dívkami. Jako dospělý je úspěšný… no, šplhoun na stále vyšší posty v bankovním světě. Mikael ani na okamžik nezapochyboval o tom, že jeho kamarád má názory, které jsou většinou v přímém rozporu s jeho vlastním pohledem na svět.

Mikael se zřídkakdy opil, ale když hladina v láhvi s kořalkou pomalu klesala ke dnu, náhodné setkání s Robertem změnilo nevydařené plachtění v příjemný večer. Právě z toho důvodu, že se jejich rozhovor odehrával ve

školním duchu, se Mikaelovi zprvu nechtělo Robertovo vyprávění o Wennerströmovi brát vážně, ale pak se v něm konečně probudil novinářský instinkt. Najednou pozorně naslouchal a začaly se objevovat logické námitky.

„Počkej vteřinku," apeloval Mikael. „Vždyť mezi burzovními spekulanty je Wennerström jménem číslo jedna. Pokud se nepletu, je přece miliardář…"

„Odhadem spočteno si *Wennerstroem Group* sedí na takových 200 miliardách. Asi se chceš zeptat, proč by se miliardář měl vůbec obtěžovat tím, aby si ulil almužničku nějakých mizerných šedesáti milionů."

„No, spíš nechápu, proč by měl riskovat všechno pro takhle jasný podvod."

„Nevím, jestli se o tomhle podvodu dá říct, že je tak úplně jasný; Wennerströmovu zprávu schválilo jednomyslně vedení SIB, lidi v bance, vláda i parlamentní revizoři."

„Ale každopádně se jedná o pár šupů."

„Jistě. Ale přemýšlej: *Wennerstroem Group je* investiční podnik, který obchoduje se vším, na čem se dá vydělat – s cennými papíry, opcemi, valutami… už jsi to zmínil. Wennerström se spojil se SIB v roce 1992, právě když už byl skoro na dně a bylo načase stáhnout se z trhu. Pamatuješ se na podzim 1992?"

„To teda pamatuju. Měl jsem pohyblivou půjčku na byt, když úrok Státní banky v říjnu vyšplhal na pět set procent. Za jeden rok mě pumpli o devatenáctiprocentní úrok."

„Mm, to byly časy,“ usmál se Robert. „I já jsem v tomhle roce šel zatraceně dolů. A Hans-Erik Wennerström – přesně jako všichni ostatní aktéři na trhu – se potýkal se stejnými problémy. Jeho podnik měl miliardy vázané v různých cenných papírech, ale překvapivě málo prostředků v hotovosti. Zničehonic už nemohl půjčovat další fantastické částky. V takové situaci je běžné, že člověk prodá nějaké nemovitosti a ztrátu tak zalepí – ale zrovna v roce 1992 nechtěl nikdo jako na potvoru nemovitosti kupovat.“

„Takže problémy s *cash-flow*.“

„Přesně. A tyhle problémy neměl jen Wennerström. Všichni obchodníci…“

„Žádní obchodníci. Nazývej je, jak chceš, ale když jim říkáš obchodníci, urážíš tak seriózní povolání.“

„…tak teda burzovní spekulanti měli problémy s *cash-flow*... Podívej se na tohle: Wennerström dostal šedesát milionů švédských korun. Šest milionů vrátil, ale až po třech letech. Výdaje na Minos nemohly být o moc víc než jeden milion. Jen úrok z šedesáti milionů za tři roky by stál za to. V závislosti na tom, jak ty peníze ze SIB investoval, je mohl zdvojnásobit nebo zdesetinásobit. To už nemluvíme o nějaké mizerné almužně. A vůbec, na zdraví.“

KAPITOLA 2

Pátek 20. prosince

Draganovi Armanskému bylo padesát šest let a narodil se v Chorvatsku. Jeho otec byl arménský Žid z Běloruska. Za chlapcovu kulturní výchovu zodpovídala matka, bosenská Muslimka s řeckými kořeny, a Dragan se tak v dospělém věku ocitl ve velké heterogenní skupině, která byla masmédii definována coby Muslimové. Imigrační úřad ho však zaregistroval jako Srba. Podle dokladů byl Dragan švédským občanem a pasová fotografie ukazovala hranatý obličej s mohutnými čelistmi, temným strništěm a prošedivělými skráněmi. Často byl nazýván Arabem, ačkoli v rodokmenu žádného arabského předka neměl. Byl však genetickým křížencem onoho typu, který by rasističtí pitomci s velkou pravděpodobností označili za podřadný materiál.

Vzhledem trochu připomínal klasický typ místního podsvětního podbosse z nějakého amerického gangsterského filmu. Ve skutečnosti však Dragan Armanskij nebyl pašerákem drog ani žádným mafiánem. Byl schopný podnikový ekonom a na začátku sedmdesátých let začal

pracovat jako ekonomický asistent pro firmu Milton Security; během let se vypracoval na výkonného ředitele a operativního šéfa celé firmy.

Jeho zájem o otázky související s bezpečností tak postupně vzrůstal a Dragan jimi byl fascinován. Bylo to jako strategická hra – identifikovat případná nebezpečí, vymyslet obrannou strategii a být po celou dobu o krok napřed před podnikovými špióny, vyděrači a zloději. Dragan začal tím, že chytře objevil způsob, jakým byl jeden zákazník podveden pomocí kreativního účetnictví. Ve skupině tuctu lidí prokazatelně nalezl osoby, které za vším stály, a ještě po třiceti letech si pamatoval vzrušení, které pocítil ve chvíli, kdy si uvědomil, že celá zpronevěra byla umožněna přehlédnutím několika jednoduchých mezer v bezpečnostních postupech dotyčného podniku. On sám postoupil z postu účetního na jednoho ze spoluaktérů rozvoje firmy a stal se odborníkem na ekonomické podvody. Po pěti letech se dostal do vedení podniku a za dalších deset let se stal – nikoli bez protestů – jeho výkonným ředitelem. Ale protesty již dávno utichly. Během svého působení udělal Dragan Armanskij z Milton Security jednu z nejkompetentnějších a nejspolehlivějších švédských bezpečnostních agentur.

Společnost Milton Security měla tři sta deset stálých zaměstnanců a mimoto využívala podle potřeby služeb asi tří set externích spolupracovníků. Ve srovnání s Falckem a Švédskou hlídací službou to však byl malý podnik. Když

Armanskij nastoupil, jmenoval se Všeobecná bezpečnostní agentura Johana Fredrika Miltona AB a okruh zákazníků se skládal z obchodních center hledajících kontrolory a svalnatou ochranku. Během Armanského vedení se podnik přejmenoval na mezinárodně znějící Milton Security a vsadil na špičkové technologie. Došlo k výměně personálu a vysloužilí noční hlídači, uniformovaní fetišisté a obzvláště natvrdlí absolventi středních škol byli nahrazeni skutečně kompetentními lidmi. Armanskij dosadil do funkce operačních šéfů bývalé policisty, zaměstnal státníky mající zkušenosti s mezinárodním terorismem, členy osobní ochrany, specialisty na podnikové špionáže, a především znalce telekomunikační techniky a počítačové odborníky. Podnik se přestěhoval ze Solny do nových reprezentativních prostor na Stavidle v centru Stockholmu.

Na začátku devadesátých let byla Milton Security připravena poskytovat zcela nový způsob zabezpečení pro exkluzivní skupinu zákazníků, především středně velké podniky s mimořádně vysokým obratem a dobře situované soukromé osoby – zbohatlé rockové hvězdy, burzovní makléře a internetové podniky. Velká část její činnosti byla zaměřena na nabídku osobní ochrany a bezpečnostních řešení pro švédské podniky v zahraničí, především na Středním východě. Podíl této činnosti tehdy odpovídal téměř sedmdesáti procentům obratu firmy. V době Armanského působení se obrat zvýšil ze sotva čtyřiceti milionů ročně na

téměř dvě miliardy. Obchodování s bezpečností se stalo mimořádně lukrativní branží.

Činnost podniku byla rozdělena do tří hlavních oblastí: *bezpečnostních konzultací,* kdy se jednalo o identifikaci myslitelných nebo představitelných rizik, *protiopatření,* skládajících se obvykle z instalace drahých bezpečnostních kamer, elektronických bezpečnostních zařízení a počítačové výbavy; a nakonec *osobní ochrany* pro soukromé osoby nebo podniky, kterým hrozilo nějaké reálné nebo smyšlené nebezpečí. Posledně jmenovaný segment trhu za deset let téměř čtyřicetinásobně vzrostl a nedávno se objevil nový okruh zákazníků v podobě dobře situovaných žen hledajících ochranu před bývalým přítelem, manželem nebo neznámými stalkery, kteří je zhlédli v televizi a byli posedlí jejich upnutým tričkem nebo barvou rtěnky. Podnik navíc spolupracoval s obdobně renomovanými firmami v jiných evropských zemích a USA a zajišťoval bezpečnost mnohým zahraničním hostům při návštěvě Švédska, například jedné známé americké herečce, která se zde po dva měsíce účastnila natáčení filmu v Trollhättanu a jejíž agent byl toho názoru, že během občasných procházek kolem hotelu potřebuje ochranku.

Čtvrtá, poněkud méně důležitá součást působnosti firmy s pouze několika zaměstnanci se nazývala SD neboli Soukromí detektivové, a tito v podnikovém žargonu takzvaní *sondovači* měli za úkol prověřování soukromých osob.

Armanskij z tohoto typu činnosti nijak zvlášť nadšený nebyl. Po ekonomické stránce nebyla příliš lukrativní, navíc byla náročná a u zaměstnance kladla vyšší požadavky na schopnost úsudku a kompetenci než na jeho znalost telekomunikační techniky nebo diskrétní instalace sledovací aparatury. Soukromá detektivní činnost byla přípustná v případě, kdy se jednalo o jednoduché prověření účtů, proklepnutí potencionálního zaměstnance před uzavřením pracovní smlouvy, prověřování podezření, že některý spolupracovník způsobil únik informací nebo že se dopouští trestné činnosti. V takovémto případě byli do operativní činnosti zapojeni *sondovači.*

Ale za Draganem často přicházeli zákazníci potýkající se se soukromými problémy a tendencemi vyvolávat nežádoucí potíže. *Chci vědět, s jakým hajzlíkem se tahá moje dcera… Myslím, že mi zahýbá manželka… Je to hodný kluk, ale dostal se do špatné společnosti… Někdo mě vydírá…* Armanskij tyto žádosti nejčastěji odmítal. Pokud je dcera dospělá, má právo se tahat s jakým hajzlíkem chce, a pokud někomu zahýbá manželka, měl by si to zjistit sám. V takovýchto poptávkách se skrývaly léčky, které mohly potencionálně vyvolat skandál nebo zatáhnout Milton Security do právních tahanic. Proto Dragan Armanskij detektivní činnost pečlivě sledoval, ačkoli v celkovém obratu firmy znamenala naprostý pakatel.

Pracovním úkolem tohoto rána bylo bohužel soukromé vyšetřování a Dragan Armanskij si upravil puky a pak se zaklonil ve své pohodlné kancelářské židli. Nedůvěřivě pozoroval svou o třicet dva let mladší spolupracovnici Lisbeth Salanderovou a po tisící konstatoval, že by se sotva našel někdo, kdo by byl pro prestižní pozici v bezpečnostní agentuře na pohled méně vhodný než ona. Jeho nedůvěra byla rozumná i iracionální. V Armanského očích byla Lisbeth Salanderová naprosto nejschopnější detektiv, s nímž se v celé své branži setkal. Za čtyři roky, kdy pro něj pracovala, neodflákla jediný úkol a nikdy mu neodevzdala polovičatou práci.

Naopak – její výtvory byly třída sama o sobě. Armanskij byl přesvědčený o tom, že Lisbeth Salanderová má mimořádný dar. Prověřit výpisy z účtu nebo zjistit záznamy od policie mohl kdokoli, ale Salanderová měla fantazii a pokaždé přišla s něčím zcela nečekaným. Nikdy nepochopil, jak to vlastně dělá, a občas považoval její schopnost získávat informace za čirou magii. Salanderová byla v maximální míře obeznámena s byrokratickým aparátem a dokázala zjistit cokoli i o těch nejobskurnějších lidech. Především měla talent dostat se prověřovanému pod kůži. Pokud existovala nějaká špína, kterou bylo třeba odhalit, zaměřila se na ni jako naprogramovaná střela.

Tento Lisbethin dar zatím nikdy neselhal.

Pro osobu ocitnuvší se v akčním rádiu Lisbethina radaru mohly její zprávy znamenat ničivou katastrofu. Armanskij

se pokaždé zpotil, když si vzpomněl, jak Salanderové uložil rutinní úkol – prověřit před koupí jakéhosi podniku jednoho výzkumného pracovníka z oblasti farmakologie. Předpokládaná práce měla trvat týden, ale protáhla se. Lisbeth se na čtyři týdny odmlčela a několik Armanského výzev ignorovala; poté se vrátila se zprávou dokládající fakt, že dotyčný objekt je pedofil, který minimálně dvakrát provozoval placený sex s třináctiletou prostitutkou v Tallinu a podle určitých náznaků projevoval nezdravý zájem o dcerku své přítelkyně.

Salanderová měla vlastnosti, nad kterými si Armanskij občas zoufal. Když Lisbeth objevila, že dotyčný muž je pedofil, nezvedla sluchátko a nezalarmovala Armanského, ani nevběhla do jeho kanceláře s prosbou o rozhovor. Naopak – bez sebemenšího náznaku, že její zpráva obsahuje výbušninu přinejmenším jaderných proporcí, mu ji večer položila na psací stůl přesně ve chvíli, kdy Armanskij hodlal zhasnout lampu a jít domů. Zprávu si vzal s sebou a podíval se na ni až poté, co ve své vile na Lindigö s manželkou před televizí poklidně vypil láhev vína.

Zpráva byla jako vždy vypracována s téměř vědeckou precizností, opatřená poznámkami, citáty a přesnými odkazy na prameny. První stránky informovaly o zázemí dotyčného, o jeho vzdělání, kariéře a ekonomické situaci. Bombu o výletech do Tallinu Salanderová vypustila až v jedné podrubrice na straně 24 ve stejně vědeckém tónu, jakým oznamovala, že dotyčný bydlí ve vile v Soletuně a jezdí

tmavomodrým Volvem. Pro doložení svých tvrzení odkazovala na dokumentaci v objemné příloze, v níž byly i fotografie oné třináctileté prostitutky ve společnosti sledovaného objektu. Snímky byly pořízeny v hotelové hale v Tallinu a muž strkal ruku dívce pod tričko. Navíc se Lisbeth Salanderové nějakým způsobem podařilo dotyčnou dívenku najít a přimět ji k podrobné výpovědi.

Její zpráva způsobila přesně takový chaos, jakému se Armanskij chtěl vyhnout. Napřed spolkl několik lékařem předepsaných prášků na žaludek. Poté si zavolal autorku na neveselý rychlý rozhovor. Nakonec – navzdory její spontánní nechuti – byl Armanskij nucen tento materiál neprodleně předat policii. Posledně jmenovaný čin znamenal, že Milton Security bude zapletena do spousty žalob a obhajob. Pokud dokumentace neobstojí nebo pokud bude dotyčný muž zproštěn obžaloby, hrozí podniku nebezpečí žaloby za pomluvu. Byla to pěkná šlamastyka.

To, co Dragana na Lisbeth Salanderové nejvíce zlobilo, však nebyla její absence emocí. Spíše se jednalo o image. Firma Milton představovala konzervativní stabilitu. Salanderová do tohoto obrázku zapadala jako pěst na oko.

Armanskému dělalo problémy smířit se s tím, že jeho hvězdný detektiv je bledničkovitá, anorekticky vyzáblá holka s vlasy ostříhanými na ježka a s piercingem v nose a obočí. Na krku měla dva centimetry dlouhou vytetovanou vosu, kolem bicepsu na levé paži kroužek a další okolo

kotníku. Když na sobě jednou měla tílko, Armanskij si všiml, že na lopatce má větší tetování představující draka. Byla to přírodní rudovláska, ale barvila si vlasy na havraní čerň. Vypadala, jako by se právě probrala z opice po týdenním tahu s bandou tvrdých rockerů.

Lisbeth Salanderová ve skutečnosti netrpěla žádnou poruchou příjmu potravy – o tom byl Armanskij přesvědčen; naopak se zdálo, že dokáže zkonzumovat veškerý myslitelný humus. Jednoduše byla přirozeně hubená a měla křehkou kostru, díky čemuž se svými drobnými údy a malýma rukama, útlými zápěstími a ňadry, která byla pod šaty těžko rozpoznatelná, působila jako holčička. Bylo jí čtyřiadvacet let, ale vypadala na čtrnáct.

Lisbeth měla velká ústa, malý nosík a široké lícní kosti, které jí dodávaly náznak orientálního vzhledu. Měla rychlé pavoučí pohyby, a když pracovala na počítači, prsty jí létaly po klávesnici téměř manicky. Se svým tělem by žádnou kariéru jako modelka neudělala, ale s upraveným obličejem by mohla účinkovat v jakékoli reklamě. Nalíčená – občas navíc používala odpudivou černou rtěnku – a bez tetování a piercingu v nose a obočí by byla… hm… přitažlivá. Naprosto nepochopitelným způsobem.

Podivná byla sama skutečnost, že Lisbeth Salanderová pro Dragana Armanského pracovala. Nepatřila k sortě žen, s nimiž Armanskij běžně přicházel do kontaktu, a tím méně jim nabízel práci.

Své zaměstnání získala naprosto mimochodem, když ji napůl penzionovaný advokát Holger Palmgren, který spravoval soukromé záležitosti starého pána J. F. Miltona, otipoval jako *chytrou holku s poněkud problematickým postojem.* Palmgren apeloval na Armanského, aby jí dal šanci, což mu Armanskij proti své vůli slíbil. Palmgren byl typ muže, kterého by odmítnutí motivovalo k dvojnásobnému úsilí, takže bylo lepší rovnou souhlasit. Armanskij věděl, že se Palmgren věnuje problematickým mladým lidem a jiným sociálním nesmyslům, ale přesto má dobrý odhad.

Svého rozhodnutí litoval ve stejném okamžiku, kdy Lisbeth Salanderovou spatřil.

Nejen že vypadala na potížistku – pro Armanského byla synonymem tohoto výrazu. Propadla na druhém stupni základní školy, nikdy ani nepáchla na půdu gymnázia a postrádala veškeré formy vyššího vzdělání.

První měsíce Lisbeth Salanderová pracovala na plný úvazek, no, skoro na plný úvazek, každopádně se na pracovišti tu a tam objevila. Vařila kávu, vyzvedávala poštu a starala se o kopírku. Problém byl v tom, že v nejmenším nerespektovala běžnou pracovní dobu ani obvyklé rutiny.

Naproti tomu měla velký talent dráždit lidi v podniku. Byla známá jako *holka se dvěma mozkovými buňkami* – jednou pro dýchání a druhou pro to, aby stála vzpřímeně. Nikdy o sobě nemluvila. Kolegům, kteří se pokoušeli s ní navázat rozhovor, se zřídka dostalo nějaké odpovědi, a

rychle to vzdali. Pokusy o žertování u ní nikdy nepadly na úrodnou půdu – buď na vtipálka upřela velké bezvýrazné oči, nebo reagovala se zřejmým podrážděním.

Navíc si vysloužila pověst, že dokáže dramaticky měnit nálady, pokud si usmyslí, že si z ní někdo střílí, což byl mezi zaměstnanci podniku běžný způsob komunikace. Její přístup nebudil důvěru ani přátelství a brzy se stala osamělým zjevem bloumajícím po chodbách Milton Security jako opuštěná kočka. Všichni ji považovali za naprosto beznadějný případ.

Po měsíci neustálých potíží si ji Armanskij zavolal k sobě do kanceláře s úmyslem dát jí padáka. Lisbeth pasivně naslouchala výčtu svých prohřešků, bez námitek a bez hnutí brvou. Až ve chvíli, kdy Armanskij svou řeč zakončil tím, že Salanderové chybí *správný přístup,* a musí jí proto oznámit, aby se poohlédla po místě v nějakém jiném podniku, který bude *moci lépe využít její schopnosti,* ho Lisbeth uprostřed věty přerušila. Poprvé se vyjádřila jinak než jedním slovem.

„Hele, pokud chcete nějakého hlídače, tak si skákněte na pracák. Já umím setsakramentsky dobře proklepnout cokoli nebo kohokoli si zamanu, a pokud mě neumíte využít k ničemu jinému než k třídění pošty, pak jste idiot.“

Armanskij měl stále v paměti, jak seděl naprosto neschopen slova a zaskočen vztekem, zatímco Lisbeth nenuceně pokračovala.

„Máte tu chlápka, co už tři týdny pracuje na naprosto bezcenné zprávě o frajírkovi, kterého chtějí zaměstnat v nějakém internetovém podniku. Včera večer jsem mu ty sračky kopírovala, a vidím, že je máte před sebou na stole.“

Armanskij zmíněnou zprávu vyhledal pohledem a kvůli neobvyklosti situace zvýšil hlas.

„Nemáte co číst tajné zprávy.“

„Pravděpodobně ne, ale bezpečnostní postupy v tomhle podniku mají určité mezery. Podle vašich pravidel by si to měl okopčit sám, ale včera tu zprávu hodil mně a šel někam do hospody. Ostatně, jeho další zprávy jsem našla před pár týdny v jídelně.“

„Cože jste?“ vyrazil ze sebe Armanskij v šoku.

„Uklidněte se. Dala jsem mu je do sejfu.“

„On vám dal kombinaci své tajné schránky na dokumenty?“ zasupěl Armanskij.

„Ne, ne tak docela. Ale napsal si ji na lísteček na podložku na pracovním stole, spolu s heslem do počítače. Ale hlavní je, že ten váš rádoby soukromý detektiv udělal naprosto bezcenné osobní prověření. Zapomněl dodat, že ten kluk je až po uši zadlužený z hazardu, šňupe koks jako vysavač, a navíc má holku, která poté, co z ní nevyrazil ani floka, vyhledala pomoc v krizovém centru.“

Lisbeth Salanderová zmlkla. Armanskij několik minut mlčky seděl a listoval v příslušné zprávě. Po formální stránce byla zcela v pořádku, sepsaná srozumitelně a plná odkazů na prameny a výpovědi přátel a známých dotyčného.

Nakonec Armanskij zvedl oči a pronesl dvě slova: „Dokažte to.“

„Kolik na to mám času?“

„Tři dny. Pokud svá tvrzení do pátečního odpoledne nedoložíte, máte padáka.“

O tři dny později před něj Lisbeth Salanderová beze slova položila zprávu, která s obšírnými odkazy na prameny proměnila onoho na pohled příjemného mladého sympaťáka v nespolehlivého zmetka. Armanskij zprávu přečetl několikrát po sobě a část pondělka strávil tím, že si její tvrzení bez velké angažovanosti dvakrát ověřil. Už předem však věděl, že Lisbethiny informace budou správné.

Armanskij byl zmatený a rozzlobený sám na sebe kvůli tomu, že ji tak očividně špatně odhadl. Považoval Lisbeth Salanderovou za tupou, možná dokonce zaostalou. Nečekal, že by holka, která proflákala základní školu a ani ji nebyla schopna dokončit, dokázala napsat zprávu správnou nejen po jazykové stránce, ale navíc obsahující pozorování a informace, u nichž nechápal, jak je mohla získat.

Byl přesvědčen o tom, že nikdo jiný v Milton Security by nedokázal získat tajné informace od lékaře v krizovém centru. Když se na to Lisbeth Salanderové zeptal, dostalo se mu vyhýbavé odpovědi. Tvrdila, že nechce dostat své zdroje do potíží. Ale Armanskému bylo brzy jasné, že o svých pracovních metodách Lisbeth Salanderová nehodlá

diskutovat s ním ani s kýmkoli jiným. To ho znepokojovalo – ale ne natolik, aby odolal pokušení ji vyzkoušet.

Několik dní o věci přemýšlel.

Armanskij si vzpomněl na slova Holgera Palmgrena, který mu ji poslal. Každý musí dostat šanci. Přemýšlel o své vlastní muslimské výchově, kdy se naučil, že jeho povinností před Bohem je pomáhat potřebným. V Boha samozřejmě nevěřil a v mešitě nebyl od pubertálních let, ale Lisbeth Salanderovou považoval za člověka potřebného velké pomoci a podpory. V minulých desetiletích takovýchto skutků příliš nevykonal.

Namísto toho, aby dal Lisbeth Salanderové padáka, si ji Armanskij zavolal do kanceláře na soukromý pohovor, při němž se pokoušel zjistit, co je ta holka vlastně zač. Byl ještě více přesvědčen o tom, že Lisbeth Salanderová trpí nějakou závažnou poruchou, ale také objevil, že se za jejím problematickým vystupováním skrývá inteligentní člověk. Považoval ji za křehkou a narušenou bytost, ale také ji začal – ke svému vlastnímu překvapení – mít rád.

Během následujících měsíců vzal Armanskij Lisbeth Salanderovou pod svá ochranná křídla. Pokud by měl být opravdu upřímný, bral ji tak trošku jako určitý sociální projekt. Svěřoval jí snadné detektivní úkoly a pokoušel se jí dát tip, jak by na ně měla jít. Lisbeth Salanderová mu trpělivě naslouchala, pak odešla a úkol splnila podle sebe. Armanskij požádal technického šéfa podniku, aby Lisbeth

poskytl základní kurz práce s počítačem; Salanderová seděla poslušně celé odpoledne ve školní lavici, dokud mu technický šéf poněkud překvapen nepodal zprávu, že již nyní toho Lisbeth o počítačích zjevně ví více než většina ostatních zaměstnanců.

Armanskij si brzy všiml, že navzdory podnětným hovorům, nabídkám, internímu vzdělávání a dalším lákadlům nemá Lisbeth Salanderová v úmyslu přizpůsobit se běžným kancelářským postupům. Byl tak postaven před těžké dilema.

Lisbeth Salanderová byla ostatním zaměstnancům trnem v oku. Armanskij si byl vědom toho, že by nikomu jinému netoleroval, aby si chodil do práce, jak se mu zachce, a za běžných okolností by dal dotyčnému ultimátum s požadavkem na změnu přístupu. Také tušil, že pokud by před takovéto ultimátum postavil Lisbeth Salanderovou, jen by pokrčila rameny. Byl tak nucen se jí buď zbavit, nebo se smířit s tím, že nefunguje jako normální lidé.

Ještě větším problémem pro Armanského bylo to, že se ve svých pocitech vůči této mladé ženě sám příliš nevyznal. Byla jako nepříjemná vyrážka, odpuzující a zároveň lákavá. Nebyla to sexuální přitažlivost, alespoň Armanskij to za ni nepovažoval. Obvykle pošilhával po zaoblených blondýnkách s plnými rty, probouzejícími jeho fantazii, a navíc byl již více než dvacet let ženatý s Finkou jménem Ritva, která i ve středním věku tyto požadavky více než

splňovala. Nikdy jí nebyl nevěrný, no, možná ho manželka v několika ojedinělých případech z něčeho takového mohla podezírat, ale manželství bylo šťastné a měli spolu dvě dcery ve věku Salanderové. Rozhodně ho však naprosto nezajímala děvčata s plochým hrudníkem, která si člověk na určitou vzdálenost mohl splést s vyzáblými kluky. To nebyl jeho styl.

Přesto se však několikrát přistihl při bdělém fantazírování o Lisbeth Salanderové a přiznal si, že ho její blízkost nenechává lhostejným. Ale ta přitažlivost, mínil Armanskij, vyplývá z toho, že Salanderová je pro něj zcela vzdálenou bytostí. Stejně tak dobře se mohl zamilovat do obrazu nymfy z řeckých mýtů. Představovala pro něj jakýsi neskutečný život, který ho fascinoval, ale který nemohl sdílet – a jehož sdílení by mu výslovně zakázala.

Jednou seděl Armanskij na zahrádce v kavárně na Velkém náměstí na Starém Městě, když se tam přiloudala Salanderová ve společnosti tří děvčat a jednoho chlapce oblečených stejným stylem. Armanskij ji zvědavě pozoroval. Zdála se být stejně rezervovaná jako v kanceláři, ale pak se téměř usmála čemusi, co vyprávěla dívka s purpurově nabarvenými vlasy.

Armanskij by rád věděl, jak by Salanderová reagovala na to, kdyby sám jednoho dne přišel do kanceláře se zelenou hlavou, v otrhaných džínách a posprejovanou koženou bundou s cvočky. Začala by ho považovat za sobě rovného? Možná, ale zdálo se, že přijímá vše kolem sebe s postojem:

tohle není můj problém. Ale nejpravděpodobnější bylo to, že by se mu jednoduše vysmála.

Salanderová seděla zády k němu, ani jednou se neotočila a Armanskij ji měl celou dobu na očích, aniž o něm věděla. Cítil, že ho její přítomnost zjevně vyvádí z míry, a když se po nějaké chvíli zvedl, aby nepozorovaně zmizel, Salanderová se najednou otočila a pohlédla přímo na něj, přesně jako by celou dobu věděla, že tam sedí, a sledovala ho svým radarem. Její pohled přišel tak znenadání, že ho pociťoval téměř jako útok, a předstíral, že si jí nevšiml, a rychle kavárnu opustil. Nepozdravila ho, ale sledovala ho pohledem, a až poté, co zatočil za roh, měl pocit, že pálení v zádech ustalo.

Smála se zřídka, nebo spíše nikdy. Armanskij však přesto časem zaznamenal z její strany zmírnění postoje. Měla mírně řečeno suchý humor, který občas zavdal důvod ke křivému, ironickému úsměvu.

Armanského absence jejích emocionálních reakcí občas provokovala do té míry, že ji chtěl popadnout, zatřást s ní a proniknout pod vnější slupku, aby tak získal její přátelství nebo alespoň respekt.

Když pro něj pracovala devět měsíců, pokusil se s ní o těchto pocitech promluvit. Bylo to jednou v prosinci na firemním vánočním večírku, kdy byl proti svému zvyku trošku pod parou. K žádné nepřístojnosti nedošlo – jen se pokusil jí povědět, že ji má vlastně rád. Nejvíce ze všeho jí chtěl vysvětlit, že k ní má ochranitelský vztah, a pokud by

potřebovala s čímkoli pomoct, může se na něj s důvěrou obrátit. Dokonce se ji pokusil obejmout. Ve vší počestnosti, samozřejmě.

Salanderová se vyprostila z jeho nemotorného objetí a z večírku odešla. Poté se v práci neukázala ani nebrala mobilní telefon. Pro Dragana Armanského byla její nepřítomnost utrpením – téměř osobním trestem. Neměl si o svých pocitech s kým promluvit a poprvé si se zděšenou jasnozřivostí uvědomil, jakou nad ním Lisbeth Salanderová má pustošivou moc.

O tři týdny později, když Armanskij jednoho lednového večera pracoval přesčas, aby stihl roční uzávěrku, se Salanderová vrátila. Vešla do jeho kanceláře neslyšně jako duch a on si najednou všiml, že stojí ve tmě kousek za dveřmi a pozoruje ho. Neměl ponětí o tom, jak dlouho tam stála.

„Dáš si kafe?“ zeptala se. Znovu otevřela dveře a podala mu šálek kávy z přístroje na espreso z kuchyňky. Armanskij si šálek beze slova vzal a pocítil ulehčení i strach, když Salanderová znovu přivřela dveře nohou, posadila se do křesla pro návštěvy a pohlédla mu přímo do očí. Poté mu položila onu zakázanou otázku způsobem, který nebylo možné odbýt žertem ani ho přejít.

„Dragane, ty po mně jedeš?“

Armanskij seděl jako paralyzovaný, zatímco zoufale přemýšlel, co by měl odpovědět. Jeho prvním impulzem

bylo všechno uraženě popřít. Pak si všiml jejího pohledu a uvědomil si, že naprosto poprvé položila nějakou soukromou otázku. Bylo to míněno vážně, a pokud by se ji pokusil odbýt žertem, Salanderová by to považovala za osobní urážku. Chtěla s ním mluvit a Armanskij se ptal, jak dlouho musela mobilizovat síly k tomu, aby mu tuto otázku položila. Pomalu položil na stůl tužku a zaklonil se v židli. Konečně se uvolnil.

„Jak jsi na to přišla?“ zeptal se.

„Podle způsobu, jak se na mě díváš, nebo nedíváš. A kolikrát jsi se mě chtěl dotknout, ale ovládl ses.“

Armanskij se na ni najednou usmál.

„Mně se zdá, že bys mi ukousla ruku, kdybych se tě pokusil dotknout jen malíčkem.“

Salanderová se neusmála. Vyčkávala.

„Lisbeth, jsem tvůj šéf, a i kdybys mě přitahovala, nikdy bych si nic takového nedovolil.“

Salanderová stále vyčkávala.

„Mezi námi – ano, několikrát mě k tobě něco táhlo. Neumím to vysvětlit, ale je to tak. Z nějakého důvodu, který sám nechápu, tě mám moc rád. Ale nejedu po tobě.“

„Fajn. Protože by z toho nikdy nic nebylo.“

Armanskij se najednou dal do smíchu. Salanderová mu poprvé řekla něco osobního, ačkoli to bylo to nejzápornější myslitelné sdělení. Pokoušel se najít vhodná slova.

„Lisbeth, chápu, že tě nezajímá dědek po padesátce.“

„Nezajímá mě dědek po padesátce, *když je to můj šéf.“* Pozvedla ruku. „Počkej, nech mě domluvit. Občas jsi natvrdlý byrokrat a lezeš mi na nervy, ale ve skutečnosti jsi vlastně atraktivní mužský a… taky bych mohla mít pocit… Ale jsi můj šéf, znám tvou manželku a chci si udržet tuhle práci, a ta největší pitomost, kterou bych mohla udělat, je se s tebou zaplést.“

Armanskij mlčky seděl a sotva se odvažoval dýchat.

„Jsem si dobře vědoma všeho, co jsi pro mě udělal, a nejsem nevděčná. Cením si toho, že jsi se dokázal povznést nad své předsudky a dal jsi mi tady šanci. Ale nechci tě za milence a nejsi můj táta.“

Salanderová zmlkla. Po chvíli Armanskij bezmocně povzdechl. „A co po mně tedy chceš?“

„Chci pro tebe dál pracovat. Pokud s tím nemáš problém.“

Armanskij přikývl a poté jí odpověděl tak pravdivě, jak jen dovedl. „Budu moc rád, když pro mě budeš pracovat. Ale taky bych chtěl, abys ke mně cítila aspoň trošku nějakého přátelství a důvěry.“

Salanderová přikývla.

„Nepatříš k lidem, kteří právě vyzývají k přátelství,“ vyrazil ze sebe najednou Armanskij. Salanderová se malinko zamračila, ale Armanskij nevzrušeně pokračoval. „Pochopil jsem, že nechceš, aby se ti někdo pletl do života, a to já dělat nebudu. Ale nebude ti vadit, když tě budu mít dál rád?“

Salanderová dlouho přemýšlela. Pak odpověděla tím, že vstala, obešla stůl a objala ho. Armanskij byl naprosto šokovaný. Až poté, co ho pustila, ji chytil za ruku.

„Můžeme být přátelé?“ zeptal se.

Salanderová krátce přikývla.

Bylo to jedinkrát, co před někým dala najevo nějaký cit, a jedinkrát, co ho naprosto dojala. Na tento okamžik Armanskij vzpomínal s vřelostí.

Ani po čtyřech letech Lisbeth Salanderová před Armanským neprozradila téměř nic o svém soukromém životě nebo o prostředí, v němž žije. Ten se na ni jednou pokusil aplikovat své detektivní umění. Také měl dlouhý rozhovor s advokátem Holgerem Palmgrenem – který nevypadal překvapeně, že ho vidí – a to, co Armanskij nakonec zjistil, jen posílilo jeho důvěru k ní. Lisbeth nikdy ani slovem nedal najevo, že se pokoušel čmuchat v jejím soukromí. Namísto toho svůj neklid skrýval a zvýšil svou bdělost.

Než tento pozoruhodný večer skončil, udělali spolu Salanderová a Armanskij dohodu. Ona pro něj bude v budoucnu pracovat jako externí detektiv. Bude mít zaručený stálý nevelký měsíční příjem, nezávisle na tom, kolik toho udělá; opravdové výdělky budou plynout z provize z daného úkolu. Může pracovat podle sebe, a na oplátku se musí zavázat, že nikdy neprovede nic, co by

Draganovi mohlo vadit nebo co by mohlo skandalizovat Milton Security.

Pro Armanského to bylo praktické řešení, z něhož měl užitek on sám, podnik i Salanderová. Náročné detektivní oddělení zredukoval jen na jednoho stálého staršího zaměstnance, vykonávajícího běžnou rutinní práci a prověřování stavu účtů. Veškeré zapeklité a pochybné případy přenechal Salanderové a dalším externistům, kteří – pokud by se věc nějak zkomplikovala – byli samostatně výděleční podnikatelé a Milton Security za ně nenesla žádnou odpovědnost. Jelikož se Armanskij na Salanderovou často obracel, dostávala pravidelný plat. Vlastně mohl být mnohem vyšší, ale Salanderová pracovala jen tehdy, když měla chuť, a byla toho názoru, že pokud se to Armanskému nelíbí, může jí klidně dát padáka.

Armanskij ji bral takovou, jaká je, ale nesměla se setkat se zákazníky. Výjimky z tohoto pravidla byly řídké a dnešní záležitost byla jednou z nich.

Lisbeth Salanderová si pro tento den oblékla černé tričko s obrázkem E.T. s vyceněnými zuby a nápisem *I am also an alien.* Měla na sobě černou sukni s poněkud roztřepeným lemem, obnošenou černou koženou bundu do pasu, ocvočkovaný pásek, mohutné martensky a příčně pruhované zelenočervené podkolenky. Barevná škála jejího líčení naznačovala, že je zřejmě barvoslepá. Jinými slovy byla mimořádně vymóděná.

Armanskij si povzdechl a přešel pohledem ke třetí osobě v místnosti – ke konzervativně oblečenému hostu se silnými brýlemi. Advokátovi Dirchu Frodemu bylo šedesát sedm let a trval na tom, že se chce osobně setkat s autorem detektivní zprávy a klást mu otázky. Armanskij se pokoušel tomuto setkání zabránit výmluvami – že je Salanderová nachlazená, že je mimo kancelář nebo že je zabraná do nějaké jiné práce. Frode s klidnou myslí odpověděl, že to nevadí – ta záležitost nijak nespěchá a klidně může několik dní počkat. Armanskij sám pro sebe zaklel, ale nakonec mu nezbylo žádné jiné východisko než ty dva seznámit, a tak tu nyní seděl advokát Frode a evidentně fascinován pokukoval po Lisbeth Salanderové. Ta si ho na oplátku změřila s výrazem, který žádné vřelé city nenaznačoval.

Armanskij si ještě jednou povzdychl a pohlédl na desky ležící na stole. Byly nadepsány CARL MIKAEL BLOMKVIST. Po jménu následovalo rodné číslo ozdobně napsané na deskách. Armanskij to jméno vyslovil nahlas. Advokát Frode se probral ze svého očarování a podíval se na Armanského.

„Tak co mi můžete říct o Mikaelovi Blomkvistovi?“ zeptal se advokát.

„Tuhle zprávu vlastně vytvořila slečna Salanderová.“ Armanskij na vteřinu zaváhal a pak pokračoval s úsměvem, který měl působit důvěrně, ale vyzněl jako bezmocná omluva. „Nedejte se zmást jejím mládím. Je to náš absolutně nejlepší detektiv.“

„O tom jsem přesvědčen," opáčil Frode suchým tónem prozrazujícím opak. „Tak mi povězte, k čemu došla."

Bylo zřejmé, že advokát Frode nemá ani potuchy o tom, jak by se měl k Lisbeth Salanderové chovat, a zvolil si jistější půdu pod nohama tím, že svou otázku směřoval k Armanskému, jako by v místnosti vůbec nebyla. Salanderová využila situace a udělala ze žvýkačky velikou bublinu. Než Armanskij stačil odpovědět, obrátila se Salanderová ke svému šéfovi, jako by Frode neexistoval.

„Mohl byste se zeptat zákazníka, jestli chce slyšet dlouhou nebo krátkou verzi?"

Advokát Frode si okamžitě uvědomil, že šlápl vedle. Chvíli bylo trapné ticho a nakonec se advokát obrátil k Lisbeth Salanderové a pokusil se napravit svůj přehmat tím, že nasadil přátelský otcovský tón.

„Byl bych slečně moc vděčný, kdyby mi mohla podat ústní shrnutí toho, k čemu dospěla."

Salanderová vypadala jako záštiplná šelma z núbijské pouště, která má v úmyslu dát si Dircha Frodeho k obědu. Její pohled byl tak překvapivě nenávistný, až Frodemu přeběhl mráz po zádech. Stejně rychle její výraz změkl. Frode se ptal sám sebe, jestli se mu to jen nezdálo. Když Salanderová začala mluvit, znělo to jako řeč státní úřednice.

„Dovolte mi na úvod říci, že se nejednalo o nijak zvlášť komplikovaný úkol, nehledě na to, že i samotné jeho zadání bylo poměrně vágní. Chcete o panu Blomkvistovi vědět všechno, co lze zjistit, ale nijak jste nenaznačil, jestli vám

jde o něco speciálního. Proto se jedná spíše o určité shrnutí jeho života. Zpráva má 193 stran, ale necelých 120 z nich jsou vlastně pouhé kopie jeho článků nebo tiskových zpráv, v nichž figuroval on sám. Blomkvist je veřejně činná osoba, má málo tajemství a nemá příliš co skrývat.“

„Ale má přece nějaká tajemství?“ opáčil Frode.

„Všichni lidé mají svá tajemství,“ odvětila Salanderová neutrálně. „Jde jen o to je najít.“

„Prosím, mluvte.“

„Mikael Blomkvist se narodil 18. ledna 1960, takže je mu čtyřicet tři let. Pochází z Borlänge, ale nikdy tam nežil. Jeho rodiče, Kurt a Anna Blomkvistovi, si dítě pořídili ve třiceti pěti letech, a žádný z nich už není naživu. Otec byl strojní mechanik a hodně cestoval. Jeho matka byla, pokud vím, pouze v domácnosti. Když Mikael začal chodit do školy, rodina se přestěhovala do Stockholmu. Jeho o tři roky mladší sestra Annika je advokátka. Mikael má několik strýčků, bratranců a sestřenic z matčiny strany. Nenabídneme hostu kávu?“

Poslední věta byla určena Armanskému, který spěšně otevřel termosku s kávou, kterou si pro tuto příležitost objednal. Gestem naznačil Salanderové, aby pokračovala.

„Tedy v roce 1966 se rodina přestěhovala do Stockholmu. Bydleli na Lilia Essingen. Blomkvist napřed chodil do školy v Brommě a poté na gymnázium v Kungsholmenu. Měl slušné výsledky – průměr 1,2; kopie vysvědčení jsou v deskách. Během gymnaziálních let se

věnoval hudbě a hrál v rockové kapele Bootstrap; skupina dokonce vydala singl, který v roce 1979 hráli v rádiu. Po absolvování gymnázia pracoval jako hlídač v metru, našetřil si peníze a odjel do zahraničí. Pobyl tam jeden rok a nejvíce jezdil po Asii – byl v Indii, Thajsku a udělal si výlet do Austrálie. V jednadvaceti letech začal studovat žurnalistiku ve Stockholmu, ale po prvním ročníku studium přerušil a nastoupil vojenskou službu u elitní jednotky v Kiruně. Byl to svým způsobem takový machistický útvar a službu absolvoval s hodnocením 10-9-9, což je dobrý výsledek. Po vojně dokončil studium žurnalistiky a od té doby pracoval. Do jakých podrobností mám zacházet?“

„Povězte mi to, co považujete za podstatné.“

„Dobře. Působí trochu jako pan Chytrý. Až dosud byl úspěšný novinář. V osmdesátých letech měl spoustu externích zakázek, nejdřív v krajském tisku a poté ve Stockholmu. Mám zde seznam. Průlom pro něj znamenal případ Medvědí ligy – té lupičské bandy, kterou odhalil.“

„Kalle Blomkvist.“

„Nenávidí zdrobněliny a přezdívky, což chápu. Kdyby mi někdo řekl Pipi Dlouhá punčocha, tak by měl pěknýho modráka.“

Salanderová vrhla temný pohled na Armanského a ten jen polkl. Vícekrát už o Salanderové přemýšlel jako o Pipi Dlouhé punčoše a blahořečil svému dobrému úsudku, že se na toto téma nikdy nepokusil zažertovat. Naznačil jí ukazovákem, aby pokračovala.

„Jeden pramen udává, že do této doby chtěl být Mikael kriminálním žurnalistou – a pracoval tak externě pro jeden večerník –, ale v branži získal proslulost jako politický a ekonomický reportér. Většinou pracoval na volné noze a pouze jednou byl nastálo zaměstnán na konci osmdesátých let v jednom večerníku. Skončil s tím v roce 1990, kdy se stal spoluzakladatelem měsíčníku *Milénium.* Časopis začínal jako naprostý outsider a neměl za sebou žádné silné nakladatele. Počet výtisků stoupal a dnes má náklad 21 000. Redakce se nachází na Götské ulici jen několik bloků odsud.“

„Levicový časopis.“

„Záleží na tom, jak člověk pojem ‚levicový‘ definuje. *Milénium* je považováno za obecně společensko-kritický časopis, ale hádám, že pro anarchisty je to zatuchlý buržoustský paskvil ve stylu *Arény* nebo *Slovní fronty,* kdežto Pravicový studentský svaz si zřejmě myslí, že se redakce skládá z bolševiků. Nic nenaznačuje, že by byl Blomkvist někdy jakkoli politicky aktivní, ani během vlny levičáctví za svých gymnaziálních let. Při studiu žurnalistiky žil s dívkou, která se angažovala v *Syndikátních listech* a dnes sedí v parlamentu za levici. Tu levičáckou nálepku si zřejmě vysloužil hlavně tím, že se jako ekonomický novinář specializuje na investigativní reportáže o korupci a nekalých obchodech v podnikatelském světě. Vytvořil několik zničujících portrétů ředitelů a politiků – které byly bezpochyby zasloužené –, a přinutil tak mnohé k opuštění

postu a následným právním dohrám. Nejznámější je aféra Arboga, která skončila tím, že jeden pravicový politik musel ze svého místa odejít a jeden bývalý komunální úředník dostal rok natvrdo za zpronevěru. Odhalování zločinů však můžeme těžko považovat za levičáctví.“

„Chápu, co tím myslíte. A dál?“

„Napsal dvě knihy. Jednu o aféře Arboga a jednu o ekonomické žurnalistice s názvem *Templářští rytíři,* vyšla před třemi lety. Nečetla jsem ji, ale recenzenti ji považovali za kontroverzní. Dala podnět ke spoustě debat v médiích.“

„Peníze?“ zeptal se Frode.

„Mikael není bohatý, ale bídu s nouzí taky netře. Daňové přiznání je přiloženo ke zprávě. Na účtu má asi 250 000 korun, uložených částečně v penzijním fondu a částečně na spořicím účtu. Na jiném účtu má asi 100 000 korun, a ten používá jako příruční pokladnu na běžné výdaje, cesty a podobně. Vlastní úplně splacený byt – 65 čtverečních metrů na Bellmanově ulici – a nemá žádné půjčky ani dluhy.“ Salanderová pozvedla prst.

„Má ještě jeden zdroj příjmů – nemovitost v Sandhamnu. Je to bouda o rozměru asi 30 čtverečních metrů upravená jako chata, ležící přímo u vody uprostřed nejatraktivnější lokality. Zřejmě ji koupil ve čtyřicátých letech jeho strýc z otcovy strany, tehdy bylo něco takového možné i pro obyčejné smrtelníky, a chatu nakonec zdědil Blomkvist. Rozdělili se o dědictví tak, že jeho sestra dostala byt po rodičích v Lilia Essingenu a Mikael Blomkvist chatu.

Nevím, jakou dnes může mít hodnotu – určitě několik milionů –, ale na druhé straně to nevypadá, že by měl v úmyslu ji prodat, dost často do Sandhamnu jezdívá.“

„Příjmy?“

„Je sice spolumajitelem *Milénia,* ale jeho plat činí měsíčně sotva 12 000 korun. Zbytek si vydělá jako novinář na volné noze – konečná částka bývá různá. Před třemi lety měl oficiálně vysoké příjmy, pracoval pro celou řadu médií a přišel si skoro na 450 000 korun. Loni si jako externí novinář vydělal jen 120 000.“

„Musí zaplatit 150 000 korun odškodného, advokáta a další věci,“ konstatoval Frode. „Hádám, že konečná suma bude dost vysoká, a navíc přijde o příjmy, až bude muset nastoupit do vězení.“

„To znamená, že bude úplně švorc,“ poznamenala Salanderová.

„Je poctivý?“ zeptal se Dirch Frode.

„Dá se říct, že důvěra je jeho kapitál. Mikaelova image je vystupovat jako sebejistý soudce morálky v podnikatelském světě a často bývá zván do různých televizních debat.“

„No, po rozsudku už toho zřejmě tolik nebude,“ odtušil zamyšleně Dirch Frode.

„Nechci tvrdit, že přesně vím, jaké nároky jsou kladeny na novináře, ale po tomhle fiasku asi nějakou dobu potrvá, než *mistr detektiv Blomkvist* dostane Velkou novinářskou cenu. Udělal ze sebe naprostého pitomce,“ konstatovala

střízlivě Salanderová. „Pokud bych měla říct svůj soukromý názor…“

Armanskij vykulil oči. Během let, co pro něj Lisbeth Salanderová pracovala, nikdy při své detektivní práci žádný soukromý názor nevyslovila. Existovala pro ni jen suchá fakta.

„Hodnocení událostí kolem Wennerströmovy aféry k mému úkolu nepatří, ale sledovala jsem soudní proces a musím přiznat, že jsem byla ohromená. Celá věc se mi nezdála a je to naprosto proti stylu Mikaela Blomkvista publikovat něco, čím by si takhle zavařil.“

Salanderová se poškrábala na krku. Frode vypadal trpělivě. Armanskij se ptal, jestli Lisbeth opravdu neví, jak dál. Ta Salanderová, kterou znal, nebyla nikdy nejistá nebo na pochybách. Nakonec to vypadalo, že se rozhodla.

„Zcela mimo protokol, abych tak řekla… nezabývala jsem se Wennerströmovou aférou nijak důkladně, ale opravdu věřím, že Kalle Blomkvist… promiňte, Mikael Blomkvist, někomu naletěl. Myslím, že za touhle věcí je něco jiného než to, co naznačuje rozsudek.“

Nyní v křesle zpozorněl Dirch Frode. Advokát Salanderovou hodnotil zkoumavým pohledem a Armanskij si všiml, že poprvé při čtení její zprávy zadavatel projevil něco více než jen zdvořilý zájem. Zaznamenal, že Wennerström má pro Frodeho zjevně nějaký význam. *Oprava,* pomyslel si ihned Armanskij, *Frodeho nezajímá*

Wennerströmova aféra – Frode reagoval na poznámku Salanderové, že Blomkvist někomu naletěl.

„Jak to vlastně myslíte?“ zeptal se Frode se zájmem v hlase.

„Je to jen má vlastní spekulace, ale jsem přesvědčená o tom, že ho někdo napálil.“

„A jak jste k tomu došla?“

„Všechno v Blomkvistově životě ukazuje na to, že je velmi opatrný reportér. Veškerá jeho předešlá kontroverzní odhalení byla dobře zdokumentovaná. Jednou jsem byla na přelíčení a poslouchala jsem. Nepřišel s žádnými protiargumenty a zdálo se, že všechno vzdal naprosto bez boje. To s jeho povahou vůbec nejde dohromady. Pokud bychom měli věřit soudu, tak si Blomkvist tuhle historku o Wennerströmovi vyfantazíroval bez náznaku jakýchkoli důkazů a publikoval ji jako nějakou sebevražednou novinářskou bombu – tohle jednoduše není jeho styl.“

„Tak jak to podle vás bylo?“

„Můžu jen hádat. Blomkvist své historce věřil, ale něco se stalo a ukázalo se, že jeho informace jsou falešné. To pak znamená, že informátorem musel být někdo, komu důvěřoval, nebo mu někdo vědomě podal nesprávné informace – což vypadá nepravděpodobně. Alternativou může být skutečnost, že mu hrozilo vážné nebezpečí, a než by se pouštěl do boje, tak ze sebe raději nechal udělat nekompetentního idiota. Ale jak jsem říkala, je to jen domněnka.“

Když Salanderová naznačila, že bude ve zprávě pokračovat, zvedl Dirch Frode ruku. Chvíli tiše seděl, přemýšlivě bubnoval prsty o opěradlo a pak se k ní váhavě opět otočil.

„Pokud bychom se na vás obrátili, abyste zjistila pravdu o Wennerströmovi… jaká je šance, že byste něco našla?“

„Na to neumím odpovědět. Možná není co najít.“

„A měla byste zájem se o to pokusit?“

Salanderová pokrčila rameny. „O tomhle já nerozhoduju. Pracuju pro Dragana Armanského a on mi přiděluje úkoly. Pak také záleží na tom, jaký druh informací chcete.“

„Rád bych jen řekl… Předpokládám, že je tento rozhovor důvěrný?“ Armanskij přikývl. „Nevím o téhle záležitosti vůbec nic, ale nade vši pochybnost jsem si jist, že Wennerström se v jiných případech zachoval nečestně. Wennerström každopádně v maximální míře ovlivnil život Mikaela Blomkvista a zajímalo by mě, jestli na vašich spekulacích něco je.“

Rozhovor dostal nečekaný směr a Armanskij okamžitě začal uvažovat. Dirch Frode po nich žádá, aby se Milton Security věnovala hrabání v ukončeném případu, v němž zřejmě došlo k nějaké formě nezákonné hrozby Mikaelu Blomkvistovi, a tím by Milton potencionálně riskovala střet s Wennerströmovým advokátním impériem. Armanskij nebyl ani v nejmenším nadšen myšlenkou na to, že by v takovéto souvislosti vypustil Lisbeth Salanderovou jako neřízenou střelu.

Nejednalo se jen o firmu. Salanderová dala zřetelně najevo, že nestojí o to, aby jí Armanskij dělal něco jako nevlastního tátu, a po jejich dohodě si dával pozor, aby se tak nechoval, ale uvnitř se o ni nikdy nepřestal strachovat. Občas přistihl sám sebe při tom, že Salanderovou srovnává s vlastními dcerami. Považoval se za dobrého otce, nikdy se zbytečně nepletl dcerám do jejich soukromí, ale věděl, že by nikdy neskousl, kdyby se jeho dcery chovaly nebo žily jako Lisbeth Salanderová.

V hloubi svého chorvatského – nebo možná bosenského či arménského – srdce se nedokázal zbavit přesvědčení, že se Salanderová celým svým životem řítí do katastrofy. V jeho očích by z ní byla perfektní oběť pro někoho, kdo by jí chtěl ublížit, a děsil se toho rána, kdy se probudí a dozví se, že se jí něco zlého stalo.

„Takovéto pátrání by bylo nákladné," řekl Armanskij opatrně odstrašujícím hlasem, aby dal Frodemu najevo, o jak závažnou poptávku se jedná.

„Můžeme samozřejmě stanovit nějaký strop," odvětil Frode střízlivě. „Nechci po vás žádné nemožnosti, ale je zřejmé, že vaše spolupracovnice je kompetentní, přesně jak jste mě ujišťoval."

„Salanderová?" zeptal se Armanskij bez pohnutí brvou.

„Nikoho jiného na mysli nemám."

„Dobře. Ale chci, abychom se dohodli na formě, jakou tato práce bude probíhat. Vyslechněte si závěr zprávy."

„Nebude v ní o moc více než podrobnosti ze soukromého života. V roce 1986 se Blomkvist oženil s Monikou Abrahamssonovou a ve stejném roce se jim narodila dcera Pernilla. Dnes je jí šestnáct let. Manželství dlouho nevydrželo, v roce 1991 se rozvedli. Abrahamssonová se znovu provdala a je zřejmé, že s Mikaelem zůstali přáteli. Dcera bydlí u matky a moc často se s Blomkvistem nevídá.“

Frode požádal o další kávu a opět se obrátil k Salanderové.

„V úvodu jste naznačila, že všichni lidé mají svá tajemství. Našla jste nějaká?“

„Myslela jsem tím, že všichni lidé mají něco, co považují za své soukromí a nechodí s tím zrovna na trh. Blomkvist evidentně navštěvuje spoustu žen. Měl několik milostných románků a velmi mnoho příležitostných známostí. Krátce řečeno – má bohatý sexuální život. Jedna osoba se však v jeho životě stále vrací a jedná se o velmi neobvyklý vztah.“

„V jakém smyslu?“

„Má poměr s Erikou Bergerovou, šéfredaktorkou *Milénia;* dívka z dobré rodiny, matka Švédka, otec Belgičan žijící ve Švédsku. Bergerová s Blomkvistem se znají od studií žurnalistiky a od té doby spolu mají poměr.“

„Na tom snad nic tak neobvyklého není,“ konstatoval Frode.

„Ne, z velké části ne. Ale Erika Bergerová je zároveň vdaná za umělce Gregera Beckmana, je to taková polocelebrita a nadělal na spoustě míst spoustu příšerných věcí.“

„Takže, jinými slovy, Erika ho podvádí.“

„Ne. Beckman o jejich vztahu ví. Je to takový *ménage à trois,* který je evidentně akceptován všemi zúčastněnými stranami. Erika občas spí u Blomkvista a občas u svého muže. Nevím, jak to ve skutečnosti funguje, ale jejich poměr byl zřejmě jednou z příčin rozpadu manželství s Abrahamssonovou.“

KAPITOLA 3

Pátek 20. prosince–sobota 21. prosince

Erika Bergerová zvedla obočí, když evidentně promrzlý Mikael Blomkvist vešel odpoledne do kanceláře. Redakce *Milénia* ležela uprostřed vyvýšené části Götské ulice nad místnostmi užívanými organizací Greenpeace. Nájem byl pro noviny vlastně dost vysoký, ale Erika, Mikael a Christer se přesto shodli na tom, že si kanceláře nechají.

Erika Bergerová zašilhala na hodinky. Bylo deset minut po páté a Stockholm byl již ponořený do večerního šera. Čekala, že Mikael bude zpátky kolem poledního.

„Promiň," pozdravil Mikael dříve, než stačila něco říct. „Seděl jsem u soudu a neměl jsem nejmenší chuť s někým mluvit. Dlouho jsem chodil a přemýšlel."

„Slyšela jsem o rozsudku v rádiu. Volala ta reportérka z TV4 a chtěla, abych to nějak komentovala."

„Co jsi jí řekla?"

„Přibližně to, na čem jsme se domluvili, že si rozsudek pozorně přečteme a pak se k němu vyjádříme. Takže jsem neřekla nic. Ale názor jsem nezměnila – myslím, že je to špatná strategie. Vypadáme jako slaboši a ztratíme svou

pozici v médiích. Můžeme klidně očekávat, že se něco objeví i večer v televizi.“

Blomkvist pokývl a zesmutněl.

„Jak se cítíš?“

Mikael Blomkvist pokrčil rameny a svezl se do svého oblíbeného křesla u okna v Eričině kanceláři. Její pracovna byla spartánsky zařízená psacím stolem, funkčními policemi s knihami a levným kancelářským nábytkem. Veškeré vybavení bylo z Ikea kromě dvou pohodlných extravagantních křesel a malého stolku – ústupek mé výchově, jak žertem říkávala. Když si Erika chtěla odpočinout od psacího stolu, nejraději sedávala v některém z křesel s nohama nahoře a četla. Mikael se díval dolů na Götskou ulici, kde v šeru pobíhali vystresovaní lidé. Právě vrcholily vánoční nákupy.

„Myslím, že to přejde,“ řekl Mikael. „Ale teď to vypadá, že jsem dostal opravdu pořádně za uši.“

„Jo, to můžou klidně tvrdit. Týká se to nás všech. Janne Dahlman šel dnes domů dřív.“

„Mám pocit, že ho rozsudek moc nenadchl.“

„Nepatří právě k největším optimistům.“

Mikael potřásl hlavou. Janne Dahlman byl už devět měsíců redakčním sekretářem *Milénia.* Začal u nich pracovat v období, kdy se rozjela Wennerströmova aféra a redakce právě procházela krizí. Mikael se pokoušel rozpomenout, jak s Erikou došli k rozhodnutí, že ho přijmou. Janne Dahlman byl schopný a pracoval externě pro

televizi, večerníky a *Echo*. Evidentně to však nebyl žádný plavec proti proudu. Během uplynulého roku Mikael často tiše litoval, že zaměstnali právě Dahlmana, který měl rozčilující schopnost vidět vše v těch nejčernějších barvách.

„Mluvila jsi s Christerem?“ zeptal se Mikael a nespouštěl zrak z ulice.

Christer Malm byl v *Miléniu* šéfem přes grafiku a spolu s Erikou a Mikaelem byl spoluvlastníkem listu, ale právě pobýval se svým přítelem v zahraničí.

„Volal. Pozdravuje tě.“

„Musí převzít práci odpovědného vydavatele.“

„Nech toho, Mikaeli, jako odpovědný vydavatel musíš s nějakou tou fackou počítat. Patří to k popisu práce.“

„Ano, to je fakt. Ale v tomhle případě jsem byl já autorem článku zveřejněného právě v těch novinách, v nichž jsem zároveň odpovědným vydavatelem. Tím se všechno dostává do jiné roviny. Jedná se tu o mylný úsudek.“

Erika Bergerová cítila, že neklid, který v sobě nosila celý den, teď propukl naplno. Během posledních týdnů soudního procesu chodil Mikael Blomkvist jako zahalený v temném oblaku, ale dosud jí nepřipadal tak smutný a odevzdaný, jak se zdál být nyní ve chvíli porážky. Erika chodila kolem psacího stolu, pak se Mikaelovi posadila roznožmo na klín a objala ho pažemi kolem krku.

„Mikaeli, teď mě poslouchej. Jen my dva přesně víme, jak se to stalo. Mám stejnou zodpovědnost jako ty. Musíme se z té bouřky dostat.“

„Žádná bouřka není. Tenhle soud mi mediálně naprosto zlomil vaz. Nemůžu v *Miléniu* zůstat jako odpovědný vydavatel. Jedná se o důvěryhodnost našeho listu. O minimalizaci škod. To chápeš stejně dobře jako já.“

„Pokud si myslíš, že tuhle vinu nechám jen na tobě, tak o mně za všechny ty roky houby víš.“

„Vím přesně, jaká jsi, Ricky. Jsi bezmezně loajální ke svým kolegům. Kdyby sis mohla vybrat, tak se pustíš do bitvy s Wennerströmovými advokáty a budeš bojovat, dokud nevezme za své i tvá důvěryhodnost. Musíme být chytřejší.“

„Ty považuješ za chytrý plán z *Milénia* zmizet a předstírat, že jsi dostal padáka?“

„Mluvili jsme o tom už stokrát. Pokud má *Milénium* přežít, tak to teď záleží jen na tobě. Christer je naprosto skvělý, ale je to hodný trouba, umí to s grafikou, ale o bitvách s miliardáři neví ani zbla. Není to jeho věc. Do budoucna musím z *Milénia* zmizet jako vydavatel, reportér i člen vedení; můj podíl převezmeš ty. Wennerström ví, že vím, co udělal, a jsem přesvědčený o tom, že se bude snažit noviny potopit. To si nemůžeme dovolit.“

„Ale proč nevytáhnout to, co se opravdu stalo – buď to vyjde, nebo ne!“

„Protože mu nemůžeme vůbec nic dokázat a protože právě teď jsem naprosto nedůvěryhodný. Wennerstöm tohle kolo vyhrál. Je to pryč. Vykašli se na to.“

„Tak fajn, dostaneš padáka. A co budeš dělat?“

„Jednoduše si potřebuju dát pauzu. Připadám si naprosto vyhořelý, jak se tomu teď říká. Chci se nějakou dobu věnovat sám sobě. Pak uvidíme.“

Erika objala Mikaela pažemi a stáhla si jeho hlavu na prsa. Křečovitě ho objímala. Několik minut seděli mlčky.

„Chceš dnes večer společnost?“ zeptala se.

Mikael Blomkvist přikývl.

„Fajn. Už jsem volala Gregerovi a řekla jsem mu, že dnes budu spát u tebe.“

Jediným zdrojem světla v místnosti byl odraz pouliční lampy. Když Erika po druhé hodině ranní usnula, Mikael studoval v pološeru její profil. Pokrývku měla kdesi u pasu a Mikael sledoval, jak se jí pomalu zdvihá a klesá hruď. Cítil se uvolněně a úzkostný chuchvalec v žaludku zmizel. To Erika na něj měla takový vliv. Vždycky ho měla. A Mikael věděl, že úplně stejný vliv má i on na ni.

Dvacet let, pomyslel si. Tak dlouho trval jeho vztah s Erikou. Pokud šlo o něj, mohli by spolu klidně provozovat sex dalších dvacet let. Přinejmenším. Nikdy se opravdu nepokusili svůj poměr skrývat, i když byl příčinou spousty zapeklitých situací, pokud šlo o jejich vztahy k jiným lidem. Mikael věděl, že se o jejich poměru mluví mezi známými a lidé se ptali, co to mezi nimi vlastně je; on i Erika odpovídali neurčitě a veškeré komentáře ignorovali.

Seznámili se na oslavě u společných známých. Oba studovali druhým rokem žurnalistiku a oba měli nějakou

známost. Během večírku se začali více než slibně provokovat. Jejich flirtování možná začalo žertem – nebyl si jist –, ale před odchodem si vyměnili telefonní čísla. Oba věděli, že spolu skončí v posteli, a během jednoho týdne tento plán za zády svých partnerů uskutečnili.

Mikael s určitostí věděl, že se nejedná o lásku – alespoň ne o onu tradiční lásku vedoucí ke společnému bydlení, amortizaci, vánočním stromkům a dětem. Během osmdesátých let, když neměli žádný vztah, na který by bylo třeba brát ohled, přemýšleli o společném bydlení. Mikael to chtěl. Ale Erika na poslední chvíli vždycky vycouvala. Říkala, že by to nefungovalo a že nechce riskovat, aby se jejich vztah pokazil tím, že by spolu žili.

Byli zajedno v tom, že mezi nimi jde o sex nebo snad o nějaké sexuální šílenství, a Mikael se často ptal, jak je možné cítit k ženě tak šílenou vášeň, jakou on cítí k Erice. Jednoduše to mezi nimi jiskřilo. Jejich vztah vzbuzoval stejnou závislost jako heroin.

Někdy se vídali tak často, že vypadali jako pár, jindy mezi jejich schůzkami uplynulo několik týdnů nebo měsíců. Ale stejně jako alkoholici, kteří se po nějaké době abstinence opět uchylují k láhvi, se k sobě pokaždé vraceli pro ještě větší dávku.

Přirozeně to nefungovalo. Jako by jejich vztah existoval jen proto, aby přinášel bolest. On i Erika za sebou zcela bezohledně nechávali porušené sliby i vztahy – jeho vlastní manželství se zhroutilo kvůli tomu, že se nedokázal držet od

Eriky co nejdál. O Erice své manželce Monice nikdy nelhal, ale ta navzdory všemu věřila, že po svatbě s Mikaelem, narození dcerky a poté, co se Erika zároveň provdala za Gregera Beckmana, s tím bude konec. I on tomu věřil a během prvních let svého manželství se s Erikou setkával čistě profesionálně. Po založení *Milénia* a v průběhu několika dalších týdnů se všechna předsevzetí zhroutila a jednou pozdě večer se s Erikou divoce milovali na jejím psacím stole. Vedlo to k období plnému utrpení, kdy Mikael chtěl žít se svou rodinou a dívat se, jak dcerka vyrůstá, a přitom byl beznadějně přitahován k Erice, jako by se už nedokázal ovládat. Což by přirozeně dokázal, jen kdyby chtěl. Přesně jak hádala Lisbeth Salanderová – Monika to vzdala kvůli jeho neustálým nevěrám.

Zcela překvapivě se zdálo, že Greger Beckman jejich poměr naprosto akceptuje. Erika se se svým vztahem k Mikaelovi nikdy netajila a ihned manželovi pověděla, že to mezi nimi zase začalo. Možná se předpokládalo, že se s tím jeho umělecká duše vyrovná – duše člověka, který byl svou tvorbou nebo možná jen sám sebou pohlcen do té míry, že nijak nereagoval, když jeho manželka spala s jiným mužem. Dokonce si rozdělil dovolenou tak, aby mohla nějaký ten týden strávit se svým milencem v chatě na Sandhamnu. Mikael neměl Gregera příliš rád a nikdy nedokázal pochopit Eričinu lásku k němu. Ale potěšilo ho, když Greger přijal fakt, že jeho manželka může milovat dva muže zároveň.

Kromě toho Gregera podezíral, že vztah své ženy k jinému muži považuje za mimořádné koření jejich vlastního manželství. Ale nikdy o té věci nemluvili.

Mikael nemohl usnout a kolem čtvrté hodiny ranní to vzdal. Posadil se v kuchyni a znovu si přečetl rozsudek od začátku do konce. S odstupem času měl pocit, jako by v onom arholmském setkání bylo cosi osudového. Nikdy si nebyl zcela jist, jestli před ním Robert Lindberg odhalil Wennerströmův podvod jen proto, aby dal v podpalubí mezi všemi těmi přípitky k lepšímu zajímavou historku, nebo jestli skutečně stál o její zveřejnění.

První alternativu Mikael spontánně zpochybnil, ale klidně to mohlo být tak, že Robert z nanejvýš osobních nebo profesních důvodů chtěl Wennerströma poškodit, a když měl na palubě krotkého novináře, tak jednoduše popadl příležitost za pačesy. Robert v té chvíli určitě nebyl o nic opilejší než v rozhodujícím okamžiku svého vyprávění, kdy Mikaela přiměl vyslovit ona magická slova, díky nimž se změnil ze žvanílka na anonymní zdroj. Proto také Robert mohl říkat cokoli; Mikael ho nikdy neodhalí jako svého informátora.

Jednou věcí si však Mikael nebyl zcela jist. Pokud setkání na Arholmě bylo naaranžované nějakým konspirátorem a mělo vzbudit Mikaelovu pozornost, nemohl by to Robert udělat lépe. Ale arholmské setkání byla náhoda.

Robert nevěděl, jak se Mikaelovi hnusí lidé typu Hanse-Erika Wennerströma. Po mnohaletých zkušenostech v oboru byl Mikael přesvědčen o tom, že neexistuje jediný bankovní nebo známý podnikový ředitel, který by zároveň nebyl pěkný parchant.

Mikael nikdy neslyšel o Lisbeth Salanderové a žil ve šťastné nevědomosti o informacích, které o něm toho dne sdělila advokátovi Frodemu, ale kdyby je byl slyšel, souhlasně by přikývl Lisbethinu tvrzení, že jeho vyslovený odpor ke všem vykutáleným šejdířům není výrazem nějakého politického levicového radikalismu. Mikael se o politiku nezajímal a na politické -ismy se díval nanejvýš podezíravě. Při jediných volbách, kterých se zúčastnil – v roce 1982 – hlasoval s mlhavým přesvědčením pro sociální demokracii, jednoduše proto, že v jeho očích nebylo nic horšího než další tři roky s ministrem financí Göstou Bohmanem a Thorbjörnem Fälldinem, případně s Ollou Ullstenem jako premiérem. V důsledku toho hlasoval s nepříliš velkým entusiasmem pro Olofa Palmeho, a namísto toho přišla premiérova vražda, Bofors a Ebbe Carlsson.

Mikaelův odpor k ekonomickým reportérům vyplýval z prachobyčejné morálky. Tato rovnice byla v jeho očích zcela jednoduchá. Bankovní ředitel, který utopí stamiliony v bezhlavých spekulacích, už na svém místě nemá co dělat. Ředitel podniku, věnující se kšeftování s firmami, by měl jít za mříže. Majitele nemovitostí, nutící mládež k placení

černých nájmů za garsonku s hajzlíkem, by měli dát na pranýř a poplivat.

Mikael Blomkvist byl toho názoru, že úkolem ekonomického žurnalisty je zkoumat a odhalovat finanční žraloky, kteří vytvářejí úrokové krize a prospekulují kapitál drobných střadatelů v šílených spletencích internetových podniků. Také si myslel, že úkolem ekonomického novináře je šlapat na paty ředitelům podniků se stejným nemilosrdným úsilím, s jakým političtí reportéři sledují sebemenší chybný krok ministrů nebo poslanců. Politického reportéra by nikdy nenapadlo dělat z představitele nějaké strany ikonu a Mikael nemohl za nic na světě pochopit, proč tolik ekonomických žurnalistů v nejdůležitějších masmédiích v zemi nadělá s průměrnými řediteli bank a fondů jako s rockovými hvězdami.

Tento poněkud jednostranný postoj ke světu ekonomických reportérů Mikaela postupně přiváděl do hlasitých konfliktů s jeho kolegy z médií, mezi nimiž byl přinejmenším William Borg nesmiřitelným nepřítelem. Mikael drze kritizoval kolegy za to, že se zpronevěřili svému úkolu bedlivě střežit počínání zaměstnanců bank a fondů. Role společenského kritika mu samozřejmě dodala potřebný status a změnila ho v nepříjemného hosta televizních debat – to on byl pozván, aby komentoval přistání jednoho ředitele se zlatým padákem v řadách miliardářů –, ale také mu přinesla řadu zarytých velkých nepřátel.

Mikael si snadno dovedl představit, jak v některých redakcích po večerech bouchá šampaňské.

Erika měla na postoj žurnalistů stejný názor a fantazírováním o časopise s takovýmto profilem se spolu bavili už na vysoké.

Erika byla ten nejlepší šéf, jakého si Mikael uměl představit. Byla dobrá organizátorka, uměla se zaměstnanci jednat s vlídností a důvěrou, ale přitom se nebála konfrontace ani velmi tvrdých štouchanců, pokud bylo třeba. Ale především měla naprosto vynikající čich při rozhodování o obsahu následujícího čísla. Často se s Mikaelem neshodli v názorech a uměli se pěkně porafat, ale zároveň k sobě navzájem chovali neotřesitelnou důvěru a společně tvořili neporazitelný tým. Erika dělala hrubou práci tím, že vytáhla nějakou historku, zabalila ji a uvedla na trh.

Časopis *Milénium* byl jejich společným výtvorem, ale nikdy by nespatřil světlo světa, nebýt Eričiných schopností získat finance. Byla správnou kombinací tvrdého dříče a holky z lepší společnosti. Erika nějaké peníze zdědila. Sama přispěla základním vkladem a přemluvila svého otce i známé, aby do projektu investovali nezanedbatelné částky.

Mikael často přemýšlel nad tím, proč Erika vsadila na *Milénium.* Byla samozřejmě jeho spolumajitelkou – a šéfredaktorkou vlastního časopisu, čímž získala prestiž a novinářskou svobodu, kterou by sotva našla jinde. Na rozdíl od Mikaela se po studiu žurnalistiky věnovala práci v televizi. Byla tvrdá, drzá a dokázala obstát v konkurenci.

Kromě toho měla dobré kontakty v byrokratickém aparátu. Pokud by u toho zůstala, bezpochyby by už měla podstatně lépe placenou šéfovskou pozici v nějakém televizním kanálu. Namísto toho si vědomě vybrala *Milénium,* maximálně rizikový projekt začínající v mrňavém vybydleném sklepním kamrlíku v Midsommarkransenu, ale v devadesátých letech se jim tak dařilo, že se mohli přestěhovat do příjemnějších a větších prostor na Götbacksbackenu na Södermalmu.

Erika také přemluvila Christera Malma, aby se stal spolumajitelem listu; Christer byl exhibicionistická homosexuální celebrita, která si občas se svým přítelem vylévala srdce v reportážích o jejich domácnosti a často figurovala na stránkách Zábava a volný čas. Mediální zájem Christer vzbudil až tehdy, když začal žít s Arnoldem Magnussonem, zvaným Arne, původně hercem Dramatického divadla, který opravdu prorazil poté, co v jedné televizní reality show hrál sám sebe. Christer a Arne se stali mediálním seriálem na pokračování.

V šestatřiceti letech byl Christer Malm vyhledávaným profesionálním fotografem a počítačovým grafikem, který dodal *Miléniu* moderní a přitažlivou grafickou podobu. Měl svůj vlastní podnik s kanceláří ve stejném patře jako redakce *Milénia* a jeden den v měsíci externě pracoval na grafické podobě časopisu.

Kromě toho mělo Milénium dva interní zaměstnance na plný úvazek, stálého praktikanta a tři externisty. Účetní

uzávěrka vlastně nikdy nevycházela, ale jednalo se o prestižní časopis a lidé, kteří ho připravovali, svou práci milovali.

Milénium nebyl žádný lukrativní podnik, ale časopis dokázal pokrýt své náklady a počet výtisků i příjmy z inzerce neustále stoupaly. Až do současné situace měl profil seriózního pravdomluvného listu, který si nebere servítky.

Teď se situace s největší pravděpodobností změní. Mikael si přečetl krátkou tiskovou zprávu, kterou Erika večer zformulovala a brzy poté ji spěšně odeslala e-mailem, takže nyní už byla vytištěná na internetových stránkách Večerníku.

ODSOUZENÝ NOVINÁŘ OPOUŠTÍ *MILÉNIUM*

Stockholm (TT). Novinář Mikael Blomkvist opouští post odpovědného vydavatele časopisu Milénium, *jak nám sdělila šéfredaktorka a hlavní majitelka Erika Bergerová.*

Mikael Blomkvist odchází na vlastní žádost. Je unaven dramatickými událostmi poslední doby a potřebuje si odpočinout, říká Erika Bergerová, která sama převezme roli odpovědné vydavatelky.

Mikael Blomkvist byl v roce 1990 jedním ze spoluzakladatelů Milénia. *Bergerová věří, že takzvaná Wennerströmova aféra budoucnost časopisu nijak neovlivní.* Milénium *bude jako*

obvykle vycházet jednou měsíčně, říká Erika Bergerová. Mikael Blomkvist pro rozvoj časopisu hodně znamenal, ale nyní obrátíme list.

Bergerová sdělila, že Wennerströmovu aféru považuje za důsledek série nešťastných okolností. Omlouvá se za nepříjemnosti, kterým byl Hans-Erik Wennerström vystaven. Mikaela Blomkvista se nám ohledně případného komentáře nepodařilo zastihnout.

„Připadá mi to příšerné," řekla Erika po odeslání e-mailu s tiskovou zprávou. „Většina lidí si z toho vyvodí, že jsi nekompetentní idiot a já chladnokrevná bestie, která využije příležitosti, aby ti šlápla na krk."

„Když si představím všechny ty drby o nás dvou, co se už teď přetřásají, tak naši známí budou alespoň mít o čem mluvit," pokusil se Mikael o žert. Eriku to ani v nejmenším nepotěšilo.

„Nemám žádný plán B, ale myslím si, že děláme chybu."

„Je to jediné řešení," odpověděl Mikael. „Pokud časopis zkrachuje, byla veškerá ta dřina marná. Víš, že už teď jsme přišli o velké zisky. Jak to ostatně dopadlo s tou počítačovou firmou?"

Erika si povzdechla. „Nojo, ráno nám oznámili, že v lednovém čísle už nechtějí inzerovat."

„A Wennerström má v tom podniku pěkný podíl akcií. To není náhoda."

„Ne, ale můžeme se pokusit získat nové inzerenty. Wennerström může být finanční magnát, ale nepatří mu všechno na světě a my máme taky své kontakty.“

Mikael Eriku objal a přitáhl si ji k sobě.

„Jednoho dne se do něj obujeme tak, že se zatřese celá Wall Street. Ale dnes ne. *Milénium* musí zmizet z okruhu jeho zájmu. Nemůžeme riskovat naprostou ztrátu důvěry časopisu.

„Tohle všechno vím, ale já vypadám jako zatracená svině a ty se dostaneš do hnusné situace, pokud budeme předstírat, že mezi námi došlo k roztržce.“

„Ricky, dokud si my dva budeme věřit, máme šanci. Musíme předstírat, že to tak je, a právě nastala doba, kdy je třeba ustoupit.“

Erika si proti své vůli musela přiznat, že jeho rozhodnutí má svou neveselou logiku.

KAPITOLA 4

Pondělí 23. prosince–čtvrtek 26. prosince

Erika zůstala u Mikaela do pondělí. Většinou opouštěli postel jen kvůli tomu, aby si zašli na záchod nebo udělali něco k jídlu, ale rozhodně se neustále nemilovali; většinou leželi, hlavu v nohách druhého, a celé hodiny probírali budoucnost, zvažovali důsledky, možnosti a pravděpodobnosti. Když přišlo pondělní ráno, den před Štědrým dnem, Erika ho políbila na rozloučenou – do příště – a jela domů k manželovi.

Mikael strávil pondělí tak, že nejdříve umyl nádobí a dal do pořádku byt a poté se vydal pěšky do redakce vyklidit svou kancelář. Ani na vteřinu neměl v úmyslu tu skončit, ale nakonec Eriku přesvědčil, že po nějakou dobu bude důležité Mikaela Blomkvista od časopisu *Milénium* separovat. Do té doby hodlal pracovat doma ve svém bytě na Bellmanově ulici.

Byl v redakci sám. Na svátky bylo zavřeno a kolegové odcestovali. Právě třídil své písemnosti a knihy a ukládal je do krabice, když zazvonil telefon.

„Sháním Mikaela Blomkvista,“ pronesl na druhém konci drátu optimistický, ale neznámý hlas.

„To jsem já.

„Promiňte, že ruším takhle den před Vánoci. Jmenuju se Dirch Frode.“ Mikael si automaticky poznamenal jméno a čas. „Jsem advokát a můj klient by s vámi moc rád mluvil.“

„Tak ať mi váš klient zavolá.“

„Měl jsem na mysli to, že by se s vámi rád setkal osobně.“

„Fajn, tak se objednejte a pošlete ho sem do kanceláře. Ale v tom případě si budete muset pospíšit; právě vyklízím svůj pracovní stůl.“

„Můj klient by byl velice rád, kdybyste ho navštívil. Bydlí v Hedestadu – je to jen tři hodiny vlakem.“

Mikael se zarazil. Masmédia mají schopnost přitahovat ty nejbláznivější lidi, kteří jim telefonicky dávají ztřeštěné tipy. Všechny redakce na světě už určitě zažily rozhovor s ufony, grafology, scientology, paranoiky a všelijakými konspiračními teoretiky.

Jednou Mikael vyslechl přednášku spisovatele Karla Alvara Nilssona v kulturním středisku AB v souvislosti s výročím zavraždění premiéra Olofa Palmeho. Přednáška byla zcela seriózní a mezi publikem se nacházel Lennart Bodström a další staří Palmeho přátelé. Ale byla tam i celá řada soukromých čmuchalů. Jedním z nich byla žena středního věku, která při kladení otázek popadla mikrofon a hlas jí klesl do sotva slyšitelného šepotu. Už to samo o sobě

věstilo zajímavý vývoj událostí a nikoho nijak zvlášť nepřekvapilo, když žena začala tvrzením: *„Vím, kdo zavraždil Olofa Palmeho.“* Ze scény jí bylo poněkud ironicky navrženo, že pokud disponuje takto nanejvýš dramatickou informací, mohlo by být zajímavé, kdyby se o své znalosti podělila s vyšetřovateli Palmeho případu. Žena rychle odpověděla tichounkým hlasem: *„To nemůžu – je to příliš nebezpečné!“*

Mikael se ptal, jestli Dirch Frode není dalším z řady těchto oduševnělých nositelů pravdy, který má v úmyslu mu prozradit, v jaké utajené psychiatrické léčebně provádí Státní bezpečnostní policie experimenty s ovládáním mozku.

„Nedocházím ke klientům domů,“ odvětil Mikael.

„V tom případě doufám, že vás přemluvím, abyste udělal výjimku. Mému klientovi je přes osmdesát let a cesta do Stockholmu by pro něj znamenala velikou zátěž. Pokud na tom trváte, tak se určitě nějak dohodneme, ale abych pravdu řekl, dali bychom přednost tomu, kdybyste byl tak laskavý a…“

„Kdo je váš klient?“

„Osoba, o níž jste při svém povolání zřejmě už slyšel. Henrik Vanger.“

Mikael se překvapeně zaklonil. Henrik Vanger – samozřejmě že o něm už slyšel. Průmyslový magnát a bývalý výkonný ředitel koncernu Vanger, který byl kdysi synonymem pro pily, lesnictví, těžbu, ocel, kovozpracující průmysl, textil, výrobu a export. Henrik Vanger patřil ve své

době k opravdu velkým osobnostem a tradovalo se o něm, že je to poctivý patriarcha starých časů, kterým jen tak něco neotřese. Patřil k hlavní gardě švédského průmyslu a zemědělství a společně s takovými jmény jako Matts Carlgren v MoDo a Hans Werthén ve starém Electroluxu byl jedním z podnikatelů ze staré školy. Páteř domácího průmyslu a tak dále.

Ale koncernem Vanger – dosud rodinným podnikem – během posledních dvaceti pěti let otřásly racionalizace struktury, burzovní a úrokové krize, konkurence z Asie, slábnoucí export a další nepříjemnosti, které jméno Vanger odsunuly do pozadí. Dnes podnik řídil Martin Vanger; Mikaelovi toto jméno asociovalo zakulaceného muže s rozčepýřenou kšticí, který se několikrát mihl na obrazovce, ale nijak zvlášť dobře ho neznal. Henrik Vanger byl z obliga už dvacet let a Mikael ani nevěděl, že je ještě naživu.

„Proč se se mnou Henrik Vanger chce setkat?“ zněla přirozeně následující otázka.

„Je mi líto. Již dlouho pracuji pro Henrika Vangera jako advokát, ale o tom, co po vás chce, vám musí povědět on sám. Já vám můžu říct jen tolik, že s vámi Henrik Vanger chce mluvit o případném zaměstnání.“

„Zaměstnání? Nemám ani nejmenší chuť začít pracovat pro Vangerův podnik. Potřebujete tiskového mluvčího?“

„Nejedná se zrovna o takovýto druh práce. Nemůžu vám prozradit nic jiného, než že Henriku Vangerovi velmi záleží

na tom, aby se s vámi setkal a projednal jednu soukromou záležitost.“

„To je více než slibně dvojznačné.“

„Za to se vám omlouvám. Ale opravdu není žádná šance, jak bych vás mohl přemluvit k návštěvě Hedestadu? Přirozeně vám uhradíme cestovní výlohy a dostanete slušnou odměnu.“

„Voláte trochu nevhod. Mám spoustu věcí na práci… a předpokládám, že jste během posledních dnů četl novinové články.“

„Wennerströmova aféra?“ Dirch Frode se najednou na druhé straně drátu dutě zachechtal. „Ano, to má určitou zábavní hodnotu. Ale abych řekl pravdu, právě díky pozornosti, kterou proces vzbudil, se na vás Henrik Vanger zaměřil.“

„Aha? A kdypak by Henrik Vanger chtěl, abych ho navštívil?“ zeptal se Mikael.

„Co možná nejdříve. Zítra je Štědrý den a předpokládám, že chcete mít volno. Ale co na Boží hod? Nebo mezi svátky?“

„To mám ještě méně času. Je mi líto, ale pokud mi neposkytnete nějaké slušné vodítko ohledně účelu mé návštěvy…“

„Prosím, ujišťuju vás, že toto pozvání je zcela seriózní. Henrik Vanger chce mluvit s vámi a s nikým jiným. Chce vám nabídnout externí práci, pokud budete mít zájem. Já

jsem jen jeho posel. Podstatu věci vám musí vysvětlit on sám.“

„Tohle je jeden z nejpotrhlejších rozhovorů za hodně dlouhou dobu. Musím si to promyslet. Jak se s vámi můžu spojit?“

Když Mikael položil sluchátko, zůstal sedět a pozoroval své rozkrámované věci na psacím stole. Zaboha nedokázal přijít na to, proč se s ním chce Henrik Vanger sejít. Mikaela vlastně cesta do Hedestadu nijak zvlášť nezajímala, ale advokátovi Frodemu se podařilo vzbudit jeho zvědavost.

Mikael zapnul počítač a začal hledat na Googlu Vangerovy podniky. Našel tam stovky odkazů – Vangerův koncern byl sice trošku v pozadí, ale přesto se v médiích objevoval téměř denně. Uložil si pár tuctů článků s analýzami podniků a pak si vyhledal Dircha Frodeho, Henrika Vangera a Martina Vangera.

Martin Vanger se hojně objevoval jako současný výkonný ředitel Vangerových podniků. Advokát Frode měl stručný profil, byl členem vedení golfového klubu v Hedestadu a byl jmenován v souvislosti s Rotary klubem. Henrik Vanger byl kromě jedné výjimky zmiňován pouze v textech souvisejících s historií Vangerových podniků. Místní noviny *Hedestadský kurýr* však o tomto bývalém průmyslovém magnátovi psaly před dvěma lety v den jeho osmdesátých narozenin a reportáž přinášela Vangerův krátký medailon. Mikael si vytiskl některé texty, které mu

připadaly podstatné, a všechno poskládal do složky o padesáti stranách. Poté dokončil úklid svého pracovního stolu, zabalil papírové krabice a šel domů. Nebyl si jist tím, kdy se sem vrátí, případně jestli se sem vůbec kdy vrátí.

Lisbeth Salanderová strávila Štědrý den v nemocnici na Appelvikenu v Uppland-Västby. Nakoupila dárky v obchodním domě Åhléns – toaletní vodu od Diora a anglický vánoční pudink. Pila kávu a pozorovala šestačtyřicetiletou ženu, jak se neobratnými prsty pokouší rozvázat uzel na vánočním dárku. Salanderová měla v očích něhu, ale nikdy se nepřestala podivovat nad tím, že ta cizí žena naproti ní je její matka. Ať se sebevíce snažila, nedokázala vystopovat ani sebemenší podobnost ve vzhledu či v povaze.

Matka nakonec své úsilí vzdala a bezmocně hleděla na balíček. Neměla právě svůj nejlepší den. Lisbeth Salanderová jí podala nůžky, které po celou dobu ležely na stole, a matka najednou zazářila, jako by se probudila.

„Musíš si myslet, že jsem pitomá.“

„Ne, mami. Nejsi pitomá. Ale život je nespravedlivý.“

„Stýkáš se se sestrou?“

„Už dlouho jsme se neviděly.“

„Nikdy se za mnou nepřijde podívat.“

„Já vím, mami. Za mnou taky ne.“

„Pracuješ?“

„Ano, mami. Jde mi to dobře.“

„A kde bydlíš? Vůbec nevím, kde bydlíš.“

„Ve tvém starém bytě na Lundské ulici. Už několik let. Musela jsem na sebe převést smlouvu.“

„Do léta se na tebe možná přijedu podívat.“

„Určitě. Do léta.“

Matka konečně vybalila dárek a potěšeně čichala ke kolínské. „Děkuju, Kamilo,“ řekla.

„Lisbeth. Já jsem Lisbeth. Kamila je moje sestra.“

Matka vypadala rozpačitě. Lisbeth Salanderová navrhla, aby se přesunuly do společenské místnosti k televizi.

Mikael Blomkvist strávil Vánoce návštěvou dcerky Pernilly, žijící u bývalé ženy Moniky a jejího druhého muže v rodinném domku v Solletuně. Nesl Pernille vánoční dárek; po diskusi s Monikou se dohodli na tom, že daruje dcerce MP3 přehrávač iPod, o nic větší než krabička od zápalek a disponující dostatečnou kapacitou na celou její sbírku cédéček. Ta byla dost objemná. Byl to pěkně drahý dárek.

Otec s dcerou spolu strávili hodinu v Pernillině pokoji v horním patře. Mikael se s její matkou rozvedl, když bylo Pernille pět let, a v sedmi letech dostala nového tatínka. Mikael s dcerkou nepřerušil kontakt; Pernilla ho několikrát za měsíc chodila navštívit a trávila s ním týdenní prázdniny na chatě v Sandhamnu. Nešlo o to, že by se Monika snažila jejich kontakt přerušit nebo že by Pernilla s tátou byla nerada – naopak, většinou spolu vycházeli dobře. Ale Mikael nechával na dceři, v jaké míře se s ním chce vídat,

především od doby, kdy se Monika znovu provdala. Na začátku puberty jejich styky na nějakou dobu téměř ustaly, a až během dvou posledních let ho chtěla vídat častěji.

Pernilla sledovala otcův soudní proces s pevným přesvědčením, že to bylo tak, jak ji Mikael ujišťoval; je nevinný, ale nemůže to dokázat.

Pověděla mu, že bude možná chodit s klukem z vedlejší třídy na gymnáziu, a překvapila ho sdělením, že se stala členkou místní církve a uvědomila si, že je věřící. Mikael se zdržel komentářů.

Pozvali ho, aby zůstal na večeři, ale odmítl; už byl domluvený se svou sestrou, že stráví Štědrý večer s ní a s její rodinou ve vile v yuppie čtvrti ve Stäket.

Ráno také dostal pozvání, aby strávil Vánoce s Erikou a jejím mužem na Saltsjöbadenu. Odmítl to s přesvědčením, že vlídný postoj Gregera Beckmana k jejich milostnému trojúhelníku musí mít nějaké meze a neměl nejmenší touhu zkoumat, kam až tyto meze sahají. Erika namítla, že právě její manžel toto pozvání navrhl a zlobila ho, že na opravdovou trojku nemá kuráž. Mikael se smál – Erika věděla, že je naprosto heterosexuální a že toto pozvání nebylo míněno vážně –, ale jeho rozhodnutí nestrávit Štědrý večer společně s manželem své milenky bylo nezvratné.

Takže namísto toho zaklepal na dveře u své sestry Anniky Blomkvistové, provdané Gianiniové, kde její italský manžel, dvě děti a četa manželových příbuzných právě začali krájet vánoční šunku. V průběhu večeře Mikael

odpovídal na otázky o soudním procesu a dostalo se mu rozličných dobře míněných, avšak zcela nesmyslných rad.

Jediný, kdo se zdržel komentářů k Mikaelově soudu, byla jeho sestra – ale na druhé straně byla v místnosti jediný advokát. Annika proplula studiem práv a několik let pracovala jako notářka a pomocná žalobkyně, dokud si s několika přáteli neotevřela vlastní advokátní kancelář na Kungsholmenu. Specializovala se na rodinné právo a Mikael si vlastně sotva všiml, že se jeho mladší sestřička začala objevovat v novinách a v televizních debatách jako známá feministka a ženská advokátka. Často zastupovala ženy, kterým někdo vyhrožoval nebo které pronásledoval vlastní manžel či bývalý přítel.

Když jí Mikael pomohl s přípravou kávy, položila mu ruku na rameno a zeptala se ho, jak mu je. Mikael jí vysvětlil, že se cítí jako pytel sraček.

„Příště si najdi pořádného advokáta," řekla Annika.

„V tomhle případě by mi žádný advokát nepomohl."

„Co se vlastně stalo?"

„Až jindy, sestřičko."

Annika ho objala a políbila na tvář a pak odnesli hostům šálky na kávu a vánoční dort.

Kolem sedmé hodiny se Mikael omluvil a požádal, zda by si mohl vzít telefon do kuchyně. Zavolal Dirchu Frodemu a v pozadí slyšel šum hlasů.

„Hezké Vánoce," popřál mu Frode. „Jak jste se rozhodl?"

„Nemám právě nic na práci a podařilo se vám vzbudit mou zvědavost. Pokud se vám to hodí, přijedu na Boží hod.“

„Skvělé, skvělé. Kdybyste věděl, jak strašně moc mě vaše zpráva potěšila. Promiňte, máme tu na návštěvě děti a vnoučata, a skoro vás neslyším. Můžu vám zavolat zítra ráno, abychom se domluvili, kdy přijedete?“

Mikael Blomkvist svého rozhodnutí litoval ještě tentýž večer, ale znovu volat mu připadalo nesprávné, a tak se příští den ráno ocitl ve vlaku mířícím na sever. Mikael měl řidičák, ale nikdy se neobtěžoval obstarat si nějaké auto.

Frode nelhal; opravdu to nebyla nijak dlouhá cesta. Mikael projel Uppsalu a poté začal řídký perlový náhrdelník malých průmyslových městeček podél Norrlandského pobřeží. Hedestad patřil k těm menším a ležel více než hodinu cesty severně od Gävle.

V noci silně sněžilo, ale vyčasilo se, a když Mikael vystupoval na nádraží, byl vzduch ledový. Okamžitě si uvědomil, že do norrlandské zimy není právě vhodně oblečený, ale Dirch Frode viděl, co má na sobě, dobromyslně se ho ujal ihned na peróně a rychle ho odvedl do vyhřátého Mercedesu. V centru Hedestadu právě na plné obrátky pracovaly sněhové pluhy a Frode opatrně křižoval mezi závějemi odhrabaného sněhu. Sníh Mikaelovi ve srovnání se Stockholmem připadal jako exotický kontrast, téměř jako z jiného světa. Přesto byl jen o něco více než tři hodiny od Sergelova náměstí. Mikael zašilhal po

advokátovi; hranatý obličej s nakrátko ostříhanými prořídlými vlasy a na mohutném nose tlusté brýle.

„Poprvé v Hedestadu?“ zeptal se Frode.

Mikael přikývl.

„Staré průmyslové město s přístavem. Nijak velké, jen 24 000 obyvatel. Ale lidem se tu líbí. Henrik bydlí v Hedeby – je to hned u jižního vjezdu do města.“

„Vy tu taky bydlíte?“ zeptal se Mikael.

„To bylo tak. Narodil jsem se ve Skåne, ale hned po státnicích v roce 1962 jsem začal pracovat pro Vangera. Zaměřil jsem se na obchodní právo a časem jsme se s Henrikem Vangerem spřátelili. Dnes jsem vlastně penzista, Henrik je můj jediný klient. I on je samozřejmě v důchodu a už mé služby tak často nepotřebuje.“

„Jen na shánění novinářů se špatnou pověstí.“

„Nepodceňujte se. Nejste sám, kdo v boji s Hansem-Erikem Wennerströmem prohrál.“

Mikael zašilhal po Dirchovi a nebyl si jist tím, jak si má jeho repliku vysvětlit.

„Má vaše nabídka něco společného s Wennerströmem?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Frode. „Henrik Vanger nepatří právě do okruhu Wennerströmových oblíbenců a proces se zájmem sledoval. Ale chce se s vámi setkat kvůli úplně jiné záležitosti.“

„O které mi nechcete nic povědět.“

„Nechci vám o ní nic povědět, protože to není moje věc. Zařídili jsme to tak, abyste doma u Vangera mohl přenocovat. Pokud nebudete chtít, tak vám zamluvím místo v hotelu ve městě.“

„No, možná pojedu večerním vlakem zpátky do Stockholmu.“

V Hedeby ještě nebyl odklizený sníh a Frode se sunul vpřed po zmrzlé vyjeté stopě po pneumatikách. Bylo to jádro staré dřevěné vesnice uspořádané jako průmyslová osada u Botnického zálivu. V okolí bylo vidět modernější a větší vilky. Osídlení začínalo na pevnině a táhlo se přes most na kopcovitý ostrov. Na pevninské straně stál u mostu malý bílý kostelík a proti němu zářila starodávná reklama s textem *Kavárna u Zuzany*. Frode pokračoval přibližně sto metrů rovně a zahnul vlevo nahoru po dvorku s právě shrabaným sněhem před kamennou budovu. Statek byl příliš malý na to, aby se dal nazývat panským sídlem, ale byl podstatně větší než jiné domy a zřetelně signalizoval, že je sídlem místního pána.

„To je usedlost rodiny Vangerů,“ řekl Dirch Frode. „Kdysi tu bývalo živo, ale dnes v domě bydlí jen Henrik a jedna hospodyně. Je tu spousta místa pro hosty.“

Muži vystoupili z vozu. Frode ukázal směrem na sever.

„Tradičně tu bydlívá vlastník koncernu Vanger, ale Martin Vanger chtěl něco modernějšího a postavil si vilu na konci ostrohu.“

Mikael se rozhlédl kolem a podivil se, jaký bláznivý impulz ho přiměl k tomu, aby přijal nabídku advokáta Frodeho. Rozhodl se, že se pokud možno vrátí do Stockholmu ještě téhož večera. Kamenné schodiště vedlo ke vchodu do domu, ale než tam došli, otevřely se dveře. Mikael okamžitě poznal Henrika Vangera podle fotografií na internetu.

Na obrázcích byl mladší, ale na osmdesát dva let se zdál být překvapivě plný síly; šlachovité tělo s drsným, počasím ošlehaným obličejem a hustými dozadu sčesanými šedými vlasy, které signalizovaly, že genetická plešatost Henrikovi nehrozí. Na sobě měl pečlivě vyžehlené tmavé kalhoty, bílou košili a obnošené všední sako. Měl tenký knírek a silné brýle s ocelovými obroučkami.

„Já jsem Henrik Vanger," pozdravil muž. „Děkuju, že jste za mnou přijel."

„Dobrý den. Bylo to překvapivé pozvání."

„Pojďte dovnitř do tepla. Připravil jsem pro vás pokoj pro hosty, nechtěl byste se trochu občerstvit? Večeříme obvykle o něco později. Tohle je Anna Nygrenová, moje hospodyně."

Mikael si rychle potřásl rukou s šedesátnicí menšího vzrůstu; žena od něj vzala kabát a pověsila ho do šatny. Nabídla Mikaelovi pantofle, aby mu od podlahy netáhlo na nohy.

Mikael poděkoval a obrátil se k Henriku Vangerovi: „Nejsem si jistý, jestli se zdržím až do večeře. Záleží to trochu na tom, co se z téhle hry vyklube.“

Henrik Vanger si vyměnil pohled s Dirchem Frodem. Mezi oběma muži existovalo jakési souznění, které si Mikael nedokázal vysvětlit.

„Myslím, že nastal čas, abych vás nechal o samotě,“ řekl Dirch Frode. „Musím domů trochu zkrotit vnoučata, aby mi nezbořila dům.“

Obrátil se k Mikaelovi.

„Bydlím napravo na druhé straně mostu. Je to pět minut pěšky, pod cukrárnou, ve třetí vilce směrem k vodě. Pokud mě budete potřebovat, stačí zavolat.“

Mikael nezapomněl zastrčit ruku do kapsy u saka a stisknout knoflík magnetofonu. *Já a paranoik?* Neměl ani ponětí, co po něm Henrik Vanger chce, ale po loňské roztržce s Hansem-Erikem Wennerströmem chtěl mít veškeré důležité události přesně zdokumentované, a náhlé pozvání do Hedestadu do této kategorie rozhodně patřilo.

Bývalý průmyslník poklepal Dircha Frodeho na rozloučenou po rameni, doprovodil ho k venkovním dveřím a poté svůj zájem zaměřil na Mikaela.

„V takovémto případě bych měl asi přejít rovnou k věci. Nejde o žádnou hru. Chci s vámi mluvit, ale to, co vám chci povědět, vyžaduje více času. Prosím vás, abyste vyslechl, co vám chci říct, a potom se rozhodnete. Jste novinář a já bych

pro vás měl externí práci. Anna právě přinesla kávu ke mně do pracovny, je to o patro výš.“

Henrik Vanger ukazoval cestu a Mikael ho následoval. Vešli do obdélníkové pracovny o velikosti asi čtyřicet metrů čtverečních, ležící ve štítu domu. Jedné podélné stěně vévodila deset metrů dlouhá knihovna od podlahy až ke stropu plná beletrie, historických knih, literatury týkající se obchodu a průmyslu a desek formátu A4. Knihy nebyly seřazeny podle nějakého zřejmého systému. Vypadalo to jako knihovna, která se používá, a Mikael došel k závěru, že Henrik Vanger je velký čtenář. Protilehlé stěně dominoval psací stůl z tmavého dubu umístěný tak, aby za ním sedící osoba hleděla směrem do pokoje. Na stěně byla sbírka obrázků s vylisovanými květinami v pedanticky uspořádaných řadách.

Štítové okno skýtalo Henriku Vangerovi výhled na most a na kostel. Byla tam sedací souprava se servírovacím stolkem, na který Anna prostřela porcelán, konvici s kávou a domácí žemle a koláčky.

Henrik Vanger Mikaela gestem vyzval, aby se posadil, ale zdálo se, že Mikael jeho gesto nepochopil; namísto toho se zvědavě prošel kolem a nejdřív prozkoumal knihovnu, pak stěnu s obrázky. Psací stůl byl pečlivě uklizený a leželo na něm několik papírů vyrovnaných na hromádce. Na nejzazším místě stolu stála zarámovaná fotografie mladé tmavovlasé dívky, s krásnýma, ale nezbednýma očima;

mladá dáma, která bude nebezpečná, pomyslel si Mikael. Zjevně se jednalo o vybledlou konfirmační fotografii, která působila dojmem, že tu stojí spoustu let. Mikael si najednou uvědomil, ho Henrik Vanger pozoruje.

„Pamatujete se na ni, Mikaeli?“ zeptal se.

„Měl bych?“ odvětil Mikael a zvedl obočí.

„Ano, setkal jste se s ní. Vlastně jste v téhle místnosti byl už dřív.“

Mikael se rozhlédl a potřásl hlavou.

„Ne, jak byste se na to mohl pamatovat. Znal jsem vašeho otce. Kurt Blomkvist pro mě v padesátých a šedesátých letech několikrát pracoval jako seřizovač a strojní technik. Byl to nadaný chlapík. Pokoušel jsem se ho přemluvit, aby šel dál studovat a stal se inženýrem. Byl jste tady celé léto v roce 1963, když jsme v Hedestadu měnili strojový park pro papírenskou výrobu. Bylo těžké najít pro vaši rodinu nějaké bydlení, a vyřešili jsme to tak, že jste dostali k dispozici ten malý dřevěný domek na druhé straně silnice. Můžete se na něj podívat z okna.“

Henrik Vanger šel k psacímu stolu a zvedl portrét.

„To je Harriet Vangerová, vnučka mého bratra Richarda Vangera. Několikrát vás toho léta hlídala. Byly vám dva roky, skoro tři. Nebo vám možná už byly tři – nevzpomínám si. Harriet bylo dvanáct.“

„Musíte mi prominout, ale nepamatuju si vůbec nic z toho, co mi tu vyprávíte.“ Mikael nebyl přesvědčen ani o tom, že mu Henrik Vanger říká pravdu.

„To chápu. Ale já si vás opravdu pamatuju. Běhal jste po celé zahradě s Harriet v závěsu. Slyšel jsem váš křik, kdykoli jste někde zakopl a upadl. Pamatuju si, že jsem vám jednou dal hračku, žlutý plechový traktor, se kterým jsem si sám hrával jako malý kluk, a vám se strašně líbil. Myslím, že kvůli té barvě.“

Mikaela najednou uvnitř zamrazilo. Pamatoval si na ten traktor. Když trochu povyrostl, stával jako ozdoba na poličce v jeho chlapeckém pokoji.

„Vzpomínáte si? Pamatujete si na tu hračku?“

„Pamatuju se na ni. Možná vás potěší, že ten traktor pořád existuje, je v Muzeu hraček na Mariánském náměstí ve Stockholmu. Daroval jsem jim ho, když před deseti lety hledali originály starých hraček.“

„Opravdu?“ Henrik Vanger se potěšeně zachechtal. „Rád bych vám ukázal…“

Stařec šel ke knihovně a ze spodních polic vyndal fotografické album. Mikael zaznamenal, že ohýbání starému pánovi opravdu dělá potíže; byl nucen opřít se o knihovnu, když se měl znovu narovnat. Henrik Vanger Mikaelovi naznačil, aby si sedl na pohovku, a mezitím listoval v albu. Věděl, co hledá, a najednou položil album na servírovací stolek. Ukázal na černobílou amatérskou fotografii, kde bylo vidět u spodního okraje stín fotografa. V popředí stál malý světlovlasý chlapeček v krátkých kalhotkách a s rozpačitým a poněkud úzkostným výrazem hleděl do objektivu.

„To jste vy tehdy v létě. Vaši rodiče sedí v zahradních židlích v pozadí. Harriet trochu zastínila vaše matka, a ten chlapec nalevo od vašeho otce je Harrietin bratr Martin, ten, co dnes řídí koncern Vanger.“

Mikaelovi nedělalo nejmenší potíže poznat své rodiče. Matka byla evidentně těhotná – jeho sestra tedy už byla na cestě. Díval se na fotografii se smíšenými pocity, zatímco Henrik Vanger naléval kávu a přistrčil mu podnos s žemlemi.

„Vím, že váš otec zemřel. Žije ještě vaše matka?“

„Ne,“ odpověděl Mikael. „Zemřela před třemi lety.“

„Byla to příjemná žena. Moc dobře si na ni pamatuju.“

„Ale určitě jste si mě sem nepozval kvůli povídání o starých vzpomínkách na mé rodiče.“

„V tom máte naprostou pravdu. To, co vám chci říct, jsem si připravoval několik dní, a když vás tu konečně mám před sebou, přesně nevím, z kterého konce bych měl začít. Předpokládám, že jste si o mně něco přečetl, než jste se sem vydal. Takže víte, že jsem kdysi míval velký vliv na švédský průmysl a pracovní trh. Dnes jsem dědek a brzy zemřu, a to by možná bylo pro tento rozhovor tím nejlepším východiskem.“

Mikael si dal hlt černé kávy – *zrnkové kávy* – a ptal se, kam tato historka povede.

„Bolí mě kyčle a dlouhé procházky mi dělají potíže. Jednoho dne sám zjistíte, jaké to je, když starcům ubývá sil, ale morbidní ani senilní nejsem. Tedy nejsem posedlý smrtí,

ale dospěl jsem do věku, kdy mi nezbývá než přijmout fakt, že se můj čas pomalu začíná naplňovat. A tehdy člověk chce provést zúčtování a dát do pořádku všechny resty. Chápete, co tím myslím?“

Mikael přikývl. Henrik Vanger mluvil zřetelným a pevným hlasem. Mikael již došel k závěru, že stařec není senilní nebo iracionální. „Nejvíce mě zajímá, proč tady vlastně jsem,“ zopakoval.

„Požádal jsem vás o návštěvu, protože potřebuju pomoc při tomhle svém účtování. Mám několik restů.“

„Proč právě já? Chci tím říct… proč si myslíte, že bych vám já mohl pomoct?“

„Protože přesně tehdy, kdy jsem začal uvažovat o tom, že se na vás obrátím, se vaše jméno objevilo v souvislosti s Wennerströmovou aférou. Věděl jsem, kdo jste. A možná proto, že jste mi sedával na koleni, když jste byl malý prcek.“ Henrik Vanger udělal rukou odmítavé gesto. „Ne, takhle jsem to nemyslel. Nepočítám s tím, že mi budete pomáhat z nějaké sentimentality. Jen vám vysvětlím, jak jsem došel k tomu, že se obracím právě na vás.“

Mikael se přátelsky zasmál. „No, právě na vaše koleno si nepamatuju ani v nejmenším. Ale jak jste mohl vědět, kdo jsem? Byl jsem tu přece na začátku šedesátých let.“

„Promiňte, špatně jste mě pochopil. Přestěhovali jste se do Stockholmu, když váš tatínek dostal místo dílenského šéfa v Zarinders Mekaniska. Byl to jeden z mnoha podniků spadajících pod koncern Vanger a to místo jsem mu zařídil

já. Neměl potřebné vzdělání, ale věděl jsem, co dovede. Během těch let jsem se s vaším otcem několikrát setkal, když jsem měl nějaké věci k vyřizování v Zarinderu. Nebyli jsme zrovna blízcí přátelé, ale rádi jsme se spolu zastavili a popovídali si. Naposledy jsem ho viděl rok předtím, než zemřel, a tehdy mi povídal, že studujete žurnalistiku. Byl na vás moc pyšný. Hned potom jste se pořádně proslavil v souvislosti s tou bandou lupičů – *Kalle Blomkvist* a všechno to kolem. Zajímal jsem se o vás a přečetl jsem za ta léta spoustu vašich článků. Vlastně čtu dost často *Milénium*."

„Dobře, rozumím. Ale co přesně chcete, abych pro vás udělal?"

Henrik Vanger se chvíli díval dolů na své ruce a poté si usrkl kávy, jako by potřeboval malou pauzu předtím, než se konečně přiblíží ke své záležitosti.

„Mikaeli, než s tím začnu, rád bych s vámi uzavřel dohodu. Chci, abyste pro mě udělal dvě věci. První z nich je záminka a ta druhá je ta skutečná záležitost, o kterou jde."

„Jakou dohodu?"

„Povím vám jeden příběh, který jsem pro vás rozdělil na dvě části. První z nich pojednává o rodině Vangerů. To je ta záminka. Je dlouhý a temný, ale budu se držet jen nepřikrášlené pravdy. Druhá část této historie se týká mé vlastní záležitosti. Myslím si, že některé úseky mého vyprávění budete považovat za… šílenství. Chci, abyste

příběh vyslechl až do konce – až do toho, co po vás chci a co vám nabízím –, než se rozhodnete, jestli tu práci vezmete nebo ne.“

Mikael si povzdechl. Bylo zřejmé, že Henrik Vanger nemá v úmyslu mu krátce a stručně sdělit, o co se jedná, a nechat ho odjet večerním vlakem. Mikael Blomkvist byl přesvědčen o tom, že pokud by zavolal Dirchu Frodemu a požádal ho o odvoz na nádraží, v té zimě by určitě nemohl nastartovat.

Stařec musel věnovat spoustu času přemýšlení, jak Mikaela zaujmout. Mikael měl pocit, že všechno, co se stalo od chvíle, kdy do této místnosti vešel, bylo zrežírované představení; úvodní překvapení nad tím, že se s Henrikem Vangerem jako malý už setkal, album s fotografiemi rodičů a zdůraznění, že Mikaelův táta a Henrik Vanger byli přátelé, polichocení, že stařec ví, kdo Mikael Blomkvist je a že na dálku po celá léta sledoval jeho kariéru… to všechno mělo pravděpodobně pravdivé jádro, ale jednalo se také o poměrně elementární psychologii. Jinými slovy, Henrik Vanger byl dobrý manipulátor s mnohem ostřílenějšími lidmi s mnohaletou zkušeností ze své ředitelské pracovny. Jedním z hlavních švédských průmyslových magnátů se nestal náhodou.

Mikael dospěl k závěru, že po něm Henrik Vanger bude chtít něco, k čemu by sám pravděpodobně neměl nejmenších chuť. Nezbývalo mu než zjistit, o co se jedná, a poté odmítnout. A pokud možno stihnout odpolední vlak.

„*Sorry, no deal*,“ odpověděl Mikael. Podíval se na hodinky. „Jsem tu už dvacet minut. Dám vám přesně třicet minut na to, abyste mi pověděl, co po mně chcete. Pak si zavolám taxíka a pojedu domů.“

Henrik Vanger na okamžik vypadl z role dobromyslného patriarchy a Mikael v něm vytušil bezohledného průmyslového ředitele v dobách největší slávy, když se setkal s odporem nebo byl nucen srovnat nějakého nepoddajného juniora ve vedení. Pak se mu ústa zkřivila hořkým úsměvem.

„Rozumím.“

„Celé je to velice jednoduché. Nepotřebujete žádné okliky. Povězte mi, co chcete, abych udělal, a já posoudím, jestli to udělám nebo ne.“

„Chcete tím říct, že pokud se mi vás nepodaří přemluvit za třicet minut, tak by se mi to zřejmě nepodařilo ani za třicet dní.“

„Něco v tom smyslu.“

„Ale mé vyprávění je opravdu dlouhé a komplikované.“

„Tak ho zkraťte a zjednodušte. Tak to děláme v novinařině. Devětadvacet minut.“

Henrik Vanger pozvedl ruku. „To stačí. Pochopil jsem vaše stanovisko. Ale přehánění není nikdy dobrá psychologie. Potřebuju člověka, který umí zkoumat a kriticky myslet, ale který je také bezúhonný. Věřím, že tohle vy jste, a to vám nijak nemažu med kolem pusy. Dobrý novinář by totiž tyto vlastnosti mít měl, a já jsem si

s velkým zájmem přečetl vaši knihu *Templářští rytíři*. Samozřejmě máte pravdu, vybral jsem si vás proto, že jsem znal vašeho otce a proto, že vím, jaký jste. Pokud jsem věc správně pochopil, dostal jste po Wennerströmově aféře z redakce výpověď – nebo jste ji alespoň opustil na vlastní žádost. To znamená, že v současnosti nejste nikde zaměstnaný a člověk nemusí být žádný lumen, aby pochopil, že máte zřejmě ekonomické potíže."

„Takže můžete mé situace využít – tak to myslíte?"

„Možná máte pravdu. Ale Mikaeli – můžu vám říkat Mikaeli? –, nemám v úmyslu vám lhát nebo vymýšlet nepravdivé záminky. Na něco takového jsem už moc starý. Pokud se vám nelíbí, co říkám, můžete mě poslat k čertu. Pak budu muset hledat někoho jiného, kdo by pro mě chtěl pracovat."

„Dobře, co ta práce obnáší a co mi chcete nabídnout?"

„Kolik toho víte o rodině Vangerů?"

Mikael rozhodil rukama. „No, zřejmě tolik, co jsem si stačil přečíst na internetu po pondělním telefonátu Frodeho. Za vašich časů byl koncern Vanger jedním z nejsilnějších švédských průmyslových koncernů, dnes je podnik podstatně zredukován. Martin Vanger je jeho výkonným ředitelem. Fajn, vím spoustu dalších věcí, ale k čemu chcete dojít?"

„Martin je… je to dobrý člověk, ale chybí mu vnitřní síla. Na pozici výkonného ředitele koncernu nacházejícího se v krizi naprosto nestačí. Chce podnik modernizovat a

specializovat – což je správná myšlenka –, ale s uskutečňováním svých plánů má těžkosti, a ještě větší s tím, aby zajistil financování. Před pětadvaceti lety byl koncern Vanger vážným konkurentem Wallenbergů. Měl ve Švédsku kolem 40 000 zaměstnanců. Poskytoval lidem v celé zemi zaměstnání, pracovní příležitosti a zisky. Dnes se většina jeho pracovních míst nachází v Koreji nebo v Brazílii. Má sotva 10 000 zaměstnanců a za jeden nebo dva roky – pokud Martin nenabere vítr do plachet – počet zřejmě poklesne na 5 000 zaměstnanců v malých výrobních průmyslových odvětvích. Jinými slovy – Vangerovy podniky jsou na nejlepší cestě skončit na smetišti historie.“

Mikael přikývl. Vyprávění Henrika Vangera se přibližně shodovalo s tím, k čemu sám po chvíli u počítače dospěl.

„Vangerovy podniky v naší zemi stále patří k čistě rodinným firmám a asi tři desítky členů naší rodiny jsou v různé míře minoritními vlastníky akcií. V tom byla vždycky největší síla a zároveň největší slabost našeho koncernu.“

Henrik Vanger udělal záměrnou pauzu a pokračoval s naléhavostí v hlase. „Mikaeli, ptát se můžete později, ale chtěl bych, abyste důvěřoval mým slovům, když vám říkám, že většinu svých příbuzných nemůžu ani cítit. Jsou to zloději, závistivci, tlučhubové a darmošlapové. Řídil jsem podnik třicet pět let – a téměř neustále jsem byl zapletený do nesmiřitelných půtek s dalšími členy rodiny. To oni byli

mými nejhoršími nepřáteli, ne stát nebo konkurenční podniky.“

Henrik Vanger se odmlčel.

„Řekl jsem, že bych po vás chtěl dvě věci. Chtěl bych, abyste napsal historii nebo biografii rodiny Vangerů. Pro zjednodušení tomu můžeme říkat má autobiografie. Nebude to žádné čtení do nedělní školy, ale příběh o nenávisti, rodinných sporech a neutuchající hamižnosti. Dám vám k dispozici veškeré své deníky a archív. Budete mít volný přístup k mým nejniternějším myšlenkám a budete moci veškerý ten hnus bez výhrad zveřejnit. Myslím, že po tomhle příběhu bude Shakespeare vypadat jako nenáročná rodinná zábava.“

„Proč?“

„Proč chci zveřejnit skandální historky rodiny Vangerů? Nebo jaký motiv mě k napsání tohoto příběhu vede?“

„Zajímají mě odpovědi na obě otázky.“

„Upřímně řečeno je mi úplně jedno, jestli kniha vyjde nebo ne. Ale opravdu si myslím, že by tato historie měla být zapsána, i kdyby to mělo znamenat pouze jediný exemplář, který dáte rovnou do Královské knihovny. Chci, aby můj příběh byl dostupný jiným lidem, až zemřu. Mým motivem je to nejjednodušší – pomsta.“

„Komu se chcete pomstít?“

„Nemusíte mi věřit, ale snažil jsem se být čestným člověkem, jako kapitalista i jako vůdčí osobnost průmyslu. Jsem hrdý na to, že mé jméno je synonymem muže, který

drží slovo a plní sliby. Nikdy jsem nehrál žádnou politickou hru. Nikdy jsem neměl problém jednat s odborovými svazy. Svého času ke mně choval respekt dokonce i Tage Erlander. Šlo mi o etiku; zodpovídal jsem za obživu tisíců lidí a staral jsem se o své zaměstnance. Stejný přístup má i Martin, ačkoli je to člověk úplně jiného druhu. Také se pokoušel dělat to správně. Možná se nám to vždycky nepodařilo, ale celkem vzato není mnoho věcí, za které bych se měl stydět."

„Bohužel však já a Martin představujeme řídké výjimky," pokračoval Henrik. „Dnes to jde s rodinou Vangerů z mnoha příčin z kopce, a jednou z těch hlavních byla krátkozraká chamtivost mnohých mých příbuzných. Pokud tento úkol přijmete, přesně vám popíšu, jak se jim podařilo dosáhnout toho, že se podnik začal potápět."

Mikael chvilku přemýšlel.

„Dobře, ani já vám nechci lhát. Napsání takovéto knihy by vyžadovalo několik měsíců. Nemám na to chuť ani sílu."

„Myslím, že se mi podaří vás přemluvit."

„O tom pochybuju. Ale říkal jste, že bych pro vás měl udělat dvě věci. Tohle tedy měla být záminka. Co je ten hlavní záměr?"

Henrik Vanger se postavil a vzal z psacího stolu fotografii Harriet Vangerové. Postavil ji před Mikaela.

„Důvodem mého přání, abyste napsal biografii rodiny Vangerů, je to, že bych chtěl zmapovat jednotlivé členy rodiny očima novináře. Také vám to poskytne alibi, abyste

se mohl šťourat v rodinné historii. To, co po vás opravdu chci, je rozřešení jedné záhady. To je váš úkol.“

„Záhady?“

„Harriet je vnučkou mého bratra Richarda. Bylo nás pět bratrů. Richard byl nejstarší, narodil se v roce 1907. Já jsem byl nejmladší, narodil jsem se až v roce 1920. Nechápu, jak mohl Bůh připustit tuhle kupu dětí, která…“

Henrik Vanger ztratil na několik vteřin nit vyprávění a zdálo se, že se pohroužil do vlastních myšlenek. Pak se obrátil k Mikaelovi s novou rozhodností v hlase.

„Rád bych vám něco řekl o svém bratru Richardovi Vangerovi. Je to také něco jako ochutnávka rodinné kroniky, kterou po vás chci.“

Henrik Vanger si nalil kávu a nabídl Mikaelovi další porci.

„V roce 1924, ve svých sedmnácti letech, byl Richard fanatický nacionalista plný nenávisti k Židům a připojil se ke Švédskému národně-socialistickému svazu svobody, což byla jedna z prvních nacistických organizací v zemi. Nefascinuje vás, že se nacistům podařilo do své propagandy umístit slovo *svoboda*?“

Henrik Vanger vyndal další fotografické album a listoval jím, dokud nenašel správnou stránku.

„Tady je Richard ve společnosti veterináře Birgera Furugårda, z něhož se brzy stal vůdce takzvaného Furugårdského hnutí, jednoho z velkých nacistických spolků na začátku třicátých let. Ale Richard u něj nezůstal.

O pouhých pár let později se stal členem Švédské nacistické bojové organizace, SFKO. Tam se prý poznal s Perem Engdahlem a dalšími individui, ze kterých se časem staly skvrny naší národní politiky.“

Henrik Vanger dále listoval v albu. Richard Vanger oblečený v uniformě.

„V roce 1927 se nechal naverbovat – navzdory otcovu přání – a během třicátých let vedl několik nacistických skupin v zemi. Pokud existoval nějaký šílený konspirační spolek, můžete si být jistý, že na seznamu členů bude figurovat jeho jméno. V roce 1933 vzniklo Lindholmské hnutí, tedy Nacionálně-socialistická dělnická strana. Jak jste vlastně zběhlý v historii švédského nacismu?“

„Nejsem historik, ale pár knih jsem o tom přečetl.“

„Tedy v roce 1939 začala druhá světová válka a poté finská Zimní válka. Velký počet aktivistů z Lindholmského hnutí se připojilo k Finským dobrovolníkům. Richard byl jedním z nich; byl tehdy kapitánem švédské armády. Zahynul v únoru 1940, těsně po mírové smlouvě se Sovětským svazem. V nacistickém hnutí ho považovali za mučedníka a vznikla samostatná bojová skupina nesoucí jeho jméno. Dokonce i dnes se shromažďuje v den výročí úmrtí Richarda Vangera na hřbitově ve Stockholmu několik cvoků, aby uctili jeho památku.“

„Rozumím.“

„V roce 1926 měl poměr se ženou jménem Margareta, dcerou nějakého lékaře z Falunu. Seznámili se v souvislosti

s politikou a v roce 1927 se jim narodil syn Gottfried. Poté se Richard s Margaretou oženil. V první polovině třicátých let přemístil bratr ženu a syna do Hedestadu, zatímco on sám pobýval u svého pluku v Gävle. Ve volném čase cestoval a šířil nacismus. V roce 1936 se pořádně chytil s otcem, a výsledkem bylo, že otec Richardovi odepřel veškerou ekonomickou podporu. Ten se pak musel protloukat na vlastní pěst. Odstěhoval se s rodinou do Stockholmu a žil v relativní chudobě."

„To neměl žádné peníze?"

„Dědický podíl v koncernu byl nezpeněžitelný. Nemohl ho prodat nikomu mimo členy rodiny. Také musím dodat, že Richard byl brutální domácí tyran s nesmiřitelnou povahou. Bil svou ženu a týral své dítě. Gottfried vyrůstal jako šikanovaný a utlačovaný chlapec. Bylo mu třináct let, když Richard zahynul; a myslím, že to byl pro Gottfrieda ten nejšťastnější den v životě. Můj otec se nad vdovou a dítětem slitoval a vzal je sem do Hedestadu, dal jim byt a zajistil Margaretě slušné živobytí.

Jestliže Richard představoval temnou a fanatickou stránku naší rodiny, pak Gottfried představoval tu povalečskou. Když mu bylo osmnáct, ujal jsem se ho – přese všechno to byl syn mého zemřelého bratra a nezapomínejte, že mezi námi nebyl velký věkový rozdíl. Byl jsem jen o sedm let starší. Přesto jsem pracoval se vedení koncernu a bylo jasné, že podnik převezmu po otci, zatímco na Gottfrieda se v rodině pohlíželo jako na přivandrovalce."

Henrik Vanger chvíli přemýšlel.

„Můj otec nevěděl, jak by se měl k vnukovi chovat, ale já jsem trval na tom, že je pro něj třeba něco udělat. Zaměstnal jsem ho v koncernu. Bylo to po válce. Pokoušel se svou práci dělat dobře, ale měl problémy se soustředěním. Byl to lajdák, svůdník a flamendr, měl slabost pro ženské a měl období, kdy hodně pil. Těžko dokážu popsat, co jsem k němu cítil… nebyl k ničemu, byl všechno jiné než spolehlivý a často mě hluboce zklamal. Časem se z něj stal alkoholik a v roce 1965 se nešťastnou náhodou utopil. Došlo k tomu tady, na druhé straně Hedeby, nechal si tam postavit chatu a do ní se uchyloval a pil.“

„Takže to on je otcem Harriet a Martina?“ zeptal se Mikael a ukázal na portrét na servírovacím stolku. Proti své vůli musel připustit, že starcovo vyprávění je zajímavé.

„Správně. Na konci čtyřicátých let se Gottfried seznámil s jednou ženou, jmenovala se Isabella Koenigová, byla to mladá Němka, která do Švédska přišla po válce. Isabella byla skutečná krasavice – chci tím říct, že byla stejně nádherná jako Greta Garbo nebo Ingrid Bergmanová. U Harriet se projevily spíše Isabelliny geny než Gottfriedovy. Jak vidíte na fotografii, už ve čtrnácti letech byla velice krásná.“

Mikael i Henrik Vanger rozjímali nad fotografií.

„Ale budu pokračovat. Isabella se narodila v roce 1928 a je stále naživu. Bylo jí jedenáct let, když začala válka, a dovedete si představit, jaké to muselo být pro mladičkou

dívenku v Berlíně, když kolem vybuchovaly bomby. Chápu, že když utekla do Švédska, muselo jí to tu připadat jako ráj na zemi. Bohužel se v mnohých vlastnostech shodovala s Gottfriedem; byla marnotratná, neustále chodila po nějakých večírcích a s Gottfriedem někdy působili spíše jako kamarádi z mokré čtvrti než jako skuteční manželé. Také pořád cestovala po Švédsku i do ciziny a naprosto jí chyběl pocit zodpovědnosti. To přirozeně odnesly děti. Martin se narodil v roce 1948 a Harriet v roce 1950. Děti vyrůstaly chaoticky, s matkou, která je neustále opouštěla, a s otcem, který propadal alkoholismu.

V roce 1958 jsem zasáhl. Gottfried a Isabella tehdy bydleli v Hedestadu – já jsem je přinutil, aby se sem přestěhovali. Měl jsem toho dost a rozhodl jsem se, že se pokusím ten nešťastný kruh přetnout. Martin a Harriet bývali v té době víceméně ponecháni napospas osudu.“

Henrik Vanger se podíval na hodinky.

„Mých třicet minut brzy vyprší, ale začínám se blížit ke konci svého vyprávění. Dáte mi ještě nějaký čas?“

Mikael přikývl. „Pokračujte.“

„Tedy stručně. Byl jsem bezdětný – což byl dramatický kontrast k ostatním sourozencům a členům rodiny, u kterých se zdálo, že jsou přímo posedlí potřebou rozmnožování rodu Vangerů. Gottfried a Isabella se sem přestěhovali, ale jejich manželství bylo téměř na dně. Už po roce se Gottfried nastěhoval do té své chaty. Po dlouhou dobu tam žil úplně sám a k Isabelle se vracel jen tehdy, když uhodila velká

zima. Já jsem se ujal Martina a Harriet a v mnoha ohledech mi nahrazovali děti, které jsem neměl.

Martin byl… abych řekl pravdu, v mládí měl období, kdy jsem se bál, že se vydá v otcových šlépějích. Byl slabý, uzavřený a přemýšlivý, ale také dokázal být okouzlující a nadšený. Prožil několik nesnadných pubertálních let, ale dostal se z toho a začal studovat na univerzitě. Martin je… no, přese všechno je výkonným ředitelem koncernu Vanger, což je možné považovat za slušný výsledek.“

„A Harriet?“ otázal se Mikael.

„Harriet byla zřítelnicí mých očí. Pokoušel jsem se jí poskytnout bezpečí a důvěru a měli jsme se moc rádi. Bral jsem ji jako svou dceru a byl jsem jí mnohem blíže než vlastní rodiče. Chápete, Harriet byla velmi zvláštní. Byla uzavřená – stejně jako byl její bratr – a v pubertě se nadchla pro víru, čímž se odcizila všem ostatním členům rodiny. Ale byla zjevně nadaná a nesmírně inteligentní. Měla morálku i rovnou páteř. Když jí bylo čtrnáct, patnáct let, byl jsem naprosto přesvědčený o tom, že se – ve srovnání se svým bratrem a všemi těmi průměrnými bratranci a sestřenicemi – jednoho dne bude moci postavit do vedení Vangerových podniků, nebo v něm alespoň hrát ústřední roli.“

„A co se stalo?“

„Nyní jsme se dostali k vlastní příčině toho, proč jsem si vás pozval. Chci, abyste zjistil, kdo z naší rodiny zabil Harriet Vangerovou a poté věnoval téměř čtyřicet let tomu, aby mě dováděl k šílenství.“

KAPITOLA 5

Čtvrtek 26. prosince

Poprvé od začátku svého monologu se Henriku Vangerovi podařilo Mikaela překvapit. Mikael ho byl nucen požádat o zopakování toho, co právě říkal, aby se ujistil, že slyšel správně. V žádném z přečtených článků nebyla ani zmínka o tom, že by v rodině Vangerů byla spáchána vražda.

„Vše se odehrálo 22. září 1966. Harriet bylo šestnáct let a právě začala chodit do druhého ročníku gymnázia. Stalo se to v sobotu a byl to nejhorší den mého života. Tolikrát jsem si procházel vývoj událostí a myslím, že mám přehled o všem, co se každou minutu toho dne dělo – o všem kromě toho nejdůležitějšího."

Stařec mávl rukou.

„Tady v domě byla shromážděna většina příbuzných. Konala se tu naše odporná každoroční společná večeře, na níž se setkávali akcionáři koncernu Vanger a diskutovalo se o rodinných záležitostech. Tuto tradici zavedl svého času můj otec a nejčastěji vyústila do více či méně nechutné situace. Tradice skončila v osmdesátých letech, kdy se Martin zcela jednoduše rozhodl, že veškeré diskuse týkající

se podniku budou probíhat na regulérních schůzích představenstva a na valných hromadách. To bylo jeho nejlepší rozhodnutí. Už dvacet let se rodina takto neschází.“

„Říkal jste, že Harriet byla zavražděna…“

„Počkejte. Rád bych vám vysvětlil, co se stalo. Tedy bylo to v sobotu, navíc ve sváteční den, a sportovní klub v centru Hedestadu zorganizoval dětský slavnostní pochod. Harriet byla celý den ve městě a dívala se na průvod s pár kamarády ze školy. Těsně po druhé hodině přišla na ostrov Hedeby, večeře měla začít v pět, a očekávalo se, že se jí Harriet společně s další mládeží z příbuzenstva zúčastní.“

Henrik Vanger vstal a popošel k oknu. Pokynul Mikaelovi, aby šel za ním, a ukázal ven:

„Ve 14:15, několik minut poté, co Harriet přišla domů, došlo tamhle na mostě k dramatické nehodě. Muž jménem Gustav Aronsson, bratr jednoho sedláka na Östergårdenu – statku kousek odsud na ostrově – zahnul na most a čelně se srazil s cisternou, která sem vezla dodávku topného oleje. Nikdy se zcela nevyjasnilo, jak k nehodě došlo – na obě strany je dobrý rozhled – ale vozy jely velkou rychlostí a to, co mohlo být pouhým nebezpečím, se změnilo v katastrofu. Řidič cisterny se pokusil předejít srážce tím, že zřejmě instinktivně stočil volant. Vjel do zábradlí na mostě a vůz se převrhl; cisterna ležela napříč, takže většina její zadní části přečnívala před most… Jeden kovový pilíř se do cisterny zabodl jako kopí a začal z ní stříkat olej. Gustav Aronsson mezitím seděl zaklíněný ve voze a nepřetržitě řval ve

strašných bolestech. Řidič cisterny byl také zraněný, ale podařilo se mu dostat se z vozu ven.“

Stařec se na chvilku zamyslel a znovu se dal do vyprávění.

„To neštěstí s Harriet nijak nesouviselo, ale velice zvláštním způsobem mělo určitý význam. Vznikl naprostý chaos, lidé utíkali na most, aby nějak pomohli. Byli přivoláni hasiči a vyhlášen poplach. Policie, sanitka, záchranná služba, požární sbor, masmédia a zvědavci tu byli cobydup. Všichni se přirozeně shromáždili na pevninské straně mostu; tady na ostrově jsme dělali všechno pro to, abychom Aronssona vyprostili z vraku, což se ukázalo být velice obtížné. Byl důkladně zaklíněný a vážně zraněný.

Pokusili jsme se ho dostat ven ručně, ale nešlo to. Bylo nutné ho z auta vystříhat nebo vyřezat. Problém byl v tom, že jsme nemohli udělat nic, aniž bychom se vyhnuli vzniku jisker; stáli jsme v moři oleje vytékajícího z převržené cisterny. Pokud by došlo k explozi, byl by s námi amen. Navíc dlouho trvalo, než se nám dostalo pomoci z pevniny; cisterna ležela jako klín přes celý most a pokoušet se ji přelézt by bylo totéž jako pokoušet se přelézat bombu.“

Mikael měl stále pocit, že historku, kterou mu stařec vypráví, si už předtím důkladně nacvičil a promyslel s úmyslem vyvolat jeho zájem. Ale také připouštěl, že Henrik Vanger je vynikající vypravěč a že má schopnost posluchače zaujmout. Na druhé straně neměl ani ponětí o tom, k čemu by tento příběh měl vést.

„Důležitým faktem je to, že neštěstí na dalších dvacet čtyři hodin uzavřelo most. V neděli pozdě večer se podařilo odčerpat zbytek paliva, postavit cisternu a znovu otevřít most pro cestující. Během těchto necelých dvaceti čtyř hodin byl ostrov Hedeby prakticky odříznutý od okolního světa. Jediný způsob, jak se dostat na pevninu, byl požární člun, který byl určen k převozu z přístavu malých loděk vedle starého rybářského přístavu pod kostelem. Během několika hodin používali člun pouze záchranáři – až do pozdního sobotního večera, kdy začali převážet i soukromé osoby. Chápete podstatu této věci?“

Mikael přikývl. „Tuším, že se s Harriet stalo něco tady na Hedeby a že počet podezřelých je omezen na osoby, které se nacházely na ostrově. Něco jako záhada zamčeného pokoje v ostrovním formátu.“

Henrik Vanger se ironicky pousmál.

„Mikaeli, ani netušíte, jakou jste řekl pravdu. I já jsem četl Dorothy Sayersovou. Fakta jsou následující: Harriet dorazila sem na ostrov přibližně deset minut po druhé. Pokud bychom do počtu zahrnuli i děti a neprovdané partnery, tak během tohoto dne na ostrov přijelo skoro čtyřicet osob. Společně s personálem a stálými obyvateli na statku nebo v okolí tu bylo šedesát čtyři lidí. Někteří – ti, co tu hodlali přenocovat – se ubytovali v okolních domech nebo hostinských pokojích.

Harriet dříve bydlela v domku šikmo přes ulici, ale jak jsem již říkal, její otec Gottfried ani matka Isabella nebyli

nejvyrovnanější a já jsem viděl, jak to Harriet trápí. Nemohla se soustředit na studia a v roce 1964, když jí bylo čtrnáct, jsem jí dovolil přestěhovat se sem do domu. Isabelle se docela zamlouvalo, že se zbaví zodpovědnosti. Harriet dostala pokojík v horním patře a během svých dvou posledních let v něm bydlela. Takže právě sem onoho dne přišla. Víme, že si venku vyměnila pár slov s Haraldem Vangerem – je to jeden z mých starších bratrů. Potom šla nahoru po schodech sem, do tohoto pokoje, a pozdravila mě. Řekla, že by se mnou chtěla o něčem mluvit. Právě tehdy jsem měl u sebe pár jiných členů rodiny a neměl jsem na ni čas. Ale vypadala, že je to naléhavé, takže jsem jí slíbil, že hned potom za ní přijdu do pokoje. Pokývla a vyšla ven těmito dveřmi. To jsem ji viděl naposledy. O několik minut později došlo k té mele na mostě a vzniklý chaos s mými plány naprosto zamíchal.“

„Jak zemřela?“

„Počkejte. Je to ještě komplikovanější a já vám ten příběh musím povědět v chronologickém pořádku. Když došlo k té srážce, každý pustil všechno z rukou a běžel na místo nehody. Já jsem byl… tuším, že jsem vytvořil oddíl a během těchto hodin jsem horečně pracoval. Víme, že i Harriet přišla k mostu těsně poté, co k neštěstí došlo – vidělo ji několik lidí – ale kvůli nebezpečí exploze jsem přikázal všem, kteří nepomáhali při vyprošťování Aronssona z vraku, aby odešli. Na místě nehody nás zůstalo pět. Byl jsem tam já a můj bratr Harald. Pak chlapík jménem Magnus Nilsson,

pracoval u mě jako zahradník. Dále jeden zaměstnanec pily, Sixten Nordlander, co měl domek dole u rybářského přístavu. A chlapec jménem Jerker Aronsson. Bylo mu teprve šestnáct let a měl jsem ho vlastně poslat pryč, ale byl to Aronssonův synovec, přijel do města na kole několik minut předtím, než k neštěstí došlo.

Přibližně ve 14:40 byla Harriet tady v domě v kuchyni. Vypila sklenici mléka a prohodila pár slov se ženou jménem Astrid, naší kuchařkou. Dívaly se oknem na ten poprask na mostě.

Ve 14:55 přešla Harriet přes zahradu. Mimo jiné ji zahlédla její matka Isabella, ale nemluvily spolu. O několik minut později potkala Harriet Ottu Falka, místního faráře v Hedeby. V té době ležela fara v místech, kde má dnes svou vilu Martin Vanger, a farář tedy bydlel na téhle straně mostu. Pastor byl nachlazený, ležel a spal, když k neštěstí došlo; přišel o nejdramatičtější část, právě ho však zalarmovali a byl na cestě k mostu. Harriet s ním chtěla prohodit pár slov, ale on ji posunkem odbyl a spěchal dál. Otto Falk byl poslední člověk, který ji viděl živou.“

„Jak zemřela?“ opakoval Mikael.

„Nevím,“ odpověděl Henrik Vanger s utrápeným pohledem. „Někdy kolem páté odpoledne jsme vyprostili Aronssona z vozu – ostatně přežil to, i když byl ošklivě zřízený – a někdy po šesté bylo nebezpečí požáru odvoláno. Ostrov byl stále odříznutý od pevniny, ale situace se začala zklidňovat. Když jsme kolem osmé zasedli k opožděné

večeři, zjistili jsme, že Harriet chybí. Poslal jsem jednu z jejích sestřenic, aby pro ni zašla do pokoje, ale dívka se vrátila s tím, že ji nemůže najít. Moc jsem se tím nezabýval; myslel jsem, že se šla projít nebo že nedostala zprávu, kdy večeře začne. A v průběhu onoho večera jsem se musel věnovat rozličným rodinným roztržkám. Až druhý den ráno, kdy se ji pokoušela zastihnout Isabella, jsme si uvědomili, že nikdo neví, kde Harriet je a že ji od předešlého dne nikdo neviděl.“

Henrik Vanger rozhodil rukama.

„Toho dne Harriet beze stopy zmizela.“

„Zmizela?“ opakoval Mikael.

„Během všech těch let se nám po ní nepodařilo najít ani tu nejmenší mikroskopickou stopu.“

„Ale pokud zmizela, tak přece nemůžete vědět, že ji někdo zavraždil.“

„Chápu vaší námitku. Uvažoval jsem naprosto stejně jako vy. Když nějaký člověk beze stopy zmizí, nabízejí se čtyři možnosti. Mohla zmizet dobrovolně a někde se skrývá. Mohlo se jí přihodit nějaké neštěstí a ona při něm zahynula. Mohla spáchat sebevraždu. A konečně se mohla stát obětí zločinu. Zvážil jsem všechny tyto možnosti.“

„Ale přece si myslíte, že ji někdo připravil o život? Proč?“

„Protože je to jediný přijatelný závěr.“ Henrik Vanger zvedl prst. „Od začátku jsem doufal, že utekla. Ale jak dny ubíhaly, všichni jsme pochopili, že takhle to nebylo. Chci

říct – jak by se šestnáctiletá dívka ze zajištěných poměrů, i když chytrá, dokázala ukrýt tak, že by ji nikdo nenašel? Kde by vzala peníze? A i kdyby někde dostala nějakou práci, potřebovala by daňový formulář a stálou adresu.“

Henrik Vanger pozvedl dva prsty.

„Mou další myšlenkou bylo přirozeně to, že se připletla k nějakému neštěstí. Můžete pro mě něco udělat? Tak prosím zajděte k psacímu stolu a otevřete první šuplík. Je tam mapa.“

Mikael provedl, oč byl požádán, a rozložil mapu na servírovacím stolku. Hedeby byl nepravidelný, asi tři kilometry dlouhý ostrov, který se nejčastěji rozpínal do šířky necelého kilometru a půl. Velkou část ostrova tvořil les. Obydlená část ležela na konci mostu a kolem v přístavu s rybářskými boudami, na nejvzdálenějším konci ostrova pak ležel statek Östergården, odkud začala nešťastná Aronssonova jízda.

„Nezapomínejte, že neopustila ostrov,“ zdůraznil Henrik Vanger. „Tady na ostrově může člověk zahynout při nějakém neštěstí stejně jako kdekoli jinde. Může ho zasáhnout blesk – ale ten den nebyla bouřka. Může ho pošlapat kůň, může spadnout do studny nebo do skalní trhliny. Určitě existují stovky různých nehod. O většině z nich jsem přemýšlel.“

Henrik Vanger pozvedl třetí prst:

„Existují nečekané překážky, a to se týká i oné třetí možnosti – že by si děvče navzdory všem dohadům vzalo

život. *Někde tady, na této omezené ploše by muselo být její tělo.“*

Henrik Vanger uhodil dlaní doprostřed mapy.

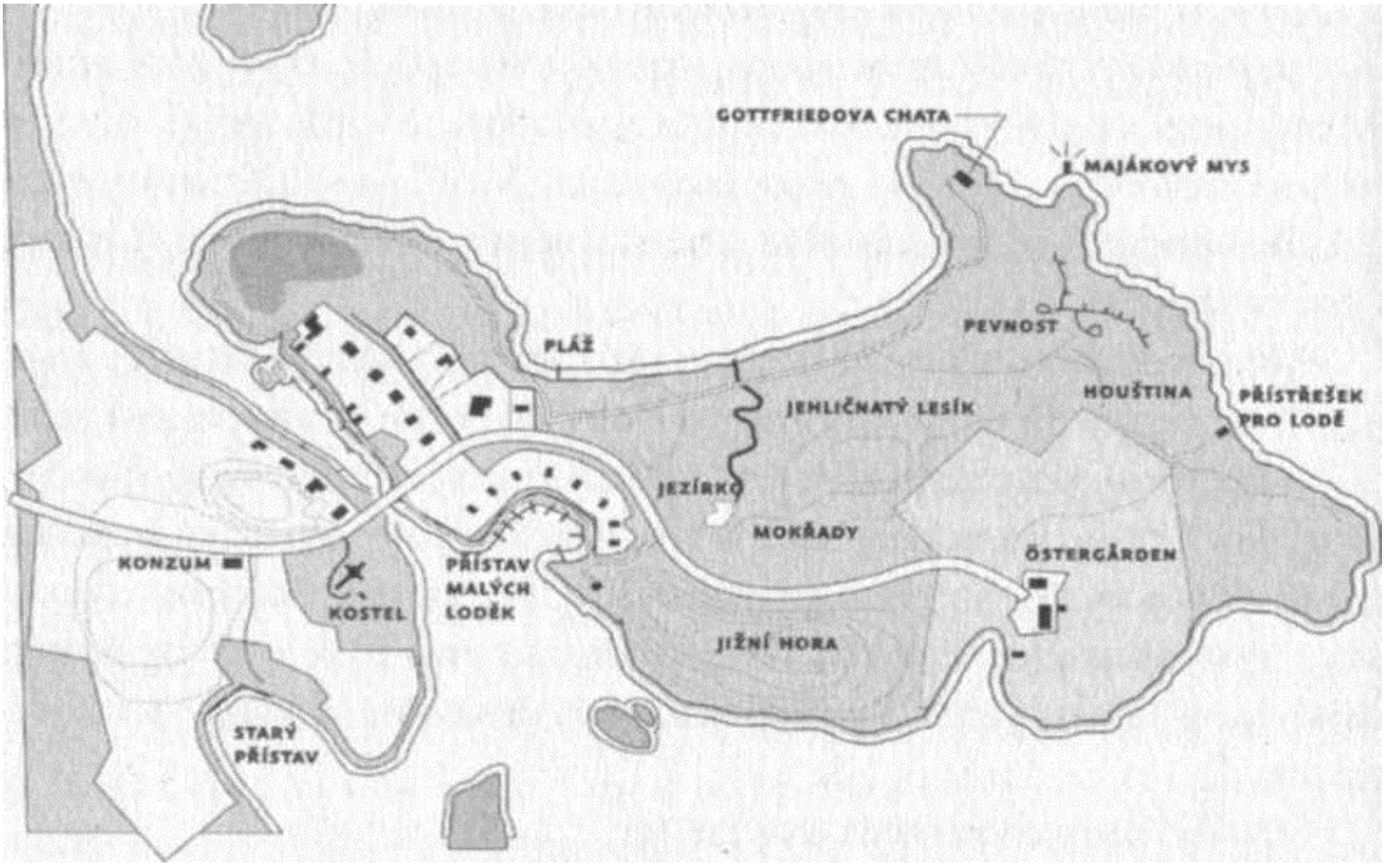

„Po jejím zmizení jsme podnikli pátrání, prohledali jsme ostrov křížem krážem. Muži prošťourali každý příkop, každičkou píď pole, horskou trhlinu nebo vyvrácený kmen. Prošli jsme každou budovu, komín, studnu, stodolu a půdu.“

Starcův pohled sklouzl z Mikaela a do tmy za oknem. Hlas měl hlubší a osobnější.

„Hledal jsem ji celý podzim, ačkoli pátrání už skončilo a lidé to vzdali. Když jsem se nemusel věnovat své práci, chodil jsem po ostrově a pídil se po ní. Pak přišla zima, a my

jsme po ní nenašli ani stopu. Na jaře jsem pokračoval, dokud jsem si neuvědomil nesmyslnost svého počínání. Když nastalo léto, zaměstnal jsem tři známé lesníky, kteří se psy specializovanými na hledání mrtvých těl ostrov prohledali. Systematicky pročesali každý metr čtvereční. Tehdy jsem začal pomýšlet na to, že jí mohl někdo něco udělat. Hledali tedy hrob, kde neznámý vrah ukryl její mrtvolu. Trvalo to tři měsíce. Po Harriet jsme nenašli ani sebemenší stopu. Jako by se naprosto vypařila."

„Napadá mě spousta možností," namítl Mikael.

„Poslouchám vás."

„Mohla se utopit nebo utonout. Tohle je ostrov, a většinu toho skryje voda."

„To je pravda. Ale pravděpodobnost byla malá. Zvažte následující: pokud by se Harriet utopila, muselo by se to logicky stát někde v blízkosti vesnice. Nezapomínejte, že poprask na mostě byl tím nejdramatičtějším, co se na ostrově za několik desetiletí odehrálo, a normální šestnáctiletá dívka by se sotva rozhodla jít v té chvíli na procházku na druhý konec ostrova.

Ale důležitější," pokračoval stařec, „je fakt, že tu nejsou žádné silné proudy a že v tomto ročním období obvykle vanou severní nebo severovýchodní větry. Pokud něco skončí v moři, vyplaví to voda někde u pevninského pobřeží, a podél cesty jsou většinou obydlí. Nemyslete si, že nás to nenapadlo; přirozeně jsme prohledali veškerá místa, kde mohla sejít k vodě. Také jsem si najal nějakou mládež

z potápěčského klubu v Hedestadu. Celé léto věnovali tomu, že pročesávali průliv a pobřeží… ani stopa. Jsem přesvědčen o tom, že Harriet neleží ve vodě; to bychom ji našli.“

„Ale nemohlo se jí něco stát někde jinde? Most byl samozřejmě uzavřený, ale na pevninu je to kousek. Mohla na druhou stranu přeplavat nebo převeslovat v loďce.“

„V září bývá voda tak studená, že by se Harriet během toho rozruchu sotva rozhodla jít se vykoupat. Ale pokud by si najednou usmyslela, že přeplave na pevninu, pak by ji někdo viděl a způsobilo by to velký poprask. Na ostrově byly celé spousty očí a na pevninské straně stálo u vody dvě stě až tři sta lidí a dívali se na to pozdvižení.“

„Co veslice?“

„Ne. Toho dne byly lodě na ostrově důkladně spočítány, bylo jich třináct. Většina výletních loděk už byla vytažená na pevninu. Dole ve starém přístavu s rybářskými boudami byly na vodě dvě Pettersonovy lodě. Tady bylo sedm pramic a pět z nich bylo vytažených na pevninu. Pod farou byla jedna pramice na břehu a druhá ve vodě. V Östergårdenu měli ještě motorový člun a jednu pramici. Všechny tyto lodě jsou inventarizovány a byly na svých místech. Pokud by Harriet převeslovala přes průliv a odešla, přirozeně by musela nechat loďku na druhé straně.“

Henrik Vanger pozdvihl čtvrtý prst.

„Tím zůstává jediná přijatelná možnost, totiž že Harriet zmizela proti své vůli. Někdo jí ublížil a tělo ukryl.“

Lisbeth Salanderová strávila ráno na Štěpána čtením kontroverzní knihy Mikaela Blomkvista o ekonomické žurnalistice. Kniha měla dvě stě deset stran a jmenovala se *Templářští rytíři.* Podtitul zněl *Opakovací cvičení pro ekonomické reportéry.* Atraktivní obálku navrhl Christer Malm a byla na ní fotografie stockholmské burzy. Christer Malm pracoval ve Photoshopu a chvíli trvalo, než si pozorovatel všiml, že budova se vznáší ve vzduchu. Neměla žádné základy. Těžko si představit zřetelnější a účinnější ilustraci pro následný charakter knihy.

Salanderová konstatovala, že Blomkvist je vynikající spisovatel. Kniha byla napsána přímým a zaujatým způsobem a byla srozumitelná dokonce i pro čtenáře bez znalosti labyrintu ekonomické žurnalistiky. Tón byl kousavý a sarkastický, ale především přesvědčivý.

První kapitola byla něco jako vypovězení války, pro něž si Blomkvist nebral servítky. Ze švédských ekonomických novinářů se podle něj během posledních dvaceti let stala skupina nekompetentních poskoků, uspokojených svou vlastní důležitostí a postrádajících schopnost kritického myšlení. K posledně jmenovanému závěru došel z toho důvodu, že mnozí reportéři se bez sebemenších námitek nadále spokojují s uveřejňováním výpovědí ředitelů podniků nebo burzovních spekulantů – ačkoli tyto údaje jsou evidentně zavádějící a nesprávné. Takovíto žurnalisté jsou buď do té míry naivní a snadno ovlivnitelní, že by měli být svého postu zbaveni, nebo – což je ještě horší – jde o osoby,

které se vědomě prohřešily proti svému úkolu novináře provádět kritická zkoumání a zásobit společnost korektními informacemi. Blomkvist se podle svého tvrzení často styděl za to, že je nazýván ekonomickým reportérem, protože tím riskoval, že bude házen do stejného pytle s osobami, které za reportéry vůbec nepovažoval.

Blomkvist srovnával počiny ekonomických novinářů s prací kriminalistických reportérů nebo zahraničních korespondentů. Barvitě vylíčil poprask, který by následoval, pokud by právní reportér nějakého velkého deníku například v případě soudního procesu týkajícího se vraždy začal nekriticky opakovat údaje získané od žalobce jako automatickou pravdu, aniž by si obstaral informace od obhájce nebo rozhovor s rodinou oběti a aniž by si tak vytvořil představu o tom, co je reálné a co ne. Mínil, že stejná pravidla musí platit i v ekonomické novinařině.

Zbývající část knihy tvořil řetězec důkazů, dokumentujících úvodní nelichotivou slovní nálož. Jedna dlouhá kapitola analyzovala různé reportáže o proslulém internetovém podniku v šesti nejdůležitějších denících a ve *Finančních listech, Průmyslu dnes* a *Ekonomice v* televizi. Mikael citoval a shrnoval obsah mluvených i psaných reportáží a pak je srovnával se skutečnou situací. Při popisu vývoje podniku zmínil posloupnost jednoduchých otázek, které by *seriózní novinář* měl pokládat, ale které vybraný sbor ekonomických reportérů nikomu nepoložil. Byl to chytrý tah.

Jiná kapitola pojednávala o uvádění akcií společnosti Telia na trh – byl to nejžertovnější a nejironičtější text v celé knize, v němž Mikael některé jmenovitě uvedené ekonomické pisálky doslova pranýřoval, mimo jiné jistého Williama Borga, na něhož měl zřejmě největší pifku. Další kapitola v závěru knihy srovnávala úroveň kompetence švédských a zahraničních ekonomických reportérů. Blomkvist popisoval, jak reportáže na odpovídající téma ve své zemi zpracovávají seriózní novináři ve *Financial Times, The Economist* a některých německých ekonomických listech. Švédští žurnalisté z tohoto srovnání nevyšli nijak lichotivě. Poslední kapitola obsahovala určitý nástin návrhu, jak by tuto žalostnou situaci bylo možné řešit. Závěrečná slova knihy se opět vztahovala k úvodu:

> *Pokud by parlamentní reportér měl ke svému úkolu přistupovat odpovídajícím způsobem tak, že by nekriticky bránil každé sebepošetilejší rozhodnutí, nebo pokud by se podobné nedostatky objevily v posudcích politického reportéra – pak by ihned dostal padáka nebo by byl alespoň přeřazen na oddělení, kde by nemohl způsobit takovou škodu. Ve světě ekonomických reportáží však obvyklá povinnost novináře poskytovat čtenářům kritické zhodnocení situace a věcné sdělení svých zjištění neplatí. Namísto toho je v nich oslavován nejúspěšnější podvodník. I v nich se utváří budoucí Švédsko a*

právě ony pohřbívají poslední zbytky důvěry v novináře jako profesionály.

Bylo to míněno naprosto vážně. Tón byl břitký a Salanderová si živě dokázala představit vzrušenou debatu, která následovala v profesní organizaci Žurnalista, v některých ekonomických časopisech a na hlavních a ekonomických stránkách všech deníků. Ačkoli bylo v knize zmíněno pouze několik jmen, Lisbeth Salanderová se domnívala, že tato branže je dostatečně malá na to, aby všichni přesně pochopili, koho má autor při citování z různých novin na mysli. Blomkvist tak získal zaryté nepřátele, což se také odrazilo ve spoustě škodolibých komentářů k rozsudku týkajícímu se Wennerströmovy aféry.

Salanderová zaklapla knihu a podívala se na zadní stranu na fotografii autora. Mikael Blomkvist byl zabrán ze strany. Tmavě blond patka splývala trochu nedbale přes čelo, jako by kolem proletěl závan větru právě ve chvíli, kdy fotograf zmáčkl spoušť, nebo (což bylo pravděpodobnější) jako by ho fotograf Christer Malm nastylizoval. Mikael hleděl do kamery s ironickým úsměvem a pohledem, který zřejmě měl být okouzlující a chlapecký. *Opravdový fešák. A čekají ho tři měsíce v base.*

„Ahoj, Kalle Blomkviste," řekla si Lisbeth Salanderová sama pro sebe. „Moc si o sobě myslíš, co?"

Kolem poledního zapnula Lisbeth Salanderová svůj iBook a otevřela poštovní program Eudora. Text zformulovala do jediné podstatné řádky:

Máš čas?

Podepsala se jako *Wasp* a odeslala e-mail na adresu <Plague_xyz_666@hotmail.com>. Pro jistotu poslala tuto jednoduchou zprávu zašifrovanou programem PGP.

Poté si oblékla černé džíny, mohutné zimní boty, teplý rolák, tmavé sako a k tomu světle žluté prstové rukavice, čepici a šátek. Vyndala si kroužky z obočí a z nosu, natřela si rty světle růžovou rtěnkou a zhodnotila sama sebe v zrcadle v koupelně. Vypadala jako kterákoli víkendová flákačka a považovala své oblečení za slušnou bojovou kamufláž pro expedici na nepřátelské území. Jela metrem ze Zinkendammu na Östermalmské náměstí a vydala se k Pobřežní ulici. Procházela alejí a četla si čísla domů. Téměř u Djurgårdenského mostu se pohledem zastavila u domu, který hledala. Přešla ulici a zůstala stát několik metrů od vchodu.

Lisbeth Salanderová konstatovala, že většina lidí na Štěpána míří na procházku k přístavu; jen několik se pohybovalo po chodníku směrem k domu.

Až téměř po půlhodině trpělivého čekání se od Djurgårdenu přiblížila starší paní s holí. Žena se zastavila a podezíravě pozorovala Salanderovou, která se na ni

přátelsky usmála a zdvořile ji pozdravila pokynutím hlavy. Dáma s holí pozdrav opětovala a zdálo se, že se snaží si mladou dívku někam zařadit. Salanderová se k ní obrátila zády a udělala pár kroků od vchodu, asi jako by tu na někoho čekala, a netrpělivě přecházela sem tam. Když se obrátila, došla žena ke vchodu a zdlouhavě vyťukávala kód zámku. Salanderová bez potíží zjistila kombinaci 1260.

Čekala pět minut a pak se vydala ke vchodu. Když zadala kód, zámek se odemkl. Otevřela dveře činžáku a rozhlédla se kolem sebe. Kousek před vchodem byla hlídací kamera, na kterou vrhla pohled a ignorovala ji; jednalo se o model, který prodávala Milton Security a který se aktivoval až poté, co se v domě spustil alarm proti vloupání nebo přepadení. Dále v domě, nalevo od starožitného výtahu, byly dveře s dalším zámkem na kód; vyzkoušela opět 1260 a konstatovala, že vchod do sklepa a ke kontejnerům má stejnou kombinaci jako vstupní dveře. *Lajdácké, lajdácké.* Průzkumu sklepa věnovala přesně tři minuty, lokalizovala tam nezamknutou prádelnu a místnost s kontejnery na tříděný odpad. Poté použila sestavu paklíčů, kterou si *vypůjčila* od experta na zámky v Milton Security, k odemknutí dveří k čemusi, co vypadalo jako společenská místnost pro sdružení vlastníků bytů. Nejdále ve sklepě byla hobby-místnost. Nakonec našla to, co hledala – menší prostor fungující jako elektrocentrála domu. Prozkoumala měřiče elektřiny, centrální spínač a pojistky a poté vyndala

digitální fotoaparát Canon velký jako krabička cigaret. Pořídila si tři fotografie toho, co ji zajímalo.

Cestou ven vrhla vteřinový pohled na ceduli u výtahu a přečetla si jméno obyvatele posledního patra. *Wennerström.*

Poté opustila dům a rychle se vydala k Národnímu muzeu, kde zašla do kavárny, aby se zahřála a vypila si kávu. Asi po půlhodince jela zpátky na Söder a vrátila se do svého bytu.

Přišla jí odpověď od <Plague_xyz_666@hotmail.com>. Když si ji dešifrovala v PGP, jednoduše ji tvořila číslice 20.

KAPITOLA 6

Čtvrtek 26. prosince

Půlhodinový časový limit Mikaela Blomkvista už dávno vypršel. Bylo půl páté a na odpolední vlak mohl zapomenout. Měl však stále možnost stihnout večerní spoj o půl desáté. Mikael stál u okna a masíroval si zátylek, zatímco pozoroval osvětlenou fasádu kostela na druhé straně mostu. Henrik Vanger mu ukázal album s výstřižky článků o té události z místního tisku i dalších novin. Ve své době to byl pořádný mediální poprask – dívka ze známé rodiny průmyslníků beze stopy zmizela. Ale když se nenašlo její tělo a pátrání k ničemu nevedlo, zájem médií posléze ochabl. Ačkoli se jednalo o vynikající rodinu, případ Harriet Vangerové byl po více než třiceti šesti letech zapomenutý. Převládající teorie z konce šedesátých let zjevně předpokládala, že dívka utonula a tělo odneslo moře – tragédie, ale taková věc se může stát v jakékoli rodině.

Mikael už nyní věděl, oč jde, a byl starcovým vyprávěním fascinován, ale když ho Henrik Vanger požádal o pauzu, aby si mohl zajít na záchod, znovu se ho zmocnila

skepse. Starý pán však dosud nedospěl k závěru a Mikael nakonec slíbil, že si vyslechne celý příběh.

„Co si vy sám myslíte, že se s ní stalo?“ zeptal se Mikael poté, co se Henrik vrátil do pokoje.

„Obvykle zde žilo zhruba dvacet pět stálých obyvatel, ale kvůli rodinnému setkání se toho dne na ostrově Hedeby shromáždilo asi šedesát lidí. Z nich lze více či méně vyloučit dvacet až dvacet pět osob. Myslím, že někdo z těch zbývajících – a s velkou pravděpodobností někdo z rodiny – Harriet zabil a tělo ukryl.“

„Mám celou řadu námitek.“

„Poslouchám vás.“

„No, jednou z nich je přirozeně to, že i kdyby někdo její tělo ukryl, muselo by se stejně najít, pokud bylo pátrání tak důkladné, jak říkáte.“

„Abych pravdu řekl, bylo ještě rozsáhlejší, než jsem vám vyprávěl. Až ve chvíli, kdy jsem začal přemýšlet o tom, že se Harriet stala obětí vraždy, jsem si uvědomil několik možností, jak mohlo její tělo zmizet. Tohle nemůžu dokázat, ale pohybuje se to každopádně v mezích skutečnosti.“

„Dobře, povídejte.“

„Harriet zmizela někdy kolem třetí hodiny odpoledne. Asi ve 14:55 ji viděl farář Otto Falk spěchat k místu neštěstí. Téměř současně dorazil jeden fotograf z místních novin, který během následující hodiny pořídil spoustu snímků celého dramatu. My – chci tím říct policie – jsme tyto filmy prozkoumali a jen jsme konstatovali, že Harriet není vidět na

žádném záběru; na druhé straně na nich byli všichni ostatní lidé, kteří se tehdy ve vesnici nacházeli, alespoň v okně nějakého auta, s výjimkou maličkých dětí.“

Henrik Vanger vyndal další fotografické album a položil ho na stůl před Mikaela.

„Tohle jsou obrázky z onoho dne. První byl udělán v Hedestadu během slavnostního dětského průvodu stejným fotografem. Snímek byl pořízen přibližně ve 13:15 a na něm Harriet opravdu je.“

Jednalo se o záběr pořízený z druhého patra jakéhosi domu a byla na něm ulice se slavnostním průvodem – právě tu projížděl nákladní vůz s klauny a děvčaty oblečenými do plavek. Na chodníku se tlačili diváci. Henrik Vanger ukázal na jednu postavu v houfu.

„Tohle je Harriet. Je to asi dvě hodiny předtím, než zmizela, a stojí s několika spolužáky v centru města. To je její poslední fotografie. Ale je tu ještě jeden zajímavý snímek.“

Henrik Vanger listoval albem. Zbytek alba obsahoval asi sto osmdesát záběrů – šest svitků filmu – katastrofy na mostě. Po vyslechnutí příběhu bylo téměř nepříjemné ho najednou vidět v podobě ostrých černobílých fotografií. Fotograf se ve svém řemesle vyznal, podařilo se mu zachytit chaos kolem nehody. Velký počet snímků byl zaměřen na práce kolem převrácené cisterny. Mikael snadno rozeznal gestikulujícího šestačtyřicetiletého Henrika Vangera stojícího v topném oleji.

„To je můj bratr Harald.“ Starý pán ukázal na muže v saku, napůl skloněného dopředu a ukazujícího na cosi ve vraku automobilu, kde seděl skřípnutý Aronsson. „Můj bratr Harald je nepříjemný člověk, ale myslím, že ze seznamu podezřelých ho můžeme vyškrtnout. S výjimkou krátké chvilky, kdy se musel běžet do domu přezout, byl celou dobu na mostě.“

Henrik Vanger dále listoval albem. Následoval jeden snímek za druhým. Záběr cisterny. Záběr na diváky na břehu. Záběr na vrak Aronssonova vozu. Celkové záběry. Blízké záběry teleobjektivem.

„Tohle je zajímavý snímek,“ řekl Henrik Vanger. „Pokud se nám podařilo ho správně časově určit, byl pořízen asi mezi 15:40 a 15:45, tedy sotva tři čtvrtě hodiny poté, co Harriet potkala faráře Falka. Podívejte se na náš dům, okno ve druhém patře uprostřed. To je Harrietin pokoj. Na předchozím snímku bylo okno zavřené. Tady je otevřené.“

„Někdo byl v té době u Harriet v pokoji.“

„Každého jsem se ptal; nikdo se nepřiznal k tomu, že by okno otevřel.“

„Což znamená, že to byla buď sama Harriet, a tudíž v té chvíli byla naživu, nebo že vám někdo lhal. Ale proč by vrah chodil do jejího pokoje a otevíral okno? A proč by měl někdo lhát?“

Henrik Vanger potřásl hlavou. Žádná odpověď neexistovala.

„Harriet zmizela někdy kolem patnácté hodiny nebo těsně po ní. Tyhle fotografie nám dávají určité povědomí o tom, kde se lidé v té době nacházeli. Proto můžu některé osoby ze seznamu podezřelých vyškrtnout. Ze stejného důvodu můžu ty, kteří na těchto snímcích nejsou, přidat k seznamu podezřelých.“

„Neodpověděl jste mi na otázku, jak podle vás tělo zmizelo. Tuším, že přirozeně existuje jednoduchá odpověď. Běžný poctivý iluzivní trik.“

„Existuje několik zcela reálných způsobů, jak to provést. Někdy kolem patnácté hodiny vrah udeří. Vrah nebo vražedkyně pravděpodobně nepoužili žádnou zbraň – to bychom zřejmě našli stopy krve. Hádám, že Harriet někdo uškrtil, a soudím, že k tomu došlo tady – za zdí statku; je tam místo, které fotograf nemohl ze svého úhlu pohledu vidět. Je tam zkratka, pokud se chcete pěšky dostat z fary – kde byla naposledy viděna – zpátky do domu. Dnes je na něm malý záhonek a trávník, ale v šedesátých letech tam byla štěrková plocha, která se využívala jako parkoviště. Vrah nemusel udělat nic jiného, než otevřít kufr auta a nacpat do něj Harriet. Když jsme den poté začali s pátráním, nikoho z nás nenapadlo, že mohlo dojít ke zločinu – zaměřili jsme se na pláže, budovy a části lesa v blízkosti vesnice.“

„Takže nikdo nekontroloval kufry aut.“

„A dalšího dne večer měl vrah volnou cestu k tomu, aby nasedl do svého auta, přejel přes most a ukryl tělo někde jinde.“

Mikael přikývl. „Přímo před nosem všem pátrajícím. Pokud to bylo takhle, musel to být pěkně chladnokrevný parchant.“

Henrik Vanger se hořce zasmál. „Právě jste podal výstižný popis velkého počtu členů rodiny Vangerů.“

V šest hodin muži pokračovali v diskusi nad večeří. Anna jim připravila pečeného zajíce s rybízovým želé a bramborami. Henrik Vanger k večeři podával plné červené víno. Mikael měl do odjezdu posledního vlaku stále dost času. Nezbývá než to nějak vhodně ukončit, pomyslel si.

„Přiznávám, že váš příběh je opravdu fascinující. Ale nejsem nijak moudrý z toho, proč mi ho vyprávíte.“

„To už jsem vám přece říkal. Chci odhalit, který parchant zabil vnučku mého bratra. A s tím bych se chtěl obrátit na vás.“

„Cože?“

Henrik Vanger položil nůž a vidličku. „Mikaeli, téměř třicet sedm let jsem strávil přemýšlením nad tím, co se s Harriet stalo. Během těch roků jsem věnoval stále více svého volného času jejímu hledání.“

Stařec se odmlčel, sundal si brýle a hledal na sklech jakési neviditelné smítko. Poté pozvedl oči k Mikaelovi.

„Mám-li být opravdu upřímný, Harrietino zmizení bylo příčinou toho, že jsem postupně opouštěl kormidlo ve vedení koncernu. Ztratil jsem chuť. Věděl jsem, že někde v mé blízkosti je vrah, a přemýšlení a hledání pravdy bylo

pro mou práci velkou zátěží. Nejhorší na tom je, že tohle břemeno se časem nezměnilo – naopak. V sedmdesátých letech přicházela období, kdy jsem chtěl jen být v klidu. Tehdy do vedení koncernu vstoupil Martin a stále více přebíral mé pracovní povinnosti. V roce 1976 jsem se stáhl do ústraní a Martin za mě převzal post výkonného ředitele. Mám ve vedení stále své místo, ale od té coby, co jsem překročil padesátku, jsem moc dlouhou vzdálenost neurazil. Během posledních třiceti šesti let neuběhl ani jediný den, kdy bych nemyslel na Harrietino zmizení. Možná se domníváte, že jsem tím posedlý – alespoň si to myslí většina mých příbuzných. A zřejmě tomu tak je.“

„Byla to strašná událost.“

„Více než to. Zničila mi život. To je fakt, který jsem si stále více uvědomoval. Znáte dobře sám sebe?“

„No, přirozeně si myslím, že ano.“

„Taky jsem si to myslel. Nemůžu zapomenout na to, co se stalo. Ale s uplynulými léty se mé motivy změnily. Na začátku to byl zřejmě zármutek. Chtěl jsem ji najít a alespoň ji moct pohřbít. Chtěl jsem Harriet poskytnout zadostiučinění.“

„A v jakém smyslu se změnily?“

„Dnes se mi jedná spíše o odhalení toho chladnokrevného parchanta. Ale je legrační, že čím jsem starší, tím více mě tenhle koníček pohlcuje.“

„Koníček?“

„Ano, to slovo jsem opravdu použil záměrně. Když policejní vyšetřování skončilo, já jsem pokračoval. Pokoušel jsem se postupovat systematicky a vědecky. Shromáždil jsem veškeré informace, které se daly sehnat – ty fotografie, co mám nahoře, policejní vyšetřování, zaznamenal jsem si všechno, co lidé onoho dne podle svých výpovědí dělali. Věnoval jsem tedy téměř polovinu života sbírání informací o tomto jediném dni.“

„Uvědomujete si, že po třiceti šesti letech může být sám vrah už mrtvý a pohřbený?“

„To si nemyslím.“

Mikael nad tímto rozhodným sdělením zvedl obočí.

„Prosím dojezme večeři a pak se vrátíme nahoru. Ještě existuje jeden detail, a pak bude můj příběh úplný. Ten ze všech nejpodivnější.“

Lisbeth Salanderová zaparkovala Corollu s automatickou převodovkou u pendlu do Sundbybergu. Toyotu si vypůjčila z vozového parku Milton Security. Ne že by přímo požádala o dovolení, ale na druhé straně jí Armanskij nikdy výslovně nezakázal použít některý z firemních vozů. Dříve či později, pomyslela si, si budu muset koupit vlastní. Neměla auto, ale vlastnila motocykl – ojetou lehkou motorku, Kawasaki 125, na které jezdila v létě. V zimě stála motorka zavřená v její sklepní kóji.

Lisbeth Salanderová došla na Högklingvägen a v šest hodin stiskla u vchodu zvonek domovního telefonu. Po

několika vteřinách zámek zablikal a otevřel se, Lisbeth vyšla po schodech do druhého patra a zazvonila na dveře s nepříliš originálním jménem Svensson. Neměla ani potuchy, o jakého Svenssona se jedná, nebo zda se osoba tohoto jména v bytě vůbec vyskytuje.

„Ahoj, *Plague*,“ pozdravila.

„*Wasp*. Přijdeš za mnou, jen když něco potřebuješ.“

Muž byl o tři roky starší než Lisbeth Salanderová, měřil 189 centimetrů a vážil 152 kilo. Ona sama měřila 154 centimetrů a vážila 42 kilo a vždycky si před Plaguem připadala jako trpaslík. Jako obvykle měl v bytě šero; světlo jediné rozsvícené lampy prosvítalo do haly z ložnice, kterou používal jako pracovnu. Bylo to tu cítit nevětraným vzduchem a zatuchlinou.

„Plague, to proto, že se nikdy nemyješ a že to tady smrdí jako v opičárně. Pokud někdy vyjdeš ven, dám ti tip – kup si mýdlo. Mají ho v konzumu.“

Muž se slabě usmál, ale neodpověděl a pokynul jí, aby ho následovala do kuchyně. Posadil se na kuchyňskou židli, ale nerozsvítil. Osvětlení tvořila především pouliční lampa před oknem.

„Chci říct, že já sama taky nejsem zrovna uklízecí maniak, ale když mi mlíko v krabici smrdí jako mršina, tak ho zavážu do pytle a vyhodím.“

„Jsem invalidní důchodce,“ odvětil Plague. „Jsem společensky nezpůsobilý.“

„Tak proto ti stát přihrál byt a pak na tebe zapomněl, viď? To se nebojíš, že si budou stěžovat sousedi a přijde sem na inspekci sociálka? A můžeš skončit ve cvokárně.“

„Chceš mi něco?“

Lisbeth Salanderová otevřela zip kapsičky u saka a vytáhla pět tisíc korun.

„Tohle je všechno, co ti můžu dát. Jsou to moje vlastní peníze a nemůžu si je dát do nákladů.“

„Co za to chceš?“

„Tu manžetu, o které jsi mluvil před dvěma měsíci. Dal jsi ji dohromady?“

Plague se usmál a položil před ni na stůl malý předmět.

„Pověz mi, jak to funguje.“

V následujících minutách mu Lisbeth intenzivně naslouchala. Poté si manžetu vyzkoušela. Plague byl možná společensky nezpůsobilý. Ale bezpochyby to byl génius.

Henrik Vanger se zastavil u svého psacího stolu a čekal, až mu bude Mikael opět věnovat pozornost. Mikael pohlédl na své náramkové hodinky. „Říkal jste předtím něco o nejpodivnějším detailu?“

Henrik Vanger přikývl. „Narodil jsem se prvního prosince. Když bylo Harriet osm let, dala mi jako dárek k narozeninám obrázek. Vylisovanou květinu v jednoduchém rámečku.“

Henrik Vanger prošel kolem psacího stolu a ukázal na první květinu. *Zvonek.* Obrázek byl nedbale a amatérsky zarámovaný.

„To byl první dárek. Dostal jsem ho v roce 1958.“

Ukázal na další rámeček.

„1959.“ *Pryskyřník.* „1960.“ *Kopretina.* „Stala se z toho tradice. Harriet obrázek vyrobila někdy během léta a schovávala mi ho k narozeninám. Vždycky jsem si ho pověsil sem na zeď. V roce 1966 zmizela, a tím se tradice přerušila.“

Henrik Vanger umlkl a ukázal na mezeru v řadě rámečků. Mikael najednou ucítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě. Stěna byla plná obrázků vylisovaných květin.

„V roce 1967, rok po zmizení Harriet, jsem dostal k narozeninám tuhle fialku.“

„Jak jste ten obrázek dostal?“ zeptal se Mikael tichým hlasem.

„Zabalený do dárkového papíru a zaslaný poštou v obálce s ochrannou vrstvou. Odeslán byl ze Stockholmu. Žádný odesílatel. Žádný vzkaz.“

„Vy myslíte, že…“ Mikael mávl rukou.

„Přesně tak. Na mé narozeniny, každý zatracený rok. Chápete, jaký je to pocit? Je to namířené proti mně, přesně jako kdyby mě vrah chtěl mučit. Přemýšlel jsem pořád dokola o tom, že Harriet možná někdo odklidil proto, aby se mi mohl dostat na kobylku. Nebylo žádným tajemstvím, že

mezi mnou a Harriet byl mimořádný vztah a že jsem ji považoval za svou dceru.“

„A co chcete, abych udělal?“ zeptal se Mikael s ostnem v hlase.

Lisbeth Salanderová vrátila Corollu zpět do podzemní garáže Milton Security a pak si zašla na záchod nahoru do kanceláře. Ve dveřích výtahu použila svou vstupní kartu a jela rovnou do třetího patra, aby se vyhnula hlavnímu vchodu ve druhém patře, kde seděl vrátný. Odskočila si a pak si dala šálek kávy ze stroje na espreso, který sem dal nainstalovat Dragan Armanskij, když si konečně uvědomil, že Lisbeth Salanderová nebude vařit kávu jen proto, že se to od ní očekává. Poté šla do své pracovny a koženou bundu přehodila přes kancelářskou židli.

Jejím pracovištěm byla 2x3 metry velká krychle před skleněnou stěnou. Byl v ní psací stůl se starším počítačem Dell, kancelářská židle, koš na papír, telefon a polička na knihy. Na polici byla sada telefonních seznamů a tři prázdné poznámkové sešity. Dva šuplíky v psacím stole obsahovaly několik vypsaných kuličkových per, svorky a bloky. Na okně stála uschlá květina s hnědými, uvadlými listy. Lisbeth Salanderová květinu zamyšleně zkoumala, jako by ji viděla poprvé. Po chvíli ji rozhodně vyklopila do odpadkového koše.

Jen málokdy měla v kanceláři něco k vyřizování, a proto ji navštěvovala tak šestkrát do roka. Především tehdy, když

potřebovala být sama a přepracovat nějakou zprávu těsně před odevzdáním. Dragan Armanskij trval na tom, že musí mít nějaký vlastní koutek. Chtěl ji tak motivovat, aby se cítila být součástí firmy, i když pro ni pracovala externě. Ona sama Armanského podezírala z toho, že by ji tak rád měl pod dohledem a vměšoval se do jejích soukromých záležitostí. Na začátku ji umístili do vzdálenější místnosti, kterou měla sdílet s kolegou, ale protože se tam nikdy neobjevila, Armanskij ji přestěhoval do kumbálu na přepaženém konci chodby.

Lisbeth Salanderová vyndala manžetu, kterou získala od Plaguea. Položila předmět před sebe na stůl a zamyšleně ho pozorovala, zatímco se kousala do spodního rtu a přemýšlela.

Bylo půl jedenácté večer a byla na celém patře sama. Zničehonic pocítila únavu.

Lisbeth Salanderová po chvíli vstala a šla na konec chodby, kde zkusila dveře do kanceláře Dragana Armanského. Zamčené. Rozhlédla se kolem. Pravděpodobnost, že by se tady v chodbě někdo vynořil o půlnoci na Štěpána, byla téměř nulová. Otevřela dveře pirátskou kopií univerzálního podnikového klíče, který si opatřila už před pár lety.

Armanskij měl prostornou kancelář s psacím stolem a v rohu stála křesla pro návštěvy a malý konferenční stolek. Byl tu bezvadný pořádek. Dlouho u něj neslídila, ale když už byla uvnitř v kanceláři… Lisbeth strávila hodinu u jeho

psacího stolu a aktualizovala si informace o honu na podnikového špiona, o podezřelých osobách ve firmě, kde řádila organizovaná zlodějská skupina, a o nanejvýš tajných opatřeních provedených pro ochranu klientky, která se děsila toho, že děti unese jejich otec, aby ji mohl vydírat.

Nakonec dala veškeré písemnosti přesně tak, jak ležely předtím, zamkla Armanského kancelář a vydala se pěšky do Lundské ulice. S dnešním dnem byla spokojená.

Mikael Blomkvist znovu potřásl hlavou. Henrik Vanger seděl za svým psacím stolem a klidným pohledem Mikaela pozoroval, jako by již byl na všechny námitky připraven.

„Nevím, jestli se nám někdy podaří zjistit pravdu, ale nechci odejít do hrobu, aniž bych se o to alespoň pokusil," řekl stařec. „Jednoduše vás chci zaměstnat tím, že naposledy projdete veškerý důkazní materiál."

„To není zrovna nejmoudřejší," konstatoval Mikael.

„Proč by to nemělo být nejmoudřejší?"

„Už jsem toho slyšel dost. Henriku, chápu váš zármutek, ale také k vám chci být upřímný. To, co po mně žádáte, je mrhání časem a penězi. Žádáte po mně, abych vyčaroval řešení tajemství, které se po celá léta nepodařilo rozlousknout policii ani skutečným kriminálním vyšetřovatelům s mnohem lepšími zdroji. Žádáte po mně, abych vyřešil zločin, který byl spáchán téměř před čtyřiceti lety. Jak by se mi to mohlo podařit?"

„Ještě jsme neprobrali váš honorář,“ odpověděl Henrik Vanger.

„To není třeba.“

„Pokud řeknete ne, nemůžu vás nutit. Ale poslechněte si, co vám nabízím. Dirch Frode již zformuloval návrh smlouvy. Můžeme probrat podrobnosti, ale ta dohoda je jednoduchá a jediné, co na ní chybí, je váš podpis.“

„Henriku, tohle je zbytečné. Nemůžu vyluštit záhadu Harrietina zmizení.“

„Podle smlouvy to není třeba. Nežádám po vás nic jiného, než abyste udělal vše, co je ve vašich silách. Pokud neuspějete, pak je to boží vůle nebo – pokud v ni nevěříte – osud.“

Mikael povzdechl. Cítil se stále nepříjemněji a chtěl svou návštěvu na Hedeby ukončit, ale přesto ustoupil.

„Poslouchám.“

„Chci, abyste jeden rok bydlel a pracoval tady na Hedeby. Chci, abyste prošel všechny písemnosti z vyšetřování ohledně Harrietina zmizení, papír po papíru. Chci, abyste všechno posoudil jinýma nezaujatýma očima. Chci, abyste zpochybňoval stará rozhodnutí přesně tak, jak to má dělat investigativní reportér. Chci, abyste našel něco, co mně, policii a dalším vyšetřovatelům ušlo.“

„Žádáte po mně, abych opustil celý svůj život a kariéru a abych se jeden rok věnoval něčemu, co je naprostou ztrátou času?“

Henrik Vanger se najednou usmál.

„Pokud jde o vaši kariéru, jistě se shodneme v tom, že v tomto okamžiku to s ní není tak žhavé.“

Na to Mikael neměl žádnou odpověď.

„Chci si koupit rok vašeho života. Dát vám zaměstnání. Plat bude lepší než kterákoli nabídka, kterou kdy dostanete. Zaplatím vám 200 000 korun měsíčně, tedy celkem obdržíte 2,4 milionu korun, pokud přijmete a zůstanete zde po celý rok.“

Mikael oněměl.

„Nedělám si žádné iluze. Vím, že šance na úspěch je minimální, ale pokud navzdory všem předpokladům tuto záhadu vyřešíte, nabízím vám bonus – dvojitý plat, tedy 4,8 milionu korun. Buďme štědří a zaokrouhleme tu sumu na 5 milionů.“

Henrik Vanger se zaklonil a dal hlavu na stranu.

„Ty peníze vám můžu vyplatit, na jakýkoli bankovní účet si budete přát, kdekoli na světě. Také je můžete dostat v hotovosti v cestovní tašce, takže záleží jen na vás, jestli tento příjem budete chtít přiznat finančnímu úřadu.“

„To je… šílenství,“ řekl Mikael.

„A pročpak?“ zeptal se Henrik Vanger. „Je mi přes osmdesát let a smysly mi pořád ještě dobře slouží. Mám veliký osobní majetek a můžu s ním disponovat podle svého. Nemám děti a nemám nejmenší chuť věnovat ty peníze příbuzným, které nesnáším. Napsal jsem závěť; většina mých peněz připadne Světovému fondu na ochranu

přírody. Několik málo blízkých osob dostane slušnou částku – mimo jiné Anna tam dole.“

Mikael Blomkvist potřásl hlavou.

„Zkuste mě pochopit. Jsem starý a brzy zemřu. Chci jen jedinou věc na světě – a to je odpověď na otázku, která mě mučí skoro čtyři desetiletí. Nevěřím, že se dozvím odpověď, ale mám dostatečné soukromé příjmy k tomu, abych učinil poslední pokus. Proč by mělo být něco divného na tom, že chci část svého majetku věnovat na tento účel? Jsem tím Harriet povinován. A jsem tím povinován sobě samému.“

„Tak vy mi zaplatíte několik milionů korun za nic? Nemusím dělat nic jiného, než podepsat smlouvu, a pak si rok točit palci.“

„To vy neuděláte. Naopak – budete pracovat tvrději než kdykoli předtím.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Protože vám můžu nabídnout něco, co si nemůžete koupit za peníze, ale co chcete víc než cokoli jiného na světě.“

„Co by to mělo být?“

„Hans-Erik Wennerström. Můžu dokázat, že je to podvodník. Svou kariéru totiž započal před třiceti pěti lety u mě a můžu vám jeho hlavu naservírovat na podnose. Vyřešte tu záhadu, a budete moci svou porážku v soudním řízení změnit v reportáž roku.“

KAPITOLA 7

Pátek 5. ledna

Erika postavila na stůl šálek s kávou a obrátila se k Mikaelovi zády. Stála u okna v jeho bytě a dívala se na Staré Město. Bylo třetího ledna deset hodin dopoledne. Na Nový rok všechen sníh rozpustil déšť.

„Tenhle výhled se mi vždycky líbil," řekla Erika. „Kvůli takovému bytu bych dokázala opustit Saltsjöbaden."

„Máš klíče. Klidně se sem z té své rezervace pro smetánku můžeš přestěhovat," odvětil Mikael. Zavřel cestovní tašku a postavil ji do haly. Erika se otočila a pochybovačně ho pozorovala.

„To nemůžeš myslet vážně," řekla. „Jsem uprostřed té nejhorší krize, a ty si klidně sbalíš věci a odjedeš do nějakého zapadákova."

„Do Hedestadu. Je to pár hodin vlakem. A není to napořád."

„Stejně dobře bys mohl být v Ulánbátaru. Copak nechápeš – bude to vypadat, že jsi stáhl ocas mezi nohy a vzdáváš se."

„Právě tohle dělám. Kromě toho taky letos půjdu do basy.“

Na Mikaelově pohovce seděl Christer Malm. Cítil se nepříjemně. Poprvé od založení *Milénia* viděl Eriku a Mikaela tak nesmiřitelně rozhádané. Po celou dobu byli tihle dva nerozluční. Samozřejmě se občas zuřivě porafali, ale vždycky se jednalo o věcné otázky, pak se usmířili, objali a odešli do hospody. Nebo do postele. Poslední podzim nebyl zrovna veselý a nyní to vypadalo, jako by se mezi nimi otevřela propast. Christer Malm by rád věděl, jestli toto není počátek konce *Milénia.*

„Nemám jinou volbu,“ řekl Mikael. „*Nemáme* jinou volbu.“

Mikael do sebe nalil kávu a posadil se ke kuchyňskému stolu. Erika potřásla hlavou a sedla si proti němu.

„Co si o tom myslíš ty, Christere?“ zeptala se Erika.

Christer Malm rozhodil rukama. Čekal tu otázku a děsil se okamžiku, kdy bude muset zaujmout nějaké stanovisko. Byl třetím spolumajitelem listu, ale všichni tři věděli, že *Milénium* je Mikael a Erika. O radu ho žádali jedině tehdy, když se opravdu nedokázali shodnout.

„Upřímně řečeno,“ odpověděl Christer, „oba víte, že můj názor nehraje žádnou roli.“

Christer zmlkl. Miloval fotografování. Miloval práci s grafikou. Nikdy se nepovažoval za umělce, ale věděl, že je bohem nadaný grafický návrhář. Ale strašně špatně mu šly intriky a politická rozhodnutí.

Erika a Mikael pozorovali jeden druhého. Ona s chladným vztekem. On přemýšlivě.

Tohle není žádná hádka, pomyslel si Christer Malm. *Tohle je rozvod.*

Ticho přerušil Mikael.

„Fajn, naposledy vám sdělím své argumenty.“ Fixoval Eriku pohledem. „Tohle *neznamená,* že to v *Miléniu* vzdávám. Pracovali jsme pro něj hodně tvrdě.“

„Ale už nebudeš tady v redakci – to břemeno potáhneme my s Christerem. Chápeš, že do exilu jsi se odsoudil jen ty sám?“

„To je ten druhý argument. Musím si dát pauzu, Eriko. Už nemůžu dál. Jsem naprosto vyřízený. Placená dovolená v Hedestadu je asi přesně to, co potřebuju.“

„Celá ta věc je padlá na hlavu, Mikaeli. Stejně tak bys mohl začít pracovat pro UFO.“

„Já vím. Ale dostanu 2,4 milionu za to, že budu sedět na zadku, a budu mít něco na práci. To je třetí argument. První kolo proti Wennerströmovi skončilo a knokautoval mě. Druhé kolo právě teď běží – pokusí se potopit *Milénium,* protože ví, že dokud časopis existuje, existuje i redakce, která mu vidí do karet.“

„To je mi jasné. Během posledního půl roku jsem si toho všimla u příjmů za inzerci při každé uzávěrce.“

„Právě. Proto musím z redakce zmizet. Jsem pro něj jako rudý hadr pro býka. Je ze mě paranoidní. Dokud tady budu, bude v téhle kampani pokračovat. Musíme se připravit na

třetí kolo. Pokud chceme mít proti Wennerströmovi alespoň malinkou šanci, musíme couvnout a začít s úplně novou strategií. Musíme se mu nějak dostat na kobylku. A na tom budu v dalším roce pracovat.“

„Tohle všechno chápu,“ odvětila Erika. „Udělej si dovolenou. Jeď někam ven a měsíc se válej na pláži. Prozkoumej milostný život Španělek. Vypni. Odjeď do Sandhamnu a dívej se na vlny.“

„A až se vrátím, bude to jako předtím. Wennerström *Milénium* převálcuje. Ty to víš. Jediné, co ho může zastavit, je najít něco, co proti němu budeme moct použít.“

„A ty si myslíš, že to najdeš v Hedestadu?“

„Prošel jsem si novinové články. Wennerström pracoval pro Vangerovy podniky od roku 1969 do roku 1972. Seděl ve vedení koncernu a zodpovídal za strategii. Skončil tam hodně rychle. Nemůžeme vyloučit možnost, že na něj Henrik Vanger opravdu něco má.“

„Ale pokud něco udělal před třiceti lety, sotva to dnes bude možné dokázat.“

„Henrik Vanger slíbil, že poskytne interview a řekne, co ví. Je posedlý tou zmizelou příbuznou – zdá se, že je to jediné, co ho zajímá, a pokud přitom bude muset potopit Wennerströma, tak nebude váhat a udělá to. V žádném případě nesmíme tuhle šanci propást – Henrik je první, kdo řekl, že ochotně *on the record* vytáhne to svinstvo, co na Wennerströma má.“

„Ani kdyby ses vrátil s tím, že tu holku zaškrtil Wennerström, nemohli bychom to použít. Při procesu by nás zmasakroval.“

„Tohle mě taky napadlo, ale bohužel – když ta dívka zmizela, studoval obchodní školu a s Vangerovými podniky neměl nic společného.“ Mikael se odmlčel. „Eriko, já *Milénium* neopouštím, ale je důležité, aby to tak vypadalo. S Christerem můžete pokračovat v řízení novin. Pokud budete moct… pokud budete mít možnost uzavřít s Wennerströmem mír, tak máte povolení to udělat. Ale to nebude možné, dokud budu v redakci sedět já.“

„Fajn, situace je na draka, ale tím, že jedeš do Hedestadu, se chytáš stébla.“

„A ty máš nějaký lepší nápad?“

Erika pokrčila rameny. „Můžeme teď začít pátrat po pramenech. Postavit ten příběh znovu od začátku. A tentokrát to udělat správně.“

„Ricky – ten příběh je definitivně mrtvý.“

Erika odevzdaně položila hlavu na ruce na stole. Když začala mluvit, zprvu se vyhýbala Mikaelovu pohledu.

„Mám na tebe strašný vztek. Ne proto, že to, cos napsal, byl omyl – já jsem v tom namočená stejně jako ty. A ne proto, že opouštíš práci odpovědného vydavatele – to je v téhle situaci moudré rozhodnutí. Dokážu se smířit s předstíráním, že mezi námi panuje rozpor nebo boj o moc – chápu logiku takového počínání: Wennerström bude věřit,

že já jsem bezohledná mrcha a že ty pro nás znamenáš hrozbu.“

Erika se odmlčela a podívala se mu zatvrzele do očí.

„Ale myslím, že děláš chybu. Wennerström na tenhle podfuk nenaletí. Bude se dál snažit *Milénium* potopit. Jediný rozdíl bude v tom, že se s ním budu muset prát jen já sama, a ty víš, že tě v redakci bude potřeba více než kdy předtím. Fajn, ráda se pustím do války s Wennerströmem, ale mám vztek proto, že nás beze všeho házíš přes palubu. Vykašleš se na nás v úplně nejhorší situaci.“

Mikael natáhl ruku a pohladil ji po vlasech.

„Nejsi sama, Eriko. Máš za sebou Christera a zbytek redakce.“

„Ne Janneho Dahlmana. Ostatně si myslím, že jeho přijetí byla chyba. Je schopný, ale nadělá více škody než užitku. Nevěřím mu. Celý podzim se škodolibě radoval. Nevím, jestli doufá, že převezme tvou roli, nebo jestli to je jednoduše jen špatná chemie mezi ním a zbytkem redakce.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ odpověděl Mikael.

„Tak co mám dělat? Vyhodit ho?“

„Eriko, ty jsi šéfredaktorka a hlavní vlastník *Milénia.* Pokud ho musíš vyhodit, tak to udělej.“

„Nikdy předtím jsme nikoho nevyhodili, Micke. A teď na mě házíš i tohle rozhodnutí. Už není taková radost chodit ráno do redakce.“

V tom okamžiku se překvapivě zvedl Christer Malm.

„Pokud chceš chytit ten vlak, tak sebou musíme hodit.“ Erika začala protestovat, ale Christer zvedl ruku. „Počkej, Eriko, ptala ses mě, co si o tom myslím. Myslím si, že situace je zatraceně mizerná. Ale pokud je to tak, jak říká Mikael – že si začíná připadat vyhořelý –, tak musí opravdu odjet kvůli sobě. Jsme mu tím povinováni.“

Mikael i Erika se překvapeně podívali na Christera, zatímco ten rozpačitě pokukoval po Mikaelovi.

„Oba víte, že *Milénium* jste vy dva. Já jsem spoluvlastník a vy jste ke mně byli vždycky slušní, miluju ty noviny a všechno tady, ale mohli jste mě beze všeho vyměnit za jakéhokoli jiného grafika. Ale vy jste se mě zeptali na můj názor. Tak tady je. Pokud jde o Janneho Dahlmana, souhlasím s vámi. Pokud ho chceš vyhodit, Eriko, tak to za tebe udělám já. Jen potřebujeme reálný důvod.“

Christer Malm se odmlčel a pak pokračoval.

„Souhlasím s tebou v tom, že Mikaelův odchod je právě v této chvíli hodně nešťastný. Ale myslím si, že nemáme jinou volbu.“ Pohlédl na Mikaela. „Odvezu tě na nádraží. Já i Erika budeme držet pozice, dokud se nevrátíš.“

Mikael pomalu přikývl.

„Já se bojím toho, že se Mikael už nikdy nevrátí,“ řekla Erika tiše.

Dragan Armanskij vzbudil Lisbeth Salanderovou telefonem o půl druhé odpoledne.

„O koho se jedná?“ zeptala se rozespale. V ústech cítila pachuť dehtu.

„O Mikaela Blomkvista. Právě jsem mluvil s naším zákazníkem, advokátem Frodem.“

„Aha?“

„Volal mi a říkal, že to proklepnutí Wennerströma můžeme nechat plavat.“

„Nechat plavat? Už jsem na tom začala pracovat.“

„Fajn, ale Frodeho to už nezajímá.“

„To je všechno?“

„O tomhle rozhoduje on. Pokud nechce pokračovat, tak nechce.“

„Dohodli jsme se na honoráři.“

„Kolik času jsi tím strávila?“

Lisbeth Salanderová se zamyslela. „Necelé tři volné dny.“

„Domluvili jsme se na tom, že strop bude 40 000 korun. Napíšu mu fakturu na 10 000; polovinu dostaneš ty, což je za tři dny ztraceného času přijatelné. Musí to zaplatit, protože to celé spustil on.“

„A co mám dělat s materiálem, který jsem sehnala?“

„Je v něm něco dramatického?“

Salanderová se znovu zamyslela. „Ne.“

„Frode po nás žádnou zprávu nepožadoval. Nech ji chvíli ležet na polici, kdyby se ještě objevil. Jinak to můžeš vyhodit. Na příští týden pro tebe mám jinou práci.“

Lisbeth Salanderová chvíli seděla se sluchátkem v ruce ještě poté, co Armanskij zavěsil. Šla do svého pracovního koutku v obývacím pokoji a dívala se na poznámky, které připíchla na stěnu, a na svazek papírů shromážděných na psacím stole. To, co se jí podařilo sehnat, byly články a texty z novin na internetu. Vzala papíry a nacpala je do šuplíku v psacím stole.

Svraštila obočí. Podivné chování Mikaela Blomkvista v soudní síni představovalo zajímavou výzvu a Lisbeth Salanderová nerada přerušovala něco, na čem začala pracovat. *Lidé mají vždycky nějaká tajemství. Jde jen o to zjistit, jaká.*

DÍL 2

KONSEKVENČNÍ ANALÝZY

5. ledna až 17. března

46 PROCENT ŠVÉDSKÝCH ŽEN BYLO VYSTAVENO NÁSILÍ ZE STRANY MUŽE

KAPITOLA 8

Pátek 3. ledna–neděle 5. ledna

Když Mikael Blomkvist podruhé vystoupil z vlaku v Hedestadu, byla obloha pastelově modrá a vzduch ledový. Venkovní teploměr na fasádě nádraží ukazoval osmnáct stupňů pod nulou. Mikael měl stále nevhodné, tenké vycházkové boty. Na rozdíl od minulé návštěvy tu na něj nečekal žádný advokát Frode s teplým vozem. Mikael pouze oznámil, kterého dne přijede, neuvedl však, kterým vlakem. Předpokládal, že do Hedeby jede z nádraží nějaký autobus, ale neměl chuť se dvěma těžkými cestovními zavazadly a taškou přes rameno hledat zastávku. Místo toho šel ke stanovišti taxíků na druhé straně náměstí před nádražím.

Na Norrlandském pobřeží během svátků hustě sněžilo a podle pluhů a shrabaných hor sněhu se dalo soudit, že zimní údržba silnic v Hedestadu jede na plné obrátky. Taxikář, který se podle vizitky jmenoval Husein, na Mikaelovu otázku o počasí jen potřásl hlavou. Tou nejprotáhlejší norrlandštinou mu vyprávěl, že sněhová bouře byla nejhorší za několik desetiletí a hořce litoval, že vánoční volno nestrávil v Řecku.

Mikael navigoval taxi k čerstvě uklizenému pozemku Henrika Vangera, kde postavil tašky na verandu a díval se, jak vůz mizí zpátky v Hedestadu. Cítil se osamělý a nerozhodný. Možná měla Erika pravdu, když poukazovala na to, že celý tenhle projekt je postavený na hlavu.

Mikael uslyšel, jak se za ním otevírají dveře, a otočil se. Henrik Vanger byl oblečen do pořádného koženého kabátu, silných galoší a čepice s klapkami na uši. Mikael tam stál v džínách a tenké kožené bundě.

„Jestli tady nahoře chcete vydržet, musíte se v téhle roční době lépe oblékat.“ Muži si potřásli rukou. „Opravdu nechcete bydlet u nás v domě? Ne? Pak bych vás měl zavést do vašeho nového bydliště.“

Mikael přikývl. Jedním z jeho požadavků při projednávání dohody s Henrikem Vangerem a Dirchem Frodem bylo, že Mikaelovi zajistí takové bydlení, kde by se mohl sám starat o domácnost a přicházet a odcházet podle svého. Henrik Vanger zavedl Mikaela zpět na silnici vedoucí dolů k mostu a zahnul brankou ke dvorku s odklizeným sněhem před malým roubeným domkem poblíž konce mostu. Vešli do malé předsíňky, kde Mikael s úlevným povzdechem položil cestovní tašky na zem.

„Tomuhle říkáme domek pro hosty, a obvykle sem stěhujeme návštěvy, které k nám přijedou na delší dobu. Právě tady jste s rodiči bydlel v roce 1963. Je to vlastně jedna z nejstarších budov ve vesnici, ale modernizovaná.

Postaral jsem se, aby tu Gunnar Nilsson – to je můj zahradník – včera pustil topení.“

Celý dům se skládal z kuchyně a dvou menších místností, celkem měl asi padesát metrů čtverečních. Polovinu plochy zabírala kuchyně s moderním elektrickým sporákem, malou ledničkou a dřezem s tekoucí vodou, ale u stěny do předsíně stála i stará železná kamna, kde se dříve ve dne topívalo.

„V kamnech nemusíte topit, pokud neuhodí pořádná zima. Bedna s dřívím stojí v předsíni a vedle domu je kůlna. Od podzimu tu nikdo nebydlel, takže jsme ráno pustili topení, aby se to tu vyhřálo. Ale pro denní potřebu stačí elektrický radiátor. Jen dejte pozor, abyste na něj nepoložil nějaké oblečení, mohlo by od něj chytit.“

Mikael přikývl a rozhlédl se kolem. Domek měl okna do tří směrů; kuchyňské okno skýtalo výhled k mostu asi do vzdálenosti třiceti metrů. Zařízení kuchyně se skládalo z několika velkých skříní, židlí, staré kuchyňské pohovky a police s časopisy. Nejvýše leželo číslo časopisu *Koukej z* roku 1967. V rohu nejblíže kuchyňskému stolu byl odkládací stolek, který bylo možné využít jako psací stůl.

Vchodové dveře do kuchyně se nacházely vedle železných kamen. Na druhé straně byla dvoje úzká dvířka vedoucí do jednotlivých pokojů. Vnější stěna nejblíže napravo tvořila jakýsi minipokojík, sloužící jako pracovna, vybavený malým psacím stolkem, židlí a poličkou na zdi. Druhý kamrlík mezi předsíní a pracovnou byla malinká

ložnička. Zařízení se skládalo z úzké dvojité postele, nočního stolku a skříně. Na stěně viselo několik obrázků s přírodními motivy. Zařízení i tapety byly staré a vybledlé, ale pěkně to tam vonělo čistotou. Někdo vydrbal podlahu pořádnou dávkou mýdla. V ložničce byly také boční dveře vedoucí zpět do předsíně, kde byl starý kumbál zařízený jako záchod a malá sprcha.

„Problém může být voda," řekl Henrik Vanger. „Zkontrolovali jsme ráno, jestli teče, ale potrubí není příliš hluboko, a pokud tahle zima potrvá delší dobu, může zamrznout. V předsíni je kbelík, pokud bude třeba, můžete si pro vodu zajít k nám."

„Budu potřebovat telefon," řekl Mikael.

„Už je objednaný. Pozítří ho sem zavedou. Tak co vy na to? Pokud změníte názor, můžete se přestěhovat k nám do domu, kdykoli budete chtít."

„Tohle je naprosto skvělé," odvětil Mikael. Zdaleka však nebyl přesvědčen o tom, zda situace, ve které ocitl, je rozumná.

„Dobře. Ještě bude několik hodin světlo. Pokud máte chuť jít na procházku, ukážu vám vesnici. Radil bych vám, abyste si místo svých bot vzal galoše a silné ponožky. Jsou v předsíni ve skříni." Mikael provedl, k čemu byl vyzván, a rozhodl se, že se ráno vydá na nákupy a koupí si dlouhé spodky a pořádné zimní boty.

Stařec začal obchůzku vesnice vysvětlením, že Mikaelovým sousedem šikmo přes cestu je Gunnar Nilsson, pomocník, kterého Henrik Vanger zarputile označoval jako „zahradníka“, ale jak Mikael brzy pochopil, byl Nilsson spíše správcem všech budov na ostrově a navíc administrativně zodpovídal za několik nemovitostí dole v Hedestadu.

„Jeho táta byl Magnus Nilsson, dělal tu v šedesátých letech zahradníka, a byl jedním z chlapíků, co pomáhali při neštěstí na mostě. Magnus je pořád naživu, ale už je v penzi a bydlí dole v Hedestadu. V tomhle domě žije Gunnar se ženou, jmenuje se Helén. Děti se jim už odstěhovaly.“

Henrik Vanger se odmlčel a chvíli přemýšlel, než se opět ujal slova.

„Mikaeli, oficiální vysvětlení vašeho pobytu v Hedestadu je to, že mi pomáháte při psaní autobiografie. Budete tak mít záminku čmuchat ve všech temných koutech a klást lidem otázky. Ta skutečná příčina je jen mezi námi dvěma a Dirchem. Jedině my tři o téhle věci víme.“

„Rozumím. A opakuju, co jsem vám říkal už dříve; je to mrhání časem. Nebudu schopen tu záhadu rozluštit.“

„Nežádám po vás nic jiného, než abyste se o to pokusil. Ale před lidmi si musíme dávat pozor na pusu.“

„Fajn.“

„Gunnarovi je padesát osm let a v době Harrietina zmizení mu tedy bylo devatenáct. Existuje otázka, na kterou jsem nikdy nenašel odpověď – Harriet a Gunnar byli

dobrými přáteli a myslím, že mezi nimi došlo k nějaké dětinské romanci, rozhodně se o ni velice zajímal. Ten den, kdy zmizela, však pobýval v Hedestadu a byl jedním z těch, co po zablokování mostu zůstali odříznutí na pevnině. Kvůli jejich vztahu si vyšetřovatelé Gunnara samozřejmě vzali obzvláště na paškál. Bylo to pro něj dost nepříjemné, ale jeho alibi prověřila policie, a je pevné. Celý den strávil s několika kamarády a vrátil se až večer.“

„Předpokládám, že máte spolehlivý seznam všech osob, které byly toho dne na ostrově, a víte, co přes den dělaly.“

„Máte pravdu. Půjdeme dál?“

Zastavili se na vyvýšenině u křižovatky před statkem Vangerů a Henrik ukázal dolů k rybářskému přístavu.

„Půdu na celém ostrově Hedeby vlastní rodina Vangerů, nebo přesněji řečeno já. Výjimkou je statek Östergården a několik domů dole ve vsi. Boudy tam dole v přístavu jsou soukromé domy, ale majitelé je užívají jako letní chaty a v zimě bývají většinou neobydlené. Výjimkou je ten nejvzdálenější dům – vidíte, že se kouří z komína.“

Mikael přikývl. Byl už promrzlý až do morku kostí.

„Je to bídná rozedraná chatrč, využívaná celý rok jako obydlí. Bydlí tam Eugen Norman. Je mu sedmdesát sedm let a maluje. Podle mě jsou to kýče, ale jako malíř přírody je poměrně proslulý. Norman představuje nezbytnou místní atrakci.“

Henrik Vanger vedl Mikaela cestou k ostrohu a ukazoval na jeden dům po druhém. Vesnice se skládala ze šesti domů

na západní straně cesty a ze čtyř na východní. První dům, ležící nejblíže Mikaelovu domku pro hosty a Vangerově sídle, patřil Henrikovu bratru Haraldovi. Byla to čtverhranná dvoupatrová kamenná budova, na první pohled opuštěná; závěsy v oknech byly zatažené, cesta k domovním dveřím neodklizená a pokrytá půlmetrovou vrstvou sněhu. Až druhý pohled odhalil stopy, které prozrazovaly, že se někdo prodíral sněhem mezi cestou a domovními dveřmi.

„Harald je podivín. My dva jsme spolu nikdy nevycházeli. Kromě hádek o koncern – je přece spolumajitelem – jsme na sebe skoro šedesát let sotva promluvili. Harald je starší než já, bylo mu devadesát jedna let a jako jediný z mých bratrů je ještě naživu. Podrobnosti vám povím později, ale vystudoval na lékaře a pracoval hlavně v Uppsale. Když mu bylo sedmdesát, přestěhoval se do Hedeby.“

„Pochopil jsem, že se spolu nemáte rádi. Přesto jste sousedi.“

„Podle mého je Harald odporný člověk a nejraději bych viděl, kdyby zůstal v Uppsale, ale ten dům mu patří. Vypadám jako ničema?“

„Vypadáte jako někdo, kdo nemá rád svého bratra.“

„Prvních dvacet pět let svého života jsem věnoval tomu, abych omlouval takové, jako je Harald, a odpouštěl jim, protože jsme byli příbuzní. Poté jsem zjistil, že příbuzenský vztah není žádnou zárukou lásky, a měl jsem velmi málo důvodů se Haralda zastávat.“

Další dům patřil Isabelle, matce Harriet Vangerové.

„Bude jí sedmdesát pět, ale je pořád elegantní a marnivá. Taky jako jediná ve vsi komunikuje s Haraldem a tu a tam za ním zajde, ale moc společného toho nemají.“

„Jaký byl vztah mezi ní a Harriet?“

„Správná otázka. I ženské musíme zahrnout mezi podezřelé. Už jsem vám přece vyprávěl, že Isabella na děti často kašlala. Nevím přesně, věřím, že to myslela dobře, ale nebyla zralá na to, aby nesla nějakou zodpovědnost. Ona a Harriet si nebyly blízké, ale nikdy mezi nimi nebylo nepřátelství. Isabella umí být pěkně ostrá, ale je trochu mimo realitu. Pochopíte, co tím myslím, až ji potkáte.“

Isabellinou sousedkou byla Cecílie Vangerová, dcera Haralda Vangera.

„Cecílie byla vdaná a usadila se v Hedestadu, ale před necelými dvaceti roky se s manželem rozešla. Dům patří mně a nabídl jsem jí, ať se do něj nastěhuje. Cecílie je učitelka a v mnoha směrech je pravým opakem svého otce. Ještě bych dodal, že s ním nemluví víc, než je nutné.“

„Jak je stará?“

„Narodila se v roce 1946. Takže v době Harrietina zmizení jí bylo dvacet. A jistě, onoho dne byla jedním z hostů tady na ostrově.“

Henrik chvilku přemýšlel.

„Cecílie je přelétavá, ale přesto je chytrá jako málokdo. Nepodceňujte ji. Pokud někomu dojde, co tu vlastně děláte,

tak to bude ona. Můžu říct, že patří k těm členům rodiny, kterých si nejvíce vážím.“

„Znamená to, že ji nepodezíráte?“

„To jsem nechtěl říct. Chci, abyste o té věci přemýšlel naprosto bez předsudků, nezávisle na tom, co si myslím nebo čemu věřím já.“

Dům nejblíže Cecíliinu obydlí vlastnil Henrik Vanger, ale pronajal si ho starší pár, který dříve pracoval ve vedení koncernu. Manželé se do Hedeby přestěhovali v osmdesátých letech a neměli tak s Harrietiným zmizením nic společného. Další dům patřil Birgeru Vangerovi, bratru Cecílie Vangerové. Byl už po několik let prázdný, Birger se usadil v moderní vilce dole v Hedestadu.

Většina obydlí podél cesty byly solidní kamenné budovy ze začátku minulého století. Poslední dům se lišil charakterem, byla to moderní architektem navržená vila z bílých cihel s temnými okenicemi. Měla krásnou polohu a Mikael si dovedl představit, že výhled z horního patra – na východní straně na moře a na severní na Hedestad – musí být nádherný.

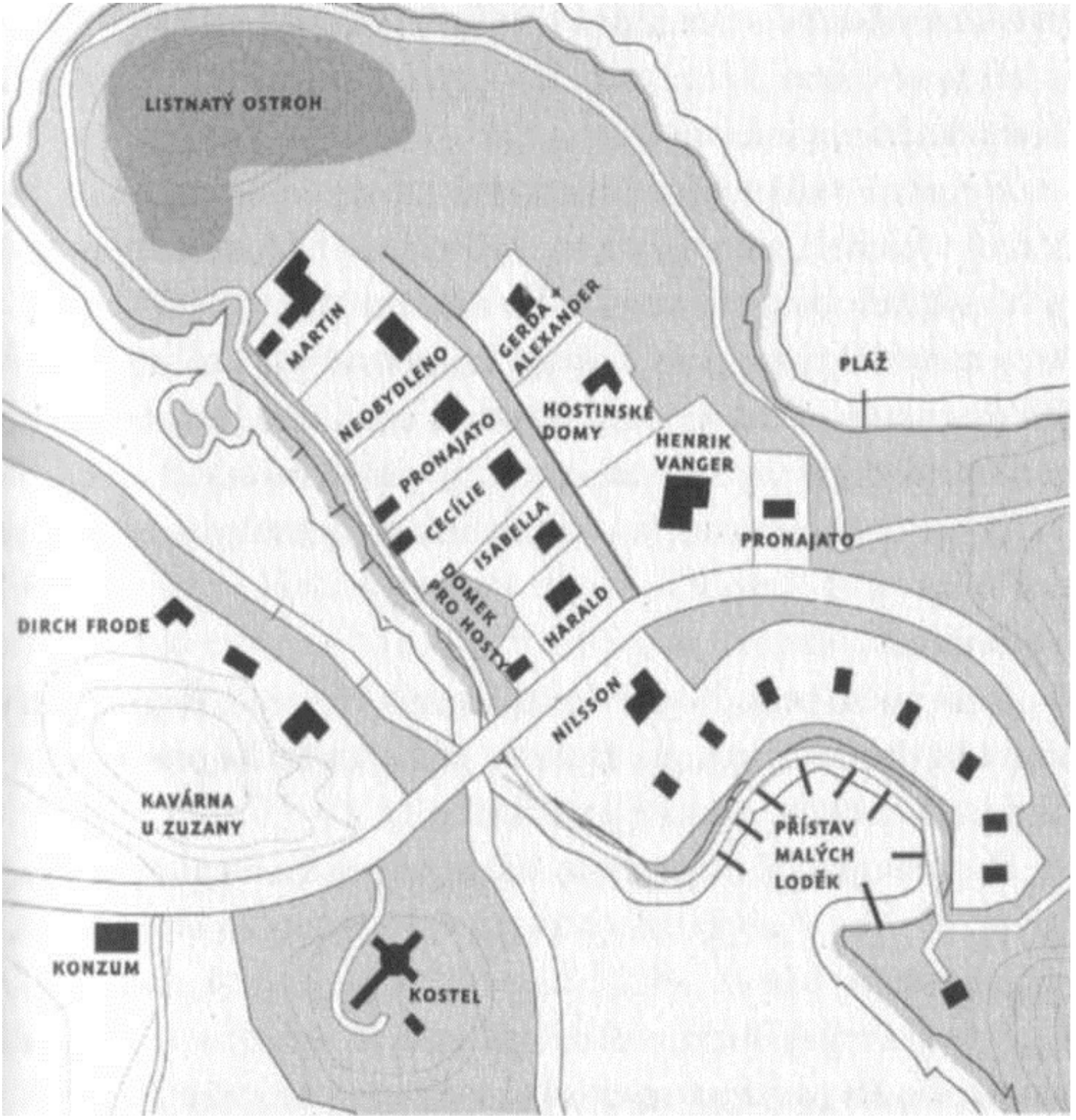

„Tady bydlí Martin Vanger, Harrietin bratr a výkonný ředitel koncernu Vanger. Na pozemku předtím stávala fara, ale v sedmdesátých letech budovu částečně zničil požár, a

když se Martin v roce 1978 stal výkonným ředitelem, koupil ji a postavil si tu vilu.“

Nejdále na východní straně cesty bydlela Gerda Vangerová, vdova po Henrikově bratru Gregerovi, a její syn Alexander Vanger.

„Gerda je nemocná, trápí ji revmatismus. Alexander má menší podíl v koncernu, ale řídí vlastní podniky, mimo jiné restaurace. Několik měsíců v roce trávívá na Barbadosu v Karibiku, kde investoval spoustu peněz do cestovního ruchu.“

Mezi domy Gerdy a Henrika Vangera byla parcela se dvěma menšími neobydlenými budovami, užívanými k ubytování různých členů rodiny, kteří přijeli na návštěvu. Na druhé straně Henrikova statku byl pronajatý dům, v němž bydlel další penzionovaný zaměstnanec koncernu se svou ženou, ale pár trávil zimu ve Španělsku a vilka byla prázdná.

Muži se znovu vrátili ke křižovatce a obchůzka tím skončila. Mikael převzal iniciativu.

„Henriku, můžu vám jen zopakovat, že tahle práce nepřinese žádný výsledek, ale udělám to, kvůli čemu jste mě zaměstnal. Napíšu vaši autobiografii a vyhovím vašemu přání tím, že projdu veškerý materiál týkající se Harriet Vangerové tak pečlivě a kriticky, jak jen umím. Chci jenom, abyste si uvědomil, že nejsem žádný soukromý detektiv, a abyste neměl přemrštěná očekávání.“

„Já nic neočekávám. Jen chci učinit poslední pokus najít pravdu.“

„Dobře.“

„Jsem noční pták,“ vysvětloval Henrik Vanger. „Po poledni vám budu kdykoli k dispozici. Dám do pořádku horní pracovnu, a pokud budete chtít, můžete ji užívat.“

„Ne, děkuju. Už mám jednu v domku pro hosty a tam budu pracovat.“

„Jak chcete.“

„Pokud s vámi budu potřebovat mluvit, můžeme se sejít ve vaší pracovně, ale nevrhnu se na vás s otázkami už dnes večer.“

„Rozumím.“ Stařec vypadal nebezpečně sklíčeně.

„Pročtení veškerého materiálu mi potrvá pár týdnů. Budeme pracovat na dvou frontách. Pár hodin denně strávím tím, že vás budu zpovídat a sbírat materiál pro váš životopis. Až se objeví nějaké otázky týkající se Harriet, které s vámi budu chtít probrat, přijdu za vámi.“

„To zní chytře.“

„Budu pracovat zcela svobodně a nebudu mít žádnou pevnou pracovní dobu.“

„Práci si rozložíte podle svého.“

„Jste si vědom toho, že půjdu na pár měsíců do vězení? Nevím, kdy to bude aktuální, ale nebudu se odvolávat. To znamená, že k tomu pravděpodobně dojde někdy během tohoto roku.“

Henrik Vanger svraštil obočí.

„To je nešťastná záležitost. Ale počkáme, až k ní dojde. Můžete požádat o odklad výkonu trestu.“

„Pokud bude vše fungovat a budu mít dostatek materiálu, můžu na knize o vaší rodině pracovat ve vězení. Ale na tom se dohodneme, až přijde čas. Ještě jedna věc. Jsem stále spoluvlastníkem *Milénia* a právě teď je časopis v krizi. Pokud se stane něco, co bude vyžadovat mou přítomnost ve Stockholmu, budu toho tady muset nechat a odjet tam.“

„Nezaměstnal jsem vás jako svého nevolníka. Chci, abyste svěřený úkol vykonával soustavně a vytrvale, ale postup záleží jen na vás, a pracovat budete podle vlastní hlavy. Pokud budete potřebovat volno, tak si ho udělejte, ale pokud zjistím, že práci flákáte, budu to považovat za porušení smlouvy.“

Mikael přikývl. Henrik Vanger hleděl k mostu. Starý pán byl hubený a Mikaelovi najednou připadalo, že vypadá jako nešťastný strašák v poli.

„Pokud jde o *Milénium,* měli bychom si promluvit, jak to s tou krizí vypadá a jestli bych nemohl být nějak prospěšný.“

„Nejlepší způsob, jak nám můžete prospět, je dát mi Wennerströmovu hlavu na podnose, a nejlépe ještě dnes.“

„Ale kdepak, to nemám v úmyslu.“ Stařec na Mikaela ostře pohlédl. „Jediným důvodem, proč jste tuhle práci přijal, je to, že jsem vám slíbil odhalit Wennerströma. Pokud

bych to udělal už teď, mohl byste svůj úkol dokončit, jak by se vám hodilo. Tuto informaci dostanete za rok.“

„Henriku, promiňte, že to říkám, ale nemám žádnou jistotu, že budete za rok naživu.“

Henrik Vanger si povzdechl a přemýšlivě se zahleděl k rybářskému přístavu.

„Rozumím. Promluvím s Dirchem Frodem a něco vymyslíme. Ale co se týče *Milénia,* možná bych mohl pomoct nějakým jiným způsobem. Pochopil jsem, že z časopisu odcházejí inzerenti.“

Mikael pomalu přikývl.

„Inzerenti jsou současný problém, ale jedná se o hlubší krizi. Je to problém důvěryhodnosti. Nehraje žádnou roli, kolik máme inzerentů, pokud si lidi nebudou časopis kupovat.“

„To chápu. Ale jsem stále členem představenstva – i když pasivním – velikého koncernu. Někde inzerovat musíme. Pojďme si o tom promluvit. Nechtěl byste se mnou povečeřet…?“

„Ne. Chci si v domku udělat pořádek, nakoupit a trošku se porozhlédnout kolem. Ráno pojedu do Hedestadu a koupím si zimní oblečení.“

„Dobrý nápad.“

„Byl bych rád, kdybyste nechal Harrietin archív přestěhovat ke mně.“

„Budete s ním zacházet…“

„S největší opatrností – chápu.“

Mikael se vrátil k domku pro hosty, a když došel ke dveřím, drkotaly mu zuby. Podíval se na venkovní teploměr. Ukazoval patnáct stupňů pod nulou a Mikael si nevzpomínal, že by někdy předtím během dvacetiminutové procházky takhle promrzl.

Další hodinu věnoval zabydlování se v chatě, která měla být v následujícím roce jeho domovem. Vybalil oblečení a srovnal ho do skříně v ložnici. Toaletní potřeby dal do přihrádky v koupelně. Druhé zavazadlo byl čtverhranný kufr na kolečkách. Z něj Mikael vytáhl knihy, cédéčka, CD-přehrávač, poznámkové bloky, miniaturní diktafon značky Sanyo, malý skener Microtek, přenosnou inkoustovou tiskárnu, digitální skener Minolta a jiné věci, které pro svůj roční exil považoval za nezbytné.

Knihy a cédéčka postavil na podélnou poličku v pracovně vedle dvou složek o Hansi-Erikovi Wennerströmovi. Materiál byl bezcenný, ale nedokázal ho vyhodit. Tyto dvoje desky se musí nějakým způsobem proměnit ve stavební kameny jeho budoucí kariéry.

Nakonec Mikael otevřel tašku přes rameno a na psací stůl v pracovně položil svůj iBook. Poté se zastavil a s tupým výrazem se rozhlédl kolem sebe. *The benefits of living on the countryside.* Najednou si uvědomil, že nikde není zástrčka, aby mohl připojit kabel do sítě. Nebyla tam ani telefonní zásuvka pro připojení starého modemu.

Mikael se vrátil do kuchyně a ze svého mobilního telefonu zavolal společnost Telia. Po menších zádrhelech se

mu podařilo kohosi přimět k vyhledání objednávky Henrika Vangera na instalaci telefonu do domku pro hosty. Zeptal se, zda má přípojka kapacitu pro modem adsl a odpověď zněla, že je to možné prostřednictvím ústředny v Hedeby. Potrvá to několik dní.

Těsně po čtvrté hodině odpolední Mikael dokončil úklid. Navlékl si silné vlněné ponožky, vysoké boty a přetáhl si přes hlavu jedno tričko navíc. U domovních dveří se zastavil; nedostal žádné klíče od domu a jeho stockholmský instinkt se bouřil proti tomu, aby nechal venkovní dveře nezamčené. Nakonec našel klíč na hřebíku uvnitř ve spíži.

Teploměr klesl na sedmnáct stupňů pod nulou. Mikael rychle přešel most a stoupal do kopce kolem kostela. Obchod byl snadno dostupný, ležel ve vzdálenosti asi tři sta metrů. Mikael vrchovatě naplnil dvě papírové tašky běžným konzumním zbožím, odnesl je domů a poté se znovu vydal přes most. Tentokrát se zastavil v kavárně u Zuzany. Ženě za pultem bylo kolem padesáti let. Mikael se jí zeptal, jestli je Zuzana, a představil se s vysvětlením, že v budoucnu zřejmě bude kavárnu navštěvovat pravidelně. Byl jediným hostem, a když si objednal obložený chlebíček a zakoupil chleba a vánočku, Zuzana ho pozvala na kávu. Z poličky s novinami vzal *Hedestadského kurýra* a posadil se na místo s výhledem na most a osvětlenou fasádu kostela. V šeru to vypadalo jako vánoční pohlednice. Mikael přečetl noviny asi za čtyři minuty. Jednou zajímavou novinkou byl krátký text

s vysvětlením, že komunální politik jménem Birger Vanger (za Stranu lidovou) hodlá vsadit na *IT TechCent* – centrum technologického vývoje v Hedestadu. Mikael tam poseděl ještě půlhodinku, až do šesté, kdy kavárna zavírala.

O půl osmé večer Mikael zavolal Erice, odpověď však zněla, že volaný účastník je nedostupný. Posadil se na kuchyňskou pohovku a pokoušel se číst román, který měl být podle textu na zadní straně senzačním debutem jedné pubertální feministky. Román pojednával o autorčině pokusu udělat si pořádek ve svém sexuálním životě během cesty do Paříže a Mikael by rád věděl, jestli by se také mohl nazývat feministou, kdyby v gymnaziálním tónu napsal román o svém vlastním sexuálním životě. Pravděpodobně ne. Jedním z důvodů, proč si Mikael knihu koupil, bylo to, že nakladatelství oslavovalo autorku jako „novou Carinu Rydbergovou“. Mikael brzy konstatoval, že po stylistické ani obsahové stránce tomu tak rozhodně není. Po chvíli knihu odložil a namísto toho se raději dal do čtení westernové novely o Hopalong Cassidym z padesátých let.

Každou půlhodinu bylo slyšet krátký tlumený úder kostelních hodin. V oknech zahradníka Gunnara Nilssona na druhé straně ulice se svítilo, ale nikoho tam nebylo vidět. V domě Haralda Vangera byla tma. Kolem deváté hodiny přejelo přes most auto a zmizelo ve tmě směrem k ostrohu. O půlnoci zhaslo osvětlení kostela. V lednovém pátečním

večeru to zřejmě byl veškerý společenský život na Hedeby. Zavládlo podivné ticho.

Mikael se znovu pokusil zavolat Erice, ale byl přepojen na záznamník a požádán, aby nechal vzkaz. Učinil tak, zhasl lampu a šel si lehnout. Jeho poslední myšlenkou před usnutím bylo to, že v Hedeby podstupuje závažné riziko totální ztráty zdravého rozumu.

Byl to podivný pocit, probudit se do absolutního ticha. Mikaelovi trval přechod z hlubokého spánku do úplného probuzení zlomek vteřiny a pak tiše ležel a naslouchal. V pokoji bylo chladno. Otočil hlavu a podíval se na náramkové hodinky na stoličce u postele. Bylo osm minut po sedmé – Mikael nikdy nebyl žádné ranní ptáče a dělalo mu problémy se probrat bez alespoň dvou budíků. Teď se vzbudil sám od sebe a navíc se cítil odpočatý.

Postavil vodu na kávu, a když stál pod sprchou, pocítil najednou uspokojení nad sebou samým. *Kalle Blomkvist – detektiv v pustině.*

Vodovodní baterie střídala vařící a ledovou vodu při sebemenším dotyku. U snídaně Mikael postrádal ranní noviny. Máslo zmrzlo na kost. V přihrádce chyběl kráječ na sýr. Venku byla stále tma jako v pytli. Teploměr ukazoval 21 stupňů pod nulou. Byla sobota.

Zastávka autobusu do Hedestadu ležela naproti konzumu a Mikael svůj exil započal realizací plánů vydat se na nákupy.

Vystoupil naproti nádraží a prošel se po centru. Koupil si pořádné zimní boty, dvoje dlouhé spodky, několik teplých flanelových košil, pořádný polodlouhý zimní kabát, teplou čepici a rukavice s podšívkou. V obchodě s průmyslovým zbožím zakoupil malý přenosný televizor s teleskopickou anténou. Prodavač mu slíbil, že signál na SVT chytí přinejmenším v Hedeby, a Mikael ho ujistil, že pokud tomu tak nebude, bude chtít vrátit peníze.

Zastavil se v knihovně, zařídil si legitimaci a vypůjčil si dvě detektivky od Elisabeth Georgeové. V papírnictví se zásobil tužkami a poznámkovými bloky. A také si koupil sportovní tašku, aby v ní nákup odnesl.

Nakonec se zastavil pro krabičku cigaret; před deseti lety s kouřením přestal, ale občas ho touha po nikotinu znovu přepadla. Neotevřený balíček zastrčil do kapsy u kabátu. Poslední nákup se konal v optice, kde si Mikael obstaral roztok na kontaktní čočky a objednal si nové.

Kolem druhé hodiny byl zpátky v Hedeby a právě odlepoval cenovky z oblečení, když uslyšel, že se venkovní dveře otevírají. Jakási světlovlasá žena kolem padesátky zaťukala na kuchyňské dveře a zároveň vcházela dovnitř. Na tácu nesla šlehačkový koláč.

„Zdravím, jen jsem vás tu chtěla přivítat. Jmenuju se Helén Nilssonová a bydlím naproti přes ulici. Takže jsme sousedé.“

Mikael jí podal ruku a představil se.

„Jo, viděla jsem vás v televizi. Je moc fajn, když se v domku pro hosty večer svítí.“

Mikael postavil na kávu – žena protestovala, ale přesto se posadila ke kuchyňskému stolu. Pohlédla z okna:

„Tady jde Henrik s mým mužem. Potřeboval jste donést nějaké krabice.“

Henrik Vanger a Gunnar Nilsson se zastavili s vozíkem před domkem a Mikael spěchal ven, aby je pozdravil a pomohl jim zanést bedny dovnitř. Nechali je na podlaze u železných kamen. Mikael připravil šálky na kávu a rozkrájel Helénin koláč.

Gunnar a Helén Nilssonovi byli milí lidé. Nezdálo se, že by byli příliš zvědaví na to, proč je Mikael v Hedestadu – skutečnost, že pracuje pro Henrika Vangera, pro ně zřejmě byla dostatečným vysvětlením. Mikael sledoval konverzaci mezi Nilssonovými a Henrikem Vangerem a konstatoval, že je nenucená a postrádá očividné rozdělení na pány a sloužící. Seděli a povídali si o vesnici a o tom, kdo postavil domek pro hosty, ve kterém bydlí Mikael. Manželé Nilssonovi Vangera opravili, když mu selhala paměť, a on na oplátku pověděl veselou historku o tom, jak Gunnar Nilsson přišel jednou večer domů a zjistil, že se obecní blázen z druhé strany mostu pokouší vloupat oknem do domku pro hosty; přešel přes most a zeptal se zaostalého zloděje, proč nepoužil nezamčené domovní dveře. Gunnar Nilsson nedůvěřivě sledoval malou televizi a nabídl Mikaelovi, že k nim může večer přes most zajít, když budou

v televizi dávat něco, na co se bude chtít podívat. Mají satelit.

Henrik Vanger se po odchodu Nilssonových ještě chvíli zdržel. Vysvětlil Mikaelovi, že podle jeho názoru bude nejlepší, když si archív roztřídí sám, ale pokud se bude chtít na něco zeptat nebo pokud se vyskytne nějaký problém, může za ním zajít. Mikael poděkoval a řekl, že to nějak zvládne.

Když pak znovu osaměl, odnesl krabice do pracovny a začal procházet jejich obsah.

Soukromé pátrání Henrika Vangera ve věci pohřešované vnučky jeho bratra trvalo již třicet šest let. Mikael nedokázal rozhodnout, zda je tento zájem nezdravá posedlost nebo zda se během let nevyvinul v určitou intelektuální hru. Stařec k této činnosti zcela evidentně přistupoval se systematickým myšlením amatérského archeologa – jeho materiál zaujímal téměř sedm metrů polic.

Archív se skládal z dvaceti šesti složek týkajících se policejního vyšetřování po prohlášení Harriet za pohřešovanou. Mikael si sotva mohl myslet, že „normální“ zmizení by mělo za následek takto objemný vyšetřovací materiál. Na druhé straně měl Henrik Vanger s velkou pravděpodobností veškerý potřebný vliv k tomu, aby policii v Hedestadu zaměstnal sledováním všech myslitelných i nemyslitelných stop.

Kromě policejních protokolů obsahoval Henrikův archív výstřižky, fotografická alba, mapy, suvenýry, informační spisy o Hedestadu a Vangerových podnicích, vlastní deník Harriet Vangerové (který však mnoho stran neobsahoval), školní sešity, zdravotní průkaz a jiné. Bylo tam také celých šestnáct složek o rozměru A4, každá o sto stranách, které by šlo nejspíše označit za vlastní pátrací deník Henrika Vangera. V těchto poznámkách patriarcha ozdobným písmem psal o svých úvahách, nápadech, falešných stopách a pozorováních. Mikael jimi tak trochu nazdařbůh listoval. Text měl charakter beletrie a Mikaelovi připadalo, že svazky byly přepsány načisto ze spousty starších poznámek. Nakonec tam bylo deset svazků s materiálem o různých členech rodiny Vangerů; tyto stránky byly psané na stroji a zjevně vznikaly během dlouhé doby.

Henrik Vanger prováděl pátrání proti členům své vlastní rodiny.

Kolem sedmé hodiny uslyšel Mikael vytrvalé mňoukání a otevřel venkovní dveře. Okolo něj se do tepla rychle prosmýkla hnědorezavá kočka.

„Chápu tě,“ řekl Mikael.

Kočka chvíli čenichala po domku. Mikael jí nalil na talířek trochu mléka a host ho vylízal. Poté si vyskočil na kuchyňskou pohovku a stočil se do klubíčka. Neměl v úmyslu se odsud hnout.

Až po desáté hodině večer se Mikael v materiálu jakž takž vyznal a v logickém pořadí ho srovnal na polici. Šel do kuchyně, postavil na kávu a namazal si dva chleby. Kočce nabídl trochu salámu a játrové paštiky. Celý den pořádně nejedl, ale cítil podivný nezájem o jídlo. Při kávě vyndal z kapsy saka balíček cigaret a otevřel ho.

Poslechl si vzkazy na mobilu; Erika se neozvala, a tak se jí pokusil zavolat. Opět se ozval jen záznamník.

Jedním z prvních Mikaelových opatření při soukromém pátrání bylo to, že si oskenoval mapu ostrova Hedeby, kterou mu půjčil Henrik Vanger. Do mapy si hned zapsal, kdo v kterém domě bydlí, dokud měl po obchůzce s Henrikem v čerstvé paměti všechna jména. Rychle pochopil, že vzhledem k množství rodinných příslušníků, jímž vangerovský klan disponuje, chvíli potrvá, než se v jeho členech zorientuje.

Těsně před půlnocí si Mikael natáhl teplé oblečení a nově zakoupené boty a vydal se přes most. Zahnul po cestě podél průlivu a pokračoval do starého přístavu, ale dále bylo vidět jen temný pás otevřené vody. Zatímco tam stál, zhaslo osvětlení kostelní fasády a kolem Mikaela se rozhostila tma. Byla zima a na obloze svítily hvězdy.

Najednou Mikael pocítil velkou rozmrzelost. Pro nic na světě nedokázal pochopit, jak se mohl nechat Henrikem Vangerem přemluvit k takhle pošetilému úkolu. Erika měla naprostou pravdu, není to nic jiného než mrhání časem. Měl

by být ve Stockholmu – třeba v posteli s Erikou – a na plné obrátky plánovat válku proti Hansi-Eriku Wennerströmovi. Ale i v tomto ohledu cítil netečnost a neměl ani nejmenší tušení, jak by měl začít vymýšlet nějakou protistrategii.

Kdyby byl den, šel by okamžitě k Henriku Vangerovi, porušil by smlouvu a odjel domů. Ale z kopečka u kostela Mikael konstatoval, že tma a ticho panují i v sídle Vangerových. Viděl odsud všechny domy na ostrovní straně. I Harald měl zhasnuto, ale u Cecílie Vangerové se svítilo, stejně tak ve vile Martina Vangera na konci výběžku a v pronajatém domku. V přístavu loděk bylo světlo u Eugena Normana, malíře v rozedrané chajdě, a z komína se valil mohutný déšť jisker. Rozsvíceno bylo také v horním patře kavárny a Mikael si říkal, jestli tam bydlí Zuzana, a pokud ano, jestli je sama.

V neděli ráno spal Mikael dlouho a vzbudil se v úleku z neskutečného dunění, které naplnilo domek pro hosty. Vteřinu mu trvalo, než se zorientoval a uvědomil si, že slyší kostelní zvony svolávající k velké bohoslužbě, a že tedy musí být těsně po jedenácté. Pocítil rozmrzelost a ještě chvíli zůstal ležet. Když pak uslyšel ode dveří vyzývavé mňoukání, vstal a pustil kočku ven.

Ve dvanáct se Mikael osprchoval a nasnídal. Rozhodně vešel do pracovny a vyndal první desky z policejního vyšetřování. Pak zaváhal. Ze štítového okna uviděl reklamní ceduli kavárny u Zuzany; desky zastrčil do tašky přes

rameno a oblékl se. Když došel ke kavárně, zjistil, že je plná hostů, a najednou našel odpověď na otázku, která mu vězela v hlavě; jak může nějaká kavárna přežít v takové díře jako Hedeby. Zuzana se specializovala na farníky, pohřby a jiné události.

Mikael se tedy šel projít. Konzum měl v neděli zavřeno, a tak pokračoval ještě pár set metrů po cestě k Hedestadu, kde si v otevřené benzínce koupil noviny. Hodinu se procházel po Hedeby a seznamoval se s okolím na pevninské straně. Nejbližší okolí kostela a konzumu představovalo centrum se starší zástavbou, dvoupatrovými kamennými budovami, postavenými podle Mikaelova odhadu mezi lety 1910–1920, které tvořily krátkou uličku. Severně od příjezdové cesty byly pěkně udržované nájemní domy s byty pro rodiny s dětmi. Podél vody a na severní straně kostela stála především vilová zástavba. Ostrov Hedeby byl bezpochyby čtvrtí pro relativně dobře situované místní důležité osobnosti a úředníky.

Když se Mikael vrátil zpět k mostu, nával u Zuzany poněkud prořídl, ale Zuzana stále sklízela ze stolů špinavé nádobí.

„Nedělní shon?“ pozdravil Mikael.

Zuzana pokývla a zastrčila si pramínek vlasů za ucho. „Zdravím vás, Mikaeli.“

„Vy si pamatujete, jak se jmenuju?“

„To je těžké zapomenout,“ odvětila Zuzana. „Před Vánoci jsem viděla v televizi ten váš soud.“

Mikael najednou zrozpačitěl. „Musí ty zprávy něčím zaplnit,“ zamumlal a vykročil k rohovému stolku s výhledem na most. Když se jeho pohled setkal se Zuzaniným, usmála se.

Ve tři hodiny odpoledne mu Zuzana oznámila, že pro dnešek kavárna zavírá. Po návalu farníků se v ní objevilo jen tu a tam pár ojedinělých hostů. Mikael přečetl sotva pětinu první složky záznamů z vyšetřování Harrietina zmizení. Sklapl desky, zápisník zastrčil do tašky přes rameno a rychle vyrazil přes most domů.

Kočka čekala na schodech a Mikael se rozhlédl kolem a říkal si, čí kočka to vlastně je. Každopádně ji pustil dovnitř, protože to přese všechno byla určitá forma společnosti.

Znovu se pokusil zavolat Erice na mobil, ale stále mu odpovídal záznamník. Byla na něj zjevně rozzlobená. Mohl jí zavolat na přímou linku do redakce nebo domů, ale tvrdohlavě se rozhodl, že to neudělá. Už jí nechal dostatečné množství vzkazů. Namísto toho si uvařil kávu, odstrčil kočku na pohovce stranou a na kuchyňském stole otevřel desky.

Četl soustředěně a pomalu, aby mu nic neušlo. Když pozdě večer desky zavřel, měl v zápisníku popsaných několik stránek – připomínkami a otázkami, o kterých doufal, že na ně najde odpověď v dalších deskách. Materiál byl uspořádaný chronologicky; Mikael si nebyl jist, jestli ho

tak roztřídil Henrik Vanger nebo jestli se jedná o policejní systém šedesátých let.

Úplně první list byla fotokopie ručně psaného hlášení o pohřešování z policejní služebny v Hedestadu. Policista, který zvedl telefon, se podepsal jako VS Ryttinger, což Mikael přetlumočil jako velitel služby. Za oznamovatele pohřešování byl označen Henrik Vanger, jehož adresa a telefon byly rovněž uvedeny. Hlášení bylo datováno v sobotu 23. září 1966 v 11:14 hodin. Text byl zkratkovitě stručný:

Rozhovor od Hrk. Vangera ozn., že vnučka jeho bratra (?) Harriet Ulrika VANGEROVÁ, nar. 15. led. 1950 (16 let) je ve svém domově na ostrově Hedeby nezvěstná od soboty odpoledne. Oznam. vyjádřil velké obavy.

Poznámka z 11:20 hod tvrdila, že na místo byl vyslán P-O14 (Policejní automobil? Hlídka? Člun?).

V 11:35 bylo připsáno jiným, na rozdíl od Ryttingera těžko dešifrovatelným rukopisem, že *Konst. Magnusson podal. zpr. o tom, že ostrov Hedeby je stále neprůjezd. Transp. lodí.* Na okraji byl nečitelný podpis.

Ve 12.14 se vrátil Ryttinger: *Tel. rozh. Kst Magnussona na H-by inf., že 16letá Harriet Vangerová je nezvěstná od sobotního časného rána. Rod. velmi znepokojena. Pohřeš. zřejmě v noci nesp. ve své post. Z důvodu nehody na most. nemohla opustit ostr. Žádný z dot. člen. rod. neví, kde se HV nachází.*

V 12:19: *G. M. inf. o případu tel.*

Poslední poznámka byla datována ve 13:42 hod: *G. M. na místě v H-by; přebírá případ.*

Již na další stránce Mikael objevil, že těžko čitelné jméno G. M. odkazuje na kriminálního inspektora Gustava Morella, který na ostrov Hedeby dorazil ve člunu, poté případ převzal a sepsal formální protokol o pohřešování Harriet Vangerové. Na rozdíl od úvodních poznámek s nepříliš motivujícími zkratkami byly Morellovy zprávy psané na psacím stroji jasným stylem. Následující stránky informovaly o provedených opatřeních a jejich věcnost i detailnost Mikaela překvapila.

Morell postupoval systematicky. Nejdříve vyslechl Henrika Vangera společně s Isabellou Vangerovou, Harrietinou matkou. Poté po pořádku vyslechl jakousi Ulriku Vangerovou, Haralda Vangera, Gregera Vangera, Harrietina bratra Martina Vangera a Anitu Vangerovou. Mikael došel k závěru, že tyto osoby byly vyslechnuty v sestupném pořadí podle významu.

Ulrika Vangerová byla matkou Henrika Vangera a evidentně měla postavení odpovídající královně vdově. Ulrika žila na statku Vangerů a neměla žádné podstatné informace. Večer předtím si šla lehnout a Harriet neviděla několik dní. Zdálo se, že na rozhovoru s kriminálním inspektorem Morellem trvala jen proto, aby mohla vyjádřit svůj názor, podle něhož by policie měla začít neprodleně jednat.

Harald Vanger byl Henrikův bratr, na seznamu uvedený jako druhý vlivný člen rodiny. Vysvětlil, že Harriet Vangerovou potkal jen letmo, když se vrátila ze slavnosti v Hedestadu, ale že ji *„neviděl od té doby, co došlo k nehodě na mostě, a nemá povědomí o tom, kde se nyní nachází“*.

Greger Vanger, bratr Henrika a Haralda, udal, že pohřešovanou šestnáctiletou dívku viděl onoho dne již dříve, když po návratu z Hedestadu navštívila Henrika Vangera v jeho pracovně a žádala ho o rozhovor. Greger Vanger uvedl, že on sám s ní nemluvil, jen se krátce pozdravili. Nevěděl, kde by mohla být, ale vyjádřil názor, že zřejmě jen tak bezmyšlenkovitě odjela s nějakým kamarádem, aniž by o tom někomu řekla, a že se jistě zase brzy objeví. Na otázku, jak by v takovém případě mohla Harriet opustit ostrov, nedokázal odpovědět.

Výslech Martina Vangera byl nejrychlejší. Studoval posledním rokem na gymnáziu v Uppsale, kde byl ubytován u Haralda Vangera. V Haraldově automobilu na něj nezbylo místo, takže do Hedeby přijel vlakem a dorazil tak pozdě, že kvůli nehodě uvízl na nesprávné straně mostu a na ostrov se dostal až pozdě odpoledne v člunu. Byl vyslýchán v naději, že mu sestra nechala vzkaz nebo že mu možná naznačila, kam zamýšlí utéct. Proti této otázce protestovala Harrietina matka, avšak komisař Morell si okamžitě uvědomil, že útěk je pouhou nadějí. Martin však se sestrou nemluvil od letních prázdnin a nemohl poskytnout žádné informace, které by měly nějakou cenu.

Anita Vangerová, dcera Haralda Vangera, byla nesprávně uvedena jako „sestřenice“ Harriet – správně byla Harriet dcerou jejího bratrance. Anita studovala prvním rokem na univerzitě ve Stockholmu a léto trávila v Hedeby. Byla téměř stejně stará jako Harriet a staly se z nich blízké přítelkyně. Anita uvedla, že na ostrov přijela v sobotu společně se svým otcem a těšila se na setkání s Harriet, ale nestihly se potkat. Anita Vangerová sdělila, že má strach a že Harriet není typ dívky, která by někam zmizela, aniž by informovala rodinu. V tomto závěru ji podpořil Henrik Vanger a Isabella Vangerová.

Zároveň s výslechem rodinných příslušníků přikázal kriminální inspektor Morell policejním konstáblům Magnussonovi a Bergmanovi – patrole O14 –, aby zorganizovali pátrací rojnici, dokud je ještě světlo. Jelikož most byl stále neprůjezdný, bylo těžké přivolat posily z pevniny; první rojnice se skládala ze třiceti dostupných osob rozdílného věku i pohlaví. Během odpoledne prohledali neobydlené domky v rybářském přístavu, pláže na výběžku a podél průlivu, úseky lesa poblíž vesnice a také takzvanou Jižní horu nad přístavem. Posledně jmenované místo navštívili kvůli čísi teorii o tom, že si Harriet možná hledala nějakou vhodnou pozorovatelnu, z níž by měla dobrý výhled na místo nehody a na most. Hlídka byla vyslána dokonce i k Östergårdenu a k Gottfriedově chatě na druhé straně ostrova, kde Harriet občas pobývala.

Hledání Harriet však bylo bezvýsledné a skončilo dlouho po setmění, kolem desáté hodiny večer. Teplota v noci klesla k nule.

Během odpoledne kriminální inspektor Morell rozbil svůj hlavní stan v jednom ze salonů, které mu v přízemí statku Vangerů dal Henrik k dispozici. Morell učinil celou řadu opatření.

S Isabellou Vangerovou prozkoumal Harrietin pokoj a pokusil se zjistit, jestli něco nechybí, oblečení, taška či něco podobného, co by naznačovalo, že Harriet Vangerová utekla z domova. Isabella Vangerová mu příliš nápomocná nebyla a zdálo se, že nemá příliš velký přehled o garderobě své dcery. *Často nosila džíny, ale ty přece vypadají všechny stejně.* Harrietina příruční taška ležela na jejím psacím stole. Byla v ní legitimace, peněženka s devíti korunami a padesáti haléři, hřeben, zrcátko a kapesník. Po inspekci byl Harrietin pokoj zapečetěn.

Morell si k výslechu pozval více osob; jak členy domácnosti, tak i zaměstnance. Veškeré rozhovory byly pečlivě zaznamenány.

Když se posléze vrátili účastníci první pátrací rojnice se zdrcující zprávou, došel komisař k názoru, že je třeba provést systematické pátrání. Během večera a noci byly přivolány posily; Morell se mimo jiné spojil i s předsedou Klubu orientačních běžců v Hedestadu a požádal ho o pomoc: měl svolat všechny členy klubu k pátrání. Kolem půlnoci dostal zprávu, že padesát tři aktivních sportovců,

především z juniorské sekce, bude na statku Vangerů příštího dne v sedm hodin ráno. Henrik přispěl tím, že zcela jednoduše pozval na ranní směnu padesát mužů z místní papírny spadající pod koncern. Henrik Vanger také zajistil jídlo a pití.

Mikael Blomkvist si živě dokázal představit scény, které se během těchto rušných dní na statku Vangerových odehrávaly. Bylo zřejmé, že neštěstí na mostě přispělo ke zmatku během prvních hodin; částečně tím, že zkomplikovalo možnost vyslání výkonné posily z pevniny, a částečně také tím, že v chápání lidí tyto dvě dramatické události, které se odehrály na stejném místě a ve stejné době, spolu musely nějak souviset. Když se podařilo zvednout cisternu, kriminální inspektor Morell dokonce sešel dolů k mostu, aby se ujistil, že Harriet Vangerová nějakým nepravděpodobným způsobem neuvízla pod vrakem. To byl jediný iracionální počin, který v komisařově počínání Mikael vystopoval, jelikož pohřešovaná dívka byla prokazatelně viděna na ostrově poté, co k neštěstí došlo. Stejně tak se velitel pátrací čety – aniž by měl nějaké vhodné vysvětlení – nedokázal oprostit od myšlenky, že jedna událost musela nějakým způsobem zapříčinit druhou.

Během těchto prvních zmatečných čtyřiadvaceti hodin vzaly za své naděje, že případ bude mít rychlý a šťastný konec. Posléze byly nahrazeny dvěma spekulacemi. Přes očividné překážky, které by Harriet stály v cestě, kdyby chtěla

nepozorovaně opustit ostrov, nechtěl Morell vyloučit možnost, že děvče uteklo z domova. Rozhodl, že se po Harriet bude pátrat, a přikázal hlídkujícím policistům v Hedestadu, aby měli, pokud jde o pohřešovanou dívku, oči otevřené. Dokonce dal jednomu kolegovi z kriminálky za úkol vyslechnout řidiče autobusů a personál na nádraží, zda Harriet někdo nezahlédl.

S přicházejícími negativními zprávami vzrůstalo riziko, že se Harriet Vangerové přihodilo nějaké neštěstí. V následujících čtyřiadvaceti hodinách se pátrací četa řídila podle této teorie.

Velká rojnice si dva dny po pohřešování dívky – dle Mikaelova soudu – zjevně počínala zcela profesionálně. Pátrání organizovala policie a požárníci zkušení v podobných případech. Na ostrově Hedeby byly dva těžko přístupné terénní úseky, ale jejich rozloha byla omezená a rojnice během dne pročesala celý ostrov. Jeden policejní člun a dva Petterssonovy čluny s dobrovolníky prohledaly podle svých nejlepších schopností vody kolem ostrova.

Dalšího dne pokračovali se sníženým počtem mužstva. Tentokrát byly hlídky vyslány na druhou pátrací akci do zvlášť nepřístupných míst a také do oblasti zvané „Pevnost“ – do opuštěného systému bunkrů postavených obránci pobřeží během druhé světové války. Tohoto dne byla prohledána i malá zákoutí, studny, podzemní sklepy, venkovní stavby a půdy ve vsi.

Třetího dne po zmizení dívky bylo pátrání přerušeno a ze služebního záznamu bylo možné vyčíst určitou frustraci. Gustaf Morell si to ještě přirozeně neuvědomoval, ale v tomto okamžiku se v pátrání dostal na nejzazší možnou mez. Byl v rozpacích a těžko mohl oznámit nějaký přirozený další krok nebo místo, kde by mělo pátrání pokračovat. Harriet Vangerová se zjevně vypařila, a tím začalo Henrikovo téměř čtyřicetileté utrpení.

KAPITOLA 9

Pondělí 6. ledna–středa 8. ledna

Mikael pokračoval ve čtení dlouho po půlnoci a na Tři krále vstával pozdě. Těsně před bránou k domu Henrika Vangera bylo zaparkované námořnicky modré Volvo. Ve stejném okamžiku, kdy Mikael sáhl na kliku dveří, se brána otevřela a v ní stál muž kolem padesátky mířící ven. Téměř se spolu srazili. Vypadalo to, jako by chlapíka někdo pronásledoval.

„Ano? Můžu pro vás něco udělat?“

„Jdu navštívit Henrika Vangera,“ odpověděl Mikael.

Mužův pohled se vyjasnil. Usmál se a natáhl k Mikaelovi ruku.

„Vy musíte být Mikael Blomkvist a pomáháte Henrikovi s rodinnou kronikou, viďte?“

Mikael přikývl a podal muži ruku. Henrik Vanger už zjevně začal šířit Mikaelovu *cover story,* která měla vysvětlit jeho pobyt v Hedestadu. Muž byl obtloustlý – výsledek mnohaletého stresu v kanceláři a jednacích sálech –, ale Mikael si ihned všiml, že rysy obličeje připomíná Harriet Vangerovou.

„Jmenuju se Martin Vanger,“ potvrdil muž. „Vítejte u nás v Hedestadu.“

„Díky.“

„Před nějakou dobou jsem vás viděl v televizi.“

„Zdá se, že mě každý viděl v televizi.“

„Wennerström v tomto domě… není právě populární.“

„Henrik mi to říkal. Čekám na zbytek toho příběhu.“

„Před pár dny mi povídal, že pro něj pracujete.“ Martin Vanger se najednou zasmál. „Tvrdil, že jste tuhle práci zřejmě vzal jen kvůli Wennerströmovi.“

Mikael vteřinu zaváhal, než se rozhodl jít s pravdou ven.

„Byl to dobrý důvod. Ale upřímně řečeno, potřeboval jsem vypadnout ze Stockholmu a Hedestad se vynořil v tom správném okamžiku. Alespoň myslím. Nemůžu předstírat, že ten soud neproběhl. Půjdu do vězení.“

Martin Vanger pokývl a najednou zvážněl.

„Nemůžete se odvolat?“

„To by v tomhle případě nepomohlo.“

Martin Vanger pohlédl na své náramkové hodinky.

„Potřebuju být dnes večer ve Stockholmu a musím sebou hodit. Za pár dní se vrátím. Zajděte ke mně na večeři. Opravdu bych rád věděl, co se během toho soudního procesu vlastně dělo.“

Opět si potřásli rukama, pak Martin Vanger prošel kolem Mikaela a otevřel dveře Volva. Otočil se a zavolal na Mikaela.

„Henrik je v prvním patře. Klidně jděte dovnitř.“

Henrik Vanger seděl na pohovce ve své pracovně a na stole měl *Hedestadského kurýra, Průmysl dnes, Svenska Dagbladet* a oba večerníky.

„Před domem jsem potkal Martina."

„Pospíchal, aby zachránil své impérium," odvětil Henrik Vanger a zvedl konvici s kávou. „Kávu?"

„Rád, díky," odpověděl Mikael. Posadil se a byl zvědavý, proč Henrik vypadá tak potěšeně.

„Viděl jsem, jak vás zase jmenují v novinách."

Henrik Vanger k Mikaelovi přistrčil jeden večerník, otevřený na rubrice *Mediální zkrat.* Text napsal sloupkař v pruhovaném saku, který předtím pracoval pro *Finanční magazín Monopol* a který se proslavil jako expert v tom, že si s gustem v žertovném tónu podal každého, kdo se angažoval v nějaké otázce nebo nějak vyčníval – feministky, antirasisté nebo ekologičtí aktivisté mohli vždycky počítat s tím, že je klepne přes prsty. Sloupkař však nebyl právě proslulý tím, že by někdy sám přišel s jediným kontroverzním názorem. Nyní se evidentně přeškolil na mediálního kritika; několik týdnů po soudním procesu ve Wennerströmově aféře zacílil veškerou svou energii na Mikaela Blomkvista, který – jmenovitě – byl popsán jako naprostý idiot. Erika Bergerová působila jako neschopný mediální šašek.

Říká se, že Milénium *spěje ke krachu, ačkoli šéfredaktorka je feministka v krátké sukni a špulí rty*

v televizi. Časopis po mnoho let přežíval díky image, že se redakci daří úspěšně proniknout na trh – mladí investigativní žurnalisté odhalující podvody ve světě podnikatelů. Na tento reklamní trik možná naletí anarchisté, kteří právě na něco takového slyší, ale soud se jím dá sotva ošálit. Což Kalle Blomkvist právě sám pocítil.

Mikael zapnul mobil a podíval se, jestli mu nevolala Erika. Ale žádný vzkaz tam nebyl. Henrik Vanger beze slova vyčkával; Mikael si najednou uvědomil, že stařec nechává na něm, aby přerušil mlčení.

„Je to idiot," řekl Mikael.

Henrik Vanger se zasmál, ale jeho komentář byl nesentimentální: „To určitě je. Ale jeho v tom procesu nikdo neodsoudil."

„To je pravda. A taky nikdy neodsoudí. Sám ze sebe nikdy nevypraví nic originálního, ale u jiných se toho hned chytne a kamenuje je těmi nejurážlivějšími výroky."

„Takových jsem ve své době viděl spoustu. Dobrá rada – pokud o ni ode mne stojíte – je ignorovat to jeho běsnění, ale nic mu nezapomenout a pěkně mu to příležitostně oplatit. Ale ne teď, když je v převaze."

Mikael vypadal tázavě.

„Během let jsem si nadělal spoustu nepřátel. Naučil jsem se jednu věc – nepouštět se do předem prohraného boje. Na druhé straně nesmíte nikdy dopustit, aby člověk, který vás

urazil, beztrestně vyklouzl. Vyčkejte času, a až budete zase na koni, tak mu to vraťte – i když už nebudete muset.“

„Díky za lekci filozofie. Ale já bych teď chtěl, abyste mi povídal o své rodině.“ Mikael položil na stůl mezi ně diktafon a stiskl tlačítko nahrávání.

„Co byste rád věděl?“

„Přečetl jsem první složku; o zmizení Harriet a prvních dnech pátrání. Ale vynořuje se tam tolik různých Vangerů, že je nedokážu rozlišit.“

Lisbeth Salanderová tiše stála na liduprázdném schodišti a téměř deset minut upírala pohled na mosaznou tabulku s nápisem Advokát N. E. Bjurman, než se odvážila zazvonit. Klika se pohnula.

Bylo úterý. Jednalo se o jejich druhé setkání a Lisbeth měla plnou hlavu chmurných předtuch.

Nebála se advokáta Bjurmana – Lisbeth Salanderová se jen zřídkakdy bála lidí nebo věcí. Měla ale ze svého nového poručníka velice nepříjemný pocit. Bjurmanův předchůdce, advokát Holger Palmgren, byl ze zcela jiného těsta; korektní, zdvořilý a přátelský. Jejich vztah skončil před třemi měsíci, kdy Holgera Palmgrena postihla srdeční příhoda, a nepochopitelnými byrokratickými kličkami po něm Lisbeth zdědil Nils Bjurman.

Během necelých dvanácti let, kdy byla Lisbeth Salanderová předmětem sociální a psychiatrické péče pro nezletilé a z nichž dva roky strávila na dětské klinice, ještě

nikdy – ani jedinkrát – neodpověděla na jednoduchou otázku „Tak jakpak se ti dnes daří?“

Když jí bylo třináct, rozhodl soud pro nezletilé, že Lisbeth Salanderová bude svěřena do péče dětské psychiatrické kliniky svatého Štěpána v Uppsale. Toto rozhodnutí vycházelo především z faktu, že dívka byla považována za psychicky narušenou osobnost, s násilnickým chováním ke svým spolužákům a možná také k sobě samé.

Tato domněnka byla založena spíše na empirických posudcích než na nějaké důkladné analýze. Každý pokus ze strany lékařů nebo nějaké instituce zapříst s Lisbeth Salanderovou rozhovor o jejích pocitech, duševním životě a zdravotním stavu se k jejich velké frustraci setkal se zcela zarputilým mlčením a intenzivním zíráním do podlahy, na strop nebo do zdi. Následně zkřížila ruce a odmítla se zúčastnit psychologických testů. Její naprostý odpor k veškerým pokusům ji změřit, zvážit, zařadit, analyzovat a vychovávat zahrnoval i školní docházku – mohli ji dopravit do školy a řetězem přivázat k lavici, ale nikdo jí nemohl zabránit v tom, aby zamkla uši a odmítla vzít do ruky pero. Základní školu skončila bez jakéhokoli vysvědčení.

V důsledku toho bylo velmi obtížné diagnostikovat její mentální stav. Stručně řečeno, Lisbeth Salanderová byla všechno jiné než snadno zvladatelná.

Když jí bylo třináct let, bylo rozhodnuto, že bude ustanoven nějaký opatrovník, který bude hájit její zájmy a

spravovat její prostředky, dokud nedosáhne zletilosti. Tím opatrovníkem se stal advokát Holger Palmgren, a navzdory skutečně komplikovanému startu uspěl tam, kde psychiatři a profesionální lékaři selhali. Postupem času si získal nejen určitou důvěru tohoto těžko zvladatelného děvčete, ale i jistou míru její vřelosti.

V Lisbethiných patnácti letech byli lékaři víceméně zajedno v tom, že už rozhodně není společensky nebezpečná a nehrozí, že by si ublížila. Poté, co byla její rodina označena jako dysfunkční a nebyli nalezeni žádní příbuzní, kteří by se o děvče starali, bylo rozhodnuto, že Lisbeth Salanderová bude moci opustit dětskou psychiatrickou kliniku v Uppsale a bude umístěna do pěstounské rodiny.

Nebyla to nijak snadná cesta. Z první rodiny utekla už po dvou týdnech. Druhá a třetí rodina odpadly stejně rychle. Poté si s ní Palmgren vážně promluvil a zcela jasně jí vysvětlil, že pokud bude pokračovat touto cestou, tak bezpochyby skončí zase v ústavní péči. Hrozící nebezpečí mělo ten účinek, že Lisbeth čtvrtou rodinu akceptovala – byl to starší pár žijící v Midsommarkransenu.

To však neznamenalo, že se chovala slušně. V sedmnácti letech Lisbeth Salanderovou čtyřikrát zadržela policie, dvakrát byla tak silně podnapilá, že vyžadovala akutní lékařskou péči, a jednou byla zjevně zdrogovaná. Jindy ji našli namol opilou s oblečením poházeným na zadním sedadle automobilu zaparkovaného na Söder Mälarstrandu.

Nacházela se ve společnosti stejně podroušeného a podstatně staršího muže.

K poslednímu zadržení došlo tři týdny předtím, než Lisbeth dosáhla osmnácti let, když v opilosti kopla do hlavy cestujícího mužského pohlaví před vchodem do metra na Starém Městě. Incident skončil tak, že byla zatčena kvůli násilnému skutku. Salanderová své počínání vysvětlovala tím, že ji muž obtěžoval, ale protože podle vzhledu by jí člověk spíše než osmnáct let hádal dvanáct, byla toho názoru, že muž měl pedofilní sklony. V tomto smyslu samozřejmě nic nevysvětlovala. Její výpověď však podpořili svědci, v důsledku čehož žalobce případ vzdal.

Kvůli jejímu všeobecnému posudku však soud rozhodl o tom, že Lisbeth Salanderová musí podstoupit psychiatrické vyšetření. Jelikož Salanderová zůstala věrná svým zvykům a odmítla odpovídat na otázky a spolupracovat při testech, nezbylo konzultovaným lékařům nic jiného, než napsat do posudku, že je založen na „sledování pacienta“. Bylo poněkud nejasné, co mohli lékaři vysledovat na mlčící mladé ženě sedící na židli se zkříženými pažemi a vyšpuleným spodním rtem. Potvrdili pouze to, že dívka trpí nějakou psychickou poruchou, jejíž povaha vyžaduje odborný dohled. Čistě lékařský posudek navrhoval péči na uzavřeném psychiatrickém oddělení a zároveň jeden pomocný šéf ze sociálního odboru napsal hodnocení, v němž se zaštiťoval výsledky psychiatrické expertízy.

Pomocí odkazů na seznam jejích prohřešků posudek konstatoval, že hrozí velké riziko *zneužívání alkoholu a omamných látek* a že zjevně postrádá *schopnost sebereflexe.* Lékařská zpráva překypovala formulacemi jako *introvert, sociálně opožděná, nedostatek empatie, fixace na vlastní ego, psychopatická a asociální, problém spolupracovat* a *neschopnost věnovat se výuce*.

Ten, kdo si zprávu přečetl, musel velmi rychle dojít k závěru, že pacientka je silně zaostalá. V Lisbethin neprospěch hovořil také fakt, že ji uliční výbor sociálního odboru několikrát viděl v okolí Mariánského náměstí s různými muži, a stejně tak byla jednou identifikována v Tantolundenu, opět ve společnosti podstatně staršího kavalíra. To naznačovalo, že Salanderová možná provozuje prostituci, případně jí hrozí riziko, že by s jejím provozováním začala.

Když se sešla porota – instituce, která měla rozhodnout o její budoucnosti – , aby došla k verdiktu, zdálo se, že je výsledek předem daný. Lisbeth Salanderová byla evidentně problémové dítě a nebylo pravděpodobné, že by soud došel k nějakému jinému závěru, než jaké navrhovala doporučení vypracovaná na základě psychiatrického a sociálního šetření.

V den předpokládaného soudního řízení přivezli Lisbeth Salanderovou z dětské psychiatrické kliniky, kde byla zavřená od incidentu na Starém Městě. Cítila se jako vězeň a nedělala si žádné naděje, že tento den přežije. První, co

v soudní síni uviděla, byl Holger Palmgren, a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že tam není v pozici opatrovníka, ale že zde vystupuje jako její advokát a právní zástupce. Poznala ho z úplně jiné stránky.

K Lisbethinu překvapení byl Palmgren zcela evidentně na její straně a ostře vystupoval proti návrhu na umístění do ústavní péče. Překvapení, které pocítila, nedala najevo jinak než zvednutím obočí, ale vzrušeně naslouchala každému jeho slovu. Palmgren byl skvělý, když podrobil dvouhodinovému křížovému výslechu lékaře, doktora Jespera H. Lödermana, podepsaného pod doporučením k jejímu umístění do ústavu. Pečlivě probral každý detail posudku a vyzval lékaře, aby veškerá svá tvrzení vědecky doložil. Poté bylo nad slunce jasné, že se pacientka odmítala podílet byť na jediném testu, takže materiál pro závěry lékařů je fakticky postaven na dohadech a ne na vědeckých základech.

Na konci soudního přelíčení Palmgren poukázal na to, že nedobrovolné umístění do ústavu by s velkou pravděpodobností bylo nikoli pouze v rozporu s ustanoveními parlamentu pro obdobné situace, ale v tomto případě by se mohlo stát i předmětem politických a mediálních represálií. Takže je v zájmu všech zúčastněných, aby našli nějaké alternativní řešení. Podobné formulace byly při takovýchto soudních jednáních neobvyklé a členové poroty se nervózně ošívali.

Řešením se nakonec stal kompromis. Porota potvrdila, že Lisbeth Salanderová je psychicky narušená, ale její stav nevyžaduje internaci. Naproti tomu vzali v potaz návrh zástupce sociálního odboru na poručnictví. Poté se předseda poroty s jedovatým úsměvem obrátil k Holgerovi Palmgrenovi, který byl dosud jejím opatrovníkem, s otázkou, zda je ochoten se tohoto úkolu ujmout. Předseda byl zjevně přesvědčen o tom, že Palmgren bude chtít vycouvat a pokusí se hodit zodpovědnost na někoho jiného, ale ten naopak dobromyslně přitakal, že s potěšením převezme úkol posloužit slečně Salanderové jako její poručník – pod jednou podmínkou.

„To přirozeně předpokládá, že mě slečna Salanderová poctí svou důvěrou a bude souhlasit s tím, abych se stal jejím poručníkem.“

Obrátil se přímo k ní. Lisbeth Salanderová byla poněkud zmatená výměnou replik, které jí onoho dne létaly nad hlavou. Dosud se jí nikdo nezeptal na její názor. Dlouze se zahleděla na Holgera Palmgrena a poté jednou přikývla.

Palmgren byl pozoruhodným křížencem právníka a sociálního pracovníka ze staré školy. Na začátku své kariéry byl politicky dosazeným členem sociální komise a téměř celý život věnoval péči o problematickou mládež. Mezi advokátem a jeho bezkonkurenčně nejproblematičtější svěřenkou vznikl nedobrovolný respekt, téměř hraničící s přátelstvím.

Jejich vztah trval celkem jedenáct let, od Lisbethiných třináctých narozenin až do minulého roku, kdy pár týdnů před Vánoci přišla k Palmgrenovi domů poté, co se nedostavil na jejich smluvenou každoměsíční schůzku. Když Palmgren neotvíral a Lisbeth přesto slyšela z bytu zvuky, vyšplhala po hromosvodu na balkon do třetího patra a tak se dostala do bytu. Palmgrena našla na podlaze v hale, sice ještě při vědomí, ale po náhlé srdeční příhodě nebyl schopen mluvit ani se hýbat. Bylo mu teprve šedesát čtyři let. Lisbeth zavolala sanitku a jela s ním do nemocnice na Söderu s rostoucím pocitem paniky v žaludku. Tři dny sotva opustila chodbu před oddělením intenzivní péče. Jako věrný hlídací pes sledovala každý krok lékařů nebo sester, kteří prošli dveřmi do pokoje či z pokoje. Jako nepokojný duch bloudila sem tam po chodbě a soustředěně upírala pohled na každého, kdo se ocitl v její blízkosti. Nakonec ji jeden z lékařů, jehož jméno se nikdy nedozvěděla, vzal do pokoje a vysvětlil jí závažnost situace. Stav Holgera Palmgrena je po krvácení do mozku kritický. Předpokládají, že se už neprobere. Lisbeth neplakala ani nepohnula brvou. Vstala, opustila nemocnici a už se tam nevrátila.

O pět týdnů později vyzval Vrchní poručnický soud Lisbeth Salanderovou k návštěvě nového poručníka. Jejím prvním impulzem bylo výzvu ignorovat, ale Holger Palmgren jí vštípil, že každé jednání má své důsledky. Tehdy se naučila tyto důsledky analyzovat předtím, než něco udělala, a po dalším přemýšlení došla k závěru, že

nejschůdnější cestou z tohoto dilematu bude uchlácholit Poručnický soud předstíráním, že ji jeho názor opravdu zajímá.

A tak jednou v prosinci – v krátké pauze při zjišťování informací o Mikaelu Blomkvistovi – Lisbeth Salanderová slušně seděla v Bjurmanově kanceláři na náměstí svatého Erika, kde úřad zastupující starší žena předala její obsáhlou dokumentaci advokátu Bjurmanovi. Žena se jí přátelsky otázala, jak se jí daří, a zdála se spokojená s Lisbethinou odpovědí, jíž bylo tíživé mlčení. Asi po půlhodině předala Salanderovou do péče advokáta Bjurmana.

Lisbeth Salanderové se Bjurman znelíbil už během prvních pěti vteřin poté, co si podali ruku.

Pošilhávala po něm, zatímco četl její zprávu. Věk něco přes padesát. Dobře vytrénované tělo; v úterý a v pátek tenis. Blonďák. Řídké vlasy. Malý důlek v bradě. Parfém od Bosse. Modrý oblek. Červená kravata se zlatou jehlicí a manžetové knoflíčky s iniciálami NEB. Brýle s ocelovými obroučkami. Šedé oči. Podle časopisů na vedlejším stolku se zajímal o lov a střelbu.

Během deseti let, kdy se scházela s Holgerem Palmgrenem, ji obvykle pozval někam na kávu a povídal si s ní. Z rovnováhy ho nevyvedly její nejhorší útěky od pěstounů ani neustálé záškoláctví. Jen jedinkrát byl Palmgren opravdu rozzloben; když byla zadržena policií za napadení onoho slizouna, který ji obtěžoval na Starém Městě. *Chápeš, co jsi udělala? Zranila jsi jiného člověka,*

Lisbeth. Vypadal jako starý učitel a ona trpělivě ignorovala každé slovo jeho přednášky.

Bjurman si na povídání moc nepotrpěl. Neprodleně konstatoval, že v povinnostech Holgera Palmgrena jakožto poručníka jsou dle stanov poručnictví určité nedostatky, hlavně v tom, že Lisbeth Salanderovou nechal spravovat domácnost i finance. Bjurman provedl určitou formu výslechu. *Kolik vyděláváte? Chci kopii vašeho daňového přiznání. S kým se stýkáte? Platíte včas nájemné? Pijete tvrdý alkohol? Souhlasil Palmgren s těmi kroužky v obličeji? Dokážete se postarat o svou hygienu?*

Fuck you.

Palmgren se stal jejím opatrovníkem těsně poté, co se odehrálo Všechno To Zlé. Trval na plánovaných schůzkách minimálně jednou měsíčně, někdy častěji. Poté, co se Lisbeth přestěhovala zpět do Lundské ulice, se navíc stali skoro sousedy; advokát bydlel v Rohové ulici jen pár bloků od ní a v pravidelných intervalech na sebe náhodou narazili a zašli do Giffi nebo jiné blízké kavárny. Palmgren se jí nikdy nevnucoval, ale několikrát se za ní zastavil s dárkem k narozeninám. Nabídl jí, že ho může kdykoli navštívit, avšak tohoto privilegia využívala jen zřídka. Ale poté, co se přestěhovala na Söder, u něj obvykle po návštěvě matky trávívala Štědrý večer. Dali si vánoční šunku a hráli šachy. Lisbeth hra naprosto nezajímala, ale jakmile se naučila pravidla, nikdy žádnou partii neprohrála. Palmgren byl vdovec a Lisbeth Salanderová považovala za svou povinnost

se nad ním během těchto osamělých svátečních dní slitovat a nenechat ho samotného.

Cítila se mu zavázána a své dluhy vždycky platila.

To Palmgren pronajal byt její matky na Lundské ulici, dokud Lisbeth nepotřebovala vlastní bydlení. Byt o čtyřiceti devíti metrech čtverečních byl nezrenovovaný a zanedbaný, ale byla to střecha nad hlavou.

Teď byl Palmgren pryč, a tím se přerušilo další Lisbethino pouto s okolním světem. Nils Bjurman byl člověk zcela jiného ražení. Neměla v úmyslu trávit u něj doma Štědrý večer. Jeho úplně prvním opatřením bylo zavedení nových pravidel, pokud šlo o disponování s jejím účtem v Obchodní bance. Palmgren bezstarostně povolil opratě zákonu o poručnictví a nechal Lisbeth, aby si hospodařila sama. Platila účty a mohla disponovat svým kapesným podle svého.

Před schůzkou s Bjurmanem, týden před Vánoci, se Lisbeth připravila a pokusila se mu vysvětlit, že jeho předchůdce jí důvěřoval a že mu nezavdala žádnou příčinu k opaku. Že ji Palmgren nechal, aby se starala sama o sebe, a nevměšoval se do jejího soukromého života.

„To je jeden z těch problémů,“ odvětil Bjurman a poklepal na její zprávu. Následoval delší výklad pravidel poručnictví stanovených státními institucemi a poté ji advokát uvědomil o tom, jaké nové pořádky hodlá zavést.

„On vás nechal volně pobíhat, co? Právě jsem si říkal, co ho to napadlo.“

Protože to byl pitomý socan, co se skoro čtyřicet let angažoval v práci s problematickými dětmi.

„Já už nejsem dítě," řekla Lisbeth Salanderová, jako by to bylo nějaké vysvětlení.

„Ne, nejste dítě. Ale já jsem se stal vaším poručníkem, a po právní a ekonomické stránce jsem za vás zodpovědný."

Jeho prvním opatřením bylo otevření nového účtu na její jméno, který měla oznámit účtárně v Milton Security a který měla v budoucnu používat. Salanderová si uvědomila, že dobré dny jsou ty tam; napříště bude její účty platit advokát Bjurman a ona bude každý měsíc dostávat určitou částku kapesného. Očekával, že mu bude ukazovat účtenky za své výdaje. Rozhodl, že Lisbeth Kalandrová bude dostávat 1 400 korun na týden – „na jídlo, oblečení, kino a podobně".

Bez ohledu na množství odvedené práce vydělávala Lisbeth Salanderová každoročně 160 000 korun. Klidně mohla tuto částku zdvojnásobit tím, že by pracovala na plný úvazek a vzala tak veškeré úkoly, které by jí Dragan Armanskij nabídl. Ale Lisbeth měla malé výdaje a příliš toho neutratila. Nájemné bylo sotva 2 000 korun měsíčně a navzdory nepatrným příjmům měla na spořicím účtu 90 000 korun. Ke kterým však teď už nebude mít přístup.

„Jde o to, že jsem za vaše peníze zodpovědný," vysvětlil Bjurman. „Musíte si něco ukládat pro budoucnost. Ale nebojte se; o tohle všechno se postarám."

Starám se sama o sebe už deset let, ty mizernej sráči!

„Po společenské stránce fungujete celkem dobře, takže umístění do ústavu nepotřebujete, ale společnost za vás nese odpovědnost.“

Bjurman ji pečlivě vyslýchal, jaká je její pracovní náplň v Milton Security. Instinktivně o svém zaměstnání lhala. Odpověděla mu popisem své pracovní náplně během prvních týdnů u Miltona. Advokát Bjurman tak nabyl dojmu, že vaří kávu a třídí poštu – vhodné zaměstnání pro někoho, kdo je tak zaostalý. Zdálo se, že je s odpovědí spokojen.

Lisbeth nevěděla, proč mu lhala, ale byla přesvědčená o tom, že to bylo moudré rozhodnutí. Pokud by se advokát Bjurman objevil na seznamu druhů hmyzu určených k likvidaci, bez váhání by ho zašlápla.

Mikael Blomkvist již strávil ve společnosti Henrika Vangera pět hodin a velkou část noci i celé úterý věnoval tomu, aby si načisto přepsal své poznámky a sestavil vangerovský rodokmen do srozumitelného přehledu. Rodinná historie, která se před ním začala objevovat, se dramaticky lišila od veřejně publikovaného obrázku v médiích. Mikael byl přesvědčen o tom, že každá rodina má ve skříni nějakého kostlivce. Rodina Vangerů jich měla celý hřbitov.

V této situaci musel Mikael připomenout sám sobě, že jeho úkolem není napsat biografii rodiny, ale přijít na to, co se stalo s Harriet Vangerovou. Přijal tento úkol v pevném přesvědčení, že bude sedět na zadku a promrhá rok času a

veškerá práce pro Henrika Vangera bude jen hrou pro okolní publikum. Po roce si bude moci vyzvednout svůj šílený plat – smlouva formulovaná Dirchem Frodem už byla podepsána. Skutečným platem, jak doufal, bude slíbená informace o Hansi-Erikovi Wennerströmovi.

Po vyprávění Henrika Vangera si Mikael začal uvědomovat, že ten rok rozhodně nemusí být ztrátou času. Kniha o rodině Vangerů měla cenu sama o sobě – jednoduše to byl dobrý příběh.

Mikaelovi nepřišlo ani na vteřinu na mysl, že by našel vraha Harriet Vangerové – pokud vůbec byla zavražděna a nezahynula při nějaké obskurní nehodě nebo nesešla ze světa jiným způsobem. Mikael byl s Henrikem zajedno v tom, že pravděpodobnost, že by šestnáctiletá dívka dobrovolně zmizela a po dobu třiceti šesti let se úspěšně skrývala před všemi byrokratickými dohlížitelskými systémy, je zcela mizivá. Na druhé straně Mikael nevylučoval, že Harriet mohla utéct z domu, možná se vydala do Stockholmu, a něco se jí na cestě přihodilo – drogy, prostituce, přepadení nebo jednoduše nějaké neštěstí.

Henrik Vanger byl však přesvědčen o tom, že Harriet byla zavražděna a že za to nese zodpovědnost někdo z rodiny – možná ve spolupráci s někým dalším. Síla jeho rozumových úvah spočívala v tom, že Harriet zmizela během dramatických hodin, kdy byl ostrov nepřístupný a oči všech byly soustředěny na neštěstí na mostě.

Erika měla pravdu v tom, že pokud je jeho úkolem rozluštění záhady Harrietiny vraždy, pak se to zcela vymyká zdravému rozumu. Avšak Mikael Blomkvist si začal uvědomovat, že osud Harriet Vangerové hrál pro rodinu a především pro Henrika Vangera ústřední roli. Bez ohledu na to, jestli se Henrik mýlil nebo ne, měla jeho obvinění vznesená proti příbuzným pro rodinnou historii velký význam. Tato obvinění, otevřeně vyřčená před více než třiceti lety, poznamenala rodinná shledání a dala vzniknout nakažlivým rozporům, které přispěly k destabilizaci celého koncernu. Jedna studie Harrietina zmizení by následně mohla plnit funkci zcela samostatné kapitoly a dokonce i nosné linie celého příběhu; pokud šlo o materiál, pramenů bylo víc než dost. Vhodným výchozím bodem – ať už jeho primárním úkolem bude Harriet Vangerová nebo jen sepsání rodinné kroniky – by mělo být zmapování galerie postav. Právě toho se týkal Mikaelův dnešní rozhovor s Henrikem.

Rodina Vangerů se skládala ze stovky osob, pokud bychom do ní započítali i děti bratranců a sestřenic a všechny příbuzné do třetího kolena. Příbuzenstvo bylo tak početné, že si Mikael musel v počítači vytvořit jeho databázi. Použil program *NotePad* (www. ibrium.se), což byl produkt vytvořený dvěma chlapci z HTH ve Stockholmu a distribuovaný jako *shareware* na internetu. Mikael byl toho názoru, že je jen málo programů, které jsou pro investigativního novináře tak nedocenitelné. V

Mikaelově databázi měl každý člen rodiny svou vlastní dokumentaci.

Rodokmen bylo s jistotou možné vystopovat až do začátku šestnáctého století, kdy rodinné příjmení znělo Vangeersad. Podle Henrika Vangera mohlo toto jméno vzniknout z holandského van Geerstad; v takovémto případě by rodokmen sahal až do dvanáctého století.

V modernějších dobách rodina žila v severní Francii a do Švédska přišla s Jeanem Baptistem Bernadottem na začátku devatenáctého století. Alexander Vangeersad byl voják a znal se osobně s králem, ale vyznamenal se jako schopný velitel posádky a v roce 1818 dostal usedlost Hedeby jako poděkování za dlouhé a věrné služby. Alexander Vangeersad měl také vlastní prostředky a použil je k zakoupení rozlehlých lesních oblastí v Norrlandu. Jeho syn Adrian se narodil ve Francii, ale na žádost svého otce se přestěhoval do norrlandského hnízda Hedeby, tak vzdáleného pařížským salonům, aby se ujal správy statku. V zemědělství a lesnictví používal nové metody importované z kontinentu a založil továrnu na výrobu papírové drti, okolo níž vyrostl Hedestad.

Alexanderův vnuk se jmenoval Henrik a příjmení si zkrátil na Vanger. Rozšířil kontakty s Ruskem a vytvořil malou flotilu se škunery, která v polovině devatenáctého století začala obchodovat s pobaltskými zeměmi, Německem a ocelářskou Anglií. Henrik Vanger senior rozšířil rodinný podnik provozováním skromné důlní

činnosti a některých z prvních kovozpracujících podniků v Norrlandu. Zanechal po sobě dva syny, Birgera a Gottfrieda, a právě oni se stali základem rodiny finančníků Vangerů.

„Znáte staré dědické zákony?“ zeptal se Henrik Vanger.

„To není zrovna má specializace.“

„Rozumím vám. I já jsem z toho zmatený. Birger a Gottfried na sebe byli podle rodinné tradice jako pes a kočka – legendární konkurenti v boji o moc a vliv v rodinné firmě. Jejich mocenské boje byly v mnoha ohledech břemenem potencionálně ohrožujícím přežití podniku. Z tohoto důvodu se jejich otec rozhodl – těsně před svou smrtí –, že vytvoří systém, podle něhož budou mít všichni členové rodiny dědický podíl – tedy podíl na firmě. Úmysly měl jistě dobré, ale jeho rozhodnutí vedlo k situaci, kdy jsme měli představenstvo skládající se z rodinných příslušníků s nějakým nebo nějakými procenty podílu namísto toho, abychom si obstarali kompetentní lidi a možné partnery zvenčí.“

„A to pravidlo platí i dnes?“

„Právě. Pokud chce někdo z nás svůj podíl prodat, musí to udělat pouze v rámci rodiny. Na výroční schůzi podniku se dnes schází padesát rodinných příslušníků. Martin má sotva deset procent akcií; já mám pět procent, protože jsem je prodal, mimo jiné Martinovi. Můj bratr Harald vlastní 7 procent, ale většina z těch, co chodí na valné hromady, má jen jedno nebo půl procenta.“

„O tom jsem opravdu neměl ani tušení. Svým způsobem to působí jako ze středověku.“

„Je to naprosté šílenství. Také to znamená, že pokud by Martin dnes chtěl začít s nějakou podnikovou politikou, musel by se věnovat rozsáhlé lobbystické činnosti, aby si zajistil podporu alespoň 20–25 procent účastníků. Je to nesourodý slepenec aliancí, frakcí a intrik.“

Henrik Vanger pokračoval:

„Gottfried Vanger zemřel bezdětný v roce 1901. Nebo, odpusťte mi, měl čtyři dcery, ale v té době se s ženami tak nějak nepočítalo. Dcery také dostaly svůj podíl, ale vlastnické zájmy hájili muži. Přístup na valnou hromadu obdržely ženy o něco později ve dvacátém století, kdy získaly volební právo.“

„To je liberální.“

„Nebuďte ironický. Byla to jiná doba. Ať je to jak chce – Gottfriedův bratr Birger Vanger měl tři syny – Johana, Fredrika a Gideona –, všichni se narodili na konci devatenáctého století. Gideona Vangera můžeme odepsat; svůj podíl prodal a emigroval do Ameriky, kde stále žije jedna větev naší rodiny. Ale Johan a Fredrik proměnili podnik na moderní koncern Vanger.“

Henrik Vanger vyndal jedno fotografické album, a zatímco vyprávěl, ukazoval členy rodinné galerie. Fotografie z počátku minulého století představovala dva muže s mohutnou bradou a vodou ulízanými vlasy, zírající do kamery bez sebemenšího náznaku úsměvu.

„Johan Vanger byl rodinný génius, vystudoval na inženýra a podpořil strojírenský průmysl novými objevy, které si nechal patentovat. Základem koncernu se stala ocel a železo, ale podnik expandoval i do jiných oblastí, například do textilu. Johan zemřel v roce 1956 a měl tehdy tři dcery – Sofii, Märit a Ingrid –, což byly první ženy, které měly automatický přístup na valnou hromadu.

Druhý bratr, Fredrik, byl můj otec, obchodník a průmyslník, který proměnil Johanovy vynálezy v zisk. Zemřel v roce 1964. V podniku byl aktivní až do své smrti, ale již v padesátých letech převedl vedení na mě.

S dětmi to bylo stejné jako u předchozí generace – ačkoli pokud jde o pohlaví, dopadlo to přesně naopak. Johan Vanger měl pouze dcery.“ Henrik Vanger ukázal na fotografie žen s mohutným poprsím v širokém klobouku se slunečníkem.

„A Fredrik – můj táta – měl jen syny. Bylo nás celkem pět bratří. Richard, Harald, Greger, Gustav a já.“

Pro získání alespoň minimální šance rozlišit všechny rodinné příslušníky si Mikael nakreslil na několik páskou slepených papírů formátu A4 vangerovský rodokmen. Tlustým fixem napsal jména rodinných příslušníků, kteří se v roce 1966 zúčastnili setkání na ostrově Hedeby, a tím mohli mít alespoň teoreticky co do činění se zmizením Harriet Vangerové.

Mikael vynechal děti do dvanácti let – vycházel z toho, že ať se Harriet stalo cokoli, musí stanovit nějakou mez pro to, co je reálné. Po krátkém zvažování škrtl Henrika Vangera – pokud měl patriarcha něco společného se zmizením vnučky svého bratra, pak by jeho chování během posledních třiceti šesti let patřilo do oblasti psychopatologie. I matku Henrika Vangera, která se v roce 1966 nacházela v úctyhodném věku jednaosmdesáti let, bylo zřejmě možné ze seznamu vypustit. Zbývalo dvacet tři rodinných příslušníků, kteří by podle Henrika Vangera měli spadat do skupiny „podezřelých“. Sedm z nich již zemřelo a někteří dosáhli velmi vysokého věku.

Mikael však nehodlal jen tak spolknout přesvědčení Henrika Vangera o tom, že za Harrietiným zmizením stojí někdo z rodiny. Na seznam podezřelých je třeba připsat i celou řadu jiných osob.

Dirch Frode začal pro Henrika Vangera pracovat jako advokát na jaře 1962. A kromě panstva – jaképak bylo v domě služebnictvo, když Harriet zmizela? Současnému „zahradníkovi“ Gunnaru Nilssonovi – alibi nealibi – bylo devatenáct let a jeho otec Magnus Nilsson pobýval bezpochyby na ostrově, stejně tak umělec Eugen Norman a farář Otto Falk. Byl Falk ženatý? Sedlák z Östergårdenu Martin Aronsson a stejně tak i jeho syn Jerker Aronsson žili na ostrově v Harrietině blízkosti během jejího dětství – jaký mezi sebou měli vztah? Byl Martin Aronsson ženatý? Nacházely se na statku nějaké další osoby?

FREDRIK VANGER (1886-1964) *manž.* Ulrika (1885-1969)

Richard (1907-1940)
manž. Margareta (1906–1959)

Gottfried (1927–1965)
manž. Isabella (1928)

Martin (1948)
Harriet (1950–?)

Harald (1911)
manž. Ingrid (1925-1992)

Birger (1939)
Cecílie (1946)
Anita (1948)

Greger (1912-1974)
manž. Gerda (1922)

Alexander (1946)

Gustav (1918-1955)
svobodný, bezdětný

JOHAN VANGER (1884-1956)
manž. Gerda (1888-1960)

Sofia (1909-1977)
manž. Åke Sjögren (1906–1967)

Magnus Sjögren (1929-1994)
Sara Sjögrenová (1931)

Erik Sjögren (1951)
Håkan Sjögren (1955)

Märit (1911–1988)
manž. Algot Günther (1904–1987)

Ossian Günther (1930)
manž. Agnes (1933)

Jakob Günther (1952)

Ingrid (1916-1990)
manž. Harry Karlman (1912–1984)

Gunnar Karlman (1942)
Maria Karlmanová (1944)

Henrik (1920)
manž. Edith (1921–1958)
bezdětný

Když si Mikael vypsal všechna jména, skupina podezřelých se rozrostla na čtyřicet osob. Nakonec od sebe frustrovaně odstrčil fixu. Už bylo půl čtvrté ráno a teploměr stále ukazoval dvacet jedna stupňů pod nulou. Zdálo se, že

nastalo dlouhé chladné období. Mikael zatoužil po své posteli na Bellmanově ulici.

Mikaela Blomkvista vzbudilo ve středu ráno v devět hodin klepání na dveře; dostavili se chlapíci ze společnosti Telia, aby mu nainstalovali telefonní zásuvku a modem ADSL. V jedenáct hodin byl Mikael připojený a po profesní stránce už si nepřipadal tak omezený. Telefon však stále mlčel. Erika mu týden neodpovídá na telefony. Musí opravdu zuřit. V Mikaelovi se také probudila tvrdohlavost a odmítl jí telefonovat do kanceláře; dokud jí volal na mobil, mohla vidět, kdo volá, a sama se rozhodnout, jestli telefon chce vzít, nebo ne. A nechtěla.

Mikael každopádně otevřel elektronickou poštu a prošel si skoro tři sta padesát e-mailů, které mu během posledního týdne přišly. Pár si jich uložil, zbytek byly spamy nebo předplacené mailové seznamy.

První e-mail přišel z adresy <demokrat88@yahoo.com> a obsahoval text DOUFÁM, ŽE SI V BASE BUDEŠ MUSET KOUŘIT PÉRO, TY ZASRANÁ KOMUNISTICKÁ SVINĚ. Mikael si e-mail uložil do složky *Inteligentní kritika.* Napsal krátký text na adresu <erika.berger@milenium.se>

Ahoj Ricky. Předpokládám, že na mě máš strašlivý vztek, protože mi nevoláš. Chci ti jen říct, že jsem

konečně připojený k internetu a můžeš se mnou komunikovat e-mailem, až mi odpustíš. Kromě toho je Hedeby venkovský kout, který opravdu stojí za návštěvu. M.

Kolem poledního dal Mikael do tašky svůj iBook a vydal se nahoru ke kavárně u Zuzany, kde zakotvil jako obvykle u svého rohového stolku. Když mu Zuzana přinesla kávu a chlebíček, zvědavě pohlédla na počítač a zeptala se, na čem pracuje. Mikael poprvé použil svou *cover story* a vysvětlil jí, že ho Henrik Vanger pověřil sepsáním biografie. Vyměnili si zdvořilostní fráze. Zuzana mu řekla, aby jí dal vědět, až bude mít náladu na opravdové chuťovky.

„Vangerovy obsluhuju už třicet pět let a znám většinu fám o jejich rodině," pronesla a odkolébala se zpět do kuchyně.

Z tabulky, kterou si Mikael nakreslil, bylo zřejmé, že rodina Vangerů neustále produkovala nové potomky. S dětmi, vnoučaty a pravnoučaty – které se ani neobtěžoval do tabulky zakreslit – měli bratři Fredrik a Johan Vangerovi kolem padesáti pozdních příbuzných. Mikael také konstatoval, že rodinní příslušníci mají tendenci přežívat do vysokého věku. Fredrik Vanger se dožil sedmdesáti osmi let a jeho bratr Johan osmdesáti dvou. Ulrika Vangerová zemřela v osmdesáti čtyřech letech. Ze dvou dosud žijících

bratrů bylo Haraldovi osmdesát jedna a Henriku Vangerovi osmdesát dva let.

Jedinou výjimkou byl Henrikův bratr Gustav, který zemřel na plicní chorobu ve třiceti sedmi letech. Henrik Vanger Mikaelovi vysvětlil, že Gustav nebyl nikdy zdravý a šel si svou vlastní cestou, žil trochu stranou od ostatních členů rodiny. Byl svobodný a bezdětný.

Ti, co zemřeli mladí, obvykle přišli o život z jiných příčin než kvůli nemoci. Richard Vanger zahynul jako dobrovolník ve finské Zimní válce v pouhých třiceti třech letech. Gottfried Vanger, Harrietin otec, se utopil rok před jejím zmizením. A samotné Harriet bylo teprve šestnáct. Mikael si povšiml oné podivné symetrie, podle níž se právě této větvi rodiny, dědečkovi, otci a dceři stávala neštěstí. Po Richardovi zbyl ještě Martin Vanger, nyní pětapadesátiletý, svobodný a bezdětný. Henrik Vanger mu však vysvětlil, že Martin má vztah s jednou ženou z Hedestadu.

Martinovi Vangerovi bylo osmnáct let, když se jeho sestra ztratila. Patřil k onomu malému počtu blízkých příbuzných, které bylo možno s určitou jistotou škrtnout ze seznamu osob majících potencionální souvislost s Harrietiným zmizením. Toho podzimu Martin bydlel v Uppsale a studoval posledním rokem na gymnáziu. Měl se účastnit rodinného shromáždění, ale dorazil až pozdě večer, takže během oněch kritických hodin, kdy se jeho sestra vypařila v éteru, byl mezi diváky na opačné straně mostu.

Mikael si všiml dalších dvou zvláštností rodiny. První bylo to, že její příslušníci považovali manželství za závazek na celý život; žádný člen rodu Vangerů se nikdy nerozvedl nebo znovu neprovdal či neoženil, pokud jeho partner v mladém věku zemřel. Mikael by rád věděl, jak je to běžné ze statistického hlediska. Cecílie Vangerová žila odděleně od svého muže po mnoho let, ale jak Mikael pochopil, byla stále vdaná.

Druhou zvláštností byla jakási roztříštěnost rodiny na „mužskou“ a „ženskou“ stranu. Dědicové Fredrika Vangera, k nimž patřil Henrik Vanger, hráli tradičně vedoucí roli v podniku a většinou bydleli v Hedestadu nebo někde poblíž. Potomci větve Johana Vangera, produkující pouze dědice ženského pohlaví, se provdali a rozptýlili do všech koutů země; většinou žili ve Stockholmu, Malmö, v Göteborgu nebo v cizině a do Hedestadu jezdili jen na letní dovolenou nebo na důležité schůze týkající se koncernu. Jedinou výjimkou byla Ingrid Vangerová, jejíž syn Gunnar Karlman se usadil v Hedestadu. Byl šéfredaktorem místních novin *Hedstadský kurýr*.

Jako soukromý detektiv byl Henrik toho mínění, že „skrytý motiv Harrietiny vraždy“ je zřejmě třeba hledat ve struktuře podniku – Henrik již dříve dával najevo, že Harriet je cosi zcela mimořádného, takže motivem mohla být buď touha ublížit samotnému Henrikovi, nebo fakt, že Harriet objevila nějakou citlivou informaci týkající se koncernu, a tím pro někoho představovala nebezpečí. Všechno to byly

pouhé spekulace, stejně jako způsob, jakým Henrik definoval třináct osob, jež mu připadaly „obzvláště zajímavé“.

Včerejší rozhovor s Henrikem Vangerem byl zajímavý v jiném ohledu. Zcela poprvé mluvil stařec s Mikaelem o své rodině tak nenávistnými a urážlivými větami, až to působilo podivně. Mikael si už dříve říkal, zdali patriarchova podezření vůči členům vlastní rodiny týkající se Harrietina zmizení neovlivnila jeho názor na ně, ale nyní si začal uvědomovat, že Henrik Vanger opravdu provedl brilantní střízlivou analýzu situace.

Obrázek, který před ním vyvstával, představoval rodinu, která byla po společenské i ekonomické stránce úspěšná, ale v běžných ohledech byla zcela evidentně dysfunkční.

Otec Henrika Vangera byl chladný necitlivý člověk, který se o své potomky nezajímal a jejich výchovu a zaopatření ponechal na své ženě. Do šestnácti let děti svého otce mnohokrát nezahlédly, kromě mimořádných rodinných oslav, kdy se od nich očekávalo, že budou přítomné, ale zároveň neviditelné. Henrik Vanger si nedokázal vzpomenout na sebemenší výraz lásky ze strany svého otce; naproti tomu se synové často dozvídali, že jsou neschopní, a stávali se terčem otcovy zničující kritiky. K tělesným trestům docházelo zřídka, nebylo jich třeba. Henrikovi se v pozdějších letech jen jedinkrát podařilo získat respekt svého otce, a to za přínos ve prospěch koncernu Vanger.

Nejstarší bratr Richard se vzepřel. Po jedné hádce, o jejíž příčině se v rodině nikdy nemluvilo, se odstěhoval za studiemi do Uppsaly. Tam začal svou nacistickou kariéru, o níž Henrik Vanger Mikaelovi již vyprávěl a která ho později zavedla do zákopů ve finské Zimní válce.

Stařec mu však předtím nepověděl, že podobné kariéře se věnovali také další dva bratři.

Harald i Greger Vangerovi se v roce 1930 vydali v Richardových šlépějích do Uppsaly. Harald a Greger si byli blízcí, ale Henrik Vanger si nebyl jist tím, do jaké míry vycházeli s Richardem. Zcela jasné však bylo to, že se všichni připojili k fašistickému hnutí Pera Engdahla Nové Švédsko. Harald poté Engdahla loajálně následoval, nejdřív do Národního svazu Švédska, potom do Švédské opozice a nakonec do Novošvédského hnutí, založeného po skončení války. Zůstal jeho členem až do devadesátých let do Engdahlovy smrti a v určitých obdobích byl jednou z nejdůležitějších ekonomických opor skrytého švédského fašismu.

Harald Vanger vystudoval medicínu v Uppsale a téměř okamžitě skončil v kruzích posedlých rasovou hygienou a biologií. Po určitou dobu pracoval ve Švédském institutu pro biologii ras a jako lékař se stal horlivým aktérem v kampani za sterilizaci nežádoucích živlů.

CITÁT, HENRIK VANGER, SVAZEK 2, 02950:

Harald zašel ještě dále. V roce 1937 se stal spoluautorem – pod pseudonymem „BOHUDÍKY“ – knihy s názvem Nová Evropa našeho Národa. Dozvěděl jsem se o tom poprvé až v sedmdesátých letech. Mám kopii, můžete si ji přečíst. Je to pravděpodobně jedna z nejodpornějších knih, která ve švédském jazyce kdy vyšla. Harald neobhajoval pouze sterilizaci, ale také eutanazii – aktivní pomoc odchodu ze světa pro lidi, kteří nevyhovovali jeho estetickému vkusu a nezapadali do jeho obrázku o perfektním švédském národě. Obhajoval tedy masové vraždění; vše sepsal bezvadným akademickým stylem a podložil nezbytnými lékařskými argumenty. Odstranit všechny postižené. Nedovolme sámskému národu, aby se rozrůstal; je v něm mongolský vliv. Pro psychicky nemocné bude smrt vysvobozením, nebo ne? Lehké ženy, tuláci, Cikáni a Židé – to si sám dovedete představit. Ve fantaziích mého bratra by Osvětim mohla být umístěna v Dalarně.

Greger Vanger se po válce stal středoškolským profesorem a časem i ředitelem na gymnáziu v Hedestadu. Henrik věřil, že po válce byl Greger bezpartijní a nacistického přesvědčení se vzdal. Zemřel v roce 1974, a když Henrik procházel Gregerovu pozůstalost, zjistil prostřednictvím jeho korespondence, že se bratr v padesátých letech připojil

k politicky bezvýznamné, ale naprosto šílené sektě Nordická říšská strana, NRP. Zůstal jejím členem až do své smrti.

CITÁT, HENRIK VANGER, SVAZEK 2, 04167:
Tři z mých bratří byli politicky choromyslní. Jak choromyslní byli v jiných ohledech?

Jediným z bratrů, jemuž se v Henrikových očích dostalo určité míry odpuštění, byl nemocný Gustav, který zemřel v roce 1955 na plicní chorobu. Gustav se o politiku nezajímal a působil spíše jako umělecká duše odvrácená od tohoto světa. Neměl sebemenší zájem pracovat pro koncern Vanger. Mikael se Henrika Vangera zeptal:

„Nyní jste naživu jen vy a Harald. Proč se přestěhoval zpátky do Hedeby?“

„Harald se vrátil domů v roce 1979, těsně před svými sedmdesátinami. Ten dům mu patří.“

„Musí to být divný pocit, žít tak blízko bratra, kterého člověk nenávidí.“

Henrik Vanger na Mikaela překvapeně pohlédl.

„Špatně jste mě pochopil. Není pravda, že nenávidím svého bratra. Snad s ním trochu soucítím. Je to naprostý idiot, to on nenávidí mě.“

„Nenávidí vás?“

„Přesně tak. Právě proto se podle mého názoru přestěhoval zpátky domů. Aby mohl strávit své poslední roky tím, že mě bude nenávidět nablízko.“

„Proč vás nenávidí?“

„Protože jsem se oženil.“

„Myslím, že tohle mi budete muset vysvětlit.“

Henrik Vanger ztratil kontakt se svými staršími sourozenci již dříve. Jako jediný z bratří prokázal určité vlohy pro obchod – byl poslední nadějí svého otce. Politika ho nezajímala a Uppsale se vyhýbal; naproti tomu se rozhodl studovat ekonomii ve Stockholmu. Když dosáhl osmnácti let, trávil každé volno a letní prázdniny jako praktikant v některé z mnoha kanceláří koncernu Vanger nebo v některém z podnikových představenstev. Poznal i ta nejtajnější zákoutí rodinné firmy.

Dne 10. června 1941 – uprostřed světové války – byl Henrik poslán do Německa na šestitýdenní návštěvu obchodní kanceláře koncernu Vanger v Hamburku. Bylo mu tehdy pouhých dvacet jedna let a jeho průvodcem a mentorem se měl stát stárnoucí podnikový veterán jménem Hermann Lobach, německý agent jejich koncernu.

„Nechci vás unavovat všemi podrobnostmi, ale když jsem jel do Německa, byli Hitler se Stalinem pořád dobří kamarádi a žádná východní fronta neexistovala. Všichni dosud věřili, že Hitler je nepřemožitelný. Panovala tam taková atmosféra… optimismu a zoufalství, to jsou myslím

ta správná slova. Ale i teď, o půlstoletí později, je stále těžké ty pocity přesně vyjádřit. Nechápejte mě špatně – nikdy jsem nebyl nacista a Hitler byl v mých očích směšná operetní figurka. Ale bylo těžké se nenakazit tím optimismem z budoucnosti, který panoval mezi obyčejnými lidmi v Hamburku. Ačkoli se blížila válka a nad Hamburkem bylo v době mého pobytu stále více bombardérů, lidé se tvářili, že to považují za příležitostnou podrážděnost – a že bude brzy mír a Hitler bude spravovat svou *Neuropa,* novou Evropu. Lidé chtěli věřit, že Hitler je Bůh. Tak přece zněla propaganda.“

Henrik Vanger rozevřel jedno ze svých četných fotografických alb.

„Tohle je Hermann Lobach. Zmizel v roce 1944, pravděpodobně zahynul při nějakém bombardování a byl pohřben. Nikdy jsme se nedozvěděli, jak skončil. Během týdnů strávených v Hamburku jsme si byli blízcí. Bydlel jsem u něj a jeho rodiny v krásném domě v hamburské čtvrti pro dobře situované vrstvy. Vídali jsme se denně. Byl stejně málo nacista jako já, ale z pohodlnosti se stal členem nacistické strany. Členská průkazka mu otevírala dveře a ulehčovala mu možnosti obchodovat ve prospěch koncernu Vanger – a právě obchodováním jsme se zabývali. Připojovali jsme k jejich vlakům vagóny se zbožím – nikdy jsem se neptal, jestli není cílovou stanicí některých z nich Polsko. Prodávali jsme látky na jejich uniformy a součástky pro rádiové přístroje – ačkoli oficiálně jsme přece netušili,

k čemu zboží použijí. A Hermann Lobach věděl, jak v přístavu získat smlouvu, byl zábavný a dobromyslný. Perfektní nacista. Posléze jsem si začal uvědomovat, že to byl také muž, který se zoufale snažil skrýt svá tajemství.

V noci na 22. června 1941 mi Hermann Lobach zničehonic zaklepal na dveře a probudil mě. Můj pokoj sousedil s ložnicí jeho ženy, a tak mi posunkem naznačil, abych se potichu oblékl a šel s ním. Sešli jsme po schodech dolů a posadili se do kuřáckého salónku. Bylo zřejmé, že Lobach byl celou noc vzhůru. Měl puštěné rádio a já pochopil, že se stalo něco dramatického. Začala operace Barbarossa. Německo na svatojánské svátky napadlo Sovětský svaz."

Henrik Vanger odevzdaně zagestikuloval.

„Hermann Lobach před nás postavil dvě sklenice a nalil nám štědré množství kořalky. Byl zjevně otřesený. Když jsem se ho zeptal, co tohle znamená, tak mi jasnozřivě odpověděl, že to znamená konec Německa a nacismu. Rozuměl jsem mu tak napůl – Hitler se přece zdál být neporazitelný – a Lobach si se mnou připil na pád Německa. Poté se pustil do praktických věcí."

Mikael přikývl na znamení, že stále poslouchá.

„Za prvé neměl žádnou možnost spojit se s mým otcem ohledně instrukcí, ale z vlastního popudu se rozhodl přerušit můj pobyt v Německu a poslat mě co nejrychleji domů. Za druhé mě chtěl požádat, jestli bych pro něj něco neudělal."

Henrik Vanger ukázal na zažloutlý portrét tmavovlasé ženy z profilu s ohmatanými okraji.

„Hermann Lobach byl už čtyřicet let ženatý, ale v roce 1919 potkal překrásnou, o polovinu mladší dívku, do které se na smrt zamiloval. Byla to jednoduchá a chudá švadlenka. Lobach ji podporoval a jako mnoho jiných dobře situovaných mužů měl prostředky k tomu, aby jí zařídil byt v dostatečné vzdálenosti od kanceláře. Stala se jeho milenkou. V roce 1921 mu porodila dcerku, která byla pokřtěna Edith.“

„Bohatý muž v letech, mladá chudá dívka a dítě lásky – to už ve čtyřicátých letech nemohlo vyvolat žádný velký skandál,“ podotkl Mikael.

„Zcela správně. Pokud by v tom nebyl jeden háček. Ta žena byla Židovka a Lobach se tak uprostřed nacistického Německa stal otcem židovské dcerky. Ve skutečnosti byl *zrádcem rasy.“*

„Ach – to rozhodně mění situaci. Co se stalo?“

„Edithinu matku zatkli v roce 1939. Zmizela a my se můžeme jen dohadovat, jak skončila. Bylo dobře známo, že měla dceru, která nebyla uvedena na seznamu žádného transportu a kterou nyní hledal speciální oddíl gestapa mající za úkol vystopovat prchající Židy. V létě 1941, ve stejném týdnu, kdy jsem dorazil do Hamburku, byl odhalen vztah mezi Edithinou matkou a Hermannem Lobachem, a ten byl pozván k výslechu. Přiznal se ke svému vztahu i otcovství,

ale uvedl, že nemá ani tušení o tom, kde se nachází jeho dcera a že s ní už deset let není v kontaktu.“

„A kde byla jeho dcera?“

„V Lobachově domě jsem ji vídal každý den. Milá a tichá dvacetiletá dívka, která mi uklízela v pokoji a pomáhala s podáváním večeře. V roce 1937 trvalo pronásledování Židů již několik let a Edithina matka Lobacha snažně prosila o pomoc. A on jí pomohl – Lobach miloval své nevlastní dítě stejně jako své oficiální potomky. Ukryl ji na tom nejnepravděpodobnějším místě, jaké dokázal vymyslet – přímo všem před nosem. Zařídil jí falešné doklady a zaměstnal ji jako hospodyni.“

„Věděla jeho žena, kdo ta dívka je?“

„Ne, neměla o celé té kamufláži ani tušení.“

„Co se stalo?“

„Fungovalo to čtyři roky, ale Lobach nyní cítil, že se smyčka stahuje. Bylo jen otázkou času, kdy na dveře zaklepe Gestapo. Tohle všechno mi tedy vypověděl oné noci jen několik týdnů předtím, než jsem se měl vrátit do Švédska. Poté zavolal dceru nahoru a představil nás. Moc se styděla a neodvážila se mi ani podívat do očí. Lobach mě snažně prosil, abych jí zachránil život.“

„Jak?“

„Lobach už měl všechno promyšlené. Podle původních plánů jsem měl v Německu zůstat ještě tři týdny a poté odjet nočním vlakem do Kodaně a odtud lodí přes průliv – to byla relativně bezpečná cesta i v době války. Dva dny po našem

rozhovoru však měla z Hamburku do Švédska odplout nákladní loď patřící koncernu Vanger. Lobach mě chtěl poslat domů touto nákladní lodí, abych byl z Německa co nejdříve pryč. Změnu cestovních plán musela odsouhlasit bezpečnostní služba; byla to byrokratická záležitost, ale proběhla bez problémů. A Lobach mě chtěl mít na palubě.“

„Předpokládám, že společně s Edith.“

„Edith jsme na palubu propašovali schovanou pod třemi stovkami beden se strojním zbožím. Mým úkolem bylo ji chránit, kdyby ji někdo objevil během našeho pobytu v německých teritoriálních vodách, a zabránit kapitánovi, aby udělal nějakou hloupost. Jinak jsem měl počkat, dokud nebudeme pěkný kus od Německa, a pak ji pustit ven.“

„Dobře.“

„Zdálo se to být snadné, ale ta cesta byl zlý sen. Palubní kapitán se jmenoval Oskar Granath, a byl všechno jiné než potěšený tím, že najednou ponese zodpovědnost za nafoukaného dědice svého chlebodárce. Z Hamburku jsme vypluli kolem deváté večer na konci června. Právě když jsme vyplouvali z vnitřního přístavu, začaly sirény hlásit letecký poplach. Anglický bombový útok – nejsilnější, co jsem zažil, a prioritním územím byl samozřejmě přístav. Nepřeháním, když řeknu, že jsem se strachy málem podělal do kalhot, zatímco kolem vybuchovaly bomby. Ale nějakým způsobem jsme vyvázli a po havárii motoru a bídné bouřlivé noci ve vodě plné min jsme další odpoledne dopluli do

Karlskrony. Teď se určitě chcete zeptat, co stalo s tou dívkou.“

„Myslím, že už to vím.“

„Můj otec samozřejmě zuřil. Svým idiotským počínáním jsem riskoval všechno. A dívku mohli kdykoli deportovat – nezapomínejte, že se psal rok 1941. Ale tehdy jsem do ní byl už téměř na smrt zamilovaný, stejně jako byl Lobach do její matky. Požádal jsem ji o ruku a svému otci jsem dal ultimátum – buď bude můj sňatek akceptovat, nebo se bude muset porozhlédnout po nějakém jiném protekčním dítku v rodinném podniku. Podvolil se.“

„A ona zemřela?“

„Ano, a tak hrozně mladá. Už v roce 1958. Byli jsme spolu skoro šestnáct let. Měla vrozenou srdeční vadu. A ukázalo se, že jsem sterilní – nikdy jsme neměli děti. A proto mě můj bratr nenávidí.“

„Protože jste se s ní oženil.“

„Protože jsem se – řečeno jeho terminologií – oženil se špinavou židovskou čubkou. Což byla zrada rasy, národa, morálky a naprosto všeho, čemu věřil.“

„Ale vždyť je to blázen.“

„Sám bych to nedokázal vyjádřit lépe.“

KAPITOLA 10

Čtvrtek 9. ledna–pátek 31. ledna

Podle *Hedestadského kurýra* byl první měsíc Mikaelova pobytu v divočině tím nejstudenějším, co lidé pamatovali, nebo přinejmenším (o čemž ho informoval Henrik Vanger) nejchladnějším od válečné zimy 1942. Mikael tomu rád věřil. Již po jednom týdnu stráveném na Hedeby se naučil všemu, pokud šlo o dlouhé spodky, tlusté ponožky a dvojitá tílka.

Mikael prožil několik příšerných dní a nocí v polovině ledna, kdy teplota klesla k neuvěřitelným -37 stupňům. Něco podobného nikdy nezažil, ani během vojančení v Kiruně. Jednoho rána zamrzlo i vodovodní potrubí. Gunnar Nilsson ho vybavil dvěma velkými umělohmotnými kbelíky s vodou, aby si mohl uvařit a umýt se, ale zima byla paralyzující. Zvenčí se na okně tvořily ledové květy, a ať Mikael topil sebevíc, byla mu pořád zima. Každý den strávil dlouhý čas štípáním dříví v kůlně za domkem.

V některých chvílích se mu chtělo brečet a přemýšlel o tom, že si vezme taxíka do města a nasedne do prvního vlaku na jih. Namísto toho si natáhl další svetr, zabalil se do

deky, sedl si ke kuchyňskému stolu a četl staré policejní protokoly.

Pak se počasí změnilo a teplota stoupla na příjemných deset stupňů pod nulou.

Mikael se začal seznamovat s lidmi na Hedeby. Martin Vanger splnil svůj slib a vlastnoručně připravil večeři – losí steak s italským červeným vínem. Průmyslový magnát byl svobodný, ale udržoval vztah s Evou Hasselovou, a ta jim během večeře dělala společnost. Eva Hasselová byla vřelá a zábavná žena, Mikael ji zhodnotil jako mimořádně atraktivní. Pracovala jako zubní lékařka a bydlela v Hedestadu, ale svátky trávila u Martina Vangera. Mikael se posléze dozvěděl, že se spolu znají už celá léta, ale začali spolu chodit až na stará kolena a neshledali žádný důvod k tomu, aby se vzali.

„Je to vlastně moje zubařka," smál se Martin Vanger.

„A přivdat se do téhle bláznivé rodiny mě nijak zvlášť neláká," prohlásila Eva Hasselová a přívětivě poplácala Martina po koleni.

Vila Martina Vangera byla architektem navržený sen mladého muže, zařízený v černé a bílé barvě a chrómu. Nábytek tvořily drahé značkové kousky, které by fascinovaly fajnšmekra Christera Malma. Kuchyň byla vybavena zcela profesionálně. V obývacím pokoji stála stereo souprava na přehrávání vinylových desek nejlepší kvality a obrovská sbírka jazzu od Tommyho Dorseye po

Johna Coltrana. Martin Vanger měl peníze a jeho dům byl nákladný a funkční, ale také poměrně neosobní. Mikael si všiml, že obrazy na stěnách jsou jednoduché reprodukce a plakáty, které jsou k dostání v Ikea – hezké, ale nic, čím by se člověk chlubil. Police s knihami, alespoň v té části domu, kterou Mikael viděl, byly řídce zaplněny Národními encyklopediemi a několika knižními suvenýry onoho druhu, které člověk dává jako dárek k Vánocům z nedostatku inspirace. Celkově vzato Mikael dokázal vysledovat v životě Martina Vangera pouze dva osobní zájmy: hudbu a vaření. Prvně jmenovaný koníček byl zřejmý podle odhadem asi tři tisíců LP desek. Druhý bylo možné vyčíst z přetékajícího břicha Martina Vangera.

Martinova osobnost byla podivnou směsicí prostoty, chytrosti a laskavosti. I bez zvláštních analytických schopností člověk snadno pochopil, že průmyslový ředitel je člověk, který má problémy. Zatímco poslouchali *Night in Tunisia,* stočila se konverzace na koncern Vanger, a Martin se nijak netajil tím, že bojuje za přežití svého podniku. Volba tohoto tématu Mikaela zmátla; Martin Vanger si byl vědom toho, že jeho hostem u večeře je poměrně známý ekonomický reportér, ale přesto mluvil o interních problémech své firmy tak otevřeně, až se to zdálo neopatrné. Martin zjevně vycházel z toho, že Mikael patří do rodiny, protože pracuje pro Henrika Vangera, a stejně jako bývalý výkonný ředitel byl toho názoru, že ze situace, v níž se podnik nachází, může rodina vinit jen sama sebe. Postrádal

však starcovu zahořklost a nesmiřitelný odpor ke svým příbuzným. Vypadalo to, že se Martin starcovým nevyléčitelným bláznovstvím zřejmě dobře baví. Eva Hasselová přikyvovala, ale nijak věc nekomentovala. Bylo zjevné, že o téhle otázce mluvili již dříve.

Mariin Vanger byl obeznámen s tím, že je Mikael zaměstnán sepsáním rodinné kroniky, a ptal se, jak práce pokračuje. Mikael s úsměvem odpověděl, že mu dělá potíže jen naučit se jména všech příbuzných, a požádal Martina, jestli by mohl znovu přijít a udělat s ním rozhovor, pokud by mu to nevadilo. Několikrát zvažoval i to, že zavede řeč na starcovu posedlost zmizením Harriet Vangerové. Předpokládal, že Henrik Vanger Harrietina bratra mnohokrát soužil svými teoriemi, a také předpokládal, že pokud má napsat rodinnou kroniku, musí být Martinovi jasné, že se Mikael sotva vyhne tomu, aby věnoval určitou její část členu rodiny, který beze stopy zmizel. Ale Martin žádné známky zájmu o toto téma neprojevil a Mikael to nechal být. Však se časem objeví nějaký důvod k tomu, aby si o Harriet promluvili.

Rozešli se po několika rundách vodky kolem druhé hodiny ráno. Když Mikael klopýtal svých tři sta metrů k domku, byl pěkně namazaný. Po všech stránkách to byl příjemný večer.

Jednou odpoledne během druhého týdne na Hedeby kdosi zaklepal na dveře Mikaelova domku. Mikael od sebe

odstrčil desky s policejními protokoly, které právě začal číst – v pořadí šesté –, zavřel pracovnu a pak otevřel venkovní dveře, v nichž stála asi padesátiletá světlovlasá žena důkladně zabalená do kožichu.

„Dobrý den. Jen jsem vás chtěla pozdravit. Jmenuju se Cecílie Vangerová.“

Potřásli si rukou a Mikael vyndal šálky na kávu. Cecílie Vangerová, dcera nacisty Haralda Vangera, působila jako otevřená v mnoha ohledech přitažlivá žena. Mikael si vzpomněl, že se o ní Henrik Vanger vyjadřoval pochvalnými slovy a zmínil, že se se svým otcem nestýká, i když jsou sousedé. Chvíli si nezávazně povídali a pak Cecílie vyrukovala se svou záležitostí.

„Jak jsem pochopila, máte napsat knihu o naší rodině. Nejsem si jistá, jestli se mi tahle myšlenka zamlouvá,“ prohlásila Cecílie. „Přinejmenším bych chtěla vědět, co jste vlastně zač.“

„No, Henrik Vanger mě zaměstnal. Je to jeho příběh, abych tak řekl.“

„A starý dobrý Henrik je v postoji k rodině naprosto neutrální.“

Mikael ji hodnotil a nebyl si jist tím, co mu vlastně chce sdělit.

„Vy máte něco proti knize o rodině Vangerů?“

„To jsem neřekla. Můj názor nehraje žádnou roli. Ale určitě jste už pochopil, že být členem této rodiny není vždycky nejsnazší.“

Mikael neměl ani tušení o tom, co jí Henrik řekl a kolik toho Cecílie o jeho úkolu ví. Rozhodil rukama.

„Uzavřel jsem s Henrikem Vangerem smlouvu, že napíšu rodinnou kroniku. Henrik má na mnoho rodinných příslušníků barvité názory, ale já se budu držet faktů, které je možné zdokumentovat.“

Cecílie Vangerová se bez jakékoli vřelosti usmála.

„Chci vědět jen to, jestli mám odejít do exilu nebo emigrovat, až bude kniha na trhu.“

„To si nemyslím,“ odpověděl Mikael. „Lidé přece vidí rozdíly mezi tím či oním.“

„Jako například mezi mnou a mým otcem.“

„Vaším otcem nacistou?“ zeptal se Mikael. Cecílie Vangerová pozvedla obočí.

„Můj otec je cvok. Vídám se s ním jen párkrát do roka, ačkoli bydlíme vedle sebe.“

„Proč se s ním nechcete stýkat?“

„Zadržte, než na mě začnete chrlit spousty otázek – máte v úmyslu má slova citovat? Nebo s vámi můžu normálně mluvit bez obav, že ze mě uděláte idiota?“

Mikael chvíli váhal, nebyl si jistý, jak by měl svá slova formulovat.

„Mým úkolem je napsat knihu pojednávající o době začínající přistáním Alexandera Vangeersada s Bernadottem u švédských břehů až do dnešního dne. Bude to příběh o podnikovém impériu v průběhu mnoha desítek let, ale přirozeně také o tom, proč se impérium otřásá, a o rozporech

panujících v rodině. V tomto vyprávění se nevyhnu vytahování špíny na světlo boží. Ale neznamená to, že budu rodinu hanit a očerňovat. Například jsem se setkal Martinem Vangerem a připadá mi jako sympatický člověk, a jako takového ho popíšu.“

Cecílie neodpověděla.

„O vás vím jen to, že jste učitelka…“

„Vlastně je to ještě horší, jsem ředitelka na gymnáziu v Hedestadu.“

„Promiňte. Vím, že vás má Henrik Vanger rád, že jste vdaná, ale žijete odděleně… a to je asi tak všechno. Samozřejmě se mnou můžete mluvit bez toho, aniž byste se musela děsit, že vás budu citovat nebo pranýřovat. Ale jednoho dne u vás určitě zaťukám na dveře s žádostí, jestli bych vám nemohl položit dotaz týkající se určité události, na kterou byste třeba mohla vrhnout určité světlo. Ale jasně vám sdělím, kdy se bude o takovouto otázku jednat.“

„Takže s vámi můžu mluvit… *off the record,* jak se ve vaší branži říká?“

„Jasně.“

„A tohle je *off the record*?“

„Jste sousedka, co mě přišla pozdravit a vypít si se mnou šálek kávy, nic víc.“

„Fajn. Můžu se vás zeptat na jednu věc?“

„Prosím.“

„Do jaké míry bude ta kniha pojednávat o Harriet Vangerové?“

Mikael se kousl do spodního rtu a váhal. Nasadil lehký tón.

„Upřímně řečeno, o tom nemám ani tušení. Je jasné, že to určitě bude jedna kapitola – vždyť je to nepopiratelně dramatická událost, která ovlivnila přinejmenším Henrika Vangera.“

„Ale nejste tu proto, abyste vyšetřil její zmizení?“

„Proč si tohle myslíte?“

„No, faktem je, že sem Gunnar Nilsson nesl čtyři krabice. To by mělo odpovídat Henrikově letité sbírce soukromého detektivování. A když jsem nakoukla do Harrietina starého pokoje, kde Henrik tuhle sbírku obvykle přechovává, tak byla pryč.“

Cecílie Vangerová nebyla hloupá.

„O tom si opravdu musíte promluvit s Henrikem Vangerem a ne se mnou,“ odpověděl Mikael. „Ale ovšem – Henrik hodně mluvil o Harrietině zmizení a podle mě je zajímavé si ty materiály pročíst.“

Cecílie Vangerová se opět neradostně usmála.

„Někdy se ptám, kdo je větší blázen – můj táta, nebo jeho bratr? Musela jsem s ním o Harrietině zmizení diskutovat asi tisíckrát.“

„Co myslíte, že se s ní stalo?“

„Tohle není ta otázka do interview?“

„Ne,“ zasmál se Mikael. „Je to otázka ze zvědavosti.“

„A já jsem zvědavá na to, jestli jste taky cvok. Jestli jste si nenechal zaplatit za to, že Henrikovy úvahy zveřejníte, nebo jestli ho v nich ještě podporujete.“

„Vy myslíte, že je Henrik cvok?“

„Špatně jste mě pochopil. Henrik je jedním z nejvřelejších a nejstarostlivějších lidí, co znám. Mám o něm velmi dobré mínění. Ale v téhle věci je posedlý.“

„Ale ta jeho posedlost má reálný základ. Harriet opravdu zmizela.“

„Mě jen celá tahle historie už strašně otravuje. Ztrpčuje nám tím tolik let život a nikdy s tím nedá pokoj.“ Cecílie najednou vstala a natáhla si kožich. „Musím jít. Vypadáte sympaticky. Martin si to taky myslí, ale jeho úsudek není vždycky nejlepší. Pokud budete mít chuť zajít ke mně na kávu, jste vítán. Po večerech bývám skoro vždycky doma.“

„Díky,“ odvětil Mikael. Když Cecílie zamířila k venkovním dveřím, zavolal za ní. „Neodpověděla jste na otázku, která byla součástí interview.“

Cecílie se zastavila u dveří a odpověděla, aniž na něj pohlédla.

„Nemám ani potuchy o tom, co se stalo Harriet. Ale podle mého se jí přihodila nějaká nehoda, která má tak jednoduché a obyčejné vysvětlení, že bychom byli překvapeni, kdybychom na tuto otázku někdy našli odpověď.“

Cecílie se obrátila a usmála se na něj – poprvé vřele. Poté mu zamávala a zmizela. Mikael tiše seděl

u kuchyňského stolu a uvažoval nad skutečností, že Cecílie Vangerová je jednou z osob, která je v jeho tabulce členů rodiny nacházejících se na ostrově v době Harrietina zmizení označena tučným písmem.

Cecílie Vangerová byla Mikaelovi po celou dobu příjemnou společnicí, totéž se však rozhodně nedalo říci o Isabelle Vangerové. Harrietině matce bylo sedmdesát pět let a byla přesně taková, jak ho Henrik Vanger varoval – fešná fúrie, mlhavě připomínající stárnoucí Lauren Bacallovou. Štíhlá, oblečená v černém perziánovém kožichu a čapce se opírala o černou hůl, když na ni Mikael narazil jednoho rána cestou do kavárny u Zuzany. Vypadala jako stárnoucí vampýr; stále hezká jak obrázek, ale jedovatá jako had. Isabella Vangerová se zjevně vracela domů z procházky; zavolala na něj z křižovatky.

„Hej, vy, mladý muži. Pojďte sem.“

Rozkazovačný tón jejího hlasu nenechal nikoho na pochybách. Mikael se rozhlédl a došel k závěru, že to oslovení patřilo jemu. Šel k ní.

„Jsem Isabella Vangerová,“ oznámila mu žena.

„Dobrý den, já jsem Mikael Blomkvist.“ Mikael jí podal ruku, kterou žena zcela ignorovala.

„To vy jste ten týpek, co strká nos do našich rodinných záležitostí?“

„No, jsem ten týpek, se kterým Henrik uzavřel smlouvu, aby mu pomohl napsat knihu o rodině Vangerů.“

„To není vaše věc.“

„Cože? Myslíte to, že se mnou Henrik Vanger uzavřel smlouvu, nebo to, že jsem ji přijal? v prvním případě si myslím, že je to Henrikova věc, a v tom druhém je to moje záležitost.“

„Vy dobře víte, co tím myslím. Nemám ráda, když mi lidi strkají nos do života.“

„Fajn, nebudu vám strkat nos do života. Zbytek si dohodněte s Henrikem.“

Isabella Vangerová najednou pozvedla hůl a držadlem strčila Mikaela do prsou. Sílu měla nepatrnou, ale Mikael překvapeně o krok ustoupil.

„Držte se ode mě dál.“

Isabella Vangerová se otočila na podpatku a pokračovala ke svému domu. Mikael zůstal stát s výrazem, jako by se právě setkal s nějakou oživlou seriálovou postavou. Když zvedl oči, uviděl Henrika Vangera v okně pracovny. Měl v ruce šálek s kávou a pozdvihl ho k ironickému přípitku. Mikael odevzdaně rozhodil ruce, potřásl hlavou a šel do kavárny u Zuzany.

Jediná cesta, kterou Mikael během prvního měsíce podnikl, byl denní výlet do zálivu u jezera Siljan. Vypůjčil si Mercedes Dircha Frodeho a projížděl zasněženou krajinou, aby strávil odpoledne ve společnosti kriminálního inspektora Gustafa Morella. Mikael se pokusil vytvořit si představu o Morellovi na základě toho, jak se jevil při policejním

vyšetřování; našel jen šlachovitého staříka s pomalými pohyby a ještě pomalejším způsobem mluvy.

Mikael s sebou měl poznámkový blok s asi deseti otázkami, především s nápady, které se mu vynořily v hlavě během čtení policejního protokolu. Morell přesně zodpověděl každý Mikaelův dotaz. Mikael nakonec odložil poznámkový blok a vysvětlil Morellovi, že jeho vyptávání bylo pouze záminkou k tomu, aby sem mohl přijet a setkat se s penzionovaným komisařem. Ve skutečnosti chtěl mít možnost si s ním chvíli popovídat a položit mu tu jedinou podstatnou otázku: Došlo při policejním vyšetřování k něčemu, co nebylo zapsáno na papír – vyskytla se nějaká úvaha nebo pocit, o který by se s ním chtěl podělit?

Jelikož Morell stejně jako Henrik Vanger strávil třicet šest let lámáním si hlavy nad tajemstvím Harrietina zmizení, očekával Mikael, že ho přijme s určitým odporem – je přece ten nový chlápek, co se tu najednou vynořil a strká nos do věcí, v nichž on sám selhal. Ale v Morellovi nebyl ani náznak nějakého nepřátelství. Pozorně nacpal dýmku a škrtl zápalkou a pak odpověděl.

„Jo, je jasné, že mě napadaly různé věci. Ale ty myšlenky byly tak vágní a prchavé, že je nedokážu správně zformulovat.“

„Co se podle vás stalo s Harriet?“

„Někdo ji zabil. V tomhle jsem zajedno s Henrikem. Je to jediné reálné vysvětlení. Ale nikdy jsme nezjistili motiv. Myslím, že byla zavražděna z nějakého určitého důvodu –

žádný čin šílence, znásilnění nebo něco podobného. Pokud bychom znali motiv, našli bychom i vraha.“

Morell chvíli přemýšlel.

„Pak to musel být někdo naprosto chladnokrevný.“

„Je tu jeden detail. Harriet přišla za Henrikem do pokoje a chtěla s ním mluvit. Dodatečně mi její chování přišlo podivné – Harriet velmi dobře věděla, že Henrik má plné ruce práce se všemi těmi příbuznými, co se rojili kolem. Podle mého Harriet pro někoho představovala hrozbu tím, že chtěla s Henrikem mluvit, a vrah pochopil, že by… no, žvanila.“

„Henrik byl zaneprázdněný několika členy rodiny…“

„V pokoji byly kromě Henrika čtyři osoby. Byl to jeho bratr Greger, dítě jedné sestřenice jménem Magnus Sjögren a dvě děti Haralda Vangera, Birger a Cecílie. Ale to nic neznamená. Předpokládejme, že Harriet objevila zpronevěru v podniku – čistě hypoteticky. Mohla to vědět už několik měsíců a dokonce o tom několikrát s dotyčnou osobou diskutovat. Mohla se ji pokusit vydírat, nebo ji mohla litovat a nevěděla, jestli ji má odhalit nebo ne. Najednou se zničehonic rozhodla a vrahovi o tom pověděla, a ten ji v zoufalství zabil.“

„Mluvíte o vrahovi v mužském rodě.“

„Čistě statisticky jsou vrazi většinou muži. Ale samozřejmě, v rodině Vangerů je několik ženských, a to jsou opravdové dračice.“

„Setkal jsem se s Isabellou.“

„To je jedna z nich. Ale je jich víc. I Cecílie Vangerová umí být pěkně ostrá. Setkal jste se se Sárou Sjögrenovou?“ Mikael potřásl hlavou. „Je to dcera Sofie Vangerové, jedné z Henrikových sestřenic. Tu můžeme bez obav označit jako skutečně nepříjemnou a bezohlednou ženskou. Ale žila tehdy v Malmö, a pokud vím, k zabití Harriet neměla žádný důvod.“

„Dobře.“

„Problém je v tom, že ať jsme se v tom šťourali z jakékoli strany, nikdy jsme nepřišli na žádný motiv. To je to důležité. Když najdeme motiv, zjistíme, kdo to udělal.“

„Na tomhle případu jste intenzivně pracoval. Existuje nějaká stopa, po které jste nešel?“

Gustav Morell se zachechtal.

„Kdepak, Mikaeli. Tomuto případu jsem věnoval nekonečně mnoho času a nebylo nic, po čem bych nešel, dokud to jen bylo možné. Pokračoval jsem dokonce i poté, co jsem byl povýšen a co jsem se přestěhoval.“

„Přestěhoval jste se?“

„Ano, já nepocházím z Hedestadu. Sloužil jsem tu v letech 1963–1968. Poté mě jmenovali komisařem a odešel jsem k policii do Gävle, kde jsem zůstal po zbytek své kariéry. Ale ani v Gävle jsem se nepřestal šťourat v Harrietině zmizení.“

„Henrik Vanger vám nedal pokoj, to si dovedu představit.“

„Samozřejmě. Ale proto ne. Záhada Harriet mě fascinuje dodnes. Myslím tím… to máte tak, každý policajt má své vlastní nevyřešené tajemství. Pamatuju se, jak za mého mládí v Hedestadu hovořili starší kolegové u kávy o případu Rebeka. Hlavně jeden policista, jmenoval se Torstensson – už je spoustu let mrtvý – se k tomuto případu každý rok znovu vracel. Ve volném čase a o dovolených. Když si místní darebáci dali pohov, tak vyndal její složku a přemýšlel.“

„To byla taky nějaká pohřešovaná dívka?“

Komisař Morell se na vteřinu zarazil. Pak se usmál, když si uvědomil, že Mikael hledá nějakou souvislost.

„Ne, nezačal jsem s tím kvůli tomuhle. Mluvím o *duši* policajta. Případ Rebeka se stal dávno předtím, než se Harriet narodila, a je už spoustu let promlčený. Kdysi ve čtyřicátých letech byla jedna žena v Hedestadu přepadena, znásilněna a zavražděna. To není nic neobvyklého. Každý policista musí jednou za svou kariéru něco podobného vyšetřit, ale chci tím říct to, že jsou případy, které se nám během vyšetřování zavrtají pod kůži. Ta dívka byla zavražděna tím nejbrutálnějším způsobem. Vrah ji svázal a strčil jí hlavu do žhavého uhlí v otevřeném krbu. Nevím, jak dlouho ta chuděrka umírala a jaká muka při tom vytrpěla.“

„Do prdele.“

„Přesně tak. Bylo to strašně kruté. Chudák Torstensson byl prvním vyšetřovatelem, který dorazil na místo, když ji našli, a vražda zůstala neobjasněná, ačkoli sem byli pozváni

na pomoc odborníci ze Stockholmu. Torstensson nikdy nedokázal ten případ nechat být.“

Morell chvilku přemýšlel.

„Vyšetřování vraždy je zřejmě to nejosamělejší povolání na světě. Přátelé oběti jsou otřesení a zoufalí, ale dříve či později – po několika týdnech nebo měsících – se život zase vrátí do starých kolejí. Nejbližším členům rodiny to trvá déle, ale i oni ten smutek a zoufalství překonají. Život jde dál. Ale nevyřešené vraždy člověku vrtají v hlavě. Nakonec zůstane jen jediná osoba, která na oběť myslí a chce jí poskytnout spravedlnost – stále vyšetřující policista.“

Na ostrově Hedeby žili ještě další tři členové rodiny Vangerů. Alexander Vanger, narozený v roce 1946, syn třetího bratra Gregera, bydlel ve zrenovovaném dřevěném domě z počátku dvacátého století. Od Henrika se Mikael dozvěděl, že v současné době Alexander pobývá v Karibiku, kde se věnuje svým oblíbeným činnostem – plachtění, maření času a naprostému nicnedělání. Henrikovo osočování synovce bylo tak příkré, až Mikael došel k závěru, že Alexander Vanger musel být příčinou určitých rozporů. Spokojil se s konstatováním, že Alexanderovi bylo v době Harrietina zmizení dvacet let a že patřil k okruhu rodinných příslušníků, kteří se nacházeli na ostrově.

S Alexanderem bydlela jeho matka Gerda, osmdesátiletá vdova po Gregeru Vangerovi. Mikael ji nikdy neviděl; stonala a většinou byla upoutána na lůžko.

Třetím členem rodiny byl přirozeně Harald Vanger. Během prvního měsíce na Hedeby se Mikaelovi nepodařilo bývalého rasového biologa zahlédnout ani koutkem oka. Haraldův dům, stavení nacházející se v nejbližším sousedství Mikaelova domku, vypadal s temnými zataženými závěsy pochmurně a zlověstně. Několikrát se Mikaelovi zdálo, že se pohnula záclona, a jednou pozdě v noci, když si šel lehnout, zjistil, že se v jednom pokoji v horním patře svítí. V zácloně byla škvíra. Více než dvacet minut fascinovaně stál ve tmě u vlastního kuchyňského okna a pozoroval ono světlo, dokud se na všechno nevykašlal a roztřesený zimou se neodebral do postele. Ráno byla záclona opět na svém místě.

Zdálo se, že Harald Vanger je neviditelným, avšak stále přítomným strašidlem, poznamenávajícím svou existencí život ve vesnici. V Mikaelově fantazii Harald stále více nabýval podoby záštiplného Gluma, špehujícího za záclonou a věnujícího se ve své noře uzavřené závorou tajuplným záležitostem.

Jednou denně k Haraldovi Vangerovi docházela pečovatelka, postarší žena bydlící za mostem, a prodírala se s taškami s jídlem sněhovými závějemi k jeho dveřím, jelikož Harald odmítal uklízet příjezdovou cestu. „Zahradník“ Gunnar Nilsson potřásl hlavou, když se ho Mikael zeptal. Vysvětlil mu, že Haraldovi nabídl odklízení sněhu, ale ten zjevně nechtěl, aby na jeho pozemek vkročil jakýkoli cizí člověk. Jedinkrát, první zimu, kdy se Harald

vrátil na ostrov, Gunnar Nilsson automaticky nastartoval traktor, aby mu odklidil na dvoře sníh, jako to dělal všude jinde. Výsledkem bylo to, že se Harald Vanger vyřítil ven a nadával, dokud se Nilsson nevzdálil.

Gunnar Nilsson bohužel nemohl odklízet sníh na Mikaelově dvorku, protože byl pro traktor příliš úzký. Tam bylo třeba používat galoše a ruce.

V polovině ledna dal Mikael svému advokátovi za úkol zjistit, kdy si bude muset odsedět svůj tříměsíční trest. Velmi mu záleželo na tom, aby měl tuhle věc co nejdříve za sebou. Dostat se do vězení se ukázalo být snazší, než si představoval. Po několikatýdenních dohadech bylo rozhodnuto, že 17. března se Mikael má dostavit na Rullakeanstalten ležící vně Östersundu, do otevřené věznice pro odsouzence, kteří se dopustili méně závažných trestných činů. Advokát mu také oznámil, že doba pobytu ve vězení bude s velkou pravděpodobností o něco málo kratší.

„Fajn," řekl Mikael bez valného nadšení.

Sedl si ke kuchyňskému stolu a hladil kočku s hnědě strakatým kožíškem, která byla zvyklá objevovat se v několikadenních intervalech a strávit u Mikaela noc. Od Helén Nilssonové přes ulici se dozvěděl, že se kočka jmenuje Chundelka a nikomu nepatří, jen tak obchází domy ve vsi.

Mikael svého chlebodárce navštěvoval každé odpoledne. Někdy to byl krátký rozhovor, jindy seděli a hodiny diskutovali o Harrietině zmizení a všemožných detailech Henrikova soukromého vyšetřování.

Jejich rozhovor nezřídka spočíval v tom, že Mikael zformuloval nějakou teorii, kterou Henrik Vanger rozstřílel napadrť. Mikael se pokoušel udržovat si od svého úkolu odstup, ale přitom cítil, že jsou okamžiky, kdy i on sám je beznadějně fascinován záhadou skládanky Harrietina zmizení.

Mikael ujistil Eriku o tom, že se pokusí vymyslet strategii, aby mohli začít boj proti Hansi-Eriku Wennerströmovi, ale staré desky, jejichž obsah ho přivedl až k soudu, po měsíci v Hedestadu dosud neotevřel. Naopak – celý ten problém odsunul. Pokaždé když Mikael začal přemýšlet o Wennerströmovi a své vlastní situaci, upadl do nejhlubší sklíčenosti a bezmoci. V okamžicích jasnozřivosti se ptal, jestli z něj už není stejný cvok jako starý pán. Profesionální kariéra se mu zhroutila jako domeček z karet a jeho reakcí bylo schovat se v zapadákově a honit tam strašidla. Navíc mu chyběla Erika.

Henrik Vanger pozoroval svého spolupátrače se zdrženlivým neklidem. Vytušil, že Mikael není vždy zcela vyrovnaný. Na konci ledna stařec došel k rozhodnutí, které jeho samotného překvapilo. Zvedl telefonní sluchátko a zavolal do Stockholmu. Rozhovor trval dvacet minut a z velké části se týkal Mikaela Blomkvista.

Vztek Eriky Bergerové polevil až skoro po měsíci. V jednom z posledních lednových večerů o půl desáté mu zavolala.

„To tam nahoře vážně míníš zůstat?“ zněla její úvodní věta. Telefon byl tak nečekaný, že Mikael zprvu vůbec nevěděl, co odpovědět. Poté se usmál a přitáhl si deku těsněji k tělu.

„Ahoj, Ricky. Měla bys to vyzkoušet sama.“

„A proč? Má bydlení v tom zapadákově nějaké zvláštní kouzlo?“

„Právě jsem si vyčistil zuby v ledové vodě. Trnou mi plomby.“

„Vinu můžeš dávat jen sám sobě. Ale i tady dole ve Stockholmu je svinská zima.“

„Povídej.“

„Ztratili jsme dvě třetiny stálých inzerentů. Nikdo nechce nic říct na rovinu, ale…“

„Já vím. Napiš seznam těch, co odpadli. Jednoho dne je představíme v příhodné reportáži.“

„Micke… počítala jsem, jak na tom jsme; když neseženeme nové inzerenty, do podzimu je s námi konec. Tak to jednoduše je.“

„To se obrátí.“

Erika se na druhém konci drátu unaveně zasmála.

„Nemůžeš přece sedět v té laponské díře a jen tak mi něco tvrdit.“

„Do nejbližší sámské vesnice je to pět set kilometrů.“

Erika mlčela.

„Eriko, já jsem…“

„Já vím. *A man's gotta do what a man's gotta do and all the crap.* Nemusíš nic říkat. Promiň, že jsem na tebe byla tak hnusná a neodpovídala na telefony. Můžeme začít znovu? Můžu se tam na tebe zajet podívat?“

„Kdykoli.“

„Musím s sebou mít pušku s vlčími broky?“

„Ale kdepak. Najmeme si několik Laponců se psím spřežením. Kdy přijedeš?“

„V pátek večer. Dobře?“

Mikaelovi život najednou připadal o hodně veselejší.

S výjimkou úzké odklizené chodbičky ke dveřím bylo na pozemku skoro dva metry sněhu. Mikael kriticky dlouhou minutu zíral na sněhové galoše, poté zašel přes ulici ke Gunnarovi Nilssonovi a zeptal se, jestli by Erika přes víkend mohla zaparkovat své BMW U nich. Nebyl to žádný problém. Měli ve dvougaráži spoustu místa a navíc mohli nabídnout ohřívač motoru.

Erika vyjela odpoledne a kolem šesté večer byla na místě. Zvědavě se několik vteřin pozorovali a pak se podstatně delší dobu objímali.

Ve večerním šeru toho venku kromě osvětleného kostela moc k vidění nebylo, konzum i kavárna u Zuzany byly zavřené. Takže rychle vyrazili k domovu. Mikael připravoval večeři a Erika mezitím propátrala dům,

okomentovala western z padesátých let a ponořila se do jeho desek v pracovně. Povečeřeli jehněčí kotletky s bramborami zapečenými se šlehačkou – šílené kalorie – a pili k tomu červené víno. Mikael se pokusil zavést řeč na časopis, ale Erika neměla náladu probírat *Milénium*. Namísto toho dvě hodiny mluvili o tom, co tu nahoře Mikael dělá a jak se mu daří. Poté se odebrali prozkoumat, zda je postel dostatečně široká k tomu, aby se do ní vešli oba dva.

Třetí setkání s advokátem Bjurmanem bylo domluveno, poté přeloženo a nakonec definitivně stanoveno na pátou hodinu ve stejný pátek odpoledne. Při dřívějších schůzkách Lisbeth Salanderovou přijímala žena kolem padesátky navoněná pižmem a fungující jako sekretářka kanceláře. Tentokrát už byla sekretářka pryč a z advokáta Bjurmana bylo lehce cítit kořalku. Pokývl Salanderové, aby se usadila do křesla pro hosty, a nepřítomně listoval v papírech, a až po chvíli dal najevo, že si je vědom její přítomnosti.

Byl to nový výslech. Tentokrát se Bjurman Lisbeth Salanderové ptal na její sexuální život – což podle Lisbethina mínění patřilo výhradně k jejímu soukromí a neměla v úmyslu o tom diskutovat vůbec s nikým.

Po této návštěvě jí bylo jasné, že se k věci postavila nesprávně. Nejprve tiše mlčky seděla a vyhýbala se odpovědím na jeho otázky; advokát si to vysvětlil tak, že je stydlivá, zaostalá nebo že má co skrývat, a začal ji nutit k tomu, aby odpovídala. Salanderová si uvědomila, že se

nesmí nechat zatlačit do kouta, a začala mu dávat stručné a neurčité odpovědi, odpovídající dle jejího mínění uvedenému psychologickému profilu. Zmínila jakéhosi *Magnuse* – popsala ho jako stejně starého a docela hezkého počítačového programátora, který se k ní chová jako gentleman, zve ji do biografu a občas s ní jde do postele. *Magnus* byl čistá fikce vznikající zároveň s jejím vyprávěním, ale pro Bjurmana se tato novinka stala záminkou k tomu, aby následující hodinu věnoval podrobnému zmapování jejího sexuálního života. *Jak často provozujete sex?* Tu a tam. *Kdo je iniciativní – vy nebo on?* Já. *Používáte kondom?* Přirozeně – slyšela už o HIV. *Jaká je vaše oblíbená poloha?* No, obvykle na zádech. *Máte ráda orální sex?* Ach, počkejte vteřinku… *Dělala jste někdy anální sex?*

„Ne, šoustání do prdele mě nijak zvlášť nebere – ale co je vám do toho?“

To bylo jedinkrát, kdy Lisbeth Salanderová v Bjurmanově přítomnosti vypěnila. Byla si vědoma toho, jak by bylo možné její pohled interpretovat, takže se dívala dolů na podlahu, aby oči neprozradily její pocity. Když na něj opět pohlédla, tak se za psacím stolem šklebil. Lisbeth Salanderová okamžitě věděla, že v jejím životě nastane dramatický obrat. Odešla od advokáta Bjurmana s pocitem hnusu. Nebyla na to připravená. Palmgrena nikdy ani nepadlo se jí na něco takového ptát, zato jí byl vždycky

k dispozici, když si chtěla o něčem promluvit. Čehož využila jen zřídka.

Bjurman představoval *serious pain in the ass* a byl – jak pochopila – na nejlepší cestě stát se jejím *major problem.*

KAPITOLA 11

Sobota 1. února–úterý 18. února

V sobotu, během několika hodin, kdy bylo světlo, se šel Mikael s Erikou projít kolem chat v zálivu směrem k Östergårdenu. Ačkoli na ostrově Hedeby bydlel už měsíc, nikdy předtím se nevydal do vnitrozemí ostrova; zima s proměnlivými sněhovými bouřemi ho od takovýchto výkonů spolehlivě odradila. Ale tuto sobotu bylo slunečno a příjemně, úplně jako kdyby s sebou Erika přivezla náznak jarního počasí. Bylo jen pět stupňů pod nulou. Cestu lemovaly metrové závěje odklizeného sněhu. Když minuli domky, vešli do řídkého smrkového lesa a Mikaela překvapilo, že Jižní hora nad chatkami je mnohem vyšší a nepřístupnější, než se zdála být ze vsi. Ve vteřinových šotech si představoval, kolikrát si zde hrála Harriet Vangerová jako malá, ale poté ji vypudil z hlavy. Zhruba po kilometru les končil šikmo u plotu, kde začínala usedlost Östergården. Bylo vidět bílou dřevěnou budovu a velkou červenou stodolu. Rozhodli se, že nepůjdou dál, a vrátili se stejnou cestou.

Když míjeli vjezd k Vangerově statku, Henrik Vanger silně zaťukal na okno v horním patře a rozhodně jim zamával, aby šli nahoru. Mikael a Erika se na sebe podívali.

„Chceš se setkat s legendou našeho průmyslu?“ zeptal se Mikael.

„Nekouše?“

„V sobotu ne.“

Henrik Vanger je přijal ve dveřích své pracovny a potřásl si s nimi rukou.

„Já vás znám. Vy musíte být slečna Bergerová,“ pozdravil Henrik. „Mikael se ani slovem nezmínil, že máte v úmyslu navštívit Hedeby.“

Jednou z Eričiných základních vlastností byla schopnost okamžitě navázat přátelské vztahy s nejrůznějšími jedinci. Mikael ji vídal, jak uplatňuje svůj šarm na pětiletých chlapečcích, kteří byli po několika minutách zcela rozhodnuti opustit svou maminku. Zdálo se, že starci po osmdesátce nejsou žádnou výjimkou. Její výbuchy smíchu přímo probouzely chuť k jídlu. Po dvou minutách Erika i Henrik Vanger Mikaela naprosto ignorovali a klábosili spolu, jako by se znali od dětství – no, vzhledem k věkovému rozdílu alespoň od Eričina dětství.

Erika Henriku Vangerovi na úvod nenuceně vyspílala za to, že jejího zaměstnance odlákal kamsi do pustiny. Stařec odtušil, že pokud z různých tiskových zpráv správně pochopil, tak ho vyhodila právě ona, a jestli k tomu ještě

nedošlo, pak už je zřejmě na čase udělat v redakci trochu pořádek. Erika jeho tvrzení zvážila při řečnické pauze a kritickým okem hodnotila Mikaela. V takovémto případě, konstatoval Henrik Vanger, by mladému panu Blomkvistovi mohl selský venkovský život zřejmě jen prospět. S tím Erika souhlasila.

Pět minut probírali těmi nejprovokativnějšími větami Mikaelovo selhání. Mikael se na židli zaklonil a tvářil se dotčeně, ale svraštil čelo, když Erika udělala nějaké tajuplné dvojsmyslné poznámky, které mohly být narážkou nejen na jeho novinářské nedostatky, ale i na nedostatečné sexuální schopnosti. Henrik zaklonil hlavu a smál se na celé kolo.

Mikael byl překvapený; všechny komentáře byly míněny žertem, ale nikdy nezažil Henrika tahle veselého a uvolněného. Najednou před sebou viděl, jaký musel být o padesát let mladší – uf, o třicet let mladší – Henrik Vanger šaramantní svůdník a atraktivní lamač ženských srdcí. Nikdy se znovu neoženil. Určitě mu přišly do cesty nějaké ženy, ale téměř půl století zůstal starým mládencem.

Mikael se napil kávy a znovu nastražil uši, když si uvědomil, že rozhovor je najednou vážný a týká se *Milénia.*

„Pochopil jsem z rozhovoru s Mikaelem, že máte s časopisem problémy.“

Erika zašilhala po Mikaelovi. „Kdepak, nemluvil o vašich interních záležitostech a rozhodnutích, ale člověk by musel být slepý a hluchý, aby mu ušlo, že to s časopisem stejně jako s koncernem Vanger jde z kopce.“

„Ale my tu situaci nějak vyřešíme,“ odvětila Erika opatrně.

„O tom pochybuju,“ odtušil Henrik Vanger.

„A proč?“

„Podívejte, kolik máte zaměstnanců, šest? Jedno vydání po 21 000 výtiscích jednou měsíčně, tisk a distribuční místa… Potřebujete roční obrat řekněme deset milionů. Přibližně polovina téhle částky musí být zisky z inzerce.“

„A?“

„Hans-Erik Wennerström je pomstychtivý a nízký parchant, co jen tak snadno nezapomíná. O kolik inzerentů jste v posledních měsících přišli?“

Erika vyčkávavě seděla a pozorovala Henrika Vangera. Mikael přistihl sám sebe, jak zadržuje dech. Kdykoli se on nebo starý pán dotkli tématu *Milénium,* jednalo se buď o škádlivé poznámky, nebo o současnou situaci časopisu v souvislosti s Mikaelovými schopnostmi odvést v Hedestadu kvalitní práci. Mikael a Erika byli spoluzakladatelé a spolumajitelé časopisu, ale bylo zřejmé, že se Henrik obrací pouze na Eriku, jako se šéf obrací na jiného šéfa. Vysílali mezi sebou minisignály, které Mikael nedokázal pochopit ani dešifrovat, což mohlo souviset s tím, že on byl původem chudý syn norrlandského dělníka a ona dívka z lepší společnosti s bohatým mezinárodním rodokmenem.

„Mohla bych dostat ještě trochu kávy?“ zeptala se Erika. Henrik Vanger jí okamžitě nalil. „Fajn, domácí úkol jste splnil. Teče nám do bot. A dál?“

„Jak dlouho?“

„Máme půl roku na to, aby se situace obrátila. Maximálně osm, devět měsíců. Ale jednoduše nemáme dostatečný kapitál, abychom se udrželi déle.“

Starý pán hleděl s nevyzpytatelnou tváří z okna. Kostel stál pořád na svém místě.

„Věděli jste, že jsem byl kdysi majitelem časopisu?“

Mikael i Erika zavrtěli hlavou. Henrik Vanger se najednou zasmál.

„V padesátých a šedesátých letech nám patřilo šest norrlandských deníků. Byl to nápad mého táty – myslel, že bychom měli být politicky aktivní, abychom za sebou měli i média. Vlastně stále vlastníme *Hedestadského kurýra,* Birger Vanger je členem představenstva vlastníků. To je Haraldův syn,“ dodal směrem k Mikaelovi.

„A navíc komunální politik,“ konstatoval Mikael.

„I Martin je v představenstvu. Podporuje Birgera.“

„Proč jste ty noviny pustili?“ zeptal se Mikael.

„Restrukturalizace v šedesátých letech. Vydávání novin bylo svým způsobem spíše naším koníčkem než nutností. Když jsme potřebovali snížit rozpočet, noviny byly v sedmdesátých letech jednou z prvních nabídek k prodeji. Ale vím, co to znamená řídit časopis… Můžu vám položit jednu osobní otázku?“

Otázka byla namířena k Erice, ta pokrčila obočí a gestem Vangerovi naznačila, aby pokračoval.

„Mikaela jsem se na tohle neptal, a pokud nechcete odpovídat, nemusíte. Rád bych věděl, proč jste se do téhle šlamastyky dostali. Tak jak to bylo s tou Mikaelovou historkou? Byla pravdivá, nebo ne?“

Mikael s Erikou si vyměnili pohled. Nyní byl na řadě Mikael, aby se tvářil nevyzpytatelně. Erika vteřinu zaváhala a pak spustila.

„Měli jsme jednu zajímavou historku. Ale ve skutečnosti byla úplně o něčem jiném.“

Henrik Vanger přikývl, úplně jako by chápal, co tím Erika myslí. Ani Mikael to nepochopil.

„Nechci o tomhle diskutovat,“ utnul věc Mikael. „Podnikl jsem určité pátrání a napsal jsem článek. Měl jsem veškeré potřebné prameny. Pak se to nějak zvrtlo.“

„Ale měl jste přece podklady pro to, o čem jste psal?“ Mikael přikývl. Hlas Henrika Vangera se najednou zostřil.

„Nechci předstírat, že chápu, jak to ksakru mohlo takhle vybouchnout. Nenapadá mě ani žádná podobná historka, snad jen možná aféra Lundhal v *Expresu* v šedesátých letech, jestli jste o ní vy mladí ještě slyšeli. Byl váš pramen taky naprostý mýtoman?“ Henrik potřásl hlavou a tišším hlasem se obrátil na Eriku. „Byl jsem vydavatelem novin už dříve a můžu jim být zas. Co byste řekli ještě jednomu podílníkovi?“

Tato otázka přišla jako blesk z čistého nebe, ale Erika nevypadala ani v nejmenším překvapeně.

„Jak to myslíte?“ zeptala se.

Henrik Vanger se vyhnul odpovědi novou otázkou. „Jak dlouho se zdržíte v Hedestadu?“

„Zítra jedu domů.“

„Nebylo by vám proti mysli – samozřejmě vám a Mikaelovi – potěšit starého pána tím, že byste k němu přišli na večeři? v sedm hodin?“

„To se hodí výborně. Přijdeme rádi. Ale neodpověděl jste na mou otázku. Proč se chcete stát spoluvlastníkem *Milénia?*“

„Nevyhýbám se té otázce. Spíše bych ji chtěl prodiskutovat nad něčím k snědku. Musím si taky promluvit se svým advokátem, Dirchem Frodem, než se nějak konkrétně vyjádřím. Ale jednoduše vám můžu říct tolik, že mám na investování peníze. Pokud časopis přežije a začne znovu vynášet, bude to zisk i pro mě. Pokud – no, za starých časů jsem měl podstatně větší ztráty.“

Mikael již otevíral ústa, když mu Erika položila ruku na koleno.

„My s Mikaelem jsme tvrdě bojovali za to, abychom mohli být naprosto nezávislí.“

„Žvásty. Žádný člověk není naprosto nezávislý. Ale nemám v úmyslu ovládnout časopis a neustále hledat v jeho obsahu hnidy. Ten parchant Stenbeck byl kladně hodnocen

za to, že vydává *Moderní dobu,* takže já můžu stát za *Miléniem.* A navíc je to dobrý časopis.“

„Má to něco společného s Wennerströmem?“ zeptal se najednou Mikael. Henrik Vanger se usmál.

„Mikaeli, je mi přes osmdesát let. Jsou věci, u kterých lituju, že jsem je udělal, a jsou lidé, u kterých lituju, že jsem s nimi nezatočil. Ale, à propos,“ – opět se obrátil k Erice – „takováto investice je vázána minimálně jednou podmínkou.“

„Posloucháme,“ řekla Erika Bergerová.

„Mikael Blomkvist musí opět zaujmout pozici odpovědného vydavatele.“

„Ne,“ řekl okamžitě Mikael.

„Jo,“ odvětil Henrik Vanger stejně ostře. „Wennerström tak dostane ťafku, až vyjdeme s tiskovou zprávou o tom, že za *Miléniem* stojí Vangerovy podniky a že se zároveň vracíte jako odpovědný vydavatel. Je to ten naprosto nejjasnější signál, který můžeme vyslat – všichni pochopí, že se nejedná o převzetí moci a že se redakční politika nemění. A inzerenti, kteří zvažují, že by se stáhli, budou mít důvod si to ještě rozmyslet. Wennerström není všemocný. I on má nepřátele a jsou podniky, které budou chtít inzerovat.“

„Co tohle ksakru mělo znamenat?“ řekl Mikael ve stejném okamžiku, kdy Erika zavřela venkovní dveře.

„Myslím, že se tomu říká přípravné sondování před uzavřením nějakého obchodu,“ odpověděla Erika. „Nepověděl jsi mi, že je Henrik Vanger takovýhle miláček.“

Mikael se postavil před ní. „Ricky, ty jsi přesně věděla, o čem tenhle rozhovor bude.“

„Hey, toy boy. Jsou teprve tři hodiny a před tou večeří bych se chtěla hezky pobavit.“

V Mikaelovi se vařil vztek. Ale nikdy se na Eriku nedokázal zlobit dlouho.

Erika měla na sobě černé šaty, sáčko do pasu a lodičky, které si náhodou přibalila do malé cestovní tašky. Trvala na tom, že si Mikael musí vzít sako a kravatu. Mikael si navlékl černé kalhoty, šedou košili a tmavou vázanku a oblékl si šedé sako. Když přesně v sedm zaklepali u Henrika Vangera, ukázalo se, že mezi hosty je i Dirch Frode a Martin Vanger. Všichni měli sako a kravatu kromě Henrika, který se pyšnil motýlkem a hnědým kabátkem.

„Výhodou osmdesátníků je to, že si nikdo nevšimne, co mají na sobě,“ konstatoval.

Erika byla během celé večeře v úžasné náladě.

Když se později odebrali do salónu s otevřeným krbem a obdrželi skleničky s koňakem, začala diskuse nabývat na vážnosti. Až po téměř dvouhodinové debatě měli na stole nástin budoucí dohody.

Dirch Frode měl založit podnik, jehož absolutním vlastníkem bude Henrik Vanger a jehož vedení bude tvořit

pouze on sám, Frode a Martin Vanger. Podnik měl během čtyřletého období investovat částku, která překlene rozdíl mezi příjmy a výdaji *Milénia.* Tyto peníze budou pocházet z vlastních Henrikových zdrojů. Na oplátku bude Henrik Vanger zastávat viditelné místo ve vedení časopisu. Dohoda měla vypršet za čtyři roky, ale *Milénium* ji bude moci vypovědět už po dvou letech. Takovéto předčasné vypovězení smlouvy by však bylo nákladné, jelikož Henrika Vangera bude možné vyplatit pouze celou částkou, kterou do podniku vložil.

V případě Henrikova náhlého úmrtí by ho ve vedení listu po zbytek doby trvání dohody zastoupil Martin Vanger. Pokud Martin bude chtít v této činnosti pokračovat i nadále, bude se po vypršení smlouvy moci rozhodnout sám. Martina Vangera však těšila představa, že dá Hansi-Eriku Wennerströmovi za vyučenou. A Mikael si říkal, z čeho tahle nenávist mezi nimi vlastně pramení.

Když dokončili předběžnou verzi dohody, naplnil Henrik Vanger koňakové sklenky. Naklonil se k Mikaelovi a tichým hlasem mu vysvětlil, že nová smlouva nemá žádný vliv na dohodu mezi nimi dvěma.

Také se rozhodli, že toto nové uspořádání bude kvůli maximálnímu mediálnímu účinku oznámeno stejného dne, kdy si Mikael Blomkvist v polovině března půjde odpykat svůj trest do vězení. Spojení nanejvýš negativní události s novým uspořádáním bylo z hlediska PR tak naprosto chybné, že mohlo Mikaelovy pomlouvače pouze zmást a

poskytnout co největší pozornost nástupu Henrika Vangera. Ale všichni si uvědomovali jeho logiku – bylo také signálem toho, že morová vlajka vyvěšená před redakcí *Milénia* je stažena a že časopis má své ochránce, kteří jsou ochotni se proti tvrdému útoku tvrdě bránit. Vangerovy podniky se sice nacházejí v krizi, ale stále je to mohutný průmyslový koncern, který bude v případě potřeby hrát ofenzivně.

Celý rozhovor byl diskusí mezi Erikou na jedné straně a Henrikem a Martinem na straně druhé. Nikdo se nezeptal Mikaela, co si o věci myslí on.

Pozdě v noci ležel Mikael s hlavou na Eričině hrudi a díval se jí do očí.

„Jak dlouho už s Henrikem Vangerem o téhle dohodě víte?“ ptal se.

„Asi týden,“ usmála se.

„Ví o tom Christer?“

„Samozřejmě.“

„Proč jsem se o tom nedozvěděl já?“

„Proč bych měla pro všechno na světě o tomhle diskutovat s tebou? Odešel jsi z postu odpovědného vydavatele, odešel jsi z redakce i z vedení a usadil ses někde v lesích.“

Mikael o věci chvíli přemýšlel.

„Chceš tím říct, že si zasloužím, aby se se mnou jednalo jako s idiotem.“

„To jo,“ odvětila Erika s důrazem.

„Musela jsi na mě být vážně naštvaná.“

„Mikaeli, nikdy jsem se necítila tak zatraceně mizerně, tak opuštěná a podvedená, jako když jsi odešel z redakce. Nikdy předtím jsem na tebe neměla takový vztek.“ Pevně ho chytila za vlasy a stáhla ho dolů do postele.

Když Erika v neděli opustila Hedeby, měl Mikael na Henrika takovou zlost, že nechtěl riskovat střet s ním ani s někým jiným z jeho klanu. Namísto toho zajel do Hedestadu a strávil odpoledne procházkou po městě, návštěvou knihovny a popíjením kávy v cukrárně. Večer šel do kina na *Pána prstenů,* kterého dosud neviděl, přestože premiéra proběhla už před rokem. Najednou měl pocit, že skřeti jsou na rozdíl od lidí jednoduché a nekomplikované bytosti.

Večer zakončil v hedestadském McDonaldu a do Hedeby se vrátil před půlnocí posledním autobusem. Uvařil si kávu, posadil se ke kuchyňskému stolu a vyndal desky. Četl do čtyř hodin rána.

Ve vyšetřování Harriet Vangerové existovalo několik otazníků, které vyvstávaly tím zřetelněji, čím více se Mikael seznamoval s dokumentací. Nebyly to žádné revoluční objevy, které by udělal na vlastní pěst, spíše problémy, které po dlouhá období zaměstnávaly komisaře Morella, dokonce i ve volném čase.

Během posledního roku života se Harriet Vangerová změnila. Tuto proměnu bylo do jisté míry možné zdůvodnit

krizí, kterou v určitém období svého dospívání prodělává každý mladý člověk. Harriet dospívala, ale kamarádi ze školy, učitelé a více členů rodiny potvrdilo fakt, že začala být uzavřená a zamlklá.

Mladá dívka, která byla před dvěma lety naprosto normální a veselá a chodila ven s kamarády, se najednou začala od svého okolí distancovat. Ve škole se stále držela svých přátel, ale způsobem, který její kamarádi popsali jako „neosobní“. Toto slovo, užité Harrietinou přítelkyní, bylo pro Morella dostatečně neobvyklé k tomu, aby si ho zaznamenal a pokračoval v kladení dalších otázek. Dostalo se mu vysvětlení, že Harriet přestala mluvit o sobě, nebavilo ji probírat klepy a důvěrnosti.

V dětství byla Harriet křesťankou stejným způsobem jako ostatní děti – nedělní škola, večerní modlitba a konfirmace. Vypadalo to, že se během posledního roku stala věřící. Četla bibli, chodila pravidelně do kostela. Neobracela se však na pastora Ottu Falka na ostrově Hedeby, který byl přítelem rodiny Vangerů, ale na jaře vyhledávala jakési letniční hnutí v Hedestadu. Její angažovanost u letničních však dlouho netrvala. Již po dvou měsících sbor opustila a namísto toho začala číst knihy o katolické víře.

Pubertální náboženské poblouznění? Možná, ale nikdo jiný v rodině Vangerů nijak zvlášť zbožný nebyl a bylo těžké zjistit, jakými impulzy se její myšlenky řídily. Jedním z vysvětlení Harrietina zájmu o Boha zřejmě mohlo být i to, že se jí rok předtím utopil otec. Gustaf Morell každopádně

došel k závěru, že se v Harrietině životě muselo odehrát něco, co ji ovlivnilo, ale je těžké říct, co to bylo. Morell stejně jako Henrik Vanger věnoval spoustu času rozhovorům s jejími kamarádkami, aby tak našli někoho, komu se Harriet případně mohla svěřit.

Určité naděje vkládali do o dva roky starší Anity Vangerové, dcery Haralda Vangera, která na ostrově Hedeby trávila léto roku 1966 a zjevně si s Harriet byly velmi blízké. Ale ani Anita Vangerová jim neposkytla žádné zvláštní informace. Kamarádily se spolu během léta, chodily se koupat, na procházky, mluvily spolu o filmech, popových skupinách a knížkách. Harriet byla s Anitou při jejích cvičných jízdách. Jednou se spolu trochu opily vínem, které ukradly doma. Kromě toho bydlely několik týdnů úplně samy v Gottfriedově chatě na nejvzdálenějším konci ostrova, v malém selském stavení, které postavil Harrietin otec na začátku padesátých let.

Otázky o soukromých myšlenkách a pocitech Harriet Vangerové zůstaly nezodpovězeny. Mikael však v popisech zaznamenal určité nesrovnalosti; údaje o Harrietině uzavřenosti většinou pocházely od jejích kamarádů a do určité míry i od členů rodiny, avšak Anitě Vangerové Harriet uzavřená rozhodně nepřipadala. Mikael si poznamenal, že tuto otázku příležitostně probere s Henrikem.

Poněkud konkrétnějším otazníkem, jemuž Morell věnoval podstatně více pozornosti, byla matoucí část Harrietina kalendáře, krásně vázaného vánočního dárku, který dostala rok před svým zmizením. První část kalendáře obsahovala denní rozvrh den po dni; tam si Harriet zaznamenávala schůzky, data písemek na gymnáziu, úkoly a jiné věci. V kalendáři bylo dostatek místa na deníkové zápisky, ale deník si Harriet psala velmi sporadicky. V lednu začala ambiciózně několika krátkými poznámkami o tom, s kým se setkala o vánočních prázdninách, a pár komentáři ke zhlédnutým filmům. Poté nic osobního nenapsala až do začátku prázdnin, kdy se možná – podle toho, jak si člověk její poznámky vyložil – na dálku zajímala o nejmenovaného chlapce.

Stránky s telefonními čísly však obsahovaly skutečnou záhadu. Ozdobným písmem v abecedním pořádku tam byli uvedeni členové rodiny, spolužáci, někteří učitelé, členové letničního hnutí a jiné snadno identifikovatelné osoby z jejího okolí. Na úplně poslední stránce telefonního seznamu bylo pět jmen a pět telefonních čísel – zcela osamocených a vlastně úplně mimo abecední pořádek. Tři ženská jména a dvě iniciály.

Magda – 32016
Sára – 32109
RJ – 30112
RL – 32027

Mari – 32018

Pětimístné cifry s předčíslím 32 byla telefonní čísla v Hedestadu v šedesátých letech. Vymykající se telefon začínající číslicí 30 zavedl stopu do vesnice Norrbyn mimo Hedestad. Jediným problémem komisaře Morella byla skutečnost, že poté, co se začal systematicky pokoušet kontaktovat všechny z okruhu Harrietiných známých, neměl nikdo z nich ani tušení, komu tato telefonní čísla patří.

První číslo „Magda“ vypadalo slibně. Bylo to číslo do obchodu s látkami a šicími potřebami v Parkové ulici 12. Tento telefon patřil Margot Lundmarkové, jejíž matka se opravdu jmenovala Magda a občas mívala externí zakázky mimo obchod. Magdě však bylo šedesát devět let a neměla ani ponětí o tom, kdo byla Harriet Vangerová. Neexistovaly ani žádné důkazy pro to, že by Harriet tento obchod někdy navštívila nebo v něm nakupovala. Šití k jejím koníčkům rozhodně nepatřilo.

Druhé telefonní číslo „Sára“ patřilo rodině s malými dětmi jménem Toressonovi, bydlící na Západní ulici na druhé straně nádraží. Rodina se skládala z Anderse, Moniky a dětí Jonase a Petera, které v době Harrietina zmizení byly v předškolním věku. Žádnou Sáru v rodině neměli a o Harriet Vangerové nevěděli nic jiného než to, co slyšeli z médií o jejím pohřešování. Jediným vágním pojítkem mezi Harriet a rodinou Toressonů byl fakt, že Anders, pokrývač, pracoval o rok dříve několik týdnů na nové taškové střeše

školy, kam chodila Harriet do devítky. Existovala tedy teoretická možnost, že se tehdy mohli setkat, ale bylo to krajně nepravděpodobné.

Zbývající tři čísla vedla do podobných slepých uliček. Iniciála „RL“ u čísla 32027 opravdu patřila jakési Rosemarii Larssonové. Bohužel byla již dávno mrtvá.

Kriminální inspektor Morell věnoval během zimy 1966–67 velkou část svých vyšetřování pokusům o vysvětlení faktu, proč si Harriet tato jména a čísla zaznamenala.

První dohad byl poměrně logicky založen na tom, že telefonní čísla představují jakýsi osobní kód – proto se Morell pokusil vžít se do způsobu uvažování dospívající dívky. Jelikož série čísel začínajících na 32 evidentně odkazovala k Hedestadu, trápil se přehazováním zbývajících tří číslic. 32601 ani 32160 ho k žádné Magdě nedovedly. Jak Morell ve své číselné mystice pokračoval, byl samozřejmě přesvědčen o tom, že pokud přehodí dostatečné množství cifer, dříve či později najde nějaké pojítko s Harriet Vangerovou. Pokud například přičetl ke každé ze tří posledních číslic v čísle 32016 jedničku, bylo výsledkem číslo 32127 – což byl telefon do kanceláře advokáta Dircha Frodeho v Hedestadu. Problémem bylo pouze to, že takovéto pojítko nebylo k ničemu. Navíc nikdy neobjevil žádný kód, kterým by mohl vysvětlit všech pět čísel zároveň.

Morell své úvahy rozšířil. Nemohla by ta čísla znamenat něco jiného? Poznávací značky automobilů v šedesátých letech obsahovaly kód kraje a pět čísel – slepá ulička.

Poté komisař čísla opustil a zaměřil se na jména. Zašel tak daleko, že si obstaral seznam veškerých osob v Hedestadu, které se jmenovaly Mari, Magda a Sára, případně měly iniciály RL, respektive RJ. Tím získal seznam celkem tří set sedmi lidí. Mezi nimi opravdu bylo všech dvacet devět podezřelých, kteří měli s Harriet něco společného; jeden spolužák z devítky se jmenoval Roland Jacobsson, RJ. Znali se však jen zběžně, a když Harriet začala chodit na gymnázium, kontakt zcela přerušili. A navíc tam nebyla žádná souvislost s telefonním číslem.

Tajemství telefonního seznamu zůstalo nevyřešené.

Čtvrté setkání s advokátem Bjurmanem nepatřilo k jejich plánovaným schůzkám. Lisbeth Salanderová byla nucena mu zavolat.

Druhý týden v únoru zahynul laptop Lisbeth Salanderové při nehodě, která byla natolik zbytečná, že Lisbeth pocítila frustrovanou krvežíznivost. Jela na kole na schůzi do Milton Security a chtěla ho zaparkovat za sloup v garáži. Když položila batoh na podlahu, aby se dostala k zámku u kola, couval ven tmavočervený Saab. Salanderová stála zády k němu a uslyšela praskání v batohu. Řidič auta si ničeho nevšiml a bezstarostně zmizel ve výjezdu z garáže.

V batohu byl její bílý iBook Apple s harddiskem 25 Gb s pamětí 420 Mb RAM, vyrobený v lednu 2002 a vybavený 14palcovým displejem. Když ho kupovala, představoval u Apple *state of the art.* Počítače Lisbeth Salanderové byly drahé konfigurace, vybavené nejnovějším softwarem – počítačová výbava byla celkem vzato jedinou extravagantní položkou na účtu jejích výdajů.

Když Lisbeth otevřela batoh, nezbývalo jí než konstatovat, že víko počítače je zničené. Zapojila přístroj do sítě a pokusila se ho zapnout; počítač však ze sebe nevydal ani smrtelné zachroptění. Pak laptop odnesla do Timmyho *MacJesus Shop* na Spálené ulici v naději, že bude možné zachránit alespoň část harddisku. Po chvíli mechanických pokusů Timmy potřásl hlavou.

„Sorry. Je po nadějích," konstatoval. „Můžeš mu vypravit parádní pohřeb."

Ztráta počítače byla deprimující, ale neznamenala žádnou katastrofu. Lisbeth Salanderová s ním během roku, kdy ho vlastnila, vycházela naprosto výborně. Všechny dokumenty byly zálohované a doma měla starší počítač Mac G3 a navíc starý laptop Toshiba PC, na kterých mohla pracovat. Ale – *zatraceně* – potřebovala rychlou a moderní bednu.

Nebylo tedy nijak překvapivé, když zakotvila u nejlepší myslitelné alternativy: u novinky na trhu, Apple PowerBooku G4/1.0 GHz v hliníkové kapotě s procesorem PowerPC 7451 s AltiVec Velocity Engine, pamětí 960 MB

RAM a harddiskem 60 GB, BlueTooth a vestavěnou vypalovačkou CD a DVD.

Především ale měl ve světě laptopů jako první 17-palcový displej s rozlišením 1440×900 pixelů s grafikou NVIDIA, což šokovalo všechny počítačové nadšence a deklasovalo veškeré ostatní výrobky na trhu.

Pokud šlo o hardware, byl to Rolls Royce mezi přenosnými počítači, ale touhu Lisbeth Salanderové podnítila především jednoduchá finesa; klávesnice byla podsvícená, takže by na klávesy viděla i v naprosté tmě. Jak jednoduché. Proč to nikoho nenapadlo dřív?

Byla to láska na první pohled.

Ale stála 38 000 korun s DPH.

A *to* byl problém.

Lisbeth si laptop každopádně v MacJesus objednala, a protože tam obvykle nakupovala veškeré své počítačové doplňky, dostala slušnou slevu. O několik dní později si Lisbeth Salanderová spočítala výdaje. Pojištění jejího nešťastného nebožtíka by pokrylo slušnou část nového počítače, ale se spoluúčastí a cenovým rozdílem jí přesto chybělo skoro 18 000 korun. Doma měla v plechovce na kávu 10 000, aby měla vždycky po ruce nějakou hotovost, ale celou částku by to nepokrylo. O advokátu Bjurmanovi neměla valné mínění, ale kousla do kyselého jablka, zavolala svému poručníkovi a vysvětlila mu, že potřebuje peníze na nečekaný výdaj. Bjurman odpověděl, že na ni přes den nemá čas. Salanderová odvětila, že vypsání šeku na

10 000 by mu trvalo dvacet vteřin. Bjurman odpověděl, že nemůže vypisovat bianko šeky, ale pak se vzdal a po chvíli přemýšlení stanovil termín schůzky na půl osmé večer po své pracovní době.

Mikael Blomkvist si přiznal, že pro posuzování policejního vyšetřování nemá dostatečné kompetence, ale přesto došel k závěru, že kriminální inspektor Morell byl neobyčejně svědomitý a vykonal mnohé nad rámec svých pracovních povinností. I když Mikael formální vyšetřovací protokol odložil, Morell se opět objevil jako aktér v Henrikových vlastních poznámkách; spřátelili se a Mikael by rád věděl, jestli byl Morell stejně posedlý jako průmyslník. Došel k závěru, že Morellovi sotva mohlo něco uniknout. Odpověď na záhadu Harriet Vangerové v téměř dokonalém policejním protokolu nenajde. Veškeré myslitelné otázky již byly položeny a veškeré stopy prověřeny, i ty očividně scestné.

Mikael dosud nepřečetl celý vyšetřovací protokol, ale čím dále se v něm dostával, tím více mu sledované stopy a tipy připadaly obskurnější. Neočekával, že by našel něco, co by jeho předchůdci ušlo, a nedokázal se rozhodnout, jak by on sám měl k tomuto problému přistupovat. Nakonec v něm uzrálo přesvědčení: jedinou reálnou a schůdnou cestou bude prošetření psychologických pohnutek veškerých zúčastněných osob.

Hlavní otazník se týkal samotné Harriet. Jaká vlastně byla?

Z okna svého domku Mikael viděl, že světlo v horním patře domu Cecílie Vangerové se rozsvěcuje kolem páté hodiny odpoledne. O půl osmé, právě když začaly v televizi zprávy, u ní zaklepal na dveře. Cecílie otevřela oblečená v županu a pod žlutým froté ručníkem měla mokré vlasy. Mikael se ihned omluvil, že ruší, a učinil náznak toho, že odchází, ale Cecílie mu pokynula, aby šel do kuchyně. Zapnula kávovar a na několik minut odběhla do horního patra. Když se vrátila, měla na sobě džíny a kostkovanou flanelovou košili.

„Už jsem si začínala myslet, že nemáte odvahu mě přijít navštívit."

„Měl jsem vám předem zavolat, ale viděl jsem, že se u vás svítí, a to mě inspirovalo."

„Já jsem viděla, že se u vás svítí celou noc. A často chodíte po půlnoci na procházku. Jste noční pták?"

Mikael pokrčil rameny. „Už to tak bude." Pohlédl na několik učebnic, které stály vyrovnané na okraji kuchyňského stolu. „Stále vyučujete, ředitelko?"

„Ne, jako ředitelka to nestíhám. Ale učila jsem dějepis, náboženství a společenské vědy. A ještě mi nějaký ten rok zbývá."

„Zbývá?"

Cecílie se usmála. „Je mi padesát šest let. Brzy půjdu do penze."

„Nevypadáte na víc než na padesát, spíš na něco přes čtyřicet.“

„Jste pěkný lichotník. Kolik je vám?“

„Hodně přes čtyřicet,“ zalhal Mikael.

„A ještě nedávno vám bylo dvacet. Jak jen to utíká. Myslím ten život.“

Cecílie Vangerová nalila kávu a zeptala se Mikaela, jestli má hlad. Odpověděl, že už jedl; což byla pravda s určitou modifikací. Na vaření se vykašlal a vzal si místo toho chleba. Hlad však neměl.

„Tak copak vás ke mně přivedlo? Už nastal čas otázek?“

„Upřímně řečeno… otázky mě k vám nepřivedly. Myslím, že jsem vás jen chtěl navštívit.“

Cecílie Vangerová se najednou usmála.

„Jste odsouzený k pobytu ve vězení, odstěhujete se do Hedeby, prohrabáváte se v materiálech týkajících se Henrikova koníčku, v noci nespíte, chodíte v příšerné zimě na dlouhé procházky… zapomněla jsem na něco?“

„Můj život za moc nestojí.“ Mikael jí oplatil úsměv.

„Kdo byla ta žena, co u vás byla přes víkend na návštěvě?“

„Erika… je šéfredaktorkou *Milénia*.“

„Vaše přítelkyně?“

„Ne tak docela. Je vdaná. Spíš jsem kamarád a ‚*occasional lover*‘.“

Cecílie Vangerová se rozesmála na celé kolo.

„Co je na tom tak legračního?“

„Způsob, jakým jste to řekl. *Occasional lover.* Tenhle výraz se mi líbí.“

Mikael se rozesmál. Najednou měl Cecílii Vangerovou rád.

„Taky bych potřebovala nějakého ‚*occasional lover*‘,“ řekla Cecílie.

Skopla pantofle a položila mu nohu na koleno. Mikael jí automaticky položil ruku na nohu a dotkl se její kůže. Na vteřinu zaváhal – cítil, že se dostává do zcela nečekaných a neznámých vod. Ale opatrně jí začal palcem masírovat chodidlo.

„Taky jsem vdaná,“ pronesla Cecílie Vangerová.

„Já vím. Ve vangerovském klanu se lidé nerozvádějí.“

„S manželem jsem se neviděla skoro dvacet let.“

„Co se stalo?“

„To se vás netýká. Už jsem se nemilovala… hm, teď jsou to tři roky.“

„To mě překvapuje.“

„A pročpak? Je to otázka nabídky a poptávky. Rozhodně nechci stálého přítele, ženatého muže nebo s někým bydlet. Nejlépe je mi samotné. A kde mám vzít partnera na sex? Nějakého učitele ze školy – ale to se mi nezdá. Některého žáka? To by bylo sousto pro místní drbny. Potrpí si zejména na lidi s příjmením Vanger. A tady na ostrově žijí jen příbuzní nebo ženatí muži.“

Cecílie se zaklonila a políbila ho na krk.

„Šokuju vás?“

„Ne. Ale nevím, jestli je to dobrý nápad. Pracuju pro vašeho strýce.

„Já jsem zřejmě ten poslední, kdo by si pouštěl pusu na špacír. Ale upřímně řečeno, Henrik by proti tomu pravděpodobně nic neměl.“

Cecílie se na něj obkročmo posadila a políbila ho na ústa. Vlasy měla stále vlhké a voněla šamponem. Mikael jí nemotorně rozepínal knoflíčky a stáhl jí flanelovou košili přes ramena. Cecílie se neobtěžovala tím, že by nosila nějakou podprsenku. Přitiskla se k němu, když ji líbal na prsa.

Advokát Bjurman obešel stůl a seznámil Lisbeth se stavem jejího účtu – ten už beztak znala do posledního pětníku, ale nemohla s ním sama disponovat. Bjurman jí stál za zády. Najednou jí začal masírovat zátylek a ruka mu sklouzla přes její levé rameno na prsa. Položil jí dlaň na pravé ňadro a ponechal ji tam. Když se zdálo, že se Lisbeth nebrání, objal jí prs. Lisbeth Salanderová klidně seděla. V zátylku cítila Bjurmanův dech a studovala nůž na dopisy na jeho psacím stole; volnou rukou by na něj snadno dosáhla.

Ale Lisbeth neudělala nic. Pokud jí v průběhu let Holger Palmgren něco vštípil do hlavy, pak to byla skutečnost, že impulzivní chování vede k problémům, a ty problémy můžou mít nepříjemné následky. Nikdy neudělala nic, aniž by předtím zvážila všechny důsledky.

Začínající sexuální násilí – které by v právnické terminologii bylo popsáno jako sexuální obtěžování a zneužívání osoby v závislém postavení a teoreticky by mohlo Bjurmanovi vynést dva roky vězení – trvalo jen několik krátkých vteřin. Bylo však dostatečně dlouhé k tomu, aby Lisbeth pochopila, že tato hranice bude opětovně překročena. Pro Lisbeth Salanderovou bylo přehlídkou nepřátelských vojenských sil – náznakem toho, že kvůli jejich přesně definovanému právnímu vztahu je vůči němu bezbranná, a je mu tak vydána na milost a nemilost. Když se jejich oči o několik vteřin později setkaly, měl Bjurman pootevřená ústa a z jeho obličeje vyčetla chtíč. Její vlastní tvář byla zcela bezvýrazná.

Bjurman odkráčel zpět na svou stranu psacího stolu a posadil se do pohodlného koženého křesla.

„Nemůžu vám jen tak beze všeho napsat šek," prohlásil najednou. „Na co potřebujete tak drahý počítač? Jsou mnohem levnější přístroje, na kterých se dají hrát počítačové hry."

„Chtěla bych svými penězi disponovat jako předtím."

Advokát Bjurman jí věnoval soucitný pohled.

„Uvidíme, co s touhle věcí provedeme. Nejprve se musíte naučit být společenská a dokázat se s lidmi dohodnout."

Úsměv by advokátu Bjurmanovi zřejmě ztuhl na rtech, kdyby za bezvýraznýma očima uměl číst její myšlenky.

„Myslím, že z nás budou dobří přátelé," prohlásil Bjurman. „Musíme si důvěřovat."

Když Lisbeth neodpovídala, ozřejmil jí to.

„Jsi přece už dospělá ženská, Lisbeth."

Salanderová přikývla.

„Pojď sem," řekl Bjurman a natáhl k ní ruku.

Lisbeth Salanderová upírala několik vteřin pohled na nůž na dopisy, pak se zvedla a šla k němu. *Důsledky.* Vzal její ruku a přitiskl si ji na poklopec. Přes tmavé gabardénové kalhoty cítila jeho přirození.

„Když na mě budeš hodná, tak na tebe budu taky hodný," řekl Bjurman.

Stála strnule jako solný sloup, když jí položil druhou ruku na zátylek a stlačil ji do pokleku tak, že měla obličej u jeho rozkroku.

„Tohle jsi už dělala, že jo," odtušil Bjurman, když si rozepínal poklopec. Voněl, jako by se těsně předtím umyl mýdlem a vodou.

Lisbeth Salanderová odvrátila tvář na stranu a snažila se vstát, ale Bjurman ji držel pevně. Čistě z hlediska síly to pro něj nebyl žádný zápas; měla sotva 40 kilo proti jeho 95. Chytil jí hlavu oběma rukama a otočil ji tak, že se dívali vzájemně do očí.

„Když na mě budeš hodná, tak na tebe budu taky hodný," zopakoval. „Pokud budeš dělat potíže, můžu tě na zbytek života nechat zavřít do blázince. To by se ti líbilo?"

Lisbeth neodpověděla.

Zavrtěla hlavou.

„To by se ti líbilo?“ zopakoval advokát.

Bjurman počkal, dokud Lisbeth nesklopila pohled jako náznak toho – jak to pochopil –, že se mu poddává. Pak si ji přitáhl blíž. Lisbeth Salanderová rozevřela rty a vzala ho do úst. Celou dobu ji držel za zátylek a násilím ji k sobě tiskl. Během jeho desetiminutového přirážení měla neustálé dávivé reflexy; když se konečně udělal, držel ji tak pevně, že mohla sotva dýchat.

Dovolil jí použít malý záchod před svou kanceláří. Lisbeth Salanderová se třásla po celém těle a pokoušela se zbavit skvrn na tričku. Jedla jeho zubní pastu, aby tu chuť potlačila. Když opět vešla do jeho kanceláře, seděl Bjurman za stolem, jako by se nic nestalo, a listoval v papírech.

„Posaď se, Lisbeth,“ pobídl ji, aniž na ni pohlédl. Lisbeth se posadila. Nakonec k ní obrátil pohled a usmál se.

„Teď už jsi přece dospělá, že ano, Lisbeth?“

Lisbeth přikývla.

„Pak se musíš naučit, jak si hrajou dospělí,“ prohlásil Bjurman. Užíval tón, jakým se mluví s dětmi. Lisbeth neodpovídala. Na jeho čele se objevila malá vráska.

„Myslím, že by nebyl nejlepší nápad povídat o našich hrách někomu jinému. Přemýšlej – kdo by ti věřil? Mám papíry na to, že nejsi příčetná. Bylo by to tvé slovo proti mému. Co myslíš, čí slovo by mělo větší váhu?“

Povzdechl si, když Lisbeth stále neodpovídala. Najednou ho podráždilo, že tu sedí zcela mlčky a pozoruje ho – ale ovládl se.

„My dva budeme dobří přátelé,“ řekl Bjurman. „Myslím, že bylo od tebe chytré se na mě dnes obrátit. Za mnou můžeš přijít kdykoli.“

„Potřebuju 10 000 na počítač,“ pronesla najednou Lisbeth tichým hlasem, úplně jako by navázala na předcházející rozhovor.

Advokát Bjurman pozvedl obočí. *Ta umíněná mrcha. Vždyť je naprosto zaostalá.* Podal jí šek, který vypsal, zatímco byla na záchodě. *Lepší než nějaká kurva; zaplatím jí jejími vlastními penězi.* Nadřazeně se usmál. Lisbeth Salanderová vzala šek a odešla.

KAPITOLA 12

Středa 19. února

Pokud by Lisbeth Salanderová byla běžným občanem, s největší pravděpodobností by zavolala na policii a oznámila znásilnění ihned poté, co opustila Bjurmanovu kancelář. Modřiny na zátylku a na hrdle stejně jako Bjurmanova signatura v podobě skvrn od spermatu s jeho DNA na těle a šatech by po technické stránce představovaly pádný důkaz. I kdyby se advokát Bjurman snažil vykroutit tvrzením, že *ona to chtěla taky,* případně *provokovala mě, to ona mi ho chtěla vykouřit* a jinými vytáčkami, které obvykle sexuální násilníci uvádějí, přesto by se dopustil tolika přestupků proti svému poručnictví, že by nad ní okamžitě ztratil moc. V důsledku takovéhoto udání by Lisbeth Salanderová pravděpodobně dostala skutečného advokáta zběhlého v případech znásilnění žen, což by posléze zřejmě vedlo k diskusi o jádru problému – totiž o její nesvéprávnosti.

Od roku 1989 už pro zletilé občany neexistuje pojem *nesvéprávnost.*

Existují dva stupně zastupování při nezpůsobilosti k právním úkonům – opatrovnictví a poručnictví.

Opatrovník poskytuje dobrovolnou pomoc osobám, které mají z různých příčin problém zvládnout každodenní záležitosti, placení účtů nebo péči o vlastní hygienu. Za opatrovníka bývá často ustanoven příbuzný nebo blízký známý. Pokud takováto blízká osoba chybí, může opatrovníka stanovit sociální odbor. Opatrovnictví je mírnější formou poručnictví, kdy svěřená osoba – nezpůsobilá k právním úkonům – může disponovat svými příjmy a činí rozhodnutí po poradě s opatrovníkem.

Poručnictví představuje podstatně tvrdší formu kontroly, kdy je poručenec zbaven práva spravovat své finance a rozhodovat v různých otázkách. Přesná formulace znamená, že poručník přebírá veškerou *způsobilost k právním úkonům* svého poručence. Ve Švédsku je pod poručnictvím asi čtyři tisíce osob. Nejběžnější příčinou poručnictví je zjevné psychické onemocnění nebo porucha v souvislosti s nadměrným užíváním alkoholu a omamných látek. Menší část tvoří osoby trpící stařeckou demencí. Překvapivě mnoho osob svěřených do poručnictví jsou relativně mladí lidé pod třicet pět let. K nim patřila i Lisbeth Salanderová.

Zbavit člověka kontroly nad jeho životem, tedy nad jeho bankovním účtem, je jedním z nejurážlivějších opatření, k nimž může demokracie přistoupit, tím spíše, pokud se jedná o mladé lidi. Je to urážlivé i v případě, kdy se smysl tohoto opatření zdá být dobře míněný a sociálně vhodný.

Otázky týkající se poručenství jsou potencionálně velmi citlivými politickými záležitostmi, omezenými rigorózními ustanoveními a kontrolovanými Vrchním poručnickým soudem. Tento soud spadá pod krajskou radu a jeho činnost je sledována ombudsmanem pro právní záležitosti.

Vrchní poručnický soud obvykle pracuje pod tvrdým dohledem. Vezmeme-li však v úvahu choulostivé otázky, které tato instituce řeší, je překvapivé, jak málo stížností nebo skandálů se odhalí v médiích.

Ojediněle se vyskytnou zprávy o tom, že proti nějakému opatrovníkovi nebo poručníkovi byla vznesena žaloba za zpronevěru prostředků svého klienta nebo za to, že mu bez dovolení prodal byt a peníze strčil do vlastní kapsy. Tyto případy jsou však relativně vzácné, což může znamenat dvě věci: buď to, že instituce konají svou práci mimořádně dobře, nebo to, že klient nemá možnost si stěžovat, případně se věrohodným způsobem dovolat novinářů a institucí.

Povinností Vrchního poručnického soudu je každoročně prošetřit, zda nebyla zavdána příčina k žádosti o zrušení poručnictví. Jelikož Lisbeth Salanderová se neustále odmítala podrobit psychiatrickému vyšetření – se svými lékaři si nikdy nevyměnila ani zdvořilostní *dobré ráno* –, úřady neshledaly důvod ke změně svého rozhodnutí. Následně došlo ke statu quo a Lisbeth tak byla rok po roce svěřována do poručnictví.

Litera zákona však také stanovuje, *že poručnictví je nutno přizpůsobit každému jednotlivému případu.* Holger

Palmgren to interpretoval tak, že klidně nechal Lisbeth Salanderovou, aby sama spravovala své finance i svůj život. Palmgren do puntíku plnil nařízení úřadů a každý měsíc napsal zprávu a sestavoval výroční přehled, ale kromě toho bral Lisbeth Salanderovou jako kteroukoli normální mladou ženu a nevměšoval se do její volby životního stylu nebo přátel. Byl toho mínění, že jemu ani společnosti není nic po tom, jestli tato mladá dáma chce mít v nose kroužek a na krku tetování. Tento poněkud svérázný přístup k rozhodnutí soudu byl příčinou toho, že spolu tak dobře vycházeli.

Dokud byl Holger Palmgren jejím poručníkem, Lisbeth Salanderová nikdy nijak zvlášť nepřemýšlela o svém právním postavení. Advokát Nils Bjurman si však poručnictví vyložil zcela jinak.

Lisbeth Salanderová byla nyní jednou provždy jiná než všichni ostatní lidé. O právnických otázkách měla jen velmi povrchní povědomí – byla to oblast, o niž nikdy neměla důvod se zajímat – a její důvěra v moc policie byla celkem vzato nulová. Policie pro ni znamenala vágně definovanou nepřátelskou sílu, jejíž praktické zásahy se během let skládaly z toho, že ji policisté někde sebrali nebo ji ponižovali. Její poslední zkušenost s policií se odehrála v květnu loňského roku, kdy na cestě do Milton Security přecházela Götskou ulici a najednou stála tváří v tvář pouličnímu policistovi vybavenému helmou, který Lisbeth zcela bezdůvodně uhodil obuškem do ramene. Jejím

spontánním impulzem byl okamžitý násilný protiútok lahví Coca-Coly, kterou náhodou držela v ruce. Naštěstí se policista otočil na podpatku a odběhl dříve, než stačila něco udělat. Později se dozvěděla, že se o kousek dál v ulici konala nějaká demonstrace.

Lisbeth ani nepřišlo na mysl, že by navštívila hlavní stan strážců pořádku a obvinila Nilse Bjurmana ze sexuálního násilí. A koneckonců – za co by ho měla udat? Bjurman jí sáhl na prsa. Kterýkoli policajt by vrhl pohled na její hruď a konstatoval by, že s jejími miniaturními čočkami je to nepravděpodobné, a pokud k tomu došlo, měla by být pyšná, že se vůbec *někdo* obtěžoval. A to s tím kouřením – bylo by to její slovo proti jeho a slova druhých měla obvykle větší váhu. *Policie není řešení.*

Poté, co Lisbeth Salanderová opustila Bjurmanovu kancelář, jela domů, osprchovala se, snědla dva velké chleby se sýrem a kyselou okurkou, posadila se na rozedranou zcuckovatělou pohovku a přemýšlela.

Běžnému člověku by možná připadalo, že by Salanderové mohla být přičtena k tíži nedostatečná protireakce – další důkaz její nenormálnosti, když v ní ani znásilnění nedokázalo vyvolat uspokojivou emocionální odpověď.

Okruh jejích známých nebyl velký ani se neskládal z chráněné střední vrstvy z předměstských vilových čtvrtí, a od svých osmnácti let se Lisbeth Salanderová dosud nesetkala s žádnou dívkou, která by alespoň jednou nebyla

přinucena k sexu proti své vůli. U mnoha takovýchto násilných skutků figurovali trochu starší chlapci, kteří určitou mírou záměrného násilí prosadili svou. Pokud Lisbeth Salanderová věděla, takovéto incidenty vedly občas k pláči a zuřivým výbuchům, ale nikdy na policii.

Ve světě Lisbeth Salanderové to byl přirozený běh věcí. Jako holka představovala lákavou kořist, především pokud na sobě měla obnošenou černou koženou bundu a piercing v obočí, tetování a nulové společenské postavení.

To nebyl důvod k pláči.

Na druhé straně nemohlo být ani řeči o tom, že by ji advokát Bjurman mohl *beztrestně* nutit, aby mu ho kouřila. Lisbeth Salanderová na svá příkoří nikdy nezapomínala a v povaze měla všechno jiné než sklony k odpouštění.

Její právní postavení však bylo obtížné. Pokud se pamatovala, byla považována za úskočnou a bezdůvodně násilnickou osobu. První poznámky v lékařské zprávě pocházely ze záznamů učitelky z prvního stupně základní školy. Lisbeth byla poslána domů, protože uhodila spolužáka a přitlačila ho na věšák tak silně, až mu tekla krev. Na svou oběť stále vzpomínala s podrážděním; na obtloustlého chlapce jménem David Gustavsson, který ji neustále provokoval a něco po ní házel a ze kterého určitě vyrostl pořádný tyran. V té době ani nevěděla, co slovo šikana znamená, ale když se den poté vrátila, David jí nenávistně sliboval pomstu a ona ho uzemnila pravačkou a

ránu ještě doladila golfovým míčkem; důsledkem byla nová krev a nový záznam v lékařské zprávě.

Pravidla společenského života ve škole ji neznepokojovala. Starala se sama o sebe a nezajímala se o to, co dělají ostatní. Přesto se vždycky našel někdo, kdo ji za žádnou cenu nechtěl nechat na pokoji.

Na druhém stupni byla několikrát poslána domů za násilné konflikty se spolužáky. Podstatně silnější kluci ve třídě se rychle naučili, že střet s touhle vyzáblou holkou může být nepříjemný – na rozdíl od ostatních děvčat ve třídě nikdy neutekla a na svou obranu ani vteřinu neváhala použít pěsti nebo jiné zbraně. Dávala všem kolem najevo, že se raději nechá umlátit k smrti, než by si nechala líbit nějaké svinstvo.

Navíc se mstila.

Když Lisbeth Salanderová chodila do šestky, dostala se do konfliktu s mnohem větším a silnějším klukem. Po čistě fyzické stránce to pro něj žádný zápas nebyl. Napřed do ní několikrát s potěšením strčil tak, až upadla, a když mu to chtěla oplatit, začal ji fackovat. Ale nebylo to k ničemu, ta hloupá holka si nedala pokoj, ať měl sebevětší převahu, a po chvíli začalo dokonce i spolužákům připadat, že už je toho trochu moc. Lisbeth byla tak zjevně bezmocná, až to bylo trapné. Nakonec jí chlapec uštědřil pořádnou ránu pěstí; rozbil jí ret a měla hvězdičky před očima. Nechali ji ležet na zemi za tělocvičnou. Zůstala dva dny doma. Třetího dne ráno čekala na svého mučitele s baseballovou pálkou a vzala

ho s ní přes ucho. Po tomto zásahu si ji zavolal ředitel a rozhodl se, že její násilný čin ohlásí na policii, což mělo za následek mimořádné šetření ze sociálky.

Spolužáci ji považovali za hloupou a podle toho se k ní chovali. Ani u učitelů si zvláštní sympatie nezískala, ti ji občas brali jako nutné zlo. Nebyla příliš výřečná a proslula tím, že nikdy nezvedne ruku a často učiteli neodpoví ani na přímou otázku. Na druhé straně nikdo nevěděl, jestli je to proto, že nezná odpověď, nebo z nějakého jiného důvodu, ale odrazilo se to na jejím hodnocení. Nebylo pochyb o tom, že má potíže, ale jakýmsi podivným způsobem za tu problematickou dívku nikdo nechtěl nést odpovědnost, ačkoli se o ní diskutovalo na mnohých poradách pedagogického sboru. Skončila tak v situaci, kdy se na ni vykašlali i učitelé a nechali Lisbeth Salanderovou, aby setrvávala ve svém zarputilém mlčení.

Jednou ji jakási neinformovaná suplentka nutila k tomu, aby zodpověděla otázku z matematiky, ale Lisbeth Salanderová dostala hysterický záchvat a začala učitelku bít a kopat. Tak skončila její docházka na základní školu a Lisbeth byla přemístěna jinam, aniž se s ní rozloučil jediný spolužák. Neoblíbená dívka s nepatřičným chováním.

Pak se stalo Všechno To Špatné, na co nechtěla myslet, právě tehdy, když stála na prahu puberty. Lisbethin poslední výbuch stanovil vzorec jejího chování a zavdal příčinu k tomu, že byly vyhledány její záznamy ze základní školy. Od té chvíle byla z právního hlediska považována za… no,

blbečka. *Za cvoka.* Lisbeth Salanderová nikdy nepotřebovala žádné papíry k tomu, aby věděla, že je jiná než ostatní. Na druhé straně ji nic netrápilo, dokud byl jejím poručníkem Holger Palmgren, kterého si podle potřeby mohla omotat kolem malíčku.

Až s Bjurmanovým příchodem se objevilo nebezpečí, že se zbavení právní způsobilosti stane v Lisbethině životě dramatickým břemenem. Ať by se obrátila na kohokoli, otevíraly by se před ní potencionální pasti, a co by se stalo, kdyby ten boj prohrála? Byla by svěřena do ústavní péče? Zavřeli by ji do blázince? *Tohle opravdu není žádné řešení.*

Později v noci, když Cecílie Vangerová a Mikael tiše leželi s propletenými údy a její hruď odpočívala na Mikaelově, k němu Cecílie vzhlédla.

„Díky. Už jsem se tak dlouho nemilovala. V posteli to fakt umíš."

Mikael se usmál. Lichotky týkající se sexu ho vždycky dětinsky uklidňovaly.

„Líbilo se mi to," řekl Mikael. „Bylo to nečekané, ale fajn."

„Ráda si to zopakuju," prohlásila Cecílie Vangerová. „Pokud budeš mít chuť."

Mikael na ni pohlédl.

„Nemyslíš tím snad, že chceš milence?"

„Příležitostného milence," odvětila Cecílie Vangerová. „Ale teď chci, abys šel domů dřív, než usneš. Nechci, abys

tu byl, až se brzy ráno vzbudím, dokud nebudu mít pod kontrolou všechny svaly a neupravím si obličej. Taky budu opravdu ráda, když nebudeš po celé vsi roztrubovat, co jsme spolu dělali.“

„To snad nemyslíš vážně,“ odpověděl Mikael.

„Především nechci, aby o tom věděla Isabella. Je to strašná mrcha.“

„A tvá nejbližší sousedka… už jsem měl tu čest.“

„Ano, ale naštěstí ze svého domu nevidí na mé vchodové dveře. Mikaeli, prosím, buď diskrétní.“

„Budu diskrétní.“

„Díky. Piješ alkohol?“

„Občas.“

„Mám chuť na něco ovocného s ginem. Dáš si taky?“

„Rád.“

Cecílie kolem sebe ovinula prostěradlo a zmizela v přízemí. Mikael si zašel na záchod a opláchl se. Když se vrátila s karafou ledové vody a dvěma giny s limetkou, stál tu nahý a pozoroval její polici s knihami. Přiťukli si.

„Proč jsi sem přišel?“ zeptala se Cecílie.

„Pro nic zvláštního. Jen jsem…“

„Sedíš doma a čteš Henrikovy pátrací protokoly. A pak přijdeš sem. Člověk nemusí být žádný lumen, aby pochopil, s čím si lámeš hlavu.“

„Četla jsi to?“

„Jen zčásti. Žiju v tom celý svůj dospělý život. Člověk se nemůže stýkat s Henrikem a nebýt přitom poznamenán záhadou okolo Harriet.“

„Ten problém je opravdu fascinující. Myslím tím, že je to záhada zamčeného pokoje odehrávající se na celém ostrově. A to vyšetřování odporuje normální logice. Všechny otázky byly zodpovězeny a každá stopa vedla do slepé uličky.“

„Hm, právě z něčeho takového se člověk stane posedlým.“

„Ty jsi ten den taky byla na ostrově.“

„Ano. Byla jsem tu a celý ten šrumec jsem zažila. Vlastně jsem bydlela a studovala ve Stockholmu. Kéž bych ten víkend zůstala doma.“

„Jaká vlastně Harriet byla? Zdá se, že ji lidé viděli naprosto odlišně.“

„Tohle je mimo záznam, nebo…?“

„Je to mimo záznam.“

„Nemám ani ponětí o tom, co se Harriet honilo v hlavě. Máš samozřejmě na mysli hlavně ten poslední rok. Jeden den to bylo pobožné trdlo a další den se zmalovala jak štětka a šla do školy v těch nejupnutějších kalhotách. Člověk nemusí být psycholog, aby pochopil, že byla hluboce nešťastná. Ale jak jsem říkala, nežila jsem tu a jen jsem slyšela drby.“

„A co ty problémy způsobilo?“

„Samozřejmě Gottfried a Isabella. Jejich manželství bylo jak horská dráha. Oslavovali, nebo spolu bojovali. Ne fyzicky – Gottfried nebyl typ, co by někoho bil, a spíš se Isabelly bál. Isabella má příšernou povahu. Někdy na začátku šedesátých let se Gottfried odstěhoval do své chaty na konec ostrova, kam Isabella nikdy ani nevkročila. Měl období, kdy se objevil ve vsi a vypadal jako vandrák. Ale pak vystřízlivěl, slušně se oblékl a pokoušel se pracovat.“

„To se nenašel nikdo, kdo by chtěl Harriet pomoct?“

„Samozřejmě Henrik. Vždyť se k němu ke konci nastěhovala. Ale nezapomínej, že Henrik byl hodně zaneprázdněný svou rolí velkoprůmyslníka. Často býval někde na cestách a moc času na Harriet a na Martina neměl. Hodně věcí mi ušlo, protože jsem nejdřív bydlela v Uppsale a pak ve Stockholmu – a ani já jsem to s tátou Haraldem neměla v dospívání lehké, to tě můžu ubezpečit. Ale posléze jsem pochopila, v čem je problém – v tom, že se Harriet nikdy nikomu nesvěřovala. Naopak, dělala jakoby nic a předstírala, že jsou šťastná rodinka.“

„Popírání problémů.“

„Přirozeně. Ale změnila se poté, co se jí utopil táta. Pak už nedokázala předstírat, že je všechno v pořádku. Do té doby byla… nevím, jak bych ti to vysvětlila, mimořádně nadaná a předčasně vyspělá, ale v maximální míře taky obyčejná puberťačka. I v tom posledním roce byla neobyčejně inteligentní, všechny písemky měla za jedna, ale působila, jako by přišla o duši.“

„Jak se její táta utopil?“

„Gottfried? Nanejvýš prozaicky. Spadl z veslice hned pod chatou. Měl rozepnutý poklopec a v krvi strašně vysoké promile alkoholu, můžeš hádat, jak se to asi stalo. Našel ho Martin.“

„To jsem nevěděl.“

„Je to zvláštní. Z Martina vyrostl opravdu dobrý člověk. Kdyby ses mě na tohle zeptal před pětatřiceti lety, řekla bych ti, že pokud někdo v téhle rodině potřebuje psychologa, pak je to on.“

„Jak to?“

„Harriet nebyla sama, koho ta situace zle poznamenala. Martin byl spoustu let hodně zamlklý a uzavřený, skoro by se dalo říct, že se stranil lidí. Obě děti to měly těžké. Tedy myslím tím my všichni. I já měla vlastní problémy se svým tátou – zřejmě jsi už pochopil, že je to naprostý cvok. Má sestra Anita měla stejné starosti, i Alexander, můj bratranec. Být mladý v rodině Vangerů dalo člověku pořádně zabrat.“

„Co se stalo s tvou sestrou?“

„Anita žije v Londýně. Odjela v sedmdesátých letech, pracovala pro nějakou švédskou cestovku a zůstala tam. Vzala si chlapíka, kterého příbuzným nikdy nepředstavila, a pak se rozešli. Dnes je šéfkou oddělení u British Airlines. Vycházím s ní dobře, ale mluvíme spolu hrozně málo a vídáme se zhruba tak jednou za dva roky. Domů do Hedestadu nikdy nejezdí.“

„Proč ne?“

„Náš táta je blázen. Stačí tohle vysvětlení?“

„Ale ty jsi tu zůstala.“

„Já a můj bratr Birger.“

„Politik.“

„Děláš si legraci? Birger je starší než my s Anitou. Nikdy jsme spolu zvlášť dobře nevycházeli. Ve svých vlastních očích je Birger jedinečný a významný politik s budoucností v parlamentu a možná se vidí i na ministerském postu, pokud vyhraje pravice. Ve skutečnosti je schopný komunální rada v zapadákově, což zřejmě bude nejvyšším a zároveň konečným bodem jeho kariéry.“

„Jedna věc mě na vaší rodině fascinuje – jak si každý o druhých myslí to nejhorší.“

„To není tak úplně pravda. Mám hodně ráda Martina a Henrika. A vždycky jsem dobře vycházela se svou sestrou, i když se vídáme tak málo. Isabellu nemůžu ani cítit, ani s Alexandrem toho moc společného nemáme. A nemluvím se svým otcem. Takže je to zhruba půl na půl. Birger je… hm, spíš nafoukaný panák než špatný člověk. Ale chápu, co máš na mysli. Dívej se na to takhle: pokud je člověk členem rodiny Vangerů, naučí se velmi záhy mluvit na rovinu. Říkáme, co si myslíme.“

„Jo, všiml jsem si, že jdete rovnou k věci.“ Mikael natáhl ruku a dotkl se jejích prsou. „Byl jsem tu sotva čtvrthodinku, a už jsi mě tam dole přepadla.“

„Upřímně řečeno – o tom, jaký jsi v posteli, jsem přemýšlela už od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděla. A připadalo mi naprosto správné to vyzkoušet.“

Poprvé za svůj život cítila Lisbeth Salanderová velkou potřebu požádat někoho o radu. Problém však spočíval v tom, že pokud by to chtěla udělat, musela by se mu nejdřív svěřit, což by následně znamenalo, že by se musela otevřít a mluvit o svých tajnostech. S kým by o nich měla mluvit? Ve vztazích s druhými lidmi nebyla právě přebornicí.

Lisbeth Salanderová pečlivě počítala a probírala v hlavě svůj adresář. Existovalo deset osob, o kterých by v určitém smyslu mohla říct, že patří do okruhu jejích známých. Sama si uvědomovala, že její hodnocení je dost velkorysé.

Mohla si promluvit s *Plaguem,* určitým pevným bodem její existence. Ale *Plague* v žádném případě nebyl kamarád a nepochybně by byl tím posledním, který by jí pomohl. Tohle by nebylo řešení.

Sexuální život Lisbeth Salanderové nebyl tak úplně skromný, jak naznačovala před advokátem Bjurmanem. Na druhé straně provozovala sex vždycky (nebo v každém případě poměrně často) za svých podmínek a ze své iniciativy. Od patnácti let měla suma sumárum padesát partnerů. To bylo možné přeložit jako pět partnerů za rok, což bylo u nezadané dívky zcela v pořádku, a v průběhu let začala na sex nahlížet jako na příjemnou kratochvíli.

Naprostá většina těchto příležitostných partnerů však vydržela sotva dva roky. Bylo to během bouřlivých let na konci puberty, když byla skoro dospělá. V té době Lisbeth Salanderová stála na rozcestí a neměla svůj život zcela pod kontrolou, a její budoucnost mohla nabýt podoby série dalších záznamů o drogách, alkoholu a ústavní péči v různých zařízeních. Když jí bylo dvacet a začala pracovat v Milton Security, podstatně se zklidnila a – jak si sama myslela – držela svůj život pevně v rukou.

Už necítila potřebu být po vůli někomu, kdo za ni v hospodě zaplatil tři piva, a ani v nejmenším nehodlala jít domů s nějakým ožralou, o kterém sotva věděla, jak se jmenuje. V posledním roce měla jediného pravidelného sexuálního partnera a sotva ji bylo možné označit za promiskuitní, jak naznačovaly záznamy z posledních let její puberty.

Kromě toho se vždy jednalo o někoho z uzavřené party, jejíž členkou sice přímo nebyla, ale přijali ji, protože znala Cillu Norénovou. S Cillou se seznámila na konci puberty, kdy se na usilovné naléhání Holgera Palmgrena snažila dohnat resty ze základní školy ve vzdělávacích kurzech. Cilla měla purpurově rudé vlasy s černými prameny, černé kožené kalhoty, kroužek v nose a stejnou spoustu cvočků v opasku jako sama Lisbeth. Na první hodině po sobě podezíravě pokukovaly.

Z nějakého důvodu, který sama nikdy zcela nepochopila, se spolu skamarádily. S Lisbeth nebylo právě nejsnazší se

spřátelit, a už vůbec ne v tomto období, ale Cilla její mlčení ignorovala a brala ji s sebou do hospody. Jejím prostřednictvím se Lisbeth stala členkou Evil Fingers, původně předměstské party sestávající ze čtyř puberťaček z Enskede milujících tvrdý rock, a o deset let později se rozrostly na větší bandu kamarádek, které se v úterý večer scházely v Mlýnici a žvanily o klucích, diskutovaly o feminismu, pentagramech, hudbě a politice a vypily velkou spoustu desítek. Dělaly tak čest svému jménu.

Salanderová byla na okraji party a sotva kdy přispěla do debaty, ale braly ji takovou, jaká byla, mohla přijít i odejít, jak chtěla, a celý večer mlčky vysedávat nad svým pivem. Taky ji zvaly domů na oslavy narozenin, vánoční večírky a podobně, ačkoli tam většinou nepřišla.

Během těch pěti let, kdy se Lisbeth scházela s Evil Fingers, se holky změnily. Barva vlasů byla stále normálnější a oblékaly se častěji v H&M než v sekáčích. Studovaly nebo chodily do práce a jedna z dívek se stala matkou. Lisbeth připadalo, že jen ona sama se nezměnila ani o trochu, což bylo také možno vykládat tak, že stále přešlapuje na stejném místě.

Ale když se holky sešly, bylo to pořád fajn. Pokud existovalo nějaké místo, kde cítila určitou formu sounáležitosti, pak to bylo ve společnosti Evil Fingers, a potažmo také kluků, kteří dívčí partě tvořili okruh známých.

Evil Fingers by ji vyslechly. Taky by se za ni postavily. Ale holky neměly ani ponětí o tom, že Lisbeth Salanderová

byla soudně zbavena právní způsobilosti. Také nechtěla, aby se proto na ni začaly dívat skrz prsty. *Tohle by nebylo řešení*.

Celkově vzato neměla ve svém adresáři jediného bývalého spolužáka. Postrádala veškeré formy zázemí, podpory nebo politických kontaktů. Tak na koho by se měla obrátit se svými problémy s advokátem Nilsem Bjurmanem?

Jeden by se možná našel. Lisbeth dlouho uvažovala nad tím, jestli se má svěřit Draganovi Armanskému; zaklepat u něj na dveře a celou záležitost mu vysvětlit. Dragan jí řekl, že pokud bude potřebovat s čímkoli pomoct, má se na něj bez váhání obrátit. Byla přesvědčena o tom, že to myslel vážně.

I Armanskij na ni jednou sáhl, ale bylo to přátelské gesto, bez špatných úmyslů a nějaké demonstrace moci. Ale požádat ho o pomoc jí bylo proti mysli. Byl jejím šéfem a byla by mu tím zavázaná. Lisbeth Salanderová si pohrávala s myšlenkou, jak by se její život utvářel, kdyby byl místo Bjurmana jejím poručníkem Armanskij. Nebylo to nepříjemné pomyšlení, ale Armanskij by zřejmě přistupoval ke svému úkolu s velkou vážností a dusil by ji svou péčí. *To je… možná by to mohlo být řešení*.

Ačkoli Lisbeth dobře věděla, co je to Linka bezpečí, nikdy ji ani nenapadlo se na ně obrátit. Tato instituce byla v jejích očích pro *oběti,* a ona sama se za oběť nikdy nepovažovala. Lisbeth Salanderové tedy nezbylo než se spokojit se stejným řešením jako kdykoli dříve – vzít věc do

vlastních rukou a své problémy si vyřešit sama. *Tohle je správné řešení.*

Což pro advokáta Bjurmana nevěstilo nic dobrého.

KAPITOLA 13

Čtvrtek 20. února–pátek 7. března

V posledním únorovém týdnu byla Lisbeth Salanderová sama sobě klientem a jejím speciálním prioritním projektem byl advokát Nils Erik Bjurman, narozený v roce 1950. Pracovala asi šestnáct hodin denně a detektivní průzkum byl důkladnější než kdykoli předtím. Využila veškerých archívů a veřejných dokumentů, ke kterým získala přístup. Prověřila si jeho ekonomickou situaci a detailně zmapovala Bjurmanovu kariéru i pracovní úkoly.

Výsledek byl zdrcující.

Bjurman byl právník, člen Advokátní komory a uznávaný autor mnohomluvných, avšak mimořádně nezáživných pojednání o obchodním právu. Měl bezúhonnou pověst. Advokát Bjurman se nikdy nedostal do rozporu se zákonem. Jen jedinkrát na něj přišla stížnost na právnickou komoru – před deseti lety byl označen za prostředníka v jakémsi černém kšeftování s byty –, ale Bjurman dokázal svou nevinu a záležitost tak byla smetena ze stolu. Finance měl v pořádku; advokát byl zámožný, jeho majetek činil minimálně deset milionů korun. Daně platil

vyšší, než bylo nutné, byl členem Greenpeace a Amnesty International a daroval peníze Nadačnímu fondu pro srdce a plíce. V masmédiích se objevoval jen zřídka, ale několikrát sepsal veřejnou petici za politické vězně třetího světa. Bydlel v pětipokojovém bytě na Upplandské ulici a zastával funkci tajemníka společenství vlastníků. Byl rozvedený a bezdětný.

Lisbeth Salanderová se zaměřila na jeho bývalou manželku, která se jmenovala Elena a pocházela z Polska, avšak celý život prožila ve Švédsku. Pracovala jako rehabilitační sestra a byla šťastně provdána za Bjurmanova kolegu. Tam se nic najít nedalo. Manželství Bjurmanových trvalo čtrnáct let a rozvod proběhl bez jakýchkoli třenic.

Advokát Bjurman pravidelně pracoval jako dohlížitel pro mládež, která se dostala do rozporu se zákonem. Než se stal poručníkem Lisbeth Salanderové, dělal čtyřem mladým lidem opatrovníka. Ve všech případech se jednalo o nezletilé, takže Bjurmanův úkol jednoduše skončil rozhodnutím soudu v den, kdy dosáhli plnoletosti. Jeden z těchto klientů i nadále využíval Bjurmana jako svého advokáta, takže se nezdálo, že by zde docházelo k nějakým rozporům. Pokud Bjurman systematicky zneužíval své svěřence, tak to navenek rozhodně nebylo znát, a ať se v tom Lisbeth Salanderová šťourala sebevíce, nenašla žádné známky toho, že by něco nebylo v pořádku. Všichni čtyři vedli normální život, měli partnera či partnerku, zaměstnání, byt a zákaznickou kartu řetězce Coop.

Lisbeth zatelefonovala každému z těchto čtyř klientů a představila se jako tajemnice sociálního odboru zabývající se průzkumem životní úspěšnosti dětí se soudně ustanoveným opatrovníkem ve srovnání s dětmi z běžných rodin. *Ale ovšem, všechno bude zcela anonymní.* Sestavila anketu deseti otázek a zpovídala dotyčné po telefonu. Většinu dotazů formulovala tak, aby se klienti museli vyjádřit k samotnému opatrovnictví – pokud by měli k Bjurmanovi jakékoli připomínky, byla Lisbeth přesvědčena o tom, že alespoň jeden z respondentů by se o něčem zmínil. Ale nikdo o Bjurmanovi neřekl křivé slovo.

Když Lisbeth Salanderová skončila své pátrání, zastrčila veškerou dokumentaci do papírové tašky z Ica a dala ji mezi dvacet dalších tašek s novinami do haly. Advokát Bjurman byl zdánlivě bezúhonný. Jednoduše nenašla nic, čím by ho mohla zmáčknout. Věděla nad veškerou pochybnost, že je čuně a dobytek – ale nemohla to dokázat.

Musela zvážit další varianty. Po provedení veškerých potřebných analýz se jí stále více zamlouvala jediná zbývající – nebo alespoň zcela reálná – možnost. Nejjednodušší by bylo, kdyby Bjurman z jejího života prostě zmizel. Rychlý srdeční infarkt. *End of problem.* Háček byl jen v tom, že ani pětapadesátiletá čuňata nedostávají infarkt na objednávku.

Ale s tím by se koneckonců dalo něco dělat.

Mikael Blomkvist ke své aférce s ředitelkou Cecílií Vangerovou přistupoval s maximální diskrétností. Cecílie měla tři pravidla: Nechtěla, aby o jejich schůzkách někdo věděl. Chtěla, aby za ní Mikael chodil pouze tehdy, pokud bude mít ona náladu a zavolá mu. A nechtěla, aby u ní zůstával přes noc.

Její vášeň Mikaela překvapovala a mátla. Když na sebe narazili v kavárně u Zuzany, chovala se přátelsky, ale byla chladná a odměřená. Jakmile se však ocitli u ní v ložnici, byla šíleně vášnivá.

Mikael jí vlastně nechtěl strkat nos do soukromí, ale jeho zaměstnáním bylo právě strkání nosu do soukromí celé rodiny Vangerů. Cítil se rozpolcený, ale zároveň byl zvědavý. Jednoho dne se Henrika zeptal, kdo je Cecíliin manžel a co se mezi nimi stalo. Tuto otázku Henrikovi položil v souvislosti s rozhovorem o Alexanderovi, Birgerovi a dalších členech rodiny, kteří byli v době Harrietina zmizení na ostrově.

„Cecílie? Nevěřím, že má s případem Harriet něco společného.“

„Povězte mi o ní něco.“

„Po studiích se přestěhovala zpátky na Hedeby a začala pracovat jako učitelka. Seznámila se s nějakým Jerrym Karlssonem, a ten bohužel pracoval pro koncern Vanger. Vzali se. Myslel jsem, že je to šťastné manželství – alespoň zpočátku. Ale po pár letech jsem si začal uvědomovat, že něco není v pořádku. Týral ji. Klasická historka – on ji

mlátil a ona se ho loajálně zastávala. Jednou to přehnal. Cecílie skončila s vážným zraněním v nemocnici. Promluvil jsem s ní a nabídl jí pomoc. Odstěhovala se od něj sem na ostrov a od té doby ho už nechtěla vidět. Postaral jsem se, aby dostal z podniku vyhazov.“

„Ale pořád je za něj provdaná.“

„To je otázka definice. Vlastně nevím, proč se s ním nerozvedla. Ale nikdy se nechtěla znovu vdát, takže to asi nebylo aktuální.“

„Tenhle Jerry Karlsson, neměl něco společného…“

„…s Harriet? Kdepak, v roce 1966 v Hedestadu nebydlel a ještě ani nezačal pracovat pro koncern.“

„Fajn.“

„Mikaeli, já Cecílii fandím. Dokáže být pěkně ostrá, ale patří k několika málo dobrým lidem v mém příbuzenstvu.“

Lisbeth Salanderová věnovala týden metodickému plánování smrti advokáta Nilse Erika Bjurmana. Po zvážení – a zavržení – rozličných metod jí zůstalo na výběr několik realistických scénářů. Zprvu přemýšlela o zaranžování nějaké nehody, ale nakonec došla k závěru, že problém by neměl nastat ani v případě, kdy se bude jednat o zjevnou vraždu.

Stačí splnit jen jednu jedinou podmínku. Advokát Bjurman musí zemřít takovým způsobem, aby ji samotnou s tímto skutkem nikdo nespojoval. Skutečnost, že se nevyhne následnému policejnímu vyšetřování, považovala

Lisbeth víceméně za nevyhnutelnou; její jméno se dříve či později v souvislosti s prověřováním advokátovy činnosti objeví. Bude však jen jedním zrníčkem písku v moři jeho současných nebo bývalých klientů, setkala se s ním pouze několikrát, a pokud si sám Bjurman nezaznamenal do svého diáře, že ji přiměl k tomu, aby mu ho vykouřila – což považovala za nepravděpodobné –, nemohla mít žádný motiv k vraždě. Nikdo nebude mít důvod domnívat se, že advokátova smrt má něco společného s jeho klienty; jsou tu bývalé přítelkyně, příbuzní, příležitostné známosti, kolegové a další. Dokonce existuje cosi, co obvykle bývá definováno jako *random violence,* tedy náhodné násilí, kdy se pachatel s obětí neznají.

Alternativu střelné zbraně ihned zavrhla. Samotný výkon trestu na Bjurmanovi by pro ni žádný větší praktický problém nepředstavoval, ale policie se specializuje na vystopování střelných zbraní.

Lisbeth zvažovala také nůž, který by mohla koupit v nejbližším železářství, ale zavrhla i tuto variantu. I kdyby se nečekaně vynořila a zabodla Bjurmanovi kudlu do zad, neměla by žádnou záruku, že zemře okamžitě a potichu, případně by vůbec nemusel zemřít. Navíc by to mohlo znamenat nežádoucí rámus a krev na šatech, což by byl dramatický důkazní materiál.

Lisbeth také přemýšlela o nějakém typu bomby, ale to by bylo příliš komplikované. Obstarání výbušniny by zvládla bez problémů – internet se přímo hemžil manuály na výrobu

těch nejničivějších věciček. Mnohem svízelnější by bylo umístit bombu v advokátově kanceláři tak, aby neohrožovala případné kolemjdoucí. Navíc opět neexistovala žádná záruka, že by Bjurman opravdu natáhl brka.

Zazvonil telefon.

„Ahoj, Lisbeth, tady Dragan. Mám pro tebe práci.“

„Nemám čas.“

„Tohle je důležité.“

„Právě na něčem dělám.“

Lisbeth položila sluchátko.

Nakonec prodlela u nečekané alternativy – otrava jedem. Tato volba ji samotnou překvapila, ale po bližším zvážení se zdála perfektní.

Lisbeth Salanderová strávila několik dní i nocí surfováním na internetu a hledáním vhodného preparátu. Možností byla spousta. Například jeden z vůbec nejsmrtelnějších jedů, které věda zná – kyanovodík, nazývaný také modrá kyselina.

Kyanovodík se používá jako jedna ze složek při různých technologických postupech, mimo jiné při výrobě barviv. Několik miligramů by stačilo k zabití člověka; jeden litr ve vodním rezervoáru by stačil k vyhlazení středně velkého města.

Z pochopitelných důvodů byla dostupnost takto smrtelně jedovaté látky omezena rigorózními bezpečnostními opatřeními. Žádný politický fanatik s vražednými choutkami tedy nemohl zajít do nejbližší lékárny a požádat o deset

mililitrů kyanovodíku, v běžné kuchyni si ho však mohl vyrobit téměř neomezené množství. Nepotřeboval k tomu nic jiného než obyčejné laboratorní vybavení, například z dětského kufříku Malý chemik za pár set korun, a několik málo ingrediencí, které bylo možné získat z běžných potřeb pro domácnost. Výrobní manuál byl na internetu.

Další možností byl nikotin. Z jednoho kartónu cigaret by mohla vylouhovat dostatečné množství miligramů nikotinu a svařit je s tekutým sirupem. Ještě lepším, byť o něco obtížněji vyrobitelným přípravkem byl nikotinsulfát, který má tu vlastnost, že se vstřebává i pokožkou; stačilo by nasadit si gumové rukavice, naplnit vodní pistoli a stříknout roztok advokátovi Bjurmanovi do ksichtu. Do dvaceti vteřin by upadl do bezvědomí a za několik minut by bylo definitivně po něm.

Lisbeth Salanderová dosud neměla tušení, kolik běžných produktů pro domácnost z místní drogerie je možné přeměnit na smrtící zbraně. Po několikadenním studiu tohoto tématu byla přesvědčena o tom, že se svým poručníkem bez obtíží udělá krátký proces.

Zbývaly pouze dva problémy: Bjurmanova smrt by pro ni neznamenala možnost kontroly nad vlastním životem a neexistovaly žádné záruky, že Bjurmanův nástupce nebude ještě stokrát horší parchant. *Konsekvenční analýza.*

Lisbeth potřebovala mít svého poručníka, a potažmo i vlastní situaci pod kontrolou. Celý večer tiše seděla na omšelé pohovce v obývacím pokoji a nechávala si vše ještě

jednou projít hlavou. Když se večer nachýlil ke konci, vzdala se plánů na otrávení Bjurmana a vypracovala alternativní strategii.

Tento plán nebyl právě lákavý a byl založen na předpokladu, že po ní Bjurman zase vyjede. Pokud by se jí ho však podařilo realizovat, měla by vyhráno.

Alespoň si to myslela.

Koncem února si Mikael navykl na režim, který jeho pobyt na Hedeby změnil v každodenní rutinu. Vstal v devět hodin, nasnídal se a pracoval do dvanácti. Během této doby bifloval nový materiál. Pak si za jakéhokoli počasí vyšel na hodinovou procházku. Odpoledne obvykle pokračoval v práci doma nebo v kavárně u Zuzany a zabýval se buď zpracováním informací, které si dopoledne přečetl, nebo napsal kapitolu Henrikovy budoucí autobiografie. Mezi třetí a šestou hodinou měl vždycky volno. Tehdy se věnoval nakupování, praní, cestám do Hedestadu a jiným domácím pracím. Kolem sedmé zašel naproti k Henriku Vangerovi a probíral s ním otázky, které se mu během dne vynořily v hlavě. V devět byl zase doma a četl až do dvou hodin do rána. Systematicky zpracovával soubor Henrikovy dokumentace.

Mikael ke svému překvapení zjistil, že mu práce na sepisování Henrikovy biografie jde jako na drátkách. Již měl hotový náčrt téměř sto dvaceti stran rodinné kroniky, pojednávající o období od přistání Jeana Baptista Bernadotta

u švédských břehů asi do dvacátých let dvacátého století. Poté musel svá slova více vážit.

Prostřednictvím hedestadské knihovny si objednal knihy o dobovém nacismu, mezi jinými i disertační práci Heleně Lööwové *Hákový kříž a Wasův snop*. Napsal dalších asi čtyřicet stran o Henrikovi a jeho bratrech, v nichž se soustředil výhradně na Henrika jakožto na osobu spojující celý příběh. Měl již slušné množství materiálu týkajícího se tehdejší pozice a fungování rodinného podniku a zjistil, že Vangerovi prováděli podivné transakce s impériem Ivara Kreugera – další vedlejší příběh, který bude třeba oprášit. Zároveň počítal s tím, že mu ještě zbývá napsat asi tři sta stran. Jeho časový rozvrh předpokládal, že hotovou ukázku předá Henrikovi s tím, aby se k ní do prvního září nějak vyjádřil, takže na podzim by se věnoval redigování textu.

Ve vyšetřování případu Harriet Vangerové však Mikael nepokročil ani o píď. Ať toho přečetl sebevíce a ať si nad podrobnostmi nashromážděného materiálu jakkoli lámal hlavu, neobjevil naprosto nic, čím by mohl vyšetřování napadnout.

Jednoho sobotního únorového večera měl dlouhý rozhovor s Henrikem a pověděl mu o svých nepatrných pokrocích. Stařec trpělivě naslouchal, zatímco mu Mikael vyprávěl o všech slepých uličkách, do nichž ho vyšetřování zavedlo.

„Stručně řečeno, Henriku – v tom vyšetřování není žádná stopa, která by nebyla dokonale prověřená.“

„Chápu, co máte na mysli. Já sám jsem se nad tím trápil až do úmoru. A přitom jsem si jist tím, že na něco musíme přijít. Žádný zločin není dokonalý.“

„Vždyť ani nemůžeme s jistotou tvrdit, že k nějakému zločinu vůbec došlo.“

Henrik Vanger si povzdechl a zklamaně mávl rukou.

„Pokračujte,“ požádal Mikaela. „Dokončete svůj úkol.“

„Nemá to smysl.“

„Možná. Ale nevzdávejte to.“

Mikael si povzdechl.

„Ta telefonní čísla,“ pronesl nakonec.

„Ano.“

„Musí mít nějaký význam.“

„Ano.“

„Byla zapsána s nějakým úmyslem.“

„Ano.“

„Ale nedokážeme je vysvětlit.“

„Ne.“

„Nebo si je vysvětlujeme špatně.“

„Přesně tak.“

„Nejsou to telefonní čísla. Znamenají něco úplně jiného.“

„Možná.“

Mikael si opět povzdechl a odešel domů pokračovat ve čtení.

Advokát Nils Bjurman vydechl úlevou, když se opět ozvala Lisbeth Salanderová a oznámila mu, že potřebuje další peníze. Z jejich poslední předepsané schůzky se vykroutila s omluvou, že má moc práce, a v advokátovi hlodal slabý neklid. Co když se z ní stane nezvladatelné problémové dítě? Ale protože za ním nepřišla, nedostala žádné kapesné, a dříve či později ho bude muset navštívit. Také ho znepokojovala možnost, že o jeho počinu někomu pověděla.

Z krátkého rozhovoru, v němž mu sdělila, že potřebuje peníze, však advokát s jistotou usoudil, že má situaci plně pod kontrolou. Ale musím jí přitáhnout otěže, rozhodl se Bjurman. Musí pochopit, kdo tady rozhoduje, ale nejdřív si s ní zkusím vytvořit konstruktivnější vztah. Proto dal Salanderové instrukce, že se tentokrát nesejdou v kanceláři, ale v jeho bytě na Ódinově náměstí. Po této žádosti bylo na druhém konci drátu dlouhé ticho – *blbka zasraná natvrdlá* – a nakonec Lisbeth souhlasila.

Lisbeth Salanderová měla v plánu sejít se s Bjurmanem stejně jako minule v jeho kanceláři. Teď byla nucena vydat se na neznámé území. Schůzka byla stanovena na páteční večer. Bjurman sdělil Salanderové kód vchodových dveří do domu a Lisbeth u něj zazvonila s půlhodinovým zpožděním až o půl deváté. Právě půlhodinu potřebovala k tomu, aby si ve tmě na schodech naposledy zrekapitulovala svůj plán, zvážila stávající možnosti, osmělila se a zmobilizovala do potřebné nálady.

V osm hodin večer vypnul Mikael počítač a oblékl si kabát. V pracovně nechal svítit. Venku bylo kolem nuly a na jasné obloze zářily hvězdy. Svižně vystoupal do kopce kolem Henrikova domu a vydal se cestou směrem k Östergårdenu. Těsně za statkem Vangerových zabočil vlevo a pustil se po neodklizené, ale ušlapané cestě podél pobřeží. Ve vodě blikaly vzdálené majáky a světla z Hedestadu ve tmě krásně zářila. Potřeboval čerstvý vzduch, ale především se chtěl vyhnout slídivým očím Isabelly Vangerové. U Martinova domu vyšel nahoru na silnici a k Cecílii dorazil těsně po půl deváté. Okamžitě se odebrali nahoru do ložnice.

Stýkali se jednou či dvakrát týdně. Cecílie nebyla pouze Mikaelovou milenkou v divočině, stala se i jeho důvěrnicí. Diskuse s Cecílii o Harriet Vangerové pro něj byly mnohem přínosnější než debaty s Henrikem.

Lisbethin plán se téměř vzápětí zhatil.

Advokát Nils Bjurman jí otevřel oblečený v županu. Byl podrážděn půlhodinovým zpožděním a pokynul Lisbeth, aby šla dál. Ta na sobě měla černé džíny, černé tričko a nepostradatelnou koženou bundu, černé vysoké boty a malý batůžek s popruhem přes prsa.

„To ses ještě nenaučila ani hodiny?“ osopil se na ni Bjurman. Salanderová neodpověděla. Rozhlédla se kolem. Byt byl zhruba takový, jak si po prostudování architektonického půdorysu v kanceláři městského úřadu

představovala, zařízený světlým dřevěným březovým a bukovým nábytkem.

„Pojď sem,“ pronesl Bjurman přátelštějším tónem. Položil jí ruku kolem ramen a vedl ji přes halu do bytu. *Žádné nadávání.* Otevřel dveře do ložnice. Dvojitá postel s vysokým nerezovým čelem. Malá skříňka, plnící zároveň funkci nočního stolku. Lampičky s tlumeným světlem. V rohu u dveří ratanová židle a malý stolek. Vzal Lisbeth za ruku a vedl ji k posteli.

„Tak na copak potřebuješ peníze tentokrát? Zas něco do počítače?“

„Na jídlo,“ odvětila Lisbeth.

„Samozřejmě. To ode mě bylo hloupé, ale nepřišla jsi na naši předešlou schůzku.“

Advokát vzal dívku rukou za bradu a zvedl jí obličej, takže se jejich pohledy střetly. „Jakpak se ti vede?“

Salanderová pokrčila rameny.

„Přemýšlela jsi o tom, co jsem ti posledně říkal?“

„A o čem?“

„Lisbeth, nedělej se hloupější, než jsi. Chci, abychom my dva byli dobří přátelé a abychom si pomáhali.“

Salanderová neodpověděla. Advokát Bjurman pocítil zklamání a bojoval s popudem holce jednu vrazit, aby ji nějak probral k životu.

„Líbila se ti ta naše minulá hra pro dospělé?“

„Ne.“

Bjurman zvedl obočí.

„No tak, Lisbeth, nebuď hloupá.“

„Potřebuju peníze na jídlo.“

„Právě o tom jsme spolu minule mluvili. Když budeš hodná ty na mě, budu já hodný na tebe. Ale když budeš dělat potíže, tak…“ Bjurmanův stisk na Lisbethině bradě zesílil a Lisbeth se vykroutila.

„Přišla jsem si pro svoje peníze. Co po mně chcete?“

„Ty moc dobře víš, co po tobě chci.“ Advokát Lisbeth popadl za ramena a táhl ji k posteli.

„Počkejte,“ řekla rychle Lisbeth Salanderová. Bjurman jí věnoval rezignovaný pohled a pak krátce přikývl. Lisbeth si sundala batoh i ocvočkovanou koženou bundu a rozhlédla se kolem. Bundu položila na ratanovou židli, batoh na kulatý stolek a udělala několik nerozhodných kroků k posteli. Poté se zastavila, jako by se jí najednou zmocnily velké obavy. Bjurman k ní přistoupil.

„Počkejte,“ řekla mu Lisbeth, jako by se pokoušela uvést věc na pravou míru. „Nemám chuť vám ho kouřit pokaždé, když budu potřebovat peníze.“

Bjurmanův výraz se změnil. Zničehonic jí vrazil facku celou plochou dlaně. Salanderová zavřela oči, ale než stačila zareagovat, Bjurman ji chytil za rameno a hodil ji na břicho na postel. Jeho náhlý násilný počin Lisbeth zaskočil. Když se pokoušela obrátit, advokát ji přitiskl k posteli a obkročmo se na ni posadil.

Stejně jako minule to pro něj po fyzické stránce nebyl žádný boj. Lisbethina možnost obrany spočívala v tom, že

by se mu nehty nebo nějakým jiným nástrojem pokusila poranit oči. Ale naplánovaný scénář naprosto selhal. *Sakra,* pomyslela si Lisbeth Salanderová, když z ní Bjurman stáhl tričko. Stále zřetelněji si uvědomovala, že z téhle situace se jen tak nevykroutí.

Slyšela, jak Bjurman otevírá šuplík skříňky u postele a pak se ozvalo kovové chřestění. Zprvu jí nedošlo, co se děje, ale pak viděla, jak se jí kolem zápěstí zavírají pouta. Bjurman zvedl Lisbethinu paži a připoutal jí k jedné z příček na pelesti i druhou ruku. Během chvilky jí stáhl boty i džíny. Nakonec jí sundal kalhotky a držel je v ruce.

„Musíš se naučit mi důvěřovat, Lisbeth," prohlásil advokát. „Naučím tě, jak si hrajou dospělí. Když budeš zlobit, budu tě muset potrestat. Když na mě budeš hodná, budeme kamarádi."

Opět se na ni obkročmo posadil.

„Takže ty nemáš ráda anální sex," pronesl.

Lisbeth Salanderová otevřela ústa a chtěla začít křičet. Bjurman ji chytil za vlasy a nacpal jí kalhotky do úst. Cítila, jak jí něco obtáčí kolem kotníků, pak jí roztáhl nohy a pevně je přivázal k posteli, takže mu byla vydána úplně napospas. Slyšela, jak chodí po pokoji, ale přes tričko, které jí hodil přes hlavu, nic neviděla. Trvalo to několik minut. Pak ucítila strašlivou bolest, když jí Bjurman vrazil cosi do zadku.

Cecílie Vangerová se stále držela zásady, že u ní Mikael nesmí zůstat přes noc. Těsně po druhé hodině ranní se

Mikael oblékl, zatímco Cecílie ležela nahá na posteli a usmívala se na něj.

„Mám tě ráda, Mikaeli. Mám ráda tvou společnost.“

„Já tě mám taky rád.“

Cecílie ho opět stáhla k sobě a sundala mu košili, kterou si právě oblékl. Zůstal u ní ještě hodinu.

Když Mikael konečně míjel dům Haralda Vangera, byl přesvědčen o tom, že se záclona v horním patře pohnula. Byla však příliš velká tma na to, aby si mohl být úplně jistý.

Lisbeth Salanderová se směla obléknout až v sobotu po čtvrté hodině ranní. Natáhla si koženou bundu, sebrala batoh a klopýtala směrem ke dveřím, kde na ni čekal čerstvě osprchovaný a pěkně oblečený Bjurman. Podal jí šek na 2 500 korun.

„Odvezu tě domů,“ prohlásil a otevřel dveře.

Lisbeth překročila práh, vyšla z bytu a obrátila se k němu. Tělo měla zjevně rozbolavělé a obličej naběhlý od pláče, ale Bjurman téměř ucouvl, když spatřil její pohled. Nikdy v životě se dosud nesetkal s tak obnaženou a planoucí nenávistí. Lisbeth Salanderová se zdála být přesně tak choromyslná, jak tvrdila její lékařská zpráva.

„Ne,“ odpověděla tak tiše, že ji sotva zaslechl. „Zvládnu to sama.“

Bjurman jí položil ruku na rameno.

„Určitě?“

Lisbeth přikývla. Jeho stisk ztvrdl.

„Nezapomeň, na čem jsme se spolu dohodli. Příští sobotu sem zase přijdeš.“

Salanderová opět přikývla. Rezignovaně. Dostal ji.

KAPITOLA 14

Sobota 8. března–pondělí 17. března

Lisbeth Salanderová strávila týden v posteli s bolestmi v podbřišku, krvácením z konečníku a dalšími, méně zjevnými poraněními, která se budou ještě nějakou dobu hojit. Zážitek s Bjurmanem byl zcela jiného rázu než předešlé setkání v kanceláři; teď už se nejednalo o násilí a ponížení, ale o systematickou brutalitu.

Příliš pozdě si uvědomila, že Bjurmana naprosto podcenila.

Považovala ho za člověka, který rád vystupuje dominantně, ale ne za prohnaného sadistu. Celou noc ji držel v poutech. Několikrát si myslela, že ji chce zabít, a jednou jí přitiskl na obličej polštář tak silně, že téměř ztratila vědomí.

Neplakala.

Kromě pláče způsobeného čistě fyzickou bolestí neuronila ani slzu. Poté, co opustila Bjurmanův byt, doklopýtala ke stanovišti taxíků na Ódinově náměstí, odjela domů a namáhavě se vyvlekla do schodů ke svému bytu. Osprchovala se a omyla si krev z podbřišku. Pak vypila půl

litru vody, spolkla dva Rohypnoly, mátožně dotápala k posteli a přetáhla si pokrývku přes hlavu.

Lisbeth se vzbudila v neděli kolem poledního bez jediné myšlenky a stále ji bolela hlava, svaly i podbřišek. Vylezla z postele, vypila dvě sklenice acidofilního mléka a snědla jablko. Pak spolkla další dvě tabletky a šla si znovu lehnout.

Až v úterý dokázala vstát. Zašla si ven pro velké balení pizzy, dva kousky hned strčila do mikrovlnky, do termosky nalila kávu a celou noc strávila na internetu čtením článků o psychopatologii a sadismu.

Zaujal ji článek publikovaný skupinou žen z USA, přičemž autorka tvrdila, že sadista si své *vztahy* vyhledává s téměř intuitivní precizností; nejlepší obětí je pro sadistu ten, kdo za ním dobrovolně přijde, protože si myslí, že nemá žádnou jinou volbu. Sadista se specializuje na nesamostatné typy lidí v závislém postavení a má děsivou schopnost identifikovat vhodné oběti.

Advokát Bjurman si ji vybral za svou oběť.

To v ní vzbudilo pochybnosti.

Vypovídalo to cosi o tom, jak na ni nahlíží okolní svět.

V pátek, týden po druhém Bjurmanově násilném skutku, se Lisbeth Salanderová vydala pěšky do nedalekého tetovacího salonu. Objednala se telefonicky předem, a kromě ní v salonu nikdo nebyl. Majitel pokývl na znamení toho, že ji poznává.

Lisbeth si vybrala menší vzor představující tenký kroužek, který chtěla vytetovat kolem kotníku. Ukázala majiteli, kde ho chce mít.

„V těch místech je hodně tenká pokožka. Bude to bolet," odvětil majitel.

„To nevadí," prohlásila Lisbeth Salanderová, stáhla si kalhoty a zvedla nohu.

„Fajn, kroužek. Už toho na sobě máte spoustu. Opravdu chcete další tetování?"

„Je to připomínka," odvětila Lisbeth.

Mikael Blomkvist opustil kavárnu u Zuzany v pátek ve dvě hodiny odpoledne, kdy podnik zavíral. Den strávil tím, že si načisto přepisoval poznámky do svého iBooku, pak zašel naproti do konzumu, kde si koupil cigarety a něco k jídlu, a vydal se domů. Jeho novým kulinářským objevem byl opečený párek s bramborami a červenou řepou – dříve tomuto pokrmu nijak zvlášť neholdoval, ale z jakéhosi důvodu měl pocit, že se skvěle hodí k venkovské chatě.

Kolem sedmé večer stál u kuchyňského okna a přemýšlel. Cecílie nevolala. Odpoledne na sebe letmo narazili, když Cecílie zašla do kavárny pro chleba, ale byla ponořená do vlastních myšlenek. Nevypadalo to, že se dnes večer ozve. Mikael zašilhal po své malé televizi, kterou téměř nikdy nepouštěl. Namísto toho se posadil na pohovku a otevřel detektivku od Sue Graftonové.

Lisbeth Salanderová se v sobotu večer v dohodnutou dobu vrátila do bytu Nilse Bjurmana na Ódinově náměstí. Advokát ji uvítal se zdvořilým a vstřícným úsměvem.

„A jakpak se ti dnes daří, milá Lisbeth?“ pozdravil ji.

Lisbeth neodpovídala. Bjurman ji objal kolem ramen.

„Možná jsem to minule trošku přehnal,“ prohlásil. „Vypadala jsi dost zkrotle.“

Salanderová mu věnovala křivý úsměv a Bjurman najednou pocítil osten nejistoty. *Ta holka je zaostalá. Nesmím na to zapomínat.* Zeptal se Lisbeth, jestli s ním bude spolupracovat.

„Půjdeme do ložnice?“ zeptala se Salanderová.

Na druhé straně zřejmě chápe, oč běží… Bjurman ji vedl s rukou kolem ramen, přesně jako minule. *Dnes s ní budu zacházet opatrně. Musím si získat její důvěru.* Na skříňce už měl připravená pouta. Až u postele advokátu Bjurmanovi došlo, že je něco špatně.

To ona ho vedla do postele, ne on ji. Bjurman zůstal stát a zmateně na ni hleděl, když Salanderová vytáhla z kapsy u bundy cosi, co zprvu považoval za mobilní telefon. Pak spatřil její oči.

„Řekni dobrou noc,“ přikázala Salanderová.

Přitiskla mu paralyzér do levého podpaždí a odjistila 75 000 voltů. Když se Bjurmanovi začala podlamovat kolena, podepřela ho ramenem a vynaložila veškerou svou sílu k tomu, aby ho dovedla k posteli.

Cecílie Vangerová se cítila lehce opilá. Rozhodla se Mikaelovi Blomkvistovi nevolat. Z jejich vztahu se stala ztřeštěná komorní fraška, kdy se Mikael opatrně plížil různými oklikami, aby se k ní mohl nepozorovaně dostat. Cecílie se chovala jako zamilovaná puberťačka, která neumí ovládnout svou touhu. Její chování během posledních týdnů bylo nevhodné.

Problém je v tom, že ho mám přespříliš ráda, pomyslela si. Ublíží mi. Cecílie dlouhou dobu seděla a přála si, aby se Mikael Blomkvist v Hedeby nikdy neobjevil.

Otevřela si láhev červeného vína a ve svém osamění vypila dvě skleničky. Pustila zprávy a snažila se sledovat, co se děje ve světě, ale ihned jí přestaly bavit moudré komentáře o tom, proč prezident Bush musel rozbombardovat Irák. Místo toho si lehla na pohovku v obývacím pokoji a vytáhla knihu od Gellerta Tamase *Laserový muž.* Po přečtení několika stránek knihu odložila. Téma Cecílii okamžitě připomnělo otce. Ráda by věděla, o čem asi fantazíruje on.

Jejich poslední skutečné setkání se odehrálo v roce 1984, kdy se vydala s otcem a bratrem Birgerem severně od Hedestadu na hon na zajíce. Birger chtěl vyzkoušet svého nového loveckého psa, hamiltonského honiče, kterého si právě opatřil. Haraldovi Vangerovi bylo sedmdesát tři let a Cecílie udělala vše, co bylo v jejích silách, aby se smířila s otcovým šílenstvím, které jí proměnilo dětství v noční můru a poznamenalo celý její dospělý život.

Nikdy v životě nebyla tak zranitelná jako tehdy. O tři měsíce dříve skončilo její manželství. Domácí násilí – ta slova znějí tak banálně. Jednalo se o facky, násilné šťouchance, náhlé výhrůžky, někdy s ní mrštil na podlahu v kuchyni. Manželovy výbuchy byly vždy nepředvídatelné a násilné skutky zřídkakdy tak hrubé, že by došlo k fyzickému poranění. Nebil ji pěstí. Cecílie se přizpůsobila.

Až do té doby, kdy mu zničehonic úder oplatila a muž se rozzuřil do nepříčetnosti. Skončilo to tak, že po ní v afektu hodil nůžky a ty se jí zabodly do lopatky.

Manžel byl zkroušený, ustrašeně ji odvezl do nemocnice a splácal tam jakousi historku o podivné nešťastné náhodě, kterou personál na pohotovosti prohlédl ve stejném okamžiku, kdy ji dopověděl. Cecílie se styděla. Měla dvanáct stehů a musela zůstat dva dny v nemocnici. Pak pro ni přijel Henrik Vanger a odvezl ji k sobě domů. Od té doby s manželem nemluvila.

Onoho slunečného podzimního dne, tři měsíce po rozpadu manželství, byl Harald Vanger dobře naložený, téměř přátelský. Ale zničehonic začal uprostřed lesa častovat svou dceru urážkami a hrubými poznámkami o jejím chování a sexuálních praktikách a vylétlo z něj, že není nic divného na tom, když si taková kurva nedokáže ani udržet chlapa.

Bratr Birger si nevšiml, že každé otcovo slovo je pro sestru jako šlehnutí bičem. Naopak, najednou se dal do smíchu, vzal otce kolem ramen a způsobem jemu vlastním

ještě přilil olej do ohně poznámkou *vždyť to znáš, ženské.* Bezstarostně mrkal na Cecílii a navrhl otci, aby se postavil na stanoviště, na malý kopeček.

Byla to jen vteřina, mrazivý okamžik, v němž si Cecílie při pohledu na otce a bratra najednou uvědomila, že má v ruce nabitou brokovnici. Chtěla je oba zabít. Namísto toho mrštila zbraní před sebe na zem, otočila se na podpatku a odešla k zaparkovanému autu. Nechala je na holičkách a odjela sama domů. Od toho dne s otcem promluvila jen několikrát, když ji k tomu přiměly vnější okolnosti. Odmítla ho pustit k sobě do domu a nikdy ho nepřišla navštívit.

Ty jsi mi zničil život, pomyslela si Cecílie. *Zničil jsi mi život už tehdy, když jsem byla malá.*

O půl deváté večer zvedla Cecílie sluchátko a zavolala Mikaelovi Blomkvistovi, aby se zastavil.

Advokát Bjurman cítil bolest. Svaly mu byly k ničemu. Měl pocit, že je fyzicky ochromený. Nebyl si jist tím, zda byl v bezvědomí, ale připadal si dezorientovaný a nevzpomínal si, co se vlastně stalo. Když pak opět pomalu nabyl kontroly nad svým tělem, ležel na zádech ve vlastní posteli s připoutanými zápěstími a roztaženýma nohama. V místě, kde ho zasáhly elektrody, měl bolestivé popáleniny.

Lisbeth Salanderová si k pelesti přitáhla ratanovou židli, trpělivě odpočívala s nohama nahoře a pokuřovala cigaretu. Když se Bjurman pokusil promluvit, uvědomil si, že má ústa

přelepená širokou páskou. Otočil hlavu. Salanderová zotvírala šuplíky a vysypala jejich obsah na podlahu.

„Našla jsem ty tvoje hračky,“ pronesla Salanderová. Zvedla jezdecký bičík a ukázala na sbírku vibrátorů, uzd a gumových masek ležících na zemi. „K čemupak se používá tohle?“ Lisbeth zvedla ze země mohutnou anální zátku. „Ne, nepokoušej se mluvit – já tě stejně neslyším. Tak tohle jsi mi tam minule strčil? Stačí, když přikývneš.“ Salanderová se k němu vyčkávavě sklonila.

Nils Bjurman najednou pocítil, jak se mu do hrudi zahryzla chladná hrůza a ztratil rozvahu. Vzepjal se v poutech. *Ona mě dostala. To není možné.* Nemohl nic dělat, když se k němu Lisbeth Salanderová sklonila a umístila mu zátku mezi půlky. „Tak ty jsi sadista,“ konstatovala. „Rád do lidí něco strkáš, co?“ Nespouštěla z něj oči. Její tvář byla bezvýrazná jako maska. „A bez lubrikantu, viď?“

Bjurman zavřeštěl zalepenými ústy, když mu Salanderová hrubě roztáhla zadnici a aplikovala zátku na místo určení.

„Přestaň kňučet,“ prohlásila Lisbeth a napodobila jeho hlas. „Když budeš zlobit, budu tě muset potrestat.“

Vstala a obešla postel. Bjurman ji bezmocně sledoval pohledem. Lisbeth Salanderová sem z obýváku přemístila televizi. Na podlahu postavila jeho DVD přehrávač. Hleděla na něj, stále s bičíkem v ruce.

„Vnímáš mě?“ zeptala se ho. „Nepokoušej se mluvit – stačí, když přikývneš. Slyšíš, co ti říkám?“ Bjurman přikývl.

„Dobře.“ Lisbeth se sklonila a zvedla svůj batůžek. „Tenhle batoh jsem měla i minule. Praktická věcička. Vypůjčila jsem si ho z Milton Security.“ Otevřela zip ve spodní části batohu. „Tohle je digitální kamera. Díváš se někdy na zprávy v televizi? Právě tyhle batůžky nosí reportéři, když si chtějí někoho natočit na skrytou kameru.“ Salanderová zapnula zip.

„Vrtá ti hlavou, kde je objektiv? To je právě ten fígl. Zoom s vláknovou optikou. Oko vypadá jako knoflík a je skryté v popruhu. Možná si vzpomínáš, že jsem batoh položila sem na stůl, než jsi po mně začal vyjíždět. Dala jsem si pozor, aby byl objektiv otočený k posteli.“

Salanderová vyndala cédéčko a vložila ho do DVD přehrávače. Poté si natočila ratanovou židli a posadila se tak, aby měla výhled na obrazovku. Zapálila si další cigaretu a stiskla ovladač. Advokát Bjurman viděl sám sebe, jak otevírá Lisbeth Salanderové dveře.

To ses ještě nenaučila ani hodiny? osopil se na ni.

Lisbeth mu přehrála celý film. Skončil až po devadesáti minutách, právě uprostřed scény, kdy nahý advokát Bjurman seděl opřený o čelo postele, popíjel víno a pozoroval Lisbeth Salanderovou ležící na posteli s roztaženýma nohama a s rukama spoutanýma na zádech.

Lisbeth vypnula televizi a téměř deset minut seděla mlčky v rákosové židli, aniž na něj pohlédla. Bjurman se

neodvažoval ani pohnout. Pak se zvedla a odešla do koupelny. Když se vrátila, opět se posadila na židli. Její hlas zněl jako smirkový papír.

„Minulý týden jsem udělala chybu,“ prohlásila Lisbeth. „Myslela jsem, že mě zase budeš nutit, abych ti ho vykouřila, což je ve tvém případě nepopsatelný hnus, ale ne takový, abych to nevydržela. Myslela jsem, že snadno získám dostatečné množství slušné dokumentace k tomu, abych mohla dokázat, jaký jsi odporný starý dobytek. Podcenila jsem tě. Nedošlo mi, co jsi za úchyláka.

Vyjádřím se jasně,“ pokračovala Lisbeth Salanderová. „Tenhle film dokazuje, jak znásilňuješ čtyřiadvacetiletou retardovanou holku, které máš dělat poručníka. A zřejmě tušíš, jak umím vypadat retardovaně, pokud je potřeba. Každý člověk, který uvidí tohle cédéčko, si uvědomí, že nejsi jen prasák, ale taky cvok a sadista. Je to pěkná instruktáž, co? Hádám, že pokud by někoho zavřeli, tak bys to byl ty. Je ti to jasné?“

Salanderová vyčkávala. Bjurman nereagoval, ale Lisbeth viděla, jak se třese. Popadla bičík a šlehla ho přímo přes přirození.

„Je ti to jasné?“ zopakovala zvýšeným hlasem. Bjurman přikývl.

„Dobře. Takže v tomhle je mezi námi jasno.“

Salanderová si přitáhla ratanovou židli tak, aby mu viděla do očí.

„Tak co myslíš, že bychom v téhle věci mohli podniknout?“ Advokát nemohl odpovědět. „Máš nějaký dobrý nápad?“ Když stále nereagoval, Lisbeth natáhla ruku, chytla mu šourek a zatáhla za něj tak, až se advokátův obličej zkřivil bolestí. „Máš nějaký dobrý nápad?“ zopakovala mu. Bjurman zakroutil hlavou.

„Dobře. Moc by mě totiž rozzlobilo, kdybys někdy v budoucnu měl jakékoli nápady.“

Salanderová se opět zaklonila a zapálila si další cigaretu. „Takže teď to uděláme takhle. Příští týden, hned jak se ti podaří vyprdnout ze zadnice toho gumovýho macka, dáš příkaz mé bance, že já – *a pouze já* – budu mít přístup ke svému účtu. Rozumíš tomu?“ Advokát Bjurman přikývl.

„Správně. Už nikdy mě nebudeš kontaktovat. Pokud se v budoucnu sejdeme, tak jen v případě, kdy budu chtít já. Takže máš zákaz návštěv.“ Bjurman opakovaně přikyvoval a najednou si oddechl. *Nechce mě zabít*.

„Pokud se mě někdy odvážíš kontaktovat, kopie toho filmu skončí ve všech stockholmských redakcích. Chápeš to?“

Bjurman několikrát přikývl. *Musím ten film dostat.*

„Jednou ročně zašleš zprávu o mém zdravotním stavu Vrchnímu poručnickému soudu. Oznámíš jim, že žiju naprosto běžným životem, že mám stálé zaměstnání, že se o sebe umím postarat a že na mém chování neshledáváš nic abnormálního. Jasné?“

Bjurman přikývl.

„Každý měsíc sepíšeš fiktivní dokument o našich schůzkách. Obšírně popíšeš, jak to se mnou vypadá dobře a jak si pěkně vedu. Kopii mi zašleš poštou. Chápeš to?“ Bjurman opět přikývl. Lisbeth Salanderová mimochodem zaznamenala, že se mu na čele objevují krůpěje potu.

„Za několik let, řekněme tak za dva roky, začneš se soudem vyjednávat o zrušení mé právní nezpůsobilosti. Jako podklad použiješ smyšlené měsíční zprávy z našich fiktivních schůzek. Seženeš nějaké cvokaře, kteří místopřísežně vypoví, že jsem naprosto normální. Budeš se muset snažit. Uděláš naprosto všechno, co je ve tvé moci, abych byla právně způsobilá.“ Advokát přikývl.

„A víš, proč se budeš snažit, jak nejlépe umíš? Protože k tomu máš zatraceně dobrý důvod. Pokud se ti to totiž nepovede, tak tenhle film zveřejním.“

Bjurman naslouchal každé slabice. Oči mu najednou zaplály nenávistí. Lisbeth Salanderová se podle jeho názoru dopustila chyby tím, že ho nechala naživu. *Tohle si ještě vyžereš, ty svině mizerná. Dříve či později. Já s tebou zatočím.* Zároveň však horlivě přikyvoval v odpověď na každou otázku.

„To samé udělám, když se pokusíš se mnou nějak spojit.“ Lisbeth si přejela rukou po hrdle. „Rozluč se s tímhle bytem, se svým honosným titulem a miliony na zahraničních kontech.“

Při zmínce o penězích Bjurman vyvalil oči. *Jak ksakru mohla zjistit…*

Salanderová se usmála a vdechla kouř. Pak cigaretu típla o celoplošný koberec a zašlápla ji.

„Chci rezervní klíče od bytu i od kanceláře.“ Bjurman svraštil obočí. Salanderová se k němu sklonila a blaženě se usmála.

„V budoucnosti budu mít pod kontrolou celý tvůj život. Když to budeš nejméně čekat, třeba když budeš spát, objevím se najednou v ložnici s tímhle v ruce.“ Lisbeth zvedla elektrickou pistoli. „Budu tě pořád sledovat. A jestli tě někdy zase načapám s nějakou holkou – ať tu bude dobrovolně nebo ne – nebo když tě přistihnu s ženskou…“ Lisbeth Salanderová si opět přejela prsty přes hrdlo.

„Pokud bych zemřela… pokud by se mi náhodou stalo nějaké neštěstí, třeba mě přejelo auto nebo něco jiného… tak budou kopie toho filmu odeslány do novin. A k tomu podrobný příběh o tom, co znamená mít tě za poručníka.“

„Ještě něco.“ Lisbeth se sklonila, takže její obličej byl jen několik centimetrů od jeho. „Pokud se mě ještě někdy dotkneš, tak tě zabiju. Myslím to vážně.“

Advokát Bjurman jejím slovům ihned uvěřil. V Lisbethiných očích nebyl ani stín přetvářky.

„Nezapomínej, že jsem cvok.“

Bjurman přikývl.

Salanderová ho zamyšleně pozorovala.

„Myslím, že z nás dvou budou dobří přátelé,“ prohlásila Lisbeth vážným hlasem. „Právě teď si tu gratuluješ, jak jsem blbá, že jsem tě nechala naživu. Jsi přesvědčený o tom, že

nade mnou získáš kontrolu, i když jsi můj vězeň, protože si myslíš, že to jediné, co můžu udělat, pokud tě nezabiju, je pustit tě na svobodu. Takže si děláš spoustu nadějí, že mě časem dostaneš. Nemám pravdu?“

Bjurman zakroutil hlavou, ta se mu však vzápětí naplnila chmurnými myšlenkami.

„Dostaneš ode mě dárek, takže na naši dohodu nikdy nezapomeneš.“

Salanderová mu věnovala křivý úsměv, vylezla na postel a klekla si mu mezi nohy. Advokát Bjurman nechápal, co se bude dít, a najednou pocítil strach.

Pak spatřil v Lisbethině ruce jehlu.

Advokát házel hlavou a kroutil se, dokud mu Salanderová výhružně nepřitiskla koleno k rozkroku.

„Lež klidně. S těmito nástroji pracuju poprvé.“

Lisbeth Salanderová pracovala soustředěně dvě hodiny. Když dílo dokončila, Bjurman dávno přestal kňučet. Spíše se zdálo, že je úplně apatický.

Lisbeth slezla z postele a kriticky zhodnotila svůj výtvor. Její umělecký talent byl poněkud omezený. Písmena se trochu rozjížděla a dílo působilo impresionisticky. Lisbeth vytetovala verzálkami v modré a červené barvě Bjurmanovi přes celé břicho od prsních bradavek až po přirození, pětiřádkový vzkaz: JSEM SADISTICKÁ SVINĚ, DOBYTEK A NÁSILNÍK.

Posbírala jehly a barevné patrony a schovala je do batohu. Pak si zašla do koupelny umýt ruce. Když vešla do ložnice, uvědomila si, že se cítí mnohem lépe.

„Dobrou noc," popřála Bjurmanovi.

Před odchodem Lisbeth Salanderová otevřela jedno z pout a klíček položila advokátovi na břicho. Odnesla si také cédéčko s filmem a Bjurmanův svazek klíčů.

Když se Mikael s Cecílií těsně po půlnoci dělili o cigaretu, oznámil jí, že se po nějakou dobu nebudou moci vídat. Cecílie na něj zmateně pohlédla.

„Co tím myslíš?" zeptala se.

Mikael vypadal zahanbeně.

„V pondělí jdu na tři měsíce do basy."

Žádného dalšího vysvětlení nebylo třeba. Cecílie dlouho ležela mlčky. Najednou cítila, že nemá daleko k pláči.

Dragan Armanskij začal ztrácet naději právě ve chvíli, kdy u něj Lisbeth Salanderová v pondělí odpoledne zničehonic zaklepala na dveře. Od chvíle, kdy na začátku ledna odvolal vyšetřování týkající se Wennerströmovy aféry, se Lisbeth úplně vypařila. Kdykoli se jí pokoušel dovolat, nebrala telefon nebo položila sluchátko s vysvětlením, že má moc práce.

„Máš pro mě nějaký kšeft?" zeptala se ho bez zbytečných zdvořilostních frází.

„Ahoj. Prima, že se taky ukážeš. Myslel jsem, že jsi mrtvá nebo něco podobného.“

„Musela jsem si zařídit pár věcí.“

„To se stává docela často, že si potřebuješ něco zařídit.“

„Tohle bylo akutní. Jsem zpátky. Tak máš pro mě něco?“

Armanskij potřásl hlavou.

„Je mi líto. Teď zrovna ne.“

Lisbeth Salanderová ho klidně pozorovala. Po chvíli Dragan zase spustil.

„Lisbeth, víš, že tě mám rád a že ti rád dám práci. Ale nebyla jsi tu dva měsíce a já toho měl strašně moc. Jednoduše na tebe není spolehnutí. Musel jsem se obrátit na jiné, když jsi tady nebyla, a zrovna teď pro tebe nic nemám.“

„Nemůžeš to dát víc nahlas?“

„Cože?“

„To rádio.“

...časopis Milénium. *Oznámení o tom, že průmyslový veterán Henrik Vanger se stává spoluvlastníkem listu a vstupuje do vedení* Milénia, *bylo zveřejněno ve stejný den, kdy jeho bývalý odpovědný vydavatel Mikael Blomkvist nastoupil svůj tříměsíční pobyt ve vězení, k němuž byl odsouzen za pomluvu obchodníka Hanse-Erika Wennerströma. Šéfredaktorka* Milénia *Erika Bergerová na tiskové konferenci sdělila, že se*

Mikael Blomkvist po odpykání trestu opět ujme vydavatelské funkce.

„To je snad vtip," prohlásila Lisbeth Salanderová tak tiše, že Armanskij viděl jen její pohybující se rty. Najednou vstala a šla ke dveřím.

„Počkej. Kam zase jdeš?"

„Domů. Musím si něco zjistit. Když něco bude, zavolej."

Novinka, že *Milénium* získalo podporu v podobě Henrika Vangera, bylo mnohem větší událostí, než Lisbeth Salanderová očekávala. Kromě internetového vydání večerníku *Aftonbladet* již byla k dispozici i delší televizní zpráva, která sumarizovala kariéru Henrika Vangera a konstatovala, že starý průmyslový magnát veřejně vystoupil poprvé po téměř dvaceti letech. Oznámení, že se Henrik Vanger stal spoluvlastníkem *Milénia,* bylo stejně absurdní, jako kdyby se najednou Wallenberg nebo Erik Penser vynořili jako spolumajitelé ETC nebo sponzoři magazínu *Slovní fronta.*

Novina byla tak ohromující, že ji večerní zprávy odvysílaly na třetím místě a věnovaly jí celé tři minuty. Rozhovor s Erikou Bergerovou se odehrával u konferenčního stolku v redakci *Milénia.* Wennerströmova aféra tak najednou opět získala na zajímavosti.

„Loni jsme se dopustili závažného přehmatu, v jehož důsledku se náš časopis stal terčem pomluv. Přirozeně se nás to dotklo… a budeme se tím ve vhodný čas opět zabývat.“

„Co myslíte tím, že se tou historkou budete opět zabývat?“ zeptal se reportér.

„Myslím tím, že postupně začneme zveřejňovat svou vlastní verzi této události, což jsme dosud neudělali.“

„Ale mohli jste tak učinit při soudním procesu.“

„Rozhodli jsme se jinak. Ale samozřejmě budeme dále pokračovat v investigativní žurnalistice.“

„Znamená to, že stále trváte na verzi příběhu, který vás dostal do potíží?“

„V současné chvíli to nebudu nijak komentovat.“

„Po rozhodnutí soudu jste dala Mikaelovi Blomkvistovi výpověď.“

„To je naprostý omyl. Přečtěte si naši tiskovou zprávu. Potřeboval si odpočinout a na nějakou dobu vysadit. Ke konci letošního roku se opět vrátí do pozice odpovědného vydavatele.“

Redakcí blikaly kamery a mezitím se reportér rychle seznamoval se základními informacemi o bouřlivé historii *Milénia* jakožto odvážného časopisu, který si nebere servítky. Mikael Blomkvist nebyl pro případné komentáře k dispozici. Právě zahájil pobyt v rullåkerské věznici nacházející se u malého jezírka v lesích pár kilometrů od Östersundu v Jämtlandu.

Lisbeth Salanderové však neušlo, že se v pootevřených dveřích redakce na okraji obrazovky mihl Dirch Frode.

Tento měsíc nebyl příliš bohatý na události a ve zprávách o deváté dostal Henrik Vanger prostor na celé čtyři minuty. Rozhovor se odehrával v místním televizním studiu v Hedestadu. Reportér začal konstatováním, že *po dvacetileté odmlce se průmyslová legenda Henrik Vanger opět vrací do světel ramp.* Reportáž byla uvedena prezentací černobílých záběrů ze života Henrika Vangera, v nichž v šedesátých letech společně s Tagem Erlanderem slavnostně otevírali továrny. Poté se kamera zaměřila na pohovku ve studiu, na níž seděl opřený Henrik Vanger se zkříženýma nohama. Měl na sobě žlutou košili, tenkou zelenou vázanku a volné tmavohnědé sako. Každému bylo jasné, že vypadá jako hubený stárnoucí strašák do zelí, ale hovořil jasným a pevným hlasem. Navíc byl otevřený. Reportér mu nejdříve položil otázku, z jakého důvodu se stal spoluvlastníkem *Milénia.*

„*Milénium* je dobrý časopis a mnoho let jsem ho se zájmem četl. Dnes se stal terčem útoků. Časopis má mocné nepřátele, kteří organizují bojkot inzerce s cílem časopis zničit.“

Reportér takovouto odpověď zjevně neočekával, ale okamžitě zavětřil, že tento sám o sobě podivný příběh nabyl nečekaných rozměrů.

„Kdo za tím bojkotem stojí?“

„Právě to je jedna z věcí, které hodláme důkladně prověřit. Ale rád bych využil příležitosti a řekl, že *Milénium* se po prvním útoku rozhodně nevzdá.“

„Proč jste se stal jeho spolumajitelem?“

„Pro vnější svobodu časopisu by bylo velmi nešťastné, kdyby dílčí zájmy měly moc umlčet nežádoucí mediální hlasy.“

Henrik Vanger působil, jako by po celý svůj život byl kulturně-radikálním bojovníkem za svobodu projevu. Mikael Blomkvist se první večer ve věznici ve společenské místnosti u televize rozchechtal na celé kolo. Spoluvězni po něm znepokojeně pokukovali.

Později večer, když ležel na posteli ve své cele připomínající úzký pokojík v motelu s malým stolkem, židlí a poličkou na zdi, musel souhlasit s Henrikovým a Eričiným rozhodnutím o způsobu uvedení této novinky na trh. S nikým o té věci nehovořil, ale věděl, že v postoji k *Miléniu* došlo ke změně.

Vystoupení Henrika Vangera nebylo ničím jiným než vyhlášením křižáckého tažení proti Hansi-Erikovi Wennerströmovi. Jeho poselství bylo nad slunce jasné – v budoucnosti nebudeš mít co dělat jen s časopisem s šesti zaměstnanci a ročním rozpočtem představujícím reprezentační fond *Wennerstroem Group* na pracovní obědy; teď se budeš potýkat také s koncernem Vanger, který je sice jen stínem své bývalé velikosti, ale přesto se jedná o mnohem tvrdšího soupeře. Wennerström si nyní bude

moci vybrat: buď z konfliktu vycouvá, nebo si vytyčí za úkol rozmetat i Vangerovy podniky.

Henrik Vanger svým vystoupením naznačil, že je připraven k boji. Vlastně neřekl vůbec nic, ale jeho tvrzení, že časopis „svou verzi dosud nezveřejnil“, vyvolalo dojem, že časopis má co zveřejnit. Přestože byl Mikael zažalován, odsouzen a nyní dokonce i uvězněn, jeho nevina byla více než jasná. Samozřejmost, s níž se měl znovu stát odpovědným vydavatelem, jen podtrhovala fakt, že se *Milénium* nemá zač stydět. V očích veřejnosti nebyla důvěryhodnost žádný problém – konspirační teorie mají všichni rádi, a pokud šlo o volbu mezi zazobaným obchodníkem a hezkou, drzou šéfredaktorkou, nebylo těžké uhodnout, na čí straně budou sympatie. Média tuto historku tak snadno nespolknou – ale Erice se zřejmě podařilo odzbrojit několik kritiků, kteří se neodváží do nich rýpat.

Žádná z dnešních událostí situaci nijak zásadně nezměnila, ale získali čas a došlo k určitému přesunu v rozložení sil. Mikael si představil, jak nepříjemný večer musel Wennerström prožít. Nemohl přece vědět, jak mnoho – nebo málo – toho vědí, a než udělá další tah, bude to muset zjistit.

Erika s napjatým výrazem ve tváři zapnula video a zhlédla své vlastní a poté i Henrikovo vystoupení. Pohlédla na hodinky; bylo tři čtvrtě na tři ráno, a tak potlačila impulz zavolat Mikaelovi. Ten sedí v base a není pravděpodobné,

že by měl v cele mobilní telefon. Do své vily na Saltsjöbadenu dorazila tak pozdě, že manžel mezitím usnul. Erika vstala, šla k baru a nalila si pořádnou dávku whisky značky Aberlour – tvrdý alkohol pila tak jednou za rok –, posadila se k oknu a dívala se na moře a blikající maják u příjezdu do Skurusundu.

Poté, co s Mikaelem po uzavření dohody s Henrikem Vangerem osaměli, došlo mezi nimi k ostré výměně názorů. Během let se mnohokrát zdravě pohádali o to, jak je třeba zaměřit texty, jak zpracovat layout, jak posuzovat hodnověrnost pramenů a o tisíce dalších věcí, které k novinařině patří. Ale při hádce v domku pro hosty se jednalo o princip, a ona dobře věděla, že se pohybuje na nejisté půdě.

„Nevím, co mám teď dělat," řekl Mikael. „Henrik Vanger mě zaměstnal, abych napsal jeho autobiografii. Zatím jsem se mohl kdykoli zvednout a odjet, pokud by se mě snažil přinutit k napsání něčeho, co není pravda, nebo k tomu, abych jeho příběh nějak upravil. Teď je jedním ze spoluvlastníků našeho časopisu – a navíc má jako jediný prostředky na to, aby noviny zachránil. Najednou jsem se ocitl na dvou židlích zároveň, což je pozice, kterou by etická komise rozhodně neocenila."

„Máš nějaký lepší nápad?" odvětila Erika. „Pak ven s ním, než tu smlouvu předěláme načisto a podepíšeme."

„Ricky, Vanger nás zřejmě využil pro svou soukromou vendetu vůči Hansi-Erikovi Wennerströmovi."

„No a co? Kéž by mezi námi takových soukromých mstitelů bylo víc.“

Mikael se od ní odvrátil a rozzlobeně si zapálil cigaretu. Výměna názorů ještě dlouho pokračovala, dokud Erika neodešla do ložnice, nesvlékla se a nevlezla si do postele. Když Mikael po dvou hodinách uléhal vedle ní, předstírala, že spí.

Večer jí reportér z *Dagens Nyheter* položil stejnou otázku:

„Jak bude nyní moci *Milénium* důvěryhodně obhájit svou nezávislost?“

„Co máte na mysli?“

Reportér zvedl obočí. Podle jeho názoru byla otázka dostatečně jasná, ale ještě ji upřesnil.

„Úkolem *Milénia* je mimo jiné prověřovat činnost podniků. Jak bude časopis nyní moci tvrdit, že je při prověřování činnosti Vangerových podniků objektivní?“

Erika na něj pohlédla se zmateným výrazem, jako by otázka byla zcela nečekaná.

„Takže podle vašeho tvrzení ztratí *Milénium* na důvěryhodnosti proto, že se na scéně objevil známý ekonomicky silný finančník?“

„Ano, je přece jasné, že nemůžete důvěryhodně prověřovat Vangerovy podniky.“

„A toto pravidlo se týká speciálně *Milénia?“*

„Prosím?“

„Mám na mysli to, že pracujete pro noviny, které z velké části vlastní ekonomicky silné společnosti. Znamená to, že žádné z novin, které vydává koncern Bonniers, nejsou důvěryhodné? *Aftonbladet* vlastní velký norský podnik, který je důležitým aktérem na trhu počítačů a komunikačních technologií – znamená to, že kvůli kontrole ze strany elektronického průmyslu není *Aftonbladet* důvěryhodný list? Majitelem *Metra* je koncern Stenbeck. Chcete tím říct, že žádné ze švédských novin, které vlastní nějaký silný ekonomický podnik, nejsou důvěryhodné?“

„Ne, to samozřejmě ne.“

„A proč tedy narážíte na to, že *Milénium* ztratí na důvěryhodnosti jen proto, že má stejně jako mnoho jiných listů finanční zázemí?

Reportér zvedl ruku.

„Dobře, beru tu otázku zpět.“

„Ne. To nedělejte. Chci, abyste uvedl přesně to, co jsem vám odpověděla. A můžete dodat, že pokud *Dagens Nyheter* slíbí, že se trochu více zaměří na Vangerovy podniky, tak se na oplátku zase my více soustředíme na Bonniers.“

Ale jednalo se o etické dilema.

Mikael pracoval pro Henrika Vangera, který se nacházel v pozici, v níž mohl *Milénium* potopit jediným škrtnutím pera. Co by se stalo, kdyby se Henrik s Mikaelem z nějakého důvodu znepřátelili?

A především – jak by Erika ocenila svou vlastní důvěryhodnost, kdyby se změnila z nezávislé redaktorky na

nějakou zkorumpovanou mazalku? Takovéto otázky se Erice nezamlouvaly, tím méně odpovědi na ně.

Lisbeth Salanderová vypnula internet a zavřela svůj iBook. Byla bez práce a měla hlad. První problém ji přestal tížit ihned poté, co opět získala kontrolu nad svým bankovním kontem a co advokát Bjurman získal status neurčité nepříjemnosti z minula. Hladu učinila zadost tím, že zašla do kuchyně a postavila na kávu. Připravila si tři velké bagety se sýrem, kaviárem a vejci natvrdo, což bylo po mnoho hodinách její první jídlo. Své noční občerstvení pojídala na pohovce v obývacím pokoji a přitom zpracovávala získané informace.

Dirch Frode z Hedestadu ji zaměstnal soukromým prověřením Mikaela Blomkvista, odsouzeného k pobytu za mřížemi za pomluvu finančníka Hanse-Erika Wennerströma. O několik měsíců později se ve vedení *Milénia* vynoří Henrik Vanger z Hedestadu a tvrdí, že existuje jakási konspirace, která má noviny zničit. A přesně toho stejného dne si jde Mikael Blomkvist sednout do vězení. A nejvíce fascinující byl asi dva roky starý článek – *Jen se dvěma holýma rukama* – o Hansi-Erikovi Wennerströmovi, který našla ve *Finančním magazínu Monopol.* Článek oznamoval, že Wennerström začal svůj *aufmarch* na konci šedesátých let právě v koncernu Vanger.

Člověk nepotřeboval mimořádnou inteligenci k tomu, aby došel k závěru, že tyto události spolu nějak souvisejí.

Někde musí být zakopaný pes a Lisbeth Salanderová vykopávání zakopaných psů přímo milovala. Navíc neměla nic lepšího na práci.

DÍL 3

FÚZE

16. května až 14. července

13 PROCENT ŠVÉDSKÝCH ŽEN BYLO VYSTAVENO HRUBÉMU SEXUÁLNÍMU NÁSILÍ MIMO SEXUÁLNÍ VZTAH

KAPITOLA 15

Pátek 16. května–sobota 31. května

Mikael Blomkvist byl z rullåkerské věznice propuštěn po dvouměsíčním pobytu v pátek 16. května. Stejného dne, kdy se ocitl za mřížemi, si bez velkých nadějí podal žádost o zkrácení trestu. Nikdy přesně nepochopil, jaké technické důvody ho z věznice dostaly, ale zřejmě souvisely s tím, že nevyužil žádného povolení strávit víkend na svobodě a také se skutečností, že vězňů bylo čtyřicet dva, zatímco oficiální kapacita zařízení byla pro třicet jedna osob. V této situaci napsal ředitel věznice – čtyřicetiletý Polák v exilu jménem Peter Sarowsky, s nímž Mikael velmi dobře vycházel – doporučení pro zkrácení doby výkonu Mikaelova trestu.

Mikael prožil v rullåkerské věznici klidné a příjemné časy. Podle vyjádření Petera Sarowského to bylo zařízení pro pachatele méně závažných deliktů a podnapilé řidiče, ne pro skutečné zločince. Běžný denní řád připomínal život v turistické noclehárně. Jednačtyřicet spoluvězňů, z nichž polovinu tvořili přistěhovalci, na Mikaela pohlíželo jako na bílou vránu – kterou také byl. Byl jediným vězněm, o kterém se mluvilo ve zprávách v televizi, což mu dodalo

určitý status, ale žádný z kolegů ho nepovažoval za opravdového zločince.

Za zločince ho nepovažoval ani šéf věznice. Již prvního dne si Mikaela zavolal na pohovor, přičemž mu byla nabídnuta terapie, vzdělávání pro dospělé, možnost studia a pomoc při hledání zaměstnání. Mikael odpověděl, že nepociťuje žádnou zvláštní potřebu sociální adaptace, své studijní plány realizoval před dvaceti lety a práci již má. Požádal však, zda by si mohl v cele ponechat svůj iBook, aby mohl dále pracovat na knize, jejíž sepsání bylo v té chvíli jeho zaměstnáním.

Mikaelově žádosti bylo bez jakýchkoli průtahů vyhověno a Sarowsky mu dokonce dal k dispozici skříňku se zámkem, aby mohl počítač nechat v cele bez dozoru, aniž by mu ho někdo ukradl nebo poničil. Ne snad proto, že by některý z jeho spoluvězňů něco takového opravdu udělal – Sarowsky spíše nad Mikaelem držel ochrannou ruku.

Mikael zde tak strávil dva relativně příjemné měsíce, kdy šest hodin denně pracoval na kronice rodiny Vangerových. Práci přerušoval jen kvůli každodennímu povinnému úklidu a odpočinku. Mikael a jeho dva spoluvězni, z nichž jeden měl chilské předky, ale pocházel ze Skövde, měli za úkol každý den uklidit vězeňskou tělocvičnu. Odpočinek se skládal ze sledování televize, hraní karet a posilování. Mikael objevil, že hraje slušně poker, ale neustále prohrával padesát haléřů denně. Vězeňský řád povoloval hazardní hry pouze v případě, kdy celkový bank nepřesáhl pět korun.

Mikael dostal zprávu o předčasném ukončení výkonu trestu s denním předstihem, přičemž si ho Sarowsky zavolal nahoru do kanceláře a nabídl mu panáka. Poté Mikael strávil večer balením svých věcí a poznámek.

Po propuštění z věznice jel Mikael přímo do své chaty v Hedeby. Když vyšel na most, uslyšel zamňoukání a pak se objevila červenohnědá kočka, která ho přivítala tím, že se mu otírala o nohy.

„Prima, tak pojď dál," poznamenal Mikael. „Ale nestačil jsem ti koupit mlíčko."

Mikael si vybalil zavazadla. Měl pocit, že byl na dovolené, a zjistil, že mu vlastně chybí Sarowsky i společnost spoluvězňů. Jakkoli se to zdálo bláznivé, Mikaelovi se ve věznici líbilo. Propuštění přišlo tak nečekaně, že o něm nedal nikomu předem vědět.

Bylo po šesté hodině večer. Mikael rychle zašel do konzumu a ještě před zavřením si nakoupil základní věci. Po návratu do chaty zapnul mobil a zavolal Erice, dostal však odpověď, že je momentálně nedostupná. Nahrál jí na záznamník vzkaz, že si zavolají ráno.

Poté zašel ke svému zaměstnavateli, který se nacházel v přízemí a překvapeně zvedl obočí.

„Vy jste utekl?" zněla starcova první slova.

„Oficiální předčasné propuštění."

„To je překvapení."

„Pro mě taky. Dozvěděl jsem se o tom včera večer."

Muži na sebe několik vteřin pohlíželi. Poté starý pán Mikaela překvapil tím, že natáhl paže a uštědřil mu medvědí objetí.

„Právě jsem se chystal povečeřet. Dáte si se mnou?“

Anna jim předložila bramborové placky s vepřovým masem a brusinkami. Muži zůstali sedět v jídelně a téměř dvě hodiny si povídali. Mikael Henriku Vangerovi sdělil, jak pokročil v sepisování rodinné kroniky a kde našel nějaké mezery a nejasnosti. O Harriet nemluvili, ale dlouze hovořili o *Miléniu.*

„Měli jsme tři schůze vedení. Slečna Bergerová a váš partner Christer Malm byli tak vstřícní, že dvě z těchto schůzí přeložili sem ke mně, a na jedné z nich ve Stockholmu mě zastupoval Dirch Frode. Moc bych si přál být o pár let mladší, ale pravda je, že mě tak dlouhé cestování velmi vyčerpává. Pokusím se tam v létě zajet.“

„Myslím, že se schůze klidně můžou konat tady,“ odvětil Mikael. „A jaký je to pocit, být spolumajitelem časopisu?“

Henrik Vanger se křivě usmál.

„Vlastně jsem už dávno nezažil něco tak příjemného. Díval jsem se na ekonomickou stránku věci a vypadá to slušně. Nemusím investovat tak velké částky, jak jsem se domníval – propast mezi příjmy a výdaji se zmenšuje.“

„Několikrát týdně jsem s Erikou mluvil. Pochopil jsem, že se rozrostla inzerce.“

Henrik Vanger přikývl. „Situace se obrací, ale nějakou dobu to potrvá. Hned na začátku se do věci vložil koncern

Vanger a podpořil firmu zakoupením inzertních stránek. Ale už se vrátili dva staří inzerenti – firma na mobilní telefony a cestovní kancelář.“ Henrik se široce usmál. „Také trošku provádíme soukromé nájezdy na staré Wennerströmovy nepřátele, a věřte mi, je jich dlouhý seznam.“

„Slyšel jste něco o Wennerströmovi?“

„Ne, to zrovna ne. Ale vypustili jsme informaci, že Wennerström zorganizoval bojkot *Milénia.* Díky tomu se začíná chovat pomstychtivě. Prý se ho na to už ptal jeden novinář z *Dagens Nyheter* a dostalo se mu hrubé odpovědi.“

„Vy z toho máte radost.“

„Radost není správné slovo. Měl jsem s tím začít už před mnoha lety.“

„Co je vlastně mezi vámi a Wennerströmem?“

„Nezkoušejte to na mě. To se dozvíte až po Novém roce.“

Ve vzduchu bylo příjemně cítit jaro. Když Mikael kolem deváté odešel od Henrika, začalo se stmívat. Chvíli váhal. Pak zaklepal u Cecílie Vangerové.

Nebyl si jist tím, co vlastně očekává. Cecílie vykulila oči a netvářila se právě nadšeně, ale pustila ho do haly. Oba zůstali nejistě stát. I Cecílie se Mikaela zeptala, jestli z vězení utekl, a ten jí vysvětlil, jak to všechno bylo.

„Jen jsem tě chtěl pozdravit. Přicházím nevhod?“

Cecílie se mu vyhnula pohledem. Mikael si najednou všiml, že z jeho návštěvy nemá zrovna velkou radost.

„Ne… ne, pojď dál. Dáš si kafe?“

„Rád.“

Mikael ji následoval do kuchyně. Cecílie stála zády k němu a nalévala vodu do kávovaru. Mikael popošel k ní a položil jí ruku na rameno. Cecílie ztuhla.

„Cecílie, nevypadá to, že bys měla chuť mě zvát na kafe.“

„Čekala jsem tě nejdříve za měsíc,“ odvětila. „Překvapil jsi mě.“

Mikael cítil její nechuť a otočil ji tak, aby jí viděl do tváře. Chvíli tak stáli mlčky. Cecílie se stále vyhýbala jeho pohledu.

„Cecílie, vykašli se na to kafe. Co se stalo?“

Cecílie potřásla hlavou a zhluboka se nadechla.

„Mikaeli, chci, abys odešel. Na nic se neptej. Jen jdi.“

Mikael se vydal domů ke své chatě, ale u branky se nerozhodně zastavil. U mostu sešel dolů k vodě a posadil se na kámen. Zapálil si cigaretu, třídil si myšlenky a ptal se, co přimělo Cecílii Vangerovou k tak dramatické změně postoje.

Najednou uslyšel zvuk motoru a viděl, jak zpoza mostu proplula do sundu velká bílá loď. Když projížděla kolem, Mikael uviděl, že u kormidla stojí Martin Vanger a soustředěně se snaží vyhnout podvodním výběžkům. Byl to dvanáct metrů dlouhý motorový křižník – úctyhodný silný stroj. Mikael vstal a pokračoval v procházce po pláži. Najednou si všiml, že u přístavních mol je již na vodě pár

lodí – směs plachetnic a motorových člunů. Zahlédl několik Petterssonových lodí a u jednoho můstku byla přivázaná plachetnice IF a pohupovala se na vlnách. Byly tam i větší lodě a drahá plavidla. Mikael zaznamenal jednu Hallberg-Rassy. Přišlo léto. Mohl také provést klasifikaci námořního života v Hedeby – Martin Vanger měl bezpochyby největší a nejdražší loď v celém okolí.

Mikael se zastavil pod Cecíliiným domem a pohlédl k osvětleným oknům v prvním patře. Pak se odebral domů a postavil na kávu. Nahlédl do pracovny a čekal, až bude káva hotová.

Před odchodem do vězení odnesl většinu Harrietiny dokumentace Henriku Vangerovi. Nebylo by moudré nechat veškerý materiál v prázdném domě tak dlouhou dobu. Police nyní zely prázdnotou. Zbývalo mu jen pět Henrikových deníků, které měl s sebou ve věznici, a tudíž je znal nazpaměť. Rovněž konstatoval, že na nejhořejší polici zbylo jedno fotografické album.

Mikael sundal album a odnesl ho ke kuchyňskému stolu. Nalil si kávu a začal jím listovat.

Byly tam snímky ze dne, kdy Harriet zmizela. Nejprve se objevila Harrietina poslední fotografie, pořízená při slavnostním dětském průvodu v Hedestadu. Poté následovalo sto osmdesát ostrých obrázků z neštěstí na mostě. Mikael album prozkoumal lupou již několikrát předtím, snímek po snímku. Nyní si ho roztržitě prohlížel; věděl, že tam nenajde nic, díky čemu by byl moudřejší.

Najednou měl záhady Harriet Vangerové plné zuby a album prudce zaklapl.

Neklidně popošel ke kuchyňskému oknu a zíral ven do tmy.

Poté znovu obrátil zrak k albu. Nedokázal svůj pocit přesně definovat, ale najednou mu hlavou prolétla prchavá myšlenka, jako by zareagoval na něco, co právě viděl. Jako by mu nějaká neviditelná bytost lehounce foukla do uší a trošku se mu zježily vlasy v zátylku.

Mikael vstal a znovu otevřel album. Procházel ho stránku po stránce, prohlížel si každý obrázek z nehody na mostě. Díval se na mladší vydání zaolejovaného Henrika a mladého Haralda, z něhož zatím nespatřil ani kousíček. Na snímku bylo vidět rozbité mostní zábradlí, budovy a auta. Uprostřed chumlu diváků bez problémů identifikoval dvacetiletou Cecílii Vangerovou. Měla na sobě světlé šaty s tmavým sáčkem a v albu figurovala asi na dvaceti fotografiích.

Mikael najednou pocítil vzrušení. Časem se naučil spoléhat na své instinkty. Zareagoval na něco v tomto albu, ale nedokázal přesně určit, co to bylo.

Mikael stále ještě seděl u kuchyňského stolu a zíral na fotografie, když kolem jedenácté uslyšel, jak se otevírají vchodové dveře.

„Můžu dál?“ zeptala se Cecílie Vangerová. Nečekala na odpověď a posadila se na druhou stranu kuchyňského stolu.

Mikael měl podivný pocit jakéhosi déjà vu. Cecílie měla na sobě široké, světlé šaty a šedomodré sáčko, téměř identické s oblečením z fotografií v roce 1966.

„Ten problém jsi ty," prohlásila.

Mikael zvedl obočí.

„Promiň, ale naprosto jsi mě dorazil, když jsi u mě zaklepal. Teď jsem z toho tak nešťastná, že nemůžu spát."

„Proč jsi nešťastná?"

„Copak to nechápeš?"

Mikael potřásl hlavou.

„Nebudeš se mi smát, když ti to řeknu?"

„Slibuju, že se nebudu smát."

„Když jsem tě v zimě svedla, bylo to bláznivé impulzivní jednání. Chtěla jsem si užít, nic jiného. Ten první večer jsem to brala jen jako legraci, neměla jsem v úmyslu si s tebou začít nějaký dlouhodobější vztah. Ale dopadlo to úplně jinak. Chci, abys věděl, že tři týdny s tebou jako s příležitostným milencem byly ty nejhezčí chvíle, co jsem kdy zažila."

„I mně se to moc líbilo."

„Mikaeli, celou dobu jsem lhala tobě i sama sobě. Nikdy jsem nebyla promiskuitní. Za celý život jsem měla šest partnerů. Prvního v jednadvaceti letech. Pak v pětadvaceti přišel můj muž, ale ukázalo se, že je to pěkný hajzl. A později jsem měla v několikaletém odstupu pletky se třemi chlapíky. Ale ty jsi ve mně něco probudil. Jen jsem

nedokázala pochopit co. Zřejmě to souvisí s tím, že je s tebou vždycky všechno tak bezproblémové.“

„Cecílie, nemusíš přece…“

„Pst – nepřerušuj mě. Nebo ti to už nikdy nepovím.“

Mikael mlčky seděl.

„Toho dne, co jsi odešel do vězení, jsem byla strašně nešťastná. Najednou jsi byl pryč, jako bys nikdy neexistoval. V domku pro hosty byla tma. U mě v posteli zima a smutno. Najednou ze mě zase byla šestapadesátiletá tetka.“

Cecílie chvilku tiše seděla a hleděla Mikaelovi do očí.

„V zimě jsem se do tebe zamilovala. Nechtěla jsem, ale stalo se. A najednou jsem si uvědomila, že jsi tady jen na chvíli a že jednoho dne zmizíš, ale já tu zůstanu až do smrti. Strašně mě to bolelo, a tak jsem se rozhodla, že tě po návratu z vězení už nepustím dál.“

„Moc mě to mrzí.“

„Ty za to nemůžeš.“

Oba chvíli seděli mlčky.

„Když jsi ke mně večer přišel, seděla jsem a brečela. Moc bych si přála dostat šanci prožít svůj život ještě jednou od začátku. Pak jsem se k něčemu rozhodla.“

„K čemu?“

Cecílie hleděla dolů na stůl.

„Musela bych být naprosto vadná, kdybych to s tebou skončila jen proto, že odsud jednoho dne odjedeš. Mikaeli,

můžeme začít znovu? Můžeš na ten dnešní večer zapomenout?“

„Už se stalo,“ řekl Mikael. „Ale děkuju, žes mi to pověděla.“

Cecílie stále hleděla do stolu.

„Pokud o mě budeš stát, budu moc ráda.“

Najednou na něj opět pohlédla. Pak se zvedla a odešla do ložnice. Přitom odhodila sako na podlahu a přetáhla si šaty přes hlavu.

Mikael a Cecílie se vzbudili současně tím, že kdosi otevřel venkovní dveře a vešel do kuchyně. Slyšeli bouchnutí tašky u železných kamen. Pak se najednou ve dveřích ložnice zjevila Erika, ale její široký úsměv vystřídal zděšený výraz.

„Ach, pardon.“ Erika o krok ucouvla.

„Ahoj, Eriko,“ pozdravil Mikael.

„Ahoj. Promiň. Strašně se omlouvám, že jsem sem takhle vtrhla. Měla jsem zaklepat.“

„My jsme měli zamknout vchodové dveře. Eriko – tohle je Cecílie Vangerová. Cecílie – Erika Bergerová je šéfredaktorkou *Milénia.*“

„Dobrý den,“ řekla Cecílie.

„Dobrý den,“ odpověděla Erika. Zjevně se nemohla rozhodnout, jestli má vstoupit a zdvořile si s Cecílií potřást rukou, nebo odejít. „Ach, já… půjdu se projít…“

„A co kdybys místo toho postavila na kafe?“ Mikael pohlédl na budík na nočním stolku. Bylo těsně po dvanácté.

Erika přikývla a znovu zavřela dveře do ložnice. Mikael s Cecílií na sebe pohlédli. Cecílie vypadala nesvá. Milovali se a povídali si do čtyř hodin do rána. Pak mu Cecílie sdělila, že u něj chce přespat a naprosto kašle na to, jestli někdo zjistí, že si to s ním rozdávala. Spala zády k němu a Mikael jí objímal paží kolem prsou.

„No tak, nic se nestalo," prohlásil Mikael. „Erika je vdaná a není to moje přítelkyně. Občas se scházíme, ale ani v nejmenším ji nezajímá, jestli spolu my dva něco máme. Spíš jsme ji přivedli do pořádných rozpaků."

O chvíli později vešli do kuchyně, kde Erika mezitím prostřela a postavila na stůl džus, meruňkovou marmeládu, sýr a topinky. Pěkně to vonělo. Cecílie šla přímo k ní a podala jí ruku.

„Bylo to trošku náhlé. Těší mě."

„Cecílie, prosím, promiňte mi, že jsem tam vtrhla jako slon," pronesla velmi nešťastně Erika.

„Proboha, zapomeňte na to. Teď si dáme kafe."

„Ahoj," pozdravil Mikael a objal Eriku. Pak se posadil. „Jsi se sem dostala?"

„Vyjela jsem samozřejmě dnes ráno. Ve dvě v noci jsem dostala tvůj vzkaz a pokoušela jsem se ti dovolat."

„Měl jsem vypnutý mobil," odpověděl Mikael a usmál se na Cecílii Vangerovou.

Po snídani se Erika omluvila a nechala Mikaela s Cecílií o samotě pod záminkou, že musí zajít pozdravit Henrika

Vangera. Cecílie zády k Mikaelovi sklízela ze stolu. Mikael k ní popošel a objal ji.

„Co bude teď?“ zeptala se.

„Nic. Jde jen o to – Erika je má nejlepší kamarádka. Přátelíme se už více než dvacet let a doufám, že nám to ještě aspoň dvacet let vydrží. Ale nikdy jsme spolu nechodili a nikdy jsme si ve svých milostných románcích nijak nepřekáželi.“

„Tak tohle mezi námi je? Románek?“

„Nevím, co to je, ale zjevně je nám spolu dobře.“

„Kde bude Erika dnes v noc spát?“

„Někde jí zajistíme nocleh. V hostinském pokoji u Vangerů. Nebude spát u mě v posteli.“

Cecílie chvilku přemýšlela.

„Nevím, jestli se s tímhle dokážu vyrovnat. Možná že to mezi vámi takhle funguje, ale já nevím… nikdy jsem…“ Cecílie potřásla hlavou. „Teď půjdu domů. Musím si to nechat trochu projít hlavou.“

„Cecílie, ptala ses mě už dříve a já jsem ti o svém vztahu s Erikou řekl. Její existence pro tebe nemůže být žádné překvapení.“

„To je pravda. A dokud byla v dostatečné vzdálenosti ve Stockholmu, dokázala jsem ji ignorovat.“

Cecílie si oblékla sako.

„To je vydařená situace,“ usmála se. „Zajdi ke mně dnes na večeři. Eriku vezmi s sebou. Myslím, že ji budu mít ráda.“

Erika již problém s noclehem vyřešila. Při dřívějších návštěvách u Henrika Vangera nocovala v hostinském pokoji a zcela otevřeně se zeptala, zda by tam opět mohla přespat. Henrik stěží dokázal skrýt své potěšení a ujistil ji, že je kdykoli vítána.

Když Mikael s Erikou takto vyřídili formality, vydali se přes most a těsně před koncem zavírací doby se usadili na terase Zuzaniny kavárny.

„Jsem hluboce zklamaná," prohlásila Erika. „Jedu sem, abych tě přivítala zase na svobodě, a najdu tě v posteli s místní femme fatale."

„Promiň."

„Jak dlouho už to pečeš s tou prsatou nádherou?" Erika udělala ukazováčkem příhodný posunek.

„Přibližně od doby, kdy se Henrik stal spolumajitelem časopisu."

„Aha."

„Co myslíš tím aha?"

„Jsem jen zvědavá."

„Cecílie je správná ženská. Mám ji rád."

„Já ji přece nekritizuju. Jen jsem zklamaná. Mám dobrůtku na dosah, ale musím držet půst. Jak bylo v base?"

„Jako na příjemné dovolené. A co časopis?"

„Je to lepší. Ještě nejsme v plusu a jakž takž přežíváme, ale poprvé v tomto roce stoupl objem inzerce. Pořád jsme hluboko pod loňským rozpočtem, ale rozhodně jsme na

dobré cestě se z toho dostat. Je to Henrikova zásluha. Ale udivilo mě, že začal růst počet předplatitelů.“

„Obvykle se ta čísla pohybují ve stejných intervalech nahoru a dolů.“

„Jo, o pár stovek. Ale my máme za poslední tři měsíce více než tři tisíce nových předplatitelů. Ten nárůst je naprosto stabilní, asi dvě stě padesát lidí týdně. Nejdřív jsem si myslela, že je to jen náhoda, ale pořád se objevují další a další. Je to největší nárůst počtu výtisků, jaký jsme kdy měli. A to znamená víc než příjmy z inzerce. Ale zdá se, že i naši staří předplatitelé důsledně obnovují smlouvy.“

„Co to?“

„Nevím. Nikdo z nás to nechápe. Žádnou inzertní kampaň jsme nedělali. Christer strávil týden tím, že namátkou zjišťoval, co je to za lidi. Za prvé se jedná o zcela nové předplatitele. Za druhé celých sedmdesát procent z nich představují ženy. Běžné je, že sedmdesát procent předplatitelů bývají muži. Za třetí je předplatitele možné charakterizovat jako kvalifikovanou střední platovou třídu z předměstských čtvrtí: učitelé, šéfové menších firem, úředníci.“

„Revolta střední třídy proti velkokapitálu?“

„Nevím. Ale pokud to bude takhle pokračovat, bude to v objemu předplatitelů znamenat velkou změnu. Před čtrnácti dny jsme měli redakční poradu a rozhodli jsme se, že časopis budeme postupně obohacovat o nový materiál; ráda bych tam měla více textů o odborných otázkách, ale

také investigativních reportáží například o ženské problematice.“

„Ale buď s velkými změnami opatrná,“ prohlásil Mikael. „Pokud si *Milénium* někdo předplatí, tak mu zřejmě náš časopis vyhovuje takový, jaký je.“

Cecílie pozvala na večeři i Henrika Vangera, snad proto, aby snížila riziko nebezpečných námětů hovoru. Připravila zvěřinový guláš a k němu podávala červené víno. Erika s Henrikem věnovali velkou část konverzace diskusi o rozvoji *Milénia* a o nových předplatitelích, ale po chvíli se rozhovor stočil i na jiné věci. Erika se najednou obrátila k Mikaelovi a zeptala se ho, jak pokračuje jeho práce.

„Počítám s tím, že tak za měsíc už budu moct dát Henrikovi k nahlédnutí nějakou ukázku rodinné kroniky.“

„Kroniky ve stylu Addamsovy rodiny,“ zasmála se Cecílie.

„Jsou v ní určité historické aspekty,“ souhlasil Mikael.

Cecílie zašilhala po Henriku Vangerovi.

„Mikaeli, Henrika vlastně rodinná kronika vůbec nezajímá. Chce rozluštit záhadu Harrietina zmizení.“

Mikael neodpověděl. Od počátku jejich vztahu mluvil s Cecílií o Harriet dost otevřeně. Cecílii už došlo, co je jeho skutečným úkolem, ačkoli to oficiálně nikdy nepřiznal. Henrikovi se však nezmínil, že s ní o tomto tématu diskutoval. Henrik trošku svraštil kosmaté obočí. Erika mlčela.

„Prosím, Henriku,“ obrátila se na Vangera Cecílie. „Nejsem pitomá. Nevím přesně, jakou smlouvu jste s Mikaelem uzavřeli, ale jeho pobyt na Hedeby se týká Harriet. Nebo ne?“

Henrik přikývl a loupl po Mikaelovi okem.

„Říkal jsem vám, že Cecílie má za ušima.“ Henrik se obrátil k Erice. „Předpokládám, že vám Mikael vysvětlil, co tady na Hedeby dělá.“

Erika přikývla.

„A předpokládám, že podle vašeho názoru je to naprostý nesmysl. Ne, nemusíte odpovídat. Je to nesmyslné a scestné počínání. Ale já to musím vědět.“

„Na tuto věc nemám žádný názor,“ prohlásila diplomaticky Erika.

„Ale ovšemže máte.“ Henrik se obrátil k Mikaelovi. „Brzy to už bude půl roku. Tak povídejte – našel jste něco, co nám předtím ušlo?“

Mikael se vyhnul Henrikově pohledu. Okamžitě si vzpomněl na neurčitý pocit, který se ho zmocnil, když večer seděl a zíral alba. Ten pocit ho pronásledoval celý den, ale dosud neměl čas album znovu otevřít. Nebyl si jist tím, jestli to není jen výplod jeho fantazie, ale věděl, že u něj došlo k jakési reflexi. Nebyl daleko od nějaké rozhodující myšlenky. Nakonec pohlédl na Henrika a potřásl hlavou.

„Nenašel jsem ani to nejmenší.“

Starý pán si ho najednou změřil s bystrým výrazem ve tváři. Zdržel se komentářů a nakonec na Mikaelovu repliku přikývl.

„Vím, co si o tom myslíte vy mladí, ale pro mě je nejvyšší čas se vzdálit. Děkuju za večeři, Cecílie. Dobrou noc, Eriko. Zastavte se ráno, než odjedete.“

Když Henrik Vanger zavřel venkovní dveře, u stolu se rozhostilo ticho. Přerušila ho Cecílie:

„Mikaeli, co to mělo znamenat?“

„Znamená to, že Henrik je na lidské reakce citlivý jako seismograf. Když jsi ke mně včera večer přišla, seděl jsem nad albem s fotografiemi.“

„No a?“

„Nic jsem neviděl. Nevím, co to bylo, nedokázal bych na to ukázat prstem. Byla to spíš jen myšlenka, ale nestačil jsem ji zachytit.“

„A na co jsi tedy myslel?“

„Já nevím. A pak jsi přišla ty a já… hm… měl jsem na práci příjemnější věci než si nad tím lámat hlavu.“

Cecílie zrudla. Vyhnula se Eričině pohledu a odešla do kuchyně postavit na kávu.

Byl teplý a slunečný květnový den. Příroda se rychle zazelenala a Mikael se přistihl, jak si pobrukuje *Přišlo jaro do vsi.*

Erika přespala v hostinském pokoji u Henrika Vangera. Po večeři se Mikael zeptal Cecílie, jestli jí má dělat společnost. Odpověděla, že se musela připravovat na klasifikační poradu, takže už je unavená a chce spát. Erika Mikaela políbila na tvář a v pondělí časně ráno opustila ostrov.

Když Mikael v polovině března odjel do vězení, krajina byla ještě schovaná pod sněhovou pokrývkou. Teď už se zelenaly břízky a kolem chaty vyrostla bujná a pěkná tráva. Poprvé měl příležitost se porozhlédnout po celém ostrově. Kolem osmé hodiny ranní zašel k Vangerům a požádal Annu, jestli by mu nepůjčila termosku. Chvilku si povídal s Henrikem, který právě vstal a vybavil ho mapou ostrova. Mikael si chtěl podrobněji prozkoumat Gottfriedovu chatu, která se několikrát nepřímo objevila v policejním vyšetřování, jelikož tam Harriet nějakou dobu pobývala. Henrik mu vysvětlil, že chatu vlastní Martin Vanger, ale většinou je po celý rok prázdná. Občas si ji vypůjčí někdo z příbuzenstva.

Mikael zastihl Martina Vangera právě ve chvíli, kdy odcházel do své kanceláře v Hedestadu. Vysvětlil mu svou záležitost a zeptal se, zda by si mohl půjčit klíče. Martin ho pozoroval s pobaveným úsměvem.

„Předpokládám, že jste v rodinné kronice dospěl ke kapitole o Harriet.“

„Jen bych se chtěl trochu rozhlédnout kolem…“

Martin požádal o chvilku strpení a během okamžiku klíče přinesl.

„Takže můžu?“

„Pokud se mne týče, klidně se tam nastěhujte, jestli máte chuť. Chata sice leží na druhém konci ostrova, ale je mnohem příjemnější než dům, v němž bydlíte.“

Mikael uvařil kávu a udělal si několik obložených chlebů. Před odchodem naplnil láhev vodou a proviant sbalil do batohu, který si přehodil přes rameno. Vydal se po úzké zarostlé cestě vedoucí podél severního výběžku ostrova. Gottfriedova chata ležela na ostrohu asi dva kilometry od vsi a Mikael tam došel pohodlným tempem za necelou půlhodinku.

Martin Vanger měl pravdu. Když Mikael prošel zatáčkou úzké cestičky, otevřelo se před ním stinné místo u vody. Byl odsud nádherný výhled na ústí řeky Hede, nalevo bylo vidět přístav s chatami a napravo průmyslový přístav.

Mikaela překvapilo, že v Gottfriedově chatě nikdo nebydlí. Byla to rustikální stavba z tmavě mořených kulatin se střechou z tašek a zelenými okenicemi a s malou slunnou verandou před vchodem. O chatu ani o pozemek však zjevně nikdo nepečoval; na okenicích a dveřích oprýskávala barva a místo trávníku rostly kolem metrové keře. Zkulturnění pozemku by znamenalo pořádnou dřinu s kosou a pilou.

Mikael odemkl dveře a otevřel okenice. Základem stavby zřejmě byla stará stodola o rozměru asi třicet pět metrů čtverečních. Vnitřek chaty byl obložený palubkami a

skládal se z jediné velké místnosti se dvěma širokými okny po obou stranách dveří s výhledem na vodu. Vzadu se nacházelo malé schodiště, vedoucí do ložničky na půdě, zabírající přes polovinu chaty. Pod schody byl malý výklenek s kuchyňkou vybavenou olejovými kamny, dřezem a skříňkou s odkapávačem na nádobí. Zařízení bylo jednoduché; u podélné stěny nalevo ode dveří byla ke zdi připevněná lavice, poničený psací stůl a teaková polička s posuvnými příčkami. O něco dále na stejné straně pokoje stály tři skříně. Napravo ode dveří byl kulatý jídelní stůl s pěti dřevěnými židlemi a v příčné stěně bylo vidět otevřený krb.

V chatě nebyla elektřina, ale objevil tam několik petrolejek. Na okně stálo staré tranzistorové rádio značky Grundig se zlomenou anténou. Mikael stiskl knoflík, ale baterie byly vybité.

Vyšel po úzkém schodišti na půdu. Byla tam dvojitá postel, nepovlečená matrace, noční stolek a skříňka.

Mikael strávil nějakou dobu průzkumem chaty. Skříňka byla prázdná, až na pár plísní páchnoucích ručníků a prostěradel. Ve skříních leželo několik kousků starého pracovního oblečení, montérky, holínky, rozbité sportovní boty a petrolejka. V šuplících psacího stolu se skrývaly papíry, tužky, prázdný skicák, karty a několik záložek. V kuchyňské skříňce našel porcelánové nádobí, šálky na kávu, skleničky,

svíčky a několik zbylých balíčků soli, čajové sáčky a podobně. V přihrádce jídelního stolu ležely příbory.

Jediné předměty intelektuální povahy se nacházely na poličce nad psacím stolem. Mikael se postavil na kuchyňskou židli, aby si prohlédl všechny přihrádky. Na nejspodnější polici ležela stará čísla pánského magazínu *Koukej,* sportovních novin a hobby- a pornočasopisů z konce padesátých a začátku šedesátých let. Našel tam i *Nové světy z* let 1965 a 1966, časopis o hudebních a televizních celebritách *Příběh mého života* a několik komiksových řad. Mikael otevřel jedno číslo hudebního časopisu z roku 1964 a konstatoval, že pin-up vypadá hodně nevinně.

Bylo tam asi padesát knih. Zhruba polovinu z nich tvořila kapesní vydání detektivek od Mickeyho Spillana s tituly jako *Má je pomsta s* klasickými obálkami od Bertila Heglanda, vydaná nakladatelstvím Wahlström. Našel také několik románů pro mládež od Enid Blytonové a od spisovatelské dvojky Sivar Ahlrud – *Záhada v metru.* Mikael se chápavě usmál. Pak tři knihy od Astrid Lindgrenové: *Děti z Bullerbynu, Kalle Blomkvist* a *Pipi Dlouhá punčocha.* Na vrchní polici ležela kniha o krátkovlnných vysílačích, dvě knihy o astronomii, jeden atlas ptáků a kniha pojednávající o Sovětském svazu s názvem *Zlé impérium,* kniha o finské Zimní válce, Lutherův katechismus, Žalmy a bible.

Mikael sundal bibli a na vnitřní straně obálky četl: Harriet Vangerová, 12/5 1963. Harrietina konfirmační bible. Smutně ji položil zpět na místo.

Ihned za chatou našel kůlnu vybavenou různorodým nářadím včetně kosy, hrábí, kladiva a krabice neroztříděných hřebíků, hoblíků, pilek a jiných věcí. Mikael chvíli pátral a poté se vrátil do chaty. Jednu z židlí si vytáhl na verandu a z termosky si nalil kávu. Zapálil si cigaretu a clonou keřů hleděl na Hedestad.

Gottfriedova chata byla mnohem jednodušší, než očekával. Tak na tohle místo se stáhl Harrietin a Martinův otec, když se na konci padesátých let začalo hroutit jeho manželství s Isabellou. Tady bydlel a upíjel se. A tam dole, někde u mola, se s notnou dávkou promile alkoholu v krvi utopil. Pobyt v chatě byl určitě příjemný v letním období, ale když teplota začala klesat k nule, musela tam být zima jako v psírně. Podle Henrikova vyprávění Gottfried pracoval pro koncern Vanger – kromě období nejhorších alkoholových eskapád – až do roku 1964. Skutečnost, že dokázal v téhle díře žít víceméně neustále, a přesto chodit do práce oholený, umytý a v kravatě, ukazovala navzdory všemu na určitou osobní disciplínu.

Ale také zde velmi často pobývala Harriet a chata byla jedním z prvních míst, kde po ní pátrali. Henrik mu pověděl, že v posledním roce sem Harriet často chodívala, zjevně proto, aby o svátcích a o prázdninách mohla být v klidu.

Během posledního léta tu bydlela tři měsíce, ale každý den zašla do vesnice. Také tu s ní šest týdnů pobývala na návštěvě kamarádka Anita, Cecíliina sestra.

Co tady Harriet sama dělala? Komiksové řady a knihy od Enid Blytonové hovořily jasnou řečí. Možná jí patřil i blok na kreslení. Ale byla tu také její bible.

Chtěla být nablízku utonulému otci – prožívala období zármutku, kterým si nutně musela projít? Bylo vysvětlení tak jednoduché? Nebo to souviselo s jejím náboženským zápalem? Chata byla drsné a asketické místo; přestavovala si, že žije v klášteře?

Mikael se vydal po pláži podél jižního pobřeží, ale terén byl plný proláklin a jalovcových keřů, takže nejbližším okolím chaty nebylo možné projít. Pustil se zpět k chatě a pak ušel kousek cesty směrem k Hedeby. Podle mapy měla lesem odbočovat pěšina k čemusi, co se nazývalo Pevnost, a trvalo mu dvacet minut, než zarostlou stezku objevil. Pevnost tvořily pozůstatky opevnění pobřeží z druhé světové války; betonové bunkry roztroušené kolem budovy velení. Všechno bylo zarostlé houštím.

Mikael došel po pěšině k přístřešku pro loď, ležícímu na mýtině u moře. Našel tam vrak jedné Petterssonovy lodě. Vrátil se k Pevnosti a došel po pěšině až k ohradě – dostal se zezadu ke statku Östergården. Pěšina byla těžko prostupná a kolem se nacházely mokřady, které musel obcházet. Nakonec došel k bažinaté louce se stodolou. Viděl, že tady

pěšina končí, ale pouhých sto metrů od něj byla cesta k Östergårdenu.

Na druhé straně ležela stezka vedoucí k Jižní hoře. Mikael vystoupal po příkrém svahu a poslední úsek musel vyšplhat. Jižní hora byla zakončená téměř kolmou skálou spadající do vody. Mikael se vydal směrem k Hedeby. Zastavil se nad vesnicí s dřevěnými chatami a kochal se výhledem na starý rybářský přístav, kostel a na svůj vlastní domek. Posadil se na plochou skálu a vypil poslední doušek vlažné kávy.

Ani trochu nechápal, co tady v Hedeby pohledává, ale výhled byl krásný.

Cecílie Vangerová si udržovala odstup a Mikael nechtěl být dotěrný. Po týdnu k ní však zašel a zaklepal na dveře. Cecílie ho pozvala dál a postavila na kávu.

„Musíš si o mně myslet, že jsem naprosto směšná; šestapadesátiletá úctyhodná paní učitelka a chová se jako praštěná šestnáctka.“

„Cecílie, jsi dospělá a máš právo dělat si, co chceš.“

„Já vím. Proto jsem se rozhodla to s tebou skoncovat. Už to nezvládám…“

„Nedlužíš mi žádné vysvětlení. Doufám, že zůstaneme přáteli.“

„Budu ráda, když to tak bude. Ten vztah mi přerostl přes hlavu. Nikdy jsem nic tak hezkého nezažila. Ale potřebuju si dát na chvíli pohov.“

KAPITOLA 16

Neděle 1. června–úterý 10. června

Po bezvýsledném šestiměsíčním přemýšlení došlo v případu Harriet Vangerové k průlomu, když Mikael během několika prvních červnových dní našel tři zcela nové kousky skládanky. Dva z nich objevil sám. Se třetím se mu pomohla náhoda.

Po Eričině návštěvě otevřel fotografické album a několik hodin seděl, prohlížel si jeden snímek po druhém a pokoušel se přijít na to, nač onehdy zareagoval. Nakonec vše odložil a namísto toho se věnoval psaní rodinné kroniky.

Po několika dnech se vydal do Hedestadu. Seděl a myslel na něco úplně jiného, když autobus zabočil do Nádražní ulice a Mikael si najednou uvědomil, co mu celou dobu vrtalo kdesi v podvědomí. Přišlo to náhle jako blesk z čistého nebe. Byl z toho tak vyvedený z míry, že dojel až na konečnou k nádraží a pak okamžitě vyrazil zpět na Hedeby, aby se přesvědčil, jestli ho neklamala paměť.

Byl to úplně první snímek v albu.

Poslední fotografie Harriet Vangerové byla pořízena onoho osudného dne na Nádražní ulici v Hedestadu, když se dívala na dětský průvod.

Obrázek se od ostatních snímků v albu lišil. Skončil mezi nimi proto, že byl pořízen stejného dne, ale byl jediným z téměř sto osmdesáti záběrů, který nebyl zaměřen na neštěstí na mostě. Pokaždé, když si Mikael i další lidé (jak předpokládal) album prohlíželi, jejich pozornost upoutaly osoby a detaily z nehody. Na snímku z dětského průvodu v centru Hedestadu nebylo nic dramatického.

Henrik Vanger si fotografii zřejmě prohlížel alespoň tisíckrát a s pocitem ztráty si uvědomoval, že Harriet už nikdy neuvidí. Určitě ho mrzelo, že byla pořízena z tak velké vzdálenosti, takže Harriet byla jen jednou z osob v davu.

Na tohle však Mikael nezareagoval.

Snímek byl vyfotografován z druhé strany ulice, zřejmě z nějakého okna v prvním patře. Širokoúhlý objektiv zachytil nákladní auto jedoucí v průvodu. Na plošině stály ženy v blýskavých plavkách a tureckých kalhotách a rozhazovaly mezi publikum sladkosti. Vypadalo to, že některé z nich tančí. Před nákladním autem poskakovali tři klauni.

Harriet stála v první řadě diváků u chodníku. Vedle ní byly tři spolužačky a obklopovala je nejméně stovka obyvatel Hedestadu,

Právě tohle Mikaelovo podvědomí zaregistrovalo a právě tohle si uvědomil v autobusu, když projížděli kolem místa, z něhož byl snímek pořízen.

Publikum se chovalo přesně tak, jak se publikum chovat má. Při tenisovém turnaji je pohled diváků zaměřen na míček a při hokeji na puk. Osoby na levé straně snímku se dívaly na klauny, které měly přímo před sebou. Diváci stojící blízko nákladního auta se zaměřili na plošinu se spoře oblečenými děvčaty. Tvářili se pobaveně. Děti ukazovaly prstem. Někteří se smáli. Všichni vypadali vesele.

Všichni kromě jedné osoby.

Harriet Vangerová hleděla kamsi stranou. Spolužačky i všichni ostatní v její blízkosti sledovali klauny. Harrietin obličej směřoval téměř o třicet nebo třicet pět stupňů doprava. Zdálo se, že její pohled utkvěl na něčem na druhé straně ulice, co však leželo mimo spodní levý okraj obrázku.

Mikael si vzal lupu a pokoušel se rozeznat detaily. Snímek byl pořízen z příliš velké vzdálenosti na to, aby si mohl být zcela jistý, ale na rozdíl od ostatních diváků vypadal Harrietin obličej jako bez života. Ústa měla stažená do úzké čárky, oči široce rozevřené, paže rezignovaně svěšené podél těla.

Vypadla vystrašeně. Vystrašeně nebo rozzlobeně.

Mikael vyndal snímek z alba, vložil ho do umělohmotných desek a odjel dalším autobusem zpět do Hedestadu. Vystoupil na Nádražní ulici a postavil se na místo, z něhož

musela být fotografie pořízena. Bylo to přesně na okraji hedestadského centra. Stála tam patrová dřevěná budova, v níž se nacházel obchod s videotechnikou a Sundströmova pánská konfekce, založená podle plakety na vchodových dveřích v roce 1932. Mikael vešel do obchodu a okamžitě si všiml, že zaujímá dvě podlaží; do horního patra vedlo točité schodiště.

Na jeho konci byla dvě okna směřující do ulice. Tam musel stát fotograf.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se postarší prodavač, když Mikael vyndal průhledné desky s fotografií. V obchodě bylo jen pár lidí.

„No, vlastně bych jen chtěl zjistit, odkud byl pořízen tenhle snímek. Nevadilo by vám, kdybych na chviličku otevřel okno?“

Prodavač nic nenamítal a Mikael před sebou držel obrázek. Z okna viděl přesně na místo, kde stála Harriet Vangerová. Jedna ze dvou dřevěných budov na pozadí již zmizela a místo ní tu byl čtverhranný cihlový dům. V zachovaném dřevěném domku se v roce 1966 nacházelo papírnictví; nyní v něm byl obchod se zdravou výživou a solárium. Mikael zavřel okno, poděkoval prodavači a omluvil se, že obtěžoval.

Pak došel zpět na ulici a postavil se na místo, kde tehdy stála Harriet. Jako vhodný ukazatel mu posloužil bod mezi oknem horního patra obchodu s konfekcí a dveřmi do solária. Otočil hlavu stejným směrem jako tehdy ona. Podle

jeho názoru se Harriet dívala směrem k rohu budovy, v níž byl obchod s pánskou módou. Byl to naprosto obyčejný roh domu a za ním se skrývala příčná ulice. *Cos tam viděla, Harriet?*

Mikael zastrčil fotografii do tašky přes rameno a došel pěšky k parku u nádraží, kde se posadil na zahrádku restaurace a objednal si café latte. Byl naprosto otřesen.

Anglicky se tomu říká *new evidence,* jinými slovy „nový důkazní materiál“. Mikael najednou objevil něco zcela nového, čeho si při vyšetřování přešlapujícím třicet šest let na stejném místě nikdo nevšiml.

Problém byl pouze v tom, že Mikael nevěděl, jakou cenu jeho nový objev vlastně má – pokud vůbec má nějakou cenu. Přesto mu připadal významný.

Onen zářijový den, kdy Harriet Vangerová zmizela, byl dramatický z několika různých hledisek. V Hedestadu se konal slavnostní průvod a v ulicích bylo určitě několik tisíců lidí, starých i mladých. Na ostrově Hedeby probíhala výroční rodinná sešlost. Už tyto dvě události znamenaly vychýlení z běžných místních zvyklostí. A jako třešinka na dortu přišla nehoda na mostě, která vše ostatní zastínila.

Kriminální inspektor Morell, Henrik Vanger a všichni ostatní, kteří si lámali hlavu nad Harrietiným zmizením, se zaměřovali na události na ostrově. Dokonce i sám Morell se podle svých poznámek nedokázal oprostit od myšlenky, že mezi nehodou a Harrietiným zmizením musí být nějaká

souvislost. Mikael byl naprosto přesvědčen o tom, že je to mylný předpoklad.

Události neměly počátek na ostrově Hedeby, ale o několik hodin dříve v Hedestadu. Harriet musela spatřit někoho nebo něco, co ji vyděsilo a co ji přimělo okamžitě odjet domů, aby o tom pověděla Henriku Vangerovi, který však právě neměl čas. Pak došlo k neštěstí na mostě. Poté udeřil vrah.

Mikael se na chvíli zarazil. Poprvé vědomě připustil, že Harriet Vangerová byla zavražděna. Váhal, ale najednou si uvědomil, že se přiklonil k Henrikovu přesvědčení. Harriet je mrtvá a on nyní hledá jejího vraha.

Mikael se opět vrátil k policejnímu vyšetřování. Jen zlomek z tisíců stran pojednával o hodinách v centru Hedestadu. Harriet tam byla se třemi spolužačkami a každá z nich byla posléze vyslechnuta, zdali něco nezpozorovala. Děvčata se setkala v devět hodin ráno u nádražního parku. Jedna z dívek si chtěla koupit džíny a druhé dvě ji doprovázely. V restauraci obchodního domu EPA si vypily kávu, pak zašly na hřiště, procházely se mezi atrakcemi a setkaly se tam s dalšími spolužáky. Po dvanácté se vydaly do centra podívat se na dětský slavnostní průvod. Těsně před druhou hodinou odpoledne Harriet najednou oznámila, že musí jet domů. Rozloučily se na autobusové zastávce v Nádražní ulici.

Žádná z jejích kamarádek si nevšimla ničeho zvláštního. Jednou u dívek byla Inger Stenbergová, a právě ona popsala kamarádčinu proměnu v posledním roce slovy, že jí Harriet připadala „neosobní“. Podle ní byla Harriet přes den zamlklá jako obvykle a spíše jen chodila s ostatními.

Kriminální inspektor Morell vyslechl všechny osoby, které toho dne Harriet viděly, i když se s ní při slavnosti ve městě třeba jen pozdravily. Harrietina fotografie byla uveřejněna v místních novinách v souvislosti se zahájením pátrání po dívčině zmizení. Několik obyvatel Hedestadu kontaktovalo policii s tím, že ji zřejmě přes den zahlédli, ale nikdo si nevšiml ničeho neobvyklého.

Mikael přemýšlel celý večer o tom, co si má se svým novým zjištěním vlastně počít. Dalšího dne dopoledne zašel za Henrikem a našel ho u snídaně.

„Říkal jste, že vaše rodina má stále podíl v *Hedestadském kurýrovi.*“

„To je pravda.“

„Potřeboval bych získat přístup k fotografickému archívu novin z roku 1966.“

Henrik Vanger postavil na stůl sklenici s mlékem a osušil si horní ret.

„Mikaeli, vy jste na něco přišel?“

Mikael pohlédl starci do očí.

„Na nic konkrétního. Ale myslím si, že jsme nesprávně interpretovali průběh událostí.“

Ukázal Henrikovi snímek a pověděl mu, k jakým došel závěrům. Henrik Vanger dlouho mlčel.

„Pokud se nemýlím, musíme se soustředit na to, co se onoho dne dělo v Hedestadu, a nikoli pouze na události na ostrově," prohlásil Mikael. „Nevím, jak na to po tak dlouhé době mám vlastně jít, ale ze slavnostního průvodu musela být pořízena spousta fotografií, které nikdy nebyly uveřejněny. A právě ty bych rád viděl."

Henrik Vanger sundal ze zdi telefon, zavolal Martinovi Vangerovi, vysvětlil mu záležitost a zeptal se ho, kdo je nyní šéfem obrazového oddělení *Kurýra.* Během několika minut se mu podařilo lokalizovat všechny důležité osoby a získat povolení.

Vedoucí obrazového oddělení *Hedestadského kurýra* byla šedesátiletá Madeleine Blombergová zvaná Maja. Byl to první šéf obrazového oddělení ženského pohlaví, s nímž se Mikael za celou svou kariéru setkal, neboť tato profese byla dosud považována za mužskou záležitost.

Jelikož byla sobota, v redakci nikdo nebyl, ale ukázalo se, že Maja Blombergová bydlí několik minut pěší chůze od redakce a může na Mikaela počkat u vchodu. Pro *Hedestadského kurýra* pracovala po většinu svého života. Začala tam v roce 1964 jako korespondentka, posléze se z ní stala kopistka a strávila několik let v temné komoře, kam byla poslána jako pomocný fotograf poté, co běžné zdroje přestaly stačit. Postupně získala pozici redaktorky, a když

starý šéf obrazového oddělení před deseti lety odešel do penze, stala se z ní vedoucí celé sekce. Žádnému velkému impériu nevládla. Obrazové oddělení se spojilo s inzercí a tvořilo ho pouze šest osob, které se ve všech pracovních úkolech postupně střídaly.

Mikael se zeptal, jak je obrazový archív uspořádán.

„Abych řekla pravdu, v archívu je dost nepořádek. Od té doby, co jsme dostali počítače a máme k dispozici digitální snímky, archívujeme všechno na cédéčkách. Měli jsme tu praktikanta, který důležité starší fotografie oskenoval, ale pouze určité procento obrázků má indexové číslo. Starší snímky jsou roztříděné podle data na obálce s negativem. Jsou buď tady v redakci, nebo nahoře na půdě.

„Zajímají mě fotografie z dětského slavnostního průvodu v roce 1966, ale i ostatní snímky pořízené během toho týdne.“

Maja Blombergová se na Mikaela zkoumavě podívala.

„Takže se jedná o týden, kdy se ztratila Harriet Vangerová.“

„Vy ten příběh znáte?“

„Člověk nemůže po celý život pracovat pro *Hedestadského kurýra* a neznát Harrietin příběh, a když mi brzy ráno ve svátek zavolá Martin Vanger, tak si zbytek snadno domyslím. V šedesátých letech jsem dělala korektury článků týkajících se tohoto případu. Proč se v téhle historce šťouráte? Přišlo se na něco?“

Maja Blombergová měla evidentně na novinky správný čich. Mikael s úsměvem potřásl hlavou a vytasil se se svou *cover story*.

„No, pochybuju, že se někdy dozvíme, co se s ní vlastně stalo. Je to tak trošku tajemství, ale já prostě píšu autobiografii Henrika Vangera. Příběh Harrietina zmizení je citlivé téma, ale je to jedna z kapitol, kterou lze sotva přejít mlčením. Hledám fotografie, které by ten den mohly nějak přiblížit, hlavně snímky Harriet a jejích kamarádek."

Maja Blombergová se tvářila pochybovačně, ale vysvětlení bylo dostačující a ona neměla žádný důvod Mikaelův úkol zpochybňovat.

Fotograf v novinách spotřebuje průměrně dvě až deset ruliček filmu denně. Při větších událostech to může být i dvojnásobek. Každý svitek obsahuje třicet šest negativů; není tedy nijak neobvyklé, když se v některých redakcích každý den nashromáždí přes tři stovky snímků, přičemž noviny jich uveřejní pouze několik. V organizovaných redakcích se negativy rozstříhají a uloží se do plastových pořadačů po šesti snímcích. Jeden film představuje zhruba jednu stránku pořadače. Do pořadače se vejde asi sto deset svitků filmu. Za rok se nashromáždí mezi dvaceti až třiceti pořadači. Během let je to děsivé množství pořadačů, které většinou postrádají komerční hodnotu a nevejdou se na police v redakci. Přesto jsou každý fotograf i každá obrazová redakce přesvědčeni o tom, že jejich snímky

představují *historickou dokumentaci nezanedbatelné hodnoty* a nevyhodí ani nejmenší kousíček.

Hedestadský kurýr byl založen v roce 1922, ale obrazové oddělení existovalo až od roku 1937. Jeho půdní sklad obsahoval asi dvanáct set pořadačů, seřazených podle data. Fotografie ze září 1966 zabíraly čtyři levné lepenkové šanony.

„Jak to uděláme?“ zeptal se Mikael. „Potřeboval bych sedět někde u projektoru a mít možnost si potenciálně zajímavé snímky okopírovat.“

„V současné době nemáme temnou komoru. Všechno skenujeme. Umíte pracovat se skenerem na negativy?“

„Ano, pracoval jsem s fotografiemi a sám mám skener na negativy značky Agfa. Pracuju s Photoshopem.“

„Pak používáte stejné vybavení jako my.“

Maja Blombergová Mikaela rychle provedla po malé redakci, posadila ho k projektoru, zapnula počítač a skener. Pak mu ukázala, kde je v kuchyňce automat na kávu. Dohodli se na tom, že Mikael bude pracovat sám, ale musí jí zavolat, až bude z redakce odcházet, aby mohla zamknout a spustit alarm. Poté ho opustila s povzbudivým „užijte si to“.

Mikaelovi trvalo několik hodin, než prošel všechny pořadače. *Hedestadský kurýr* měl v té době dva fotografy. Onoho dne byl ve službě fotograf Kurt Nylund, kterého Mikael vlastně znal z dřívějška. V roce 1966 bylo Kurtovi Nylundovi dvacet let. Poté se přestěhoval do Stockholmu a

stal se z něj známý profesionální fotograf, který pracoval na volné noze i jako zaměstnanec tiskové kanceláře v Marienbergu. Jejich cesty se několikrát střetly v devadesátých letech, kdy *Milénium* kupovalo od tiskové kanceláře fotografie. Mikael si Kurta pamatoval jako hubeného muže s řídkými vlasy. Kurt Nylund tehdy použil film pro denní světlo; nebyl příliš zrnitý a užívalo ho mnoho tiskových fotografů.

Mikael vyndal arch s fotografiemi mladého Nylunda a vložil je do projektoru, kde lupou studoval jeden obrázek po druhém. Vyznat se v negativech je však jistá forma umění vyžadující určitou zběhlost, kterou Mikael postrádal. Uvědomil si, že pokud chce na snímcích objevit něco cenného, bude si muset každý obrázek oskenovat a prostudovat ho na obrazovce počítače. To by trvalo spoustu hodin. Proto Mikael nejdřív provedl přehlednou sumarizaci snímků, které by ho případně mohly zajímat.

Začal tím, že si označil všechny snímky pořízené při automobilovém neštěstí. Mohl pouze konstatovat, že Henrikova složka čítající sto osmdesát záběrů je kompletní; osoba, která sbírku kopírovala – možná sám Nylund – vyřadila asi třicet neostrých a nekvalitních fotografií, které nepovažovala za vhodné k uveřejnění. Mikael vypnul redakční počítač a připojil ke svému iBooku skener Agfa. Další dvě hodiny strávil skenováním zbývajících snímků.

Jedna fotografie ho okamžitě zaujala. Někdy mezi 15.10 a 15.15, přesně v okamžiku Harrietina zmizení, otevřel

kdosi v jejím pokoji okno; Henrik Vanger se marně pokoušel zjistit, kdo to byl. Najednou se před Mikaelem na obrazovce objevil snímek pořízený právě ve chvíli, kdy se okno otvíralo. Měl před sebou neurčitou postavu a tvář, byla avšak neostrá a rozmazaná. Rozhodl se s analýzou fotografií počkat, dokud nebude mít všechny obrázky v počítači.

Během následujících hodin Mikael studoval snímky z dětského dne. Kurt Nylund nafotil šest filmů, celkem tedy dvě stovky záběrů. Byla to záplava dětí s balónky i dospělých, hemžení v ulicích u stánků s párky, samotný průvod, místní umělec na scéně a rozdělování jakýchsi cen.

Mikael se nakonec rozhodl, že si oskenuje celou kolekci. Po šesti hodinách dal dohromady desky s devadesáti fotografiemi. Do redakce se bude muset ještě jednou vrátit.

Kolem deváté večer zavolal Maje Blombergové, poděkoval a odjel domů na ostrov.

V neděli v devět hodin ráno byl opět v redakci. Když ho Maja Blombergová pouštěla dovnitř, bylo tu stále liduprázdno. Mikael si neuvědomil, že jsou svatodušní svátky a další číslo tak vyjde až v úterý. Dostal k dispozici stejný stůl jako včera a poté strávil celý den skenováním. Kolem šesté hodiny večer mu zbývalo ještě asi čtyřicet snímků z dětského dne. Mikael prostudoval negativy a konstatoval, že roztomilé dětské obličejíky ani umělec na scéně nebudou tím, co hledá. Naskenoval si pouliční ruch a shluky lidí.

Mikael strávil Hod Boží svatodušní zkoumáním nového obrazového materiálu. Učinil dva objevy. První z nich ho ohromil. Druhý mu zrychlil tep.

Prvním objevem byla tvář v okně Harrietina pokoje. Snímek byl zabrán v pohybu a nebyl zaostřený, a proto byl z původní sbírky vyřazen. Fotograf stál na kopečku u kostela směrem k mostu. Na pozadí bylo vidět budovy. Mikael si snímek přiblížil tak, aby na něm bylo pouze okno, a pokračoval v experimentování upravováním kontrastu a zvyšováním ostrosti tak dlouho, dokud se mu nepodařilo získat co možná nejkvalitnější obrázek.

Výsledkem byla zrnitá fotografie s minimální šedou škálou, na níž bylo vidět okno, záclonu, kousek paže a trochu dále v pokoji rozmazanou polovinu obličeje.

Mikael konstatoval, že se nejedná o tvář Harriet Vangerové, která měla vlasy černé jako uhel, ale o osobu s mnohem světlejšími vlasy.

Dokázal rozlišit i tmavší partie v místech, kde měly být oči, nos a ústa, ale nebylo možné rozeznat zřetelné rysy tváře. Byl však přesvědčen o tom, že je to žena; světlejší partie podél obličeje pokračovaly dolů k ramenům a naznačovaly ženský účes. Také zjistil, že neznámá osoba je oblečena do světlých šatů.

Mikael posoudil její výšku vzhledem k výšce okna; byla to žena vysoká asi sto sedmdesát centimetrů.

Otevřel další obrázky z neštěstí na mostě a konstatoval, že zjištěným parametrům velmi dobře odpovídá jen jedna osoba – Cecílie Vangerová.

Kurt Nylund pořídil z prvního patra Sundströmovy pánské konfekce celkem osmnáct snímků. Na sedmnácti z nich bylo vidět Harriet Vangerovou.

Harriet přišla s kamarádkami do Nádražní ulice ve stejné chvíli, kdy Kurt Nylund začal fotografovat. Na prvním obrázku Harriet se spolužačkami přicházela k Nádražní ulici. Na obrázcích dva až sedm děvčata tiše stála a dívala se na průvod. Poté se přemístila asi o šest metrů dále. Na zcela posledním záběru, pořízeném zřejmě o chvilku později, už skupinka nebyla.

Mikael si sestavil sérii snímků, na nichž udělal výřezy Harriet od pasu nahoru, a pracoval s nimi, aby dosáhl co nejlepšího kontrastu. Uložil je do zvláštního souboru, otevřel program Graphic Converter a spustil funkci prezentace fotografií. Poté se z nich stal trhavý němý film, v němž každý obrázek trval dvě vteřiny.

Harriet přichází, záběr z profilu. Harriet se zastavuje a dívá se na ulici. Harriet obrací tvář. Harriet otevírá ústa a chystá se něco říct kamarádce. Harriet se směje. Harriet si levou rukou sahá na ucho. Harriet se usmívá. Najednou Harriet vypadá překvapeně, obličej má natočený asi o dvacet stupňů doprava od kamery. Harriet vytřeští oči a přestává se smát. Harrietina ústa se stahují do úzké čárky. Harriet

zaostřuje pohled. Z její tváře je možné vyčíst… co vlastně? Smutek, šok, vztek? Harriet sklopí oči. Harriet je pryč.

Mikael si tuto sekvenci přehrával stále dokola.

Zhlédnuté obrázky jen podpořily již dříve zformulovanou teorii. Na Nádražní ulici v Hedestadu se něco stalo. Logika byla naprosto zřejmá.

Harriet uvidí něco – někoho – na druhé straně ulice. Reaguje šokem. Poté zajde za Henrikem Vangerem a požádá ho o soukromý rozhovor, k tomu však nedojde. Poté beze stopy zmizí.

Něco se toho dne přihodilo. Ale z fotografií nebylo možné zjistit co.

V úterý ve dvě hodiny ráno si Mikael uvařil kávu a připravil chleby, které snědl na kuchyňské pohovce. Byl skleslý a zároveň vzrušený. Navzdory veškerým očekáváním našel nový důkazní materiál. Problém byl pouze v tom, že objev vrhl nové světlo na průběh událostí, ale ani o milimetr ho neposunul k vyřešení záhady.

Horečně přemýšlel, jakou úlohu v celém dramatu sehrála Cecílie Vangerová. Henrik bezohledně zdokumentoval, co všechny zúčastněné osoby během dne dělaly, a Cecílie nebyla výjimkou. V roce 1966 žila v Uppsale, ale přijela na Hedeby dva dny před onou nešťastnou sobotou. Bydlela v hostinském pokoji u Isabelly Vangerové. Tvrdila, že Harriet možná zahlédla brzy ráno, ale nemluvily spolu. V sobotu si jela zařídit pár věcí do Hedestadu. Harriet neviděla

a vrátila se na ostrov asi v jednu, a přibližně ve stejné chvíli začal Kurt Nylund pořizovat sérii snímků v Nádražní ulici. Cecílie se převlékla a kolem druhé hodiny pomáhala s přípravou slavnostní tabule.

Jako alibi to bylo poměrně chabé. Časové body byly přibližné, především otázka, kdy se vrátila na Hedeby, ale Henrik Vanger nikdy nezjistil nic, co by naznačovalo, že Cecílie lhala. Cecílie Vangerová byla jednou z příbuzných, které měl Henrik nejraději. Navíc byla Mikaelovou milenkou. Proto mu dělalo potíže být objektivní, a nejméně ze všeho si ji dokázal představit jako vražedkyni.

Rozmazaný obrázek naznačoval, že Cecílie lhala, když tvrdila, že v Harrietině pokoji nikdy nebyla. Mikael přemýšlel, co to může znamenat.

A pokud mu lhala v této věci, mohla lhát i v jiných.

Mikael si shrnul vše, co o Cecílii Vangerové věděl. Považoval ji za člověka spíše ostýchavého, zjevně poznamenaného minulostí, kvůli čemuž žila sama, nevedla žádný sexuální život a dělalo jí problémy se s někým sblížit. Držela si od lidí odstup, ale když se pro jednou odvázala, vrhla se na muže, kterého si vybrala; Mikael byl tehdy neznámý člověk, který ji přišel navštívit. Prý se nedokáže smířit s myšlenkou, že Mikael z jejího života najednou zmizí, a proto přerušila jejich vztah. Mikael si uvědomoval, že ze stejného důvodu se také odvážila si s ním něco začít. Byl jen příležitostnou známostí, takže se nemusela bát, že by

jí nějakým dramatickým způsobem zasáhl do života. Mikael si povzdechl a zanechal psychologizování.

Druhý objev učinil pozdě v noci. Klíčem k celé záhadě – jak byl přesvědčen – bylo to, co Harriet spatřila na druhé straně Nádražní ulice v Hedestadu. Ale právě tohle Mikael nikdy nezjistí, pokud nebude mít k dispozici stroj času, aby se mohl postavit za Harriet a nahlížet jí přes rameno.

V témže okamžiku se plácl dlaní do čela a vrhl se zpět ke svému iBooku. Znovu otevřel původní obrázky v souboru z Nádražní ulice a díval se na ně… *tady!*

Přibližně metr napravo za Harriet Vangerovou stál mladý pár, muž v pruhovaném tričku a žena ve světlé bundě. Žena držela v ruce fotoaparát. Když Mikael snímek zvětšil, viděl, že se zřejmě jedná o Kodak Instamatic s vestavěným bleskem – laciný prázdninový brak pro lidi, kteří neumějí fotografovat.

Žena držela přístroj ve výšce brady. Poté ho zvedla a fotografovala klauny ve stejné chvíli, kdy se změnil Harrietin výraz.

Mikael srovnal polohu fotoaparátu se směrem pohledu Harriet Vangerové. Žena zachytila téměř přesně to, na co se dívala Harriet.

Mikael si najednou uvědomil, že se mu rozbušilo srdce. Opřel se a z náprsní kapsičky vytáhl krabičku cigaret. *Někdo to vyfotografoval.* Ale jak by tu ženu dokázal identifikovat?

Jak získá její záběry? Vyvolali vůbec ten film, a pokud ano, jsou fotografie ještě na světě?

Mikael otevřel pořadač s Nylundovými snímky se shluky lidí ze slavnostního průvodu. Během následující hodiny si zvětšil každý obrázek a studoval ho jeden centimetr čtvereční po druhém. Až na úplně posledním záběru se pár znovu objevil. Kurt Nylund fotografoval jiného klauna s balónky, pózujícího s věčným úsměvem před jeho fotoaparátem. Snímek byl pořízen na parkovišti u vchodu na hřiště, kde se konala slavnost. Bylo po druhé hodině odpoledne – poté Nylunda zavolali, aby přešel k místu nehody, a tak přerušil dokumentování dětského dne.

Žena byla téměř úplně zakrytá, ale muže v pruhovaném tričku bylo z profilu jasně vidět. V ruce měl klíčky a shýbal se, aby otevřel vůz. Kamera byla zaměřena na klauna v popředí a automobil byl trochu rozmazaný. Cedulka s poznávací značkou byla napůl zakrytá, ale začínala na AC3.

Státní poznávací značky v šedesátých letech začínaly písmeny značícími kód kraje a Mikael se jako dítě naučil identifikovat, odkud auto pochází. AC byl kód Västerbottenu.

Pak objevil ještě něco jiného. Na zadním skle auta byla jakási nálepka. Mikael na ni zaměřil zoom, ale text se rozzrnil. Poté nálepku označil a snažil se pracovat s kontrastem a jasem. Chvíli to trvalo. Stále nedokázal přečíst nápis, ale pomocí rozmazaných tvarů se pokusil

písmena dešifrovat. Některá si byla k nerozeznání podobná. O bylo možné zaměnit za D, B za E a podobné to bylo i některými dalšími písmeny. Po sestavení skládanky s pomocí papíru a tužky a vyloučení některých písmen Mikael získal nesrozumitelný text.

Zíral na obrázek, dokud mu nezačaly slzet oči. Pak se před ním objevil text. TRUHLÁRNA NORSJÖ, následovaný menšími, zcela nečitelnými znaky, ale zřejmě se jednalo o telefonní číslo.

KAPITOLA 17

Středa 11. června–sobota 14. června

Třetí díl skládanky získal Mikael díky pomoci ze zcela nečekané strany.

Celou noc strávil prací s fotografiemi a druhý den spal tvrdě až do odpoledne. Vzbudil se s neurčitou bolestí hlavy, osprchoval se a zašel si do kavárny u Zuzany na snídani. Nedokázal se soustředit na své myšlenky. Měl by jít k Henriku Vangerovi a říci mu o tom, co objevil. Místo toho zaklepal u Cecílie. Chtěl se jí zeptat, co dělala v Harrietině pokoji a proč mu lhala, že v něm nebyla. Nikdo však neotvíral.

Právě byl na odchodu, když zaslechl čísi hlas.

„Ta tvoje kurva není doma."

Glum vylezl ze své díry. Byl skoro dva metry vysoký, ale tak shrbený stářím, že měl oči ve stejné výši jako Mikael. Kůži měl posetou hnědými jaterními skvrnami. Byl oblečen v hnědém županu a opíral se o hůl. Vypadal jako hollywoodská verze odporného starého slizouna.

„Co jste to říkal?"

„Říkal jsem, že ta tvoje kurva není doma."

Mikael k němu došel tak blízko, že se nosem téměř dotýkal nosu Haralda Vangera.

„Mluvíte o své vlastní dceři, dobytku hnusná.“

„Já se tu po nocích neplížím,“ odvětil Harald s bezzubým úsměvem. Pronikavě páchl. Mikael ho obešel a s pohledem upřeným před sebe pokračoval dál. Došel k Henriku Vangerovi a našel ho v pracovně.

„Právě jsem potkal vašeho bratra,“ řekl Mikael se špatně skrývaným vztekem.

„Haralda? Ale ale, tak on se odvážil vylézt na denní světlo? Dělává to jen párkrát do roka.“

„Klepal jsem u Cecílie, a vtom se vynořil on. Mám-li ho přímo citovat, řekl mi ‚Ta tvoje kurva není doma' – konec citátu.“

„To je Haraldovi podobné,“ odvětil tiše Henrik Vanger.

„Nazval svou vlastní dceru kurvou.“

„To dělá už spoustu let. Proto spolu nemluví.“

„Proč?“

„Cecílie přišla o panenství v jednadvaceti letech. Stalo se to tady v Hedestadu, měla nějaký letní románek rok po Harrietině zmizení.“

„No a?“

„Její milenec se jmenoval Peter Samuelsson a pracoval jako ekonomický asistent pro Vangerovy podniky. Chytrý chlapec. Dnes dělá pro ABB. Kdyby Cecílie byla moje dcera, byl bych na takového zetě pyšný. Ale měl jednu chybu.“

„Radši nic neříkejte; zřejmě tuším, co máte na mysli.“

„Harald mu změřil lebku nebo si prostudoval jeho rodokmen a zjistil, že je ze čtvrtiny Žid.“

„Bože na nebi.“

„Od té doby jí říká kurva.“

„On věděl, že já s Cecílií…“

„To ví zřejmě celá vesnice, snad kromě Isabelly, protože nikdo, kdo je zcela při smyslech, by jí nic nevykládal, a ona chodí bohudíky spát kolem osmé. Harald pravděpodobně sledoval každý váš krok.“

Mikael seděl a připadal si jako hlupák.

„Takže vy myslíte, že všichni vědí…“

„Samozřejmě.“

„A vám to nevadí?“

„Milý Mikaeli, do toho mi nic není.“

„Kde je Cecílie?“

„Školní rok skončil, takže v sobotu odletěla do Londýna navštívit sestru a pak pojede na dovolenou… hm, myslím, že na Floridu. Vrátí se asi za měsíc.“

Mikael si připadal jako naprostý hlupák.

„Takže náš vztah pověsila na hřebík.“

„Chápu vás, ale ani do toho mi nic není. Jak vám jde práce?“

Mikael si nalil z Henrikovy termosky kávu a pohlédl na starce.

„Našel jsem nový materiál a myslím, že si od někoho budu muset vypůjčit auto.“

Mikael strávil dlouhou dobu tím, že starého pána postupně seznámil se svými závěry. Vyndal z tašky svůj iBook a přehrál mu sérii snímků, zachycující Harrietinu reakci na Nádražní ulici. Také Henrikovi ukázal, jak objevil diváky se sezónním fotoaparátem a jejich automobil s nálepkou z truhlárny v Norsjö. Poté ho Henrik požádal, zda by se na snímky mohl podívat ještě jednou. Mikael mu je přehrál.

Když Henrik vzhlédl od obrazovky, byl úplně bledý. Mikael se najednou vyděsil a položil mu ruku na rameno. Henrik Vanger odmítavě mávl rukou. Chvíli seděli mlčky.

„Vy jste ke všem čertům dokázal to, co jsem považoval za nemožné. Našel jste něco úplně nového. Jak budete dále postupovat?“

„Musím pořádně zapátrat po těch fotografiích, pokud ještě vůbec existují.“

Mikael se nezmínil o tváři v okně ani o svém podezření, že to byla Cecílie Vangerová. Což zřetelně naznačovalo, že do objektivního soukromého detektiva má hodně daleko.

Když šel Mikael podruhé kolem Haraldova domu, stařec se stáhl; zřejmě zalezl zpět do své nory. Na rohu si Mikael všiml, že na schůdcích u hostinského domku někdo sedí zády k němu a čte si noviny. Na zlomek vteřiny ho napadlo, že je to Cecílie, ale ihned si uvědomil, že se mýlí. Seděla tam nějaká tmavovlasá dívka, a když přišel blíž, okamžitě ji poznal.

„Ahoj, tati,“ pozdravila ho Pernilla Abrahamssonová.

Mikael dceru objal.

„Odkud ses tu proboha vzala?“

„Přece z domu. Jedu na Skelefteå. Chtěla bych u tebe přespat.“

„Ale jak jsi mě tu našla?“

„Máma ví, že jsi tady. A pak jsem se zeptala nahoře v kavárně, kde bydlíš. Poslali mě sem. Nejdu nevhod?“

„Samozřejmě že ne. Pojď dál. Měla jsi mi to říct předem, koupil bych něco dobrého k jídlu.“

„Jen tak mě napadlo, že se tady stavím. Chtěla jsem tě přivítat na svobodě, ale ty jsi vůbec nezavolal, když tě pustili.“

„Promiň mi to.“

„To nic. Máma povídala, že žiješ ve svém vlastním světě.“

„To o mně říkala?“

„Víceméně. Ale to nevadí. Stejně tě mám ráda.“

„Já tě mám taky rád, vždyť víš…“

„Vím. Myslím, že už jsem dospělá.“

Mikael uvařil čaj a dal na stůl pečivo. Najednou si uvědomil, jak jsou dceřina slova pravdivá. Už to není žádná holčička, ale téměř sedmnáctiletá dívka, a brzy z ní bude dospělá žena. Musí se k ní přestat chovat jako k dítěti.

„Tak jaké to bylo?“

„Kde?“

„Ve vězení.“

Mikael se zasmál.

„Věřila bys, že to bylo jako placená dovolená, kde jsem měl čas přemýšlet a psát?“

„Naprosto. Podle mě není moc velký rozdíl mezi vězením a klášterem, a do kláštera chodí lidé proto, aby se mohli rozvíjet.“

„No, i tak se to dá říct. Doufám, že nemáš žádné problémy kvůli tomu, žes měla tátu v base.“

„Vůbec ne. Jsem na tebe pyšná, a kdykoli byla příležitost, chlubila jsem se tím, že se můj táta nechal zavřít za něco, čemu věří.“

„Věří?“

„Viděla jsem v televizi Eriku Bergerovou.“

Mikael zbledl. Když Erika vymýšlela tuto strategii, na dceru přitom ani nepomyslel, a ta zjevně věřila, že je čistý jako padlý sníh.

„Pernillo, já jsem nebyl nevinný. Je mi líto, že ti nemůžu říct, co se stalo, ale nebyl jsem odsouzen neprávem. Porota vycházela z toho, co se během soudního procesu dozvěděla.“

„Ale ty jsi svou verzi nikdy nepověděl.“

„Ne, protože ji nemůžu dokázat. Šlápl jsem vedle, a proto jsem musel jít do vězení.“

„Fajn. Tak je Wennerström parchant, nebo ne?“

„Je to jeden z nejhorších parchantů, se kterými jsem kdy měl co do činění.“

„Tak jo. To mi stačí. Mám pro tebe dárek.“

Pernilla vytáhla z batohu balíček. Mikael ho otevřel a našel cédéčko s nejlepšími skladbami *Eurythmics.* Dcera věděla, že je to jeho oblíbená skupina. Mikael ji objal, zapnul počítač a společně se zaposlouchali do *Sweet Dreams.*

„Co budeš dělat ve Skelefteå?“ zeptal se Mikael.

„Je tam biblická škola jednoho hnutí, jmenuje se Světlo života,“ odvětila Pernilla.

Mikael najednou cítil, jak se mu zježily vlasy v zátylku.

Uvědomil si, jak jsou si jeho dcera s Harriet Vangerovou podobné. Pernille je šestnáct let, přesně jako bylo Harriet, když zmizela. Také od ní odešel otec. Obě podlehly náboženskému poblouznění u podivných sekt; Harriet se dala k místnímu letničnímu hnutí a Pernilla k lokální odnoži čehosi, co bylo přibližně stejně nesmyslné jako Slovo života.

Mikael si nebyl jist tím, jak má k náhlému dceřinu zájmu o víru přistupovat. Bál se, aby neporušil její právo na volbu vlastní životní cesty. Světlo života však v maximální míře patřilo právě k takovému druhu sekt, o nichž chtěli s Erikou uveřejnit v *Miléniu* hanlivou reportáž. Rozhodl se, že při první příležitosti tuto otázku probere s Pernillinou matkou.

Pernilla spala v Mikaelově posteli a on se uložil na kuchyňskou pohovku. Vzbudil se s přeleženým krkem a bolavými svaly. Pernilla chtěla co nejrychleji pokračovat v cestě; Mikael připravil snídani a doprovodil ji na nádraží. Měli ještě chvíli času, takže si ve stánku koupili kávu,

posadili se na nejvzdálenější lavičku na peróně a povídali si o všem možném. Těsně před příjezdem vlaku Pernilla změnila téma.

„Tobě se moc nelíbí, že jedu na Skelefteå, viď," konstatovala.

Mikael najednou nevěděl, co odpovědět.

„Není to nic nebezpečného. Ale ty nejsi křesťan, že ne?"

„Ne, rozhodně nejsem dobrý křesťan."

„Ty nevěříš v Boha?"

„Ne, v Boha nevěřím, ale respektuju tvou víru. Každý člověk musí něčemu věřit."

Když přijel vlak, dlouze se objímali. Pak dcera nastoupila a otočila se k němu.

„Tati, nechci agitovat. Pro mě za mě si můžeš věřit, čemu chceš, stejně tě budu mít vždycky ráda. Ale myslím, že bys ve svém studiu bible měl pokračovat."

„Co tím myslíš?"

„Viděla jsem ty citáty na zdi," odvětila Pernilla. „Ale proč zrovna tak smutné a neurotické? Tak pac a pusu."

Dcera mu zamávala a zmizela. Mikael zůstal naprosto vyvedený z rovnováhy stát na peróně a díval se, jak vlak míří na sever. Až když zmizel v zatáčce, uvědomil si význam Pernilliných slov na rozloučenou a pocítil zamrazení v hrudi.

Mikael vyběhl z nádraží a podíval se na hodiny. Autobus do Hedeby měl jet až za čtyřicet minut. Z tak dlouhého čekání

by mu praskly nervy. Přeběhl ke stanovišti taxíků a našel Huseina mluvícího norrlandským dialektem.

O deset minut později Mikael zaplatil za odvoz a okamžitě zamířil do pracovny. Nad psacím stolem měl přilepený papírek.

Magda – 32016
Sára – 32109
RJ – 30112
RL – 32027
Mari – 32018

Mikael se rozhlédl po pokoji. Pak mu došlo, kde by našel bibli. Popadl lístek, vzal klíče, které nechal ve džbánku na okně, a běžel do Gottfriedovy chaty. Téměř se mu třásly ruce, když bral z poličky Harrietinu bibli.

Harriet si nezaznamenávala telefonní čísla. Číslice udávaly kapitoly a verše z Levitica, Třetí knihy Mojžíšovy. Tresty.

(MAGDA) TŘETÍ KNIHA MOJŽÍŠOVA, KAPITOLA 20, VERŠ 16:
Kdyby se žena přiblížila k nějakému dobytčeti, aby se s ní pářilo, zabijete ženu i dobytče. Musejí zemřít, jejich krev padni na ně.

(SÁRA) TŘETÍ KNIHA MOJŽÍŠOVA, KAPITOLA 21, VERŠ 9:

Když se dcera některého kněze znesvětí smilstvem, znesvětila svého otce; bude upálena.

(RJ) TŘETÍ KNIHA MOJŽÍŠOVA, KAPITOLA I, VERŠ 12:
Rozseká oběť na díly i s hlavou a s tukem a kněz to narovná na dříví, které je na ohni na oltáři.

(RL) TŘETÍ KNIHA MOJŽÍŠOVA, KAPITOLA 20, VERŠ 27:
Muž či žena, v nichž by byl duch zemřelých nebo duch věštecký, musejí zemřít. Ukamenují je. Jejich krev padni na ně.

(MARI) TŘETÍ KNIHA MOJŽÍŠOVA, KAPITOLA 20, VERŠ 18:
Kdyby někdo spal se ženou v období její nečistoty, odkryl její nahotu a obnažil zdroj jejího krvácení a ona by nechala odkrýt zdroj svého krvácení, budou oba vyobcováni ze společenství svého lidu.

Mikael vyšel ven a posadil se na můstek před chatou. Nebylo pochyb, že Harrietina čísla odkazují právě k těmto citátům. Každý z nich byl v Harrietině bibli podtržený. Mikael si zapálil cigaretu a naslouchal ptačímu zpěvu.

Měl ta čísla. Ale neměl žádná jména. Magda, Sára, Mari, RJ a RL.

Mikaelův mozek zcela intuitivně zafungoval a najednou se mu rozbřesklo v hlavě. Vzpomněl si na zápalnou oběť v Hedestadu, o níž mu vyprávěl komisař Morell. Případ

Rebeka ze čtyřicátých let, znásilněná dívka, kterou vrah poté zavraždil tak, že jí položil hlavu na žhavé uhlí.

Rozseká oběť na díly i s hlavou a s tukem a kněz to narovná na dříví, které je na ohni na oltáři. Rebeka. RJ. Jak se jmenovala příjmením? Do čeho se to proboha Harriet zapletla?

Henriku Vangerovi se zničehonic udělalo nevolno, a když u něj Mikael odpoledne zaklepal, byl už v posteli. Anna ho přesto pustila dál a směl starého pána na pár minut navštívit.

„Malé letní nachlazení," vysvětlil mu Henrik a popotáhl. „Copak chcete?"

„Mám jednu otázku."

„Ano?"

„Slyšel jste o vraždě, které se odehrála v Hedestadu někdy ve čtyřicátých letech? Ta dívka se jmenovala Rebeka, příjmení neznám, a zemřela tak, že jí vrah strčil hlavu do krbu."

„Rebeka Jacobssonová," odvětil Henrik bez sebemenšího zaváhání. „Tohle jméno sotva kdy zapomenu, ale už jsem ho spoustu let neslyšel."

„Ale o té vraždě víte?"

„Vím o ní skoro všechno. Rebece Jacobssonové bylo třiadvacet nebo čtyřiadvacet let. Muselo to být… určitě v roce 1949. Bylo vedeno velmi rozsáhlé vyšetřování, v němž jsem i já sehrál malou roličku."

„Vy?" zeptal se Mikael zmateně.

„Jo. Rebeka Jacobssonová pracovala v kanceláři koncernu Vanger. Všichni ji měli rádi a byla moc hezká. Ale proč se mě na ni najednou ptáte?“

Mikael nevěděl, co odpovědět. Vstal a odešel k oknu.

„Nevím přesně. Henriku, možná jsem na něco přišel, ale musím si sednout a chvíli si to nechat projít hlavou.“

„Naznačujete, že existuje jakási souvislost mezi Harriet a Rebekou. Ale mezi oběma událostmi uběhlo… skoro sedmnáct let.“

„Nechte mě o tom trochu popřemýšlet. Zajdu sem zítra ráno, pokud vám bude lépe.“

Dalšího dne se však Mikael s Henrikem Vangerem nesetkal. Právě před jednou hodinou ranní, když seděl u kuchyňského stolu a pročítal si Harrietinu bibli, uslyšel auto jedoucí velkou rychlostí přes most. Kuchyňským oknem zahlédl záblesk modrého světla sanitky.

Mikael se ve zlé předtuše rozběhl k sanitce. Zastavila před domem Henrika Vangera. V dolním patře bylo zhasnuto, ale Mikael ihned pochopil, že se něco stalo. Vyběhl schody po dvou a v předsíni našel otřesenou Annu.

„Srdce,“ sdělila mu. „Před chvílí mě vzbudil a stěžoval si na bolesti v hrudi. Pak se složil.“

Mikael věrnou hospodyni objal a zůstal s ní, když personál záchranky vynášel z domu na nosítkách Henrika v bezvědomí. Za ním následoval zjevně vyděšený Martin Vanger. Právě si vlezl do postele, když ho Anna

zalarmovala; byl jen naboso v pantoflích a ani si nestačil zapnout poklopec. Krátce Mikaela pozdravil a obrátil se k Anně.

„Pojedu s ním do nemocnice. Zavolejte Birgerovi a Cecílii," instruoval ji. „A uvědomte Dircha Frodeho."

„Já k Frodemu zajdu," nabídl se Mikael. Anna vděčně přikývla.

Noční klepání na dveře je často předzvěstí špatných zpráv, pomyslel si Mikael, když stiskl zvonek Dircha Frodeho. Za několik minut otevřel zjevně rozespalý Frode.

„Mám špatné zprávy. Henrika právě odvezli do nemocnice. Vypadá to na infarkt. Martin chtěl, abych vám to oznámil."

„Panebože," pronesl Dirch Frode. Pohlédl na náramkové hodinky. „Je pátek třináctého," prohlásil s nepochopitelnou logikou a zmateným výrazem ve tváři.

Mikael se vrátil do chaty v půl třetí ráno. Chvíli váhal, ale pak se rozhodl rozhovor s Erikou odložit. Zavolal jí až druhý den po desáté hodině dopoledne, když se po krátkém telefonátu s Dirchem ujistil, že Henrik je naživu, a oznámil jí, že nový spoluvlastník *Milénia* byl převezen do nemocnice s infarktem. Erika tuto zprávu podle očekávání vyslechla s nervózním neklidem.

Pozdě večer za Mikaelem zašel Dirch Frode, aby mu podal obšírný popis Henrikova stavu.

„Žije, ale moc dobře na tom není. Prodělal silný infarkt a navíc má v těle infekci.“

„Setkal jste se s ním?“

„Ne. Leží na oddělení intenzivní péče. Sedí u něj Martin s Birgerem.“

„Jaká je prognóza?“

Dirch Frode pokývl rukou tam a zpět.

„Henrik přežil infarkt, a to je dobré znamení. Má zdravý kořínek, ale je starý. Musíme čekat.“

Muži chvíli seděli a přemítali o krutosti života. Mikael nalil kávu. Dirch Frode vypadal sklesle.

„Musím vám položit několik otázek ohledně toho, co bude dál,“ řekl Mikael.

Frode na něj pohlédl.

„Vaše pracovní podmínky se nijak nemění. Jsou stanoveny smlouvou, která vyprší až za rok, ať bude Henrik Vanger naživu nebo ne. Nemusíte si dělat starosti.“

„Nedělám si starosti, měl jsem na mysli něco jiného. Chtěl bych vědět, komu mám oznámit výsledky svého pátrání v případě Henrikovy nepřítomnosti.“

Dirch Frode si povzdechl.

„Mikaeli, víte stejně dobře jako já, že celá tahle historka o Harriet Vangerové je pro Henrika jen kratochvíle.“

„To neříkejte.“

„Co tím myslíte?“

„Našel jsem nový důkazní materiál," řekl Mikael. „Částečně jsem o tom Henrika včera informoval. Bojím se, že to přispělo k jeho infarktu."

Dirch Frode na Mikaela udiveně pohlédl.

„Vy žertujete."

Mikael potřásl hlavou.

„Dirchu, během posledních dní jsem toho o Harrietině zmizení zjistil víc, než odhalilo třicet pět let trvající oficiální vyšetřování. Problém spočívá právě v tom, že jsme se nikdy nedohodli, komu budu podávat zprávy v případě Henrikovy nepřítomnosti."

„Budete je podávat mně."

„Fajn. Musím se dostat ještě dál. Máte chvíli čas?"

Mikael advokáta seznámil se svými objevy, jak nejpečlivěji dovedl. Ukázal mu soubor fotografií z Nádražní ulice a objasnil mu svou teorii. Poté mu vyložil, že tajemství telefonních čísel rozluštila jeho vlastní dcera. Nakonec se vytasil s historkou o vraždě Rebeky Jacobssonové v roce 1949.

Jediná informace, kterou si nechal pro sebe, byla tvář Cecílie Vangerové v Harrietině okně. Chtěl si s ní promluvit předtím, než ji začne z něčeho podezírat.

Dirch Frode se znepokojeně zamračil.

„Vy si myslíte, že Rebečina vražda souvisí s Harrietiným zmizením?"

„Nevím. Zní to nepravděpodobně. Ale přitom máme k dispozici fakt, že si Harriet zaznamenala iniciály RJ do

telefonního seznamu společně s odkazem na zápalnou oběť. Rebeku Jacobssonovou někdo upálil. Návaznost na rodinu Vangerů je očividná – pracovala pro koncern.“

„A jak si tohle všechno vysvětlujete?“

„Zatím vůbec nevím. Ale chci pokračovat. Považuju vás za Henrikova zástupce. Vy musíte rozhodnout za něj.“

„Možná bychom to měli oznámit policii.“

„Ne. Rozhodně ne bez Henrikova svolení. Rebečina vražda je už dávno promlčená a policejní vyšetřování odložené. Nezačnou přece znovu vyšetřovat vraždu, která se stala před čtyřiapadesáti lety.“

„Chápu. Co chcete dělat?“

Mikael se zvedl a obešel kuchyň.

„Za prvé bych chtěl najít ty fotografie. Pokud bychom zjistili, co Harriet viděla… myslím, že by to mohlo být klíčem k celé záhadě. Za druhé bych potřeboval auto, abych se mohl pustit po stopách vedoucích do Norsjö. Ten citát má návaznost na jednu příšernou vraždu. Zbývají nám ještě čtyři citáty. Abych to všechno zvládl… budu potřebovat pomoc.“

„Jakou pomoc máte na mysli?“

„Potřeboval bych nějakého spolupracovníka, který by se mohl prohrabávat ve starých tiskových archívech a najít Magdu, Sáru a další oběti.“

„Vy myslíte, že bychom měli zasvětit někoho dalšího…“

„Najednou se vynořilo ohromné množství materiálu, který je třeba prověřit a vyhledat. Kdybych byl aktivně

vyšetřující policista, mohl bych se věnovat své práci, protože bych měl k dispozici zdroje i odborný personál. Potřebuju profíka, který se vyzná v archívech a je spolehlivý.“

„Chápu… vlastně jednu takovou osobu znám. To ona vás osobně prověřila,“ řekl Frode, než se stačil zarazit.

„Cože udělala?“ zeptal se Mikael Blomkvist ostře.

Dirch Frode si najednou uvědomil, že prozradil něco, o čem měl raději držet jazyk za zuby. Začínám stárnout, pomyslel si.

„Jen jsem nahlas přemýšlel. Toho si nevšímejte,“ pokusil se to napravit.

„Vy jste si mě nechal prověřit?“

„Nedělejte z toho drama, Mikaeli. Chtěli jsme vás zaměstnat, a tak jsme si zjistili, co jste za člověka.“

„Tak proto Henrik Vanger vždycky věděl, jak na mě. Do jaké míry bylo to prověření podrobné?“

„Bylo hodně podrobné.“

„Zabývalo se problémy *Milénia?*“

Dirch Frode pokrčil rameny. „Bylo to aktuální.“

Mikael si zapálil cigaretu, toho dne již pátou. Uvědomil si, že se z kouření začíná stávat zlozvyk.

„Byla ta zpráva písemná?“

„Mikaeli, tohle vůbec nestojí za to.“

„Chci si tu zprávu přečíst,“ prohlásil Mikael.

„Prosím, není na tom nic pozoruhodného. Jen jsme si o vás chtěli něco zjistit, než vám nabídneme práci.“

„Chci si tu zprávu přečíst,“ opakoval Mikael.

„K tomu může dát souhlas pouze Henrik.“

„Opravdu? Pak vám říkám toto: do hodiny chci mít tu zprávu v ruce. Pokud ji nedostanu, vypovím naši dohodu a odjedu večerním vlakem do Stockholmu. Kde je ta zpráva?“

Dirch a Mikael se několik vteřin měřili pohledem. Poté Dirch Frode povzdechl a sklopil oči.

„U mě doma v pracovně.“

Příběh Harriet Vangerové byl bezpochyby jeden z nejpodivnějších případů, do nichž se Mikael kdy zapletl. Celý poslední rok, od okamžiku, kdy zveřejnil historku o Hansi-Erikovi Wennerströmovi, pro něj vlastně byl jednou dlouhou horskou dráhou, a většinou se jednalo o volný pád. A zjevně tomu ještě nebyl konec.

Dirch Frode se donekonečna vymlouval. Až v šest hodin večer měl Mikael zprávu Lisbeth Salanderové v ruce. Celkem čítala asi osmdesát stran a další stovku tvořila příloha s kopiemi článků, vysvědčení a dalších dokumentů, dokládajících podrobnosti Mikaelova života.

Pro Mikaela to byl pozoruhodný zážitek – číst o sobě samém v čemsi, co bylo možné považovat za kombinaci autobiografie a dokumentační zprávy. Cítil vzrůstající znepokojení nad podrobným charakterem informací. Lisbeth Salanderová vytáhla na světlo detaily, o nichž věřil, že jsou nenávratně pohřbeny v kompostu historie. Vyhrabala i jeho mladický vztah se ženou, která byla zapálenou členkou

syndikátu a nyní se z ní stala politička na plný úvazek. S *kým to pro všechno na světě mluvila?* Objevila i jeho kapelu *Bootstrap,* na kterou si dnes sotva někdo pamatoval. Do sebemenších detailů zjistila jeho ekonomickou situaci. *Jak si to ksakru mohla dovolit?*

Jako novinář věnoval Mikael spoustu let zjišťování informací o různých osobách, takže po čistě profesionální stránce dokázal posoudit kvalitu její práce. V jeho očích nebylo pochyb o tom, že Lisbeth Salanderová je zatraceně dobrý detektiv. Pochyboval, že on sám by dokázal o zcela neznámém člověku vytvořit odpovídající zprávu.

Mikael také zjistil, že s Erikou neměli před Henrikem žádný důvod udržovat mezi sebou zdvořilostní odstup; o jejich mnohaletém trojúhelníku s Gregerem Beckmanem již byl informován do všech podrobností. Lisbeth Salanderová také provedla děsivě přesný rozbor stavu *Milénia;* Henrik Vanger věděl, jak špatně na tom jsou, když zavolal Erice a nabídl jí, že se stane spoluvlastníkem listu. *Co to tedy vlastně hraje?*

O Wennerströmově aféře pojednávala Salanderová pouze zevrubně, ale jeden den seděla při přelíčení v publiku. Také ji zarazilo Mikaelovo podivné chování, když odmítl k věci cokoli říct. *Ta holka má zatraceně za ušima, ať je to kdokoli.*

V následující vteřině Mikael nadskočil a nemohl věřit vlastním očím. Lisbeth Salanderová napsala krátké shrnutí vývoje událostí po skončení soudního řízení. Téměř doslova

zopakovala tiskovou zprávu, kterou s Erikou odeslali poté, co Mikael opustil post odpovědného vydavatele *Milénia.*

Ale Lisbeth Salanderová použila jeho původní verzi. Mikael se znovu podíval na obálku zprávy. Byla datována tři dny předtím, než Mikael obdržel písemný rozsudek. To není možné.

Onoho dne však tato tisková zpráva existovala pouze na jednom jediném místě na světě. V Mikaelově vlastním počítači. V jeho iBooku, ne v pracovním počítači v kanceláři. Ten text nikdy nevytiskl. Kopii neměla ani Erika, ačkoli o něm zevrubně diskutovali.

Mikael Blomkvist nad zprávou Lisbeth Salanderové strávil dlouhou dobu. Poté se rozhodl, že už si další cigaretu nezapálí. Namísto toho si natáhl bundu a vydal se do bílé červnové noci týden před svatým Janem. Šel po pláži podél výběžku, minul pozemek Cecílie Vangerové a pokračoval kolem výkonné motorové lodi Martina Vangera směrem k jeho vile. Dlouho se procházel a přemýšlel. Nakonec se posadil na kámen a díval se na blikající majáky kolem Hedestadu. Existoval pouze jediný závěr.

Tak vy jste mi vlezla do počítače, slečno Salanderová, řekl si nahlas sám pro sebe. Jste zatracená hackerka.

KAPITOLA 18

Středa 18. června

Lisbeth Salanderová se náhle probrala z bezesného spánku. Cítila slabou nevolnost. Nemusela ani otočit hlavu, aby jí bylo jasné, že Mimmi už odešla do práce, ale v zatuchlém ovzduší ložnice dosud ulpívala její vůně. Předchozího večera byla Lisbeth s děvčaty z Evil Fingers na úterní slezině v Mlýnici a urazila pěknou řádku piv. Těsně před zavíračkou se vynořila Mimmi a dělala jí společnost cestou domů i v posteli.

Na rozdíl od Mimmi se však Lisbeth Salanderová nepovažovala za opravdovou lesbu. Nikdy se nezabývala přemýšlením o tom, jestli je homo–, hetero– nebo snad bisexuální. Vždycky kašlala na veškeré nálepky a byla toho mínění, že je někomu sotva něco po tom, jestli stráví noc s tím či oním. Pokud by si opravdu musela vybrat sexuální preferenci, pak dávala přednost klukům – alespoň statisticky. Problém spočíval pouze v tom, jak najít kluka, který by trochu vypadal a případně taky něco uměl v posteli; Mimmi tak byla sladkým kompromisem se schopností ji vzrušit. S Mimmi se seznámila u stánku s pivem na festivalu

Pride a byla to jediná osoba, kterou sama Lisbeth představila Evil Fingers. Jejich vztah začal před rokem a pro obě byl jen kratochvílí. Mimmi měla měkké teplé tělo, k němuž bylo příjemné se přitisknout, ale také byla člověk, vedle něhož se Lisbeth dokázala ráno probudit a společně posnídat.

Budík na nočním stolku ukazoval půl desáté dopoledne a Lisbeth právě začala přemýšlet o tom, co ji vlastně vzbudilo, když se opět ozval domovní zvonek. Zmateně se posadila. Nikdy v životě u ní v tuto dobu nikdo nezvonil. Obecně vzato se u ní za dveřmi jen zřídkakdy někdo objevil. Rozespalá Lisbeth si kolem těla obtočila prostěradlo, nejistě vyklopýtala do haly a otevřela. Hleděla přímo do očí Mikaela Blomkvista; pocítila, jak jí tělem proběhl strach a nedobrovolně o krok ucouvla.

„Dobré ráno, slečno Salanderová," pozdravil vesele Mikael. „Chápu, že když jsem se vám včera pokoušel volat, bylo příliš pozdě. Můžu dál?"

Mikael nečekal na odpověď, vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Zvědavě si prohlížel kupu oblečení na podlaze v hale, haldy papírových tašek s novinami a zašilhal i do ložnice, zatímco svět Lisbeth Salanderové se pootočil nesprávným směrem – *jak, co, kdo?* Mikael Blomkvist pobaveně hleděl na její otevřená ústa.

„Předpokládám, že jste ještě nesnídala, a tak jsem koupil bagety. Jednu s rostbífem, jednu s krocanem a dijonskou hořčicí a jednu vegetariánskou s avokádem. Nevím, co máte ráda. Rostbíf?" Mikael zmizel v kuchyni a okamžitě našel

kávovar. „Dáte si kávu?“ zavolal na ni. Lisbeth Salanderová stála v hale jako ochromená až do chvíle, kdy uslyšela, jak z kohoutku teče voda. Udělala tři rychlé kroky.

„Nechte toho!“ Uvědomila si, že křičí, a ztišila hlas. „Nemůžete sem do prdele vtrhnout, jako byste tu byl doma. Vždyť se vůbec neznáme.“

Mikael Blomkvist se zarazil s konvicí nad kávovarem a otočil k ní hlavu. Odpověděl jí vážným hlasem.

„Omyl! Znáte mě lépe než většina ostatních lidí. Nebo ne?“

Otočil se k Lisbeth zády, pokračoval v nalévání vody do kávovaru a začal otevírat plechovky na kuchyňské lince. „À propos, já zas vím, co děláte vy. Znám vaše tajemství.“

Lisbeth Salanderová přivřela oči a přála si, aby se jí podlaha přestala houpat pod nohama. Nacházela se ve stavu intelektuálního ochromení. Měla kocovinu. Byla to neskutečná situace a mozek jí vypovídal službu. Nikdy předtím se nesetkala s objektem svého šmírování tváří v tvář. To není možné. Tohle nemůže být pravda. *On ví, kdo jsem!*

Lisbeth si najednou uvědomila, že jí prostěradlo sklouzlo, a přitáhla si ho těsněji k tělu. Mikael řekl něco, co zprvu nepochopila.

„Musíme si promluvit,“ zopakoval. „Ale myslím, že byste si napřed měla dát sprchu.“

Lisbeth se pokoušela hovořit rozumně. „Poslyšte – pokud chcete vyvolat nějaký spor, tak se neobracejte na mě. Dělala jsem svou práci. Musíte si promluvit s mým šéfem.“

Mikael se postavil před ni a pozvedl ruce dlaněmi vzhůru. *Jsem neozbrojený.* Univerzální znamení míru.

„S Draganem Armanským jsem už mluvil. Mimochodem mu máte zavolat – včera večer jste nebrala mobil.“

Mikael postoupil blíže k ní. Lisbeth necítila žádnou hrozbu, ale přesto o několik centimetrů ucouvla, když se lehce dotkl její paže a ukázal na koupelnu. Nesnášela, když se jí někdo bez dovolení dotýkal, i když to bylo s přátelským úmyslem.

„Žádné spory,“ řekl Mikael klidně. „Ale opravdu s vámi potřebuju mluvit. Tedy až se proberete. Kafe je hotové, tak na sebe něco hoďte a přijďte. A teď alou do sprchy.“

Lisbeth ho bez odporu poslechla. *Lisbeth Salanderová nebyla nikdy bez vůle,* pomyslela si.

V koupelně se Lisbeth Salanderová opřela o dveře a snažila se rozumně uvažovat. Byla mnohem otřesenější, než vůbec považovala za možné. Poté si pomalu začala uvědomovat, že jí málem praská močový měchýř a že sprcha po nočním mumraji není jen dobrá rada, ale i nezbytnost. Když byla hotová, proplížila se do ložnice a natáhla si kalhotky, džíny a tričko s nápisem *Armageddon was yesterday – today we have a serious problem*.

Po vteřinovém přemýšlení našla svou koženou bundu hozenou přes židli. Z kapsy vytáhla elektrickou pistoli, zkontrolovala, zda je nabitá, a zastrčila ji do zadní kapsičky u džínů. Bytem se linula vůně kávy. Lisbeth se zhluboka nadechla a vrátila se do kuchyně.

„Copak vy nikdy neuklízíte?“ uvítal ji Mikael.

Mikael vyprázdnil dřez přetékající starým porcelánovým nádobím, prázdnými popelníky a sáčky od mléka, sklidil ze stolu pětitýdenní zásobu novin a časopisů, otřel ho, postavil na něj šálky s kávou a – nedělal si legraci – bagety. Vypadalo to lákavě a po noci s Mimmi Lisbeth pořádně vyhládlo. *Fajn, uvidíme, jak se situace vyvine.* Lisbeth se vyčkávavě posadila proti Mikaelovi.

„Ještě jste mi neodpověděla na otázku – chcete bagetu s rostbífem, krocanem nebo vegetariánskou?“

„S rostbífem.“

„Tak já si dám s krocanem.“

Snídali za naprostého mlčení a vzájemně se zvědavě zkoumali pohledem. Když Lisbeth dojedla svou bagetu, nacpala do sebe i půlku vegetariánské. Ze stolku u okna vzala pomačkaný balíček a vylovila z něj cigaretu.

„Fajn, tak jsem se přece něco dozvěděl,“ přerušil mlčení Mikael. „Zřejmě nebudu v prověřování soukromých osob takové eso jako vy, ale každopádně se mi podařilo zjistit, že nejste veganka ani – jak si myslel Dirch Frode – anorektička. Zahrnu to do své zprávy o vás.“

Salanderová na něj zírala, ale když uviděla jeho obličej, pochopila, že si z ní střílí. Mikael vypadal tak očividně pobaveně, že mu nedokázala odpovědět ve stejném duchu. Věnovala mu křivý úsměv. Situace postrádala hlavu a patu. Lisbeth odstrčila talíř. Ten chlapík má přátelské oči. Ať je to kdokoli, zřejmě to není žádný záštiplný člověk, rozhodla se. Ani při svém prověřování nezjistila nic, co by naznačovalo, že je to nějaký hajzl, co týrá své přítelkyně nebo něco podobného. Připomněla si, že ona o něm ví všechno – ne naopak. *Znalost znamená sílu.*

„Co se ušklebujete?“ zeptala se Mikaela.

„Promiňte. Vlastně jsem si svůj příchod takhle nepředstavoval. Neměl jsem v úmyslu vás vyděsit, což se mi ale zjevně podařilo. Ale měla byste vidět svůj výraz, když jste mi otevřela – byl k nezaplacení. Nedokázal jsem odolat pokušení si z vás trochu vystřelit.“

Zavládlo ticho. Ke svému vlastnímu překvapení si Lisbeth najednou uvědomila, že jeho nezvaná společnost je pro ni přijatelná – rozhodněji nebyla nepříjemná.

„Nesmíte si myslet, že jsem se vám přišel nějak strašlivě pomstít za to, že jste se hrabala v mém soukromí,“ prohlásil Mikael vesele. „Vy se mě bojíte?“

„Ne,“ odvětila Salanderová.

„Fajn. Nejsem tu proto, abych vám ubližoval nebo se s vámi hádal.“

„Pokud byste se pokusil mi ublížit, tak vás zraním. Myslím to vážně.“

Mikael ji zkoumavě hodnotil. Měřila sotva metr padesát a nevypadala na to, že by se dokázala ubránit násilníkovi, který se jí vecpal do bytu. Ale oči měla klidné a bezvýrazné.

„To nebude nutné," prohlásil konečně Mikael. „Nemám žádné špatné úmysly. Potřebuju s vámi mluvit. Pokud chcete, abych odešel, tak stačí říct." Mikael se na vteřinu zamyslel. „Připadá mi to ale trochu legrační… uf." Věta zůstala nedořečena.

„Co?"

„Nevím, ale je to naprosto postavené na hlavu, před čtyřmi dny jsem o vaší existenci neměl ani tušení. Pak jsem si přečetl vaši analýzu mé osoby," – Mikael se hrabal v tašce přes rameno a vytáhl z ní zprávu – „a nebylo to jen zábavné čtení."

Mikael zmlkl a chvíli se díval kuchyňským oknem ven. „Dala byste mi cigaretu?" Lisbeth k němu přistrčila balíček.

„Už jste mi jednou řekla, že se neznáme, a já vám odpověděl, že se samozřejmě známe." Ukázal na zprávu. „Vám bych se rozhodně nevyrovnal – já jsem podnikl jen krátké rutinní pátrání, abych sehnal vaši adresu, datum narození a podobně – ale vy toho o mně nepochybně víte víc než dost. Spousta z těch věcí je velice osobního rázu a vědí o nich jen mí nejbližší přátelé. A teď sedím u vás v kuchyni a jíme spolu bagety. Známe se sotva půl hodiny, ale já mám najednou pocit, že se známe celá léta. Chápete, tím myslím?"

Lisbeth přikývla.

„Máte krásné oči," řekl Mikael.

„Vy máte hodné oči," odpověděla Lisbeth. Mikael nedokázal rozhodnout, jestli to myslela ironicky nebo ne.

Zavládlo ticho.

„Proč jste sem přišel?" zeptala se najednou Lisbeth Salanderová.

Kalle Blomkvist – Lisbeth si vzpomněla na jeho přezdívku a potlačila impulz ji použít – najednou vypadal zcela vážně. V očích měl únavu. Sebejistota, která z něj vyzařovala ve chvíli, kdy se jí vecpal do bytu, byla ta tam a Lisbeth došla k závěru, že už nastal konec frašky nebo že svou sebejistotu aspoň na chvíli odložil. Poprvé pocítila, že si ji Mikael zkoumavě, zamyšleně a vážně prohlíží. Nedokázala si představit, co se mu honí v hlavě, ale najednou pocítila, že situace má jednu závažnou trhlinu.

Lisbeth Salanderová si byla vědoma toho, že její klid je pouze zdánlivý a že nad svými nervy ve skutečnosti nemá kontrolu. Blomkvistova naprosto nečekaná návštěva jí otřásla způsobem, který nikdy předtím v souvislosti se svou prací nezažila. Lisbethiným chlebem byla špionáž. Činnost vykonávající pro Dragana Armanského nikdy nepovažovala za *skutečnou práci,* spíše za poněkud náročnější kratochvíli, skoro koníčka.

Nemohla popřít – jak už konstatovala dávno předtím –, že ji baví slídit lidem v soukromí a objevovat jejich skrytá tajemství. V té či oné podobě to dělala odjakživa. A nejinak

tomu bylo i dnes, a ne pouze tehdy, když jí to uložil Armanskij, ale občas i pro vlastní potěšení. Poskytovalo jí to určitý pocit uspokojení – bylo to jako složitá počítačová hra s tím rozdílem, že se jednalo o skutečné lidi. Ale najednou se její koníček objeví v kuchyni a pozve ji na bagetu. Ta situace jí připadala zcela absurdní.

„Zabývám se jedním fascinujícím problémem," řekl Mikael. „Povězte mi, když jste dělala pro Dircha Frodeho tu zprávu… měla jste ponětí, k čemu ji použije?"

„Ne."

„Důvodem shánění informací o mé osobě byla skutečnost, že mně Frode, nebo lépe řečeno jeho zaměstnavatel, chtěl nabídnout externí práci."

„Aha."

Mikael se na ni mírně usmál.

„Jednoho dne si spolu promluvíme o morálních aspektech čmuchání v soukromí druhých. Ale právě teď mám úplně jiné problémy… Tu práci jsem nakonec dostal a z nějakého nepochopitelného důvodu jsem si naložil na bedra ten nejbizarnější úkol v celém svém životě. Můžu vám důvěřovat, Lisbeth?"

„Jak to myslíte?"

„Dragan Armanskij říká, že jste naprosto spolehlivá. Ale přesto se vás na to ptám. Nemůžu vám vyprávět tajné informace, aniž bych měl jistotu, že je nebudete šířit dál a že o nich nikomu nepovíte."

„Počkejte. Takže vy jste mluvil s Draganem; to on vás sem poslal?“ *Já tě zabiju, ty arménskej kreténe.*

„Ne, ne tak docela. Nejste jediná, kdo si umí sehnat něčí adresu, a já to udělal čistě na vlastní pěst. Našel jsem si vás ve sčítání občanů. Jsou tam tři osoby se jménem Lisbeth Salanderová, a ty dvě druhé nepřicházely v úvahu. Ale včera jsem se setkal s Armanským a měli jsme spolu dlouhý rozhovor. Také si nejdříve myslel, že chci vyvolat spor, protože jste mi strkala nos do soukromí, ale nakonec jsem ho přesvědčil, že přicházím ve zcela legitimní záležitosti.“

„O co jde?“

„Jak už jsem říkal, zaměstnavatel Dircha Frodeho mi svěřil určitou práci. Právě jsem se dostal do bodu, kdy potřebuju pomoc nějakého šikovného a po čertech rychlého detektiva. Frode o vás tvrdil, že jste schopná. Jen mu to uklouzlo, ale já jsem se tak vlastně dozvěděl, že jste Frodemu o mně sháněla informace. Včera jsem mluvil s Armanským a vysvětlil jsem mu, co po vás chci. Se vším souhlasil a pokoušel se vám dovolat, ale nebrala jste telefon, takže… jsem tady. Jestli chcete, můžete zavolat Armanského a přesvědčit se.“

Lisbeth Salanderové trvalo několik minut, než se jí podařilo najít mobilní telefon pod haldou svršků, z nichž jí pomohla Mimmi. Mikael Blomkvist sledoval její rozpačité hledání s velkým zájmem a mezitím si prohlédl byt. Nábytek většinou vypadal na úlovky z nějakého kontejneru na

odpadky. Vlastnila skvělý počítač – PowerBook ležel na malém pracovním stolku v obývacím pokoji. Na polici stál CD přehrávač. Sbírka cédéček na rozdíl od počítače příliš skvělá nebyla – obsahovala asi deset kousků s názvy skupin, o nichž Mikael nikdy neslyšel a jejichž zjev připomínal vampýry z nějaké jiné dimenze. Konstatoval, že hudba nebude Lisbethinou silnou stránkou.

Salanderová viděla, že jí Armanskij večer telefonoval dokonce sedmkrát, a dvakrát ráno. Zmáčkla jeho číslo, zatímco Mikael opřený o dveře rozhovoru naslouchal.

„To jsem já… promiň, měla jsem vypnutý mobil… vím, že mi chce dát práci… ne, stojí u mě v obýváku…“ Salanderová zvýšila hlas. „Dragane, mám kocovinu a hlavu jako střep, tak už nech těch keců; souhlasil jsi s tím, nebo ne… díky.“

Cvak.

Lisbeth Salanderová zašilhala po Mikaelovi pootevřenými dveřmi obývacího pokoje. Hrabal se jí v cédéčkách, sahal v poličce na její knihy a objevil hnědou lahvičku od léků bez etikety a zvědavě ji zvedl proti světlu. Když se chystal odšroubovat uzávěr, Lisbeth natáhla ruku a lahvičku mu vytrhla, pak se vrátila zpět do kuchyně, posadila se na židli a masírovala si čelo, dokud se Mikael znovu neposadil.

„Pravidla jsou jednoduchá,“ řekla Lisbeth. „Nic z toho, o čem spolu nebo s Draganem Armanským budeme mluvit, se nikdo nezasvěcený nedozví. Podepíšeme smlouvu, v níž

se Milton Security zaváže k zachování mlčenlivosti. Chci vědět, co je to za práci, než se rozhodnu, jestli ji přijmu. To znamená, že o všem, co mi povíte, budu držet jazyk za zuby, ať tu práci vezmu nebo ne, tedy za předpokladu, že se nezabýváte závažnou trestnou činností. V takovém případě to oznámím Draganovi, a ten to ohlásí na policii.“

„Dobře.“ Mikael zaváhal. „Armanskij totiž tak úplně přesně neví, na jakou práci vás chci najmout…“

„Řekl, že chcete, abych vám pomáhala s nějakým historickým průzkumem.“

„Ano, to je pravda. Ale já po vás chci, abyste mi pomohla identifikovat vraha.“

Celou hodinu Mikael vyprávěl Lisbeth Salanderové o veškerých zapeklitých podrobnostech případu Harriet. Nic nevynechal. Frode mu dal svolení k tomu, aby jí nabídl práci, a on jí tedy musí plně důvěřovat.

Mikael také Lisbeth pověděl o Cecílii Vangerové a o tom, jak objevil její tvář v Harrietině okně. Sdělil Lisbeth o jejím životě všechny podrobnosti, které znal. Mikael si začal sám přiznávat, že Cecílie se na seznamu podezřelých vyšplhala dost vysoko. Ale stále byl ještě dalek toho, aby Cecílii spojoval s vrahem, který byl aktivní už v době, kdy byla malá.

Když Mikael skončil, dal Lisbeth Salanderové kopii jmen z Harrietina telefonního seznamu.

Magda – 32016
Sára – 32109
RJ – 30112
RL – 32027
Mari – 32018

„Tak co mám vlastně dělat?“

„Už jsem identifikoval RJ, Rebeku Jacobssonovou, a spojil jsem ji s jedním citátem z bible, pojednávajícím o zápalné oběti. Byla zavražděna tak, že jí někdo položil hlavu na hořící oheň, což přesně popisuje ten citát. Pokud je to tak, jak myslím, najdeme ještě čtyři další oběti – Magdu, Sáru, Mari a RL.“

„Myslíte, že jsou mrtvé? Zavražděné?“

„Ano, vrahem, který řádil v padesátých a možná i v šedesátých letech. A který má nějakou souvislost s Harriet Vangerovou. Procházel jsem staré výtisky *Hedestadského kurýra.* Rebečina vražda je jediný bizarní zločin, který jsem s návazností na Hedestad našel. Chtěl bych, abyste hledala dále po zbytku Švédska.“

Lisbeth Salanderová za bezvýrazného ticha přemýšlela tak dlouho, až se Mikael začal netrpělivě ošívat. Říkal si, jestli se neobrátil na nesprávnou osobu, když Lisbeth konečně zvedla oči.

„Fajn. Beru to. Ale musíte podepsat smlouvu s Armanským.“

Dragan Armanskij vytiskl smlouvu, kterou měl Mikael Blomkvist odvézt s sebou do Hedestadu, aby ji mohl podepsat Dirch Frode. Když se vrátil do pracovny Lisbeth Salanderové, uviděl skrze skleněnou tabulku, jak stojí s Mikaelem Blomkvistem skloněni nad jejím PowerBookem. Mikael jí položil ruku na rameno – *dotýkal se jí* – a na něco ukazoval. Armanskij zpomalil krok.

Mikael řekl cosi, co Salanderovou zřejmě překvapilo. Pak se hlasitě rozesmála.

Armanskij ji nikdy předtím neslyšel se smát, ačkoli se po několik let pokoušel získat její důvěru. Mikael Blomkvist ji zná sotva pět minut a už se s ním chechtá na celé kolo.

Najednou se mu Mikael Blomkvist tak hnusil, až ho to samotného překvapilo. Dragan si v pootevřených dveřích odkašlal a položil před ně smlouvu v průhledných deskách.

Mikael ještě odpoledne stihl na chvíli zaskočit do redakce *Milénia.* Byl tu poprvé do doby, co před Vánoci vyklidil svůj pracovní stůl, a najednou mu připadalo divné vyběhnout nahoru po starých známých schodech. Nezměnili vstupní kód a Mikael mohl nepozorovaně vklouznout dveřmi dovnitř a chvilku se tam porozhlédnout.

Redakce *Milénia* měla tvar písmene L. Vstupní hala byla příliš velká a zabírala zbytečně rozlehlý prostor, který nebylo možné využít k ničemu smysluplnému. Vybavili ji sedací soupravou pro návštěvy. Za sedačkou byla malá jídelna s kuchyňkou, záchody a dva sklady s policemi na

knihy a archívem. Stál tam také pracovní stůl pro stálého praktikanta. Napravo od vchodu se nacházela skleněná stěna oddělující ateliér Christera Malma; měl svou firmu zaujímající osmdesát metrů čtverečních a vlastní vchod ze schodiště. Nalevo ležela samotná redakce o sto padesáti metrech čtverečních s okny směrem do Götské ulice.

O zařízení interiéru rozhodla Erika a rozčlenila prostor skleněnými stěnami na tři pracovny pro tři zaměstnance, přičemž zbývající tři kolegové sdíleli otevřený kancelářský prostor. Sama obsadila největší a nejvzdálenější místnost a Mikaela umístila ve vlastní pracovně na druhém konci redakce. Byla to jediná místnost, do níž bylo od vchodu vidět. Mikael si všiml, že zůstala neobsazená.

Třetí kancelář byla poněkud oddělenější a sídlil v ní šedesátiletý Sonny Magnusson, který byl již po mnoho let úspěšným prodejcem inzerce. Erika Sonnyho sehnala v době, kdy se po úsporných opatřeních podniku, pro který po většinu své profesní kariéry pracoval, stal nezaměstnaným. Sonny ve svém věku neočekával, že by mu někdo nabídl stálou práci. Erika ho znala; nabídla mu malý, ale pevný plat a procenta ze zisků z inzerce. Sonny po tom chňapl všemi deseti a nikdo toho nikdy nelitoval. Během posledního roku však invence prodejce nehrála žádnou roli; příjmy z inzerce prudce poklesly. Sonnyho plat se dramaticky smrskl, ale namísto toho, aby se porozhlédl po něčem jiném, utáhl si opasek a loajálně na svém postu setrval. *Na rozdíl ode mě,* pomyslel si Mikael.

Mikael nakonec sebral odvahu a vešel do poloprázdné redakce. Viděl Eriku, jak sedí u sebe v kanceláři s telefonním sluchátkem na uchu. V redakci byli jen dva kolegové. Šestatřicetiletá Monika Nilssonová byla zkušená všeobecná reportérka specializovaná na politiku a patřila k nejprotřelejším cynikům, s nimiž se Mikael kdy setkal. Pro *Milénium* pracovala už devět let a velice se jí tam líbilo. Henrymu Cortezovi bylo pouhých čtyřiadvacet a byl v redakci nejmladší; před dvěma lety k nim přišel jako novinářský praktikant a vysvětlil jim, že nechce pracovat nikde jinde než právě v *Miléniu.* Erika neměla prostředky k tomu, aby ho zaměstnala nastálo, ale nabídla mu psací stůl v rohu a přijala ho jako externistu.

Když se objevil Mikael, oba kolegové potěšeně vykřikli. Dostalo se mu polibku na tvář a poplácávání po zádech. Ihned se ho zeptali, jestli se vrací do práce, a zklamaně si povzdechli, když jim vysvětlil, že na svém velitelském můstku v Norrlandu musí ještě půl roku setrvat. Přišel je jen pozdravit a promluvit si s Erikou.

I Erika měla radost, že ho vidí, nalila mu kávu a zavřela dveře kanceláře. Okamžitě se Mikaela zeptala na Henrikův stav. Vysvětlil jí, že neví víc, než mu pověděl Dirch Frode; stav je vážný, ale starý pán je stále naživu.

„Co děláš tady ve městě?“

Mikael byl najednou na rozpacích. Musel navštívit Milton Security, ležící pouze pár bloků od redakce, a zašel sem čistě z náhlého popudu. Připadalo mu složité

vysvětlovat Erice, že právě zaměstnal soukromého detektiva, který se mu vloupal do počítače. Namísto toho pokrčil rameny a řekl, že musel zajet do Stockholmu kvůli nějaké záležitosti Henrika Vangera a že je tu jen na otočku. Zeptal se, jak to vypadá s redakcí.

„Kromě už zmíněných novinek o objemu inzerce a toho, že počet předplatitelů stále roste, se na obloze objevují také mráčky.“

„Jaképak?“

„Janne Dahlman.“

„Samozřejmě.“

„V dubnu jsem si s ním musela soukromě promluvit; bylo to hned po zveřejnění zprávy o tom, že se novým spoluvlastníkem stává Henrik Vanger. Nevím, jestli to dělá jen ta jeho škarohlídská nátura, nebo jestli za tím je něco vážnějšího. Třeba ho sem někdo nastrčil.“

„Co se stalo?“

„Už mu ani trochu nevěřím. Když jsme podepsali smlouvu s Henrikem Vangerem, přemýšleli jsme s Christerem o tom, jestli máme ihned informovat celou redakci a povědět jim, že už nám na podzim nehrozí krach, nebo…“

„Nebo o tom bokem povědět jen několika kolegům.“

„Přesně tak. Možná jsem paranoidní, ale nechtěla jsem riskovat, že by to Dahlman pustil dál. Proto jsme se rozhodli informovat celou redakci ve stejný den, kdy byla událost zveřejněna. Takže jsme o tom více než měsíc pomlčeli.“

„A?“

„No, byla to první dobrá zpráva, kterou jsme po roce vyhlásili. Všichni kromě Dahlmana jásali. Myslím tím – nejsme samozřejmě největší redakce na světě. Takže tři osoby jásaly, plus jeden praktikant, a jedna byla strašně naštvaná, že jsme jí o té dohodě nedali vědět dříve.“

„Asi to mělo nějaký důvod…“

„Já vím. Ale on o tom neustále mlel pantem, den za dnem, a atmosféra v redakci klesla na bod mrazu. Po dvou týdnech otravování jsem si ho zavolala k sobě a sdělila jsem mu, že důvodem, proč jsem o tom v redakci pomlčela, bylo to, že k němu nemám důvěru a že si nejsem jistá jeho loajalitou.“

„Jak to přijal?“

„Samozřejmě byl strašně dotčený a ublížený. Neustoupila jsem a dala jsem mu ultimátum – buď se začne trochu krotit, nebo se může začít rozhlížet po nějaké jiné práci.“

„A?“

„Začal se krotit. Ale drží se stranou a mezi ním a zbytkem redakce vládne napjatá atmosféra. Christer ho nemůže ani cítit a dává mu to dost zřetelně najevo.“

„Z čeho Dahlmana podezíráš?“

Erika povzdechla.

„Nevím. Přijali jsme ho před rokem, právě když začal ten spor s Wennerströmem. Nemůžu mu naprosto nic dokázat, ale mám pocit, že nepracuje pro nás.“

Mikael přikývl.

„Důvěřuj svým instinktům.“

„Možná je to jen nějaký nastrčený hajzlík, který kolem sebe šíří špatnou atmosféru.“

„To je možné. Ale souhlasím s tebou v tom, že jsme udělali chybu, když jsme ho přijali.“

O dvacet minut později přejížděl Mikael přes Stavidlo směrem k severu autem zapůjčeným od manželky Dircha Frodeho. Bylo to deset let staré Volvo, ale paní Frodeová s ním nikdy nejezdila. Mikaelovi bylo přislíbeno, že si ho může vypůjčit, kdykoli bude potřebovat.

Šlo o malé subtilní detaily, a kdyby Mikael nebyl důkladný, snadno by unikly jeho pozornosti. Jedna složka papírů byla tenčí, než si pamatoval. Jedny desky nebyly úplně zasunuté do police. Přihrádky v psacím stole byly zavřené – Mikael si naprosto bezpečně vzpomínal, že onoho dne, kdy opouštěl Hedeby a odjížděl do Stockholmu, zůstaly trošku pootevřené.

Chvíli tiše seděl a pochyboval o sobě samém. Poté v něm začalo převažovat podezření, že v domě někdo byl.

Mikael se posadil na schůdky před chatu a rozhlížel se kolem. Dveře sice zůstaly zamčené, ale byl na nich obyčejný starý zámek, který zřejmě nebylo těžké otevřít šroubovákem, a také nevěděl, kolik klíčů k němu existuje. Znovu vešel dovnitř a začal systematicky prozkoumávat

pracovnu, aby zjistil, zda něco nezmizelo. Po chvíli konstatoval, že zřejmě nic nechybí.

Věděl však, že někdo byl v jeho domě, seděl v jeho pracovně a listoval v jeho papírech a deskách. Počítač měl u sebe, takže do něj se nedostal. Vynořily se dvě otázky. Kdo to byl? A kolik toho onen tajemný návštěvník dokázal objevit?

V deskách byly sbírky Henrika Vangera, které si Mikael po návratu z vězení odnesl zpět do domku pro hosty. Nenechal tam žádný nový materiál. Poznámkové sešity na psacím stole byly pro nezasvěceného čtenáře nesrozumitelné – ale byla osoba, prohledávající jeho psací stůl, opravdu nezasvěcená?

Závažná byla skutečnost, že uprostřed psacího stolu ležely plastové desky, do nichž si zapsal Harrietina čísla a citáty z bible. Ten, kdo slídil u něj v pracovně, nyní věděl, že Mikael rozluštil biblický kód.

Kdo to byl?

Henrik Vanger ležel v nemocnici. Hospodyni Annu nepodezíral. Dirch Frode? Ale tomu přece o všech detailech pověděl. Cecílii Vangerové skončila dovolená na Floridě a společně se sestrou se vrátila z Londýna. Od jejího návratu se s ní nesetkal, ale zahlédl ji předešlého dne, jak přejíždí autem přes most. Martin Vanger. Harald Vanger. Birger Vanger – ten byl den po Henrikově infarktu přizván k rodinné poradě, kam však Mikael pozván nebyl.

Alexander Vanger. Isabella Vangerová – ta byla všechno jiné než sympatická.

S kým mluvil Frode? Co mu uniklo? Kolik z nejbližších příbuzných pochopilo, že v pátrání nastal obrat?

Bylo po osmé hodině večer. Mikael zavolal do zámečnictví v Hedestadu a objednal si nový zámek. Zámečník mu vysvětlil, že může přijít až druhý den. Mikael mu slíbil dvojnásobnou odměnu, pokud přijde hned. Dohodli se, že se zámečník objeví kolem půl jedenácté večer a namontuje mu nový sedmibodový rozvorový zámek.

Než zámečník dorazil, zašel Mikael o půl deváté přes most k Dirchu Frodemu. Frodeho paní ho pozvala do zahrady za domem a nabídla mu vychlazené pivo, což Mikael vděčně přijal. Zeptal se, jak to vypadá s Henrikem Vangerem.

Dirch Frode potřásl hlavou.

„Je po operaci. Zvápenatění věnčitých tepen. Podle doktora je nadějný už samotný fakt, že Henrik žije, ale další dny budou kritické.“

Muži se na chvíli zamysleli a popíjeli pivo.

„Mluvil jste s ním?“

„Ne. Nebyl ve stavu, aby mohl mluvit. Jak to proběhlo ve Stockholmu?“

„Lisbeth Salanderová to vzala. Tady je smlouva od Dragana Armanského. Máte ji podepsat a hodit do schránky.“

Frode přelétl papíry očima.

„Je dost drahá,“ konstatoval.

„Henrik na to má.“

Frode přikývl, vytáhl z náprsní kapsy pero a naškrábal na smlouvu svůj podpis.

„Dokud je Henrik naživu, mám právo tu smlouvu podepsat. Mohl byste to vzít kolem konzumu a hodit obálku do schránky?“

Mikael si šel lehnout okolo půlnoci, ale nemohl usnout. Jeho dosavadní pobyt na ostrově měl charakter pátrání po historických kuriozitách. Pokud však někoho jeho počínání zajímalo natolik, že se mu vloupal do pracovny, týkal se ten příběh současnosti mnohem více, než předpokládal.

Najednou Mikaelovi došlo, že jsou i jiní lidé, které může zajímat, čím se zabývá. Henrik Vanger se najednou vynořil ve vedení *Milénia* – což sotva mohlo ujít Hansi-Erikovi Wennerströmovi. Nebo jsou takovéto myšlenky známkou toho, že je paranoidní?

Mikael vstal z postele, nahý se postavil ke kuchyňskému oknu a zamyšleně hleděl na kostel na druhé straně mostu. Zapálil si cigaretu.

Z Lisbeth Salanderové příliš moudrý nebyl. Chovala se podivně a v hovoru dělala dlouhé pomlky. Doma měla binec téměř hraničící s chaosem, halu plnou tašek s novinami a kuchyň, ve které už nějaký ten rok nikdo neuklízel. Oblečení leželo poházené na hromadách na podlaze a zjevně strávila celou noc v hospodě. Na krku měla cucfleky a bylo jasné, že

měla v noci společnost. Na těle bylo vidět několik tetování, měla piercing na obličeji a určitě i na místech, která neviděl. Jednoduše byla pěkný samorost.

Na druhé straně ho Armanskij ujistil o tom, že je naprosto nejlepší detektiv ve firmě, a její podrobná reportáž o něm samém zřetelně naznačovala, že je skutečně důkladná. *Pozoruhodná dívka.*

Lisbeth Salanderová seděla u svého PowerBooku a přemýšlela o tom, jak zareagovala na Mikaela Blomkvista. Za svůj dospělý život nikomu nedovolila překročit práh svého bytu bez výslovného souhlasu, a případné hosty by dokázala spočítat na prstech jedné ruky. Mikael jí vtrhl do života bez pozvání a ona se zmohla jen na chabé protesty.

A kdyby jen to – pohrával si s ní. Dělal si z ní blázny.

Jindy by ji takovéto chování přimělo k mentálnímu odjištění pistole. Z jeho strany však necítila ani špetku hrozby nebo nepřátelství. Měl důvod si ji pěkně podat – dokonce ji mohl udat na policii, když zjistil, že se mu vloupala do počítače. Ale on se choval, jako by to byl jenom žert.

To byl nejcitlivější bod jejich rozhovoru. Zdálo se, jako by Mikael toto téma vědomě ignoroval, a Lisbeth se nakonec nedokázala zdržet otázky.

„Říkal jste, že víte, co dělám.“

„Jste hackerka. Vlezla jste mi do počítače.“

„Jak to víte?“ Lisbeth si byla naprosto jistá, že po sobě nezanechala žádné stopy a že by její počin nedokázal odhalit nikdo jiný než bezpečnostní konzultant nejvyššího kalibru, který by skenoval harddisk zároveň s jejím vstupem do počítače.

„Udělala jste jednu chybu.“ Mikael jí vysvětlil, že citovala verzi textu, která existovala pouze a jedině v jeho počítači.

Lisbeth Salanderová dlouho seděla mlčky. Nakonec na něj pohlédla bezvýraznýma očima.

„Jak jste se tam dostala?“ zeptal se Mikael.

„To je moje tajemství. Co s tím chcete dělat?“

Mikael pokrčil rameny.

„Co můžu dělat? Možná bych si s vámi měl promluvit o etice, morálce a o tom, jak je nebezpečné strkat lidem nos do soukromí.“

„Jako novinář děláte úplně to samé.“

Mikael přikývl.

„Jistě. Právě proto máme my novináři etickou radu a ta sleduje morální aspekty naší práce. Když napíšu článek o nějakém parchantovi ze světa bankovnictví, tak například vynechám jeho nebo její sexuální život. Nebudu psát, že padělatel šeku je lesba, že šoustá se svým psem nebo něco podobného, i kdyby to nakrásně byla pravda. I parchanti mají právo na soukromí a zveřejňováním životního stylu můžeme druhým hodně uškodit. Chápete, co tím myslím?“

„Ano.“

„Takže vy jste porušila mou integritu. Můj zaměstnavatel nepotřebuje vědět, s kým to dělám. To je jen moje věc.“

Tvář Lisbeth Salanderové ožila křivým úsměvem.

„Vám se nelíbí, že jsem se o tom zmínila.“

„V mém případě na tom nijak zvlášť nezáleží. O vztahu s Erikou ví polovina města. Jde o princip.“

„V tom případě by vás mohlo potěšit, že i já mám své principy odpovídající vaší etické radě. Říkám jim *principy Lisbeth Salanderové.* Myslím tím, že parchant zůstane vždycky parchantem, a pokud ho můžu poškodit tím, že na něj něco podobného vyčmuchám, dobře mu tak. Jen mu to vracím zpátky.“

„Fajn,“ usmál se Mikael Blomkvist. „Uvažuju trošku podobně jako vy, ale…“

„Ale jde o to, že když mám někoho prověřit, záleží i na tom, jaký k němu mám vztah jako k člověku. Nejsem neutrální. Pokud se zdá, že je to dobrý člověk, tak zprávu trochu zmírním.“

„Opravdu?“

„Ve vašem případě jsem to udělala. Mohla jsem o vašich sexuálních dobrodružstvích napsat celou knihu. Mohla jsem vylíčit Frodemu, že Erika Bergerová měla kdysi co do činění s klubem Xtrém a že v osmdesátých letech koketovala s BDSM – což by při pomyšlení na váš sexuální život nepopiratelně vzbuzovalo nežádoucí asociace.“

Mikael Blomkvist zachytil Lisbethin pohled. Po chvíli se zahleděl z okna a dal se do smíchu.

„Jste opravdu důkladná. Pročpak jste to do té zprávy nenapsala?“

„Vy a Erika Bergerová jste dospělí lidé a zjevně se máte rádi. Po tom, co spolu děláte v posteli, nikomu nic není, a kdybych to někde prozradila, mohlo by dojít jedině k tomu, že bych vás poškodila nebo někomu dala příležitost k vydírání. Kdo ví – já Dircha Frodeho neznám a ten materiál mohl být určen pro Wennerströma.“

„A vy byste nechtěla shánět informace Wennerströmovi?“

„Pokud bych si měla vybrat mezi vámi dvěma, tak bych skončila na vaší straně ringu.“

„Já a Erika… náš vztah je…“

„Já na váš vztah seru. Ale neodpověděl jste mi, co uděláte s informací, že jsem se vám vloupala do počítače.“

Mikaelovo mlčení bylo téměř stejně dlouhé jako to její.

„Lisbeth, nepřišel jsem se vám pomstít. Nemám v úmyslu vás vydírat. Jsem tu proto, abych vás požádal o pomoc při shánění informací přímo pro mě. Můžete přijmout i odmítnout. Pokud nechcete, najdu si někoho jiného a už o mně nikdy neuslyšíte.“ Mikael se na vteřinu zamyslel a usmál se na ni. „Ale doufám, že už vás u sebe v počítači nikdy nenačapám, co vy na to?“

„To znamená co?“

„Víte toho o mně opravdu dost – a část toho je soukromá a osobní. Ale už se stalo. Jen doufám, že své znalosti o mé osobě nepoužijete k tomu, abyste mně nebo Erice ublížila.“

Lisbeth na něj bezvýrazně hleděla.

KAPITOLA 19

Čtvrtek 19. června–neděle 29. června

Mikael Blomkvist strávil dva dny procházením veškerých svých materiálů a čekáním na zprávu o tom, zda Henrik Vanger přežije či nikoli. Byl v úzkém kontaktu s Dirchem Frodem. Ve čtvrtek večer za ním Frode zašel a oznámil mu, že v současném okamžiku se krize zdá být zažehnána.

„Henrik je slabý, ale dnes jsem s ním směl na chvilku mluvit. Chce se s vámi co nejdříve setkat."

Na svatého Jana kolem jedné hodiny odpoledne Mikael vyrazil do hedestadské nemocnice a hledal oddělení, na němž byl Henrik Vanger hospitalizován. Setkal se s rozzlobeným Birgerem, který mu zastoupil cestu a s převahou mu sdělil, že ho Henrik Vanger nepřijme. Mikael zůstal mlčky stát a pozoroval místního radního.

„To je zábavné. Henrik Vanger mi výslovně vzkázal, abych za ním dnes přišel."

„Nepatříte do rodiny a nemáte tady co dělat."

„Máte pravdu v tom, že nepatřím do rodiny. Ale pracuju přímo pro Henrika a rozkazy přijímám výhradně od něj."

Zřejmě by došlo k pořádné hádce, kdyby v té chvíli z Henrikova pokoje nevyšel Dirch Frode.

„Ach, tak tady jste. Henrik se po vás právě ptal.“

Frode otevřel dveře a Mikael proklouzl kolem Birgera do pokoje.

Henrik Vanger za poslední týden zestárl o deset let. Ležel s polootevřenýma očima, v nose měl hadičku od kyslíkového přístroje a vlasy měl rozčepýřenější než kdykoli předtím. Sestra Mikaelovi položila ruku na rameno.

„Dvě minuty. Ani o chvilku déle. A nerozčilujte ho.“ Mikael přikývl a posadil se na židli u postele, aby viděl Henrikovi do tváře. Pocítil dojetí, které ho překvapilo, a opatrně vzal starého pána za ochablou ruku. Henrik Vanger mluvil útržkovitě a měl slabý hlas.

„Nějaké novinky?“

Mikael přikývl.

„O všem vám poreferuju hned, jak se trošku seberete. Zatím jsem tu záhadu nerozluštil, ale našel jsem nový materiál a právě teď sleduju celou řadu stop. Za takový týden nebo dva budu moudřejší.“

Henrik se pokusil přikývnout, ale spíše Mikaelovi naznačil mrkáním, že rozumí.

„Musím na pár dnů odjet.“

Henrik svraštil obočí.

„Ne, neopouštím loď. Musím odjet, abych něco zjistil. Dohodl jsem se s Dirchem Frodem, že ho budu o všem informovat. Nevadí vám to?“

„Dirch je… můj zástupce… ve všech ohledech.“

Mikael přikývl.

„Mikaeli… pokud… se z toho nedostanu… chci, abyste… tu práci určitě… dotáhl do konce.“

„Slibuju vám, že to udělám.“

„Dirch má… veškeré pravomoci.“

„Henriku, chci, abyste byl v pořádku. Bylo by od vás zatraceně nefér si jen tak umřít, když jsem se dostal tak daleko.“

„Dvě minuty,“ pronesla sestra.

„Musím jít. Až půjdu příště kolem, čeká nás dlouhý rozhovor.“

Birger Vanger na Mikaela čekal na chodbě a položil mu ruku na rameno.

„Nechci, abyste Henrika ještě více znepokojoval. Je těžce nemocný a nesmí se ani trochu rozčilovat.“

„Chápu váš strach a souhlasím s vámi. Nebudu ho znepokojovat.“

„Všem je jasné, že vás Henrik zaměstnal proto, abyste se vrtal v tom jeho koníčku… Harriet. Dirch Frode říkal, že Henrik byl po vašem minulém rozhovoru velmi znepokojený a pak dostal infarkt. Prý jste si myslel, že jste to zavinil vy.“

„Už si to nemyslím. Henrik Vanger má silné zvápenatění věnčitých tepen. Infarkt mohl stejně dobře dostat cestou na záchod. To přece sám dobře víte.“

„Chci mít nad těmi nesmysly plnou kontrolu. Strkáte nos do věcí mé rodiny.“

„Jak jsem říkal… pracuju pro Henrika. Ne pro vaši rodinu.“

Birger Vanger zjevně nebyl zvyklý na odpor. Chvíli si Mikaela měřil pohledem, který měl zřejmě vzbuzovat respekt, ale vypadal při tom spíš jako nafoukaný los. Birger se otočil a vešel do Henrikova pokoje.

Mikael přemohl náhlý popud dát se do smíchu. Nebylo právě vhodné smát se na chodbě před Henrikovou postelí, která mohla být jeho smrtelným ložem. Mikael Blomkvist si najednou vzpomněl na knihu abecedních rýmovánek od Lennarta Hylunda ze šedesátých let, uvedenou na trh v souvislosti s rozhlasovou sbírkou, z níž si poté, co se naučil psát a číst, z nepochopitelného důvodu zapamatoval jeden verš. Pojednával o písmenu L. *Líný los leží v lískovém lese.*

U vchodu do nemocnice Mikael narazil na Cecílii Vangerovou. Po předčasném návratu z dovolené se jí mockrát pokoušel volat na mobil, ale nikdy hovor nevzala. A když šel náhodou kolem jejího domu a zaklepal, nikdy nebyla doma.

„Ahoj, Cecílie,“ pozdravil Mikael. „Moc mě mrzí, co se stalo s Henrikem.“

Děkuju,“ odvětila Cecílie a přikývla.

Mikael se pokusil vyčíst její pocity, ale necítil v ní vřelost ani chlad.

„Musíme si promluvit," prohlásil.

„Je mi líto, že jsem tě takovýmto způsobem odstavila. Chápu, že máš vztek, ale právě teď to sotva zvládám sama se sebou."

Mikael mrkal, dokud mu nedošlo, nač Cecílie naráží. Rychle jí položil ruku na paži a usmál se na ni.

„Počkej, Cecílie, špatně jsi mě pochopila. Nezlobím se na tebe. Doufám, že zůstaneme přáteli, ale pokud se se mnou už nechceš scházet… pokud je to tvé rozhodnutí, budu ho respektovat."

„Já na vztahy moc nejsem," odpověděla Cecílie.

„Já taky ne. Zajdeme na kafe?" Mikael pokývl směrem k nemocniční kavárně.

Cecílie váhala. „Ne, dnes ne. Právě jdu za Henrikem."

„Fajn, ale stejně s tebou musím mluvit. Čistě pracovně."

„Co tím myslíš?" Cecílie najednou zbystřila.

„Vzpomínáš, jak jsme se poprvé setkali, když jsi ke mně v lednu přišla na návštěvu? Řekl jsem ti tehdy, že je to mimo záznam, a až ti budu opravdu chtít klást otázky, povím ti to předem. Týká se to Harriet."

Cecíliin obličej najednou vzplál hněvem.

„Ty hajzle mizerná."

„Cecílie, objevil jsem něco, o čem s tebou prostě musím mluvit."

Cecílie o krok ucouvla.

„Copak nechápeš, že tahle tvoje idiotská honička za zatracenou Harriet je jen Henrikova psychoterapie? Copak nechápeš, že Henrik tam nahoře možná umírá, a to poslední, co potřebuje, je rozčilování a falešné naděje a…“

Cecílie zmlkla.

„Možná je to pro Henrika něco jako koníček, ale já našel více nového materiálu, než se ostatním podařilo vyhrabat za pětatřicet let. V tom vyšetřování jsou nezodpovězené otázky a já pracuju na úkolu, který mi svěřil Henrik.“

„Pokud Henrik zemře, tak to tvoje vyšetřování stejně půjde hodně rychle někam. Pak odsud vystřelíš jako první,“ řekla Cecílie a šla dál.

Všude bylo zavřeno. Hedestad se změnil téměř v poušť a zdálo se, že všichni jeho obyvatelé odjeli na chatu zdobit svatojánské břízky. Nakonec Mikael objevil terasu Městského hotelu, která byla otevřená, mohl si tam objednat kávu s chlebíčkem a přečíst si večerní noviny. Ve světě se nic důležitého neudalo.

Mikael odstrčil noviny a přemýšlel o Cecílii Vangerové. Henrikovi ani Dirchu Frodemu se zatím nesvěřil se svým podezřením, že právě Cecílie otevřela okno v Harrietině pokoji. Bál se, že by ji tím učinil podezřelou, a to poslední, co chtěl, bylo Cecílii ublížit. Ale té otázce se dříve či později stejně nevyhne.

Mikael zůstal sedět na terase a po hodině se rozhodl, že celý problém odloží a věnuje svatojánský večer něčemu jinému než rodině Vangerů. Mobil mlčel. Erika odjela a

užívala si někde s manželem, a Mikael neměl nikoho, s kým by si mohl promluvit.

Domů se vrátil kolem čtvrté a učinil další rozhodnutí – že přestane s kouřením. Od vojny pravidelně cvičil a chodil běhat podél pláže, ale od doby, co začaly problémy s Hansem-Erikem Wennerströmem, byl naprosto z formy. Ve vězení pravidelně posiloval, což byla nejspíše jakási forma terapie, ale od svého návratu tomu moc nedal. Bylo na čase znovu začít. Energicky si natáhl teplákovou soupravu a bez zájmu vyrazil po cestě vedoucí ke Gottfriedově chatě, pak zahnul nahoru k Pevnosti a pokračoval náročnějším terénem. Orientační běh nezkoušel od vojny, ale vždycky mu připal zábavnější než běhání po rovných lesních cestách. Pokračoval podél plotu u Östergårdenu zpět do vesnice. Když bez dechu dorazil ke svému domku, byl naprosto vyřízený.

Kolem šesté se osprchoval. Uvařil si brambory a na rozvrzaný stůl před chatou přinesl sledě v hořčičné omáčce s pažitkou a vejce. Nalil si panáka a připil si sám se sebou. Poté otevřel detektivku od Val McDermidové s názvem *Zpěv mořské panny.*

Kolem sedmé hodiny večer k němu zašel Dirch Frode a těžce dopadl do zahradní židle naproti Mikaelovi. Mikael mu nalil panáka.

„Dnes jste vzbudil spoustu vzrušených pocitů,“ řekl Frode.

„To je mi jasné.“

„Birger je pitomec.“

„Já vím.“

„Ale Cecílie pitomá není, a je strašně rozzuřená.“

Mikael přikývl.

„Nakázala mi, abych vám zatrhl čmuchání v rodinných záležitostech.“

„Chápu. A vaše odpověď?“

Dirch Frode pohlédl na sklenku s kořalkou a obrátil ji do sebe.

„Má odpověď byla taková, že mi Henrik dal velmi jasné instrukce, co máte dělat. Dokud tyto instrukce nezmění, tak jste zaměstnán v souladu s naší smlouvou. Očekávám, že uděláte vše proto, abyste svou část smlouvy splnil.“

Mikael přikývl. Vzhlédl k obloze, kde se začaly stahovat dešťové mraky.

„Bude to pěkná bouřka,“ prohlásil Frode. „Až bude vítr foukat moc silně, tak vám budu krýt záda.“

„Díky.“

Muži chvíli seděli mlčky.

„Nalijete mi ještě prcka?“ zeptal se Dirch Frode.

Několik minut po odchodu Dircha Frodeho zabrzdil svůj vůz na okraji cesty u Mikaelova domku Martin Vanger. Vystoupil a pozdravil. Mikael mu popřál hezký svatojánský večer a zeptal se ho, jestli má chuť na panáka.

„Ne, raději bych neměl pít. Zajel jsem se jen převléknout, pak jedu zpátky do města za Evou.“

Mikael vyčkával.

„Mluvil jsem s Cecílií. Právě teď je trošku rozrušená – jsou si s Henrikem hodně blízcí. Doufám, že se na ni nebudete zlobit, když vám poví něco… nepříjemného.“

„Mám Cecílii moc rád,“ odvětil Mikael.

„Rozumím. Ale umí být pěkně ostrá. Jen vám chci říct, že Cecílie je zcela proti tomu, abyste se hrabal v minulosti.“

Mikael si povzdechl. Zdálo se, že jeho skutečný úkol už pochopil celý Hedestad.

„Co si myslíte vy?“

Martin Vanger rozhodil rukama.

„Tahle posedlost Henrika drží už několik desetiletí. Nevím… Harriet byla moje sestra, ale svým způsobem je to strašně vzdálené. Dirch Frode říkal, že máte neprůstřelnou smlouvu, kterou může zrušit pouze Henrik, ale bojím se, že v jeho současném stavu to napáchá více škody než užitku.“

„Tak chcete, abych pokračoval, nebo ne?“

„Přišel jste na něco?“

„Je mi líto, Martine, ale kdybych vám cokoli prozradil bez Henrikova souhlasu, porušil bych smlouvu.“

„Rozumím.“ Martin se najednou usmál. „Henrik je tak trochu konspirační teoretik. Ale chci po vás hlavně to, abyste se ho nesnažil uchlácholit falešnými nadějemi.“

„Slibuju, že nic takového neudělám. Sdělím mu pouze fakta, která budu moci doložit.“

„Dobře… ostatně, když už jsme u těch smluv, existuje ještě jedna dohoda, o které byste měl přemýšlet. Pokud bude Henrik nemocný a nebude schopen dostát svým závazkům ve vedení *Milénia,* je mou povinností ho zastupovat.“

Mikael vyčkával.

„Musíme svolat schůzi vedení a zhodnotit situaci.“

„To je výborný nápad. Ale pokud jsem správně pochopil, bylo již rozhodnuto o tom, že další schůze se bude konat nejdříve v srpnu.“

„To vím, ale možná ten termín budeme muset posunout na dřívější datum.“

Mikael se zdvořile usmál.

„To je možné, ale obracíte se na nepravého. V současné době nejsem členem vedení. Noviny jsem opustil v prosinci a na rozhodnutí vedení nemám žádný vliv. Můžu vám navrhnout pouze to, abyste se v této věci domluvil s Erikou Bergerovou.“

Takovou odpověď Martin Vanger asi nečekal. Chvíli přemýšlel a pak vstal.

„Samozřejmě máte pravdu. Promluvím s ní.“ Na rozloučenou Mikaela poplácal po rameni a zmizel ve voze.

Mikael za ním chvíli zamyšleně hleděl. Nebylo řečeno nic konkrétního, ale ve vzduchu zjevně visela hrozba. Martin položil na druhou misku vah *Milénium.* Po chvíli si Mikael nalil dalšího panáka a sáhl po Val McDermidové.

Kolem deváté se objevila hnědá strakatá kočka a otřela se mu o nohu. Mikael ji vzal na klín a škrábal ji za ušima.

„Tak jsme dva, co se na svatojánský večer pěkně otravují, viď,“ řekl jí.

Když spadlo několik dešťových kapek, Mikael šel do chaty a uložil se do postele. Kočka chtěla zůstat venku.

Lisbeth Salanderová na svatého Jana vytáhla své Kawasaki a celý den na něm pečlivě pracovala. Její lehká motorka možná nebyla ta nejrychlejší mašina na světě, ale patřila jen jí a Lisbeth ji uměla pěkně prohnat. Vlastnoručně si ji opravila šroubek po šroubku a seřídila rychlost trošičku nad zákonný limit.

Odpoledne si nasadila helmu, oblékla koženou soupravu a vyrazila do nemocnice na Äppelvikenu, kde strávila večer v parku se svou matkou. Cítila slabý neklid a měla špatné svědomí. Matka byla zjevně mimo realitu mnohem více než kdykoli předtím. Během tří společných hodin si vyměnily jen pár slov a několikrát se zdálo, že máma ani neví, s kým vlastně mluví.

Mikael promrhal několik dní tím, že se snažil identifikovat vůz registrovaný pod poznávací značkou AC. Po mnoha různých překážkách vše nakonec prokonzultoval s penzionovaným automechanikem v Hedestadu a konstatoval, že se jedná o automobil značky Ford Anglia, tuctový model, o němž nikdy předtím neslyšel. Poté zkontaktoval úředníky v automobilovém registru a prověřil možnosti získání seznamu vozů Ford Anglia z roku 1966,

jejichž poznávací značka začíná na AC3. Po dalších pokusech obdržel zprávu, že takovéto archeologické vykopávky z registru jsou sice realizovatelné, ale byly by příliš zdlouhavé a jejich zveřejnění by bylo poněkud v rozporu se zákonem.

Několik dní po svatém Janu seděl Mikael ve svém vypůjčeném Volvu a mířil po silnici E4 K severu. Nikdy ho nebavilo jezdit moc rychle a točil volantem v pohodlném tempu. Zastavil až před Härnösandbro a ve Vesterlundově cukrárně si vypil kávu.

Další zastávkou bylo Umeå, kde Mikael zajel do motelu a objednal si denní menu. Zakoupil automapu a pokračoval dále do Skelefteå, kde odbočil vlevo směrem na Norsjö. Dojel tam kolem šesté hodiny večer a ubytoval se ve stejnojmenném hotelu.

Pátrání zahájil druhého dne brzy ráno. Truhlárnu Norsjö v telefonním seznamu nenašel. Dvacetiletá recepční z hotelu Polar o takovém podniku v životě neslyšela.

„Na koho bych se měl obrátit?“

Recepční byla chviličku na rozpacích, pak se rozzářila a prohlásila, že zavolá svému tátovi. O dvě minuty později byla zpět a oznámila Mikaelovi, že norsjöská truhlárna byla na začátku osmdesátých let zrušena. Pokud chce mluvit s někým, kdo by o firmě věděl něco bližšího, může se obrátit na jistého Burmana, který v továrně pracoval jako polír a nyní bydlí na ulici Solvändan.

Norsjö byla malá osada postavená podél hlavní ulice, vhodně nazvané Velkou třídou, táhnoucí se celým městečkem a lemované obchody a bočními uličkami s obytnými domky. Při východním vjezdu byla malá průmyslová zóna a stáje; u západního vjezdu do města stál neobyčejně krásný dřevěný kostel. Mikael si všiml, že osada disponuje i misijní a letniční církví. Plakát na nástěnce u autobusové zastávky propagoval Lovecké a lyžařské muzeum. Zbývající plakát sděloval, že na svatojánské slavnosti zpívala *Veronika.* Cesta z jednoho konce městečka na druhý mu trvala sotva dvacet minut.

Ulice Solvändan se skládala ze soukromých vilek a ležela asi pět minut od hotelu. Když Mikael zazvonil u Burmanových dveří, nikdo neotevíral. Bylo půl desáté a Mikael si uvědomil, že osoba, kterou hledá, je buď v práci, nebo – v případě důchodce – venku na nějakých pochůzkách.

Další štací bylo železářství na Velké třídě. Pokud člověk žije v Norsjö, dříve či později zavítá do železářství, přemýšlel Mikael. V obchodě byli dva prodavači; Mikael si vybral toho, který vypadal starší, asi tak kolem padesátky.

„Dobrý den, hledám manželský pár, který bydlel v Norsjö v šedesátých letech. Muž pracoval v norsjöské truhlárně. Nevím, jak se jmenují, mám jen dvě fotografie z roku 1966.“

Prodavač si snímky dlouze a důkladně prohlédl, ale nakonec potřásl hlavou a sdělil Mikaelovi, že muže ani ženu nezná.

Kolem jedné si Mikael koupil ve stánku u autobusové zastávky párek v rohlíku. Obchody už vzdal a prošel kancelář komunálních služeb, knihovnu i lékárnu. Na policejní stanici nikdo nebyl, a tak se začal namátkou vyptávat starších lidí. Kolem druhé hodiny odpoledne se dotazoval dvou mladších žen, které samozřejmě manželský pár na obrázku neznaly, ale přišly s dobrým nápadem.

„Pokud je ta fotografie z roku 1966, tak se dnes musí jednat o osoby kolem šedesátky. Můžete zajít do domu s pečovatelskou službou na Solbacce a zeptat se důchodců, co tam bydlí.“

Mikael se představil asi třicetileté ženě v kanceláři domu s pečovatelskou službou a vysvětlil jí svou záležitost. Žena na něj hleděla podezíravě, ale nakonec se dala obměkčit. Mikael s ní směl jít do společenské místnosti, kde celou půlhodinu ukazoval snímek velkému počtu lidí v rozličném věku od sedmdesátky výše. Byli velice vstřícní, ale pár vyfotografovaný v roce 1966 v Hedestadu nedokázal žádný z nich identifikovat.

Kolem páté se Mikael znovu vrátil na ulici Solvändan a zaklepal u Burmana. Tentokrát měl větší štěstí. Pán a paní Burmanovi byli důchodci a přes den nebyli doma. Pozvali ho do kuchyně, kde paní okamžitě postavila na kávu, a Mikael jim vysvětloval svou záležitost. Stejně jako veškeré

další pokusy v tomto dni to bylo k ničemu. Burman se škrábal na hlavě, zapálil si dýmku a po chvíli konstatoval, že osoby na snímku nezná. Manželé mezi sebou mluvili silným místním dialektem a Mikaelovi občas dělalo potíže jim rozumět. Žena měla v souvislosti s osobou na obrázku patrně na mysli *vlnité vlasy,* ale říkala cosi jako *ondulovaný vlás.*

„Ale máte naprostou pravdu, je to nálepka z truhlárny," prohlásil manžel. „To od vás bylo mazané, že jste ji poznal. Problém je jen v tom, že jsme takovéhle nálepky rozdávali všude kolem. Měli je cesťáci, lidé, co kupovali nebo doručovali dřevo, opraváři, strojníci a spousta dalších."

„Objevit tenhle pár mi dalo víc práce, než jsem si myslel."

„Proč je hledáte?"

Mikael se rozhodl říkat pravdu, pokud se ho lidé budou ptát. Každý pokus o nějakou smyšlenou historku týkající se páru na fotografii by vyzněl nepravděpodobně a situaci by ještě více zamotal.

„To je dlouhá historie. Vyšetřuju zločin, k němuž došlo v Hedestadu v roce 1966 a existuje možnost, byť jen mikroskopická, že tihle lidé na obrázku viděli, co se tehdy stalo. V žádném případě nejsou podezřelí a navíc podle mě ani netuší, že možná mají informaci, která by tento zločin mohla odhalit."

„Zločin? O jaký druh zločinu jde?"

„Je mi líto, ale více vám povědět nemůžu. Chápu, že vypadá hodně záhadně, když se někdo snaží tyto lidi najít po téměř čtyřiceti letech, ale ten zločin je stále nevyřešený a nyní se poprvé po dlouhé době objevila nová fakta.“

„Rozumím. No, vaše záležitost je hodně neobvyklá.“

„Kolik lidí v truhlárně pracovalo?“

„Běžných zaměstnanců bylo asi čtyřicet. Pracoval jsem tam od svých sedmnácti, tedy od poloviny padesátých let až do doby, kdy fabriku zavřeli. Pak jsem dělal cesťáka.“

Burman se na chvíli zamyslel.

„Můžu říct jen tolik, že ten chlapec na snímku v truhlárně nikdy nepracoval. Je možné, že to byl cesťák, ale myslím, že potom bych ho určitě znal. Samozřejmě existuje i další možnost. Mohlo to být tak, že ve fabrice pracoval jeho táta nebo někdo z příbuzenstva a že ten auťák není jeho.“

Mikael přikývl.

„Je mi jasné, že existuje spousta alternativ. Nemohl byste mi doporučit někoho, s kým bych si o tom mohl promluvit?“

„Jo,“ odpověděl Burman a přikývl. „Když sem zajdete zítra dopoledne, můžeme si udělat malou procházku a hodit řeč s našimi dědky.“

Lisbeth Salanderová se potýkala s určitým metodologickým problémem. Byla expertem na vyhledávání informací naprosto o komkoli, ale její výchozí bod měl vždy jméno a

rodné číslo patřící osobě žijící v současnosti. Pokud se objekt jejího pátrání nacházel v počítačovém registru, což byly bez výjimky všechny žijící osoby, pak záhy uvízl v její pavučině. Pokud měl dotyčný počítač s připojením k internetu, e-mailovou adresou nebo dokonce s vlastními webovými stránkami, což měly všechny osoby připadající při jejím průzkumu v úvahu, dokázala vyčenichat jejich nejniternější tajnosti.

Práce pro Mikaela Blomkvista však byla zcela jiného typu. Nyní se stručně řečeno jednalo o identifikaci čtyř rodných čísel na základě nanejvýš nekonkrétních údajů. Navíc tyto osoby žily před několika desetiletími, takže se zřejmě v žádném počítačovém registru nacházet nebudou.

Podle Mikaelovy teze, založené na případu Rebeka, se tyto osoby staly obětí vraha. Takže by měla existovat nějaká nevyjasněná policejní vyšetřování. Nikde nebylo možné vyčíst, kdy nebo kde se tyto vraždy měly odehrát, ale muselo k nim dojít před rokem 1966. Po profesionální stránce stála Lisbeth před naprosto novou situací.

Takže jak na to?

Lisbeth zapnula počítač, připojila se k vyhledávači www.google.com a zadala heslo Magda + vražda. Obecně to byl ten nejjednodušší způsob hledání. K jejímu překvapení se úspěch okamžitě dostavil. Prvním odkazem byla upoutávka na lokální program värmlandské televize v Karlstadu, obsahující jeden odstavec pojednávající

o seriálu *Värmlandské vraždy,* vysílaném v roce 1999. Poté našla krátký odkaz ve *Värmlandských lidových listech.*

> *V seriálu* Värmlandské vraždy *nyní přichází na řadu případ Magdy Lovisy Sjöbergové z Ranmoträsku, neobjasněná vražda, která po celá desetiletí zaměstnávala karlstadskou policii. V dubnu 1960 byla čtyřicetišestiletá selka Lovisa Sjöbergová brutálně zavražděna ve vlastním chlévě. Reportér Claes Gunnars popisuje poslední hodiny oběti a bezvýsledný hon na jejího vraha. Vražda ve své době vyvolala velké pozdvižení a vzniklo mnoho teorií o tom, kdo je vinen. V pořadu vystoupí mladší příbuzný oběti a bude vyprávět o tom, jak mu obžaloba zničila život. 20.00 hod.*

Obsažnější informaci našla ve článku *Případ Lovisa otřásl celou vesnicí,* publikovaném v časopise *Värmlanská kultura,* jehož starší texty byly kompletně zveřejněné na internetu. Autor s očividným potěšením v lechtivém fejetonovém tónu oznamoval, jak manžel Lovisy Sjöbergové, lesní dělník Holger Sjöberg, objevil smrt své ženy kolem páté hodiny po návratu z práce. Selka byla vystavena hrubému sexuálnímu násilí, vrah ji pobodal nožem a nakonec ji zabil vidlemi. K vraždě došlo v rodinném chlévě, ale největší pozornost vzbudil fakt, že žena byla vkleče pevně přivázána ke stání pro koně.

Později bylo zjištěno, že jedno ze zvířat na statku, kráva, mělo bodnou ránu na krku.

Z vraždy byl nejdříve podezírán manžel oběti, měl však neprůstřelné alibi. Od šesti hodin ráno se nacházel ve společnosti svých kolegů na mýtině asi dvanáct kilometrů od svého bydliště. Lovisa Sjöbergová byla prokazatelně naživu ještě v deset hodin dopoledne, kdy ji navštívila žena ze sousedství. Nikdo nic neviděl ani neslyšel; statek se nacházel čtyři sta metrů od nejbližších sousedů.

Poté, co bylo staženo obvinění proti manželovi, se policejní vyšetřování soustředilo na třiadvacetiletého synovce zavražděné. Ten se již několikrát dostal do rozporu se zákonem, potýkal se s velkými finančními problémy a občas si od své tety vypůjčil menší obnos. Synovcovo alibi bylo podstatně horší a po nějakou dobu seděl ve vazbě, dokud nebyl pro nedostatek důkazů propuštěn na svobodu. Mnozí vesničané však byli toho názoru, že je s velkou pravděpodobností vinen.

Policie prošetřila spoustu dalších stop. Většina z nich se týkala honu na jakéhosi tajemného podomního obchodníka, který byl v okolí několikrát viděn, a fám o skupině „zlodějských cikánů“ a jejich loupežných výpravách po kraji. Nikdo však neřešil, proč byl zločin spáchán tak brutálně, proč měla vražda sexuální motiv a proč nedošlo k žádné krádeži.

Po nějaký čas byl v popředí zájmu soused ze vsi, mladík, který byl jednou podezřelý z údajného homosexuálního

zločinu – bylo to v době, kdy byla homosexualita ještě považována za trestný čin – a který byl na základě mnoha výpovědí označen za „podivného“. Nikdo však neřešil, z jakého důvodu by homosexuál spáchal sexuální násilí na ženě. Žádná z těchto stop však k žádnému zatčení nebo odsouzení nevedla.

Lisbeth Salanderová si uvědomila, že návaznost na jména v Harrietině telefonním zápisníku je očividná. Biblický citát ze Třetí knihy Mojžíšovy, 20:16, zněl takto: *„Kdyby se žena přiblížila k nějakému dobytčeti, aby se s ní pářilo, zabijete ženu i dobytče. Musejí zemřít, jejich krev padni na ně.“* Nemohla být náhoda, že vesnická selka jménem Magda byla nalezena ve chlévě záměrně přivázaná ke stání pro koně.

Zbývala však otázka, proč si Harriet Vangerová zapsala jméno Magda a nikoli Lovisa, což bylo zjevně užívané křestní jméno oběti. Kdyby v televizní upoutávce nebylo uvedeno celé její jméno, zřejmě by to Lisbeth ušlo.

A pak samozřejmě ta nejdůležitější otázka ze všech: existovala nějaká souvislost mezi Rebečinou vraždou v roce 1949, vraždou Magdy Lovisy v roce 1960 a zmizením Harriet Vangerové v roce 1966? A jak to mohla pro všechno na světě Harriet zjistit?

Burman se s Mikaelem vydal na beznadějnou sobotní obchůzku po Norsjö. Během dopoledne navštívili pět bývalých zaměstnanců truhlárny bydlících kousek od

Burmana. Tři z nich žili v centru městečka a dva v Sörbynu na jeho druhém konci. Všichni je pozvali na kávu. Všichni studovali obrázky a potřásali hlavou.

Po jednoduchém obědě doma u Burmanů si vyjeli na projížďku autem. Obrazili tři okolní vesnice, kde bydleli bývalí zaměstnanci truhlárny. Při každé zastávce byl Burman vřele přijímán, ale nikdo jim nedokázal pomoct. Mikael začal klesat na mysli a ptal se, jestli celá tahle výprava do Norsjö nebyla jen slepou uličkou.

Kolem čtvrté hodiny odpoledne zaparkoval Burman u červeného västerbottenského statku severně od Norsjö a představil Mikaela Henningu Forsmanovi, penzionovanému truhlárenskému mistrovi.

„No jasně, tohle je přece kluk Assara Brännlunda," prohlásil Henning ve stejném okamžiku, kdy mu Mikael ukázal snímek. *Bingo.*

„Aha, tak Assarův kluk," řekl Burman a otočil se k Mikaelovi. „Assar byl nákupčím."

„Jak bych ho mohl sehnat?"

„Toho kluka? Jo, to byste ho musel leda vyhrabat ze země. Jmenoval se Gunnar a pracoval pro Bolinden. Zemřel při nějakém výbuchu v polovině sedmdesátých let." *Kčertu.*

„Ale jeho žena je pořád naživu. Je tady na snímku. Jmenuje se Mildred a najdete ji v Bjursele."

„V Bjursele?"

„Je to asi deset kiláčků odtud směrem na Bastuträsk. Bydlí v takovém podlouhlém červeném baráku napravo při

příjezdu do vesnice. Je to třetí dům. Docela dobře tu rodinu znám.“

„Dobrý den, jmenuju se Lisbeth Salanderová, píšu práci z kriminologie týkající se násilí spáchaného na ženách ve dvacátém století. Ráda bych měla možnost navštívit policejní okrsek v Landskroně a pročíst si materiály týkající se jednoho případu z roku 1957. Týká se to vraždy pětačtyřicetileté ženy jménem Rachel Lundeová. Netušíte, kde by se tyto materiály dnes mohly nacházet?“

Vesnička Bjursele se nejspíše podobala reklamnímu plakátu na västerbottenský venkov. Skládala se z dvaceti domků, postavených poměrně těsně do půlkruhu kolem jednoho břehu jezera. Uprostřed vsi byl rozcestník; jedna šipka ukazovala k Hemmingenu, vzdálenému jedenáct kilometrů, a další k sedmnáct kilometrů vzdálenému Bastuträsku. U ukazatele byl malý můstek vedoucí přes říčku. V červnovém dni to bylo krásné jako pohlednice.

Mikael zaparkoval před zrušeným obchodem se smíšeným zbožím šikmo naproti třetímu domku napravo. Zaklepal na dveře, ale nikdo nebyl doma.

Vydal se na hodinovou procházku po cestě k Hemmingenu. Minul místo, kde říčka přecházela v prudký vodopád. Potkal dvě kočky a zahlédl jelena, ale dokud se nevydal zpět, nepotkal ani človíčka. Dveře Mildred Brännlundové byly stále zamčené.

Na sloupu u mostu našel oloupaný leták zvoucí na BCC, Bjursele Car Championship. Automobilové závody na ledě byly zjevně zimním povyražením, při němž šlo o zdevastování vozu na zamrzlém jezeře. Mikael zamyšleně hleděl na plakát.

Počkal do deseti hodin večer, pak to vzdal a jel zpátky do Norsjö, kde si dal pozdní večeři a vlezl si do postele s detektivkou Val McDermidové.

Byla pěkně strašidelná.

Kolem desáté hodiny večer připojila Lisbeth Salanderová k Harrietině seznamu další jméno. Učinila tak s velkými pochybnostmi a po několikahodinovém přemýšlení.

Objevila zkratku. V tisku v pravidelných intervalech vycházely články o nevyřešených vraždách a v jedné nedělní příloze našla článek s názvem *Vrahové žen si běhají na svobodě.* Článek měl sumarizující charakter, ale obsahoval i jména a fotografie několika obětí podivných vražd. Byl tam případ Solveigy z Norrtälje, Anity z Norrköpingu, Margarety z Helsingborgu a řady dalších žen.

Nejstarší z rekapitulovaných případů pocházel ze šedesátých let a jednalo se o vraždu, která do Mikaelova seznamu nezapadala. Lisbeth však případ zaujal.

V červnu 1962 jela dvaatřicetiletá prostitutka Lea Perssonová z Göteborgu do Uddevaly navštívit svou matku a devítiletého syna, nacházejícího se v matčině péči. Po několikadenní návštěvě Lea jednoho nedělního večera

matku objala, rozloučila se a vydala se na vlak zpět do Göteborgu. O dva dny později byla nalezena za opuštěným kontejnerem na stísněném průmyslovém pozemku. Byla znásilněna a vrah s jejím tělem zacházel s mimořádnou brutalitou.

Leina vražda vzbudila velkou pozornost a informace v novinách působily jako letní román na pokračování, ale násilníka se nikdy nepodařilo identifikovat. Na Harrietině seznamu Lea nefigurovala ani neodpovídala žádnému z jejích biblických citátů.

Byla zde však jedna bizarní okolnost, kterou Lisbethina intuice ihned zaregistrovala. Asi deset metrů od místa, kde bylo nalezeno Leino tělo, ležel květináč a v něm holubice. Někdo holubičce otočil provaz kolem krku a přivázal ji ke květináči otvorem na odtok vody. Poté květináč umístil na malé ohniště vytvořené ze dvou cihel. Neexistovaly žádné důvody k tomu, aby člověk spojoval Leinu vraždu s týráním zvířete; mohlo to udělat dítě při nějaké kruté nevázané letní hře, ale v médiích dostal tento případ název *Vražda holubice.*

Lisbeth Salanderová nebyla právě horlivou čtenářkou bible – ani žádnou nevlastnila –, ale večer zašla do höglidského kostela a po určitém úsilí se jí podařilo si bibli vypůjčit. Posadila se na lavičku v parku před kostelem a četla si Třetí knihu Mojžíšovu. Když došla k osmému verši v kapitole dvanáct, pozvedla obočí. Dvanáctá kapitola pojednávala o očišťování rodičky.

Jestliže si nemůže opatřit jehně, ať vezme dvě hrdličky nebo dvě holoubata, jedno k zápalné oběti a jedno k oběti za hřích. Kněz za ni vykoná smírčí obřady a bude čistá.

Lea se mohla zcela klidně nacházet v Harrietině seznamu jako Lea – 31208.

Lisbeth Salanderová si najednou s překvapením uvědomila, že žádný její dosavadní úkol nedosahoval ani zlomku velikosti současné záhady.

Mildred Brännlundová, která byla znovu provdaná a nyní se jmenovala Mildred Berggrenová, otevřela dveře kolem desáté hodiny v neděli ráno, když u ní zaklepal Mikael Blomkvist. Žena byla o čtyřicet let starší než on a téměř o stejný počet kilogramů těžší, ale Mikael ji okamžitě poznal podle fotografie.

„Dobrý den, jmenuju se Mikael Blomkvist. Vy musíte být Mildred Berggrenová.“

„Ano, to souhlasí.“

„Omlouvám se, že vám takhle bez ohlášení klepu na dveře, ale už nějakou dobu se vás pokouším vypátrat ohledně jedné komplikované záležitosti, která se velmi těžko vysvětluje.“ Mikael se na ni usmál. „Mohl bych vás připravit o chvilku času?“

V domě byl Mildredin muž i padesátiletý syn a bez velkého váhání Mikaela pozvali do kuchyně. Mikael si se

všemi potřásl rukou. Vypil více kávy než za celý svůj dosavadní život, ale naučil se, že v Norrlandu je odmítnutí považováno za nezdvořilost. Když byly na stole šálky s kávou, posadila se k nim i Mildred a zvědavě se zeptala, s čím by mohla pomoct. Mikael měl problémy porozumět jejímu severošvédskému dialektu, a tak přešla na spisovnou švédštinu. Mikael se zhluboka nadechl. „Je to dlouhý a zamotaný příběh. V roce 1966 jste byla v Hedestadu se svým bývalým manželem Gunnarem Brännlundem."

Žena vypadala zmateně. Mikael počkal, dokud nepřikývla, a potom před ní položil fotografii z Nádražní ulice.

„Tehdy vás někdo vyfotografoval. Pamatujete si, v jaké to bylo souvislosti?"

„Ale holečku," řekla Mildred Berggrenová. „Vždyť už od té doby utekla celá věčnost."

Její druhý muž a syn se vedle ní postavili a prohlíželi si obrázek.

„Byli jsme na svatební cestě. Jeli jsme autem do Stockholmu, Sigtuny a cestou domů jsme se jen někde zastavili. Takže vy říkáte, že to bylo v Hedestadu?"

„Ano, bylo to v Hedestadu. Ten snímek byl pořízen asi kolem jedné. Nějakou dobu jsem se pokoušel zjistit, kdo jste, a nebylo to právě nejsnazší."

„Najdete mou starou fotografii a pak začnete hledat mě. Nechápu, jak se vám to mohlo podařit."

Mikael před ni položil snímek z parkoviště.

„Jen díky této fotografii, pořízené stejného dne o něco později, se mi podařilo vás vypátrat.“ Mikael jí vyložil, jak prostřednictvím norsjöské truhlárny našel Burmana a ten ho pak přivedl k Henningovi Forsmanovi do Norsjövalenu.

„Předpokládám, že k tomuto pozoruhodnému hledání máte dobré důvody.“

„To mám. Ta dívka, co na snímku stojí kousek stranou před vámi, se jmenovala Harriet. Stejného dne zmizela a všeobecně se má za to, že se stala obětí vraždy. Ukážu vám, co se tehdy stalo.“

Mikael vyndal svůj iBook, a než počítač nastartoval, vysvětloval souvislosti. Poté jim přehrál prezentaci obrázků, na nichž bylo vidět změnu Harrietina výrazu.

„Při procházení starých snímků jsem objevil vás. Stojíte tam s fotoaparátem v ruce kousek stranou za Harriet a zdá se, že jste fotografovala přesně to, na co se Harriet dívala a co u ní vyvolalo tu podivnou reakci. Vím, že je to ve velké míře sázka do loterie. Ale důvod, proč vás hledám, je ten, že se chci zeptat, jestli náhodou ještě nemáte fotografie z onoho dne.“

Mikael byl připraven na odmítavé gesto a sdělení, že ty snímky už dávno nejsou na světě, že ten film nedali nikdy vyvolat nebo že ho už zahodili. Mildred však na Mikaela pohlédla průzračně modrýma očima, jako by bylo tou nejsamozřejmější věcí na světě, že má schované všechny snímky ze starých dovolených.

Stará paní zašla do komory a po několika minutách se vrátila s krabicí, obsahující několik alb s fotografiemi. Chvíli trvalo, než našla obrázky ze svatební cesty. V Hedestadu pořídila tři záběry. První byl rozmazaný a bylo na něm vidět hlavní ulici. Na jedné byl její tehdejší manžel. Na třetí byli klauni ze slavnostního průvodu.

Mikael se vzrušeně naklonil dopředu. Na druhé straně ulice bylo vidět nějakou postavu. Fotografie mu naprosto nic neříkala.

KAPITOLA 20

Úterý 1. července–středa 2. července

Prvním Mikaelovým počinem ráno po návratu do Hedestadu bylo to, že zašel za Dirchem Frodem a vyzpovídal ho ohledně Henrikova stavu. Dozvěděl se, že se starému pánovi během minulého týdne vedlo podstatně lépe. Je stále slabý, ale už je schopen se v posteli posadit. Jeho stav už lékaři nepovažují za kritický.

„Chválabohu," řekl Mikael. „Uvědomil jsem si, že ho vlastně mám rád."

Dirch Frode přikývl. „Já vím. Henrik vás má taky rád. Jaká byla cesta do Norrlandu?"

„Úspěšná i neuspokojivá. Probereme to trochu později. Právě teď vám musím položit jednu otázku."

„Prosím."

„Co se stane s *Miléniem,* pokud Henrik zemře?"

„Vůbec nic. Do vedení by vstoupil Martin."

„Existuje nějaké riziko, čistě hypotetické, že by Martin mohl dělat časopisu potíže, pokud bych nepřestal pátrat ve věci Harrietina zmizení?"

Dirch Frode na Mikaela ostře pohlédl.

„Co se stalo?“

„Vlastně nic.“ Mikael Dircha informoval o svém rozhovoru s Martinem Vangerem na svatojánský večer. „Když jsem se vracel z Norsjö, volala mi Erika a říkala, že s ní mluvil Martin a požádal ji, aby zdůraznila, že je mě potřeba v redakci.“

„Chápu. Hádám, že na něj vystartovala Cecílie. Ale nevěřím, že by na vás chtěl Martin vyvíjet nějaký nátlak. Na to je příliš čestný. A nezapomínejte, že i já sedím ve vedení malého dceřiného podniku, který jsme založili, když jsme se stali spoluvlastníky *Milénia*.“

„Ale pokud by došlo k nějaké situaci na nože – jak byste se k tomu postavil?“

„Smlouvy jsou k tomu, aby se dodržovaly. Já pracuju pro Henrika. Jsme s Henrikem přátelé už pětačtyřicet let a v těchto věcech jsme poměrně zajedno. Pokud by Henrik zemřel, tak bych to ve skutečnosti byl já – ne Martin –, kdo by zdědil Henrikův podíl v dceřiné společnosti. Máme nenapadnutelnou smlouvu, v níž se zavazujeme, že budeme *Miléniu* po čtyři roky krýt záda. Pokud by Martin chtěl dělat nějaké naschvály – čemuž nevěřím –, tak by vás snad mohl brzdit snížením počtu nových inzerentů.“

„Kteří jsou vlastně základem existence *Milénia*.“

„Ano, ale berte to takhle – věnovat se takovýmto ubohostem je časově náročné. Martin teď bojuje za přežití svých podniků a pracuje čtrnáct hodin denně. Na nic jiného mu nezbývá čas.“

Mikael chvíli zamyšleně seděl.

„Ještě bych se rád zeptal – i když mi do toho nic není –, jak to celkově vypadá s koncernem?“

Dirch Frode nasadil vážný výraz.

„Máme problémy.“

„Jo, to chápe dokonce i obyčejný smrtelný ekonomický reportér, jako jsem já. Ale myslím tím – jak je to vážné?“

„Mezi čtyřma očima?“

„Jen mezi čtyřma očima.“

„Za poslední týdny jsme přišli o dvě velké zakázky v elektronickém průmyslu a zřejmě vypadneme z ruského trhu. V září musíme propustit 1 600 zaměstnanců v Örebro a Trollhättanu. Tak se odvděčíme lidem, kteří pro koncern po mnoho let pracovali. Pokaždé když zavíráme nějakou továrnu, důvěra v náš koncern klesá.“

„Martin Vanger je pod tlakem.“

„Nese obrovské břemeno a jede na doraz.“

Mikael se vrátil do chaty a zavolal Erice. Nebyla však v redakci, takže mluvil s Christerem Malmem.

„Jde o tohle: Erika mi včera volala, když jsem se vracel z Norsjö. Mluvil s ní Martin Vanger a vyzýval ji, aby navrhla, že bych měl mít v redakci větší odpovědnost.“

„To si taky myslím,“ řekl Christer.

„Chápu. Ale jde o to, že jsem uzavřel smlouvu s Henrikem Vangerem, kterou nesmím porušit, a Martin jedná na popud jedné místní osoby, která chce, abych přestal

pátrat a zmizel z vesnice. Takže jeho návrh je vlastně pokusem dostat mě odsud.“

„Rozumím.“

„Pozdravuj Eriku a vyřiď jí, že se do Stockholmu vrátím, až tady dokončím svou práci. Dříve ne.“

„Rozumím. Jsi naprostý cvok. Vyřídím jí to.“

„Christere, tady nahoře se k něčemu schyluje a já z toho nemíním vycouvat.“

Christer si hluboce povzdechl.

Mikael přešel přes most a zaklepal u Martina Vangera. Otevřela mu Eva Hasseová a přátelsky ho pozdravila.

„Dobrý den, je Martin doma?“

V odpověď na otázku vyšel sám Martin s aktovkou v ruce. Políbil Evu na tvář a pozdravil Mikaela.

„Právě jdu do kanceláře. Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Můžeme to odložit na později, jestli pospícháte.“

„Jen mluvte.“

„Nemám v úmyslu odsud odjet a začít pracovat v redakci *Milénia*, dokud nedokončím úkol, kterým mě pověřil Henrik. Říkám vám to proto, abyste se mnou do konce roku ve vedení nepočítal.“

Martin Vanger se chvíli pohupoval na podpatcích.

„Rozumím. Vy si myslíte, že se vás chci zbavit?“ Martin se odmlčel. „Mikaeli, promluvíme si o tom později. Nemám opravdu čas věnovat se jako koníčku činnosti ve vedení *Milénia* a mrzí mě, že jsem na Henrikův návrh vůbec kdy

přistoupil. Ale věřte mi – pro přežití *Milénia* udělám vše, co budu moci.“

„O tom jsem nikdy nepochyboval,“ odpověděl zdvořile Mikael.

„Pokud se domluvíme na příští týden, můžeme si projít ekonomickou situaci a můžu vám sdělit, jak se na věc dívám já. Ale můj základní postoj je opravdu takový, že si *Milénium* nemůže dovolit, aby jedna z jeho klíčových osob vysedávala tady na Hedeby a točila si palci. Ten časopis se mi líbí a věřím, že mu společně můžeme pomoci, ale k tomu je potřeba vás. Já jsem se dostal do střetu zájmů; řídit se Henrikovým přáním, nebo naplno vykonávat svou činnost ve vedení *Milénia*.“

Mikael se převlékl do tepláků a bundy a vyrazil na svůj okruh směrem k Pevnosti, pak zabočil dolů ke Gottfriedově chatě a pomalejším tempem se vydal podle vody domů. U zahradního stolku seděl Dirch Frode. Trpělivě čekal, než Mikael vypil sklenici vody a otřel si pot z čela.

„V tomhle vedru to asi není moc zdravé.“

„Hm,“ odvětil Mikael.

„Zmýlil jsem se. Na Martina nevystartovala Cecílie. To Isabella mobilizuje rodinný klan k tomu, aby vás namočili do dehtu, vyváleli v peří a zřejmě i upálili na hranici. Má Birgerovu podporu.“

„Isabella?“

„Je to zlá a pomstychtivá ženská, a obecně vzato nesnáší ostatní lidi. Ale právě teď to vypadá, že nesnáší především vás. Šíří kolem fámy, že jste podvodník, který donutil Henrika, aby ho zaměstnal, a že právě vy jste ho vytočil do té míry, že dostal infarkt.“

„A věří tomu někdo?“

„Vždycky se najdou lidé ochotní věřit zlým jazykům.“

„Pokouším se přijít na to, co se stalo s její dcerou – a ona mě nenávidí. Kdyby šlo o moji dceru, tak bych zřejmě reagoval trošku jinak.“

Kolem druhé hodiny odpoledne zazvonil Mikaelův mobilní telefon.

„Dobrý den, tady je Conny Torsson, pracuju pro *Hedestadského kurýra.* Měl byste chvilku čas na pár otázek? Dostali jsme tip, že žijete tady v Hedeby.“

„V tom případě má ten váš tipař poněkud zpoždění. Bydlím tu od Nového roku.“

„To jsem nevěděl. Co děláte v Hedestadu?“

„Píšu. Něco jako šabatový rok.“

„Na čem pracujete?“

„Promiňte, to se dozvíte, až to uveřejním.“

„Právě vás pustili z vězení…“

„Ano?“

„Jak se díváte na novináře, který zfalšuje materiál?“

„Novinář, který zfalšuje materiál, je idiot.“

„Chcete tím tedy říct, že jste idiot?“

„Proč bych si měl něco takového myslet? Já nikdy žádný materiál nezfalšoval.“

„Ale byl jste odsouzen za pomluvu.“

„A?“

Reportér Conny Torsson tak dlouho váhal, až mu Mikael pomohl zpět do sedla.

„Byl jsem odsouzen za pomluvu, ale ne za to, že jsem zfalšoval materiál.“

„Ale ten materiál jste publikoval.“

„Pokud mi voláte proto, abyste se mnou diskutoval o rozsudku, nemám k tomu žádný komentář.“

„Rád bych se s vámi sešel kvůli interview.“

„Je mi líto, ale k tomuto tématu nemám co říct.“

„Takže o procesu nechcete mluvit?“

„Pochopil jste to správně,“ odpověděl Mikael a ukončil rozhovor.

Dlouho zamyšleně seděl a pak se vrátil k počítači.

Lisbeth Salanderová se řídila instrukcemi a přejela na svém Kawasaki přes most na ostrov Hedeby. Zastavila u prvního domku nalevo. Byla na venkově. Ale pokud její zaměstnavatel platí, klidně pojede třeba na severní pól. Navíc bylo prima, když zase mohla na dlouhé cestě po dálnici E4 pořádně přidat plyn. Lisbeth zaparkovala motorku a uvolnila popruh, držící tašku s věcmi na přenocování.

Mikael Blomkvist otevřel dveře a zamával jí. Vyšel před chatu a s nelíčeným údivem si prohlédl její stroj.

„Parádní mašina. Tak vy jezdíte na motorce?“

Lisbeth Salanderová neodpověděla, ale vyčkávavě ho sledovala, když pohladil řídítka a zkusil rukojeť plynu. Nesnášela, když někdo sahal na její majetek. Pak ale uviděla Mikaelův chlapecký úsměv, což považovala za polehčující okolnost. Většina motorkářů by nad jejím lehkým motocyklem ohrnula nos.

„Taky jsem měl motorku, když mi bylo devatenáct,“ řekl Mikael a otočil se k ní. „Díky, že jste přijela. Pojďte dál, ať vás můžu ubytovat.“

Mikael si vypůjčil skládací lehátko od Nilssonových odnaproti a ustlal jí v pracovně. Lisbeth Salanderová se podezíravě prošla domkem, a zdálo se, že se uvolnila, když neobjevila nic, co by mohlo naznačovat nějakou zákeřnou past. Mikael jí ukázal, kde je koupelna.

„Tam se můžete osprchovat a osvěžit se.“

„Musím se převléknout. Nechci se tu procházet v kožené kombinéze.“

„Než se dáte do pořádku, připravím večeři.“

Mikael opekl jehněčí kotletky s vinnou omáčkou a prostřel stůl venku v odpoledním slunci, zatímco se Lisbeth sprchovala a převlékala. Vyšla bosá, v černém tílku a v černé obnošené džínové sukni. Jídlo pěkně vonělo a Lisbeth do sebe naházela dvě porce. Mikael kradmo fascinovaně pokukoval po jejím tetování na zádech.

„Pět plus tři," prohlásila Lisbeth Salanderová. „Pět případů ze seznamu té vaší Harriet a tři další, které na něj podle mého taky patří."

„Povídejte."

„Pracovala jsem na tom jedenáct dní, a samozřejmě jsem nestihla projít všechen materiál. V několika případech byly policejní protokoly v zemském archívu, jindy je ještě měli na policejním okrsku. Strávila jsem tři dny na různých policejních stanicích, ale ty zbývající jsem nestihla. Ale všech pět čísel jsem identifikovala."

Lisbeth Salanderová položila na kuchyňský stůl pořádný svazek papírů, čítající skoro pět set stránek formátu A4. Rychle materiál rozdělila do několika hromádek.

„Takže budeme postupovat chronologicky." Lisbeth podala Mikaelovi seznam.

1949 – Rebeka Jacobssonová, Hedestad (30112)
1954 – Mari Holmbergová, Kalmar (32018)
1957 – Rachel Lundeová, Landskrona (32027)
1960 – (Magda) Lovisa Sjöbergová, Karlstad (32016)
1960 – Liv Gustavssonová, Stockholm (32016)
1962 – Lea Perssonová, Uddevalla (32019)
1966 – Lena Anderssonová, Uppsala (32012)

„Vypadá to, že prvním případem téhle série je Rebeka Jacobssonová, zavražděná v roce 1949, detaily už znáte. Další případ, který jsem našla, je Mari Holmbergová,

dvaatřicetiletá prostitutka z Kalmaru, zabitá ve stejném městě v roce 1954. Není jisté, kdy byla přesně zavražděna, protože její tělo bylo nalezeno až po nějaké době. Asi po deseti dnech.“

„A jak jste našla souvislost s Harrietiným seznamem?“

„Byla svázaná, surově znásilněná a příčinou smrti bylo zadušení. Vrah jí nacpal do krku její vlastní menstruační vložku.“

Mikael chvíli seděl mlčky, dokud mu nevytanul na mysli biblický citát osmnáctého verše Třetí knihy Mojžíšovy.

Kdyby někdo spal se ženou v období její nečistoty, odkryl její nahotu a obnažil zdroj jejího krvácení a ona by nechala odkrýt zdroj svého krvácení, budou oba vyobcováni ze společenství svého lidu.

Lisbeth přikývla.

„Harriet Vangerová objevila stejnou souvislost. Fajn. Takže další. Květen 1957, Rachel Lundeová, čtyřicet pět let. Pracovala jako uklízečka a ve vesnici ji považovali za zábavnou podivínku. Byla to vědma a jejím koníčkem bylo věštění z karet, čtení osudu z dlaně a podobně. Rachel bydlela u Landskrony v dost osamělém domku a k vraždě došlo někdy brzy ráno. Našli ji nahou se zalepenými ústy, přivázanou k sušárně sena vzadu na dvorku. Příčinou smrti bylo to, že po ní vrah několikrát mrštil těžkým kamenem. Měla nesčetně pohmožděnin a zlomenin.“

„Do prdele. Lisbeth, to je příšerné.“

„Bude to ještě horší. I iniciály RL sedí – najdete ten správný citát?“

„Je to nad slunce jasné. *Muž či žena, v nichž by byl duch zemřelých nebo duch věštecký, musejí zemřít. Ukamenují je. Jejich krev padni na ně.*“

„Pak přichází na řadu Lovisa Sjöbergová z Ranmo u Karlstadu. Harriet ji má poznamenanou jako Magdu. Plným jménem byla Magda Lovisa, ale používala jméno Lovisa.“

Mikael pozorně naslouchal, zatímco mu Lisbeth sdělovala bizarní podrobnosti karlstadské vraždy. Když si zapálila cigaretu, Mikael tázavě ukázal na krabičku. Lisbeth mu ji přistrčila přes stůl.

„Takže ten vrah napadl i zvíře?“

„Citát z bible hovoří o tom, že pokud žena provozuje sex se zvířetem, musí být zabiti oba.“

„Pravděpodobnost, že tato žena provozovala sex s krávou, je téměř nulová.“

„Ten citát nesmíme brát doslova. Stačí, když se řekne *obcovat* se zvířetem, což vesnická selka nepochybně dělá každý den.“

„Fajn. Pokračujte.“

„Dalším případem na Harrietině seznamu je Sára. Identifikovala jsem ji jako Sáru Vittovou, třicet sedm let, bytem v Ronneby. K vraždě došlo v lednu 1964. Byla přivázaná k posteli a vystavena surovému sexuálnímu násilí,

ale příčinou smrti bylo udušení. Vrah ji uškrtil. Také založil oheň. Účelem žhářství bylo zřejmě to, aby celý dům až do základů vyhořel, ale oheň se částečně uhasil sám a na místo také rychle dorazili hasiči.“

„A ta souvislost?“

„Poslechněte si tohle. Sára Vittová byla pastorova dcera a byla provdaná za pastora. Její muž právě ten víkend nebyl doma.“

„Když se dcera nějakého kněze znesvětí smilstvem, znesvětila svého otce; bude upálena. Fajn. Patří to na seznam. Ale říkala jste, že jste objevila více případů.“

„Našla jsem ještě další tři ženy, zavražděné za bizarních okolností, které by měly být na Harrietině seznamu. Prvním případem je mladá žena jménem Liv Gustavssonová. Bylo jí dvacet dva let a bydlela ve Farstě. Byla to koňařka – závodila na dostizích a měla opravdu talent. Také vedla společně se svou sestrou malý zverimex.“

„Fajn.“

„Našli ji v tom obchodě. Pracovala přesčas, dělala účetnictví a byla sama. Vraha musela pustit dovnitř dobrovolně. Byla znásilněna a uškrcena.“

„To přece do Harrietina seznamu tak úplně nezapadá, nebo ano“

„Úplně ne, kdyby nebylo jedné věci. Vrah jí nacpal do podbřišku andulku a pak vypustil všechna zvířata, co byla v obchodě. Kočky, želvy, bílé myšky, králíky, ptáky.

Dokonce i rybičky z akvária. Takže druhý den to pro její sestru nebyl právě příjemný pohled.“

„Mikael přikývl.

„Byla zavražděna v srpnu 1960, čtyři měsíce po vraždě selky Magdy Lovisy v Karlstadu. V obou případech se jednalo o ženy, které měly profesionálně co do činění se zvířaty, a v obou případech došlo ke zvířecí oběti. Karlstadská kráva to samozřejmě přežila, ale dovedu si představit, že zabít krávu bodnou zbraní je dost obtížné. S andulkou je to snazší. A kromě toho se objevily i další zvířecí oběti.“

„Jaké?“

Lisbeth mu pověděla o podivné vraždě holubice u Ley Perssonové v Uddevalle. Mikael dlouho mlčky seděl a přemýšlel, až Lisbeth začala být netrpělivá.

„Fajn,“ řekl Mikael konečně. „Já vaši teorii beru. Ale jeden případ ještě zbývá.“

„Ten případ jsem taky našla. Ale nevím, kolik mi jich mohlo uniknout.“

„Ven s tím.“

„Únor 1966 v Uppsale. Nejmladší obětí byla sedmnáctiletá gymnazistka Lena Anderssonová. Zmizela po třídní oslavě a našli ji o tři dny později v příkopu u Uppsalaslätten pěkný kus od města. Zavražděna byla na nějakém jiném místě a pak ji vrah odtáhl sem.“

Mikael přikývl.

„Tahle vražda se hodně přetřásala v médiích, ale přesné okolnosti její smrti nikdy nesdělili. Vrah dívku brutálně týral. Četla jsem zprávu z patologie. Mučil ji ohněm. Měla těžké popáleniny na rukou a prsou, vrah ji pálil postupně na různých místech po celém těle. Našly se také skvrny od vosku, které odkazovaly na to, že použil svíčku, ale ruce měla tak zuhelnatělé, že se muselo jednat o silnější plamen. A nakonec jí vrah odřízl hlavu pilou a položil ji vedle těla.“

Mikael zbledl.

„Panebože,“ řekl.

„Nenapadá mě žádný citát, který by se na to hodil, ale Třetí kniha Mojžíšova se většinou týká zápalné oběti a oběti za hřích, a na několika místech navrhuje, že zvířecí oběť – nejčastěji býk – se má rozsekat a *hlava oddělit od těla.* Použití ohně také připomíná první vraždu Rebeky tady v Hedestadu.“

Když se s postupujícím večerem začali rojit komáři, sklidili zahradní stůl, posadili se do kuchyně a pokračovali v hovoru.

„Skutečnost, že člověk nenajde přesný biblický citát, nic neznamená. Je to škaredá napodobenina toho, co stojí v bibli – spíše se jedná o asociace na vytržené citáty.“

„Já vím. Ale stejně to není logické; vezměte si například citát o tom, že je třeba zahubit oba, když někdo provozuje sex s menstruující dívkou. Pokud bychom to interpretovali doslovně, pak by vrah musel spáchat sebevraždu.“

„Tak k čemu tohle všechno směřuje?“ zeptal se Mikael.

„Ta vaše Harriet měla buď hodně podivného koníčka, tedy sbírat biblické citáty a asociovat si je s oběťmi vražd, o kterých slyšela… nebo musela vědět, že mezi těmi vraždami existuje nějaká souvislost.“

„Takže mezi léty 1949 a 1966 a možná i o něco dříve nebo později tu řádil naprosto šílený sadistický sériový vrah s biblí v podpaždí a skoro sedmnáct let mordoval ženy, aniž si ty vraždy někdo mezi sebou spojil. To zní naprosto neuvěřitelně.“

Lisbeth Salanderová odstrčila židli a podala ze sporáku konvici s kávou. Zapálila si a vyfoukla kouř. Mikael v duchu zaklel, ale uzmul jí další cigaretu.

„No, vlastně to tak neuvěřitelné není,“ pronesla Lisbeth a pozvedla prst. „Ve dvacátém století u nás došlo k několika desítkám nevyřešených vražd. Persson, ten profesor kriminologie, jednou říkal, že sérioví vrazi jsou ve Švédsku velmi ojedinělí, ale že ještě existuje pár takových, které nikdo neodhalil.“

Mikael přikývl. Lisbeth zvedla další prst.

„Ty vraždy se odehrály ve velmi dlouhém časovém úseku a v úplně jiných částech země. Dvě z nich byly spáchány rychle po sobě v roce 1960, ale okolnosti byly relativně odlišné – vesnická selka z Karlstadu a dvaadvacetiletá koňařka ze Stockholmu.“

Lisbeth pozvedla tři prsty.

„Neexistuje žádný na první pohled zřejmý vzorec. K vraždám došlo na různých místech a vrah po sobě nezanechal žádnou charakteristickou stopu, ale určité věci se v těch případech opakují. Zvířata. Oheň. Hrubé sexuální násilí. A jak jste poukazoval, parodie na biblické texty. Ale je evidentní, že ani jedno policejní vyšetřování neinterpretovalo žádnou z těch vražd na základě bible.“

Mikael přikývl a zašilhal po ní. Vypadalo to, že se Lisbeth se svým vyzáblým tělíčkem, černým tílkem, tetováním a kroužky v obličeji ocitla v hostinském domku na Hedeby velmi mírně řečeno nedopatřením. Když se Mikael odpoledne snažil být společenský, odpovídala jednoslabičně a na oslovení téměř nereagovala. Ale když pracovala, působila jako profík až do morku kostí. Její byt ve Stockholmu vypadal jako po výbuchu, ale Mikael došel k závěru, že v hlavě to má Lisbeth zatraceně dobře srovnané. *Pozoruhodné!*

„Je těžké najít souvislost mezi prostitutkou z Uddevally, ukamenovanou za kontejnerem u nějaké fabriky, a uškrcenou manželkou pastora z Ronneby a žhářstvím. Tedy pokud člověk nemá k dispozici ten klíč, který nám nechala Harriet.“

„Což vede k další otázce,“ řekla Lisbeth.

„Jak se do toho ksakru zapletla Harriet, šestnáctiletá dívka z dobré rodiny?“

„Existuje jen jediná odpověď,“ prohlásila Lisbeth.

Mikael znovu přikývl.

„Musí tu být nějaká souvislost s rodinou Vangerových.“

Kolem jedenácté už měli vražednou sérii probranou a diskuse o souvislostech a podivných detailech byla tak intenzivní, až z toho šla Mikaelovi hlava kolem. Promnul si oči, protáhl se a zeptal se Lisbeth, jestli nemá chuť jít na večerní procházku. Lisbeth Salanderová vypadala, že podle jejího názoru jsou takovéto aktivity ztrátou času, ale po krátkém přemýšlení přikývla. Mikael navrhl, aby si vzala dlouhé kalhoty kvůli komárům.

Obešli přístav malých loděk a pokračovali dál směrem k výběžku Martina Vangera. Mikael Lisbeth ukazoval rozličné budovy a vykládal, kdo kde bydlí. Když ukazoval na dům Cecílie Vangerové, dělalo mu poněkud potíže formulovat myšlenky. Lisbeth se po něm podívala.

Minuli Martinovu honosnou loď a došli až na ostroh, kde se posadili na kámen a podělili se o cigaretu.

„Mezi oběťmi vražd existuje ještě jedna spojitost,“ řekl najednou Mikael. „Už vás to možná taky napadlo.“

„Jaká?“

„Jejich jména.“

Lisbeth Salanderová chvíli přemýšlela. Poté potřásla hlavou.

„Všechny mají biblická jména.“

„To není pravda,“ odvětila rychle Lisbeth. „Liv ani Lena v bibli nejsou.“

Mikael potřásl hlavou. „Ve skutečnosti ano. Liv znamená život, a to je vlastně biblický význam jména Eva. A přemýšlejte trochu – z jakého jména vznikla zkratka Lena?“

Lisbeth Salanderová vztekle zavřela oči a tiše zaklela. Mikaelovi to došlo rychleji než jí. To se jí nelíbilo.

„Magdaléna,“ odpověděla.

„Děvka, první žena, panna Marie… od všeho něco. Je to tak zamotané, že by v tom zřejmě pěkně plaval i psycholog. Ale s těmi jmény jsem měl ve skutečnosti na mysli něco jiného.“

Lisbeth trpělivě vyčkávala.

„Také to jsou tradiční židovská jména. V rodině Vangerových bylo více než dost zatvrzelých nepřátel Židů, nacistů a konspiračních teoretiků. Haraldovi Vangerovi je přes devadesát a v šedesátých letech byl v nejlepším věku. Setkal jsem se s ním jen jedinkrát a tehdy zasyčel, že jeho dcera je kurva. Zjevně má se ženami problém.“

Po návratu do chaty si udělali obložené housky a ohřáli kávu. Mikael pošilhával po zhruba pěti stech stranách, které pro něj vytvořil nejlepší detektiv Dragana Armanského.

„Odvedla jste skvělý kus práce za rekordní dobu,“ řekl Mikael. „Díky. A díky za to, že jste sem zajela a poskytla mi informace.“

„Co bude dál?“ zeptala se Lisbeth.

„Zítra promluvím s Dirchem Frodem a domluvíme se na výplatě.“

„Tohle jsem nemyslela.“

Mikael na ni pohlédl.

„No… ta práce, na kterou jste mě najali, je hotová,“ řekla Lisbeth opatrně. „Já s tím ale hotová nejsem.“

Mikael se opřel o kuchyňskou židli a pohlédl jí do očí. Nedokázal z nich vyčíst vůbec nic. Na případu Harrietina zmizení pracoval půl roku sám a najednou se tu objeví jiný člověk – zkušený detektiv –, který si uvědomuje souvislosti. Rozhodl se z náhlého popudu.

„Já vím. Ten příběh se mi taky zažral pod kůži. Zítra promluvím s Dirchem Frodem. Zaměstnáme vás jako… hm, detektivního asistenta. Nevím, jestli vám bude ochoten zaplatit stejnou taxu jako Armanskému, ale mohli bychom z něj vyrazit slušný měsíční plat.“

Lisbeth Salanderová se na něj najednou usmála. Rozhodně nechtěla být závislá a klidně by tu práci dělala zadarmo.

„Už se mi zavírají oči,“ prohlásila Lisbeth, bez dalších diskusí vešla do pracovny a zavřela za sebou dveře.

O dvě minuty později dveře otevřela a vystrčila hlavu.

„Myslím, že nemáte pravdu. Není to šílený sériový vrah zažraný do bible. Je to jen obyčejný parchant, co nenávidí ženy.“

KAPITOLA 21

Čtvrtek 3. července–čtvrtek 10. července

Lisbeth Salanderová se vzbudila dříve než Mikael, kolem šesté hodiny ráno. Postavila na kávu a šla se osprchovat. Když se Mikael o půl osmé probral, seděla Lisbeth u jeho iBooku a četla si sumarizaci případu Harriet. Mikael vešel do kuchyně s prostěradlem kolem pasu a vytíral si ospalky z očí.

„Na sporáku je kafe," oznámila mu Lisbeth.

Mikael jí zašilhal přes rameno.

„Ten dokument je chráněný heslem," prohlásil.

Lisbeth otočila hlavu a vzhlédla k němu.

„Za půl minuty si stáhnu z netu program, který šifrovací ochranu Wordu zlikviduje," odvětila.

„My dva si spolu budeme muset promluvit," řekl Mikael a odešel do sprchy.

Když se vrátil, byl jeho počítač vypnutý a ležel na svém místě v pracovně. Lisbeth zapnula svůj vlastní PowerBook. Mikael však byl přesvědčen o tom, že už si stačila obsah jeho počítače přetáhnout k sobě.

Pokud šlo o získávání informací, byla Lisbeth Salanderová narkoman s nanejvýš liberálním postojem k etice a morálce.

Mikael se právě posadil ke kuchyňskému stolu, když kdosi zaklepal. Vstal a šel otevřít. Martin Vanger se tvářil tak zarputile, až si Mikael na vteřinu pomyslel, že přichází se zprávou o Henrikově úmrtí.

„Kdepak, Henrik je na tom stejně jako včera. Jsem tu kvůli úplně jiné záležitosti. Můžu na chvíli dál?“

Mikael pozval Martina do kuchyně a představil mu svou „detektivní asistentku“ Lisbeth Salanderovou. Ta po průmyslovém řediteli loupla očima a vrátila se ke svému počítači. Martin Vanger automaticky pozdravil, ale vypadal tak roztržitě, že ji sotva zaznamenal. Mikael mu nalil kávu a požádal ho, aby se posadil.

„O co se jedná?“

„Máte předplaceného *Hedestadského kurýra?*“

„Ne. Občas si ho přečtu v kavárně u Zuzany.“

„Takže jste ranní noviny nečetl.“

„Podle vašeho výrazu bych asi měl.“

Martin položil před Mikaela na stůl *Hedestadského kurýra*. Na první stránce byla upoutávka ve formě dvojsloupku s pokračováním na straně čtyři. Mikael si článek pečlivě prostudoval.

NOVINÁŘ ODSOUZENÝ ZA POMLUVU SE SKRÝVÁ U NÁS

Text byl opatřen fotografií pořízenou teleobjektivem z kopce u kostela na druhé straně mostu a bylo na ní vidět Mikaela, jak vchází dveřmi do své chaty.

Reportér Conny Torsson odvedl při sestavování hanlivého Mikaelova portrétu dobrou práci. Jeho text rekapituloval Wennerströmovu aféru a vyzdvihoval skutečnost, že Mikael opustil *Milénium s* ostudou a že si nedávno odpykal nepodmíněný trest. Článek končil tradičním sdělením, že Mikael odmítl *Hedestadskému kurýrovi* poskytnout rozhovor. Tón článku nenechal nikoho na pochybách, že po vsi se potuluje jedna Mizerná Nabubřelá Stockholmská Nula. Žádné tvrzení nebylo přímým obviněním, ale bylo napsané tak, že na Mikaela vrhalo podezřelé světlo, a styl byl takový, jakým se píše o politických teroristech. *Milénium* bylo charakterizováno jako „agitační časopis“ s nízkou věrohodností a Mikaelova kniha o ekonomické žurnalistice jako sbírka „kontroverzních tvrzení“ o uznávaných novinářích.

„Mikaeli… nemám slov, abych vyjádřil to, co jsem při čtení toho článku cítil. Je to hnus.“

„Je to napsané na objednávku,“ odvětil Mikael a zkoumavě hleděl na Martina.

„Je vám doufám jasné, že s tímhle nemám naprosto nic společného. Zaskočila mi káva, když jsem ráno četl noviny.“

„Kdo to byl?“

„Už jsem pár lidem volal. Conny Torsson je letní záskok. Dal mu to za úkol Birger.“

„Nevěděl jsem, že Birger má v redakci nějaký vliv – vždyť je to místní radní a politik.“

„Formálně žádný vliv nemá. Ale šéfredaktorem *Kurýra* je Gunnar Karlman, syn Ingrid Vangerové z Johanovy rodinné větve. Birger a Gunnar jsou už spoustu let blízcí přátelé.“

„Rozumím.“

„Torsson dostane padáka s okamžitou platností.“

„Kolik je mu let?“

„Upřímně řečeno nevím. Nikdy jsem ho neviděl.“

„Nevyhazujte ho. Když mi volal, působil jako dost mladý a nezkušený reportér.“

„To by bylo moc snadné, kdyby mu to prošlo bez následků.“

„Pokud chcete slyšet můj názor, tak mi připadá trošku absurdní, když šéfredaktor novin vlastněných rodinou Vangerových napadne jiné noviny, jejichž spoluvlastníkem je Henrik Vanger a v jejichž vedení sedíte vy. Takže šéfredaktor Karlman napadl vás a Henrika.“

Martin Vanger zvažoval Mikaelova slova, ale pomalu potřásl hlavou.

„Chápu, co tím myslíte. Když je to v rodině, měl bych odpovědnost vyvodit já. Karlman má podíl v koncernu a vždycky si na mně s chutí smlsnul, ale tohle nejspíš vypadá na Birgerovu pomstu, protože jste ho utřel na chodbě v nemocnici. Jste pro něj trnem v oku.“

„Já vím. A právě proto si myslím, že Torsson je v tom dost nevinně. Pro mladého novináře na záskoku je dost těžké říct ne, když mu šéfredaktor dá za úkol napsat něco určitým způsobem.“

„Můžu vyžadovat, aby se vám v zítřejších ranních novinách veřejně omluvil.“

„Nedělejte to. Byl by to boj na dlouhé lokte a situaci by to jen zhoršilo.“

„Takže chcete říct, že nemám nijak zakročit?“

„Nestojí to za to. Karlman bude dělat potíže a v nejhorším případě vás vykreslí jako padoucha, který se z pozice vlastníka pokouší nelegitimním způsobem ovlivnit svobodný názor.“

„Promiňte, Mikaeli, ale já s vámi nesouhlasím. I já mám právo na svůj názor. A já si myslím, že ten článek smrdí – a mám v úmyslu dát svůj osobní postoj jasně najevo. Přese všechno jsem Henrikův zástupce ve vedení *Milénia* a v této roli nemůžu podobné pomluvy jen tak přejít.“

„Fajn.“

„Takže budu vyžadovat odpověď. Z Karlmana udělám naprostého idiota. Vinu může dávat jen sám sobě.“

„Dobře, musíte se zachovat podle vlastního přesvědčení.“

„Pro mě je také důležité, abyste skutečně pochopil, že s tím hanebným útokem nemám nic společného.“

„Tomu věřím,“ odpověděl Mikael.

„A kromě toho – nechci to teď vytahovat, ale rád bych se vrátil k našemu předchozímu rozhovoru. Je důležité, abyste byl v redakci *Milénia,* pak budeme moci ukázat, že tvoříme jednotnou frontu. Dokud budete pryč, budou takováto svinstva pokračovat. Věřím v *Milénium* a jsem přesvědčen o tom, že tenhle boj můžeme společně vyhrát.“

„Chápu vaše stanovisko, ale teď je řada na mně, abych s vámi nesouhlasil. Nemůžu porušit smlouvu s Henrikem a faktem je, že ji ani porušit nechci. Pochopte, mám ho opravdu rád. A ta věc s Harriet…“

„Ano?“

„Chápu, že je to pro vás nepříjemné, uvědomuju si, že je tím Henrik posedlý už celou řadu let.“

„Mezi námi – miluju Henrika a je to můj mentor, ale co se týče Harriet, je posedlý až na hranici únosnosti.“

„Když jsem pro něj začal pracovat, byl jsem toho názoru, že to bude ztracený čas. Ale věc se vyvinula tak, že jsem navzdory všem předpokladům našel nový materiál. Věřím, že nejsme daleko od průlomu, a možná budu schopen odpovědět na otázku, co se s ní vlastně stalo.“

„Nechcete mi povědět, co jste zjistil?“

„Podle smlouvy o tom nesmím s nikým mluvit bez Henrikova osobního souhlasu.“

Martin Vanger si podepřel bradu. Mikael četl v jeho očích pochybnosti. Nakonec se Martin rozhodl.

„Fajn, v tom případě bude nejlepší, když Harrietinu záhadu vyřešíte co nejdříve. Takže vám říkám toto: máte

veškerou moji podporu, abyste mohl co nejrychleji uspokojivým způsobem dokončit svůj úkol a pak se vrátit do *Milénia*.“

„Dobře. Nechtěl bych se pouštět do křížku ještě s vámi.“

„To nebude zapotřebí. Jsem zcela na vaší straně. Pokud narazíte na nějaký problém, můžete se na mě kdykoli obrátit. Birgera pořádně zmáčknu, aby vám už nedělal žádné potíže. A promluvím s Cecílií, aby se trochu zklidnila.“

„Díky. Potřebuju jí položit nějaké otázky, a ona už měsíc veškeré mé pokusy o rozhovor ignoruje.“

Martin se najednou usmál.

„Možná si musíte vyjasnit jiné věci. Ale do toho mi nic není.“

Muži si potřásli rukama.

Lisbeth Salanderová mlčky naslouchala výměně replik mezi Mikaelem a Martinem Vangerem. Po Martinově odchodu se natáhla po *Hedestadském kurýrovi* a očima prolétla článek. Odstrčila noviny bez jakéhokoli komentáře.

Mikael seděl a přemýšlel. Gunnar Karlman se narodil v roce 1942 a v roce 1966 mu tedy bylo dvacet čtyři let. Gunnar byl také jednou z osob, které se v době Harrietina zmizení nacházely na ostrově.

Po snídani Mikael uložil svému pomocnému detektivovi za úkol nastudovat si materiály z policejního vyšetřování. Roztřídil je a předal Lisbeth desky týkající se Harrietina

zmizení. Dostala také všechny fotografie z neštěstí na mostě i dlouhý zredigovaný souhrn Henrikova soukromého pátrání.

Poté Mikael zašel naproti k Dirchu Frodemu a požádal ho, zda by mohl zformulovat smlouvu o pracovním poměru Lisbeth Salanderové jakožto pomocného detektiva na dobu jednoho měsíce.

Když se vrátil k domku, Lisbeth se přestěhovala na zahradu a byla ponořená do policejních protokolů. Mikael zašel dovnitř a ohřál kávu. Kuchyňským oknem ji pozoroval. Zdálo se, že Lisbeth protokoly jen přelétavá očima a každé stránce věnuje tak deset, patnáct vteřin. Mechanicky listovala a Mikaela překvapilo, že čtení takhle odbývá; bylo to v rozporu s naprosto profesionální zprávou, kterou vypracovala o něm samotném. Vzal dva šálky s kávou a přisedl si k zahradnímu stolku.

„Vaše poznámky o Harrietině zmizení musely být napsány předtím, než jsme zjistili, že pátráme po sériovém vrahovi.“

„To je pravda. Poznamenával jsem si věci, které mi připadaly smysluplné, otázky, které jsem chtěl položit Henrikovi a podobně. Určitě jste si všimla, že to není moc strukturované. Až do této chvíle jsem vlastně tápal ve tmě a pokoušel jsem se napsat příběh – jednu kapitolu biografie Henrika Vangera.“

„A teď?“

„Dříve se veškeré vyšetřování soustředilo na ostrov Hedeby. Teď jsem přesvědčený o tom, že příběh Harrietina zmizení začal o dost dříve v centru Hedestadu. To posouvá perspektivu jinam.“

Lisbeth přikývla a na chvíli se zamyslela.

„To s těmi fotografiemi se vám vážně povedlo,“ prohlásila.

Mikael zvedl obočí. Lisbeth Salanderová nepatřila k lidem, kteří by plýtvali chválou, a Mikael se cítil podivně polichocen. Na druhé straně – čistě po novinářské stránce to byl opravdu neobyčejný počin.

„Teď je na vás, abyste doplnil podrobnosti. Jak to dopadlo s tím snímkem, kvůli kterému jste jel do Norsjö?“

„Chcete tím říct, že jste se mi *nehrabala* v obrázcích v počítači?“

„Neměla jsem čas. Radši jsem si přečetla vaše domněnky a závěry.“

Mikael povzdechl, zapnul svůj iBook a klikl na soubor s obrázky.

„Je to fascinující. Návštěva Norsjö znamenala úspěch i naprosté zklamání. Snímek jsem našel, ale nic mi neříká. Ta žena, Mildred Berggrenová, měla všechny staré fotky z dovolených pečlivě nalepené v albech. Ten záběr byl mezi nimi. Pořídila ho na laciný barevný film. Po sedmatřiceti letech už ta fotka hodně vybledla a jsou na ní zažloutlé skvrny, ale v krabici od bot měla schovaný negativ. Půjčila

mi všechny negativy z Hedestadu a naskenoval jsem si je. Tak tohle viděla Harriet.“

Mikael otevřel obrázek s názvem dokumentu [HARRIET.obr.19.eps].

Lisbeth dobře chápala jeho zklamání. Před očima měla poněkud nezaostřený snímek pořízený širokoúhlým objektivem, zachycující klauny ve slavnostním průvodu. Na chodníku v pozadí stálo mezi klauny a za nimi jedoucím nákladním autem asi deset diváků.

„Myslím, že viděla tuhle osobu. Jednak proto, že jsem se pokusil trojnásobně zvětšit to, na co se dívala, což jsem zjistil s pomocí úhlu natočení jejího obličeje – přesně jsem si nakreslil křižovatku –, a jednak proto, že to je jediná osoba, která se zřejmě dívá do kamery. Tedy zírá přímo na Harriet.“

Lisbeth viděla nejasnou postavu stojící kousek za diváky na příčné ulici. Měla na sobě tmavou bundu s červenými nárameníky a tmavé kalhoty, možná džíny. Mikael ji přiblížil pomocí zoomu, takže postava od pasu nahoru zaujímala celou obrazovku. Obrázek byl okamžitě ještě rozmazanější.

„Je to muž, asi 1,80 metru vysoký, běžné tělesné konstrukce. Špinavý blonďák s polodlouhými vlasy. Není ale možné rozlišit rysy obličeje nebo odhadnout věk. Může být jakkoli starý, od puberty až pod střední věk.“

„Ale s tím obrázkem se dá pracovat…“

„Už jsem s ním pracoval. Dokonce jsem poslal kopii i Christeru Malmovi do *Milénia,* a ten je na práci s fotkami naprostý kanón.“ Mikael otevřel nový obrázek. „Tohle je naprosto nejlepší verze, kterou se mi podařilo získat. Ten fotoaparát byl hodně mizerný a vzdálenost moc velká.“

„Ukazoval jste tu fotku někomu? Lidé třeba můžou poznat držení těla…“

„Ukazoval jsem ji Dirchu Frodemu. Nemá tušení, kdo by to mohl být.“

„Ale Dirch Frode nepatří mezi ty nejchytřejší osoby v Hedestadu.“

„To ne, ale já pracuju pro něj a pro Henrika Vangera. Chtěl bych ten snímek ukázat Henrikovi, než ho začnu rozšiřovat po okolí.“

„Třeba je to jen divák.“

„To je možné. Ale v takovém případě vzbudil u Harriet podivnou reakci.“

Během následujícího týdne pracoval Mikael s Lisbeth na případu Harriet téměř každý bdělý okamžik. Lisbeth dále pročítala vyšetřovací protokoly a chrlila ze sebe otázky, které se Mikael pokoušel zodpovědět. Pravda mohla být jen jediná a každá nejistá odpověď nebo nejasnost vedla k hlubšímu přemýšlení. Věnovali celý den zkoumání časového rozvrhu všech aktérů během nehody na mostě.

Lisbeth Salanderová byla pro Mikaela stále větší záhadou. Ačkoli si texty v protokolech jen zběžně

prolistovala, neustále měl pocit, že se zastavuje u těch nejobskurnějších a nejrozporuplnějších detailů.

Každé odpoledne, když bylo horko v zahradě nesnesitelné, si udělali pauzu. Několikrát se zašli vykoupat do průlivu nebo se vydali na terasu Zuzaniny kavárny. Zuzana se najednou začala k Mikaelovi chovat s demonstrativním chladem. Uvědomil si, Lisbethin zjev není příliš důvěryhodný, ale přesto s ním zjevně bydlí, čímž se z Mikaela v Zuzaniných očích stal nadržený obstarožní holkař. Bylo to nepříjemné.

Mikael si nadále chodil každé odpoledne zaběhat. Když se s lapáním po dechu vracel do chaty, Lisbeth jeho aktivity nijak nekomentovala. Běhání po kopcích a kamení zjevně neodpovídalo její představě o letní pohodě.

„Je mi přes čtyřicet," řekl jí Mikael. „Musím se hýbat, pokud nechci, aby mi narostlo panděro."

„Aha."

„Cvičíte někdy?"

„Občas si zaboxuju."

„Zaboxujete?"

„Jo, víte přece jak, s boxerskými rukavicemi."

Mikael šel do sprchy a pokoušel se představit si Lisbeth v boxerském ringu. Nebyl si jistý, jestli si z něho nestřílí. Bude se jí muset na jednu věc zeptat.

„Za jakou váhovou kategorii boxujete?"

„Za žádnou. Chodím si trošku zabojovat s kluky do boxerského klubu na Söderu."

Pročpak mě to vůbec nepřekvapuje, pomyslel si Mikael. Konstatoval však, že mu Lisbeth prozradila něco o sobě. Pořád o ní nevěděl základní věci; jak došlo k tomu, že začala pracovat pro Dragana Armanského, jaké má vzdělání nebo co dělají její rodiče. Kdykoli se Mikael pokusil zeptat se na její soukromý život, uzavřela se do ulity a odpovídala jednoslabičně nebo ho zcela ignorovala.

Jednou odpoledne Lisbeth Salanderová zničehonic odstrčila desky a se svraštělým obočím pohlédla na Mikaela.

„Co víte o Ottovi Falkovi? O tom knězi."

„Dost málo. Na začátku roku jsem se několikrát setkal se současnou farářkou zdejšího kostela a ta mi povídala, že Falk je stále naživu, ale skončil někde v domově pro seniory v Hedestadu. Alzheimer."

„Odkud pochází?"

„Odsud, z Hedestadu. Studoval v Uppsale a kolem třicítky se vrátil domů."

„Byl svobodný. A Harriet se s ním scházela."

„Proč se na to ptáte?"

„Jen konstatuju, že ten policajt Morell k němu byl při výslechu dost mírný."

„V šedesátých letech měli kněží ve společnosti ještě úplně jiné postavení. Bydlel tady na ostrově, nejblíže mocným, abych tak řekl, což bylo vzhledem k jeho profesi naprosto přirozené."

„Zajímalo by mě, do jaké míry ten policajt propátral faru. Na fotografiích je to dost velká dřevěná budova a musela tam být spousta místa, kde by se dalo ukrýt tělo.“

„To je pravda. Ale nic v těch materiálech nenaznačuje, že by měl nějakou souvislost se sérií vražd nebo s Harrietiným zmizením.“

„Ale má,“ řekla Lisbeth a křivě se na Mikaela usmála. „Za prvé to byl kněz, a kněží mají zvláštní vztah k bibli. Za druhé byl poslední, kdo Harriet viděl a mluvil s ní.“

„Šel okamžitě na místo neštěstí a několik hodin tam zůstal. Je vidět na spoustě fotografií, hlavně v době, kdy se Harriet ztratila.“

„Pchá, jeho alibi můžu bez problémů rozmetat. Ale myslela jsem něco úplně jiného. V tomto příběhu se jedná o sadistického vraha žen.“

„No a?“

„Já… na jaře jsem si udělala trochu času sama pro sebe a přečetla jsem toho spoustu o sadistech, i když v úplně jiné souvislosti. Jeden z těch článků byl manuál FBI z USA, který tvrdil, že nápadně mnoho zatčených sériových vrahů pochází z dysfunkčních rodin a už v dětství týrali zvířata. Několik amerických sériových vrahů bylo také zatčeno za žhářství.“

„Máte tedy na mysli zvířecí a zápalné oběti.“

„Ano. Ve většině Harrietiných případů se objevuje týrání zvířat a oheň. Ale myslela jsem hlavně na to, že na konci sedmdesátých let vyhořela fara.“

Mikael chvíli přemýšlel.

„To je neurčité,“ řekl nakonec.

Lisbeth Salanderová přikývla. „To je pravda. Ale stojí to za zmínku. Nemůžu v tom vyšetřování najít nic o příčině ohně, a bylo by docela zajímavé zjistit, jestli v šedesátých letech došlo k nějakým dalším tajemným požárům. Navíc by nebylo od věci prověřit, zda se tu v téhle době neobjevil nějaký případ týrání nebo mrzačení zvířat.“

Když šla Lisbeth sedmého večera stráveného na Hedeby spát, cítila neurčitý vztek na Mikaela Blomkvista. Během tohoto týdne s ním strávila každou bdělou chvilku; obvykle pro ni byla sedmiminutová společnost jiného člověka naprosto postačující k tomu, aby ji rozbolela hlava.

Už před dlouhou dobou konstatovala, že v oblasti společenských kontaktů není právě přebornicí, a žila podivínským samotářským životem. Byla s ním naprosto spokojená, jen když ji lidé nechali, aby si v klidu dělala své. Okolí bohužel nebylo tak moudré a chápavé, musela se bránit úřadům sociální péče, úřadu péče o dítě, finančnímu úřadu, policistům, kurátorům, psychologům, psychiatrům, učitelům a ochrance (kromě kluků z Mlýnice, kde ji dobře znali), která Lisbeth navzdory tomu, že jí bylo skoro pětadvacet, nechtěla pouštět do hospody. Existovala celá armáda lidí, kteří vypadali, že nemají na práci nic lepšího než se pokoušet řídit její život, kdykoli se jim naskytla příležitost, a korigovat způsob existence, který si zvolila.

Již záhy se Lisbeth naučila, že si nikdo a nic nezaslouží její slzy. Také věděla, že pokaždé, když se pokusila někoho na jakýkoli zádrhel ve svém životě upozornit, situaci to jen zhoršilo. Takže bylo pouze na ní, aby své problémy řešila metodami, které považovala za nezbytné, což na vlastní kůži pocítil advokát Bjurman.

Mikael Blomkvist měl stejně jako mnoho jiných lidí iritující schopnost strkat nos do jejího soukromí a klást jí otázky, na které nehodlala odpovídat. Reagoval však zcela jinak než spousta jiných mužů, s nimiž přišla do styku.

Když Lisbeth ignorovala jeho otázky, Mikael jen pokrčil rameny, s tématem skoncoval a nechal ji na pokoji. *Neuvěřitelné.*

Když si Lisbeth prvního rána v domku vzala Mikaelův iBook, bylo samozřejmě jejím prvním popudem přetáhnout si informace do svého vlastního počítače. Pak by tolik nevadilo, kdyby ji z případu odvolal; každopádně by měla k dispozici veškerý materiál.

Ale pak začala Mikaela vědomě provokovat tím, že se posadila a četla si v jeho iBooku, zatímco spal. Čekala výbuch vzteku. Mikael však vypadal téměř odevzdaně a zamručel cosi ironického na její adresu, šel se osprchovat a pak s ní začal diskutovat o tom, co četla. Pozoruhodný chlapík. Člověk by si z toho skoro mohl vyvodit, že jí důvěřuje.

Závažné však bylo to, že věděl o jejích skvělých hackerských schopnostech. Lisbeth Salanderová si dobře

uvědomovala, že právnický termín pro hackerství, které jí bylo zábavou i profesí, je nezákonné vniknutí do počítače, a mohla by za něj vyfasovat až dva roky za mřížemi. To byl pro ni citlivý bod – nechtěla jít do vězení a trest odnětí svobody by s největší pravděpodobností znamenal, že by jí byly odebrány její počítače a potažmo tedy jediná činnost, v níž vynikala. Nikdy jí ani nepřišlo na mysl, že by vyprávěla Draganovi Armanskému nebo někomu jinému o tom, jak získává informace, za které ji platí.

S výjimkou *Plaguea* a několika málo osob na internetu, které se stejně jako ona věnovaly hackerství na profesionální úrovni – a většina z nich ji znala jako *Wasp* a nevěděla, kdo je ani kde bydlí –, její tajemství vyčmuchal jen *Kalle Blomkvist.* Objevil ho proto, že se dopustila chyby, jakou v téhle branži neudělá ani dvanáctiletý začátečník, což pouze dokazovalo, že jí začíná měknout mozek a že si tenhle trest zaslouží. Ale Mikael nebyl bez sebe vzteky a nezburcoval celý svět – namísto toho ji zaměstnal.

V důsledku toho cítila slabou podrážděnost.

Když snědli svou večerní housku a Lisbeth si šla lehnout, zeptal se jí najednou Mikael, jestli je dobrá hackerka. Ke svému vlastnímu překvapení mu spontánně odpověděla.

„Pravděpodobně ta nejlepší ve Švédsku. Možná ještě tak dvě, tři osoby jsou na stejné úrovni jako já.“

Lisbeth o pravdivosti svých slov nepochybovala. *Plague* býval kdysi lepší než ona, ale už ho dávno přetrumfla.

Na druhé straně to bylo poněkud podivné sdělení. Nikdy předtím nic podobného neudělala. Nikdy s žádným neznámým člověkem podobný rozhovor nevedla, a najednou jí dělalo dobře, když měla pocit, že Mikaelovi její dovednost imponuje. Pak Mikael vše pokazil otázkou, kde se to naučila.

Lisbeth nevěděla, co odpovědět. *Vždycky jsem to uměla.* Namísto toho šla spát a ani mu nepopřála dobrou noc.

Mikael ji nadále dráždil tím, že na ni nereagoval a nechal ji, aby si šla svou cestou. Lisbeth ležela a naslouchala jeho pohybům v kuchyni, když sklízel ze stolu a myl nádobí. Vždycky chodil spát později než ona, ale teď se zjevně také chystal zalehnout. Lisbeth ho slyšela v koupelně, poté odešel do ložnice a zavřel dveře. Když lezl do postele, zaslechla vrzání asi půl metru od sebe, ale na druhé straně zdi.

Během celého týdne, kdy Lisbeth u Mikaela bydlela, se s ní nepokusil flirtovat. Pracoval s ní, ptal se na její názor, klepl ji přes prsty, když udělala chybu, a uznával její námitky, když ho uváděla na pravou míru. Vážně se k ní choval jako k člověku.

Lisbeth si najednou uvědomila, že má ráda Mikaelovu společnost a že mu dokonce důvěřuje. Nikdy nikomu nevěřila, snad jen s výjimkou Holgera Palmgrena. Ačkoli ze zcela jiných důvodů. Palmgren pro ni byl nekomplikovaným dobrodincem.

Lisbeth najednou vstala, postavila se k oknu a neklidně hleděla do tmy. To nejhorší, co si uměla představit, bylo

ukázat se před neznámým člověkem poprvé nahá. Byla přesvědčená o tom, že její vyzáblé tělo je odpudivé. Prsa vyhlížela žalostně. Stehna nestála za řeč. Ve svých vlastních očích neměla mnoho co nabídnout. Ale přesto byla naprosto normální ženská s úplně stejnou sexuální touhou jako ostatní. Stála tam a téměř dvacet minut přemýšlela, dokud se nerozhodla.

Mikael si lehl do postele a četl román Sary Paretskyové; vtom se pootevřely dveře a nad ním se zjevila Lisbeth Salanderová. Kolem těla měla obtočenou pokrývku a tiše stála v pootevřených dveřích. Vypadala, jako by o něčem přemýšlela.

„Stalo se něco?“ zeptal se Mikael.

Lisbeth potřásla hlavou.

„Copak chcete?“

Lisbeth popošla k Mikaelovi, vzala mu knihu a položila ji na noční stolek. To gesto mu ozřejmilo více než výraz jejího obličeje. Rychle si vlezla k němu do postele a zkoumavě na něj pohlédla. Jednu ruku položila na pokrývku na jeho břiše. Když Mikael protestoval, sklonila se a kousla ho do prsní bradavky.

Mikael byl naprosto vyvedený z míry. Po několika vteřinách ji popadl za ramena a odstrčil ji od sebe tak, aby jí viděl do tváře. Vypadala vzrušeně.

„Lisbeth… nevím, jestli je tohle dobrý nápad. Pracujeme spolu.“

„Chci se s tebou vyspat. Nebudu kvůli tomu mít problémy s tebou pracovat, ale budu mít sakra problém, pokud mě odsud vyexpeduješ.“

„Vždyť se sotva známe.“

Lisbeth se najednou zasmála tak krátce, až to zaznělo téměř jako zakašlání.

„Když jsem si tě proklepávala kvůli té zprávě, nezdálo se, že bys někdy dříve míval takovéhle zábrany. Naopak, od ženských ses nikdy moc daleko nedržel. Tak v čem je chyba? Nejsem pro tebe dost sexy?“

Mikael potřásl hlavou a pokusil se vymyslet něco chytrého. Když neodpovídal, Lisbeth z něj stáhla přikrývku a sedla si na něj.

„Nemám žádné kondomy,“ řekl Mikael.

„Na to se vybodni.“

Když se Mikael vzbudil, Lisbeth už byla na nohou. Slyšel, jak v kuchyní rachotí konvicí na kávu. Bylo těsně před sedmou. Spal jen dvě hodiny, takže zůstal ležet a zavřel oči.

Z Lisbeth Salanderové příliš moudrý nebyl. Nikdy nedala ani náznakem najevo sebemenší zájem.

„Dobré ráno,“ pozdravila Lisbeth pootevřenými dveřmi. Opravdu se trošku usmála.

„Ahoj,“ odpověděl Mikael.

„Došlo nám mléko. Zajedu k benzínce. Otevírá v sedm.“

Rychle se obrátila, aby Mikael nestačil odpovědět. Slyšel, jak si Lisbeth nazouvá boty, bere si tašku a helmu a

odchází venkovními dveřmi. Mikael zavřel oči. Pak uslyšel, jak se venkovní dveře znovu otevírají, a o několik vteřin později byla zpět. Tentokrát se nesmála.

„Bude nejlepší, když se půjdeš podívat sám,“ řekla Lisbeth podivným hlasem.

Mikael byl okamžitě na nohou a natáhl si džíny. V noci je někdo navštívil a přinesl nevítaný dárek. Na schůdkách ležela napůl zuhelnatělá mrtvola rozřezané kočky. Zdechlina měla odřezané packy a hlavu, z těla vyhřezla střeva a žaludek; mrtvola byla zřejmě upečená na ohni. Hlava zůstala vcelku a někdo ji položil na sedlo Lisbethina motocyklu. Mikael poznal narezlý kožíšek.

KAPITOLA 22

Čtvrtek 10. července

Snídali v zahradě za naprostého mlčení a bez mléka do kávy. Lisbeth vytáhla malý digitální fotoaparát Canon a příšerné aranžmá vyfotografovala, než Mikael přinesl pytel na odpadky a vše uklidil. Kočku dal do kufru ve vypůjčeném autě, ale nebyl si jist, jak má se zdechlinou naložit. Měl by to ohlásit na policii jako případ týrání zvířete, možná jako vyhrožování, ale nebyl si jist tím, jak by vysvětlil, proč k němu došlo.

Kolem půl deváté kolem přešla přes most Isabella Vangerová. Neviděla je nebo předstírala, že je nevidí.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Mikael Lisbeth.

„Dobře.“ Lisbeth na něj zmateně pohlédla. *Tak fajn. On by chtěl, aby se mě to dotklo.* „Až najdu toho zmrda, co utýral nevinnou kočku jen proto, aby nás varoval, tak na něj vezmu baseballovou pálku.“

„Myslíš, že to bylo varování?“

„Napadá tě jiná možnost? Něco to musí znamenat.“

Mikael přikývl. „Pravda je, že jsme někoho pořádně vystrašili, když udělal něco tak naprosto šíleného. Ale je tu ještě další problém.“

„Já vím. Je to zvířecí oběť ve stylu obětí z roku 1954 a 1960. Ale nepřipadá mi reálné, že se tu plíží vrah, který byl aktivní před padesáti lety, a položí nám na práh umučenou kočičí mrtvolu.“

Mikael souhlasil. Jediné osoby, které v tomto případě přicházejí v úvahu, je Harald a Isabella. Existuje ještě spousta starších příbuzných ze strany Johana Vangera, ale nikdo z nich tady v okolí nebydlí.

Mikael povzdechl.

„Isabella je zlá bestie a zamordovat kočku by jí určitě nedělalo problém, ale pochybuju o tom, že se tady potulovala v padesátých letech a vraždila ženy. Harald Vanger… nevím, vypadá bezmocně, sotva chodí, a těžko si dovedu představit, že se tu v noci plíží, honí se za kočkami a pak provede tohle.“

„Pokud nejsou dva. Jeden mladší a jeden starší.“

Najednou Mikael zaslechl vůz, a když vzhlédl, přes most přejížděla Cecílie Vangerová. *Harald a Cecílie,* pomyslel si. Ale ta myšlenka měla jeden velký háček; otec a dcera se nestýkali a sotva spolu ztratili slovo. Navzdory Martinově ujištění, že si s ní bude moct promluvit, Cecílie Mikaelovi nadále nebrala telefony.

„Musí to být někdo, kdo ví, že se v tom případu hrabeme a že jsme pokročili,“ prohlásila Lisbeth Salanderová, vstala

a šla do chaty. Když opět vyšla, měla na sobě svou koženou soupravu.

„Jedu do Stockholmu. Večer budu zpátky.“

„Co máš za lubem?“

„Zajedu si pro pár věciček. Pokud je někdo takový magor, že dokáže tímhle způsobem odkráglovat kočku, může to klidně další noc udělat s námi. Nebo zapálit dům, až budeme spát. Chci, abys dnes zajel do Hedestadu a koupil dva hasicí přístroje a dva hlásiče požáru. Jeden z těch přístrojů by měl být halonový.“

Bez jakýchkoli zdvořilostních frází si nasadila helmu, nakopla motorku a zmizela za mostem.

Mikael zdechlinu hodil do popelnice u benzínky, pak jel do Hedestadu a nakoupil hasicí přístroje i hlásiče požáru. Uložil je do kufru a vydal se do nemocnice. Zavolal Dirchu Frodemu a domluvil si s ním schůzku v kavárně, kde mu vypověděl, co se ráno přihodilo. Dirch Frode zbledl.

„Mikaeli, nepočítal jsem s tím, že by tenhle příběh mohl být nebezpečný.“

„Proč ne? Vždyť mým úkolem je odhalit vraha.“

„Ale kdo jen mohl… tohle není moc moudré. Pokud jste vy nebo slečna Salanderová v ohrožení života, musíme s tím skončit. Můžu promluvit s Henrikem.“

„Ne, to v žádném případě. Nechci riskovat, že dostane další infarkt.“

„Neustále se vyptává, jak vám to jde.“

„Pozdravujte ho a povězte, že jsme stále blíž.“

„Co teď budete dělat?“

„Mám několik otázek. K prvnímu incidentu došlo hned po Henrikově infarktu; já tehdy odjel na den do Stockholmu. Někdo byl v mé pracovně. Stalo se to přesně tehdy, když jsem rozluštil ten biblický kód a našel fotografie z Nádražní ulice. Pověděl jsem o tom vám a Henrikovi. Martin o tom také věděl, protože zařídil, abych se dostal do redakce *Hedestadského kurýra.* Kolik dalších lidí o tom ví?“

„No, nevím přesně, s kým vším Martin mluvil. Ale věděli to i Birger a Cecílie. Mluvili spolu o tom vašem honu za fotografiemi. Alexander o tom taky slyšel, ostatně i Gunnar a Helén Nilssonovi. Byli se podívat na Henrika, a tak se přichomýtli k tomu rozhovoru. A Anita Vangerová.“

„Anita? Ta je snad v Londýně.“

„Cecíliina sestra. Když dostal Henrik infarkt, přiletěla společně s Cecílií, ale bydlela v hotelu, a pokud vím, tak tady na ostrově vůbec nebyla. Stejně jako Cecílie se nechtěla setkat s otcem. Ale odletěla zpět po týdnu, když Henrika pustili z intenzivky.“

„Kde bydlí Cecílie? Včera jsem ji viděl, když jela přes most, ale v jejím domě byla tma a byl zavřený na závoru.“

„Podezíráte ji?“

„Ne, jen by mě zajímalo, kde bydlí.“

„Bydlí u svého bratra Birgera. Má to k Henrikovi jen kousek pěšky.“

„Víte, kde je právě teď?“

„Ne. Rozhodně není nahoře u Henrika.“

„Díky,“ řekl Mikael a vstal.

Kolem hedestadské nemocnice kroužila celá rodina Vangerových. Ve vstupní hale se objevil i Birger a zamířil k výtahům. Mikael neměl náladu na další střet a počkal, dokud Birger nezmizí, a poté vyšel z haly. U dveří však narazil na Martina – téměř na stejném místě, na kterém při minulé návštěvě potkal Cecílii. Muži se pozdravili a potřásli si rukou.

„Byl jste se podívat nahoře za Henrikem?“

„Ne, jen jsem měl krátkou schůzku s Dirchem Frodem.“

Martin vypadal unaveně a měl zapadlé oči. Mikael si náhle povšiml, jak během posledního půl roku zestárl. Boj o záchranu vangerovského impéria byl náročný a Henrikova náhlá výzva k návštěvě nebyla právě povzbuzující.

„A jak se daří vám?“ zeptal se Martin Vanger.

Mikael mu okamžitě naznačil, že nemá v úmyslu přerušit svou práci a vrátit se do Stockholmu.

„Díky. Je to každým dnem zajímavější. Až bude Henrikovi lépe, doufám, že budu moct ukojit jeho zvědavost.“

Birger Vanger bydlel v řadovém domku z bílých cihel na druhé straně ulice, pouhých pět minut pěšky od nemocnice. Měl výhled na moře a na přístav s chatami. Když Mikael zazvonil, nikdo neotevíral. Zavolal Cecílii na mobil, ale

žádná odpověď. Zůstal sedět v autě a prsty bubnoval do volantu. Birger patřil ke členům rodiny s čistým štítem; narodil se v roce 1939, takže v době Rebečiny vraždy mu bylo deset let. V době zmizení Harriet mu však bylo dvacet sedm.

Podle Henrika se Birger s Harriet skoro nestýkali. Birger vyrůstal u své rodiny v Uppsale a do Hedestadu se přestěhoval až tehdy, kdy začal pracovat v koncernu, ale po pár letech toho nechal a dal se na politiku. Byl však v Uppsale v době zavraždění Leny Anderssonové.

Mikael z toho nebyl nijak moudrý, ale incident s kočkou v něm vzbudil pocit hrozícího nebezpečí a začal se mu krátit čas.

Starému hedebyskému faráři Ottu Falkovi bylo třicet šest let, když Harriet zmizela. Nyní mu bylo dvaasedmdesát, takže byl mladší než Henrik, ale pokud šlo o intelektuální kondici, byl na tom podstatně hůře. Mikael ho našel v nemocnici Svalan, ve žluté cihlové budově u říčky Hede na druhém konci města. Mikael se v recepci představil a požádal, zda by mohl mluvit s pastorem Falkem. Samozřejmě je mu jasné, že farář trpí Alzheimerovou chorobou; ale rád by věděl, do jaké míry je starý pán schopen komunikovat. Vrchní sestra mu odpověděla, že pastoru Falkovi byla tato diagnóza stanovena před třemi lety a onemocnění mělo agresivní průběh. Falk je komunikativní, ale má špatnou krátkodobou paměť, zřejmě vůbec

nepoznává některé příbuzné a po celou dobu tápe kdesi v mlhách. Mikael byl také varován, že stařec může mít záchvaty úzkosti, pokud by na něj tlačil otázkami, na které nedokáže odpovědět.

Starý farář seděl na lavičce v zahradě spolu s dalšími třemi pacienty a jedním pečovatelem. Mikael strávil pokusy o rozhovor s pastorem Falkem celou hodinu.

Falk tvrdil, že si na Harriet Vangerovou moc dobře pamatuje. Rozzářil se a popsal ji jako okouzlující dívenku. Pastorovi se zjevně podařilo zapomenout, že je dívka už sedmatřicet let nezvěstná; mluvil o ní, jako by se spolu nedávno viděli, a požádal Mikaela, aby ji pozdravoval a vzkázal jí, aby se na něj někdy přišla podívat. Mikael mu to slíbil.

Když Mikael přišel s tím, co se stalo v den Harrietina zmizení, byl pastor zmatený. Na neštěstí na mostě si zjevně nevzpomínal. Až ke konci rozhovoru se zmínil o čemsi, co Mikaela přimělo nastražit uši.

Bylo to tehdy, když Mikael zavedl řeč na Harrietin zájem o náboženství; pastor Falk se najednou zamyslel. Jako by mu přes tvář přeběhl mrak. Stařec seděl, chvíli se pohupoval tam a zpět, pak k Mikaelovi zničehonic vzhlédl a zeptal se, kdo je. Mikael se znovu představil a farář se opět na chvíli zamyslel. Nakonec potřásl hlavou a vypadal podrážděně.

„Byla to jen hledačka. Musí na sebe dávat pozor a vy ji musíte varovat.“

„Před čím bych ji měl varovat?“

Pastor Falk byl najednou vzrušený. Se svraštělým obočím zavrtěl hlavou.

„Musí si přečíst *sola scriptura* a pochopit *sufficientia scripturae.* Jedině tak může udržovat *sola fide*. Josef je rozhodně vyloučil. Nikdy nebyly přijaty do kánonu.

Mikael z toho nepochopil ani zbla, ale vše si pilně zaznamenal. Pak se k němu pastor Falk naklonil a důvěrně mu zašeptal:

„Myslím, že je katolička. Je nadšená magií a ještě nenašla svého Boha. Potřebuje vést.“

Slovo katolík mělo pro pastora Falka evidentně negativní přídech.

„Já myslel, že se zajímá o letniční hnutí?“

„Ale kdepak, žádní letničtí. Hledá zakázanou pravdu. Není to dobrá křesťanka.“

Pak pastor Falk zřejmě zapomněl na Mikaela i téma rozhovoru a dal se do řeči s ostatními pacienty.

Mikael se vrátil na ostrov těsně po druhé hodině odpoledne. Zašel k Cecílii a zaklepal u ní, ale bez úspěchu. Znovu jí zkusil zavolat na mobil, ale nebrala telefon.

Jeden hlásič požáru namontoval do kuchyně a druhý do předsíně. Hasicí přístroje umístil k železným kamnům před dveře do ložnice a k záchodovým dveřím. Poté si připravil oběd, skládající se z kávy a obložených housek, posadil se do zahrady a zapisoval si do iBooku poznámky z rozhovoru

s pastorem Falkem. Dlouho přemýšlel a nakonec pohlédl ke kostelu.

Nová místní fara byla zcela moderní vila několik minut pěšky od kostela. Ve čtyři hodiny Mikael zaklepal u pastorky Margarety Strandhové a vysvětlil jí, že potřebuje poradit v jedné teologické otázce. Margareta Strandhová byla tmavovlasá žena v jeho věku oblečená do džínů a flanelové košile. Byla bosá a měla nalakované prsty u nohou. Už na sebe několikrát narazili v kavárně u Zuzany a mluvili o pastoru Falkovi. Mikaelovi se dostalo vlídného přijetí a Margareta ho pozvala k posezení do zahrady.

Mikael vyprávěl o svém rozhovoru s pastorem Falkem a o tom, že nechápal význam jeho slov. Margareta Strandhová ho vyslechla a poté Mikaela požádala, aby jí vše zopakoval slovo od slova. Na chvíli se zamyslela.

„Tady v Hedeby jsem začala sloužit před třemi lety a s pastorem Falkem jsem se vlastně nikdy nesetkala. Šel do penze o mnoho let dříve, ale pochopila jsem, že hodně přísně lpí na tradicích. Jeho slova znamenají přibližně to, že by se člověk měl držet pouze Písma – *sola scriptura* –, a ten poslední výraz, *sufficientia scripturae,* říká tolik, že Písmo obsahuje vše potřebné ke spáse. *Sola fide* znamená „pouze víra“ nebo „čistá víra“.

„Rozumím.“

„Tohle všechno jsou takříkajíc základní dogmata. Obecně tvoří Církevní platformu a nejsou nijak neobvyklá.

Jednoduše řekl toto: *Čti bibli – ta ti poskytne všechny potřebné znalosti a je zárukou pravé víry.*“

Mikael se cítil trošku rozpačitý.

„Teď se vás musím zeptat – v jaké souvislosti jste o tom mluvili?“

„Ptal jsem se ho na jednoho člověka, se kterým se před mnoha lety znal a o kterém právě píšu.“

„Nějaký náboženský hledač?“

„Něco v tom smyslu.“

„Fajn. Myslím, že chápu souvislost. Pastor Falk řekl ještě dvě věci – že *Josef je rozhodně vylučuje* a že *nikdy nebyly přijaty do kánonu*. Je možné, že jste špatně slyšel a že řekl místo Josef Josephus? Je to vlastně stejné jméno.“

„To nevylučuju,“ odpověděl Mikael. „Nahrál jsem si ten rozhovor, jestli si ho chcete poslechnout.“

„Ne, to myslím nebude nutné. Tyto dvě věty zjevně odkazují na to, k čemu směřoval. Josephus Flavius byl židovský historik a věta, že ‚nikdy nebyly přijaty do kánonu‘ zřejmě znamená, že nikdy nebyly součástí hebrejského kánonu.“

„A to znamená co?“

Margareta se zasmála.

„Pastor Falk tvrdil, že ta osoba byla zapálená pro esoterické prameny, blíže řečeno apokryfy. Slovo *apokryfos* znamená skrytý a apokryfy jsou tedy skryté knihy, které někteří považují za velmi kontroverzní, ale pro jiné jsou

součástí Starého zákona. Je to Tóbijáš, Júdit, Ester, Báruch, Sírachovec, knihy Makabejské a několik dalších.“

„Omlouvám se za svou neznalost. Slyšel jsem o apokryfech, ale nikdy jsem je nečetl. Co je na nich zvláštního?“

„Vlastně na nich vůbec nic zvláštního není, ale vznikly o něco později než Starý zákon. Apokryfy byly proto vyloučeny z hebrejské bible – ne proto, že by židovští učenci zpochybňovali jejich obsah, ale zcela jednoduše proto, že byly napsány po dokončení díla božího zjevení. Na druhé straně jsou však apokryfy součástí starého řeckého překladu bible. Například římskokatolická církev je za kontroverzní nepovažuje.“

„Chápu.“

„Pro protestantskou církev však kontroverzní jsou. Teologové v období reformace vycházeli ze staré hebrejské bible. Martin Luther apokryfy z reformované bible odstranil a Kalvín později prohlásil, že apokryfy rozhodně nesmí být základem náboženského přesvědčení. Některé jejich texty jsou navíc v rozporu či se určitým způsobem rozcházejí s *claritas Scripturae* – jasností Písma.“

„Tedy jinými slovy cenzurované knihy.“

„Přesně tak. Apokryfy například tvrdí, že je možné praktikovat magii, že lež je v určitých případech přípustná a podobné věci, které samozřejmě pobuřují dogmatické vykladače Písma.“

„Tomu rozumím. Takže pokud je někdo zapálený pro víru, není vyloučené, že se na jeho seznamu četby objeví apokryfy, a právě něco takového by pastora Falka pobouřilo.“

„Přesně tak. Seznámení s apokryfy je téměř nevyhnutelné, pokud se hlouběji zajímáte o bibli nebo katolickou víru, a stejně tak je pravděpodobné, že je bude číst někdo, kdo se obecně zajímá o esoteriku.“

„Vy byste náhodou neměla nějaký exemplář apokryfů?“

Margareta se opět zasmála. Milým, přátelským smíchem.

„Samozřejmě že mám. Apokryfy byly vlastně vydány jako výbor státní biblickou komisí v osmdesátých letech.“

Dragan Armanskij se podivil, co se asi děje, když ho Lisbeth Salanderová požádala o soukromý rozhovor. Otevřel dveře a pokynul jí, aby se posadila do křesla pro návštěvy. Lisbeth mu vyložila, jak skončila její práce pro Mikaela Blomkvista – Dirch Frode by měl zaplatit do konce měsíce –, ale že se rozhodla nadále spolupracovat při vyšetřování. Mikael jí nabídl podstatně nižší měsíční plat.

„Mám svou vlastní firmu,“ řekla Lisbeth Salanderová. „Zatím jsem nikdy nevzala žádnou práci, kterou jsem podle naší smlouvy nedostala od tebe. Ale chci vědět, jestli se mezi námi něco nezmění, když budu pracovat na vlastní pěst.“

Dragan Armanskij rozhodil rukama.

„Jsi samostatná podnikatelka, můžeš si vybírat práci, jakou chceš, a dělat za provizi podle své úvahy. Budu jen rád, když si vyděláš vlastní peníze. Ale na druhé straně by nebylo loajální, kdybys nám přebírala zákazníky.“

„To rozhodně nemám v úmyslu. Dokončila jsem svou práci přesně podle smlouvy s Blomkvistem. Ten úkol jsem už splnila. Ale teď jde o to, že na tom případu chci pracovat dál. Klidně bych to dělala zadarmo.“

„Nikdy nic nedělej zadarmo.“

„Ty víš, co myslím. Chci zjistit, co za tím je. To já jsem Mikaela Blomkvista přemluvila, aby požádal Dircha Frodeho o další smlouvu, na základě které bych pracovala jako pomocný detektiv.“

Lisbeth podala smlouvu Armanskému a ten si ji zběžně prohlédl.

„Ale tenhle plat je to samé, jako bys dělala zadarmo. Lisbeth, ty máš talent. Nemáš zapotřebí pracovat za nějakou almužnu. Víš, že bys u mě měla mnohem víc peněz, kdybys nastoupila na plný úvazek.“

„Nechci pracovat na plný úvazek. Ale Dragane, jsem vůči tobě loajální. Choval jsi se ke mně hezky od té doby, co jsem tu nastoupila. Jen chci vědět, jestli ti ta smlouva nevadí a jestli kvůli ní mezi námi nevzniknou nějaké nepříjemnosti.“

„Rozumím.“ Armanskij chvíli přemýšlel. „Je to naprosto v pohodě. Díky, že ses zeptala. Pokud se objeví takovéto situace i v budoucnosti, byl bych rád, kdybys mi o tom

pověděla, pak mezi námi nedojde k žádným nedorozuměním.“

Lisbeth Salanderová seděla několik minut mlčky a zvažovala, jestli má ještě něco dodat. Probodávala Dragana Armanského pohledem a nic neříkala. Pouze přikývla, vstala a bez zbytečných zdvořilostních frází odešla. Když dostala zprávu, kterou chtěla, naprosto ztratila o Armanského zájem. Ten se klidně usmál. Skutečnost, že se ho vůbec zeptala na radu, znamenala v jejím procesu socializace zdolání další příčky.

Armanskij otevřel pořadač se zprávou o zabezpečení jednoho muzea, kde měla být již brzy otevřena výstava francouzských impresionistů. Pak pořadač položil a pohlédl ke dveřím, kterými Salanderová právě vyšla. Vzpomněl si, jak se s Mikaelem Blomkvistem smála a v duchu se ptal, jestli už Lisbeth dospívá nebo jestli ji přitahuje Blomkvist. Najednou také pocítil neklid. Nikdy se nedokázal zbavit pocitu, že Lisbeth Salanderová by byla ideální oběť. A teď jde honit nějakého maniaka kamsi do pustiny.

Po cestě na sever Lisbeth Salanderová automaticky zabočila k äppelvikenské nemocnici navštívit matku. Kromě svatojánské návštěvy ji neviděla od Vánoc a měla špatné svědomí, že si na ni udělá čas tak zřídkakdy. Další návštěva v průběhu několika týdnů znamenala rekord.

Matka seděla v obývacím pokoji. Lisbeth s ní hodinku pobyla a zašly si na procházku ke kachnímu jezírku mimo

areál nemocnice. Matka byla jako obvykle trochu mimo realitu, ale zdálo se, že ji návštěva potěšila.

Když se s ní Lisbeth loučila, matka nechtěla pustit její ruku. Lisbeth slíbila, že se brzy zase zastaví, ale máma se za ní neklidně a nešťastně dívala.

Jako by měla předtuchu nějaké blížící se katastrofy.

Mikael strávil dvě hodiny v zahradě za chatou listováním v apokryfech, ale nezjistil nic jiného než fakt, že je to mrhání časem.

Něco ho však napadlo. Položil si otázku, jak pobožná Harriet Vangerová vlastně byla. Zájem o studium bible se u ní objevil v posledním roce před jejím zmizením. Spojila několik biblických citátů se sérií vražd, a nečetla důkladně jen bibli, ale také apokryfy, a zajímala se o katolicismus.

Vlastně se věnovala stejnému pátrání jako Mikael a Lisbeth Salanderová o sedmatřicet let později – nevzbudil její zájem spíše hon na vraha než samotné náboženství? Pastor Falk naznačoval, že Harriet byla (v jeho očích) spíše hledačkou než dobrou křesťankou.

Mikaelovo přemýšlení přerušil Eričin telefonát.

„Chtěla jsem ti jen říct, že příští týden jedeme s Gregerem na dovolenou. Měsíc budu pryč.“

„Kam vyrážíte?“

„Do New Yorku. Greger tam má výstavu a pak chceme jet do Karibiku. Jeden Gregerův známý nám půjčil dům v Antigui a zůstaneme tam čtrnáct dní.“

„To zní báječně. Užij si to. A pozdravuj Gregera.“

„Už tři roky jsem neměla opravdovou dovolenou. Nové číslo máme hotové a i další je skoro úplné. Moc bych si přála, abys ho zredigoval, ale Christer slíbil, že to udělá.“

„Může mi zavolat, pokud bude potřebovat s něčím pomoct. Jak je to s Jannem Dahlmanem?“

Erika chvíli váhala.

„Příští týden jede taky na dovolenou. Zaměstnala jsem Harryho jako příležitostnou redakční sekretářku. S Christerem se postarají o krám.“

„Fajn.“

„Nevěřím Dahlmanovi. Ale dává si pozor. Budu zpátky sedmého srpna.“

Kolem sedmé hodiny se Mikael pětkrát pokoušel zavolat Cecílii Vangerové. Poslal jí textovou zprávu, aby mu zavolala, ale neodpověděla.

Mikael rozhodně sklapl apokryfy, převlékl se do teplákové soupravy, zamkl dveře a vyrazil na svou každodenní trasu.

Běžel po úzké cestě podél pobřeží a pak zahnul do lesa. Zdolával houštiny a vývraty tak rychle, jak jen dovedl. K pevnosti doběhl naprosto vyčerpaný a krev mu divoce pulzovala v žilách. Zastavil se u starých krytých zákopů a několik minut si protahoval svaly.

Najednou zaslechl ostré třesknutí a zároveň se od betonové zdi několik centimetrů od jeho hlavy odrazila

kulka. Poté ucítil bolest ve vlasech, kde mu odražená střepina rozsekla kůži.

Mikaelovi to připadalo téměř jako věčnost, když zůstal ochromeně stát a nebyl schopen si uvědomit, co se vlastně stalo. Poté sebou prudce mrštil do střeleckého zákopu a bolestivě se přitom uhodil do ramene. Další střela přišla ve stejném okamžiku, kdy se vrhl na zem. Kulka trefila betonový podstavec, u něhož před okamžikem stál.

Mikael se postavil na nohy a rozhlédl se kolem. Nacházel se přibližně ve středu bunkru. Napravo a nalevo vedly úzké, asi metr hluboké zarostlé chodby vedoucí ke krytým zákopům, roztroušeným kolem asi dvousetmetrové linie. Mikael se sklonil a skrčený běžel labyrintem směrem na jih.

Najednou jako by uslyšel nenapodobitelný hlas kapitána Adolfsona na zimním cvičení elitní jednotky v Kiruně. *Sakra, Blomkviste, skloňte tu palici, jestli nechcete, aby vám někdo ustřelil prdel.* Ještě po dvaceti letech si na speciální lekce pod vedením kapitána Adolfssona pamatoval.

Asi po šedesáti metrech se s bušícím srdcem zastavil a lapal po dechu. Kromě svého funění neslyšel žádné jiné zvuky. *Lidské oko zaregistruje pohyb mnohem rychleji než tvary a postavy. Pokud po někom pátráte, pohybujte se pomalu.* Mikael pomalu pozvedl zrak několik centimetrů nad okraj zákopu. Slunce mu svítilo přímo do očí a znemožňovalo mu rozeznat detaily, ale žádný pohyb nezaznamenal.

Opět sklonil hlavu a pokračoval k dalšímu zákopu. *Kvalita zbraně nepřítele nehraje žádnou roli. Pokud vás nevidí, nemůže vás trefit. Krýt se, krýt se, krýt se. Dbejte na to, abyste nikdy nebyli na mušce.*

Mikael se nacházel asi tři sta metrů od hranice östergårdenského statku. Čtyřicet metrů od něj byla zpola proniknutelná houština keřů. Ale pokud se chtěl dostat k houštině, musel by se zvednout a pustit se dolů ze srázu, kde by byl úplně nekrytý. Byla to jediná cesta ven. Za zády měl moře.

Mikael se posadil na bobek a přemýšlel. Najednou si uvědomil bolest ve spánku a všiml si, že silně krvácí a že má tričko prosáklé krví. Kousek kulky nebo odražené střepiny z betonového podstavce mu způsobil hlubokou trhlinu na hlavě. *Tržné rány na hlavě nepřetržitě krvácejí,* pomyslel si, než se opět soustředil na svou situaci. Jedna střela mohla být jen náhodný výstřel. Dvě střely znamenaly, že se ho někdo pokusil zabít. Nevěděl, zda je střelec stále na místě, jestli znovu nenabil zbraň a nečeká, až se objeví.

Mikael se pokoušel uklidnit a racionálně myslet. Měl dvě možnosti; buď čekat, nebo se odtamtud nějak dostat. Pokud střelec nezměnil pozici, nebyla druhá alternativa nejvhodnější. Ale kdyby čekal, útočník by klidně mohl dojít nahoru k pevnosti, objevit ho a na krátkou vzdálenost ho odbouchnout.

On (nebo ona?) nemůže vědět, jestli jsem se dal doleva nebo doprava. Zbraň, možná kulovnice na losy. Zřejmě

s puškohledem. To znamenalo, že střelec má omezené zorné pole, pokud po Mikaelovi pátrá skrze čočku.

Pokud jste v nesnázích – převezměte iniciativu. Je to lepší než čekat. Mikael vyčkával a dvě minuty naslouchal okolním zvukům, poté se zvedl ze zákopu a plížil se dolů ze srázu, jak nejrychleji dovedl.

Třetí střela třeskla ve chvíli, kdy byl na půl cesty k houští, ale kulka ho o velký kus minula. V následujícím okamžiku se vrhl rovně skrze oponu z keřů a koulel se mořem pálivých kopřiv. Po padesáti metrech se zastavil a naslouchal. Najednou uslyšel, jak kdesi mezi ním a pevností zapraskala větev. Opatrně sklouzl zpět na břicho.

Plazení po čtyřech byl další z oblíbených výrazů kapitána Adolfssona. Mikael urazil posledních sto padesát metrů plazením při zemi skrytý v nízké vegetaci. Pohyboval se nehlučně a důkladně si dával pozor na větve a roští. Dvakrát zaslechl z houštiny náhlé zapraskání. První se ozvalo z bezprostřední blízkosti, možná z takových dvaceti metrů napravo od místa, kde se nacházel. Mikael ztuhl a zůstal bez hnutí ležet. Po chvíli zvedl opatrně hlavu a pátral kolem, ale nikoho nezahlédl. Tiše ležel s nervy napnutými k prasknutí, připravený na útěk nebo možná na zoufalý protiútok, pokud by *nepřítel* vyrazil přímo na něj. Další zapraskání se ozvalo z podstatně větší vzdálenosti. Pak nastalo ticho.

On ví, že tu jsem. Někam se schoval a čeká, až se začnu hýbat, nebo se stáhl zpátky?

Mikael pokračoval v plazení nízkou vegetací, dokud se nedostal k ohradě östergårdenské pastviny.

To byl další kritický okamžik. Po vnější straně ohrady vedla pěšina. Mikael ležel natažený na zemi a pátral kolem. Dokázal rozeznat stavení na lehce se zvedajícím úbočí, nacházející se asi čtyři sta metrů před ním, a napravo od domů uviděl několik pasoucích se krav. Jak to, že ty střely nikdo neslyšel a nepřišel zjistit, co se děje? Léto. Není jisté, jestli právě teď v domě někdo je.

O tom, že by se pustil po pastvině, nemohlo být ani řeči – to by byl naprosto nekrytý –, ale rovná pěšina podél ohrady byla zase místem, kam by se postavil on sám, aby měl volné zorné pole. Mikael se opatrně stáhl zpět do houští a propracovával se jím dál, dokud nepřešlo v řídký borový lesík.

Mikael se vydal oklikou kolem östergårdenských polností a Jižní hory ke své chatě. Na vrcholku Jižní hory se zastavil a pozoroval Hedeby. Ve starých rybářských boudách byli letní hosté; několik žen sedělo v plavkách na molu a povídalo si. Cítil vůni venkovních grilů. V přístavu loděk se ve vodě cachtaly děti.

Pohlédl na náramkové hodinky. Těsně po osmé. Od střelby uběhlo padesát minut. Viděl Gunnara Nilssona, jak na svém pozemku oblečený pouze v šortkách zalévá trávník. *Jak dlouho už tam jsi?* Dům Henrika Vangera byl prázdný s výjimkou hospodyně Anny Nygrenové. Haraldova vila

působila jako vždy opuštěně. Najednou uviděl Isabellu, jak sedí ve své zahradě a s někým hovoří. Po vteřině si Mikael uvědomil, že je to churavá Gerda Vangerová, narozená v roce 1922 a bydlící se svým synem Alexandrem v jednom z domků naproti Henrikovu domu. Nikdy se s ní nesetkal, ale několikrát ji zahlédl na zahradě. Cecíliin dům vypadal prázdný, ale Mikael najednou uviděl, že se u ní v kuchyni rozsvítilo světlo. *Je doma. Byl ten střelec žena?* Ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že Cecílie umí zacházet s puškou. O něco dále bylo vidět vůz Martina Vangera, zaparkovaný na dvorku před vilou. *Jak dlouho už jsi doma?*

Nebo to byl někdo jiný, na koho dosud ani nepomyslel? Frode? Alexander? Možností bylo příliš mnoho.

Mikael sešplhal z Jižní hory a zamířil po cestě do vesnice rovnou domů, aniž potkal živou duši. První, co si uvědomil, byl fakt, že dveře chaty jsou pootevřené. Téměř instinktivně si sedl na bobek. Poté ucítil vůni kávy a kuchyňským oknem zahlédl Lisbeth Salanderovou.

Lisbeth zaslechla Mikaela v předsíni a obrátila se k němu. Okamžitě ztuhla. Jeho obličej se zasychající rozmazanou krví vypadal příšerně. Levou stranu bílého trička měl prosáklou krví. K hlavě si tiskl kousek látky.

„Je to malá ranka, strašně krvácí, ale nic to není,“ ubezpečil ji Mikael, než Lisbeth stačila cokoli říct.

Obrátila se a vyndala ze spižírny lékárničku obsahující pouze dvě balení polštářkové náplasti, repelent a malou

cívku chirurgické náplasti. Mikael svlékl svršky a hodil je na podlahu, pak odešel do koupelny a prohlédl se v zrcátku.

Rána na spánku měla průměr asi tři centimetry a byla tak rozšklebená, že bylo vidět kus obnaženého masa. Stále krvácela a potřebovala sešít, ale zřejmě by se zahojila, kdybych ji zalepil, pomyslel si Mikael. Navlhčil ručník a otřel si obličej.

S ručníkem přitištěným na ráně se postavil pod sprchu a zavřel oči. Poté uhodil pěstmi do kachlíků tak prudce, až si odřel klouby. *Fuck you,* pomyslel si. *Já tě dostanu.*

Když se Lisbeth dotkla jeho paže, trhl sebou, jako by dostal elektrickou ránu a zíral na ni se záští v očích, až nedobrovolně o krok ucouvla. Podala mu mýdlo a beze slova se vrátila zpět do kuchyně.

Mikael se osprchoval a přelepil ránu třemi kusy chirurgické náplasti. Šel do ložnice, oblékl si modré džíny a nové tričko a vzal si s sebou pořadač s vytištěnými fotografiemi. Měl takový vztek, že se téměř třásl.

„Zůstaň tady," zařval na Lisbeth Salanderovou.

Mikael přešel přes most k Cecílii Vangerové a držel ruku na zvonku. Trvalo minutu a půl, než otevřela.

„Nechci s tebou nic mít," řekla Cecílie. Poté uviděla jeho tvář, po níž opět začala stékat krev prosakující skrze náplast. „Co jsi dělal?"

„Pusť mě dovnitř. Musíme si promluvit."

Cecílie váhala.

„O něčem s tebou musím mluvit; a můžeme to probrat buď tady na schodech, nebo v kuchyni.“

Mikael měl tak zarputilý hlas, že Cecílie ustoupila o krok stranou a pustila ho dál. Mikael zamířil ke kuchyňskému stolu.

„Co jsi dělal?“ zeptala se znovu.

„Tak ty tvrdíš, že moje hledání pravdy o Harriet je jen zbytečná terapie prací. To je možné, ale před hodinou se mi někdo pokusil rozstřelit lebku a v noci mi někdo položil na schůdky do předsíně rozkuchanou kočku.“

Cecílie Vangerová otevřela ústa, ale Mikael ji přerušil.

„Cecílie, zvysoka kašlu na to, co ti přelétlo přes nos, co se ti honí hlavou a proč mě najednou nemůžeš ani vidět. Nikdy už se k tobě nepřiblížím a nemusíš se bát, že tě budu obtěžovat nebo pronásledovat. Právě teď si přeju, abych o tobě ani nikom jiném z rodiny Vangerových nikdy ani nezaslechl. Ale chci odpovědi na své otázky. Čím rychleji je zodpovíš, tím dříve se mě zbavíš.“

„Co chceš vědět?“

„Za prvé: kde jsi byla před hodinou?“

Cecílii zbrunátněl obličej.

„Před hodinou jsem byla v Hedestadu. Před půl hodinou jsem se vrátila.“

„Může ti někdo dosvědčit, kde jsi byla?“

„Pokud vím, tak ne. Nemusím se ti z ničeho zodpovídat.“

„Za druhé: Proč jsi otevřela okno v Harrietině pokoji toho dne, kdy zmizela?“

„Cože?“

„Slyšela jsi, na co jsem se ptal. Po celá léta se Henrik pokoušel přijít na to, kdo otevřel v Harrietině pokoji okno přesně během oněch kritických minut, kdy se ztratila. Všichni to popřeli. Někdo lže.“

„A proč si do prdele myslíš, že jsem to byla já?“

„Kvůli téhle fotce,“ řekl Mikael a hodil na stůl rozmazanou fotografii.

Cecílie Vangerová přišla ke stolu a prohlížela si snímek. Mikaelovi se zdálo, že z ní čiší ohromení a strach. Cecílie k němu vzhlédla. Mikael cítil, jak mu najednou po tváři stekl čůrek krve a ukápl mu na tričko.

„Toho dne tam bylo šedesát lidí,“ řekl Mikael. „Dvacet osm z nich byly ženy. Pět nebo šest přítomných žen mělo blond vlasy po ramena. Jen jediná z nich měla na sobě světlé šaty.“

Cecílie intenzivně zírala na obrázek.

„A ty si myslíš, že jsem to byla já?“

„Pokud to nejsi ty, tak bych velice rád věděl, kdo to podle tebe je. Tenhle snímek předtím nikdo neviděl. Mám ho už několik týdnů a pokoušel jsem se s tebou promluvit. Pravděpodobně jsem idiot, ale nechci ho ukázat Henrikovi nebo komukoli jinému, protože mám hrůzu z toho, že bych z tebe udělal podezřelou nebo ti nějak ublížil. Ale chci odpověď.“

„Máš ji mít.“ Cecílie zvedla obrázek a podala mu ho. „Toho dne jsem u Harriet v pokoji nebyla. Teď chci, abys šel. S jejím zmizením jsem neměla naprosto nic společného.“

Cecílie zamířila k vchodovým dveřím.

„Svou odpověď jsi dostal. Prosím odejdi odsud. Myslím, že by se ti na to zranění měl podívat doktor.“

Lisbeth Salanderová odvezla Mikaela do nemocnice. K uzavření rány stačily dva stehy a pořádná náplast. Na vyrážku z kopřiv na hrdle a na rukou dostal kortizonovou mast.

Po opuštění nemocnice Mikael dlouho seděl a přemýšlel, jestli by neměl jít na policii. Najednou před sebou uviděl článek *Střelecké drama novináře odsouzeného za pomluvu.* Potřásl hlavou. „Jeď domů,“ řekl Lisbeth.

Když se vrátili na ostrov Hedeby, byla už tma, což se Lisbeth výborně hodilo. Vzala svou sportovní tašku a položila ji na kuchyňský stůl.

„Vypůjčila jsem si nějaké vybavení z Milton Security a teď je načase ho použít. Zatím můžeš postavit na kafe.“

Lisbeth umístila kolem domu čtyři detektory pohybu na baterie a vysvětlila, že pokud se někdo přiblíží na vzdálenost menší než sedm metrů, rádiový signál spustí malý pípací alarm, který nainstalovala k Mikaelovi do ložnice. Zároveň umístila na stromy u zadní i přední části chaty dvě videokamery citlivé na světlo, které budou vysílat signály do

notebooku, ležícího ve skříni v předsíňce. Kamery zamaskovala tmavou látkou, takže bylo vidět pouze objektiv.

Třetí kameru dala do ptačí budky přede dveřmi. Pokud by se někomu podařilo vyhnout se IR detektorům a dostal by se do domu, spustila by se siréna o hlasitosti 115 decibelů. Lisbeth mu předvedla, jak se detektory vypínají klíčem k rozvodné krabici, kterou dala do skříně. Také si vypůjčila noční dalekohled a umístila ho do pracovny na stůl.

„Ty nenecháváš nic náhodě, co," řekl Mikael a nalil jí kávu.

„Ještě jedna věc. Dokud tohle nevyřešíme, na pobíhání po ostrově zapomeň."

„Můžu tě ujistit, že zájem o pohyb mě naprosto přešel."

„Není to žádná hanba. Napřed se zdálo, že jde o nějakou historickou záhadu, ale včera ležela na schodech mrtvá kočka a večer se ti bůhvíkdo pokoušel ustřelit hlavu. Někdo po nás jde."

Dali si pozdní večeři se studeným nářezem a bramborovým salátem. Mikael najednou pocítil smrtelnou únavu a pořádně ho rozbolela hlava. Nebyl schopen ani mluvit a šel si hned lehnout.

Lisbeth Salanderová vstala a pročítala vyšetřovací materiál do dvou hodin do rána. Z jejího úkolu v Hedeby se vyklubalo cosi nebezpečného a složitého.

KAPITOLA 23

Pátek 11. července

V šest hodin vzbudilo Mikaela slunce svítící mu nezataženými záclonami přímo do tváře. Cítil neurčitý tlak v hlavě, a když si sáhl na náplast, bolelo to. Lisbeth Salanderová ležela na břiše a paži měla položenou přes něj. Mikael pohlédl na draka na jejích zádech, táhnoucího se od pravé lopatky až k zadku.

Počítal Lisbethina tetování. Kromě draka na zádech a vosy na krku měla kruh kolem kotníku, další kolem bicepsu na levé ruce, jakýsi čínský znak na stehně a růži na lýtku. S výjimkou draka byla tetování malá a nenápadná.

Mikael opatrně vylezl z postele a zatáhl záclony. Zašel si na záchod, poté opatrně zamířil zpět k posteli a pokusil se do ní vlézt, aniž by Lisbeth vzbudil.

O pár hodin později seděli na zahradě a snídali. Lisbeth Salanderová na Mikaela pohlédla.

„Musíme vyřešit tu záhadu. Jak to uděláme?“

„Začneme sumarizací faktů, které máme k dispozici. Pokusíme se najít další.“

„Jedním z těch faktů je, že někdo z lidí kolem nás po tobě jde.“

„Otázkou je proč? Je to proto, že chceme rozluštit tajemství týkající se Harriet, nebo proto, že jsme přišli na neznámého sériového vraha?“

„Musí to spolu souviset.“

Mikael přikývl.

„Pokud se Harriet podařilo odhalit sériového vraha, musel to být někdo z jejího blízkého okolí. Když se podívám na příslušníky rodiny v šedesátých letech, jsou tam minimálně dva tucty vhodných kandidátů. Dnes už zřejmě není naživu nikdo z nich kromě Haralda Vangera, a já si vůbec neumím představit, že by skoro v pětadevadesáti běhal po lese s puškou. Kulovnici na losy by sotva uzvedl. Ty osoby jsou buď moc staré, aby dnes mohly být nebezpečné, nebo příliš mladé, aby mohly spáchat ty vraždy v padesátých letech. Tak jsme zase tam, kde jsme byli.“

„Pokud se nejedná o dvě osoby, které pracují společně. O jednu starší a jednu mladší.“

„Harald a Cecílie. Tomu nevěřím. Myslím, že Cecílie mluvila pravdu, když tvrdila, že to v tom okně nebyla ona.“

„Ale kdo to potom byl?“

Zapnuli Mikaelův iBook a další hodinu věnovali tomu, že znovu pečlivě procházeli všechny osoby na snímcích z neštěstí na mostě.

„Nenapadá mě nic jiného než to, že dole u vody byla celá vesnice a sledovala to pozdvižení. Bylo září. Většina

lidí má na sobě sako nebo bundu. Je tam jen jedna osoba s dlouhými blond vlasy ve světlých šatech.“

„Cecílii Vangerovou je vidět na příliš velké spoustě záběrů. Vypadá to, jako by pobíhala sem a tam mezi domy a diváky u mostu. Tady mluví s Isabellou. Tady stojí společně s farářem Falkem. Tady je s Gregerem Vangerem, svým prostředním bratrem.“

„Počkej,“ řekl najednou Mikael. „Co to má Greger v ruce?“

„Něco hranatého. Vypadá to jako krabice.“

„Vždyť je to Hasselblad. Takže i on měl foťák.“

Znovu si otevírali snímky. Greger se vyskytoval na více fotografiích, ale často byl v pozadí. Na jednom snímku bylo zřetelně vidět, že drží v ruce nějaký čtyřhranný předmět.

„Myslím, že máš pravdu. Je to fotoaparát.“

„Což znamená, že musíme vyrazit na další hon za fotkami.“

„Fajn, tak tohle zatím necháme,“ řekla Lisbeth Salanderová. „Ráda bych ti řekla jednu hypotézu.“

„Prosím.“

„Řekněme, že někdo z mladší generace ví o tom, že někdo z té starší byl sériový vrah, ale nechce, aby se na to přišlo. Čest rodiny a tak podobně. To by znamenalo, že do případu jsou zapletené dvě osoby, které spolu nespolupracují. Vrah už může být dávno mrtvý a ten náš trapič chce jen to, abychom to vzdali a jeli domů.“

„Myslel jsem na to,“ odpověděl Mikael. „Ale proč by nám v takovém případě dával na schody rozřezanou kočku? To je přímý odkaz na ty vraždy.“

Mikael poklepal na Harrietinu bibli. „Zase odkaz na ten zákon o zápalné oběti.“

Lisbeth Salanderová se opřela, vzhlédla nahoru ke kostelu a přitom zamyšleně citovala bibli. Vypadalo to, jako by mluvila sama k sobě.

Dobytče pak porazí před Hospodinem a Áronovci, kněží, přinesou krev v oběť; krví pokropí dokola oltář, který je u vchodu do stanu setkávání. Stáhne kůži ze zápalné oběti a rozseká oběť na díly.

Lisbeth zmlkla a najednou si uvědomila, že ji Mikael napjatě sleduje. Otevřel úvod Levitica.

„Znáš taky verš dvanáct?“

Lisbeth mlčela.

„Rozseká…“ začal Mikael a pokynul jí.

Rozseká oběť na díly i s hlavou a s tukem a kněz to narovná na dříví, které je na ohni na oltáři. Hlas měla naprosto ledový.

„A další verš?“ Lisbeth náhle vstala.

„Lisbeth, ty máš fotografickou paměť,“ vyrazil ze sebe překvapeně Mikael. „Proto máš stránku z vyšetřování za deset vteřin přečtenou.“

Její reakce se téměř rovnala výbuchu. Lisbethin pohled se do Mikaela zabodl s takovou zuřivostí, až se zarazil. Poté se jí oči naplnily zoufalstvím, zničehonic se otočila a běžela k plotu.

„Lisbeth," volal za ní zaraženě Mikael.

Lisbeth zmizela nahoře na cestě.

Mikael odnesl do domu Lisbethin počítač, zapnul alarm, zamkl vchodové dveře a pak se vydal dívku hledat. Našel ji asi po dvaceti minutách na molu u přístavu loděk, jak sedí, ráchá si nohy ve vodě a kouří cigaretu. Slyšela ho přicházet a Mikael viděl, že jí trošku ztuhla ramena. Zastavil se dva metry od ní.

„Nevím, co jsem udělal špatně, ale neměl jsem v úmyslu tě rozčílit."

Lisbeth neodpověděla.

Mikael došel k ní, posadil se na molo a opatrně jí položil ruku na rameno.

„Lisbeth, prosím, mluv se mnou."

Lisbeth otočila hlavu a pohlédla na něj.

„Není o čem mluvit," řekla. „Jednoduše jsem cvok."

„Byl bych šťastný, kdybych si pamatoval polovinu toho, co ty."

Lisbeth zahodila špačka do vody.

Mikael dlouho seděl mlčky. *Co mám dělat? Jsi přece normální holka. Přece vůbec nevadí, že jsi malinko jiná. Jak vlastně vidíš sama sebe?*

„Od prvního okamžiku, co jsem tě uviděl, mi bylo jasné, že jsi jiná než ostatní,“ řekl Mikael. „Ale víš co? Po hodně dlouhé době se mi stalo, že jsem měl někoho od první chvíle tak spontánně rád.“

Z chaty na druhé straně přístavu vyběhlo několik dětí a naskákalo do vody. Eugen Norman, malíř, s nímž Mikael dosud neprohodil ani slovo, seděl na židli před svým domem, popotahoval z dýmky a pozoroval Mikaela a Lisbeth.

„Byl bych moc rád tvůj kamarád, pokud o to stojíš,“ řekl Mikael. „Ale musíš se rozhodnout sama. Já jdu zpátky do chaty a postavím na kafe. Přijď domů, až budeš mít chuť.“

Mikael vstal a nechal ji v klidu. Nebyl ještě ani v polovině cesty, když za sebou zaslechl její kroky. Vrátili se společně, aniž mezi nimi padlo jediné slovo.

Lisbeth ho zadržela právě ve chvíli, kdy došli k chatě.

„Přemýšlela jsem o jedné věci… Mluvili jsme o tom, že všechno je odkaz na bibli. On samozřejmě rozřezal kočku, ale předpokládám, že chytit býka je o hodně těžší. Ale drží se základního příběhu. Ráda bych věděla…“

Lisbeth vzhlédla ke kostelu.

…krví pokropí dokola oltář, který je u vchodu do stanu setkávání…

Přešli přes most ke kostelu a rozhlédli se kolem. Mikael vzal za dveře do kostela; byly zavřené. Chvíli se procházeli a náhodně četli nápisy na náhrobních kamenech, až došli ke kapli stojící trochu níže u vody. Najednou Mikael vykulil oči. Nebyla to kaple, ale hrobka. Nad dveřmi bylo vytesané dosud čitelné jméno Vanger a latinská strofa, které Mikael nerozuměl.

„Odpočívejte navěky," řekla Lisbeth Salanderová.

Mikael na ni pohlédl. Lisbeth pokrčila rameny.

„Někde jsem to četla," prohlásila.

Mikael se najednou rozesmál na celé kolo. Lisbeth ztuhla a zprvu vypadala rozzlobeně, ale uvědomila si, že se Mikael nesměje jí, ale celé té podivné situaci, a uklidnila se.

Mikael zkusil dveře. Byly zamčené. Chvíli přemýšlel a řekl Lisbeth, aby se posadila a počkala na něj. Zašel naproti přes most k Anně Nygrenové a zaklepal na dveře. Vysvětlil hospodyni, že se potřebuje podrobněji seznámit s hrobkou rodiny Vangerových a zeptal se, jestli má Henrik klíče. Anna se zatvářila pochybovačně, ale vzdala to, když jí Mikael připomněl, že pracuje přímo pro Henrika. Anna šla pro klíče do Henrikova psacího stolu.

Ihned poté, co Mikael a Lisbeth otevřeli bránu do hrobky, věděli, že měli pravdu. Ve vzduchu bylo cítit puch spáleniny a zuhelnatělých zbytků. Ale tyran žádný oheň nerozdělal. V rohu našli horkovzdušnou pistoli toho druhu, který lyžaři používají na voskování lyží. Lisbeth vyndala

z kapsy džínové sukně digitální fotoaparát a pořídila několik snímků. Horkovzdušnou pistoli vzala s sebou.

„To bude důkazní materiál. Možná na ní nechal otisky prstů,“ prohlásila.

„Jasně, poprosíme všechny členy rodiny Vangerových o otisky prstů,“ řekl sarkasticky Mikael. „Bude docela legrace, až o ně požádáš Isabellu.“

„Jsou i jiné způsoby,“ řekla Lisbeth.

Na podlaze byla spousta krve a ležely tam i štípačky, kterými byla zřejmě kočce oddělena hlava.

Mikael se rozhlédl kolem. Hlavní vyvýšený hrob patřil Alexanderovi Vangeersadovi a čtyři hroby v zemi obývali nejstarší členové rodiny. Poté rodina Vangerových zjevně přešla ke kremacím. Třicet okének ve zdi neslo jména členů rodu. Mikael procházel v duchu rodinnou kronikou a ptal se, kam byli pohřbeni ti členové rodiny, na které se nedostalo místa v hrobce – zřejmě nebyli považováni za dostatečně významné.

„Tak už to víme,“ řekl Mikael, když přecházeli přes most. „Honíme naprostého šílence.“

„Jak to myslíš?“

Mikael se zarazil uprostřed mostu a opřel se o zábradlí.

„Pokud by to byl jen obyčejný pošuk, který nás chce vyděsit, tak by si vzal kočku do garáže nebo do lesa. On šel do rodinné hrobky. Bylo to nutkavé. Jen si představ, jak tím riskoval. Je léto, lidi jsou venku a v noci chodí na

procházky. Cesta přes hřbitov je zkratka mezi severním a jižním Hedeby. I kdyby zavřel dveře, ta kočka určitě dělala rámus a muselo tu být cítit spáleninu.“

„On?“

„Nemyslím si, že se tu po nocích plíží Cecílie s horkovzdušnou pistolí.“

Lisbeth pokrčila rameny.

„Nikomu z těch týpků nevěřím, včetně Frodeho a tvého Henrika. Tahle rodina tě klidně napálí, jen když bude mít příležitost. Tak co uděláme teď?“

Chvíli bylo ticho. Pak se Mikael musel zeptat:

„Objevil jsem spoustu tvých tajemství. Kolik lidí o tobě ví, že jsi hackerka?“

„Nikdo.“

„Chceš říct nikdo kromě mě.“

„Kam tím míříš?“

„Jen bych rád věděl, jestli ti to nevadí. Věříš mi?“

Lisbeth ho dlouhou chvíli pozorovala. Nakonec znovu pokrčila rameny.

„S tím už nic nenadělám.“

„Důvěřuj mi,“ trval na svém Mikael.

„Do příště,“ odpověděla Lisbeth.

„Dobře. Pojď, zajdeme za Dirchem Frodem.“

Manželka advokáta Frodeho viděla Lisbeth Salanderovou poprvé; vyvalila oči, ale zároveň se zdvořile usmála a

poslala je do zahrady za domem. Frode zazářil, když spatřil Lisbeth. Vstal a zdvořile ji pozdravil.

„To jsem rád, že vás vidím," řekl Frode. „Měl jsem špatné svědomí, že jsem vám dostatečně nevyjádřil vděčnost za všechnu tu práci navíc, co jste pro nás udělala. Omlouvám se."

Mikael byl překvapený. Dirch Frode byl schopen omluvit se pětadvacetileté potetované dívce s piercingem za něco, za co se vůbec omlouvat nemusel. V Mikaelových očích tak advokát velmi stoupl. Lisbeth Salanderová se dívala před sebe a ignorovala ho.

Frode pohlédl na Mikaela.

„Co jste si to udělal na čele?"

Posadili se. Mikael Frodemu shrnul vývoj událostí za posledních čtyřiadvacet hodin. Když vyprávěl o tom, že na něj kdosi u pevnosti vypálil tři střely, Frode vyskočil. Vypadalo to, že své rozčilení nepředstírá.

„Tohle je naprosté šílenství." Frode se odmlčel a upřel oči na Mikaela. „Je mi líto, ale tohle musí skončit. Nemůžu riskovat váš život. Musím promluvit s Henrikem a tu smlouvu zrušit."

„Posaďte se," řekl Mikael.

„Nerozumím vám…"

„Pokud tomu rozumím já, tak jsme se s Lisbeth dostali tak blízko osobě, která za tím vším stojí, že začíná zmatkovat a panikařit. Máme několik otázek. Za prvé: Kolik

existuje klíčů k rodinné hrobce Vangerových a které osoby je vlastní?“

Frode chvíli přemýšlel.

„Abych pravdu řekl, tak nevím. Ale přístup do hrobky má zřejmě více členů rodiny. Určitě ho má Henrik, a občas si tam chodí posedět Isabella, ale netuším, jestli má vlastní klíč nebo jestli si ho půjčuje od Henrika.“

„Fajn. Stále jste členem představenstva koncernu Vanger. Existuje nějaký podnikový archív? Nějaká knihovna nebo něco podobného, kam ukládáte tiskové zprávy a informace o podniku?“

„Ano, existuje. V hlavní kanceláři v centru Hedestadu.“

„Potřebujeme se tam dostat. Máte tam i staré podnikové časopisy a podobně?“

„Opět vám musím odpovědět, že nemám ani ponětí. Sám jsem v archívu nebyl nejméně třicet let. Ale promluvte si o tom s Bodil Lindgrenovou, ta je zodpovědná za uchování starých materiálů o koncernu.“

„Můžete jí zavolat a postarat se o to, aby Lisbeth mohla archív navštívit už teď odpoledne? Chce si přečíst všechny staré tiskové zprávy o koncernu Vanger. Je mimořádně důležité, aby získala přístup ke všemu, co ji bude zajímat.“

„To můžu klidně zařídit. Ještě něco?“

„Ano, Greger Vanger měl toho dne, kdy došlo k neštěstí na mostě, v ruce fotoaparát Hasselblad. To znamená, že také fotografoval. Kde mohly ty snímky skončit po jeho smrti?“

„Těžko říct, ale nejpřirozenější odhad je ten, že je má vdova nebo syn.“

„Mohl byste…“

„Zavolám Alexanderovi a zeptám se ho.“

„Co mám hledat?“ zeptala se Lisbeth Salanderová, když opustili Frodeho a přecházeli přes most zpět na ostrov.

„Tiskové zprávy a podnikové noviny. Chtěl bych, abys přečetla všechno, co najdeš v návaznosti na data, kdy byly v padesátých a šedesátých letech spáchány ty vraždy. Poznamenej si cokoli, na co nějak zareaguješ nebo co ti bude připadat jen trošičku zajímavé. Myslím, že na tuhle práci budeš vhodnější ty. Jak jsem pochopil, máš lepší paměť než já.“

Lisbeth do něj ze strany bouchla pěstí. O pět minut později se její lehká motorka s prskáním hnala přes most.

Mikael si potřásl rukou s Alexanderem Vangerem. Za Mikaelova pobytu na Hedeby byl Alexander většinou pryč a Mikael se s ním letmo potkal jen jednou. Bylo mu dvacet, když Harriet zmizela.

„Dirch Frode říkal, že se chcete podívat na staré fotky.“

„Váš táta měl Hasselblad.“

„Správně. Ještě ho máme, ale už ho nikdo nepoužívá.“

„Víte, že pracuju pro Henrika a snažím se přijít na to, co se stalo s Harriet.“

„To jsem pochopil. Ale spousta lidí z toho není právě nadšená.“

„To se nedá nic dělat. Samozřejmě mi nic ukazovat nemusíte.“

„Pchá. Co chcete vidět?“

„Váš otec pořídil několik snímků právě toho dne, kdy Harriet zmizela.“

Muži vyšli nahoru na půdu. Po několika minutách se Alexanderovi podařilo najít krabici s velkým množstvím neroztříděných fotografií.

„Klidně si vezměte celou krabici,“ řekl Alexander. „Pokud něco vyfotil, musí to tam být.“

Mikael strávil hodinu tříděním vypůjčených fotografií Alexandera Vangera. Jako ilustrace k rodinné kronice byly v krabici pěkné kousky, mezi nimi spousta záběrů Gregera Vangera ve společnosti švédského nacistického vůdce čtyřicátých let Svena Olofa Lindholma. Mikael je dal stranou.

Našel několik obálek se snímky, které Greger Vanger zjevně vyfotografoval sám a byly na nich různé osoby z rodinných sešlostí, spousta typických prázdninových obrázků z rybaření v horách a z rodinné výpravy do Itálie. Mimo jiné navštívili i šikmou věž v Pise.

Postupně našel čtyři fotografie z neštěstí na mostě. Navzdory svému velmi profesionálnímu přístroji byl Greger špatný fotograf. Snímky byly zaměřené buď na samotnou

cisternu, nebo na diváky v pozadí. Mikael objevil jen jediný záběr, na němž bylo vidět poloprofil Cecílie Vangerové.

Mikael si snímky naskenoval, ale věděl, že nic nového nepřinesou. Znovu krabici zavřel, snědl obložený chleba a přemýšlel. Kolem třetí hodiny se vydal k Anně Nygrenové.

„Zajímalo by mě, jestli má Henrik více fotografických alb než ta, která se týkají jeho pátrání po Harriet."

„Ano, Henrik vždycky rád fotografoval, zřejmě už od mládí. Nahoře v pracovně má spoustu alb."

„Můžete mi je ukázat?"

Anna Nygrenová váhala. Jedna věc bylo půjčit mu klíč od rodinné hrobky – tam každopádně vládl Pánbůh – ale něco úplně jiného bylo pustit Mikaela do Henrikovy pracovny; tam totiž vládl nadřízený Pánaboha. Mikael jí navrhl, aby zavolala Dirchu Frodemu, pokud má pochybnosti. Nakonec proti své vůli souhlasila a pustila Mikaela do pracovny. Asi jeden metr police nejníže u podlahy zabíraly pouze desky s fotografiemi. Mikael se posadil k Henrikovu psacímu stolu a otevřel první album.

Henrik Vanger si schovával všemožné rodinné fotografie. Mnoho zjevně pocházelo z mnohem dávnějších dob. Několik nejstarších snímků mělo dataci ze sedmdesátých let devatenáctého století a hleděli z nich drsní muži a škrobeně vyhlížející ženy. Byly tam snímky Henrikových rodičů a dalších příbuzných. Jeden obrázek zachycoval Henrikova otce, jak slaví svatojánský večer s blízkými přáteli v Sandhamnu roku 1906. Na jiném

snímku ze Sandhamnu seděli u stolu s otevřenými lahvemi Fredrik Vanger a jeho manželka Ulrika spolu s Andersem Zornem a Albertem Engströmem. Našel i mladičkého Henrika v obleku na kole. Na dalších fotografiích byli lidé pohybující se na půdě továrny a v ředitelské kanceláři. Objevil i námořního kapitána Oskara Granatha, který uprostřed zuřící války dopravil Henrika s jeho milovanou Edith Lobachovou do bezpečí v Karlskroně.

Anna mu nahoru přinesla šálek kávy. Mikael poděkoval. Přešel k modernějším časům a listoval fotografiemi zachycujícími Henrika Vangera v dobách jeho slávy, jak slavnostně otevírá továrny nebo si potřásá rukou s Tagem Erlanderem. Na jednom snímku ze šedesátých let byl Henrik a Marcus Wallenberg. Oba kapitalisté na sebe nevraživě zírali a zjevně k sobě žádné vřelé city nechovali.

Mikael listoval dále a najednou se zarazil u záložky, na kterou Henrik tužkou napsal *Rodinná rada 1966*. Na dvou barevných snímcích bylo vidět konverzující pány pokuřující doutník. Mikael poznal Henrika, Haralda, Gregera a mnoho dalších mužských členů klanu, kteří se přiženili do Johanovy rodinné větve. Další dvě fotografie zachycovaly samotnou večeři, při níž čtyřicet mužů a žen sedělo u stolu a zíralo do kamery. Mikael si najednou uvědomil, že snímky byly pořízeny po skončení dramatu na mostě, kdy ještě nikdo nevěděl o Harrietině zmizení. Studoval jejich tváře. Byla to večeře, jíž se měla Harriet zúčastnit. Věděl už někdo

z přítomných pánů, že dívka zmizela? Fotografie mu žádnou odpověď nedaly.

Pak Mikaelovi najednou zaskočila káva. Rozkašlal se a prudce se vztyčil.

Na krátké straně stolu seděla ve svých světlých šatech Cecílie Vangerová a usmívala se do kamery. Vedle ní seděla jiná žena s dlouhými blond vlasy ve stejných světlých šatech. Byly si tak podobné, že by mohly být dvojčata. A najednou zapadl na své místo další dílek skládanky. V Harrietině okně nestála Cecílie – byla to její o dva roky mladší sestra Anita, nyní žijící v Londýně.

Co to říkala Lisbeth? *Cecílii Vangerovou je vidět na příliš velké spoustě záběrů. Vypadá to, jako by pobíhala sem a tam mezi domy a diváky u mostu.* Nic takového. Byly to dvě různé osoby a náhodou se nikdy neobjevily společně na stejném snímku. Na černobílých fotografiích pořízených na dálku vypadaly naprosto identicky. Henrik zřejmě po celou dobu sestry rozlišoval, ale pro Mikaela a Lisbeth si byly tak podobné, že je považovali za jednu a tutéž osobu. A nikdo na tento omyl nepoukázal, protože je nikdy nenapadlo se na něco takového zeptat.

Mikael obrátil list a cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě. Jako by pokojem proletěl ledový závan.

Byly to snímky pořízené dalšího dne, kdy bylo zahájeno pátrání po Harriet. Mladý kriminální inspektor Gustaf Morell dával instrukce hloučku uniformovaných policistů a desítce mužů v holínkách, kteří se právě chystali vyrazit na

pátrací akci. Henrik Vanger měl na sobě pláštěnku sahající ke kolenům a anglický klobouk s krátkou krempou.

Na nejvzdálenějším místě vlevo stál mladý, poněkud zaoblený muž se světlými polodlouhými vlasy. Měl na sobě tmavou bundu s červenými nárameníky. Snímek byl ostrý. Mikael ho okamžitě poznal, ale pro jistotu obrázek odnesl dolů k Anně Nygrenové a zeptal se, jestli ví, kdo to je.

„Samozřejmě, to je Martin. Bylo mu tehdy asi osmnáct."

Lisbeth Salanderová probírala podnikové noviny koncernu Vanger v chronologickém pořádku ročník po ročníku. Začala rokem 1949 a propracovávala se kupředu. Problém spočíval v tom, že novinový archív byl obrovský. Koncern byl v inkriminované době v médiích zmiňován prakticky denně – nikoli pouze ve státních médiích, ale především v místním tisku. Obsahoval ekonomické analýzy, zprávy o odborových hnutích, vyjednávání a ultimátech, slavnostním otevírání a rušení továren, ročních uzávěrkách, výměnách ředitelů, představování nových produktů… hotovou záplavu novinek. Klik. Klik. Klik. Lisbethin mozek se rozběhl na plné obrátky, když se pokoušela získat ze zažloutlých výstřižků nějaké informace.

Asi po hodině dostala nápad. Obrátila se na vedoucí archívu Bodil Lindgrenovou a zeptala se jí, zda existuje nějaký přehled míst, na nichž měl koncern Vanger v padesátých a šedesátých letech továrny nebo podniky.

Bodil Lindgrenová pohlížela na Lisbeth Salanderovou se zjevnou podezíravostí a chladem. Ani v nejmenším ji netěšilo, že nějaký cizí potřeštěnec dostal povolení vecpat se do nejposvátnějšího koncernového archívu a prohlížet si, co se mu zamane. A navíc je to mladá žába, která vypadá jako bláznivá patnáctiletá anarchistka. Ale Dirch Frode jí dal instrukce, které nebylo možno vyložit si nesprávně. Lisbeth Salanderová si smí prohlédnout všechno, nač si jen ukáže. A spěchá to. Bodil našla tištěné výroční zprávy, o které ji Lisbeth žádala; každá zpráva obsahovala mapu zobrazující výspy rodinného koncernu po celém Švédsku.

Lisbeth vrhla pohled na mapu a zaznamenala, že podnik měl spoustu továren, kanceláří a prodejen. Konstatovala také, že na každém místě, kde došlo k vraždě, se nachází jeden či více červených bodů, označujících koncern Vanger.

První návaznost byla z roku 1957. Rachel Lundeová z Landskrony byla nalezena mrtvá den poté, co podnik V&C Bygg získal velkou několikamilionovou zakázku na výstavbu nového místního obchodního centra. V&C znamenalo Vanger & Carlén Bygg a byl součástí koncernu Vanger. Místní noviny udělaly rozhovor s Gottfriedem Vangerem, který přijel podepsat smlouvu.

Lisbeth si vzpomněla na zažloutlý policejní protokol v zemském archívu v Landskroně. Stálo v něm, že Rachel Lundeová, ve volném čase věštkyně, byla zaměstnaná jako uklízečka. Pracovala pro V&C Bygg.

V sedm hodin večer se Mikael mnohokrát pokoušel Lisbeth zavolat, ale konstatoval, že má vypnutý mobil. Nechtěla, aby ji při prohrabávání archívu někdo rušil.

Mikael neklidně přecházel po chatě sem a tam. Našel si Henrikovy poznámky o tom, co dělal Martin při Harrietině zmizení.

Martin Vanger studoval v roce 1966 posledním rokem na gymnáziu v Uppsale. *Uppsala. Lena Anderssonová, sedmnáctiletá gymnazistka. Hlava oddělená od těla.*

Henrik se jednou o něčem zmínil, ale Mikael si dotyčnou pasáž musel opětovně vyhledat ve svých poznámkách. Martin byl uzavřený chlapec. Měli o něj strach. Když se mu utopil táta, rozhodla se Isabella poslat ho do Uppsaly, aby tak změnil prostředí; bydlet měl u Haralda Vangera. *Harald a Martin?* To neznělo moc přesvědčivě.

Při cestě do Hedestadu na Martina Vangera nezbylo místo v autě. Martin při cestě na rodinné setkání zmeškal vlak. Dorazil pozdě odpoledne a v důsledku toho uvízl na břehu na nesprávné straně mostu. Na ostrov se dostal až po šesté hodině večer na člunu; mimo jiné ho přivítal i sám Henrik. Není divu, že se Martinovo jméno nacházelo na konci Henrikova seznamu osob, které mohly mít něco společného s Harrietiným zmizením.

Martin tvrdil, že se onoho dne s Harriet vůbec nesetkal. Lhal. Do Hedestadu přijel mnohem dříve a objevil se na Nádražní ulici tváří v tvář své sestře. Mikael mohl jeho lež

zdokumentovat pomocí téměř čtyřicet let pohřbených snímků.

Harriet Vangerová na příjezd svého bratra reagovala šokem. Odjela do Hedeby a pokusila se promluvit si s Henrikem, ale než k rozhovoru došlo, zmizela. O *čem jsi mu chtěla povědět? O Uppsale? Ale Lena Anderssonová z Uppsaly na tvém seznamu nebyla. Nevěděla jsi o tom.*

V té historce stále něco skřípalo. Harriet zmizela kolem třetí hodiny. Martin se v té době prokazatelně nacházel na druhém břehu. Bylo ho vidět na fotografiích z kopce u kostela. Nemohl tak ublížit Harriet na ostrově. Mikaelovi stále chyběl jeden kousek skládanky. *Nějaký spolupachatel? Anita Vangerová?*

Lisbeth Salanderová v archívu konstatovala, že pozice Gottfrieda Vangera v rámci koncernu během let doznala určité změny. Narodil se v roce 1927. Ve dvaceti letech se seznámil s Isabellou a ta záhy otěhotněla; Martin Vanger se narodil roku 1948, a tak nebylo žádných pochyb o tom, že se mladí vezmou.

Když bylo Gottfriedovi dvaadvacet, Henrik ho dosadil do hlavní kanceláře koncernu Vanger. Gottfried byl zjevně nadaný a možná ho brali jako protekční dítě. V pětadvaceti zaujal místo ve vedení jako zástupce šéfa oddělení pro vývoj podniku. Jeho hvězda stoupala.

Někdy v polovině padesátých let začala jeho kariéra stagnovat. Gottfried se dal na pití. Manželství s Isabellou

bylo před krachem. Děti, Harriet a Martin, to špatně snášely. Henrik zakročil. Gottfriedova kariéra dosáhla zenitu. V roce 1956 byl zřízen post asistenta zástupce šéfa vývoje. Dva zástupní šéfové – jeden z nich pracoval tehdy, když Gottfried chlastal a po dlouhá období se v podniku neukázal.

Ale Gottfried byl nadále jedním z Vangerů, navíc byl okouzlující a uměl mluvit. Zdálo se, že v roce 1957 bylo jeho jedinou pracovní náplní jezdit křížem krážem po celé zemi a slavnostně otevírat továrny, řešit lokální konflikty a šířit image, že se vedení koncernu o všechno skutečně zajímá. *Pošleme jednoho z našich synů, aby vyslechl vaše problémy. Bereme vás vážně.*

Druhou souvislost našla Lisbeth o půl sedmé večer. Gottfried Vanger se účastnil jednání v Karlstadu, kde koncern Vanger koupil místní dřevařský podnik. Den poté byla nalezena zavražděná selka Magda Lovisa Sjöbergová.

Třetí souvislost objevila o pouhých patnáct minut později. Uddevalla 1962. Stejného dne, kdy zmizela Lea Perssonová, publikovaly místní noviny rozhovor s Gottfriedem Vangerem o možnosti vybudování přístavu.

Po třech hodinách Lisbeth Salanderová konstatovala, že Gottfried Vanger se nacházel v místě spáchání vraždy přinejmenším v pěti případech z osmi. Chyběly jí informace o vraždách z let 1949 a 1954. Lisbeth studovala Gottfriedovu fotografii na jednom výstřižku z novin. Krásný štíhlý muž s tmavě plavými vlasy; vypadal téměř jako Clark Gable v *Jihu proti Severu.*

V roce 1949 bylo Gottfriedovi dvacet dva let. K první vraždě došlo na domácí půdě. Hedestad. Rebeka Jacobssonová, úřednice z koncernu Vanger. Kde jste se setkali? Cos jí nasliboval?

Když chtěla Bodil Lindgrenová zavřít a odejít domů, Lisbeth Salanderová na ni zasyčela, že ještě neskončila. Ať jde klidně domů, stačí, když dá Lisbeth klíč, aby mohla zamknout. Šéfku archívu rozzlobilo, že si taková mladá žába dovoluje jí poroučet, a požádala telefonicky o instrukce Dircha Frodeho. Frode okamžitě rozhodl, že Lisbeth může zůstat v archívu třeba celou noc, pokud bude potřebovat. Mohla by paní Lindgrenová být tak laskavá a oznámit vrátnému, aby ji pustil, až bude chtít odejít?

Lisbeth Salanderová se kousla do spodního rtu. Problém byl samozřejmě v tom, že se Gottfried Vanger v roce 1965 utopil, ale k poslední vraždě došlo v roce 1966. Lisbeth se ptala, jestli se nezmýlila, když na seznam připsala sedmnáctiletou gymnazistku Lenu Anderssonovou. Ne. Styl sice úplně stejný nebyl, ale jednalo se o stejnou nápodobu bible. Musí to spolu souviset.

V devět hodin se začalo stmívat. Vzduch byl chladnější a drobně poprchávalo. Mikael seděl u kuchyňského stolu a bubnoval prsty, když přes most přejelo Martinovo Volvo a zmizelo směrem k ostrohu. Situace tak určitým způsobem spěla ke katarzi.

Mikael nevěděl, kam by se měl vydat. Celé tělo mu hořelo touhou klást otázky – a konfrontovat. Samozřejmě

nebylo moudré podezírat Martina Vangera z toho, že je šílený vrah, který zabil svou sestru a nějakou dívku v Uppsale, a navíc se pokusil Mikaela zastřelit. Ale Martin také působil jako magnet. Nevěděl, že Mikael ví, a ten by k němu mohl zajít pod záminkou, že… no, třeba mu vrátit klíče od Gottfriedovy chaty. Mikael za sebou zamkl dveře a pomalu se vydal směrem k ostrohu.

V Haraldově domě byla tma jako pytli. U Henrika se svítilo v pokoji s okny do dvora. Anna si šla lehnout. U Isabelly bylo zhasnuto. Cecílie nebyla doma. V horním patře Alexanderova domu bylo vidět světlo, ale pocházelo ze dvou domů obydlených lidmi, kteří nepatřili k rodině Vangerů. Mikael nespatřil živou duši.

Nerozhodně zastavil před Martinovým domem, vyndal mobil a zmáčkl Lisbethino číslo. Stále žádná odpověď. Vypnul telefon, aby nezvonil.

Ve spodním patře se svítilo. Mikael přešel přes trávník a zastavil se několik metrů od kuchyňského okna, ale nezaznamenal žádný pohyb. Pokračoval v obchůzce kolem domu a nahlédl do každého okna, ale Martina nikde neviděl. Zjistil však, že vchodová dvířka v garážových vratech jsou pootevřená. *Nebuď takový zatracený idiot.* Mikael nemohl odolat pokušení rychle nakouknout dovnitř.

První, co spatřil, byla otevřená krabice s municí do kulovnice na losy, položená na dřevěné lavici. Poté si všiml, že na podlaze pod lavicí stojí dvě plechovky s benzínem. *Příprava na další noční návštěvu, Martine?*

„Pojďte dál, Mikaeli. Viděl jsem vás na cestě.“

Mikaelovi se zastavilo srdce. Pomalu otočil hlavu a spatřil ve tmě u dveří vedoucích do domu Martina Vangera.

„Vy jste se prostě nedokázal držet stranou, co?“

Hlas měl klidný, téměř přátelský.

„Zdravím vás, Martine,“ odpověděl Mikael.

„Pojďte dál,“ zopakoval Martin Vanger. „Tudy.“

Martin udělal krok vpřed, pak ustoupil na stranu a levou rukou udělal vstřícné gesto. Pozvedl pravačku a Mikael zahlédl záblesk matného kovu.

„Mám v ruce Glocka. Nedělejte žádné hlouposti. Na tuhle vzdálenost nemůžu minout.“

Mikael pomalu přistoupil blíže. Když došel k Martinovi, zastavil se a hleděl mu do očí.

„Musel jsem přijít. Mám spoustu otázek.“

„To chápu. Pojďte dovnitř.“

Mikael pomalu vešel do domu. Chodba vedla do haly naproti kuchyni, ale než tam došel, zarazil ho Martin tím, že mu lehce položil ruku na rameno.

„Ne tak daleko. Tudy vpravo. Otevřete boční dvířka.“

Sklep. Když byl Mikael v polovině schodů vedoucích do sklepa, otočil Martin vypínačem a rozsvítil. Napravo se nacházela kotelna. Před sebou Mikael cítil vůni čisticích prostředků. Martin Vanger ho nasměroval doleva, do malého skladu se starým nábytkem a krabicemi. Na nejvzdálenějším místě byly další dveře. Bezpečnostní dveře opatřené sedmibodovým rozvorovým zámkem.

„Tudy,“ řekl Martin a hodil Mikaelovi svazek klíčů. „Otevřete je.“

Mikael odemkl dveře.

„Nalevo je vypínač.“

Mikael otevřel dveře do pekla.

V devět hodin večer si Lisbeth Salanderová koupila v automatu na chodbě před archívem kávu a obloženou housku. Pak pokračovala v listování starými písemnostmi a zaměřila se na to, aby našla nějakou stopu Gottfrieda Vangera v Kalmaru z roku 1954. Nepodařilo se.

Přemýšlela, jestli má zavolat Mikaelovi, ale rozhodla se, že před večeří ještě projde podnikové noviny.

Místnost byla asi 5×10 metrů velká. Mikael předpokládal, že leží pod krátkou severní částí domu.

Martin Vanger si svou soukromou mučírnu zařídil velmi důmyslně. Nalevo byly řetězy, na stropě i v podlaze kovové kruhy, stůl vybavený koženými popruhy, jimiž mohl svou oběť pevně připoutat. Video s veškerým vybavením. Nahrávací studio. Nejdále v místnosti byla ocelová klec, v níž mohl držet své hosty po delší dobu zavřené. Napravo ode dveří postel a televizní koutek. Polička, na níž bylo vidět množství videofilmů.

Ihned po příchodu do místnosti namířil Martin na Mikaela pistoli a přikázal mu, aby si lehl na břicho na podlahu. Mikael to odmítl.

„Fajn," řekl Martin Vanger. „Tak ti rozstřelím čéšku."

Martin zamířil a Mikael raději kapituloval. Neměl jinou volbu.

Doufal, že Martin na deset vteřin poleví ve své bdělosti – věděl, že by jakoukoli rvačku s Martinem Vangerem vyhrál. Jistá příležitost se mu naskytla v chodbě o patro výš, když mu Martin položil ruku na rameno, ale tehdy zaváhal. Poté se k němu Martin už nepřiblížil. Bez čéšky by neměl šanci. Lehl si na podlahu.

Martin se přiblížil zezadu a přikázal Mikaelovi, aby dal ruce za záda. Nasadil mu pouta. Poté Mikaela kopl do rozkroku a zasypal ho ranami.

Následující dění připomínalo noční můru. Martin Vanger pendloval mezi racionalitou a psychickou chorobou. Chvílemi působil navenek klidně. V následujícím okamžiku přecházel po sklepě sem a tam jako zvíře v kleci. Několikrát Mikaela kopl. Mikael nemohl dělat nic jiného než se odvracet a nastavovat úderům měkké části těla. Po několika minutách cítil bolest ze spousty ran.

Během první půlhodiny neřekl Martin ani slovo a nebylo možné s ním komunikovat. Poté se zdálo, že se uklidnil. Vzal řetěz, otočil ho Mikaelovi kolem krku a visacím zámkem ho připoutal ke kruhu v podlaze. Asi na čtvrt hodiny Mikaela opustil. Když se opět vrátil, nesl si s sebou litrovou láhev stolní vody. Posadil se na židli, pil a pozoroval Mikaela.

„Dal byste mi trochu vody?" zeptal se Mikael.

Martin se sklonil a beze všeho mu dal loknout z láhve. Mikael hltavě pil.

„Díky.“

„Pořád stejně zdvořilý, *Kalle Blomkviste*.“

„Proč všechny ty kopance?“ zeptal se Mikael.

„Protože jsi mě moc rozzlobil. Zasluhuješ trest. Pročpak jsi nejel domů? Je tě třeba v *Miléniu.* Myslel jsem to vážně – mohli jsme z něj udělat velký časopis. Mohli jsme spoustu let spolupracovat.“

Mikael udělal bolestnou grimasu a pokusil se zaujmout pohodlnější polohu. Byl bezmocný. Neměl nic jiného než svůj hlas.

„Zřejmě tím chcete říct, že ta šance je už pryč,“ řekl Mikael.

Martin Vanger se zasmál.

„Je mi líto, Mikaeli. Samozřejmě je ti jasné, že tady dole zemřeš.“

Mikael přikývl.

„Jak jste na mě s tím anorektickým strašidlem ksakru přišli?“

„Lhal jste nám o tom, co jste dělal v den Harrietina zmizení. Mám důkaz, že jste byl v Hedestadu na slavnostním průvodu. Někdo vás vyfotografoval, jak tam stojíte a díváte se na Harriet.“

„To proto jsi jel do Norsjö?“

„Ano, abych našel ty snímky. Pořídil je jeden manželský pár, který Hedestadem náhodou projížděl. Jen se tam cestou zastavili.“

Martin Vanger potřásl hlavou.

„To snad do prdele není pravda,“ doložil.

Mikael intenzivně přemýšlel o tom, co by měl říct, aby zabránil své popravě nebo ji alespoň odsunul.

„Kde jsou ty snímky teď?“

„Negativy? Ty jsou v mém trezoru v Obchodní bance tady v Hedestadu… vy nevíte, že jsem si pronajal bankovní trezor?“ Mikael lhal naprosto bez potíží. „Kopie jsou na všech možných místech. V mém a Lisbethině počítači, na obrazovém serveru *Milénia*, na serveru Milton Security, kde Lisbeth pracuje.“

Martin Vanger vyčkával a pokoušel se odhadnout, zda Mikael lže či nikoliv.

„Kolik toho Salanderová ví?“

Mikael zaváhal. Lisbeth Salanderová byla v této chvíli jeho jedinou nadějí na záchranu. Co udělá, když přijde domů a zjistí, že zmizel? Martinovu fotografii má v bundě na kuchyňském stole. Uvědomí si tu souvislost? Ztropí poplach? *Ona není ten typ, který by zavolal policii.* Mikaelovou noční můrou bylo to, že Lisbeth přijde k Martinovi Vangerovi, zazvoní a bude se po něm ptát.

„Odpověz,“ řekl Martin ledovým hlasem.

„Přemýšlím. Lisbeth ví přibližně tolik co já, možná dokonce víc. Hádám, že ví víc než já. Je chytrá. To ona našla souvislost s Lenou Anderssonovou.“

„S Lenou Anderssonovou?“ Martin Vanger byl naprosto vyveden z míry.

„Tou sedmnáctiletou dívkou, kterou jste umučil v Uppsale v únoru 1966. Neříkejte, že jste na to zapomněl.“

Martin vytřeštil oči. Poprvé se zdálo, že je trochu šokovaný. Nevěděl, že někdo tuto souvislost zná – Lena Anderssonová na Harrietině seznamu nebyla.

„Martine,“ řekl Mikael tak pevným hlasem, jak jen dovedl. „Martine, už je po všem. Klidně mě můžete zabít, ale skončil jste. Ví o tom příliš mnoho lidí a tentokrát vám to neprojde.“

Martin Vanger rychle vyskočil na nohy a opět začal přecházet po místnosti sem a tam. Najednou uhodil pěstí do zdi. *Musím mít na paměti, že je to iracionální cvok. Ta kočka. Mohl si ji vzít sem, ale šel s ní do rodinné hrobky. Nechová se racionálně.* Martin Vanger se zastavil.

„Myslím, že lžeš. Víš to jen ty a Salanderová. S nikým jste nemluvili, to už by tady byla policie. Jeden pořádný táborák v domku pro hosty, a důkazy budou fuč.“

„A co když se mýlíte?“

Martin se najednou usmál.

„Pokud se mýlím, pak je to opravdu konec. Ale to si nemyslím. Hraju na to, že mě vodíš za nos. Co ti taky

zbývá?“ Martin se zamyslel. „Jedinou slabinou je ta zakrslá mrcha. Musím ji najít.“

„V poledne odjela do Stockholmu.“

Martin Vanger se rozesmál.

„Aha, tak proč celý večer vysedává v koncernovém archívu?“

Mikaelovi poskočilo srdce. *On to věděl. Celou dobu to věděl.*

„To je pravda. Měla zajet do archívu a pak do Stockholmu,“ odpověděl Mikael tak klidně, jak dovedl. „Nevěděl jsem, že tam zůstala tak dlouho.“

„Tak už dost. Šéfka archívu mi oznámila, že dostala od Dircha Frodeho příkaz, aby tam nechala Salanderovou tak dlouho, jak bude chtít. To znamená, že přijde domů někdy v noci. Hlídač mi zavolá, až odtamtud odejde.“

DÍL 4

HOSTILE TAKEOVER

11. července až 30. prosince

92 PROCENT ŠVÉDSKÝCH ŽEN VYSTAVENÝCH SEXUÁLNÍMU NÁSILÍ SVOU POSLEDNÍ NÁSILNOU ZKUŠENOST NEOHLÁSILO NA POLICII

KAPITOLA 24

Pátek 11. července–sobota 12. července

Martin Vanger se sklonil a prohledal Mikaelovy kapsy. Našel klíč.

„To bylo chytré, nechat vyměnit zámek," komentoval svůj počin. „Postarám se o tu tvou čubku, až přijde domů."

Mikael neodpověděl. Připomněl si, že Martin je zkušený vyjednavač ostřílený z mnoha tvrdých pracovních půtek. Jeho trik dávno prohlédl.

„Proč?"

„Proč co?"

„Proč tohle všechno?" Mikael neurčitě pokynul hlavou do místnosti.

Martin Vanger se sklonil, vzal Mikaela za bradu a zvedl mu ji, takže si hleděli vzájemně do očí.

„Protože je to tak snadné," řekl Martin. „Ženy se neustále ztrácejí. Nikdo se po nich neshání. Přistěhovalkyně. Kurvy z Ruska. Švédskem každý rok procházejí tisíce lidí."

Martin pustil Mikaelovu hlavu a vstal s téměř pyšným výrazem nad tím, že se může pochlubit.

Mikaela jeho slova zasáhla jako rána pěstí.

Panebože. To není žádná historická záhada. Martin Vanger vraždí ženy i teď. A já mu vlezl rovnou do rány, aniž jsem něco tušil…

„Právě teď tu žádného hosta nemám. Ale možná tě potěší vědomí, že když jste s Henrikem v zimě a na jaře vysedávali a žvanili o nesmyslech, měl jsem tu holku. Jmenovala se Irina a byla z Běloruska. Když sis u mě pochutnával na večeři, tak byla zamčená tady v kleci. Byl to příjemný večer, nebo ne?“

Martin Vanger si sedl na stůl a pohupoval nohama. Mikael zavřel oči. Najednou ucítil, jak mu do krku stoupají kyselé žaludeční šťávy, a namáhavě polykal.

„Co jste udělal s jejich těly?“

„Mám nedaleko u mola loď. Odvezu je daleko na moře. Na rozdíl od táty po sobě nenechávám stopy. Ale on byl taky chytrý. Svoje oběti si vybíral po celém Švédsku.“

Kousky skládanky do sebe začaly zapadat.

Gottfried Vanger. Od roku 1949 do roku 1965. Pak v roce 1966 v Uppsale převzal štafetu Martin.

„Vy svého tátu obdivujete.“

„To on mě všechno naučil. Zasvětil mě, když mi bylo čtrnáct.“

„V Uddevalle. Lea Perssonová.“

„Přesně tak. Byl jsem u toho. Jen jsem se díval, ale byl jsem u toho.“

„1964, Sára Wittová v Ronneby.“

„Bylo mi šestnáct. Tehdy jsem měl poprvé ženu. Gottfried mě to naučil. To já jsem ji uškrtil.“

On si dělá legraci. Můj ty bože, co je to za šílenou rodinu.

„Určitě si uvědomujete, že je to šílené, nebo ne?“

Martin Vanger pokrčil rameny.

„Nevěřím, že bys dokázal pochopit ten božský pocit – rozhodovat o životě a smrti jiného člověka.“

„Vám působí potěšení mučit a vraždit ženy, Martine.“

Šéf koncernu se s pohledem upřeným na prázdnou zeď za Mikaelem na chvíli zamyslel. Pak se usmál svým okouzlujícím zářivým úsměvem.

„To si vlastně ani nemyslím. Pokud bych měl provést intelektuální analýzu svého doznání, jsem spíš sériový násilník než sériový vrah. Vlastně jsem sériový únosce. Usmrcení je, abych tak řekl, pouze přirozeným důsledkem – musím svůj čin nějak zakrýt. Chápeš?“

Mikael nevěděl, jak by měl odpovědět, a jen přikývl.

„Takovéto činy přirozeně nejsou společensky přijatelné, ale můj zločin je především revoltou proti společenským konvencím. Smrt přijde až ke konci zdejšího pobytu mých hostů, když mě přestanou bavit. Vždycky mě fascinuje jejich zklamání.“

„Zklamání?“ zeptal se šokovaně Mikael.

„Přesně tak. *Zklamání.* Věří, že pokud mi budou po vůli, tak přežijí. Přizpůsobí se mým pravidlům. Začnou mi důvěřovat a vytvoří si ke mně kamarádský vztah, a až do

posledního okamžiku jsou přesvědčeny o tom, že to kamarádství něco znamená. Zklamání se dostaví ve chvíli, kdy najednou zjistí, že byly podvedeny.“

Martin Vanger obešel stůl a sklonil se ke kleci.

„Ty se svými maloměšťáckými konvencemi tohle nikdy nepochopíš, ale vzrušení spočívá hlavně v plánování únosu. Nesmí to být impulzivní jednání – takoví únosci jsou vždycky odhaleni. Je to hotová věda s tisíci drobnými detaily, které je třeba zohlednit. Musím identifikovat svou *oběť* a zmapovat si její život. Kdo to je? Odkud pochází? Jak se k ní dostanu? Jak se mám zachovat, aby se mi podařilo zůstat s obětí o samotě, aniž by se v případném následném policejním vyšetřování někde objevilo mé jméno?

Už dost, pomyslel si Mikael. Martin Vanger diskutoval o únosech a vraždách v téměř akademickém tónu, jako by měl odlišný názor na nějakou esoterickou teologickou otázku.

„Opravdu tě to zajímá, Mikaeli?“

Martin se sklonil a pohladil Mikaela po tváři. Jeho dotyk byl opatrný, téměř něžný.

„Ty určitě víš, že to může skončit jen jediným způsobem. Nebude ti vadit, když si zapálím?“

Mikael potřásl hlavou.

„Nedal byste mi cigaretu?“ zeptal se Mikael.

Martin Vanger mu vyhověl. Zapálil dvě cigarety a jednu opatrně vložil Mikaelovi mezi rty, nechal ho potáhnout a dále držel cigaretu v ruce.

„Děkuju," řekl automaticky Mikael.

Martin Vanger se opět rozesmál.

„Tak vidíš. Už ses začal přizpůsobovat principu kapitulace. Tvůj život je v mých rukou, Mikaeli. Víš, že tě můžu každou vteřinu zabít. Obrátil ses na mě, abych zlepšil kvalitu tvého života, a udělal jsi to pomocí racionálních argumentů a trošky lichotek. Tady je odplata."

Mikael přikývl. Srdce mu téměř nesnesitelně bušilo.

Ve čtvrt na jedenáct se Lisbeth Salanderová napila vody ze své PET lahve a obrátila list. Na rozdíl od Mikaela jí však nezaskočilo. Namísto toho zavřela oči, když našla souvislost.

Klik!

Během dvou hodin procházela podnikové listy koncernu pocházející ze všech světových stran. Hlavní noviny se jednoduše nazývaly *Podnikové informace* a nesly logo koncernu Vanger – švédskou vlajku třepotající se ve větru, jejíž konec tvořil šipku. Noviny zjevně připravovalo reklamní oddělení koncernového štábu a obsahovaly propagandu, která měla přispět k tomu, aby se zaměstnanci cítili jako členové jedné velké rodiny.

O zimních prázdninách v únoru 1967 udělal Henrik Vanger velkomyslné gesto a pozval padesát zaměstnanců hlavní kanceláře i s rodinou lyžovat do Härjedalenu. Pozvání přišlo poté, co koncern v předešlém roce dosáhl rekordních výsledků – bylo to poděkování za

mnohahodinové pracovní zásluhy. Oddělení PR jelo také a pořídilo fotografickou reportáž z lyžařské vesnice, která byla k tomuto účelu pronajata.

Mnoho záběrů s veselými popiskami bylo fotografováno na sjezdovce. Několik snímků pocházelo z večírku v baru a na nich bylo vidět smějící se mrazem ošlehané zaměstnance, zvedající půllitr s pivem. Dva obrázky byly z malé pracovní večeře, při níž Henrik Vanger vyhlásil jednačtyřicetiletou Ullu-Brittu Mogrenovou za nejlepší úřednici. Obdržela bonusový poukaz na pět set korun a přípitek.

Rozdílení cen se odehrávalo na terase lyžařského hotelu, zjevně těsně předtím, než se lidé vyhrnuli zpět na sjezdovky. Na snímku bylo dvacet osob.

Nejníže napravo, přímo za Henrikem Vangerem, stál muž s dlouhými světlými vlasy. Měl na sobě tmavou bundu s nárameníky odlišného odstínu. Noviny byly černobílé a nebylo tak možné zjistit skutečné barvy, ale Lisbeth Salanderová by dala krk na to, že nárameníky byly červené.

Text u obrázku vysvětloval souvislost: *Nejníže vpravo je devatenáctiletý Martin Vanger, který studuje v Uppsale. Již nyní se o něm hovoří jako o budoucím příslibu pro vedení koncernu.*

„Mám tě," pronesla tiše Lisbeth Salanderová.

Vypnula lampu a nechala podnikové časopisy zpřeházené na psacím stole – *ať má ta káča Bodil Lindgrenová ráno co dělat.*

Lisbeth vyšla postranními dveřmi na parkoviště. Když byla v půli cesty ke svému motocyklu, vzpomněla si na slib, že na svůj odchod upozorní hlídače. Zastavila se a rozhlížela se po parkovišti. Hlídač seděl na druhé straně budovy. To znamená, že by musela jít zpátky a obcházet celý dům. *Seru na to*, rozhodla se.

Když Lisbeth došla ke své motorce, zapnula mobilní telefon a zmáčkla Mikaelovo číslo. Dozvěděla se, že volaný účastník je dočasně nedostupný. Poté zjistila, že se jí Mikael mezi půl čtvrtou a devátou hodinou pokoušel dovolat dokonce třináctkrát. Během posledních dvou hodin se neozval.

Lisbeth vymačkala číslo na pevnou linku do domku pro hosty, ale telefon nikdo nezvedal. Svraštila obočí, pevně připnula tašku s počítačem, nasadila si helmu a nakopla motorku. Cesta z hlavní kanceláře ke vjezdu do hedestadské průmyslové zóny a odtud do Hedeby jí trvala deset minut. V kuchyni se svítilo, ale chata byla prázdná.

Lisbeth Salanderová vyšla ven a rozhlédla se kolem. Její první myšlenkou bylo, že Mikael zašel naproti k Dirchu Frodemu, ale už z mostu viděla, že ve Frodeho vile na druhé straně vody je tma. Pohlédla na náramkové hodinky; za dvacet minut bude půlnoc.

Lisbeth se vrátila domů, otevřela skříň a vyndala počítač, v němž byly uloženy snímky hlídacích kamer, které rozmístila kolem chaty. Chvíli jí trvalo, než pochopila vývoj událostí.

V 15.32 Mikael přišel do chaty.

V 16.03 vyšel ven do zahrady a pil kávu. Měl s sebou pořadač a prohlížel si ho. Během hodiny strávené v zahradě měl tři krátké telefonáty. Tyto tři hovory souhlasily s časem, kdy měla vypnutý telefon.

V 17.21 se Mikael šel projít. Za čtvrt hodiny se vrátil.

V 18.20 šel k brance a díval se směrem k mostu.

Ve 21.03 odešel ven. Nevrátil se.

Lisbeth rychle přelétla obrázky z druhého počítače, zaměřené na branku a silnici před vchodovými dveřmi. Mohla tak vidět, které osoby se tu během dne pohybovaly.

V 19.12 se vrátil domů Gunnar Nilsson.

V 19.42 jel kdosi v Saabu patřícím östergårdenským směrem k Hedestadshället.

Ve 20.02 se vůz vrátil – že by byl v kiosku u benzínky?

Poté se nestalo nic až do 21. hodiny, kdy kolem projelo auto Martina Vangera. Tři minuty poté opustil Mikael chatu.

Sotva o hodinu později, ve 21.50, se najednou v zorném poli kamery objevil Martin Vanger. Přes minutu stál u branky, pozoroval chatu a nakukoval dovnitř kuchyňským oknem. Vyšel na schůdky, zkusil otevřít dveře a pak vyndal klíč. Poté zjistil, že někdo vyměnil zámek, a chvíli klidně stál, pak se otočil na podpatku a chatu opustil.

Lisbeth najednou ucítila, jak se jí bránicí rozlévá ledový chlad.

Martin Vanger Mikaela znovu na dlouhou chvíli opustil. Mikael ležel sám ve své nepohodlné pozici s rukama spoutanýma na zádech a hrdlem připoutaným tenkým řetězem ke kruhu v podlaze. Prsty na pouta dosáhl, ale nemohl je otevřít. Želízka byla tak pevně utažená, že ztratil cit v rukou. Byl bez šance. Zavřel oči.

Nevěděl, jak dlouhá doba uběhla do chvíle, kdy opět uslyšel Martinovy kroky. Ředitel koncernu se objevil v jeho zorném poli. Vypadal ustaraně.

„Je to nepohodlné?“ zeptal se Martin.

„Ano,“ odpověděl Mikael.

„Můžeš si za to sám. Měl jsi jet domů.“

„Proč vraždíte?“

„Je to má volba. Mohl bych s tebou celou noc diskutovat o morálních a intelektuálních aspektech svého počínání, ale na faktu to nic nezmění. Zkus se na to dívat takhle: člověk je jen slupka z kůže držící pohromadě buňky, krev a chemické sloučeniny. Několik takových skončí v učebnicích historie. Ale většina zajde a beze stopy zmizí.“

„Vy vraždíte ženy.“

„My, co vraždíme ženy pro potěšení – nejsem sám, kdo má takového koníčka –, žijeme plnohodnotný život.“

„Ale proč Harriet? Vlastní sestru?“

Martinův obličej se najednou změnil. Jedním skokem byl u Mikaela a popadl ho za vlasy.

„Co se s ní stalo?“

„Co tím myslíte?“ zasupěl Mikael.

Pokusil se otočit hlavou, aby zmírnil bolest. Řetěz se mu okamžitě stáhl kolem krku.

„Ty a Salanderová. Na co jste přišli?“

„Pusťte mě. Přece spolu mluvíme.“

Martin Vanger Mikaela pustil a posadil se se zkříženýma nohama proti němu. Zničehonic vytáhl nůž. Mikael se neodvažoval pohlédnout Martinovi do očí.

„Co se s ní do prdele stalo?“

„To nechápu. Já jsem myslel, že jste ji zavraždil.“

Martin na Mikaela dlouhou dobu zíral. Poté se zklidnil. Vstal, procházel se po místnosti a přemýšlel. Pak pustil nůž na podlahu, rozesmál se a obrátil se k Mikaelovi.

„Harriet, Harriet, neustále tahle Harriet. Snažili jsme se… s ní promluvit. Gottfried se ji pokoušel zaučit. Mysleli jsme, že je jednou z nás a že přijme svou povinnost, ale byla to jen obyčejná… *čubka.* Myslel jsem, že ji mám pod kontrolou, ale chtěla to vyžvanit Henrikovi a pochopil jsem, že se jí nedá věřit. Dříve či později by mě prozradila.“

„Vy jste ji zabil.“

„*Chtěl jsem* ji zabít. *Měl jsem v úmyslu* to udělat, ale přišel jsem moc pozdě. Nemohl jsem se dostat sem na ostrov.“

Mikaelův mozek se pokusil informaci vstřebat, ale měl pocit, jako by se v něm objevila cedule s nápisem *information overload*. Martin Vanger neví, co se stalo s jeho sestrou.

Najednou Martin vytáhl ze saka svůj mobil, podíval se na displej a položil telefon na židli vedle pistole.

„Je načase s tím skoncovat. Dnes v noci se ještě musím postarat o tu tvou anorektickou straku.“

Martin otevřel skříň, vynadal z ní úzký kožený řemen a otočil ho Mikaelovi kolem krku. Odemkl zámek, kterým byl Mikael připoután k podlaze, zvedl ho na nohy a přistrčil ho ke zdi. Řemen provlékl kruhem nad Mikaelovou hlavou a utáhl ho tak, že si Mikael musel stoupnout na špičky.

„Utáhl jsem to moc? Nemůžeš dýchat?“ Martin povolil řemen o několik centimetrů a konec upevnil k nižšímu kruhu. „Nechci, aby ses udusil hned.“

Řemen se Mikaelovi zařezával do krku tak pevně, že nebyl schopen slova. Martin Vanger ho se zájmem pozoroval.

Zničehonic rozepnul Mikaelovi kalhoty a stáhl mu je společně se spodkami. Když mu Martin sundával kalhoty, Mikael zůstal několik vteřin viset na šňůře, dokud špičkami prstů na nohou opět nedosáhl na zem. Martin Vanger šel ke skříni a vyndal z ní nůžky. Rozstřihl na Mikaelovi tričko a zbytky odhodil na hromádku na podlaze. Postavil se kousek od Mikaela a pozoroval svou oběť.

„Kluka jsem tu ještě neměl,“ řekl Martin vážným hlasem. „Nikdy jsem se žádného muže nedotkl… kromě svého táty. Byla to má povinnost.“

Mikaelovi bušila krev ve spáncích. Nemohl přenést váhu těla na nohy, aniž by se uškrtil. Pokusil se zachytit prsty betonové zdi za sebou, ale nebylo čeho.

„Už přišel čas," řekl Martin Vanger.

Položil ruku na řemen a zatáhl za něj. Mikael cítil, jak se mu smyčka okamžitě zařízla hlouběji do hrdla. „Vždycky mě zajímalo, jak chutnáš."

Martin ještě více zatáhl za řemen a najednou se natáhl k Mikaelovi a políbil ho na ústa. Vtom pokoj prořízl ledový hlas.

„Ty dobytku zasraná, na tohle mám v týhle vesnický díře monopol já."

Mikael slyšel Lisbethin hlas skrze rudou mlhu. Podařilo se mu zaostřit a viděl, jak stojí u dveřního rámu. Lisbeth bezvýrazně hleděla na Martina Vangera.

„Ne… utíkej," zachroptěl Mikael.

Mikael neviděl Martinův výraz, ale téměř fyzicky cítil jeho šok, když se otočil jako holub na báni. Na chvíli se zastavil čas. Poté se Martin Vanger natáhl po pistoli, kterou nechal na židli.

Lisbeth Salanderová udělala tři rychlé kroky dopředu a zamávala golfovou holí, kterou dosud schovávala. Železo opsalo široký oblouk a zasáhlo Martina do klíční kosti. Úder měl strašlivou sílu a Mikael uslyšel prasknutí. Martin Vanger řval jak tur.

„Líbí se ti bolest?" zeptala se Lisbeth Salanderová.

Hlas měla drsný jako smirkový papír. Mikael věděl, že dokud bude naživu, nikdy nezapomene na její výraz ve chvíli útoku. Zuby měla vyceněné jako šelma. Oči jí žhnuly jako dva uhlíky. Pohybovala se bleskurychle jako pavouk a zdálo se, že je zcela soustředěná na svou kořist, když znovu roztočila golfovou hůl a přetáhla jí Martina přes žebra.

Martin zakopl o židli a upadl. Pistole mu vypadla na podlahu před Lisbethiny nohy. Odkopla ji stranou z jeho dosahu.

Poté Lisbeth udeřila potřetí, právě když se Martin Vanger pokoušel postavit na nohy. Trefila ho s pleskavým zvukem do kyčle. Z Martinova hrdla vyrazil hrůzostrašný skřek. Čtvrtý úder přišel zezadu do lopatky.

„Lis…chr…“ chroptěl Mikael.

Téměř ztrácel vědomí a bolest ve spáncích byla nesnesitelná.

Lisbeth se k němu obrátila a uviděla, že Mikaelův obličej je rudý jako rajče, že má divoce vytřeštěné oči a jazyk mu téměř visí z úst.

Rychle se rozhlédla kolem a spatřila nůž na podlaze. Poté vrhla pohled na Martina Vangera, který se zvedl na kolena a pokoušel se odplazit co nejdále od ní; jedna ruka mu ochable visela. Během následujících vteřin by neměl způsobit nějaké problémy. Lisbeth pustila golfovou hůl a sebrala nůž. Měl ostrou špičku, ale kulaté ostří. Postavila se na špičky a horečně řezala, aby zdolala kožený opasek.

Trvalo několik vteřin, než se Mikael svalil na podlahu. Ale smyčka se mu utáhla kolem krku.

Lisbeth Salanderová vrhla další pohled na Martina Vangera. Už se postavil na nohy, ale byl napůl shrbený. Lisbeth ho ignorovala a snažila se dostat prsty pod řemen. Nejdřív se ho neodvážila řezat, ale pak do něj zapíchla špičku nože a škrábla Mikaela do krku, když se pokoušela smyčku roztáhnout. Oprátka nakonec povolila a Mikael se několikrát chrčivě nadechl.

Na krátký okamžik zažíval úžasný pocit jednoty duše a těla. Měl dokonalý zrak a dokázal rozeznat každé smítko prachu v místnosti. Měl dokonalý sluch a zaznamenal každý nádech a zašustění šatů, jako by mu šly ze sluchátek přímo do uší, cítil pach Lisbethina potu a vůni její kožené bundy. Když mu opět začala proudit krev do hlavy, iluze zmizela a jeho tvář opět dostala normální barvu.

Lisbeth Salanderová otočila hlavu ve stejném okamžiku, kdy Martin Vanger zmizel ve dveřích. Rychle se zvedla a sebrala pistoli; zkontrolovala náboje a odjistila ji. Mikael si všiml, že se zbraní zřejmě zacházet umí. Lisbeth se rozhlédla kolem a zaměřila se na klíče k poutům ležící na stole.

„Já ho dostanu," prohlásila poté a běžela ven. V letu popadla klíče a backhandem je hodila po podlaze Mikaelovi.

Mikael se na ni pokusil zavolat, aby počkala, ale když ze sebe vyloudil chraptivý zvuk, byla už Lisbeth za dveřmi.

Lisbeth nezapomněla, že Martin Vanger má někde pušku, a když se dostala nahoru do chodby mezi garáží a kuchyní, zůstala stát s namířenou pistolí. Naslouchala, ale nezachytila žádný zvuk, který by prozrazoval, kde se nachází její kořist. Instinktivně se obrátila ke kuchyni a byla téměř na místě, když zaslechla, jak venku na dvoře startuje automobil.

Lisbeth běžela zpátky ke vstupním dvířkům v garážových vratech. U výjezdu z garáže uviděla pár zadních světel míjejících dům Henrika Vangera a zatáčejících dolů na most a rozběhla se, co jí nohy stačily. Pistoli zastrčila do kapsy u bundy, helmu nechala plavat a nakopla motorku. Za několik vteřin se řítila přes most.

Martin měl možná devadesátivteřinový náskok; když se dostala na okruh u dálnice E4, neviděla ho. Zabrzdila, vypnula motor a naslouchala.

Obloha byla plná těžkých mraků. Na obzoru už se objevoval náznak svítání. Poté Lisbeth zaslechla zvuk motoru a zahlédla záblesk Martinova auta na dálnici E4 směrem na jih. Znovu nakopla motor, zařadila rychlost a projela pod viaduktem. Zatáčku u výjezdu prosvištěla osmdesátikilometrovou rychlostí. Před sebou měla rovinku. Viděla, že na silnici není žádný provoz, přidala plyn na doraz a vylétla kupředu. Když se cesta začala klikatit podél dlouhého hřebene, jela rychlostí sto sedmdesát kilometrů za hodinu, což byl zřejmě nejvyšší výkon, kterého její vlastnoručně seřízená lehká motorka mohla při jízdě z kopce

dosáhnout. Po dvou minutách konečně uviděla Martinův vůz asi čtyři sta metrů před sebou.

Konsekvenční analýza. Co to dělám?

Lisbeth ubrala plyn na přijatelnějších sto dvacet kilometrů za hodinu a udržovala si od Martina stálý odstup. Když za několik vteřin projížděli ostrými zatáčkami, ztratila ho z dohledu. Poté se opět dostali na dlouhou rovinku. Jela asi dvě stě metrů za ním.

Martin musel vidět světla jejího motocyklu a při projíždění dlouhé zatáčky zvýšil rychlost. Lisbeth přidala plyn na doraz, ale v zatáčkách ztrácela kontakt s terénem.

Na velkou vzdálenost viděla nákladní auto. I Martin ho zaregistroval; najednou ještě zrychlil a sjel do protisměru ve chvíli, kdy byly vozy od sebe vzdálené asi pět set metrů. Lisbeth sledovala, jak nákladní auto brzdí a intenzivně bliká, ale Martin rozdíl překonal za několik vteřin a srážka tak byla nevyhnutelná. Martin Vanger se strašlivým třesknutím vjel přímo do předku nákladního vozu.

Lisbeth Salanderová instinktivně zastavila. Poté si všimla, jak se v protilehlém pruhu začíná tvořit kolona. Při její rychlosti trvalo dvě vteřiny, než zdolala cestu k místu nehody. Přidala plyn, vjela do odstavného pruhu a minula zadní část nákladního auta o několik metrů. Koutkem oka zahlédla, jak zpod jeho předku šlehají plameny.

Po dalších sto padesáti metrech se zastavila a ohlédla. Viděla, jak řidič náklaďáku vyskočil z kabiny na straně pro spolujezdce. Pak znovu přidala plyn. Ujela dva kilometry

směrem na jih, u Åkerby zabočila vlevo a pokračovala po staré venkovské silnici zpět na sever souběžně s dálnicí. Na jedné vyvýšenině míjela místo nehody a viděla, jak tam zastavila dvě osobní auta. Vrak byl zcela zaklíněný a zploštělý pod nákladním vozem a mohutně hořel. Jeden muž se pokoušel malým hasicím přístrojem oheň uhasit.

Lisbeth přidala plyn a za chvilku byla v Hedeby, kde při nízkých otáčkách přejela přes most. Zaparkovala před domkem pro hosty a vrátila se do domu Martina Vangera.

Mikael stále zápasil s pouty. Ruce měl znecitlivělé a nedokázal udržet klíč. Lisbeth želízka odemkla a objímala ho, než mu do rukou opět začala proudit krev.

„Martin?“ zeptal se chraptivým hlasem.

„Je mrtvý. Pár kilometrů jižně odsud vjel na dálnici stopadesátikilometrovou rychlostí přímo do náklaďáku.“

Mikael na ni vyvalil oči. Byla pryč jen několik minut.

„Musíme… zavolat policii,“ zakrákoral Mikael. Najednou se silně rozkašlal.

„A proč?“ zeptala se Lisbeth Salanderová.

Po deseti minutách nebyl Mikael stále schopen vstát. Zůstal sedět na podlaze, nahý a opřený o zeď. Masíroval si krk a nemotornými prsty uchopil láhev s vodou. Lisbeth trpělivě vyčkávala, dokud se mu nezačal vracet cit do rukou. Čas využila k přemýšlení.

„Oblékni se.“

Mikaelovým rozstřiženým tričkem otřela otisky prstů z pout, z nože a z golfové hole. PET láhev vzala s sebou.

„Co to děláš?“

„Oblékni se. Venku už svítá. Hoď sebou.“

Mikael se postavil na vratké nohy a podařilo se mu natáhnout si spodky a džíny. Vklouzl do svých kožených bot. Ponožky zastrčila Lisbeth do kapsy u bundy a zarazila ho.

„Čeho přesně ses tady ve sklepě dotýkal?“

Mikael se rozhlédl kolem. Pokoušel se rozpomenout. Nakonec řekl, že se nedotkl ničeho kromě dveří a klíčů. Klíče našla Lisbeth v Martinově saku, které pověsil přes židli. Pečlivě otřela dveřní kliky i vypínač a zhasla světlo. Vedla Mikaela nahoru po schodech a požádala ho, aby počkal v chodbě, a vrátila golfovou hůl na místo. Když se znovu objevila, nesla s sebou tmavé tričko, které patřilo Martinu Vangerovi.

„Obleč si to. Nechci, aby někdo viděl, jak tu po nocích běháš polonahý.“

Mikael si uvědomil, že je v šoku. Lisbeth převzala velení a on bez vůle poslouchal její příkazy. Vyvedla ho z Martinova domu. Celou dobu ho podpírala. Až když přišli k Mikaelově chatě, zadržela ho.

„Pokud nás někdo viděl a bude se ptát, kde jsme byli a co jsme dělali v noci venku, tak jsme si spolu vyšli na noční procházku na ostroh a milovali jsme se.“

„Lisbeth, já nemůžu…“

„Alou do sprchy. Hned.“

Lisbeth Mikaelovi pomohla ze šatů a poslala ho do koupelny. Pak postavila na kávu a rychle připravila několik tlustých krajíců se sýrem, paštikou a kyselou okurkou. Posadila se ke kuchyňskému stolu a usilovně přemýšlela. Když Mikael přiklopýtal zpět do pokoje, prozkoumala podlitiny a škrábance na jeho těle. Oprátka se mu zařízla do masa tak silně, že měl kolem celého hrdla tmavočervený kruh, a nůž mu způsobil krvavý šrám na kůži na levé straně krku.

„Pojď,“ řekla Lisbeth. „Lehni si do postele.“

Lisbeth přinesla náplasti a na rány mu přiložila složenou gázu. Poté mu nalila kávu a přisunula k němu jeden chleba.

„Nemám hlad,“ řekl Mikael.

„Jez,“ komentovala to Lisbeth a pořádně se zahryzla do krajíce se sýrem.

Mikael na chvíli zavřel oči. Pak se posadil a kousl si. Hrdlo ho bolelo tak silně, že dokázal jen těžko polykat.

Lisbeth si sundala koženou bundu a vyndala ze svého neceséru krabičku s tygří mastí.

„Nech to kafe chvíli vychladnout. Lehni si na břicho.“

Pět minut mu masírovala záda a důkladně ho promazala. Poté Mikaela obrátila a poskytla mu stejné ošetření i z přední strany.

„Budeš mít ještě hodně dlouho pořádné modřiny.“

„Lisbeth, musíme zavolat polici.“

„Ne,“ odpověděla Lisbeth s takovým zápalem v hlase, až Mikael překvapeně otevřel oči a zíral na ni. „Pokud zavoláš policii, tak já mizím. Nechci s nimi mít nic společného. Martin Vanger je mrtvý. Zemřel při automobilové nehodě. Byl v autě sám. Existují svědci. Nech policii nebo někoho jiného, ať objeví tu prokletou mučírnu. Já i ty o její existenci víme stejně málo jako kdokoli jiný ve vsi.“

„Proč?“

Lisbeth ho ignorovala a masírovala mu bolavá stehna.

„Lisbeth, nemůžeme přece jenom…“

„Jestli nepřestaneš remcat, pomažeš zpátky do té Martinovy díry a zase tě pořádně připoutám.“

Zatímco Lisbeth hovořila, Mikael usnul tak rychle, že se to spíš podobalo mdlobám.

KAPITOLA 25

Sobota 12. července–pondělí 14. července

Mikael se s trhnutím vzbudil kolem páté hodiny ranní a hmatal si po hrdle, aby odstranil smyčku. Lisbeth k němu přišla, pevně ho držela za ruce a uklidňovala ho. Mikael otevřel oči a roztržitě na ni pohlédl.

„Nevěděl jsem, že hraješ golf," zamumlal a znovu zavřel oči. Lisbeth u něj zůstala ještě několik minut sedět, dokud si nebyla jistá, že znovu usnul. Zatímco Mikael spal, vrátila se do sklepa Martina Vangera prozkoumat místo činu. Kromě mučících nástrojů našla velkou sbírku časopisů s násilnou pornografií a spoustu snímků z polaroidu nalepených do alba.

Žádný deník tam nebyl. Objevila však dvoje desky formátu A4 s pasovými fotografiemi a ručně psanými poznámkami o ženách. Desky vzala s sebou do nylonové tašky, stejně tak Martinův laptop Dell PC, který našla na stole v hale o patro výš. Když Mikael usnul, pokračovala Lisbeth v průzkumu Martinova počítače a desek. Když počítač vypnula, bylo po šesté hodině ranní. Zapálila si cigaretu a zamyšleně si skousla spodní ret.

S Mikaelem Blomkvistem podnikli hon na člověka, o němž si mysleli, že je sériový vrah. Našli něco úplně jiného. Sotva si dokázala přestavit ta zvěrstva, která se odehrávala v Martinově sklepě uprostřed honosně zařízené idylky.

Pokoušela se to pochopit.

Martin Vanger zabíjel ženy od šedesátých let, posledních patnáct let s pravidelností jedné nebo dvou obětí za rok. Vraždy byly tak nenápadné a dobře zorganizované, že o řádění nějakého sériového vraha neměl nikdo ani tušení. Jak je to možné?

Jeho oběťmi byly anonymní ženy, často přistěhovalkyně, které do země přišly relativně nedávno a neměly ve Švédsku přátele ani společenské kontakty. Byly mezi nimi i prostitutky a ženy z nižších vrstev společenského žebříčku, užívající alkohol nebo omamné látky.

Na základě vlastních studií psychologie sexuálního sadismu Lisbeth Salanderová věděla, že tento druh vrahů s oblibou shromažďuje suvenýry od svých obětí. Fetiše fungují jako vzpomínky, díky nimž může vrah opět částečně vyvolat předchozí požitek. Martin Vanger si pro tento účel vedl úmrtní knihu. Své oběti v ní pečlivé zkatalogizoval a ohodnotil. Komentoval a popisoval jejich utrpení. Vraždy měl zdokumentované na videofilmech a fotografiích.

Násilí a zabíjení bylo jeho cílem, ale Lisbeth Salanderová došla k závěru, že hlavní Martinovou zálibou byl samotný hon. Ve svém laptopu si vytvořil databázi

s registrem asi stovky žen. Byly tam zaměstnankyně koncernu Vanger, servírky z restaurací, které navštěvoval, recepční z hotelů, personál z pojišťovny, sekretářky u obchodních známých a spousty dalších. Vypadalo to, že Martin zkatalogizoval každou ženu, s níž přišel do kontaktu.

Martin Vanger zavraždil pouze zlomek svého registru, ale všechny ženy v jeho blízkosti byly potenciálními oběťmi, které hodnotil a prověřoval. Jeho průzkumy měly charakter vášnivého koníčku a musel jim věnovat nesčetné hodiny.

Je vdaná nebo žije sama? Má děti a rodinu? Kde pracuje? Jaké má auto? Jaké má vzdělání? Barva vlasů? Barva kůže? Stavba těla?

Lisbeth došla k závěru, že shromažďování osobních údajů o potenciálních obětech muselo být důležitou součástí Martinových sexuálních fantazií. Byl především stalker, a až poté vrah.

Když Lisbeth dočetla, objevila v jedněch deskách malou obálku. Vydolovala z ní dva ohmatané a vybledlé polaroidové snímky. Na prvním obrázku seděla u stolu tmavovlasá dívka. Měla na sobě tmavé kalhoty a horní část těla se dvěma špičatými prsy byla nahá. Tvář měla odvrácenou od kamery a chystala se odmítavě pozvednout paži, jako by ji fotograf najednou překvapil tím, že zvedl fotoaparát. Na druhém záběru měla dívka obnaženou i spodní část těla. Ležela na břiše na posteli s modrým přehozem. Tvář měla stále odvrácenou.

Lisbeth zastrčila obálku do kapsy u bundy. Poté odnesla desky k železným kamnům a škrtla zápalkou. Spálila je a zametla popel. Venku stále poprchávalo, když si vyšla na krátkou procházku a nenápadně utopila Martinův laptop ve vodě pod mostem.

Když o půl osmé ráno vrazil do dveří Dirch Frode, seděla Lisbeth Salanderová u kuchyňského stolu, kouřila cigaretu a pila kávu. Frode byl v obličeji bílý jako křída a vypadal, jako by ho někdo surově probudil.

„Kde je Mikael?“ otázal se.

„Ještě spí.“

Dirch Frode se posadil na židli. Lisbeth nalila kávu a přistrčila mu šálek.

„Martin… Právě jsem se dozvěděl, že se v noci zabil v autě.“

„To je smutné,“ řekla Lisbeth Salanderová a lokla si kávy.

Dirch Frode k ní vzhlédl. Zprvu na ni nechápavě zíral a pak se mu rozšířily oči.

„Co…?“

„Naboural. Je to smutné.“

„Vy víte, co se stalo?“

„Najel vozem přímo do náklaďáku. Spáchal sebevraždu. Tlak, stres a hroutící se finanční impérium, už toho na něj bylo moc. Rozhodně mám podezření, že se to takhle objeví v oběžnících.“

Dirch Frode vypadal, jako by ho postihlo krvácení do mozku. Prudce vstal, šel k ložnici a otevřel dveře.

„Nechte ho spát,“ řekla Lisbeth.

Frode se zahleděl na spící postavu. Uviděl modřiny v obličeji a podlitiny na horní části těla. Poté spatřil ohnivý pruh po oprátce. Lisbeth se dotkla jeho paže a dveře opět zavřela. Frode vycouval a pomalu se svezl na židli v kuchyni.

Lisbeth Salanderová mu v krátkosti vypověděla, co se během noci odehrálo. Obšírně mu popsala, jak vypadá Martinova místnost hrůzy, v níž našla Mikaela v oprátce a před ním stojícího výkonného ředitele koncernu Vanger. Sdělila mu, co minulého dne objevila v archívu a jak spojila Martinova otce s minimálně sedmi vraždami žen.

Dirch Frode ji ani jedinkrát nepřerušil. Když skončila, chvíli němě seděl, pak se zhluboka nadechl a pomalu potřásl hlavou.

„Co teď budeme dělat?“

„To není můj problém,“ odvětila bezvýrazným hlasem Lisbeth Salanderová.

„Ale…“

„Já to vidím tak, že jsem do Hedestadu nikdy ani nepáchla.“

„Nerozumím vám.“

„Za žádných okolností se nechci objevit v nějakém policejním protokolu. V téhle záležitosti nebudu existovat.

Pokud někdo v souvislosti s tímto příběhem zmíní mé jméno, tak popřu, že jsem tu někdy byla a neodpovím ani na jedinou otázku.“

Dirch Frode na ni zkoumavě hleděl.

„Nerozumím vám.“

„Nemusíte mi rozumět.“

„Ale co mám potom dělat?“

„To si musíte rozhodnout sám, jen z toho vynechejte mě i Mikaela.“

Dirch Frode byl mrtvolně bledý.

„Podívejte se na to takhle: víte jedině to, že Martin Vanger zahynul při automobilovém neštěstí. Nemáte ani tušení o tom, že to byl také vraždící maniak, a o jeho sklepní mučírně jste v životě neslyšel.“

Lisbeth položila na stůl mezi ně klíč.

„Máte na to čas do doby, než někdo půjde k Martinovi uklízet do sklepa a tu místnost objeví. Což zřejmě nějakou chvíli potrvá.“

„Musíme s tím jít na policii.“

„Ne my. Vy můžete jít na policii, pokud chcete. Je to vaše rozhodnutí.“

„Nemůžeme to zamlčet.“

„Nenavrhuju vám, abyste to zamlčel, ale abyste vynechal mě a Mikaela. Až tu místnost najdete, sám se rozhodnete, komu o ní povíte.“

„Pokud je pravda, co říkáte, znamená to, že Martin unášel a vraždil ženy… musí existovat rodiny, které jsou

zoufalé z toho, že nevědí, kam se poděly jejich děti. Nemůžeme jen tak…“

„To je pravda. Ale je tu jeden problém. Těla jsou pryč. Možná v nějaké krabici najdete pas nebo občanku. Je možné, že několik obětí bude možné identifikovat podle videofilmů. Ale nemusíte se rozhodnout dnes. Promyslete si to.“

Dirch Frode vypadal, jako by se ho zmocnila panika.

„Ach můj bože. To bude pro koncern poslední hřebík do rakve. Kolik rodin asi zůstane bez práce, až vyjde najevo, že Martin…“

Frode se pohupoval tam a zpět a řešil své morální dilema.

„To je jeden aspekt. Předpokládám, že dědit po svém synovi bude Isabella Vangerová. Nemyslím, že by bylo vhodné, aby se jako první dozvěděla o synkově koníčku.“

„Musím se jít podívat…“

„Myslím, že byste se dnes měl od toho pokoje držet co nejdále,“ pronesla Lisbeth ostře. „Máte spoustu starostí. Musíte informovat Henrika, je třeba svolat mimořádnou schůzi představenstva a udělat to, co byste dělal v případě úmrtí generálního ředitele za normálních okolností.“

Dirch Frode zvažoval její slova. Srdce mu bušilo. Byl starý advokát zvyklý na řešení problémů a očekávalo se od něj, že bude mít připravený plán na zdolání jakékoli překážky, ale cítil se naprosto ochromený a neschopný jednat. Najednou si uvědomil, že přijímá instrukce od mladé

dívky. Svým způsobem převzala kontrolu nad situací a přišla s možnostmi řešení, které by on sám nedokázal zformulovat.

„A Harriet?“

„Ještě s Mikaelem nejsme hotovi. Ale Henrika Vangera pozdravujte a vyřiďte mu, že to určitě vyřešíme.“

Neočekávaný skon Martina Vangera se objevil ve zprávách o deváté, když se Mikael probudil. O nočních událostech nebylo oznámeno nic jiného než to, že průmyslník z neznámých důvodů vjel ve vysoké rychlosti do nesprávného pruhu.

Ve voze byl sám. Místní rozhlas této události věnoval delší příspěvek, poznamenaný zneklidněním nad budoucností koncernu Vanger a nad tím, jaké bude mít úmrtí pro podnik hospodářské důsledky.

Poslední narychlo sepsaný telegram ze švédské tiskové agentury TT sumarizoval akutní problémy, s nimiž se koncern Vanger potýká. Opět se nikdo nezmínil o tom, že jen v Hedestadu je přes tři tisíce místních obyvatel zaměstnaných v koncernu nebo jinak závislých na jeho prosperitě. Výkonný ředitel koncernu Vanger byl mrtvý a jeho bývalý ředitel byl těžce nemocný stařec po infarktu. A vše právě v době, která byla považována v celé historii koncernu za nejkritičtější.

Mikael Blomkvist měl možnost zajet na policii v Hedestadu a vysvětlit, co se v noci odehrálo, ale Lisbeth Salanderová už jeden proces spustila. Jelikož Mikael policii nepřivolal okamžitě, bylo to s každou další hodinou těžší. Celé dopoledne setrval v chmurném mlčení na kuchyňské pohovce a pozoroval těžké mraky za oknem. Kolem desáté přišel další silný bouřkový liják, ale kolem poledního déšť ustal a vítr se maličko uklidnil. Rodinný klan se sjížděl a před domem Isabelly Vangerové zastavovalo jedno auto za druhým. Lidé přicházeli kondolovat. Lisbeth toto procesí chladně pozorovala. Mikael seděl naprosto tiše.

„Jak ti je?“ zeptala se nakonec Lisbeth.

Mikael si odpověď chvíli rozmýšlel.

„Myslím, že jsem ještě pořád v šoku,“ řekl. „Byl jsem bezmocný. Několik hodin jsem byl přesvědčený o tom, že zemřu. Cítil jsem smrtelnou úzkost a nemohl jsem vůbec nic dělat.“

Mikael natáhl ruku a položil ji Lisbeth na koleno.

„Děkuju,“ řekl. „Kdyby ses tam neobjevila, tak by mě zabil.“

Lisbeth mu věnovala křivý úsměv.

„Ale… nedokážu pochopit, jak ses mohla zachovat tak naprosto idiotsky a vyrazit na něj sama. Ležel jsem tam dole na podlaze a modlil jsem se, abys našla tu fotku, dala si dvě a dvě dohromady a zavolala policii.“

„Pokud bys měl čekat na poliše, tak už by bylo po tobě. Nemohla jsem toho hajzla nechat, aby tě zamordoval.“

„Proč jsi o tom neřekla policii?“ zeptal se Mikael.

„S úřady nekomunikuju.“

„Proč ne?“

„To je moje věc. Ale ve tvém případě by nebyl nejlepší kariérní tah, kdyby se o tobě psalo jako o novináři svlečeném sériovým vrahem Martinem Vangerem. Pokud se ti nelíbí Kalle Blomkvist, tak si můžeš vymyslet nějaký jiný přívlastek.“

Mikael na ni zkoumavě pohlédl a téma opustil.

„Máme jeden problém,“ řekla Lisbeth.

Mikael přikývl. „Co se stalo s Harriet?“

Lisbeth před něj na stůl položila dva polaroidové snímky. Vysvětlila mu, jak je našla. Mikael obrázky chvíli intenzivně studoval a pak vzhlédl.

„Může to být ona,“ řekl nakonec. „Nemohl bych na to přísahat, ale stavba těla a vlasy jsou podobné jako na fotkách, které jsem viděl.“

Mikael a Lisbeth seděli hodinu na zahradě a dávali dohromady všechny detaily. Zjistili, že oba nezávisle na sobě identifikovali jako chybějící článek Martina Vangera.

Lisbeth vůbec nenašla fotografii, kterou Mikael nechal v kuchyni na stole. Došla k závěru, že Mikael udělal nějakou pitomost, poté, co si prohlédla snímky z hlídacích kamer. Zašla po pláži k Martinovi Vangerovi a nahlížela do všech oken, ale neviděla ani živou duši. Opatrně zkusila všechny dveře a okna v přízemí. Nakonec vylezla do otevřených

balkónových dveří v prvním patře. Trvalo jí to dlouho a při prozkoumávání jednoho pokoje po druhém se po domě pohybovala s maximální obezřetností. Pak objevila schody do sklepa. Martin udělal chybu; dveře do své mučírny nechal pootevřené, takže Lisbeth získala přehled o situaci.

Mikael se zeptal, kolik toho slyšela z Martinova monologu.

„Nijak zvlášť moc ne. Přišla jsem tam, když se tě ptal, co se stalo s Harriet, těsně předtím, než tě pověsil do té smyčky. Na několik minut jsem vás opustila; zašla jsem si nahoru pro zbraň. Ve skříni jsem našla golfové hole."

„Martin Vanger neměl ani tušení o tom, co se stalo s Harriet," řekl Mikael.

„Ty mu věříš?"

„Ano," řekl Mikael bez jakýchkoli pochybností. „Martin byl šílenější než vzteklý tchoř… odkud beru všechna tahle přirovnání… přesto se přiznal ke všem zločinům, které spáchal. Ale pokud šlo o Harriet, chtěl stejně zoufale jako Henrik zjistit, co se s ní vlastně stalo."

„Takže… co to pro nás znamená?"

„Víme, že první sérii vražd spáchal Gottfried Vanger v letech 1949–1965."

„Fajn. A zaučil Martina."

„Mluvíme o dysfunkční rodině," řekl Mikael. „Martin vlastně neměl žádnou šanci."

Lisbeth Salanderová věnovala Mikaelovi zvláštní pohled.

„To, co mi Martin povídal – i když to byla slátanina – bylo, že ho táta zaučil hned poté, co přišel do puberty. Díval se na vraždu Ley Perssonové v roce 1962. Bylo mu čtrnáct. Zúčastnil se Sářiny vraždy v roce 1964. To už byl sám aktivní. Bylo mu šestnáct.“

„No a?“

„Říkal, že není homosexuální a že se nikdy žádného chlapa nedotkl – s výjimkou svého otce. A já kvůli tomu myslím… no, jediný závěr je ten, že ho táta znásilnil. Sexuální násilí muselo trvat delší dobu. Abych tak řekl, otec ho k tomu vychoval.“

„Kecy,“ prohlásila Lisbeth Salanderová.

Její hlas byl najednou tvrdý jako křemen. Mikael ji zmateně pozoroval. Měla klidný výraz. Nebyla v ní ani špetka pochopení.

„Martin měl úplně stejnou šanci s tím přestat jako kdokoli jiný. Zvolil si sám. Vraždil a znásilňoval, protože mu to dělalo dobře.“

„Fajn, já nic nenamítám. Ale Martin byl týraný chlapec poznamenaný svým tátou, stejně jako Gottfried byl v dětství šikanován svým otcem nacistou.“

„Aha, to předpokládá, že Martin neměl žádnou vlastní vůli a že lidé jsou tím, k čemu je rodiče vychovají.“

Oči Lisbeth Salanderové najednou zaplály nesmiřitelným vztekem. Mikael rychle pokračoval.

„Já netvrdím, že člověka formuje jen výchova, ale věřím, že hraje velkou roli. Gottfriedův táta kluka několik let mlátil jak žito. To musí zanechat následky.“

„Kecy,“ opakovala Lisbeth. „Gottfried nebyl jediný týraný kluk na světě. Nedávalo mu to právo vraždit ženy. Tu volbu učinil on sám. A stejně tak to bylo s Martinem.“

Mikael pozvedl ruku.

„Nebudeme se přece hádat.“

„Já se nehádám. Jen mi připadají ubohé žvásty o tom, že každý kripl může vždycky svalovat vinu za své zločiny na někoho jiného.“

„Fajn. Nesou za to osobní zodpovědnost. Můžeme to probrat později. Důležité je, že Gottfried zemřel, když bylo Martinovi sedmnáct, a ten už pak neměl nikoho, kdo by ho vedl. Snažil se pokračovat v otcových šlépějích. V únoru 1966 v Uppsale.“

Mikael se natáhl po jedné z Lisbethiných cigaret.

„Rozhodně nemám v úmyslu spekulovat o tom, jaké pohnutky se Gottfried snažil uspokojit a jak si sám své počínání vysvětloval. Byla v tom nějaká biblická hantýrka týkající se trestu a očištění, kterou by zřejmě dokázal dešifrovat jen psychiatr. Čert to vem. Byl to sériový vrah.“

Mikael se na vteřinu zamyslel a pokračoval.

„Gottfried chtěl vraždit ženy a své činy odíval do nějakých pseudonáboženských úvah. Ale Martin ani v nejmenším nepředstíral, že pro to má nějakou omluvu. Jednal organizovaně a vraždil systematicky. Navíc měl na

svého koníčka peníze. A byl mazanější než jeho táta. Pokaždé když za sebou Gottfried nechal nějakou mrtvolu, znamenalo to policejní vyšetřování a riziko, že mu někdo přijde na stopu nebo že si alespoň dá ty vraždy do souvislosti.“

„Martin Vanger si postavil dům v sedmdesátých letech,“ pronesla přemýšlivě Lisbeth.

„Jsem si jistý, že Henrik zmiňoval rok 1978. Pravděpodobně si objednal trezor pro důležitý archívní materiál nebo něco takového. Získal tak zvukově izolovanou místnost bez oken s ocelovými dveřmi.“

„Tu místnost měl pětadvacet let.“

Oba na chvíli zmlkli a Mikael přemýšlel, jaká zvěrstva se musela po čtvrt století odehrávat uprostřed hedebyské ostrovní idylky. Lisbeth o věci přemýšlet nepotřebovala, viděla sbírku videofilmů. Všimla si, že se Mikael nevědomky dotkl svého hrdla.

„Gottfried nenáviděl ženy a naučil je nenávidět i svého syna zároveň s tím, jak ho znásilňoval. Ale také v tom byl určitý podtón… myslím, že Gottfried fantazíroval o tom, že děti budou sdílet jeho mírně řečeno perverzní obraz světa. Když jsem se Martina zeptal na Harriet, jeho vlastní sestru, řekl mi tohle: *Pokoušeli jsme se s ní promluvit. Ale byla to jen obyčejná čubka. Chtěla to vyžvanit Henrikovi.*“

Lisbeth přikývla. „Já ho slyšela. Bylo to přibližně ve chvíli, kdy jsem přišla do sklepa. A to znamená, že víme, čeho se ten její tajemný rozhovor s Henrikem měl týkat.“

Mikael svraštil čelo.

„Ne tak úplně.“ Chvíli přemýšlel. „Vezmi si to chronologicky. Nevíme, kdy Gottfried svého syna poprvé znásilnil, ale vzal Martina s sebou, když v roce 1962 zavraždil v Uddevalle Leu Perssonovou. Utopil se v roce 1965. Do té doby se on a Martin pokoušeli s Harriet *promluvit*. Jaké nám to dává vodítko?“

„Gottfried neznásilnil jen Martina. Šel i po Harriet.“

Mikael přikývl. „Gottfried byl učitel. Martin byl jeho žák. Harriet byla jejich… co vlastně, hračka?“

„Gottfried Martina naučil šoustat svou sestru.“ Lisbeth ukázala na polaroidové snímky. „Z těch obrázků lze těžko vyčíst její postoj, protože jí není vidět do obličeje, ale pokouší se před kamerou schovat.“

„Řekněme, že s tím začali v roce 1964, když jí bylo čtrnáct. Bránila se – *odmítla to akceptovat,* jak se vyjádřil Martin. Vyhrožovala, že to na ně poví. Martin k tomu bezpochyby neměl mnoho co říct, ale tátovi se přizpůsobil, a s Gottfriedem uzavřeli cosi jako… pakt, do něhož se pokoušeli Harriet zasvětit.“

Lisbeth přikývla. „Ve tvých poznámkách stojí, že Henrik Vanger v zimě 1964 dovolil Harriet, aby se přestěhovala k němu do domu.“

„Henrik viděl, že něco v rodině není v pořádku. Věřil, že příčinou jsou hádky a bitvy mezi Gottfriedem a Isabellou, takže vzal Harriet k sobě, aby se mohla v klidu soustředit na studia.“

„Což byla pro Gottfrieda a Martina čára přes rozpočet. Už ji neměli tak snadno pod kontrolou. Ale tu a tam… kde k tomu násilí docházelo?“

„Muselo to být v Gottfriedově chatě. Jsem si skoro jist tím, že ty snímky byly pořízeny právě tam – to snadno zjistíme. Chata má ideální polohu, leží na samotě daleko od vesnice. Pak se Gottfried ožral a zcela nedramaticky se utopil.“

Lisbeth zamyšleně přikývla. „Harrietin táta se pokoušel o sex se svou dcerou, možná se mu to i podařilo, ale do těch vražd ji zřejmě nezasvětil.“

Tohle je slabé místo, uvědomil si Mikael. Harriet si poznamenala jména Gottfriedových obětí a spojila je s biblickými citáty, ale její zájem o bibli se objevil až v posledním roce po Gottfriedově smrti. Chvíli přemýšlel a pokoušel se najít nějaké logické vysvětlení.

„Časem Harriet zjistila, že se Gottfried neprovinil jen incestem, ale že je i šílený sériový vrah,“ řekl Mikael.

„Nevíme, kdy na ty vraždy přišla. Mohlo to být klidně předtím, než se Gottfried utopil. Dokonce to mohlo být i potom, pokud si psal nějaký deník nebo pokud si schovával články z novin, týkající se vražd. Něco ji muselo přivést na stopu.“

„Ale Henrikovi chtěla povědět o něčem jiném,“ doplnil Mikael.

„O Martinovi,“ řekla Lisbeth. „Jeho táta byl mrtvý, ale Martin ji pořád obtěžoval.“

„Přesně.“ Mikael přikývl.

„Ale trvalo jí celý rok, než se rozhodla.“

„Co bys dělala, kdybys najednou zjistila, že tvůj táta je sériový vrah, co ošoustal tvého bráchu?“

„Odkráglovala bych toho kripla,“ řekla Lisbeth zcela klidným hlasem a Mikael si uvědomil, že nežertuje. Najednou před sebou spatřil její tvář ve chvíli, kdy napadla Martina Vangera. Mikael se neradostně usmál.

„Fajn, ale Harriet není ty. Gottfried zemřel v roce 1965, tedy dříve, než stačila něco udělat. Je to logické. Po Gottfriedově smrti poslala Isabella Martina do Uppsaly. Možná byl doma na Vánoce a někdy o prázdninách, ale během následujícího roku se s Harriet moc často nesetkali. Držela se od něj dál.“

„A začala studovat bibli.“

„A ve světle všeho, co teď víme, to nemuselo být z náboženských důvodů. Možná se jednoduše snažila pochopit, co to její táta vlastně dělal. Přemýšlela o tom až do dětského dne v roce 1966. Pak najednou uviděla bratra na Nádražní ulici a věděla, že je zpátky. Nevíme, jestli spolu mluvili a jestli jí něco řekl. Ale Harriet se rozjela rovnou domů, aby si promluvila s Henrikem.“

„A pak zmizela.“

Když procházeli sled událostí, nebylo těžké pochopit, jak vypadají zbylé kousky skládanky. Mikael a Lisbeth si sbalili věci. Před odjezdem zavolal Mikael Dirchu Frodemu a

vysvětlil mu, že se s Lisbeth musí vydat na nějaký čas na cesty, ale že předtím rozhodně potřebuje mluvit s Henrikem.

Mikael chtěl vědět, co Frode Henrikovi pověděl. Advokát měl tak napjatý hlas, až si o něj Mikael začal dělat starosti. Po chvíli mu Frode vysvětlil, že Henrik ví pouze o Martinově smrti při automobilové nehodě.

Když Mikael zaparkoval před hedestadskou nemocnicí, opět se rozburácela divoká bouřka a obloha byla plná těžkých dešťových mraků. Pospíchal přes parkoviště ve stejné chvíli, kdy začalo poprchávat.

Henrik Vanger měl na sobě župan a seděl u stolku u okna ve svém pokoji. Nebylo pochyb o tom, že ho nemoc poznamenala, ale starý pán už měl zase barvu a každopádně vypadal na to, že se situace zlepšuje. Potřásli si rukou. Mikael poprosil soukromou pečovatelku, jestli by je nenechala na pár minut o samotě.

„Držel jste se odsud stranou, že?“ řekl Henrik Vanger.

Mikael přikývl. „Záměrně. Vaši příbuzní nechtějí, abych se tu ukazoval, ale dnes jsou všichni u Isabelly.“

„Chudák Martin,“ řekl Henrik.

„Henriku, dal jste mi za úkol zjistit pravdu o tom, co se stalo s Harriet. Počítal jste s tím, že ta pravda bude bolestná?“

Starý pán na něj pohlédl. Poté se mu rozšířily oči.

„Martin?“

„To je jen část celého příběhu.“

Henrik Vanger přivřel oči.

„Teď bych se vás rád na něco zeptal.“

„Na co?“

„Chcete ještě pořád vědět, co se stalo? I když vás to bude bolet a i když bude pravda horší, než jste si představoval?“

Henrik Vanger na Mikaela dlouho hleděl. Poté přikývl.

„Chci to vědět. Je to podstatou vašeho úkolu.“

„Dobře. Myslím, že vím, co se s Harriet stalo. Ale než to dořeším, musím najít poslední dílek skládanky.“

„Povídejte.“

„Ne. Dnes ne. Chci jen to, abyste nadále odpočíval. Doktor říká, že je krize zažehnána a že se uzdravujete.“

„Nejednejte se mnou jako s dítětem.“

„Ještě jsem nedošel do cíle. V této chvíli jsou to jen dohady. Musím odjet a pokusím se najít poslední kousek skládanky. Až se znovu objevím, povím vám celý příběh. Možná to nějakou dobu potrvá. Ale chci, abyste věděl, že se vrátím a že se dozvíte pravdu.“

Lisbeth přetáhla přes motorku plachtu, nechala ji ve stínu u chaty a posadila se s Mikaelem do vypůjčeného automobilu. Bouřkové počasí se vrátilo s obnovenou silou a jižně od Gävle přišla tak silná průtrž mračen, že Mikael sotva viděl na cestu. Vsadil na jistotu a zajel k benzínové pumpě. Pili kávu a čekali, dokud déšť nepoleví, a do Stockholmu dojeli kolem sedmé hodiny večer. Mikael dal Lisbeth vstupní kód vchodových dveří do svého domu a vyhodil ji u metra. Když vešel do bytu, připadal mu cizí.

Vysál prach a uklidil, zatímco Lisbeth Salanderová zařizovala určitou záležitost s *Plaguem* v Sundbybergu. Kolem půlnoci zaklepala u Mikaela a deset minut pečlivě zkoumala každý centimetr jeho bytu. Poté dlouho stála u okna a dívala se na Stavidlo.

Místo na spaní bylo oddělené velkými volně stojícími skříněmi a policemi z Ikea. Svlékli se a několik hodin prospali.

Dalšího dne kolem poledního přistáli na letišti Gatwick v Londýně. Přivítal je déšť. Mikael zamluvil pokoj v hotelu James u Hyde Parku, ve vynikajícím hotelu srovnatelném s budovami na Bayswater, kde bydlíval dříve při návštěvách Londýna. Účet šel na průběžné výdajové konto Dircha Frodeho.

V pět hodin odpoledne stáli v baru, když k nim přišel jakýsi chlapík okolo třicítky. Byl téměř plešatý, měl světlé vousy a byl oblečený v příliš velkém saku, džínách a na nohou měl kožené zavazovací boty.

„Wasp?“ otázal se muž.

„Trinity?“ odpověděla Lisbeth. Vzájemně na sebe pokývli. Na Mikaelovo jméno se muž nezeptal.

Partner Trinity se představil jako *Bob the Dog*. Čekal na ně za rohem ve staré dodávce Volkswagen. Vlezli posuvnými dveřmi do vozu a posadili se na VIP sedačky připevněné ke stěně. Zatímco se Bob proplétal londýnským provozem, Wasp s Trinity zaujatě diskutovali.

„Plague říkal, že se jedná o *crash-bang job*.“

„Telefonní odposlech a kontrola elektronické pošty v počítači. Může to jít hodně rychle nebo to může trvat pár dní, v závislosti na tom, jak na ni přitlačí.“ Lisbeth ukázala palcem na Mikaela. „Zvládneme to?“

„Mají psi blechy?“ odvětil Trinity.

Anita Vangerová bydlela v malém řadovém domku v honosné čtvrti St. Albans sotva hodinu cesty na sever. Z dodávky viděli, jak kolem sedmé hodiny večer přichází domů a odemyká dveře. Počkali, dokud se neosprchovala, něco nesnědla a nesedla si před televizi, a pak Mikael zazvonil.

Otevřela mu téměř identická kopie Cecílie Vangerová se zdvořile nechápavým výrazem v tváři.

„Dobrý den, Anito. Jmenuju se Mikael Blomkvist. Henrik Vanger mě požádal, abych vás pozdravoval. Novinky o Martinovi jste už zřejmě slyšela.“

Překvapení na její tváři vystřídala ostražitost. Jakmile se představil, věděla přesně, kdo je Mikael Blomkvist. Byla v kontaktu s Cecílií, která před ní zřejmě vyjádřila určitou podrážděnost vůči němu. Ale jméno Henrika Vangera znamenalo, že musela otevřít dveře a pozvat Mikaela do obývacího pokoje. Mikael se rozhlédl kolem. Anitin domov byl vkusně zařízený někým, kdo má peníze a profesionální život, ale kdo ze sebe moc nedělá. Všiml si signovaných

grafických listů od Anderse Zorna nad krbem přestavěným na plynový radiátor.

„Omlouvám se, že vás tak nečekaně obtěžuju, ale byl jsem v Londýně už přes den a pokoušel jsem se vám dovolat.“

„Chápu. O co jde?“ zeptala se zaraženě Anita.

„Máte v úmyslu přijet na pohřeb?“

„Ne, s Martinem jsme si příliš blízcí nebyli a nemůžu odsud odjet.“

Mikael přikývl. Anita Vangerová se po třicet let držela v rámci možností od Hedestadu co nejdále. Od té doby, co se odstěhovala z Hedeby, se tam téměř neukázala.

„Chci vědět, co se stalo s Harriet Vangerovou. Nastal čas, abyste řekla pravdu.“

„S Harriet? Nechápu, co tím myslíte.“

Mikael se jejímu předstíranému údivu usmál.

„Byla jste Harrietina nejbližší přítelkyně. To vám se svěřila se svým strašným příběhem.“

„Nejste zrovna nejchytřejší,“ řekla Anita Vangerová.

„V tom máte zřejmě pravdu,“ řekl lehkým hlasem Mikael. „Anito, vy jste onoho dne byla u Harriet v pokoji. Mám fotografický důkaz. Za několik dnů to oznámím Henrikovi a on to z vás dostane. Proč mi nechcete říct, co se stalo?“

Anita Vangerová vstala.

„Okamžitě odejděte z mého domu.“

Mikael se zvedl.

„Fajn, ale dříve či později se mnou budete muset mluvit.“

„Nemám vám co říct.“

„Martin je mrtvý,“ řekl Mikael s důrazem. „Nikdy jste ho neměla ráda. Myslím, že jste se do Londýna přestěhovala jen proto, abyste se nemusela vidět nejen se svým otcem, ale ani s Martinem. To znamená, že jste o tom taky věděla, a jediný člověk, od kterého jste se to mohla dozvědět, byla Harriet. Otázkou jen zůstává, jak jste s touto informací naložila.“

Anita Vangerová zabouchla Mikaelovi dveře před nosem.

Lisbeth Salanderová se na Mikaela spokojeně usmála, když ho osvobodila od mikrofonu, který měl schovaný pod košilí.

„Zvedla sluchátko asi půl minuty poté, co za tebou zavřela dveře,“ řekla Lisbeth.

„Volací kód je Austrálie,“ oznámil Trinity a položil sluchátka na malý pracovní stolek v dodávce. „Ještě musím zjistit místní kód.“ Poklepal na svůj laptop.

„Fajn, volala na tohle číslo; jedná se o telefon v místě zvaném Tennant Creek, ležící severně od Alice Springs v Severním teritoriu. Chcete si ten rozhovor poslechnout?“

Mikael přikývl. „Kolik je teď v Austrálii hodin?“

„Asi pět ráno.“ Trinity zapnul digitální přehrávač a připojil k němu mikrofon. Mikael slyšel, jak telefon osmkrát

zazvonil, než kdosi zvedl sluchátko. Rozhovor proběhl v angličtině.

„Ahoj, to jsem já.“

„Hm, jsem docela ranní ptáče, ale…“

„Chtěla jsem ti zavolat včera… Martin je mrtvý. Předevčírem se zabil v autě.“

Ticho. Poté se ozvalo cosi jako slabé odkašlání, které bylo možné interpretovat jako „Dobře.“

„Ale máme problém. Jeden hnusný novinář, kterého zaměstnal Henrik, u mě před chvílí zničehonic zaklepal na dveře. Ptal se, co se stalo v roce 1966. Něco ví.“

Opět ticho. Poté se ozval rozkazovačný hlas.

„Anito, teď polož sluchátko. Po nějakou dobu nesmíme být v kontaktu.“

„Ale…“

„Napiš mi. Pověz mi, co se stalo.“ Poté byl rozhovor přerušen.

„Chytrá holka,“ řekla Lisbeth Salanderová s obdivem v hlase.

Vrátili se do hotelu až těsně před jedenáctou hodinou večer. Ochotný recepční jim pomohl rezervovat letenky na nejbližší let do Austrálie. Zanedlouho měli zamluvená místa v letadle, které bude odlétat dalšího večera v 19.05 do Canberry v Novém Jižním Walesu.

Když vyřídili veškeré detaily, svlékli se a padli do postele.

Pro Lisbeth Salanderovou to byla první návštěva Londýna, a dopoledne strávili s Mikaelem procházkou z Tottenham Court do Soho. Zastavili se na Old Campton Street a dali si kávu. Kolem třetí se vrátili do hotelu pro zavazadla. Zatímco Mikael platil účet, Lisbeth zapnula svůj mobilní telefon a zjistila, že jí přišla textová zpráva.

„Dragan Armanskij chce, abych mu zavolala."

Lisbeth si vypůjčila telefon v recepci a zavolala svému šéfovi. Mikael stál opodál a najednou viděl, jak se k němu Lisbeth obrací se ztuhlým výrazem ve tváři. Okamžitě byl u ní.

„Co je?"

„Máma je mrtvá. Musím jet domů."

Lisbeth vypadala tak zoufale, že ji Mikael objal. Odstrčila ho.

V hotelovém baru si vypili kávu. Pak Mikael řekl, že by měl zrušit letenku do Austrálie a jet s ní do Stockholmu, ale Lisbeth potřásla hlavou.

„Ne," sdělila mu stručně. „Teď se na tu práci nemůžeme vykašlat. Ale musíš letět do Austrálie sám."

Rozloučili se před hotelem a každý odjel jiným autobusem na své letiště.

KAPITOLA 26

Úterý 15. července–čtvrtek 17. července

Mikael pokračoval z Canberry do Alice Springs vnitrostátní linkou, což byla jediná možnost, neboť tam přiletěl v pozdních odpoledních hodinách. Poté měl na výběr mezi pronájmem letadla nebo vozu, jelikož mu zbývalo ještě čtyři sta kilometrů cesty směrem na sever. Zvolil druhou možnost.

Neznámá osoba s biblickým jménem *Joshua*, patřící do *Plagueovy* a možná i *Trinityho* tajemné mezinárodní sítě, zanechala pro Mikaela na letišti v Canbeře u přepážky informací obálku.

Telefonní číslo, na které Anita volala, patřilo čemusi, co se nazývalo Cochran Farm. Kusá zpráva se tak poněkud více obalila masem – a to doslova. Byla to ovčí farma.

Na internetu si obstaral podrobnosti o australském chovu ovcí. Austrálie má osmnáct milionů obyvatel. 53 000 z nich tvoří farmáři, pěstující přibližně 120 milionů ovcí. Jen vývoz ovčí vlny dosahuje ročního obratu asi 3,5 miliardy dolarů, dále je pak nutno připočíst ještě vývoz asi 700 milionů tun

skopového masa a kůže pro oděvní průmysl. Produkce vlny a masa byly v zemi nejdůležitějšími zdroji obživy.

Cochranova farma, založená Jeremym Cochranem v roce 1891, je pátým největším zemědělským podnikem v zemi s téměř 60 000 merinovými ovcemi, jejichž vlna je považována za mimořádně kvalitní. Kromě chovu ovcí se podnik také zabývá chovem skotu, prasat a slepic.

Mikael konstatoval, že Cochranova farma je velkopodnik s působivým ročním obratem, založeným na vývozu mimo jiné do USA, Japonska, Číny a Evropy.

Připojené osobní životopisy byly ještě zajímavější.

V roce 1972 Cochranovu farmu zdědil po Raymondovi Cochranovi Spencer Cochran, který vystudoval v Oxfordu. Spencer zahynul v roce 1994 a od té doby vede farmu vdova. Ta figurovala na nezřetelné rozmazané fotografii, kterou si Mikael stáhl z webových stránek Cochranovy farmy. Bylo na ní vidět napůl odvrácenou nakrátko ostříhanou blondýnku poplácávající ovci. Podle Joshuy se pár vzal v Itálii v roce 1971.

Vdova se jmenovala Anita Cochranová.

Mikael přenocoval v jakési vyprahlé díře s nadějným názvem Wanadoo. V místní hospodě si dal skopový steak a vypil tři pinty piva s místními štamgasty, kteří mu říkali „kámo“ a mluvili s legračním přízvukem. Měl pocit, jako by se přichomýtl k natáčení *Krokodýla Dundeeho.*

Než usnul, zavolal Erice Bergerové do New Yorku.

„Mrzí mě to, Ricky, ale měl jsem moc práce a nestačil jsem ti zavolat.“

„Co se zase k čertu děje v tom Hedestadu,“ vybuchla Erika. „Volal mi Christer a říkal, že Martin Vanger zemřel při automobilové nehodě.“

„To je dlouhá historie.“

„A proč nebereš telefon? v posledních dnech tě sháním jako idiot.“

„Tady mi telefon nefunguje.“

„A kde zase jsi?“

„Právě jsem asi dvě stě kilometrů severně od Alice Springs. V Austrálii.“

Mikaelovi se sotva kdy podařilo Eriku v nějakém ohledu překvapit. Tentokrát byla zticha téměř deset vteřin.

„A co děláš v Austrálii? Tedy jestli se smím zeptat.“

„Dokončuju svou práci. Za několik dní budu zpátky ve Švédsku. Jen jsem ti chtěl povědět, že ten Henrikův úkol už bude brzy splněný.“

„Chceš tím snad říct, žes přišel na to, co se stalo s Harriet?“

„Vypadá to tak.“

Ke Cochranově farmě dorazil Mikael dalšího dne kolem poledního, ale bylo mu sděleno, že Anita Cochranová se právě teď nachází v oblasti jménem Makawaka dalších sto dvacet kilometrů na západ.

Byly už čtyři hodiny odpoledne, když se Mikael konečně vymotal z nesčetných *backroads* a zastavil se u branky, kde se shromáždil hlouček farmářů kolem krytu motoru jakéhosi džípu, aby si vypili kávu. Mikael k nim přišel, představil se a vysvětlil, že hledá paní Anitu Cochranovou. Společnost pokukovala po svalnatém chlapíkovi kolem třicítky, který měl ve skupině zjevně hlavní slovo. Byl svlečený do půl těla, a kromě míst, která měl předtím zakrytá tričkem, byl dohněda opálený. Na hlavě měl kovbojský klobouk.

„Well, kámo, šéfka se nachází pár mil tímhle směrem," řekl a ukázal palcem.

Chlapík hleděl skepticky na Mikaelův vůz a dodal, že není právě moudré pokračovat dál s takovouto japonskou hračkou pro děti. Nakonec snědý atlet prohlásil, že tam stejně má namířeno a že Mikaela může svézt ve svém džípu, který je v místním nepřístupném terénu nezbytností. Mikael poděkoval a vzal si sebou tašku s počítačem.

Muž se představil jako Jeff a vysvětlil Mikaelovi, že je *studs manager at the station*. Mikael ho požádal o překlad. Jeff po něm zašilhal a konstatoval, že Mikael zřejmě nebude zdejší. Vysvětlil mu, že *studs manager* přibližně odpovídá pokladníkovi v bance, ale spravuje ovce, a že *station* je australský výraz pro ranč.

Pokračovali v rozhovoru, zatímco Jeff v dobrém rozmaru řídil džíp rychlostí dvaceti kilometrů za hodinu skrze rokli s asi dvacetistupňovým sklonem. Mikael děkoval své

šťastné hvězdě, že se nepokusil jet sám svým pronajatým vozem. Zeptal se Jeffa, co se nachází dole v rokli, a dozvěděl se, že je tam pastvina pro sedm tisíc ovcí.

„Pochopil jsem, že Cochranova farma je ještě větší.“

„Jsme jedna z největších v Austrálii,“ odpověděl Jeff s jistou hrdostí v hlase. „Tady v oblasti Makawaka se pase přibližně devět tisíc ovcí, ale máme ranče i v Novém Jižním Walesu a v Západní Austrálii. Celkem vlastníme šedesát tři tisíce ovcí.“

Muži vyjeli z rokle do kopcovité, avšak přístupnější krajiny. Najednou Mikael uslyšel střelbu. Viděl ovčí mrtvoly, velké ohně a asi tucet farmářů. Zdálo se, že všichni mají v rukou pušky. Zjevně probíhalo porážení ovcí.

Mikael si nedobrovolně vzpomněl na biblického obětního beránka.

Spatřil ženu v džínách a červenobíle kostkované košili s krátkými světlými vlasy. Jeff zaparkoval pár metrů od ní.

„Hi boss. We got a tourist,“ oznámil jí.

Mikael vystoupil z džípu a zíral na ni. Žena na něj tázavě pohlédla.

„Ahoj, Harriet. Už je to dlouho, co jsme se viděli naposledy,“ řekl Mikael švédsky.

Nikdo z mužů, kteří pro Anitu Cochranovou pracovali, mu nerozuměl, ale porozuměli její reakci. Anita o krok ucouvla a vypadala vyděšeně. Muži zaujali ochranný postoj. Přestali se pochechtávat a napřímili se, připraveni svou šéfovou bránit proti tomu podivínskému cizinci, který jí

zjevně působil nepříjemnosti. Jeffovo přátelské chování bylo okamžitě to tam a postoupil o krok blíže k Mikaelovi.

Mikael si uvědomil, že se nachází v divočině na druhé straně zeměkoule, obklopený bandou zpocených farmářů s puškami v rukou. Jedno slovo od Anity Cochranové, a rozstříleli by ho na cimprcampr.

Pak ten okamžik pominul. Harriet Vangerová odmítavě mávla rukou a muži o několik kroků ustoupili. Popošla k Mikaelovi a pohlédla mu do očí. Byla propocená a ve tváři špinavá. Mikael si všiml, že její světlé vlasy jsou u kořínků tmavší. Byla starší a měla vyhublejší obličej, ale vyrostla z ní přesně taková krasavice, jak napovídala konfirmační fotografie.

„My jsme se spolu už setkali?“ zeptala se Harriet Vangerová.

„Jo. Jmenuju se Mikael Blomkvist. Jednou v létě jsi mě hlídala, když mi byly tři roky. Tobě bylo dvanáct nebo třináct.“

Po několika vteřinách se Harrietin pohled vyjasnil a Mikael viděl, že si najednou vzpomněla. Vypadala zmateně.

„Co chceš?“

„Harriet, nejsem tvůj nepřítel. Nepřišel jsem proto, abych ti ublížil. Ale musíme si promluvit.“

Harriet se otočila k Jeffovi, sdělila mu, aby převzal její práci, a pokynula Mikaelovi, aby ji následoval. Ušli asi dvě stě metrů ke skupině bílých kanvasových stanů postavených v malé houštince. Harriet ukázala na plátěnou židli a vratký

stůl, nalila do umyvadla vodu a opláchla si obličej, osušila se, zašla do stanu a převlékla si košili. Z chladicí tašky vyndala dvě piva a posadila se naproti Mikaelovi.

„Fajn. Tak povídej.“

„Proč střílíte ty ovce?“

„Máme tu nakažlivou epidemii. Většina zvířat je zřejmě zdravá, ale nemůžeme riskovat, že by se to rozšířilo. Během následujícího týdne budeme nuceni utratit přes šest set kusů. Takže nejsem v nejlepší náladě.“

Mikael přikývl.

„Tvůj bratr se před pár dny zabil v autě.“

„Slyšela jsem o tom.“

„Zavolala ti to Anita Vangerová.“

Harriet na něj dlouhou chvíli zkoumavě hleděla. Poté přikývla. Pochopila, že nemá smysl popírat samozřejmosti.

„Jak jsi mě našel?“

„Odposlouchávali jsme Anitin telefon.“ Mikael neshledával žádný důvod ke lhaní. „Setkal jsem se s tvým bratrem pár minut předtím, než zemřel.“

Harriet Vangerová svraštila obočí. Mikael zachytil její pohled. Poté si stáhl z krku pitomý šátek, který nosil, a ukázal jí pruh po oprátce. Byl ohnivě rudý a zřejmě mu po něm zůstane jizva jako celoživotní památka na Martina Vangera.

„Tvůj bratr mě pověsil na zeď, pak se objevila má kolegyně a vymlátila z něj duši.“

Harriet zajiskřilo v očích.

„Bude asi nejlepší, když mi tu historku vypovíš hezky od začátku.“

Trvalo to přes hodinu. Mikael začal tím, kdo je a na čem pracuje. Popsal, co dostal za úkol od Henrika Vangera a proč mu přišlo vhod usadit se v Hedeby. Rychle shrnul, jak probíhalo policejní vyšetřování a pověděl jí, jak po ní Henrik po celá léta pátral na vlastní pěst, přesvědčený o tom, že někdo z rodiny Harriet zavraždil. Zapnul počítač a vysvětlil, jak objevil snímky z Nádražní ulice, jak začali s Lisbeth pátrat po sériovém vrahovi a jak se ukázalo, že se jedná o dvě různé osoby.

Zatímco mluvil, začalo se stmívat. Muži si dělali večeři; zaplály táboráky a v kotlích to bublalo. Mikael si všiml, že se Jeff celou dobu zdržuje v blízkosti své šéfky a podezíravě ho sleduje. Kuchař jim přinesl jídlo. Otevřeli si další pivo. Když Mikael se svým vyprávěním skončil, seděla Harriet chvíli mlčky.

„Panebože,“ řekla.

„Zapomněla jsi na tu vraždu v Uppsale.“

„Vůbec jsem po ní nepátrala. Byla jsem šťastná, že je táta mrtvý a že je to násilí pryč. Nikdy mě nenapadlo, že Martin…“ Harriet zmlkla. „Jsem ráda, že je po něm.“

„To chápu.“

„Ale z tvého vyprávění není jasné, jak jsi přišel na to, že jsem naživu.“

„Když jsme zjistili, co se tehdy stalo, nebylo těžké si spočítat zbytek. K tomu, abys mohla zmizet, jsi potřebovala něčí pomoc. Anita Vangerová byla tvoje důvěrnice, a byla tak jediný člověk, který připadal v úvahu. Byly jste kamarádky a trávily jste společně léto. Bydlely jste v Gottfriedově chatě. Pokud ses někomu svěřila, tak to byla ona – a navíc právě získala řidičák.“

Harriet na něj neutrálně hleděla.

„A když teď víš, že žiju, co uděláš?“

„Povím o tom Henrikovi. Zaslouží si znát pravdu.“

„A pak? Jsi novinář.“

„Harriet, nemám v úmyslu tě předhodit médiím. Ve své branži jsem se již dopustil dostatečného množství profesionálních chyb na to, aby mě novinářská komora nadosmrti vyloučila, kdybych se k nim přiznal.“ Mikael se pokusil se o žert. „Jedna bota navíc na tom už nic nezmění, a nechci si rozzlobit svou starou chůvu z dětství.“

Harriet to nepobavilo.

„Kolik lidí zná pravdu?“

„O tom, že jsi naživu? v téhle chvíli jsem to jen já, Anita a má kolegyně Lisbeth. Dirch Frode zná asi dvě třetiny příběhu, ale stále si myslí, že jsi v šedesátých letech zemřela.“

Zdálo se, že Harriet Vangerová o čemsi přemýšlí. Hleděla do tmy. Mikael měl opět nepříjemný pocit, že se nachází v nebezpečné situaci, a vzpomněl si, že Harriet má

půl metru od sebe opřenou brokovnici. Poté se otřásl a přestal fantazírovat. Změnil téma hovoru.

„Ale jak se z tebe stala farmářka v Austrálii? Už jsem pochopil, že tě Anita propašovala z Hedeby, zřejmě v kufru svého auta, když most druhý den po nehodě zase otevřeli.“

„Ve skutečnosti jsem ležela jen na podlaze u zadního sedadla a měla jsem přes sebe přehozenou deku. Nikdo se tam nedíval. Když Anita tehdy dorazila na ostrov, přišla jsem za ní a pověděla jsem jí, proč musím zmizet. Správně jsi uhodl, že jsem se jí svěřovala. Pomohla mi a po všechny ty roky mi byla oddanou přítelkyní.“

„Jak jsi skončila v Austrálii?“

„Nejdřív jsem několik týdnů bydlela v Anitině studentském pokoji ve Stockholmu a pak jsem odjela ze Švédska. Anita měla vlastní peníze a nezištně mi je půjčila. Taky mi dala svůj pas. Byly jsme si hodně podobné a jediné, co jsem musela udělat, bylo odbarvit si vlasy na blond. Čtyři roky jsem bydlela v jednom italském klášteře – nebyla jsem jeptiška, jsou tam kláštery, kde si můžeš lacino pronajmout pokoj a v klidu přemýšlet. Pak jsem náhodou potkala Spencera Cochrana. Byl o pár let starší než já, právě skončil studia v Anglii a potuloval se po Evropě. Zamilovala jsem se. On taky. Nic složitějšího v tom nebylo. V roce 1971 se za něj *Anita* Vangerová provdala. Nikdy jsem nelitovala. Byl to úžasný muž. Bohužel před osmi lety zemřel a ze mě se najednou stala majitelka farmy.“

„Ale tvůj pas – někdo přece musel přijít na to, že existují dvě Anity Vangerové?“

„Ne, proč? Jedna Švédka jménem Anita Vangerová je vdaná za Spencera Cochrana. Nehraje žádnou roli, jestli žije v Londýně nebo v Austrálii. V Londýně je manželka Spencera Cochrana, která se svým mužem nežije, v Austrálii je jeho současná žena. Počítačové registry mezi Canberrou a Londýnem nejsou propojené. Navíc jsem získala australský pas na jméno Cochranová. Tenhle systém funguje výborně. Ohrozit ho mohla jen sama Anita, kdyby se chtěla vdát. Mé manželství je registrované ve švédském sčítání občanů.“

„Anita se nikdy vdát nechtěla.“

„Tvrdí, že nikdy nikoho nepotkala. Ale já vím, že to udělala kvůli mně. Je to skutečná přítelkyně.“

„Proč byla ve tvém pokoji?“

„Toho dne jsem se moc racionálně nechovala. Bála jsem se Martina, ale dokud byl v Uppsale, mohla jsem problémy nechat stranou. Pak se objevil na té ulici v Hedestadu a já jsem si uvědomila, že už nikdy v životě nebudu v bezpečí. Váhala jsem, jestli to mám povědět Henrikovi, nebo utéct. Když Henrik neměl čas, jen jsem chodila nervózně po vesnici. Samozřejmě chápu, že to neštěstí na mostě všechno zastínilo, ale ne pro mě. Měla jsem vlastní problémy a tu nehodu jsem sotva vnímala. Všechno mi připadalo neskutečné. Pak jsem narazila na Anitu, která bydlela v malém domku pro hosty u Gerdy a Alexandera. Tehdy jsem se rozhodla a poprosila jsem ji o pomoc. Celou dobu

jsem zůstala u ní a neodvažovala jsem se ani vystrčit nos. Ale byla tu ještě jedna věc – všechny události jsem si zapsala do deníku, a potřebovala jsem nějaké oblečení. Anita mi pro to zašla.“

„Předpokládám, že nedokázala odolat pokušení otevřít okno a podívat se na místo nehody.“ Mikael chvíli přemýšlel. „Ale nechápu, proč jsi nešla za Henrikem, jak jsi měla původně v úmyslu.“

„Proč myslíš, že jsem to neudělala?“

„Vlastně nevím. Jsem přesvědčen o tom, že by ti Henrik pomohl. Martina by okamžitě zneškodnil, a samozřejmě by to nenechal vyjít na veřejnost. Zařídil by to ve vší diskrétnosti nějakou formou psychoterapie nebo léčby.“

„Ty pořád nechápeš, co se stalo.“

Až do této chvíle Mikael mluvil pouze o sexuálním násilí, kterého se Gottfried dopouštěl na Martinovi, ale Harrietinu roli nechával viset ve vzduchu.

„Gottfried se prohřešil na Martinovi,“ řekl Mikael opatrně. „Mám podezření, že se prohřešil i na tobě.“

Harriet Vangerová nepohnula ani brvou. Poté se zhluboka nadechla a skryla obličej do dlaní. Během tří vteřin byl u ní Jeff a zeptal se, jestli je všechno *all right*. Harriet na něj pohlédla a slabě se usmála. Poté Mikaela překvapila tím, že vstala, objala svého *studs managera* a políbila ho na tvář. S rukou kolem Jeffových ramen se obrátila k Mikaelovi.

„Jeffe, to je Mikael, starý… přítel z minulosti. Přišel sem s určitými problémy a přinesl špatné zprávy, ale přece nezastřelíme posla. Mikaeli, tohle je Jeff Cochran, můj nejstarší syn. Mám ještě jednoho syna a dceru.“

Mikael přikývl. Jeffovi bylo kolem třicítky; Harriet Vangerová musela otěhotnět poměrně brzy po svém sňatku se Spencerem Cochranem. Mikael vstal, podal Jeffovi ruku a řekl, že je mu líto, že rozrušil jeho matku, ale bohužel to bylo nezbytné. Harriet si s Jeffem vyměnila několik slov a pak ho poslala pryč. Znovu se posadila k Mikaelovi a zdálo se, že se rozhodla.

„Žádné další lži. Předpokládám, že je to už pryč. Svým způsobem jsem na tenhle den čekala od roku 1966. Po spoustu let pro mě bylo největší hrůzou to, že ke mně přijde někdo jako ty a osloví mě mým jménem. A víš co? Najednou mi to už nevadí. Můj zločin je promlčený, a kašlu na to, co si o mně lidé myslí.“

„Zločin?“ zeptal se Mikael.

Harriet na něj vyzývavě pohlédla, ale on stále nechápal, o čem mluví.

„Bylo mi šestnáct let. Měla jsem strach. Styděla jsem se. Byla jsem zoufalá. Byla jsem sama. Jediný, kdo znal pravdu, byla Anita a Martin. Anitě jsem pověděla o sexuálním násilí, ale nedokázala jsem jí říct, že můj táta je také šílený vrah žen. O tom se Anita nikdy nedozvěděla. Zato jsem jí pověděla o zločinu, kterého jsem se dopustila já a který byl tak strašný, že když šlo do tuhého, nenašla jsem odvahu se

s tím svěřit Henrikovi. Prosila jsem Boha o odpuštění. A několik let jsem se skrývala v klášteře.“

„Harriet, tvůj otec byl násilník a vrah. Nemáš na tom žádnou vinu.“

„To vím. Táta mě celý rok zneužíval. Dělala jsem všechno pro to, abych se mu vyhnula… ale byl to můj táta a nemohla jsem zničehonic odmítat mít s ním cokoli společného, aniž bych vysvětlila proč. Tak jsem lhala, hrála divadýlko a předstírala, že je všechno v pořádku, a dávala jsem si pozor, abych při setkání s ním nikdy nebyla sama. Máma samozřejmě věděla, co dělá, ale ignorovala to.“

„Isabella o tom věděla?“ zeptal se Mikael ohromeně.

Harrietin hlas ztvrdl jako kámen.

„Samozřejmě že o tom věděla. V naší rodině se nikdy nestalo nic, co by Isabelle ušlo. Ale dělala jakoby nic, pokud se jednalo o něco nepříjemného, co by ji mohlo postavit do špatného světla. Táta mě mohl klidně znásilnit v obýváku přímo mámě před očima, ale ona by nic neviděla. Nebyla schopná přiznat, že něco v mém nebo jejím životě není v pořádku.“

„Setkal jsem se s ní. Je to pěkná semetrika.“

„To byla celý život. Často jsem přemýšlela o jejím a tátově vztahu. Pochopila jsem, že spolu nespí od mého narození, nebo alespoň ne moc často. Táta měl ženské, ale nějakým podivným způsobem se Isabelly bál. Odešel od ní, ale nedokázal se rozvést.“

„V rodině Vangerových se lidé nerozvádějí.“

Harriet se poprvé zasmála.

„Ne, to je fakt. Ale ani já jsem se nemohla přimět k tomu, abych řekla pravdu. Dozvěděl by se o tom celý svět. Moji spolužáci, celé příbuzenstvo…“

Mikael položil svou ruku na její. „Harriet, je mi to strašně líto.“

„Bylo mi čtrnáct, když mě poprvé znásilnil. A v následujícím roce si mě bral k sobě do chaty. Několikrát u toho byl Martin. Přinutil mě i Martina, abychom s ním dělali různé nechutnosti. A držel mi ruce, zatímco se na mně Martin musel… uspokojit. A když táta zemřel, byl Martin připraven jeho roli převzít. Očekával, že budu jeho milenkou, a považoval za zcela přirozené, že se mu podrobím. A v téhle situaci jsem už neměla žádnou volbu. Musela jsem Martina ve všem poslechnout. Zbavila jsem se jednoho tyrana jen proto, abych skončila v drápech jiného, a jediné, co jsem mohla dělat, bylo nezůstat s ním nikdy o samotě.“

„Henrik by přece…“

„Ty to pořád nechápeš.“

Harriet zvýšila hlas. Mikael viděl, že několik mužů ve vedlejším stanu po něm pošilhává. Harriet ztlumila hlas a naklonila se k němu.

„Karty jsou na stole. Zbytek si můžeš spočítat sám.“

Zvedla se a šla pro další dvě piva. Když se vrátila, řekl jí Mikael jen jediné slovo.

„Gottfried?“

Harriet přikývla.

„Sedmého srpna 1965 mě přinutil jít k němu do chaty. Henrik nebyl doma. Táta chlastal a pokusil se mě znásilnit, ale nepovedlo se mu to… a dostal se do deliria. Vždycky byl… hrubý a násilnický, když jsme spolu byli sami, ale tentokrát to přehnal. *Vymočil se na mě.* Potom vykládal, co se mnou hodlá provádět. Během toho večera mi vyprávěl o ženách, které zavraždil. Dělal si z toho legraci. Citoval bibli. Trvalo to několik hodin. Nepochopila jsem ani polovinu z toho, co mi říkal, ale bylo mi jasné, že je to naprostý šílenec."

Harriet si lokla piva.

„Někdy kolem půlnoci dostal záchvat. Byl úplně nepříčetný. Odehrálo se to nahoře v ložnici. Dal mi kolem krku tričko a utáhl ho, jak nejvíc mohl. Všechno pro mě zčernalo. Ani v nejmenším nepochybuju o tom, že se mě opravdu pokoušel zabít, a tehdy v noci se mu poprvé podařilo znásilnění dotáhnout do konce."

Harriet Vangerová pohlédla na Mikaela. Apelovala na něj očima.

„Ale byl tak ožralý, že se mi nějakým způsobem podařilo vyprostit se. Seskočila jsem z půdy dolů na podlahu a v děsu jsem utekla. Byla jsem nahá a běžela jsem pryč bez jediné myšlenky, až jsem skončila na mole dole u vody. Gottfried se potácel za mnou."

Mikael si najednou přál, aby už dál nevyprávěla.

„Měla jsem dost síly na to, abych toho ožralu strčila do vody. Veslem jsem ho držela pod hladinou, dokud sebou nepřestal házet. Trvalo to jen několik vteřin.“

Harriet se odmlčela a ticho bylo najednou ohlušující.

„A když jsem vzhlédla, byl tam Martin. Vypadal zděšeně a přitom se uškleboval. Nevím, jak dlouho tehdy stál před chatou a šmíroval nás. Od toho okamžiku jsem mu byla vydaná na milost a nemilost. Přišel ke mně, popadl mě za vlasy a táhl mě do chaty, zpátky do Gottfriedovy postele. Svázal mě a znásilnil, zatímco mrtvola jeho táty plavala ve vodě dole u mola, a já jsem se proti tomu nemohla nijak bránit.“

Mikael přivřel oči. Pocítil stud a nejednou si přál, aby byl býval nechal Harriet na pokoji. Ale její hlas opět nabyl na intenzitě.

„Od toho dne jsem byla v jeho moci. Dělala jsem, co mi řekl. Byla jsem jako ochromená a jediné, co mi zachránilo zdravý rozum, byl Isabellin nápad, že Martin potřebuje po tragickém skonu svého otce změnit prostředí. A tak ho poslala do Uppsaly. Samozřejmě věděla, co se mnou Martin dělá, a tohle byl její způsob řešení problémů. Dovedeš si představit, jak byl zklamaný.“

Mikael přikývl.

„Během následujícího roku byl Martin doma jen na vánoční prázdniny, a to se mi podařilo držet se od něj dál. Jela jsem s Henrikem do Kodaně. A když začaly letní prázdniny, byla tam Anita. Svěřila jsem se jí, a ona zůstala

po celou dobu se mnou a postarala se, aby se ke mně nepřiblížil.“

„Setkala ses s ním na Nádražní ulici.“

Harriet přikývla.

„Říkali mi, že na rodinné setkání nepřijede, že zůstane v Uppsale. Ale pak se všechno změnilo a on najednou stál na druhé straně ulice a zíral na mě. Usmíval se. Připadalo mi to jako zlý sen. Zavraždila jsem svého otce a pochopila jsem, že mě bratr nikdy nenechá na pokoji. Do té doby jsem přemýšlela o tom, že si vezmu život. Rozhodla jsem se pro útěk.“

Harriet pohlédla na Mikaela téměř pobaveně.

„Vlastně je fajn pocit povědět pravdu. Teď to víš. Co máš v úmyslu s tou informací udělat?“

KAPITOLA 27

Sobota 26. července–pondělí 28. července

Mikael vyzvedl Lisbeth Salanderovou v deset hodin ráno před vchodem na Lundské ulici a odvezl ji do krematoria u Severního hřbitova. Během vzpomínkového obřadu byl s ní. Lisbeth a Mikael byli s knězem dlouho jedinými hosty, ale když začal pohřební ceremoniál, připlížil se najednou Dragan Armanskij. Krátce pokynul Mikaelovi, postavil se za Lisbeth a opatrně jí položil ruku na rameno. Lisbeth přikývla, aniž na něj pohlédla, úplně jako by věděla, kdo za ní stojí. Poté Dragana i Mikaela ignorovala.

Lisbeth o své matce nic nevyprávěla, ale kněz očividně hovořil s někým z nemocnice, kde její matka zemřela, a Mikael pochopil, že příčinou smrti bylo krvácení do mozku. Během celého obřadu nepronesla ani slovo. Kněz dvakrát vypadl z konceptu, když se obrátil k Lisbeth, která se mu dívala přímo do očí a neodpovídala. Když bylo po všem, otočila se na podpatku a bez rozloučení odešla. Mikael i Dragan si hluboce povzdechli a pohlédli na sebe. Neměli ani tušení, co se jí honí hlavou.

„Je jí moc zle,“ řekl Dragan.

„To jsem pochopil,“ odvětil Mikael. „Je dobře, že jste přišel.“

„Tím si nejsem vůbec jistý.“

Armanskij fixoval Mikaela pohledem.

„Jedete na sever? Nespouštějte z ní oči.“

Mikael slíbil, že tak učiní. Rozešli se před hřbitovní branou. Lisbeth už seděla v autě a čekala.

Musela s Mikaelem jet do Hedestadu, aby si vyzvedla svou motorku a vypůjčené vybavení z Milton Security. Když projeli Uppsalou, přerušila mlčení a zeptala se, jaká byla cesta do Austrálie. Mikael přistál na Arlandě včera pozdě večer a spal jen několik hodin. Během jízdy jí vypověděl Harrietin příběh. Lisbeth Salanderová mlčky seděla a asi po půlhodině otevřela ústa.

„Svině,“ prohlásila.

„Kdo?“

„Zasraná Harriet Vangerová. Kdyby v roce 1966 nějak zasáhla, nemohl by Martin ve vraždění pokračovat dalších sedmatřicet let.“

„Harriet věděla o vraždách svého otce, ale neměla tušení, že u toho byl Martin. Utekla od bratra, který ji znásilnil a který jí hrozil odhalením, že utopila svého otce, pokud neudělá to, co jí řekne.“

„Hovno.“

Poté pokračovali mlčky až do Hedestadu. Lisbeth byla v mimořádně špatné náladě. Mikael jel na domluvenou

schůzku se zpožděním, takže Lisbeth zastavil u výpadovky na Hedeby a zeptal se, jestli tam bude, až se vrátí.

„Ty tam zůstaneš přes noc?“ zeptala se Lisbeth.

„Předpokládám, že ano.“

„Chceš, abych počkala, dokud se nevrátíš?“

Mikael vystoupil z auta a objal ji pažemi. Lisbeth ho od sebe téměř násilím odstrčila. Mikael ucouvl.

„Lisbeth, jsi moje kamarádka.“

Lisbeth na něj bezvýrazně pohlédla.

„Mám zůstat proto, abys tu měl dnes v noci někoho na šoustání?“

Mikael jí věnoval dlouhý pohled. Poté se otočil, nasedl do vozu a nastartoval. Kličkou stáhl okénko. Její nepřátelství bylo zjevné.

„Chci být tvůj kamarád,“ řekl Mikael. „Pokud si myslíš něco jiného, tak na mě nemusíš čekat.“

Henrik Vanger seděl a byl úplně oblečený, když Dirch Frode vpustil Mikaela do nemocničního pokoje. Ten se starého pána okamžitě zeptal, jak je na tom se zdravím.

„Zítra mám v úmyslu jít na Martinův pohřeb.“

„Kolik vám toho Dirch Frode pověděl?“

Henrik Vanger hleděl do země.

„Pověděl mi o tom, co dělali Gottfried a Martin. Pochopil jsem, že je to mnohem horší, než jsem si kdy dovedl představit.“

„Vím, co se stalo s Harriet.“

„Jak zemřela?“

„Harriet nezemřela. Je stále naživu. Pokud budete chtít, ráda vás uvidí.“

Henrik Vanger i Dirch Frode na Mikaela zírali, jako by se jejich svět právě otřásl v základech.

„Chvíli mi trvalo přemluvit ji, aby sem přijela, ale žije, daří se jí dobře a je tady v Hedestadu. Dorazila brzy ráno a může tu být tak za hodinu. Tedy pokud se s ní chcete vidět.“

Mikael musel znovu vypovědět celý příběh od začátku do konce. Henrik Vanger mu naslouchal tak soustředěně, jako by slyšel moderní Ježíšovo Kázání na hoře. Několikrát Mikaelovi položil otázku nebo ho požádal, aby něco zopakoval. Dirch Frode neřekl ani slovo.

Když Mikael skončil, stařec zůstal mlčky sedět. Ačkoli ho lékaři ujistili, že se Henrik Vanger z infarktu zotavil, Mikael se děsil okamžiku, kdy mu bude muset ten příběh povědět – bál se, že to pro starého pána bude příliš. Avšak Henrik neprojevil žádné známky vzrušení kromě toho, že měl po dlouhém mlčení poněkud roztřesený hlas.

„Chudáček Harriet. Kéž by za mnou tehdy přišla.“

Mikael pohlédl na hodiny. Bylo za pět minut čtyři.

„Chcete se s ní setkat? Harriet má stále strach, že ji zavrhnete, až se dozvíte, co udělala.“

„A ty květiny?“ zeptal se Henrik.

„Ptal jsem se jí na to v letadle cestou domů. Mezi příbuznými existoval jen jediný člověk, kterého milovala, a

to jste byl vy. Ty květiny samozřejmě posílala ona. Doufala, že pochopíte, že je naživu a má se dobře, ale že se nemůže objevit. Ale jelikož jejím jediným zdrojem informací byla Anita, která Hedestad nikdy nenavštívila a hned po studiích se odstěhovala do ciziny, byly Harrietiny informace o skutečných událostech dost omezené. Nikdy ji nenapadlo, jak strašně jste trpěl a že jste věřil, že se vám takhle vysmívá její vrah.“

„Předpokládám, že ty květiny posílala Anita.“

„Pracovala pro leteckou společnost a cestovala po celém světě. Posílala je z míst, kde se zrovna nacházela.“

„Ale jak jste zjistil, že jí pomáhala Anita?“

„Podle fotografie, na které je Anita vidět v okně Harrietina pokoje.“

„Ale ta přece mohla být zapletená do… klidně mohla být vrah. Jak jste přišel na to, že Harriet žije?“

Mikael věnoval Henrikovi dlouhý pohled. Poté se usmál – poprvé od chvíle, kdy se vrátil do Hedestadu.

„Anita byla zapletená do Harrietina zmizení, ale nemohla ji zavraždit.“

„Jak jste si tím mohl být tak jistý?“

„Protože tohle je taková zatracená detektivní skládanka. Pokud by Harriet zavraždila Anita, tak už byste dávno našli její tělo. Takže tím jediným logickým východiskem bylo to, že jí Anita pomohla uprchnout a skrývat se. Chcete se s ní setkat?“

„Samozřejmě že se chci s Harriet setkat.“

Mikael došel pro Harriet k výtahům dole v hale. Zprvu ji nepoznal; od té doby, co se rozloučili na letišti, se vrátila ke své tmavé barvě vlasů. Měla na sobě černé kalhoty, bílou halenku a elegantní šedé sako. Vypadala nádherně a Mikael se k ní sklonil a povzbudivě ji políbil na tvář.

Když Mikael otevřel Harriet Vangerové dveře, Henrik vstal ze židle. Harriet se zhluboka nadechla.

„Ahoj, Henriku," pronesla.

Starý pán si ji změřil od temene hlavy až po špičky bot. Poté k němu Harriet přistoupila a políbila ho. Mikael pokynul Dirchu Frodemu, zavřel dveře a nechal ty dva o samotě.

Když se Mikael vrátil na Hedeby, Lisbeth Salanderová už v domku pro hosty nebyla. Bezpečnostní výbava a její motorka byly pryč, stejně tak zmizela taška s oblečením a toaletní potřeby v koupelně. Měl pocit prázdnoty.

Mikael smutně obešel chatu. Najednou mu připadala cizí a neskutečná. Pohlédl na hromady papírů v pracovně, které chtěl uložit do krabic a odnést zpět k Henriku Vangerovi, ale neměl sílu začít s úklidem. Zašel nahoru do konzumu a koupil chléb, mléko, sýr a něco k večeři. Když se vrátil do chaty, postavil na kávu, sedl si do zahrady, četl večerní noviny a nemyslel vůbec na nic.

V půl šesté přejel přes most taxík. Za tři minuty se vracel zpět. Mikael zahlédl na zadním sedadle Isabellu Vangerovou.

V sedm hodin začal u zahradního stolku podřimovat, když se objevil Dirch Frode a vzbudil ho.

„Jak to probíhá s Henrikem a Harriet?“ zeptal se Mikael.

„Tahle smutná historie má své klady,“ odpověděl Dirch Frode se zdrženlivým úsměvem. „Do Henrikova pokoje zničehonic vtrhla Isabella. Zjistila, že jste se vrátil do chaty, a byla úplně bez sebe. Ječela, že teď tyhle chorobné žvásty o Harriet už musí skončit, tvrdila, že jste jejího syna dohnal svým čmucháním k tomu, že se zabil.“

„No, řekl bych, že má pravdu.“

„Přikázala Henrikovi, aby vás propustil a postaral se o to, abyste odsud zmizel, a aby už nechal toho honění strašidel.“

„Páni.“

„Ženě v místnosti nevěnovala jediný pohled a mluvila jen s Henrikem. Zřejmě si myslela, že je to někdo z personálu. Nikdy nezapomenu na ten okamžik, kdy Harriet vstala, pohlédla na Isabellu a řekla *Ahoj mami*.“

„Co se stalo?“

„Museli jsme zavolat lékaře, aby Isabellu zase přivedl k životu. Právě teď popírá, že je to skutečná Harriet, a tvrdí, že jste vyštrachal nějakou podvodnici.“

Dirch Frode se právě chystal navštívit Cecílii a Alexandera, aby se s nimi podělil o novinku, že Harriet vstala z mrtvých. Pospíchal a Mikael opět zůstal sám.

Lisbeth Salanderová zastavila a natankovala u benzínky severně od Uppsaly. Předtím jen zarputile jela a zírala před sebe. Spěšně zaplatila a posadila se na motorku. Nastartovala a zamířila k nájezdu na dálnici, kde se opět nerozhodně zastavila.

Špatná nálada ji neopouštěla. Když odjížděla z Hedeby, byla strašně rozzuřená, ale během jízdy vztek pomalu vyprchával. Nebyla si jistá tím, proč měla tak hroznou zlost na Mikaela Blomkvista, nebo jestli ta zlost vůbec patřila jemu.

Myslela na Martina Vangera a Zasranou Harriet Vangerovou a Zasraného Dircha Frodeho a na celou tu zatracenou famílii Vangerových, která si jen sedí v Hedestadu, vládne svému malému impériu a spřádá proti sobě intriky. Potřebovali její pomoc. Za běžných okolností by ji sotva pozdravili a tím méně by se jí svěřovali se svými tajemstvími.

Banda jedna mizerná.

Lisbeth se zhluboka nadechla a myslela na svou matku, kterou ráno pohřbila. Už nikdy to nebude dobré. Matčina smrt znamenala, že se její rána nikdy nezhojí, protože matka Lisbeth nikdy nebude moci odpovědět na otázky, které jí dcera chtěla položit.

Myslela na Dragana Armanského, jak za ní stál při pohřbu. Měla mu něco říct. Alespoň mu nějak dát najevo, že o jeho přítomnosti ví. Ale pokud by to udělala, měl by tím záminku, aby jí začal organizovat život. Pokud by mu

podala jen malíček, popadl by celou ruku. A nikdy by ji nepochopil.

Myslela na advokáta Nilse Zasraného Bjurmana, svého poručníka, který byl alespoň pro tento okamžik zneškodněný a dělal to, co mu řekla.

Pocítila nesmiřitelnou zášť a zatnula zuby. A myslela na Mikaela Blomkvista a ptala se, co by asi říkal, kdyby zjistil, že byla svěřena do poručnictví a že celý její život je jedna velká série sraček.

Uvědomila si, že na něj vlastně nemá vztek. Byl jen osobou, na které si vylila zlost ve chvíli, kdy měla největší chuť někoho zabít. Vztekat se na něj nemělo smysl.

Lisbethiny city k Mikaelovi byly velmi ambivalentní.

Do všeho strkal nos a čmuchal v jejím soukromí… Ale také se jí moc líbilo s ním pracovat. Už tohle byl pozoruhodný pocit – pracovat s *někým*. Nebyla na to zvyklá, ale vlastně to proběhlo nečekaně bezbolestně. Neměl žádné komentáře. Nepokoušel se jí říkat, jak by měla žít.

To ona ho svedla, ne on ji.

A navíc to bylo velmi příjemné.

Tak proč měla pocit, že ho chce nakopat do ksichtu? Lisbeth povzdechla, nešťastně zvedla oči a pozorovala kamion, který kolem ní prohrčel po dálnici.

Mikael kolem osmé hodiny večer stále ještě seděl v zahradě, když zaslechl rachot motorky a uviděl Lisbeth Salanderovou přejíždět přes most. Lisbeth zaparkovala a sundala si helmu.

Přišla k zahradnímu stolku a podívala se do konvice; byla studená a prázdná. Mikael na ni zmateně pohlédl. Lisbeth vzala konvici a odešla do kuchyně. Když se vrátila, byla převlečená z kožené kombinézy do džínů a trička s nápisem *I can be a regular bitch. Just try me.*

„Myslel jsem, že jsi odjela," řekl Mikael.

„V Uppsale jsem to obrátila zpátky."

„Pořádný denní výlet."

„Pěkně mě bolí zadek."

„Proč jsi to obrátila zpátky?"

Lisbeth nereagovala. Mikael na odpovědi netrval a čekal, zatímco pili kávu. Po deseti minutách Lisbeth mlčení přerušila.

„Je mi s tebou dobře," přiznala proti své vůli.

Takováto slova nikdy předtím nevypustila z úst.

„Bylo… zajímavé s tebou pracovat na tomhle případu."

„I mně se s tebou dobře pracovalo," řekl Mikael.

„Hm."

„Fakt je, že jsem ještě nikdy nedělal s tak pekelně dobrým detektivem. Fajn, vím, že jsi zatracená hackerka, stýkáš se s podezřelými jedinci, že bez problémů dokážeš zvednout sluchátko a do dvaceti čtyř hodin zařídit telefonní odposlech v Londýně, ale výsledky máš vážně senzační."

Lisbeth na něj pohlédla poprvé od okamžiku, kdy se posadila k zahradnímu stolku. Znal tolik jejích tajemství. Jak se to mohlo stát?

„Prostě to tak je. Umím to s počítači. Nikdy mi nedělalo problémy si něco přečíst a přesně pochopit, o čem to je.“

„Tvá fotografická paměť,“ řekl Mikael tiše.

„Zřejmě. Nechápu, jak to u mě funguje. Nejsou to jen počítače a telefonické sítě, ale i motory, televizní přijímače, vysavač, chemické procesy a astrofyzikální vzorce. Jsem praštěná. Cvok.“

Mikael svraštil obočí. Dlouho seděl mlčky.

Aspergerův syndrom, pomyslel si, nebo něco podobného. Talent na vzorce a porozumění abstraktním pojmům tam, kde jiní vidí jen neurčitou změť slov.

Lisbeth zírala do stolu.

„Většina lidí by dala nevímco za to, kdyby měla takovýhle dar.“

„Nechci o tom mluvit.“

„Fajn, tak to necháme být. Proč ses vrátila?“

„Nevím. Možná to byla chyba.“

Mikael na ni zkoumavě pohlédl.

„Lisbeth, mohla bys mi definovat pojem přátelství?“

„Že má člověk někoho rád.“

„Jo, ale proč má člověk někoho rád?“

Lisbeth pokrčila rameny.

„Přátelství – podle mé definice – je založeno na dvou základních věcech,“ řekl najednou Mikael. „Na respektu a důvěře. Musí zahrnovat oba aspekty. A musí to být vzájemné. Člověk může mít k někomu respekt, ale pokud mu nedůvěřuje, tak se přátelství pokazí.“

Lisbeth stále mlčela.

„Pochopil jsem, že se mnou nechceš mluvit o sobě, ale jednou se budeš muset rozhodnout, jestli mi věříš, nebo ne. Chci, abychom byli přátelé, ale nemůže to být jednostranné.“

„Je to s tebou prima v posteli.“

„Postel nemá s přátelstvím nic společného. Kamarádi spolu samozřejmě můžou spát, ale Lisbeth, pokud bych si ve tvém případě měl vybrat mezi sexem a přátelstvím, tak bych si bez váhání vybral to druhé.“

„To nechápu. Tak chceš se mnou spát, nebo ne?“

Mikael se kousl do rtu. Nakonec povzdechl.

„Člověk nemá spát s lidmi, se kterými pracuje,“ zamumlal. „Jsou z toho jen potíže.“

„Ušlo mi něco, nebo spolu s Erikou Bergerovou šoustáte, kdykoli se vám naskytne příležitost? A navíc je vdaná.“

Mikael chvíli seděl mlčky.

„Já a Erika… tenhle příběh začal už dávno předtím, než jsme spolu začali pracovat. A do toho, že je vdaná, ti vůbec nic není.“

„Aha, takže najednou nechceš mluvit o sobě. Není náhodou přátelství otázkou důvěry?“

„Jo, ale já mám na mysli to, že nebudu o nikom mluvit za jeho zády. Tak bych přišel o jeho důvěru. Rozhodně s tebou nebudu diskutovat o Erice za jejími zády.“

Lisbeth Salanderová zvažovala jeho slova. Byl to nepříjemný rozhovor, a ona neměla nepříjemné rozhovory ráda.

„Je to s tebou prima v posteli,“ zopakovala.

„S tebou taky… ale jsem tak starý, že bych mohl být tvůj táta.“

„Na tvůj věk kašlu.“

„Nemůžeš kašlat na věkový rozdíl mezi námi. To není nejlepší předpoklad pro dlouhodobý vztah.“

„Kdo říkal něco o dlouhodobém vztahu?“ opáčila Lisbeth. „Právě jsme dokončili případ, kde hrál hlavní roli chlap se sakramentsky narušenou sexualitou. Kdyby bylo po mém, tak bych všechny takovéhle úchyláky vyhladila z povrchu zemského.“

„Kompromisy rozhodně nejsou tvoje silná stránka.“

„To ne,“ odvětila Lisbeth a usmála se svým křivým úsměvem neúsměvem. „Ale ty k téhle sortě zrovna nepatříš.“

Lisbeth vstala.

„Teď se jdu osprchovat a pak si půjdu nahá lehnout k tobě do postele. Jestli máš pocit, že jsi pro mě moc starý, tak si klidně můžeš jít lehnout na rozkládací lehátko.“

Mikael jen zíral. Ať měla Lisbeth Salanderová jakékoli slabůstky, stud mezi ně rozhodně nepatřil. V diskusi s ní se mu nikdy nepodařilo vyhrát. Po chvíli sklidil šálky od kávy a odebral se do ložnice.

Vstali kolem desáté, společně se osprchovali a nasnídali se venku na zahradě. V jedenáct hodin zavolal Dirch Frode a sdělil jim, že pohřeb se bude konat ve dvě hodiny odpoledne, a otázal se, zda mají v úmyslu se ho zúčastnit.

„To bych zrovna neřekl," řekl Mikael.

Dirch Frode se zeptal, jestli by se mohl zastavit kolem šesté, že si s nimi potřebuje promluvit. Mikael odpověděl, že se jim to hodí.

Mikael věnoval několik hodin třídění písemností do papírových krabic a jejich odnášením do Henrikovy pracovny. Nakonec tam zůstaly pouze jeho dvoje desky o aféře s Hansem-Erikem Wennerströmem, které půl roku neotevřel. Povzdechl si a zastrčil je do tašky.

Dirch Frode se opozdil a přišel až v osm. Stále měl na sobě smuteční oblek a vypadal zničeně, když se posadil na pohovku v kuchyni a vděčně přijal od Lisbeth šálek kávy. Ta se posadila k postrannímu stolku a věnovala se svému počítači, zatímco Mikael zpovídal Frodeho, jak reagovali příbuzní na Harrietino zmrtvýchvstání.

„Dá se říct, že zastínilo i Martinovu smrt. Teď už o ní vědí i média."

„Jak tu situaci vysvětlujete?"

„Harriet mluvila s jedním novinářem z *Kurýra*. Podle své vlastní verze odsud utekla z toho důvodu, že nevycházela s rodinou, ale ve světě se jí zjevně daří, protože řídí podnik se stejně velkým obratem jako koncern Vanger."

Mikael hvízdl.

„Pochopil jsem, že v těch australských ovcích budou peníze, ale nevěděl jsem, že ranč takhle prosperuje.“

„Její ranč prosperuje naprosto skvěle, ale není jediným zdrojem příjmů. Cochranovy podniky se zabývají těžbou, opály, výrobou, transportem, elektronikou a spoustou dalších činností.“

„Páni. A co bude teď?“

„Upřímně řečeno nevím. Lidé přicházeli celý den a rodina se sešla poprvé po mnoha letech. Objevili se příbuzní z větve Fredrika i Johana Vangera, a spousta z nich patří k mladé generaci – tak od dvacítky nahoru. V Hedestadu je dnes večer dobrých čtyřicet členů rodiny; polovina z nich sedí v nemocnici a unavuje Henrika, a ta druhá mluví v hotelu s Harriet.“

„Harriet znamená velkou senzaci. Kolik lidí ví o tom, jak to bylo s Martinem?“

„Zatím jen já, Henrik a Harriet. Měli jsme spolu dlouhý rozhovor. Tahle věc s Martinem… ty jeho perverzity pro nás teď zastínily většinu ostatního dění. Způsobil v koncernu obrovskou krizi.“

„To chápu.“

„Martin nemá žádného přímého dědice, ale Harriet se nějakou dobu zdrží v Hedestadu. Především musíme zjistit, kdo co vlastní, jak se bude dědictví dělit a podobně. Harriet má vlastně dědický podíl, který by byl opravdu značný, kdyby odsud bývala neodjela. Je to noční můra.“

Mikael se rozesmál. Dirchu Frodemu do smíchu nebylo.

„Isabella se zhroutila. Leží v nemocnici. Harriet ji odmítá navštívit.“

„To se nedivím.“

„Ale z Londýna přiletěla Anita. Příští týden svoláme rodinnou radu. Zúčastní se jí poprvé po pětadvaceti letech.“

„Kdo bude novým výkonným ředitelem?“

„Birger svůj post opustil, ale ten nepřichází v úvahu. Henrik bude fungovat z nemocnice jako dočasný výkonný ředitel do doby, než najdeme a zaměstnáme někoho zvenčí nebo zvolíme někoho z rodiny…“

Dirch Frode větu nedokončil. Mikael se najednou zamračil.

„Harriet? To nemůžete myslet vážně.“

„Proč ne? Je to naprosto kompetentní a respektovaná obchodnice.“

„Musí se přece starat o svůj podnik v Austrálii.“

„No, ten za Harrietiny nepřítomnosti povede její syn, Jeff Cochran.“

„Jeff je manažer chovu na ovčí farmě. Pokud tomu dobře rozumím, tak dohlíží na to, aby se ovce správně pářily.“

„Taky vystudoval ekonomii na Oxfordu a práva v Melbourne.“

Mikael pomyslel na zpoceného svalnatého chlapíka svlečeného do půl těla, jak řídil auto roklí, a pokoušel se představit si ho v bílé košili a proužkovaném obleku. Proč vlastně ne?

„Tohle všechno se nevyřeší najednou,“ řekl Dirch Frode. „Ale Harriet by byla perfektní výkonná ředitelka. Se správnou finanční podporou by mohla pro koncern znamenat Nový úděl.“

„Neví přece nic o…“

„To je pravda. Harriet se tu samozřejmě nemůže vynořit po několika desetiletích a začít všechno řídit. Ale koncern Vanger je mezinárodní podnik a mohli jsme si sehnat amerického výkonného ředitele, který by neuměl slovo švédsky… je to byznys.“

„Dříve či později budete nějak muset vyřešit problém s tou místností u Martina ve sklepě.“

„Já vím. Ale nemůžeme přijít s něčím, co by naprosto zničilo Harriet… Jsem šťastný, že v téhle otázce nemusím rozhodovat já.“

„Sakra, Dirchu, nemůžete přece ututlat, že Martin byl sériový vrah.“

Dirch Frode se mlčky ošíval. Mikael najednou pocítil v ústech nepříjemnou pachuť.

„Mikaeli, právě teď se nacházím ve… velmi nepříjemné situaci.“

„Poslouchám.“

„Dostal jsem vzkaz od Henrika. Je velmi jednoduchý. Děkuje vám za odvedenou práci a říká, že smlouvu považuje za splněnou. To znamená, že vás zprošťuje veškerých dalších závazků, že už nemusíte bydlet ani pracovat v Hedestadu a tak dále. Také se můžete s okamžitou

platností vrátit do Stockholmu a věnovat se jiným záležitostem.“

„Chce, abych zmizel ze scény?“

„To rozhodně ne. Chce si s vámi promluvit o budoucnosti. Doufá, že jeho činnost ve vedení *Milénia* bude moci pokračovat bez omezení. Ale…“

Dirchu Frodemu bylo zjevně ještě trapněji, pokud to vůbec bylo možné.

„Ale už nechce, abych napsal kroniku o rodině Vangerových.“

Dirch Frode přikývl. Vyndal poznámkový blok a přistrčil ho k Mikaelovi.

„Posílá vám dopis.“

Milý Mikaeli!

Plně respektuji vaši čestnost a nebudu vás urážet tím, že bych se snažil vám diktovat, o čem máte psát. Můžete napsat a zveřejnit, cokoli uznáte za vhodné, a nemám v úmyslu na vás vyvíjet jakýkoli nátlak.

Naše smlouva platí, pokud na ní trváte. K dokončení rodinné kroniky máte dostatek materiálů.

Mikaeli, nikdy za celý svůj život jsem nikoho o nic neprosil.

Vždy jsem byl toho názoru, že se člověk má řídit svou vlastní morálkou a přesvědčením. V této chvíli nemám na výběr.

Prosím vás jako přítele i jako spoluvlastníka Milénia, abyste si pravdu o Gottfriedovi a Martinovi nechal pro sebe. Vím, že to není správné, ale nevidím z téhle temnoty žádné jiné východisko. Musím volit mezi dvěma zly a v takové situaci není vítězů ani poražených.

Prosím vás, nepište nic, co by mohlo Harriet ještě více ublížit. Sám jste zažil, jaké to je, když se stanete obětí mediální kampaně. Kampaň proti vám byla ještě relativně mírná, a pravděpodobně si umíte představit, jak by se vyvíjela v případě Harriet, kdyby pravda vyšla najevo. Trpěla celých čtyřicet let a nevím, proč by měla snášet další utrpení za zločiny, kterých se dopustili její otec a bratr. Myslete prosím také na to, jaké důsledky by toto odhalení znamenalo pro tisíce lidí zaměstnaných v koncernu. Harriet by to zničilo a pro nás by to znamenalo naprostý konec.

Henrik

„Henrik také říká, že pokud požadujete kompenzaci za ekonomické ztráty, které vám vzniknou v případě, že tento příběh nezveřejníte, je připraven s vámi jednat. Můžete si klást jakékoli požadavky.“

„Henrik Vanger se mě pokouší podplatit. Vzkažte mu, že bych si moc přál, aby tu nabídku nikdy nevyslovil.“

„Tahle situace je stejně trapná pro Henrika jako pro vás. Má vás moc rád a považuje vás za svého přítele.“

„Henrik Vanger je prohnaný parchant,“ řekl Mikael. Najednou se rozzuřil. „Chce všechno ututlat. Hraje na mé city a ví, že ho mám taky rád. A jeho slova znamenají asi tolik, že mám volné ruce k publikování čehokoli, ale pokud to udělám, tak přehodnotí svůj postoj k *Miléniu.“*

„Všechno se změnilo, když se na scéně objevila Harriet.“

„Henrik teď zkouší, za kolik by si mě mohl koupit. Nemám v úmyslu ublížit Harriet, ale *někdo* přece musí povědět něco o ženách, které skončily v Martinově sklepě. Dirchu, vždyť ani nevíme, kolik jich zamordoval. Kdo je spočítá?“

Lisbeth Salanderová najednou vzhlédla od svého počítače. Když se obrátila k Dirchu Frodemu, měla nepříjemně přívětivý hlas.

„A kdopak od vás z koncernu hodlá podplatit mě?“

Frode vypadal zmateně. Už podruhé ignoroval její existenci.

„Pokud by byl Martin naživu, tak bych ho okamžitě udala,“ pokračovala Lisbeth. „Ať s vámi Mikael uzavřel jakoukoli dohodu, já bych zveřejnila každý detail v prvním večerníku. Kdybych mohla, tak bych ho zatáhla do té jeho mučírny, připoutala ho ke stolu a udělala mu z koulí jehelníček. Ale je mrtvý.“

Obrátila se k Mikaelovi.

„Já s tím řešením souhlasím. Ať podnikneme cokoli, nikdy nebudeme moci napravit to, co Martin udělal svým obětem. Ale dostali jsme se do zajímavé situace. Nacházíme

se v pozici, kdy můžeme pokračovat v ubližování nevinným ženám – v neposledním případě i té Harriet, kterou jsi tehdy v autě tak plamenně obhajoval. Ptám se, co je horší – že ji Martin tam v chatě znásilnil, nebo to, že se díky tobě dostane na titulní stránky novin? To je vážně moc těžké dilema. Možná by ti ho pomohla vyřešit etická rada novinářského svazu.“

Lisbeth se odmlčela. Mikael jí najednou nedokázal pohlédnout do očí. Zíral do stolu.

„Ale já nejsem novinářka,“ pronesla nakonec.

„Co chcete?“ zeptal se Dirch Frode.

„Martin si své oběti natáčel na video. Chci, abyste se pokusil identifikovat co největší množství těch utýraných žen a postaral se o to, aby se jejich rodinám dostalo přijatelné kompenzace. A potom chci, aby koncern Vanger v budoucnosti věnoval každoročně dva miliony korun na organizaci Stop násilí na ženách ve Švédsku.“

Dirch Frode nabídku chvíli zvažoval. Poté přikývl.

„Dokážeš s tím žít, Mikaeli?“ zeptala se Lisbeth.

Mikael si najednou připadal zoufalý. Celý svůj profesionální život věnoval odhalování toho, co se druzí pokoušeli držet pod pokličkou, a jeho morální kodex mu zakazoval se jakkoli podílet na zamlčování tak strašných zločinů, k jakým docházelo ve sklepě Martina Vangera. Dosud psal právě o tom, co se mu podařilo odhalit. Právě on kritizoval své kolegy za to, že neříkají pravdu. A přesto je

teď tady a diskutuje o té nepříšernější kamufláži, o jaké kdy slyšel.

Mikael dlouho seděl mlčky. Poté i on přikývl.

„Tak přece.“ Dirch Frode se obrátil k Mikaelovi. „Pokud jde o tu Henrikovu nabídku finanční kompenzace…“

„Tak si ji může strčit do prdele,“ odvětil Mikael. „Dirchu, chci, abyste odešel. Chápu vaši situaci, ale právě teď mám na vás, Henrika i Harriet tak strašný vztek, že bychom asi nezůstali přáteli, pokud byste odsud nezmizel.“

Dirch Frode zůstal sedět u stolu a neučinil ani náznak toho, že by hodlal vstát.

„Nemůžu odejít,“ řekl Dirch Frode. „To nebylo všechno. Mám pro vás ještě jednu zprávu, která se vám nebude zamlouvat. Henrik trvá na tom, abych vám ji sdělil dnes večer. Pokud chcete, můžete zítra zajet do nemocnice a pranýřovat ho.“

Mikael zvedl pomalu oči a pohlédl advokátovi do očí.

„Tohle je zřejmě ten nejtěžší úkol mého života,“ řekl Frode. „Ale myslím, že současnou situaci může zachránit jen pravda a vyložení karet na stůl.“

„Cože?“

„Když vás Henrik o loňských Vánocích k téhle práci přemlouval, nevěřil ani jeden z nás, že to k něčemu povede. Bylo to přesně tak, jak říkal – chtěl učinit poslední pokus. Pečlivě si zanalyzoval vaši situaci, v neposlední řadě díky

zprávě slečny Salanderové. Spoléhal na to, že jste bez práce, nabídl vám dobrý plat a použil správnou návnadu.“

„Wennerström,“ pronesl Mikael.

Frode přikývl.

„Podvedli jste mě?“

„Ne.“

Lisbeth Salanderová se zájmem pozvedla obočí.

„Henrik má v úmyslu splnit všechno, co slíbil,“ řekl Dirch Frode. „Poskytne vám rozhovor a veřejně napadne Wennerströma. Podrobnosti můžeme probrat později, ale ve stručnosti řečeno se jedná o to, že v době, kdy Hans-Erik Wennerström pracoval pro finanční oddělení koncernu Vanger, použil několik milionů na valutové spekulace. Bylo to dávno předtím, než se valutové spekulace staly skutečným fenoménem. Neměl k tomu žádné zplnomocnění a prováděl je bez souhlasu vedení koncernu. Obchody se mu nijak nedařily a najednou měl sedmimilionové manko, které se pokoušel sprovodit ze světa kamuflážemi v účetnictví a ještě odvážnějšími spekulacemi. Byl přistižen a dostal vyhazov.“

„Měl na tom nějaký osobní zisk?“

„Ano, ulil si asi půl milionu korun, které se ironií osudu staly základem *Wennerstroem Group*. Na všechno máme důkazy. Můžete s tou informací naložit, jak budete chtít, a Henrik vaše slova veřejně potvrdí. Ale…“

„Ale ta informace je bezcenná,“ dopověděl Mikael a uhodil dlaní do stolu.

Dirch Frode přikývl.

„Stalo se to před třiceti lety a už je to uzavřená kapitola," řekl Mikael.

„Dostanete důkaz, že je Wennerström podvodník."

„Wennerströma samozřejmě rozčílí, když to zveřejníme, ale neublíží mu to víc než střela papírovou kuličkou. Pokrčí rameny a zamíchá kartami vydáním tiskové zprávy v tom smyslu, že Henrik Vanger je senilní otrapa, který se na něj pokouší hodit něco, co vykonal na jeho příkaz. Ačkoli nebude moci svou nevinu dokázat, podaří se mu zamlžit situaci do té míry, že ji každý přejde pokrčením ramen."

Dirch Frode vypadal nešťastně.

„Napálili jste mě," řekl nakonec Mikael.

„Mikaeli… to jsme neměli v úmyslu."

„Můžu si za to sám. Tonoucí se stébla chytá, a tak mě mělo napadnout, jak to doopravdy je." Mikael se najednou zasmál. „Henrik je starý žralok. Potřeboval mě, takže mi řekl to, co jsem chtěl slyšet."

Mikael vstal a odešel ke kuchyňské lince. Obrátil se k Frodemu a své pocity shrnul jedním jediným slovem.

„Zmizte."

„Mikaeli… omlouvám se…"

„Dirchu, jděte."

Lisbeth Salanderová nevěděla, jestli má k Mikaelovi jít, nebo ho nechat na pokoji. Mikael problém vyřešil tím, že si

bez jediného slova oblékl bundu, odešel a práskl za sebou dveřmi.

Lisbeth více než hodinu přecházela po kuchyni sem a tam. Byla v tak mizerné náladě, že sklidila nádobí a umyla ho – tento úkol jinak nechávala na Mikaelovi. Občas se zašla podívat k oknu. Nakonec cítila takový neklid, že si oblékla koženou bundu a šla ho hledat.

Nejprve se vydala do přístavu člunů, ale Mikaela nebylo nikde vidět. Pokračovala po pěšině podle vody, kam spolu večer chodívali na procházku. V domě Martina Vangera byla tma a zdál se zcela neobydlený. Došla až ke kamenům, na nichž s Mikaelem jednou seděli, a pak se obrátila zpět k chatě. Mikael se dosud nevrátil.

Lisbeth vyšla nahoru ke kostelu. Po Mikaelovi stále ani stopy. Bezradně tam chvíli postála a ptala se, co má dělat. Poté se vrátila ke své motorce, vyndala z brašny pod sedlem baterku a znovu se vydala podél vody. Chvíli jí trvalo, než se probojovala napůl zarostlou stezkou, a ještě déle hledala Gottfriedovu chatu. Ta se nečekaně vynořila v šeru za několika stromy až ve chvíli, kdy Lisbeth byla téměř u ní. Na verandě Mikaela vidět nebylo a dveře byly zamčené.

Lisbeth se vydala zpět k vesnici, pak se otočila a vrátila se na konec ostrohu. Najednou spatřila Mikaelovu siluetu ve tmě na molu, kde Harriet Vangerová utopila svého otce. Tehdy si Lisbeth poprvé vydechla.

Když vyšla na molo, Mikael ji zaslechl a otočil se. Lisbeth se posadila vedle něj a nic neříkala. Nakonec ticho přerušil Mikael.

„Promiň. Jen jsem potřeboval být chvíli sám.“

„Já vím.“

Lisbeth zapálila dvě cigarety a jednu mu podala. Mikael na ni pohlédl. Lisbeth Salanderová byla ta nejasociálnější bytost, s níž se kdy setkal. Obvykle ignorovala veškeré jeho pokusy o soukromé hovory a nikdy nepřijala ani jediný projev sympatie. Zachránila mu život a teď se pozdě v noci vydala bůhvíkam, aby ho našla. Položil jí ruku kolem ramen.

„Teď vím, jaká je moje cena. Na všechny utýrané dívky se vykašlali,“ řekl Mikael. „Oni celou tu historku ututlají. Mučírna v Martinově ve sklepě zmizí ze světa.“

Lisbeth neodpověděla.

„Erika měla pravdu,“ prohlásil Mikael. „Byl bych užitečnější, kdybych odjel do Španělska, měsíc si tam užíval s ženskými a skoncoval s Wennerströmem. Teď jsem promrhal několik měsíců úplně zbytečně.“

„Kdybys jel do Španělska, tak by Martinův sklep dál sloužil svému účelu.“

Zavládlo ticho. Dlouho tam spolu seděli, dokud se Mikael nezvedl a nenavrhl, aby šli domů.

Mikael usnul dříve než Lisbeth. Ta byla vzhůru a naslouchala jeho dechu. Po chvíli odešla do kuchyně, uvařila si kávu, seděla potmě na pohovce a vykouřila několik cigaret, zatímco horečně přemýšlela. Bylo jasné, že Frode

s Vangerem na Mikaela ušili boudu. To je přesně jejich styl. Ale to už je přece Mikaelův problém, ne její, nebo snad ano?

Nakonec se Lisbeth rozhodla. Típla cigaretu, šla k Mikaelovi a třásla jím, dokud se nevzbudil. Bylo půl třetí ráno.

„Co je?“

„Chci se tě na něco zeptat. Posaď se.“

Mikael se posadil a rozespale na ni hleděl.

„Když tě obvinili – proč ses nebránil?“

Mikael potřásl hlavou a pohlédl jí do očí. Zašilhal na hodinky.

„To je dlouhá historie, Lisbeth.“

„Tak spusť. Mám dost času.“

Mikael dlouho mlčky seděl a zvažoval, co by jí měl říct. Nakonec se rozhodl pro pravdu.

„Neměl jsem se čím bránit. Obsah toho článku nebyl pravdivý.“

„Když jsem se ti vloupala do počítače, tak jsem četla e-mailovou korespondenci s Erikou Bergerovou a v té byla spousta odkazů na Wennerströmovu aféru, ale vy jste celou dobu diskutovali o praktických detailech soudního přelíčení a nikdy jste se nezmínili o tom, co se vlastně stalo. Pověz mi, v čem byl problém.“

„Lisbeth, skutečnou verzi ti nemůžu prozradit. Dokonale jsem naletěl. S Erikou jsme naprosto zajedno v tom, že kdybychom se pokusili povědět, jak to doopravdy bylo, poškodilo by nás to ještě více.“

„Poslouchej, *Kalle Blomkviste*, včera odpoledne jsi mi tu kázal něco o přátelství, o důvěře a kdo ví o čem ještě. Nemám v úmyslu ten příběh zveřejnit na internetu.“

Mikael několikrát zaprotestoval. Připomněl Lisbeth, že je noc, a tvrdil, že nemá sílu na tu věc myslet. Lisbeth u něj zarputile seděla tak dlouho, dokud to nevzdal. Mikael si zašel na záchod, opláchl si obličej a postavil na další kávu. Pak se vrátil zpět do postele a začal vyprávět o tom, jak před dvěma lety vzbudil starý spolužák Robert Lindberg ve žluté plachetnici u mola v Arholmě jeho zvědavost.

„Myslíš, že ti ten kamarád lhal?“

„Ne, to v žádném případě. Sdělil mi přesně to, co věděl, a každičké jeho slovo jsem si mohl ověřit v dokumentech SIB. Dokonce jsem se rozjel do Polska a vyfotil jsem si tu plechovou barabiznu, ve které sídlil podnik Minos. A udělal jsem rozhovor s několika bývalými zaměstnanci. Všichni tvrdili na chlup to samé.“

„To nechápu.“

Mikael povzdechl. Chvíli trvalo, než se dal znovu do vyprávění.

„Měl jsem zatraceně dobrý příběh. Zatím jsem Wennerströma osobně nekonfrontoval, ale ten příběh byl nenapadnutelný, a kdybych ho okamžitě zveřejnil, tak by to s ním pořádně zamávalo. Zřejmě by to neskončilo žalobou pro pomluvu – ten obchod schválila i revize –, ale otřásl bych jeho pověstí.“

„A co se pokazilo?“

„Někdo vyčmuchal, v čem se šťourám, a Wennerström se dozvěděl o mé existenci. Najednou se začala dít spousta podivných věcí. Napřed začaly výhrůžky. Anonymní telefonáty z automatů na kartu, které nebylo možné vystopovat. I Erice vyhrožovali. Klasické řeči, nech toho, nebo ti připíchneme kozy k vratům od stodoly, a tak podobně. Samozřejmě měla strašný vztek.“

Mikael si vzal od Lisbeth cigaretu.

„Pak se stala jedna moc nepříjemná věc. Když jsem jednou pozdě v noci odcházel z redakce, přepadli mě dva chlápci, jen tak ke mně přišli a dali mi pár ran pěstí. Vůbec jsem to nečekal, takže mi rozbili ret a vyválel jsem se v louži na ulici. Nedokázal jsem je identifikovat, ale jeden z nich vypadal jako starý motorkář.“

„Aha.“

„Všechny tyhle výstrahy měly přirozeně jen jediný výsledek; Erika strašně zuřila a já jsem se zatvrdil. Zostřili jsme bezpečnostní opatření v *Miléniu*. Problém byl jen v tom, že tahle šikana neodpovídala proporcím toho příběhu. Nechápali jsme, co se děje.“

„Ale ten příběh, který jste zveřejnili, byl o něčem úplně jiném.“

„Přesně tak. Najednou se nám podařil průlom. Našli jsme zdroj, opravdové *Hluboké hrdlo z* Wennerströmova okruhu. Tenhle zdroj byl doslova k smrti vyděšený, takže jsme se s ním mohli setkávat jen v anonymních hotelových

pokojích. Vyprávěl nám, že peníze z aféry Minos byly použity na obchody se zbraněmi ve válce v Jugoslávii. Wennerström obchodoval s Ustašou. A nejen to, mohl nám dát jako důkaz i kopie písemných dokumentů.“

„Vy jste mu věřili?“

„Byl mazaný. Dodal nám ještě spoustu dalších informací, které nás zavedly z dalšímu zdroji, a ten historku potvrdil. Dokonce jsme získali fotografii, na které si Wennerströmův nejbližší spolupracovník potřásal rukou s kupcem. Byla to naprostá bomba a zdálo se, že můžeme všechno doložit. Zveřejnili jsme to.“

„A bylo to fingované.“

„Bylo to fingované od začátku do konce,“ potvrdil Mikael. „Ty dokumenty byly dobře udělané falzifikáty. Wennerströmův advokát mohl dokonce dokázat, že snímek Wennerströmova podřízeného a vůdce Ustaši je fotomontáž, vytvořená ze svou různých obrázků ve Photoshopu.“

„To je fascinující,“ pronesla Lisbeth Salanderová střízlivě a pokývla si sama pro sebe.

„To jo. S odstupem času nebylo těžké vidět, že nás někdo zmanipuloval. Wennerström ten náš původní příběh poškodil. Utopil ho v podvržených důkazech – v nejhorších, o jakých jsem kdy slyšel. Zveřejnili jsme historku, v níž Wennerström mohl sbírat jeden bod za druhým a dokazovat svou nevinu. Bylo to zatraceně chytře vymyšlené.“

„A vy jste nemohli ustoupit a říct pravdu. Neměli jste naprosto žádné důkazy o tom, že vám Wennerström přihrál padělané materiály.“

„Bylo to ještě horší. Pokud bychom se pokusili povědět pravdu a naivně obvinili Wennerströma ze zfalšování důkazů, nikdo by nám nevěřil. Všichni by to považovali za zoufalý pokus svalit vinu na nevinného průmyslníka. Vypadali bychom jako naprostí idioti a konspirátoři.“

„Rozumím.“

„Wennerström byl krytý na dvou frontách. Kdyby ten podvod vyšel najevo, mohl tvrdit, že ho chtěl skandalizovat někdo z jeho nepřátel. A my v *Miléniu* bychom zase ztratili na důvěryhodnosti, protože jsme naletěli na naprostou smyšlenku.“

„Takže ses rozhodl, že se u soudu nebudeš hájit a půjdeš do basy.“

„Ten trest jsem si zasloužil,“ řekl Mikael s hořkostí v hlase. „Nechal jsem se obvinit z urážky na cti. Teď to víš. Můžu už spát?“

Mikael zhasl světlo a zavřel oči. Lisbeth si lehla vedle něj. Dlouho ležela mlčky.

„Wennerström je gangster.“

„To vím taky.“

„Ale já to opravdu *vím.* Kšeftuje se vším možným od ruské mafie až po kolumbijské drogové kartely.“

„Co tím chceš říct?“

„Když jsem odevzdala svou zprávu Frodemu, dal mi další úkol. Požádal mě, abych se pokusila zjistit, o co při soudním procesu vlastně šlo. Právě jsem na tom začala pracovat, když Frode zavolal Armanskému a tu zakázku zrušil.“

„Aha.“

„Zřejmě ji odvolal proto, že jsi přijal Henrikovu nabídku. Pak ho to přestalo zajímat.“

„No a?“

„No, nemám ráda nedokončenou práci. Měla jsem na jaře pár týdnů… volna, kdy pro mě Armanskij zrovna nic neměl, a začala jsem se ve Wennerströmovi šťourat jen tak pro zábavu.“

Mikael se posadil, rozsvítil lampičku a upřel zrak na Lisbeth Salanderovou. Hleděl do jejích velkých očí. Lisbeth vlastně vypadala zahanbeně.

„Našla jsi něco?“

„Mám v počítači celý jeho harddisk. Jestli máš zájem, tak o tom, že je Wennerström opravdový gangster, můžeš dostat tolik důkazů, kolik budeš chtít.“

KAPITOLA 28

Úterý 29. července–pátek 24. října

Mikael Blomkvist zpracovával vytištěný Lisbethin materiál z počítače celé tři dny – byly to krabice plné papírů. Problém spočíval v tom, že detaily se po celou dobu měnily. Obchod s opcemi v Londýně. Valutový obchod v Paříži uzavřený prostřednictvím zástupce. Podvodné společnosti na Gibraltaru. Náhlé zdvojnásobení konta v Chase Manhattan Bank v New Yorku.

A pak spousta znepokojujících otazníků: obchodní společnost s 250 000 korunami na nedotčeném kontě registrovaném před pěti lety v Santiagu v Chile – jedna z téměř třiceti podobných firem ve dvanácti různých zemích – a ani jediný náznak toho, jakou činností se zabývají. Odpočívající podniky? *Na co čekají?* Jde o fiktivní společnosti, věnující se ve skutečnosti něčemu jinému? Počítač neposkytl žádnou odpověď na to, co nosil v hlavě Wennerström a co pro něj samotného bylo samozřejmostí, a tudíž to nikdy neformuloval v žádném elektronickém dokumentu.

Salanderová byla přesvědčena o tom, že na spoustu takovýchto otázek nikdy nenajdou odpověď. Měli před sebou informace, ale chyběl jim klíč, s jehož pomocí by pochopili jejich význam. Wennerströmovo impérium připomínalo cibuli, ze které se odstraňuje jedna slupka po druhé; labyrint podniků vlastnících se navzájem. Společnosti, konta, fondy, cenné papíry. Konstatovali, že nikdo – ani sám Wennerström – nemůže mít naprostý přehled. Wennerströmovo impérium žilo svým vlastním životem.

Existoval určitý vzorec, nebo alespoň jeho náznak. Labyrint společností, které se vlastnily navzájem. Wennerströmovo impérium bylo oceněno na šílenou sumu mezi 100 a 400 miliardami korun v závislosti na tom, koho se člověk zeptal a jak počítal. Ale pokud podniky vlastní navzájem své zisky – jaká je pak hodnota takovýchto podniků?

Když Lisbeth tuto otázku pokládala, vzhlédl k ní Mikael s utrápeným výrazem v obličeji.

„Je to esoterické," odpověděl a vrátil se k třídění bankovních pohledávek.

Následujícího rána, den poté, co Lisbeth Salanderová vypustila tuto bombu, která nyní polykala veškerý Mikaelův čas, kvapně opustili ostrov Hedeby. Jeli rovnou k ní do bytu a strávili celé dva dny před počítačem, zatímco Lisbeth Mikaela navigovala po Wennerströmově vesmíru. Mikael

měl spoustu otázek. Jedna z nich pramenila z pouhé zvědavosti.

„Lisbeth, jak můžeš z čistě praktického hlediska řídit jeho počítač?“

„To je takový zlepšováček mého kolegy *Plaguea.* Wennerström pracuje doma i v kanceláři na laptopu IBM. To znamená, že veškeré informace existují na jediném harddisku. Ve svém bytě má přípojku. Plague vymyslel takovou manžetu, která se připevní přímo kolem přípojky, a právě teď ji pro něj testuju; ta manžeta registruje všechno, co Wennerström vidí, a informace přeposílá dál na jiný server.“

„To nemá žádný firewall?“

Lisbeth se usmála.

„Jasně že má. Ale vtip je v tom, že i ta manžeta funguje jako určitý typ firewallu. Řekněme, že Wennerströmovi přijde e-mail; ten jde napřed do *Plagueovy* manžety a my si ho můžeme přečíst, a teprve pak prochází jeho firewallem. Ale mazané je to, že se ten e-mail přepíše a připojí k několikabitovému zdrojovému kódu. Tohle se opakuje pokaždé, když si Wennerström do svého počítače něco stáhne. Obrázky jsou ještě lepší. Wennerström hodně surfuje po internetu. Pokaždé když si otevře nějakou pornoprasečinku nebo novou webovou stránku, jsme připojeni k několika řádkům zdrojového kódu. Za nějakou dobu, po pár hodinách nebo dnech v závislosti na tom, jak

často počítač používá, si Wennerström bit po bitu stáhne úplně jiný, asi třímegabitový program.“

„No a?“

„Když jsou poslední bity na místě, je ten program integrován jeho internetovým programem. Wennerströmovi se zdá, že mu nefunguje počítač, a musí ho restartovat. Během restartování se mu do počítače nainstaluje úplně nový program. Wennerström používá Microsoft Explorer. Až Explorer příště spustí, spustí tak vlastně úplně jiný program, který je na jeho liště neviditelný a vypadá a funguje stejně jako Explorer, ale umí i spoustu jiných věcí. Jako první převezme kontrolu nad jeho firewallem a stará se o to, aby všechno zdánlivě fungovalo. Pak začne skenovat jeho počítač a posílat bity informací pokaždé, když Wennerström při surfování klikne myší. Po nějaké době, podle toho, jak často surfuje, se na nějakém serveru nashromáždí kompletní zrcadlový obraz jeho harddisku. Pak přijde čas pro HT.“

„HT?“

„Promiň, *Plague* tomu říká HT. *Hostile Takeover.“*

„Aha.“

„Vymakané je hlavně to, co přijde pak. Když je celá struktura dokončená, má Wennerström dva kompletní harddisky, jeden ve svém počítači a druhý na našem serveru. Když příště zapne počítač, zapne vlastně ten zrcadlový počítač. Už nepracuje na svém vlastním počítači, ale ve skutečnosti na našem serveru. Počítač mu bude fungovat

malinko pomaleji, ale toho si sotva všimne. A když se k tomu serveru připojím já, tak můžu sledovat jeho počítač v reálném čase. Pokaždé, když Wennerström stiskne klávesu, vidím to já na svém počítači.“

„Předpokládám, že tvůj kamarád bude taky hacker.“

„To on zařídil ten odposlech v Londýně. Je trošičku společensky nezpůsobilý a s nikým se nestýká, ale na netu je legenda.“

„Fajn,“ řekl Mikael a odevzdaně se na ni usmál. „Otázka číslo dvě: proč jsi mi o Wennerströmovi neřekla dřív?“

„Nikdy ses mě na to neptal.“

„A kdybych se tě na to nikdy nezeptal – předpokládejme, že bychom se my dva nikdy nesetkali – tak by sis všechny informace o tom, že je Wennerström gangster, nechala pěkně pro sebe, zatímco *Milénium* by zkrachovalo?“

„Nikdo mě nežádal, abych Wennerströma odhalila,“ odvětila Lisbeth přemoudřelým hlasem.

„Ale co kdyby?“

„Už jsem ti to přece řekla,“ odpověděla odevzdaně.

Mikael raději opustil téma.

Mikael byl zcela pohlcen obsahem Wennerströmova počítače. Lisbeth mu vypálila obsah jeho harddisku – asi pět giga – na několik cédéček a měla pocit, že se víceméně přestěhovala k Mikaelovi do bytu. Trpělivě vyčkávala a po celou dobu mu odpovídala na otázky.

„Nechápu, jak může být takový vůl a mít veškerý materiál o těch svých sviňárnách na harddisku,“ řekl Mikael. „Kdyby to někdy skončilo na policii…“

„Lidé nejsou racionální. Podle mého si Wennerström jednoduše myslí, že by mu policie počítač nikdy neodebrala.“

„Povznesen nad všechna podezření. Souhlasím s tím, že je to arogantní hajzl, ale musí mít přece kolem sebe nějaké konzultanty, kteří mu dávají instrukce, co má se svým počítačem dělat. Má v něm materiál až do roku 1993.“

„Ten počítač je úplně nový. Byl vyroben před rokem, ale Wennerström si zřejmě na harddisk přetáhl starou korespondenci místo toho, aby si ji uložil na cédéčka. Ale alespoň používá šifrovací program.“

„Který je naprosto bezcenný, když jsi u něj v počítači a přečteš si heslo pokaždé, když ho napíše on.“

Po čtyřdenním pobytu ve Stockholmu Mikaelovi zničehonic zavolal na mobil Christer Malm a vzbudil ho ve tři hodiny v noci.

„Dnes byl Henry Cortez v hospodě s nějakou přítelkyní.“

„Aha,“ odvětil rozespale Mikael.

„Cestou domů skončili v putyce u nádraží.“

„To není zrovna nejlepší místo.“

„Poslouchej. Janne Dahlman má dovolenou. Henry najednou objevil, že tam sedí u stolu s nějakým chlapíkem.“

„No a?“

„Henry jeho kámoše znal podle fotky u článků. Krister Söder.“

„To jméno jsem zřejmě slyšel, ale…“

„Pracuje pro *Finanční magazín Monopol*, který vlastní Wennerstöm,“ pokračoval Malm.

Mikael se posadil na posteli.

„Jsi tam ještě?“

„Jsem. To nemusí nic znamenat. Söder je normální novinář a může to být Dahlmanův starý kamarád.“

„Dobře, asi jsem paranoidní. Před třemi měsíci koupilo *Milénium* reportáž od jednoho novináře na volné noze. Týden předtím, než jsme to měli publikovat, přišel Söder s úplně identickým odhalením. Nachlup stejná historka o výrobci mobilních telefonů, který utajil zprávu o tom, že používá vadné součástky, a může tak dojít ke zkratu.“

„Já tě slyším. Ale tohle se, stává. Mluvil jsi s Erikou?“

„Ne, pořád je pryč a vrátí se nejdříve příští týden.“

„Nic nedělej. Zavolám ti později,“ řekl Mikael a skončil hovor.

„Nějaký problém?“ zeptala se Lisbeth Salanderová.

„*Milénium*,“ řekl Mikael. „Musím tam zajet. Máš chuť jet se mnou?“

Redakce ve čtyři hodiny ráno zela prázdnotou. Zjištění přístupového kódu do Dahlmanova počítače trvalo Lisbeth Salanderové asi tři minuty a během dalších dvou minut přetáhla jeho obsah do Mikaelova iBooku.

Většina e-mailů se však nacházela v Dahlmanově vlastním laptopu, k němuž neměli přístup. Z jeho služebního počítače v *Miléniu* však dokázala Lisbeth Salanderová zjistit, že Janne Dahlman má kromě e-mailové adresy do redakce *Milénia* i svou vlastní adresu na hotmailu. Během šesti minut se do ní dostala a stáhla jeho korespondenci za poslední rok. O pět minut později měl Mikael důkazy, že kvůli Janne Dahlmanovi došlo k úniku informací o situaci v *Miléniu* a navíc pravidelně informoval *Finanční magazín Monopol o* tom, jaké reportáže má Erika Bergerová v plánu uveřejnit v dalším čísle. Jeho špionáže trvaly přinejmenším od minulého podzimu.

Mikael s Lisbeth zavřeli počítače, vrátili se k Mikaelovi do bytu a několik hodin prospali. V deset hodin ráno Mikael zavolal Christeru Malmovi.

„Mám důkazy, že Dahlman pracuje pro Wennerströma."

„To jsem si mohl myslet. Fajn, tak ta zatracená svině dnes dostane kopačky."

„Nedělej to. Nedělej vůbec nic."

„Nic?"

„Christere, důvěřuj mi. Jak dlouho má Dahlman dovolenou?"

„V pondělí nastoupí do práce."

„Kolik je vás dnes v redakci?"

„No, je tady poloprázdno."

„Svolej na druhou hodinu poradu. Nikomu neříkej, o co se jedná. Já tam přijdu."

Kolem konferenčního stolu před Mikaelem sedělo šest lidí. Christer Malm byl unavený. Henry Cortez vypadal čerstvě zamilovaně, jak člověk může být jen ve čtyřiadvaceti letech. Monika Nilssonová se tvářila vyčkávavě; Christer neřekl ani slovo o tom, čeho se porada bude týkat, ale byla v redakci už dostatečně dlouho, aby vytušila, že se něco děje, a měla vztek, že tu informaci drží v tajnosti. Jako obvykle vypadala pouze externistka Ingela Oskarssonová, která pracovala dva dny v týdnu a věnovala se administrativě, seznamu předplatitelů a podobným věcem; před dvěma lety se stala matkou a od té doby se zdálo, že ji nic nedokáže vyvést z míry. Další externistkou byla Lotta Karimová, která měla podobnou smlouvu jako Henry Cortez a právě se vrátila z prázdnin. Christerovi se podařilo zmobilizovat z dovolené také Sonnyho Magnussona.

Mikael začal tím, že všechny pozdravil a omluvil se za svou roční nepřítomnost.

„To, o čem dnes budeme diskutovat, jsme já ani Christer nestačili probrat s Erikou, ale můžu vás ujistit o tom, že v tomto případě mluvím i za ni. Dnes budeme rozhodovat o budoucnosti *Milénia*.“

Mikael se odmlčel a počkal, až ostatní jeho slova vstřebají. Nikdo se na nic nezeptal.

„Poslední rok byl náročný. Překvapilo mě, že se nikdo z vás nezačal poohlížet po jiném místě. Předpokládám tedy, že jste buď naprostí cvoci, nebo výjimečně loajální lidé,

kteří mají rádi svou práci a tenhle časopis. Proto chci vyložit pár karet na stůl a požádat vás o poslední věc.“

„Poslední věc,“ podivila se Monika Nilssonová. „To zní tak, jako by časopis měl skončit.“

„Přesně,“ odpověděl Mikael. „Po dovolené si nás Erika zavolá na smutnou poradu, kde nám oznámí, že *Milénium* do Vánoc končí a že máme všichni výpověď.“

Shromážděním se šířil určitý neklid. Dokonce i Christer Malm si na vteřinu myslel, že to Mikael myslí vážně. Poté si všiml jeho spokojeného úsměvu.

„Takže během podzimu budete hrát dvojí hru. Jedná se totiž o to, že náš drahý redakční sekretář Janne Dahlman donáší Hansi-Erikovi Wennerströmovi. Nepřítel je tak informován o všem, co se v redakci šustne, a to také vysvětluje všechny ty nezdary, které nás v posledním roce potkaly. Rozhodně nebyla tvoje chyba, Sonny, když se od nás část zdánlivě spokojených inzerentů najednou odtáhla.“

„To jsem si do prdele mohla myslet,“ prohlásila Monika Nilssonová.

Janne Dahlman nikdy nebyl v redakci zvlášť oblíbený a toto odhalení pro některé zřejmě nebylo žádným překvapením. Mikael přerušil šuškání.

„Tohle všechno vám říkám proto, že k vám mám absolutní důvěru. Pracuju s vámi už několik let a vím, že to máte v hlavě správně srovnané. Proto také vím, že se té podzimní frašky zúčastníte. Je mimořádně důležité, aby

Wennerström uvěřil, že *Milénium* krachuje. A vaše práce je přesvědčit ho o tom.“

„A jak na tom vlastně jsme?“ zeptal se Henry Cortez.

„Je to takhle. Chápu, že to bylo pro všechny náročné, a ještě nejsme v cíli. *Milénium* by mělo podle zdravého rozumu být na cestě ke krachu. Dávám vám své slovo, že se to nestane. Dnes je časopis silnější, než byl před rokem. Až tahle schůze skončí, tak zase asi na dva měsíce zmizím. Do konce října budu zpátky. Pak Hansi-Erikovi Wennerströmovi přistřihneme křidýlka.“

„A jak?“ zeptal se Henry Cortez.

„Promiň, ale tohle zatím nemám v úmyslu prozradit. Napíšu o Wennerströmovi nový příběh. Tentokrát to udělám správně. Pak budeme moci začít chystat vánoční oslavu. Jako hlavní předkrm bych vám chtěl předložit pěkně propečeného Wennerströma a jako dezert různé kritiky.“

Všichni najednou ožili. Mikael se ptal, co by cítil on, kdyby seděl za stolem a naslouchal sobě samému. Podezíravost? Jo, zřejmě ano. Ale mezi malým osazenstvem *Milénia* se asi těšil velké dávce důvěry. Znovu zvedl ruku.

„Pokud se má všechno podařit, je důležité, aby si Wennerström myslel, že se *Milénium* pokládá. Nechci, aby v poslední minutě podnikl nějakou protikampaň nebo nás utopil ve smyšlených důkazech. Proto vám pro začátek napíšu návod, podle kterého budete na podzim pracovat. Za prvé je důležité, aby se nic z naší diskuse neobjevilo na papíře nebo aby to někdo neprobíral přes e-mail s někým

zvenčí. Nevíme, do jaké míry se nám Dahlman hrabe v počítačích, a já sám jsem zjistil, jak je snadné dostat se do e-mailové schránky svých kolegů. Takže – všechno probereme ústně. Pokud budete mít v následujících týdnech potřebu něco ventilovat, tak se obraťte na Christera a proberte to s ním u něj doma. Nanejvýš diskrétně.“

Mikael napsal na tabuli: *žádné e-maily*.

„Za druhé bychom měli předstírat, že jsme se znepřátelili. Chci, abyste se do mě naváželi pokaždé, když bude Janne Dahlman nablízku. Ale nepřežeňte to. Dejte pěkně zelenou svému přirozeně hádavému egu. Christere, rád bych, aby mezi tebou a Erikou došlo k vážnému rozkolu. Použij svou fantazii a příčiny drž zdánlivě v tajnosti, ale tak, aby to vypadalo, že se časopis rozpadá a že se tu vzájemně nemůžeme ani cítit.“

Mikael napsal na tabuli: *hádky*.

„A za třetí: Christere, až se Erika vrátí, tak jí povíš, co se děje. Jejím úkolem bude postarat se o to, aby Dahlman věřil, že naše smlouva s Henrikem Vangerem – která nás právě teď drží nad vodou – je k ničemu, protože Henrik je těžce nemocný a Martin Vanger se zabil v autě.“

Mikael napsal slovo *dezinformace*.

„Ale ta smlouva je platná, nebo ne?“ zeptala se Monika Nilssonová.

„Můžeš mi věřit,“ řekl Mikael hořce. „Koncern Vanger udělá velmi mnoho pro to, aby *Milénium* přežilo. Za několik týdnů, řekněme na konci srpna, svolá Erika schůzi a oznámí

vám, že máte výpověď. Je důležité, abyste všichni chápali, že je to fraška a že ten jediný, kdo odsud vypadne, bude Janne Dahlman. Ale celou dobu to na něj hrajte. Klidně začněte mluvit o tom, že si hledáte nové místo a remcejte, že mít v životopisu *Milénium* je hodně špatná reference. A tak dále.“

„A ty myslíš, že tahle komedie *Milénium* zachrání?“ zeptal se Sonny Magnusson.

„Vím to. Sonny, ty sestav fingovanou měsíční zprávu o tom, že situace na trhu s inzercí se v posledních měsících zhoršila a že začal klesat i počet předplatitelů.“

„To zní dobře,“ řekla Monika. „Týká se to interně redakce, nebo to máme vypustit i do jiných médií?“

„Interně redakce. Pokud se ty informace vynoří někde jinde, pak budeme vědět, odkud vítr vane. A když se nás na to za pár měsíců někdo zeptá, tak budete moci odpovědět – cože, ty posloucháš nějaké nepodložené fámy, vždyť krach *Milénia* vůbec nikdy nehrozil… Nemůže se stát nic lepšího než to, že Dahlman dá ihned tip jiným médiím. Nakonec ze sebe sám udělá idiota. A pokud budete moci dát Dahlmanovi tip na nějakou hodnověrnou hovadinu, jen do toho.“

Dvě hodiny pak strávili přípravou scénáře a rozdílením jednotlivých rolí.

Po schůzi si Mikael zašel s Christerem Malmem na kávu do Jávy na Horngatapuckelnu.

„Christere, je strašně důležité, abys odchytil Eriku už na letišti a seznámil ji se situací. Musíš ji přesvědčit o tom, že v téhle hře s námi musí táhnout za jeden provaz. Jak ji znám, tak bude chtít Dahlmana hned vykopnout – ale to se nesmí stát. Nechci, aby se Wennerströmovi něco doneslo a aby stačil nafingovat nějaký důkazní materiál.“

„Fajn.“

„A postarej se, aby Erika byla opatrná na e-maily, dokud si nenainstaluje šifrovací program PGP a nenaučí se ho používat. Díky Dahlmanovi může Wennerström zřejmě číst naši internetovou korespondenci. Chci, aby sis PGP nainstaloval i ty a ostatní v redakci. Udělejte to nějak přirozeně. Dám ti jméno počítačového poradce, spoj se s ním a ten se postará o počítače i sítě. Ať ty programy nainstaluje, jako by to byla naprosto běžná služba.“

„Udělám, co budu moct. Ale Mikaeli – co máš za lubem?“

„Wennerströma. Mám v úmyslu ho připíchnout na vrata od stodoly.“

„Jak?“

„Promiň, ale to zatím zůstane mým tajemstvím. Povím ti jen tolik, že mám materiál, ve srovnání s nímž budou naše předchozí odhalení jen neškodná rodinná zábava.“

Christer Malm vypadal znepokojeně.

„Mikaeli, já jsem ti vždycky věřil. Znamená to, že ty mi nedůvěřuješ?“

Mikael se rozesmál.

„Kdepak. Ale právě teď se totiž zabývám závažnou trestnou činností, která by mi mohla vynést dva roky natvrdo. Abych tak řekl – můj způsob získávání materiálu je poněkud pochybný… hraju přibližně stejně férově jako Wennerström. Nechci, abys do toho byl ty, Erika nebo někdo jihy z *Milénia* nějak zapletený.“

„Máš zvláštní schopnost mě znervóznit.“

„Buď úplně v klidu. A vyřiď Erice, že to bude bomba. Pořádná bomba.“

„Erika bude chtít vědět, co máš za lubem…“

Mikael se na vteřinu zamyslel. Poté se usmál.

„Vyřiď jí, že mě na jaře postavila před hotovou věc, když za mými zády podepsala smlouvu s Henrikem Vangerem, a že jsem jen obyčejný smrtelník na volné noze, který už není ve vedení a na politiku *Milénia* nemá žádný vliv. To znamená, že už nejsem povinen ji o ničem informovat. Ale slibuju, že když bude sekat latinu, tak se to dozví jako první.“

Christer Malm se najednou rozesmál na celé kolo.

„Ta bude zuřit,“ konstatoval vesele.

Mikael si uvědomil, že ke Christeru Malmovi nebyl úplně upřímný Záměrně Eriku vynechal. Jindy by jí okamžitě zavolal a zasvětil by ji do svých informací. Ale nechtěl s ní mluvit. Mockrát stál s mobilem v ruce a klikl na její číslo. Ale pokaždé toho litoval.

Mikael věděl, v čem je problém. Nemohl by se jí podívat do očí.

Kamufláž v Hedestadu, na níž měl i on svůj podíl, byla z novinářského hlediska neodpustitelná. Neuměl si představit, jak by to Erice dokázal bez lhaní vysvětlit, a pokud něco nikdy nechtěl Erice udělat, bylo to právě lhaní.

A především by to nedokázal ve chvíli, kdy se hodlal pustit do Wennerströma. Takže jejich schůzku odložil, vypnul mobil a rozhodl se Erice nic neříkat. Věděl, že jde jen o dočasný odklad.

Po redakční poradě se Mikael neprodleně přestěhoval do své chaty v Sandhamnu, kde už nebyl přes rok. V zavazadle měl dvě krabice vytištěného materiálu a cédéčka, kterými ho vybavila Lisbeth Salanderová. Udělal si zásoby jídla, zamkl se, otevřel svůj iBook a pustil se do psaní. Každý den si udělal krátkou vycházku, kdy si zašel pro noviny a na nákup. V přístavu byla stále spousta plachetnic a mládeže, která si vypůjčila tátovu loď, jako obvykle vysedávala v baru a zpíjela se do bezvědomí. Mikael své okolí téměř nevnímal. Od chvíle, kdy otevřel oči, seděl u počítače tak dlouho, dokud večer nepadal únavou.

Šifrovaná elektronická pošta od šéfredaktorky <erika.berger@millenium.se> ze služby propuštěnému odpovědnému vydavateli <mikael.blomkvist@millenium.se>:

Mikaeli. Musím vědět, co se děje – proboha, vrátím se domů z dovolené do naprostého chaosu. Novinky o Janne Dahlmanovi a téhle dvojí hře, kterou jsi vymyslel. Martin Vanger je mrtvý. Harriet Vangerová žije. Co stalo v Hedeby? Kde jsi? Máš něco? Proč mi nebereš mobil?/E.
P. S. Pochopila jsem to rýpnutí, které mi Christer s gustem vyřídil. Tohle si ještě vyžereš. Opravdu se na mě zlobíš?

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <erika.berger@millenium.se>
Ahoj Ricky. Proboha ne, nezlobím se na tebe. Promiň, že jsem ti nestačil sdělit novinky, ale během posledních měsíců byl můj život jako horská dráha. Všechno ti povím, až se sejdeme, ale ne po internetu. Právě jsem v Sandhamnu. Mám jednu historku, ale není o Harriet Vangerové. V dohledné době se odsud nehnu. Pak bude dobře. Důvěřuj mi. Líbá M.

Od: <erika.berger@millenium.se_>
Komu: <mikael.blomkvist@millenium.se>
V Sandhamnu? Okamžitě jedu za tebou.

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <erika.berger@jmillenium.se>

Teď nejezdi. Počkej pár týdnů, alespoň dokud to nedopíšu. Navíc čekám jinou návštěvu.

Od: <erika.berger@milleniurn.se>
Komu: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Tak to se samozřejmě budu držet dál. Ale musím mít přehled o tom, co se děje. Henrik Vanger se opět stal výkonným ředitelem, a když mu volám, nebere telefon. Pokud ta smlouva neplatí, musíš mi to říct. Právě teď nevím, co mám dělat. Potřebuju vědět, jestli se časopis položí nebo ne. Ricky
P. S. Kdopak je ta návštěva?

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <erika.berger@millenium.se>
Za prvé: Můžeš si být naprosto jistá tím, že Henrik z té smlouvy nevycouvá. Prodělal těžký infarkt, pracuje každý den jen pár hodin a chaos, který vznikl po smrti Martina a zmrtvýchvstání Harriet, mu zřejmě odčerpává veškeré síly.
Za druhé: Milénium se nepoloží. Pracuju na naší životně nejdůležitější reportáži, a až ji zveřejníme, pěkně Wennerströma potopíme.
Za třetí: Můj život je teď nějak vzhůru nohama, ale ty, já a Milénium – na tom se nic nezměnilo. Důvěřuj mi.
Líbá/Mikael

P. S. Představím vás, hned jak se naskytne příležitost. Nasadí ti to do hlavy pěkné brouky.

Když Lisbeth Salanderová přijela do Sandhamnu, našla tam neoholeného Mikaela se zapadlýma očima, který ji rychle objal, požádal, aby postavila na kávu a počkala, dokud nedopíše.

Lisbeth se rozhlédla po chatě a téměř okamžitě konstatovala, že se jí tu líbí. Domek stál přímo na molu a dva metry ode dveří byla voda. Měl jen 6×5 metrů, ale strop byl tak vysoký, že se pod něj vešlo i patro na spaní a točité schodiště. Lisbeth mohla stát vzpřímeně – Mikael se musel pár centimetrů sehnout. Prozkoumala ložnici a konstatovala, že postel je dostatečně široká, aby se do ní oba vešli.

Chata měla velké okno s výhledem na vodu, táhnoucí se až ke dveřím. Stál u něj jídelní stůl, který Mikael zároveň používal jako pracovní místo. Na stěně u stolu byla polička s CD přehrávačem a velkou sbírkou Elvise Presleyho a hardrocku, což nebylo právě Lisbethino hudební gusto.

V rohu stála keramická kamna s glazovanou přední stěnou. Zařízení se vesměs skládalo pouze z velké skříně na šatstvo a povlečení a z kuchyňské linky, která zároveň plnila funkci mycího koutku se sprchou, schovanou za závěsem. U linky bylo malé okénko s výhledem na bok chaty. Pod točitým schodištěm Mikael postavil oddělený kout pro suchý záchod. Celý interiér byl zařízený jako lodní kajuta.

Ve své zprávě o Mikaelu Blomkvistovi Lisbeth tvrdila, že chatu zrenovoval a zařídil sám – k tomuto závěru došla na základě komentářů jednoho jeho známého, který mu po návštěvě v Sandhamnu poslal e-mail, v němž chválil jeho zručnost. Všechno bylo pěkně uklizené, nenáročné a jednoduché, téměř spartánské. Lisbeth chápala, proč Mikael svou chatu tolik miluje.

Po dvou hodinách se jí Mikaela podařilo rozptýlit natolik, že frustrovaně zavřel počítač, oholil se a provedl ji po Sandhamnu.

Bylo deštivo a větrno, takže záhy skončili v hostinci. Mikael jí pověděl, co zatím napsal, a Lisbeth mu předala cédéčko s aktualizací Wennerströmova počítače.

Poté ho zatáhla domů na půdu, kde se jí ho podařilo svléknout, a pak pokračovala v rozptylování. Vzbudila se pozdě v noci; byla v posteli sama, a když pohlédla dolů, viděla, jak Mikael sedí skloněný nad svým počítačem. Dlouho ležela s hlavou opřenou o ruku a pozorovala ho. Zdál se šťastný, a Lisbeth sama najednou pocítila podivné smíření s vlastní existencí.

Lisbeth u Mikaela zůstala pět dní a poté se vydala zpět do Stockholmu věnovat se úkolu, kvůli němuž jí Dragan Armanskij zoufale volal. Strávila tam jedenáct pracovních dní, odevzdala zprávu a znovu odjela do Sandhamnu.

Hromada vytištěných papírů u Mikaelova iBooku zatím vzrostla.

Tentokrát se tu zdržela čtyři týdny. Vytvořili si určitý řád. Vstali v osm, nasnídali se a hodinku spolu pobyli. Poté Mikael zaujatě pracoval až do pozdního odpoledne, kdy si vyšli na procházku a povídali si. Lisbeth většinu dní strávila v posteli, kde si buď četla, nebo surfovala po internetu pomocí Mikaelova modemu ADSL. Přes den Mikaela nerušila. Večeřeli dost pozdě a poté převzala iniciativu Lisbeth a navigovala ho do ložnice, kde jí věnoval veškerou možnou pozornost.

Lisbeth měla pocit, že je poprvé v životě na prázdninách.

Šifrovaná elektronická pošta <erika.berger@millenium.se> <mikael.blomkvist@millenium.se>:

> *„Ahoj M. Teď je to oficiální. Janne Dahlman dal výpověď a za tři týdny začne pracovat pro* Finanční magazín Monopol.
> *Vyhověla jsem tvému přání, nic jsem neřekla a všichni tu chodí a hrají komedii. E.*
> *P.S. Rozhodně mám pocit, že si to moc užívají. Henry a Lotta se před pár dny porafali tak, že po sobě dokonce házeli věcmi. Vodí Dahlmana za nos takovým způsobem, že nedokážu pochopit, že je neprokoukne.*

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <erika.berger@millenium.se>
Popřej mu hodně štěstí a nech ho jít. Ale nezapomeň zamknout rodinné stříbro. Líbá/M.

Od: <erika.berger@millenium.se>
Komu: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Jsem tu dva týdny bez redakčního sekretáře a začíná toho být moc, a můj investigativní novinář si sedí v Sandhamnu a odmítá se mnou mluvit. Micke, prosím tě na kolenou. Mohl bys sem přijít?/Erika

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <erika.berger@millenium.se>
Vydrž ještě pár týdnů, pak budeme v suchu. A můžeš začít plánovat prosincové číslo, protože se nebude podobat ničemu, co jsme zatím vydali. Můj příspěvek bude zabírat asi 40 stran. M.

Od: <erika.berger@millenium.se>
Komu: <mikael.blomkvist@millenium.se>
40 STRAN!!! Nezbláznil ses?

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <erika.berger@millenium.se>
Bude to tematické číslo. Potřebuju ještě tři týdny. Udělej prosím následující: (1) zaregistruj firmu

s názvem Milénium, *(2) obstarej kód* ISBN, *(3) požádej Christera, aby dal dohromady pěkné logo pro naše nové nakladatelství a (4) najdi nějakou dobrou tiskárnu, která udělá rychle a levně kapesní formát. A ještě – na vytisknutí naší první knihy budeme potřebovat kapitál. Líbá/Mikael*

Od: <erika.berger@millenium.se>
Komu: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Tematické číslo. Nakladatelství. Peníze. Ano, mistře. Potřebujete ode mě ještě něco? Nemám třeba nahá tančit po Stavidle?/E.
P.S. Předpokládám, že víš, co děláš. Ale co mám dělat s Dahlmanem?

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <erika.berger@millenium.se>
S Dahlmanem nedělej nic. Nech ho jít. Monopol už dlouho nevydrží. Najmi si pro tohle číslo na pomoc externisty. A sežeň si k čertu nového sekretáře nebo sekretářku./M.
P.S. Moc rád bych tě viděl tančit nahou po Stavidle.

Od: <erika.berger@millenium.se>
Komu: <mikael.blomkvist@millenium.se>

Stavidlo – o tom si můžeš nechat zdát. Pokud jde o přijímání nových lidí – vždycky jsme to dělali společně./Ricky

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <erika.berger@millenium.se>
A vždycky jsme se shodli na tom, koho přijmeme. Shodneme se určitě i tentokrát, ať zaměstnáš kohokoli. Wennerström dostane pěkně po čumáku. O tom ta historka je. Jen mě ji nech v klidu dokončit./M.

Na začátku října si Lisbeth Salanderová přečetla noticku, kterou našla v internetovém vydání *Hedestadského kurýra.* Upozornila na ni Mikaela. Po krátké nemoci zesnula Isabella Vangerová. Nejbližší pozůstalou je její znovunalezená dcera Harriet Vangerová.

Šifrovaná elektronická pošta <erika.berger@millenium.se> mikael.blomkvist@millenium.se

Ahoj Mikaeli.
Dnes mě v redakci navštívila Harriet Vangerová. Zavolala mi pět minut předtím, než se tu objevila, a já vůbec nebyla připravená. Krásná, elegantně oblečená žena s chladným pohledem.
Přišla mi oznámit, že ve vedení nahradí Martina Vangera jakožto Henrikova zástupce. Byla zdvořilá a

přátelská a ujistila mě o tom, že koncern Vanger nemá v úmyslu ze smlouvy vycouvat, naopak, rodina plně dostojí veškerým Henrikovým závazkům vůči našemu časopisu. Požádala mě, abych jí ukázala redakci, a chtěla vědět, co si o té situaci myslím.

Řekla jsem jí pravdu. Že mám pocit, že nemám pevnou půdu pod nohama, žes mi zakázal navštívit tě v Sandhamnu a nevím, na čem pracuješ, ale věřím, že chceš klepnout přes prsty Wennerströma. (Předpokládám, že to nevadí. Navíc je členkou vedení.) Harriet zvedla obočí, usmála se a zeptala se mě, jestli mám pochybnosti o tom, zda se ti to podaří. Co má člověk na něco takového odpovědět? Řekla jsem jí, že bych byla mnohem klidnější, kdybych věděla, co máš za lubem. Pchá, je jasné, že ti důvěřuju. Ale dovádíš mě k šílenství.

Zeptala jsem se jí, jestli ví, na čem pracuješ. Popřela to, ale tvrdila, že podle jejího názoru jsi velmi pohotový a máš kreativní myšlení. (Ta slova použila ona.)

Také jsem řekla, že chápu, že se u vás muselo odehrát něco dramatického a že téměř umírám zvědavostí, abych se dozvěděla příběh Harriet Vangerové. Stručně řečeno jsem si připadala jako idiot. Harriet se na oplátku zeptala, jestli jsi mi opravdu nic neprozradil. Chápe prý, že mezi sebou máme zvláštní vztah, a že mi to za nějakou dobu

určitě povíš. Poté se mě zeptala, jestli mi může důvěřovat. Co jsem měla odpovědět? Sedí ve vedení Milénia a tys mě tu nechal bez jakýchkoli informací, na jejichž základě bych s ní mohla jednat.
Potom se stalo něco podivného. Požádala mě, abych nesoudila ji ani tebe příliš tvrdě. Prohlašovala, že je ti velice zavázána a že by si moc přála, abychom se i my dvě staly přítelkyněmi. Pak slíbila, že mi ten příběh jednou poví, ale že na to zatím není připravená. Před půlhodinou odešla a udělala na mě velmi dobrý dojem. Myslím, že ji budu mít ráda, ale nevím, jestli jí můžu věřit./Erika
P.S. Chybíš mi. Mám pocit, že se v Hedestadu stalo něco ošklivého. Christer říká, že máš nějakou podivnou jizvu na krku – od oprátky?

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <erika.berger@millenium.se>
Ahoj Ricky. Ten Harrietin příběh je tak strašný, že si to ani neumíš představit. Bylo by báječné, kdyby ti ho Harriet pověděla sama. Já na něj nedokážu ani pomyslet.
Proto ti ručím za to, že Harriet Vangerové můžeš důvěřovat. Je pravda, že je mi velmi zavázána a věř mi – nikdy neudělá nic, co by ublížilo Miléniu. Buďte přítelkyně, pokud ji máš ráda. Pokud ne, tak to nech

být. Ale zaslouží si respekt. Je to žena, která na sobě nese těžké břemeno, a cítím k ní velké sympatie. /M.

Den poté obdržel Mikael další e-mail.

Od: <harriet.vanger@vangerindustries.com>
Komu: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Ahoj Mikaeli. Snažila jsem se na nějakou dobu odmlčet, ale už je to několik týdnů a já mám pocit, že nic nestíhám. Odjel jsi z Hedeby hrozně rychle a já jsem se s tebou ani nestačila rozloučit.
Veškerý čas od mého návratu do Švédska naplňují smíšené pocity a tvrdá práce. Vangerovy podniky se nacházejí v naprostém chaosu a spolu s Henrikem tvrdě pracujeme na tom, abychom všechno opět uvedli do pořádku. Včera jsem navštívila Milénium; *jako Henrikův zástupce se stávám členkou vedení. Henrik mi podrobně pověděl o tom, v jaké situaci se nacházíš ty i časopis.*
Snad ti nebude vadit, že jsem se tímto způsobem vynořila. Pokud mě ve vedení nechceš (nebo kohokoli jiného z naší rodiny), tak to pochopím, ale ujišťuju tě, že pro podporu Milénia *udělám vše. Jsem tvou velkou dlužnicí a opravdu mám v této souvislosti jen ty nejlepší úmysly. Setkala jsem se s Erikou Bergerovou. Nevím, co si o mně myslela ona, ale já*

jsem byla překvapená, že jsi jí nepověděl o tom, co se stalo.
Moc ráda bych byla tvá přítelkyně, pokud se ti nepříčí mít s někým s naší rodiny něco společného.
Moc zdravím, Harriet
P.S. z Eričiných slov jsem pochopila, že se chceš znovu pustit do Wennerströma. Dirch Frode mi pověděl, jak tě Henrik podvedl. Nevím, co říct. Je mi to líto. Pokud bych to mohla nějak napravit, dej mi vědět.

Od: <mikael.blomkvist@millenium.se>
Komu: <harriet.vanger@vangerindustries.com>
Ahoj Harriet. Z Hedeby jsem odjel velice nakvap a teď pracuju na něčem, čemu jsem se vlastně měl věnovat celý ten rok. Budu tě včas informovat, než text půjde do tiskárny, ale neodvažuju se tvrdit, že na problémy, které jsem v posledním roce měl, někdy zapomenu.
Doufám, že se z vás s Erikou stanou přítelkyně a samozřejmě mi vůbec nevadí, že ses objevila ve vedení Milénia. Povím Erice o tom, co se stalo. Ale v této chvíli na to nemám sílu ani čas, a nejdřív bych od toho chtěl získat trošku odstup.
Budeme v kontaktu. Zdraví/Mikael

Lisbeth Mikaelovu spisování žádnou zvláštní pozornost nevěnovala. Vzhlédla od své knihy až tehdy, když Mikael pronesl cosi, co zprvu nepochopila.

„Promiň. Jen jsem si povídal. To, co jsem říkal, bylo drsné.“

„Co bylo drsné?“

„Wennerström měl aférku s dvaadvacetiletou servírkou, a ta otěhotněla. Ty jsi nečetla jeho korespondenci s tím advokátem?“

„Mikaeli, prosím – máš tam poštu, e-maily, rozhovory, cestovní doklady a bůhvíco všechno, co se mu nashromáždilo na harddisku za deset let. Wennerström mě neuhranul do té míry, abych si do hlavy vtloukala šest giga ptákovin. Četla jsem o jednom sporu, nejspíš proto, abych ukojila svou zvědavost, a konstatovala jsem, že je to gangster.“

„Fajn. V roce 1977 tu dívku přivedl do jiného stavu. Když po něm chtěla kompenzaci, Wennerströmův advokát někoho pověřil, aby ji přemluvil k potratu. Předpokládám, že jí měl nabídnout nějaké peníze, ale ona nechtěla. Přemlouvání pak pokračovalo tím způsobem, že jí ten grázl držel hlavu ve vaně pod vodou tak dlouho, dokud neslíbila, že nechá Wennerströma na pokoji. A ten idiot Wennerström to napíše svému advokátovi v e-mailu – sice šifrovaném, ale stejně… Za intelektuální úroveň téhle bandy bych nedal ani zlámanou grešli.“

„A co bylo s tou holkou?“

„Šla na potrat. Wennerström byl spokojený.“

Lisbeth Salanderová deset minut nepromluvila. Poté jí najednou potemněly oči.

„Další muž, co nenávidí ženy,“ zamumlala si nakonec. Mikael ji neslyšel.

Lisbeth Salanderová si vypůjčila cédéčka a nejbližší dny strávila pečlivým pročítáním Wennerströmových e-mailů a dalších dokumentů. Zatímco Mikael pokračoval ve své práci, ležela Lisbeth v ložnici se svým PowerBookem na koleni a přemýšlela nad pozoruhodným Wennerströmovým impériem.

Dostala podivný nápad, který jí stále vězel v hlavě. Ale především nechápala, že na něco takového nepřišla už dříve.

Na konci října vytiskl Mikael jednu stránku a zavřel počítač už před jedenáctou hodinou dopoledne. Beze slova vyšplhal k Lisbeth do ložnice a podal jí pořádný štos papírů. Pak usnul. Lisbeth ho večer vzbudila a sdělila mu svůj názor.

Po druhé hodině ranní provedl Mikael poslední revizi svého textu.

Dalšího dne opět zavřel okenice a zamkl chatu. Lisbethiny prázdniny skončily. Do Stockholmu se vrátili společně.

Před odjezdem do Stockholmu musel Mikael s Lisbeth probrat jednu citlivou otázku. Vytáhl toto téma ve chvíli,

kdy seděli na Vaxholmbatenu a popíjeli kávu z papírových kelímků.

„Musíme se dohodnout na tom, co mám povědět Erice. Nevydá to, pokud jí nevysvětlím, kde jsem k tomu materiálu přišel.“

Erika Bergerová. Mikaelova mnoholetá milenka a šéfredaktorka. Lisbeth se s ní nikdy nesetkala a nebyla si jistá tím, že o to stojí. Pocítila nedefinovatelné narušení své existence.

„Kolik toho o mně ví?“

„Nic.“ Mikael povzdechl. „Faktem je, že se Erice od léta vyhýbám. Nemohl jsem jí povědět, co se stalo v Hedestadu, protože se příšerně stydím. Cítím se strašně frustrovaný z toho, že jsem byl tak skoupý na informace. Erika samozřejmě ví, že jsem seděl v Sandhamnu a psal, ale nezná obsah.“

„Hm.“

„Za několik hodin dostane tenhle rukopis. Pak mě čeká výslech třetího stupně. Otázkou je, co jí mám vlastně říct.“

„A co jí chceš říct?“

„Chci jí povědět pravdu.“

Lisbeth svraštila obočí.

„Lisbeth, já a Erika se skoro pořád hádáme. Je to něco jako náš způsob práce. Ale bezvýhradně si věříme. Je naprosto spolehlivá. Ty jsi zdroj. Raději by zemřela, než by tě odhalila.“

„Kolika dalším lidem to máš v úmyslu vykládat?“

„Naprosto nikomu. Vezmeme si to s Erikou do hrobu. Nikdy jí tvé tajemství neprozradím, pokud nebudeš souhlasit. Ale nechci Erice lhát a vymýšlet si nějaký neexistující zdroj.“

Lisbeth přemýšlela až do chvíle, kdy došli k hotelu Grand. Konsekvenční analýza. Nakonec proti své vůli souhlasila s tím, aby ji Mikael představil Erice. Mikael zapnul mobil a zavolal jí.

Eriku Bergerovou zastihl Mikaelův telefonát na pracovním obědě s Malin Erikssonovou, kterou měla v úmyslu zaměstnat jako sekretářku redakce. Malin bylo devětadvacet a už pět let pracovala na volné noze. Nikdy nebyla nastálo zaměstnaná a začala pochybovat, že někdy něco najde. Tento post nebyl inzerován v novinách; Erika na Malin Erikssonovou dostala tip od starého známého z jednoho týdeníku. Zavolala jí stejného dne, kdy Malin skončila svou poslední externí práci a zeptala se, jestli by měla zájem o práci v *Miléniu.*

„Je to práce na tři měsíce,“ řekla Erika. „Ale pokud se osvědčíte, zaměstnáme vás nastálo.“

„Slyšela jsem nějaké fámy o tom, že *Milénium* brzy zkrachuje.“

Erika Bergerová se usmála.

„Nesmíte všemu věřit.“

„A ten Dahlman, co ho mám zastoupit…“ Malin Erikssonová zaváhala. „Odchází do novin, které vlastní Hans-Erik Wennerström…“

Erika přikývla. „Sotva je nějakým tajemstvím, že jsme s Wennerströmem ve sporu. Nemá rád lidi, kteří pracují pro *Milénium*.“

„Takže když začnu pracovat v *Miléniu*, tak v téhle kategorii skončím i já.“

„Ano, je to velmi pravděpodobné.“

„Ale Dahlman dostal práci ve *Finančním magazínu*, nebo ne?“

„Můžu říct jen tolik, že je to Wennerströmův způsob odměny za různé služby, které mu Dahlman prokázal. Máte stále zájem?“

Malin Erikssonová chvíli přemýšlela. Poté přikývla.

„Kdy bych měla nastoupit?“

Právě v té chvíli zavolal Mikael Blomkvist a přijímací pohovor tak přerušil.

Erika Mikaelův byt otevřela svým vlastním klíčem. Poprvé od jeho krátké návštěvy redakce se spolu setkali tváří v tvář. Vešla do obývacího pokoje a na pohovce našla anorekticky vyzáblou dívku v obnošené kožené bundě s nohama na konferenčním stolku. Myslela si, že dívce bude kolem patnácti let, dokud jí nepohlédla do očí. Nedokázala z toho zjevení spustit oči. Pak do pokoje vešel Mikael s konvicí kávy a zákusky.

Mikael s Erikou na sebe zkoumavě hleděli.

„Promiň, choval jsem se naprosto nemožně,“ řekl Mikael.

Erika nachýlila hlavu. Mikael se v něčem změnil. Vypadal ztrhaně a byl vyhublejší, než si ho pamatovala. V očích měl stud a chvíli se vyhýbal jejímu pohledu. Poté mu Erika zašilhala po hrdle. Bylo na něm vidět vybledlou, ale zřetelně rozpoznatelnou jizvu.

„Vyhýbal jsem se ti. Je to velmi dlouhá historie a na roli, kterou jsem v ní sehrál, nejsem ani trochu pyšný. Ale to můžeme probrat později… teď bych ti chtěl představit tuhle mladou dámu. Eriko, to je Lisbeth Salanderová. Lisbeth, Erika Bergerová je šéfredaktorka *Milénia* a má nejlepší přítelkyně.“

Lisbeth si změřila Eričiny elegantní šaty a její sebejisté vystupování a po deseti vteřinách jí bylo jasné, že její nejlepší přítelkyní Erika Bergerová s největší pravděpodobností nebude.

Schůzka se protáhla na pět hodin. Erika dvakrát telefonicky odvolala jiné schůzky. Jednu hodinu věnovala čtení částí Mikaelova rukopisu, který jí hned dal do ruky. Měla tisíce otázek, ale uvědomila si, že by trvalo týden, než by na všechny dostala odpověď. Důležitý byl rukopis, který nakonec odložila. Pokud by byl pouhý zlomek z něj pravdivý, ocitli by se ve zcela nové situaci.

Erika pohlédla na Mikaela. Nikdy nepochybovala o tom, že je čestný člověk, ale během krátkého okamžiku vycítila faleš a říkala si, jestli ho nepoznamenala Wennerströmova aféra – a jestli to všechno není výplod jeho fantazie. V té chvíli před ni Mikael postavil dvě krabice vytištěných podkladů. Erika zbledla. Přirozeně chtěla vědět, jak se k tomu materiálu dostal.

Dlouho trvalo, než ji přesvědčil, že ta podivná dívka, která dosud nepronesla jediné slovo, má neomezený přístup do počítače Hanse-Erika Wennerströma. A nejen jeho – dokáže se vloupat do počítače několika jeho advokátů a nejbližších spolupracovníků.

Eričinou spontánní reakcí bylo to, že materiál nemůže použít, neboť pochází z nelegálního vstupu do cizího počítače.

Ale samozřejmě mohla. Mikael poukázal na to, že nemají žádnou povinnost prokazovat, jak ke svému materiálu přišli. Klidně můžou mít zdroj s přístupem do Wennerströmova počítače, který jim vypálil jeho harddisk na cédéčka.

Nakonec Erika pochopila, jakou zbraň drží v ruce. Byla úplně zničená a stále kladla otázky, ale nevěděla, kde by měla začít. Nakonec se opřela o pohovku a rozhodila rukama.

„Mikaeli, co se stalo v Hedestadu?“

Lisbeth Salanderová rychle zvedla oči. Mikael seděl dlouhou chvíli mlčky. Odpověděl Erice další otázkou.

„Jak vycházíš s Harriet Vangerovou?“

„Dobře. Setkaly jsme se dvakrát. Minulý týden jsme byli s Christerem na poradě vedení v Hedestadu. Opili jsme se vínem.“

„A jak dopadla ta schůze?“

„Harriet drží slovo.“

„Ricky, vím, že se cítíš frustrovaná, protože jsem se ti vyhýbal a neustále hledal výmluvy, abych ti nemusel nic říkat. Neměli jsme před sebou nikdy žádné tajemství a najednou prožiju půl roku života, o kterém… ti nemám sílu vyprávět.“

Erika pohlédla Mikaelovi do očí. Znala ho jako své boty, ale v jeho pohledu našla cosi, co tam nikdy předtím nebylo. Vypadal, jako by ji o něco prosil. Zapřísahal ji, aby se ho na nic neptala. Erika otevřela ústa a bezmocně na něj pohlédla. Lisbeth Salanderová sledovala jejich tichou konverzaci neutrálním pohledem. Do rozhovoru se nevměšovala.

„Bylo to tak zlé?“

„Bylo to ještě horší. Celou dobu se tohoto rozhovoru děsím. Slibuju, že ti to povím, ale několik měsíců jsem se snažil své pocity potlačit a veškerý zájem jsem věnoval Wennerströmovi… ještě na to opravdu nejsem připravený. Byl bych moc rád, kdyby ti to místo mě pověděla Harriet.“

„Co to máš na krku?“

„Lisbeth mi zachránila život. Bez ní bych teď byl mrtvý.“

Erice se rozšířily oči. Pohlédla na dívku v kožené bundě.

„A právě teď s ní musíš uzavřít dohodu. To ona je náš zdroj.“

Erika Bergerová seděla dlouhou chvíli mlčky a přemýšlela. Poté udělala něco, co Mikaela zmátlo, Lisbeth šokovalo a co dokonce překvapilo i ji samotnou. Celou dobu, kdy seděla u Mikaelova konferenčního stolku, na sobě cítila Lisbethin pohled. Mlčenlivá dívka s nepřátelskými vibracemi.

Erika vstala, obešla stůl a objala Lisbeth Salanderovou pažemi. Lisbeth se kroutila jako žížala, kterou napichují na háček.

KAPITOLA 29

Sobota 1. listopadu–úterý 25. listopadu

Lisbeth Salanderová surfovala Wennerströmovým kybernetickým impériem. Skoro jedenáct hodin byla přilepená k obrazovce. Vrtoch, který během posledního týdne v Sandhamnu nabyl v jakémsi neprobádaném záhybu jejího mozku konkrétní podoby, se vyvinul v manickou posedlost. Na čtyři týdny se zavřela ve svém bytě a ignorovala veškeré telefonáty Dragana Armanského. Denně trávila dvanáct až patnáct hodin před počítačem a většinu času, kdy byla v bdělém stavu, přemýšlela o jednom a témže problému.

Během uplynulého měsíce byl její kontakt s Mikaelem Blomkvistem hodně sporadický; ten byl stejně posedlý a pohlcený svou prací v redakci. Několikrát spolu rokovali po telefonu a Lisbeth mu nadále dodávala aktualizované informace o Wennerströmově korespondenci a jiných věcech.

Po sté si procházela každičký detail. Neměla strach, že by na něco zapomněla, ale nebyla si jista tím, zda správně

pochopila vzájemnou návaznost veškerých pletichářských souvislostí.

Popsané Wennerströmovo impérium bylo jako amébovitý pulsující živý organismus, neustále měnící tvar. Skládal se z opcí, obligací, akcií, podílů, úroků z půjček a příjmů, zástav, účtů, převodů a tisíce dalších součástí. Pohádkově velká část příjmů plynula z fiktivních společností, které se vlastnily navzájem.

Nejfantastičtější ekonomické analýzy odhadovaly hodnotu *Wennerstroem Group* na devět set miliard korun. To byl švindl, nebo alespoň silně přehnaný údaj. Ale Wennerström rozhodně nebyl žádný chudák. Skutečná hodnota podniku se podle odhadu Lisbeth Salanderové pohybovala mezi devadesáti až sto miliardami korun, což byl sakramentsky slušný balík. Seriózní audit celého koncernu by vyžadoval alespoň rok. Celkově se Lisbeth podařilo identifikovat téměř tři tisíce samostatných účtů a přístupů k bankovním službám po celém světě. Wennerström se věnoval podvodům v takovém rozsahu, že už to vlastně ani nebylo trestné – byly to obchody.

Avšak někde uvnitř tohoto organismu musela být nějaká základní substance. A právě z ní se neustále vynořovaly tři zdroje příjmů. Jeho stálé švédské výnosy byly nedotknutelné a autentické, vystavené oficiálním hodnocením, uzávěrkám a auditům. Americká činnost byla solidní a jeho banka v New Yorku tvořila základ veškerých pohyblivých zdrojů.

Zakopaný pes však byl v podvodných podnicích na takových místech jako Gibraltar, Kypr a Macao. Wennerström fungoval jako obchod se smíšeným zbožím provozující ilegální obchody se zbraněmi, praní špinavých peněz plynoucích z podezřelých společností v Kolumbii a zejména neortodoxní obchody v Rusku.

Jedno anonymní konto na Kajmanských ostrovech bylo poněkud mimořádné; kontroloval ho osobně sám Wennerström, ale stálo mimo veškeré další obchody. Na Kajmanské ostrovy neustále přitékalo deset procent z každého Wennerströmova obchodu prostřednictvím podvodných fiktivních podniků.

Salanderová pracovala v téměř hypnotickém stavu. Konto – *klik* – e-mail – *klik* – stav účtu – *klik*. Zaznamenala si poslední převody. Sledovala stopu jedné malé transakce z Japonska do Singapuru a dále přes Lucembursko na Kajmanské ostrovy. Pochopila, jak to funguje. Jako by se stala jedním z impulzů tohoto kybernetického vesmíru. Drobné změny. Poslední e-maily. V deset hodin byl odeslán e-mail z jakéhosi periferního podniku. Šifrovací program PGP, pěkná ubohost, vlastně je to až trapné pro někoho, kdo už je v jeho počítači a může si zprávu přečíst jako normální text:

Bergerová si už začíná dělat hlavu s inzercí. Vzdala to, nebo má za lubem něco jiného? Váš zdroj v redakci nás ujistil, že to s nimi jde s kopce, ale

vypadá to, že právě zaměstnala nového člověka. Zjistěte, co se děje. Blomkvist během posledních týdnů v Sandhamnu spisoval jako cvok, ale nikdo neví, co píše. V posledních dnech ho bylo vidět v redakci. Můžete mi obstarat přednostní výtisk dalšího čísla?/HEW

Nic dramatického. Jen ať si láme hlavu. *Už jsi ztracený, chlapečku.*

O půl šesté ráno se Lisbeth odpojila, zavřela počítač a vylovila nový balíček cigaret. V noci vypila pět, ne, šest Coca-Col, vyndala sedmou a posadila se na pohovku. Měla na sobě jen kalhotky a seprané reklamní tričko pro časopis *Soldiers of Fortune s* textem *Kill them all and let the Got sort them out*. Začala jí být zima; natáhla se po dece a zabalila se do ní.

Cítila se povzneseně, jako by požila nějakou zakázanou a zřejmě i nelegální látku. Hleděla na pouliční lampu před oknem a tiše seděla, zatímco mozek jí pracoval na plné obrátky.

Máma – *klik* – sestra – *klik* – Mimmi – *klik* – Holger Palmgren. Evil Fingers. A Armanskij. Její práce. Harriet Vangerová. *Klik.* Martin Vanger. *Klik.* Golfová hůl. *Klik.* Advokát Nils Bjurman. *Klik.* Každičký ten zatracený detail, na který nedokázala zapomenout, ačkoli se snažila.

Ptala se, jestli Bjurman ještě někdy najde odvahu ukázat se před nějakou ženou nahý, a jak v takovém případě

vysvětlí své tetování na břiše. A jak se bude kroutit, aby se při další lékařské prohlídce nemusel svlékat.

A Mikael Blomkvist. *Klik.*

Lisbeth ho považovala za dobrého člověka, možná trochu trpícího komplexem pana Chytrého. V některých morálních aspektech byl bohužel nesnesitelně naivní. Měl povahu, která dokáže určité věci přehlížet a odpouštět, která hledá pro jednání druhých vysvětlení a psychologické omluvy a která nikdy nedokáže pochopit, že lidské šelmy rozumějí jen jednomu jedinému jazyku. Lisbeth při pomyšlení na něj cítila téměř nepříjemný ochranitelský instinkt.

Nevzpomínala si, kdy přesně usnula, ale vzbudila se dalšího rána v devět hodin s přeleženým krkem a s hlavou šikmo opřenou o zeď za pohovkou. Doklopýtala do ložnice a opět usnula.

Nade vši pochybnost to byla nejdůležitější reportáž jejich života. Erika Bergerová byla poprvé po roce a půl šťastná tak, jak může být jen redaktor s pořádným sólokaprem v troubě. Společně s Mikaelem text naposledy vybrousili, když mu na mobil zavolala Lisbeth Salanderová.

„Zapomněla jsem ti říct, že si Wennerström z toho tvého spisování v posledních týdnech začíná dělat hlavu a objednal si přednostní výtisk.“

„Jak to víš… pchá, už mlčím. Máš nějakou představu o tom, jak to hodlá udělat?“

„Ne. Jen logickou úvahu.“

Mikael několik vteřin přemýšlel. „Tiskárna,“ vyrazil ze sebe.

Erika zvedla obočí.

„Jestli umíte v redakci opravdu držet jazyk za zuby, tak moc dalších možností nezbývá. Pokud vás v noci nenavštíví některá z Wennerströmových goril.“

Mikael se obrátil k Erice: „Zajisti pro tohle číslo novou tiskárnu. Hned. A zavolej Draganovi Armanskému – v nejbližším týdnu tu chci noční ostrahu.“ Pak se vrátil k hovoru s Lisbeth. „Díky, Sally.“

„Jakou to má cenu?“

„Co tím myslíš?“

„Jakou cenu má ten tip?“

„Co za něj chceš?“

„O tom si promluvíme u kafe. Hned.“

Setkali se v *Kaffebaru* na Rohové ulici. Salanderová vypadala tak vážně, že si Mikael sedl na stoličku vedle ní a pocítil osten neklidu. Lisbeth šla jako vždy přímo k věci.

„Potřebuju půjčit peníze.“

Mikael jí věnoval prostoduchý úsměv a hledal peněženku.

„Jasně. Kolik?“

„120 000 korun.“

„Bum.“ Mikael zastrčil peněženku zpět. „Tolik peněz nemám.“

„Nedělám si legraci. Potřebuju půjčit 120 000 – řekněme na šest týdnů. Mám příležitost skvěle investovat, ale nemám se na koho obrátit. Právě teď máš na účtu asi 140 000. Ty peníze ti vrátím.“

Mikael raději nekomentoval, že Lisbeth Salanderová zdolala i bankovní zabezpečení a vyčmuchala stav jeho účtu. Mikael využíval internetového bankovnictví, a tak mu bylo hned jasné, jak to udělala.

„Nepotřebuješ si ode mě nic půjčovat,“ odvětil Mikael. „Ještě jsme nemluvili o tvém podílu, ale ten snadno pokryje částku, kterou potřebuješ.“

„Podílu?“

„Sally, dostanu od Henrika Vangera úplně šílenou odměnu a my dva se spolu ke konci roku vyrovnáme. Nebýt tebe, byl bych už pod drnem a *Milénium* by zkrachovalo. Mám v úmyslu se s tebou o tu odměnu rozdělit. Půl na půl.“

Lisbeth Salanderová na něj zkoumavě hleděla. Na čele se jí udělala vráska. Mikael se začal přizpůsobovat jejím odmlkám. Nakonec potřásla hlavou.

„Nechci tvoje peníze.“

„Ale…“

„Nechci od tebe ani korunu.“ Lisbeth se najednou usmála svým křivým úsměvem. „Ale něco jiného bude, když přijdeš s dárkem k narozeninám.“

„Teď jsem si vlastně uvědomil, že vůbec nevím, kdy máš narozeniny.“

„Jsi novinář. Zjisti si to.“

„Upřímně řečeno, Salanderová, já to s tím rozdělením odměny myslím vážně.“

„Já to taky myslím vážně. Nechci tvoje peníze. Chci si jen vypůjčit 120 000, a potřebuju ty prachy zítra ráno.“

Mikael Blomkvist zůstal tiše sedět. *Ona se ani nezeptá, jak velký by ten její podíl byl.* „Sally, klidně s tebou dnes zajdu do banky a dostaneš peníze, které potřebuješ. Ale na konci roku si spolu znovu promluvíme o tvém podílu.“ Mikael zvedl ruku. „Kdy máš ostatně ty narozky?“

„Na Valpuržinu noc,“ odvětila Lisbeth. „Pěkně se to ke mně hodí, co? Pak budu mít mezi nohama koště.“

Lisbeth Salanderová večer přistála v Curychu a odjela taxíkem do turistického hotelu Matterhorn. Rezervovala si zde pokoj na jméno Irene Nesserová a prokázala se norským pasem vystaveným na stejné jméno. Irene Nesserová měla blond vlasy po ramena. Lisbeth si ve Stockholmu zakoupila paruku a 10 000 korun z částky vypůjčené od Mikaela Blomkvista použila na nákup dvou cestovních pasů, získaných prostřednictvím *Plagueovy* mezinárodní sítě.

Okamžitě se odebrala do svého apartmá, zamkla za sebou a svlékla se. Ležela na posteli a zírala do stropu pokoje, v němž jedna noc stála 1 600 korun. Měla pocit prázdnoty. Už se jí podařilo rozházet polovinu vypůjčené sumy, a ačkoli k tomu přidala každičkou korunu ze svých úspor, rozpočet se jí poněkud ztenčil. Nechala přemýšlení a téměř vzápětí usnula.

Ráno se vzbudila chvíli po šesté. Nejdřív se osprchovala a dlouhou chvíli věnovala zamaskování svých tetování pod silnou vrstvou make-upu a pudru v místech viditelných nad okrajem šátku. Druhým bodem na seznamu bylo to, že se na sedmou hodinu ranní objednala do kosmetického salónu ve foyeru podstatně dražšího hotelu. Koupila si další blond paruku, tentokrát s polodlouhým pážecím mikádem, pak následovala manikúra, kdy jí na okousané špalíky nalepili dlouhé rudé drápy, umělé řasy, ještě více pudru, růže na tváře a nakonec došlo i na rtěnku a jiné serepetičky. Celkové náklady činily 8 000 korun.

Zaplatila kreditní kartou na jméno Monica Sholesová a ukázala anglický pas vystavený na stejné jméno, který měl potvrdit její totožnost.

Další štací byl *Camille's House of Fashion*, nacházející se asi o sto padesát metrů dále na ulici. Po hodině vyšla ven oblečená v černých kozačkách, černých punčochách, v pískově zbarvené sukni a halence, sáčku do pasu a baretu. Všechno bylo drahé značkové oblečení. Výběr nechala na prodavačce. Také si koupila exkluzivní koženou aktovku a malé cestovní zavazadlo značky Samsonite. Korunou celého díla byly diskrétní zlaté náušnice a řetízek. Kreditní karta byla lehčí o dalších 44 000 korun.

Poprvé v životě měla Lisbeth – když na sebe pohlédla do zrcadla na dveřích – ňadra, která jí vyrazila dech. Byla stejně falešná jako totožnost Monicy Sholesové. Prsa byla

vyrobena z latexu a zakoupena v obchodě pro transvestity v Kodani.

Lisbeth byla v plné zbroji.

Těsně po deváté zamířila do aristokratického hotelu Zimmertal, kde si zamluvila pokoj na jméno Monica Sholesová. Pikolíkovi, který jí odnesl do pokoje nově zakoupené cestovní zavazadlo, obsahující její cestovní tašku, dala odpovídající spropitné 100 korun. Apartmá bylo malé a stálo 22 000 korun na den. Rezervovala si ho pouze na jednu noc. Když osaměla, rozhlédla se po pokoji. Z okna měla nádherný výhled na Curyšské jezero, ten ji však ani v nejmenším nezajímal. Naproti tomu strávila téměř pět minut hodnocením sebe samotné v zrcadle. Vypadala jako úplně cizí člověk. Prsatá Monica Sholesová v pážecím účesu měla na sobě více makeupu, než Lisbeth Salanderová spotřebovala za celý měsíc. Vypadala… jinak.

V půl desáté si dala v hotelovém baru snídani, skládající se ze dvou šálků kávy a housky s džemem. Cena dvěstě deset korun. *Tihle lidé musí být naprostí cvoci.*

Těsně před desátou položila Monica Sholesová šálek, zapnula mobilní telefon a zmáčkla číslo pro modemové připojení na Havaj. Po dvou vyzváněcích signálech začalo spojení fungovat. Monica Sholesová odpověděla tím, že na svém mobilu vyťukala šestimístný kód a odeslala formou SMS instrukce ke spuštění programu, který Lisbeth Salanderová speciálně pro tuto příležitost sepsala.

V Honolulu se program probudil na anonymní webové stránce serveru, o který formálně pečovala univerzita. Byl to jednoduchý program. Jeho jedinou funkcí bylo zaslat instrukce ke spuštění jiného programu na jiném serveru, přičemž v tomto případě se jednalo o běžný web nabízející internetové služby v Holandsku. Tento program měl poté za úkol vyhledat zrcadlový harddisk patřící Hansi-Eriku Wennerströmovi a převzít velení nad programem, oznamujícím jí stav jeho téměř tří tisícovek bankovních účtů po celém světě.

Zajímavé bylo pouze jediné konto. Lisbeth Salanderová si všimla, že ho Wennerström kontroluje asi dvakrát týdně. Kdyby zapnul svůj počítač a otevřel právě tento soubor, všechno by vypadalo normálně. Program by ho informoval o malých změnách, které bylo možno očekávat, což vypočítala podle běžných pohybů na účtu během předchozích šesti měsíců. Pokud by ho Wennerström během následujících čtyřiceti osmi hodin otevřel a zadal příkaz, že peníze potřebuje vyplatit nebo převést jinam, program by mu oznámil, že se tak stalo. Ve skutečnosti by tomu tak bylo pouze na zrcadlovém harddisku v Holandsku.

Monica Sholesová vypnula mobilní telefon v témže okamžiku, kdy uslyšela čtyři krátké tónové signály, které potvrzovaly spuštění programu.

Monica Sholesová opustila Zimmertal a odebrala se do banky Hauser General naproti přes ulici, kde byla na desátou

objednána u ředitele Wagnera. Dostavila se na schůzku o tři minuty dříve a čekání využila k pózování před bezpečnostní kamerou, která ji zabrala právě ve chvíli, kdy procházela oddělením s kanceláří pro diskrétní soukromé konzultace.

„Potřebovala bych pomoci s několika transakcemi," prohlásila Monica Sholesová bezvadnou oxfordskou angličtinou. Když otevřela aktovku, vypadla jí náhodou reklamní tužka, která oznamovala, že bydlí v hotelu Zimmertal, a ředitel Wagner tužku zdvořile zvedl. Monica se na něj šelmovsky usmála a napsala číslo účtu do bloku, který ležel před ní na stole.

Ředitel Wagner na ni vrhl pohled a ohodnotil ji jako zpovykanou dcerušku nějakého kdovíkoho.

„Jde o několik kont v Bank of Kroenenfeld na Kajmanských ostrovech. Bude to automatický převod na různé účty v postupných sekvencích."

„*Fräulein* Sholesová, zajisté máte ke všem účtům přístup, že?" zeptal se ředitel.

„*Aber natürlich*" odvětila se silným přízvukem, aby bylo zřejmé, že vládne jen špatnou školní němčinou.

Monica Sholesová začala diktovat šestnáctimístné série čísel, aniž by jedinkrát nahlédla do nějakého papíru. Ředitel Wagner si uvědomil, že to bude perné dopoledne, ale za čtyři procenta z uskutečněných převodů byl ochoten vzdát se oběda.

Trvalo to déle, než původně počítala. Monica Sholesová opustila banku Hauser General až po dvanácté hodině, tedy s malým zpožděním oproti časovému harmonogramu, a vrátila se pěšky zpět do hotelu Zimmertal. Ukázala se v recepci, pak vyjela nahoru do svého pokoje a svlékla si nakoupené hadříky. Latexová prsa si ponechala, ale pážecí účes vyměnila za blond vlasy k ramenům patřící Irene Nesserové. Oblékla si domáčtější oděv: kozačky s mimořádně vysokými podpatky, černé kalhoty, jednoduché tričko a pěknou černou koženou bundu z obchodu Malung ve Stockholmu. Zhodnotila se v zrcadle. Rozhodně nevypadala zanedbaně, ale také ne jako bohatá dědička. Před opuštěním pokoje Irene Nesserová roztřídila několik obligací, které vložila do tenkých desek.

Pět minut po jedné vešla do banky Dorffman, ležící asi sedmdesát metrů od Bank Hauser General. Irene Nesserová byla objednána u ředitele Hasselmanna. Omluvila se za své zpoždění. Hovořila bezvadnou němčinou s norským přízvukem.

„To není žádný problém, *Fräulein*,“ odpověděl ředitel Hasselmann. „Jak vám mohu být nápomocen?“

„Ráda bych si otevřela účet. Chtěla bych směnit několik soukromých obligací.“ Irene Nesserová před něj položila desky.

Ředitel Hasselmann přelétl očima jejich obsah, zprvu zběžně, poté pomaleji. Zvedl obočí a zdvořile se usmál.

Irene Nesserová si otevřela pět číselných účtů, které mohla spravovat přes internet, vlastněných zejména anonymními podvodnými společnostmi na Gibraltaru a založených jedním místním makléřem za 50 000 korun z peněz vypůjčených od Mikaela Blomkvista. Padesát obligací směnila za peníze, které umístila na nových účtech. Každá obligace měla hodnotu odpovídající milionu korun.

Záležitost v bance Dorffman zabrala opět delší dobu, než předpokládala, čímž došlo k dalšímu zpoždění, a neměla tak čas na dokončení uzavřených bankovních transakcí, jelikož banky pro tento den již zavíraly. Irene Nesserová se proto vrátila do hotelu Matterhorn, kde se hodinu ukazovala a etablovala tak svou existenci. Rozbolela ji však hlava, takže ze scény odešla předčasně. V recepci si zakoupila tabletky na bolení hlavy, objednala si ranní buzení na osm hodin a stáhla se zpět do svého pokoje.

Bylo téměř pět hodin a všechny banky v Evropě již měly zavřeno. Naproti tomu banky na americkém kontinentu byly otevřené. Otevřela svůj PowerBook a přes mobilní telefon se připojila k internetu. Hodinu věnovala vyprazdňování číselných účtů, které si toho dne otevřela v bance Dorffman.

Peníze rozdělila na menší obnosy a použila je k zaplacení faktur velkého počtu fiktivních podniků po celém světě. Když skončila, peníze již zase vesele přistály v Bank of Kroenenfeld na Kajmanských ostrovech, tentokrát

však na zcela jiném účtu než na tom, z něhož stejného dne odešly.

Irene Nesserová si tímto způsobem pojistila první porci obligací, kterou bylo téměř nemožné vystopovat. Z účtu provedla jedinou platbu; skoro milion korun převedla na konto podniku, souvisejícího s její kreditní kartou v peněžence. Vlastníkem účtu byla anonymní společnost s názvem *Wasp Enterprises* zaregistrovaná na Gibraltaru.

O několik minut později opustila hotel Matterhorn postranními dveřmi dívka se světlým pážecím účesem. Monica Sholesová došla k hotelu Zimmertal, zdvořile pokynula recepční a vyjela výtahem do svého pokoje.

Zabralo pěknou chvíli, než na sebe navlékla Moničinu bojovou uniformu a vylepšila make-up nanesením další vrstvy krému přes svá tetování; poté sjela do hotelové restaurace a dopřála si k večeři neskutečně lahodný rybí pokrm. Objednala si láhev ročníkového vína asi za tisíc dvě stě korun, o němž nikdy předtím neslyšela, vypila skleničku, zbytek nechala bez zájmu na stole a přestěhovala se do hotelového baru. Nechala spropitné pět set korun, díky čemuž neušla pozornosti personálu.

Tři hodiny strávila tím, že se nechala obtěžovat mladým opilým Italem s aristokratickým jménem, které se ani v nejmenším nesnažila zapamatovat. Vypili spolu dvě láhve šampaňského, z čehož ona sama zkonzumovala jednu skleničku.

Kolem jedenácté se k ní její přiopilý kavalír naklonil a bez rozpaků jí zmáčkl ňadro. Monica Sholesová mu rozhodně vrátila ruku na stůl. Mladík si zjevně nevšiml, že objímá měkký latex. Chvílemi byli hluční a u dalších hostů vzbudili určité podráždění. Když si Monica těsně před půlnocí všimla nepřátelského pohledu chlapíka z ochranky, pomohla svému italskému příteli do jeho pokoje.

Při návštěvě koupelny nalila poslední sklenku červeného vína. Otevřela složený papírek a okořenila víno rozdrcenou tabletkou Rohypnolu. Její milý bídně zhasl na posteli minutu po posledním přípitku. Povolila mu uzel na kravatě, sundala boty a přikryla ho. V koupelně omyla a utřela sklenky a poté pokoj opustila.

Příštího rána v šest hodin se Monica Sholesová nasnídala ve svém pokoji, rozdala štědré spropitné a před sedmou hodinou se odhlásila z hotelu Zimmertal. Před opuštěním pokoje věnovala pět minut otření otisků prstů z kliky u dveří, skříní, záchodové mísy, telefonního sluchátka a dalších předmětů v pokoji, jichž se předtím dotýkala.

Irene Nesserová se odhlásila z hotelu Matterhorn o půl deváté, ihned po objednaném buzení. Vzala si taxíka a zamkla svá zavazadla do úschovny na vlakovém nádraží. Následující hodiny strávila návštěvou devíti soukromých bank, mezi něž rozdělila části soukromých obligací na Kajmanských ostrovech. Ve tři hodiny odpoledne již směnila asi deset procent obligací za peníze, které uložila na

třicet číselných účtů. Zbytek obligací opět sebrala a nechala je odpočívat v bankovním trezoru.

Irene Nesserová potřebovala v Curychu vykonat více pochůzek, ale nespěchalo to.

O půl páté odpoledne odjela Irene Nesserová taxíkem na letiště, navštívila dámské toalety a rozstříhala pas i kreditní karty Moniky Sholesové na malé kousíčky, které spláchla do záchodové mísy. Nůžky vyhodila do koše na odpadky. Po 11. září 2001 nebylo žádoucí budit pozornost ostrými předměty v zavazadle.

Irene Nesserová odletěla linkou GD 890 do Oslo, poté odjela letištním autobusem na nádraží, kde si zašla na toaletu a roztřídila své oblečení. Veškeré svršky patřící osobě Moniky Sholesové – pážecí paruku a značkové oblečení – nacpala do tří igelitových tašek a ty posléze vyhodila do různých kontejnerů a košů na odpadky u nádraží. Prázdné zavazadlo Samsonite postavila do nezamčené úschovny. Zlatý řetízek a náušnice byly designové kousky, které by bylo možné vystopovat; skončily v kanále.

Po určitém úzkostném váhání se Irene Nesserová rozhodla, že falešná latexová prsa si ponechá.

Poté se ocitla v časové tísni a naházela do sebe večeři v podobě hamburgeru z McDonalda, přičemž přendala obsah své exkluzivní aktovky do cestovní tašky. Při odchodu nechala prázdnou aktovku pod stolem. V kiosku si

koupila kávu s mlékem *to go* a utíkala na noční vlak do Stockholmu. Doběhla přesně ve chvíli, kdy vlak zavíral dveře. Objednala si vlastní spací kupé.

Když zamkla dveře kupé, pocítila, jak jí hladina adrenalinu poprvé po čtyřiceti osmi hodinách začíná klesat k normálu. Otevřela okénko, navzdory zákazu kouření si zapálila cigaretu a malými doušky upíjela kávu, zatímco vlak vyjížděl z Oslo.

V hlavě si prošla celý svůj pracovní seznam, aby se ujistila, že nezapomněla na žádný detail. Po chvíli svraštila obočí a cosi hledala po kapsách bundy. Vyndala reklamní tužku z hotelu Zimmertal, kterou vyhodila pootevřeným okénkem kupé.

Po patnácti minutách si vlezla do postele a téměř okamžitě usnula.

EPILOG: ZREVIDOVANÉ VYPRÁVĚNÍ

Čtvrtek 27. listopadu–úterý 30. prosince

Článek v *Miléniu o* Hansi-Erikovi Wennerströmovi zaujímal celých šestačtyřicet stran časopisu a vybuchl jako časovaná bomba v posledním listopadovém týdnu. Hlavní text nesl iniciály Mikaela Blomkvista a Eriky Bergerové. V první chvíli média nevěděla, jak mají k tomuto sólokaprovi přistupovat; za podobný text byl Mikael Blomkvist před rokem odsouzen k pobytu za mřížemi a zjevně dostal vyhazov z časopisu *Milénium*. Proto byla jeho věrohodnost pokládána za velmi nízkou. Najednou se znovu objeví stejné noviny s historkou od stejného novináře, obsahující mnohem drsnější tvrzení než text, který mu loni zlomil vaz. Obsah byl chvílemi tak absurdní, že se příčil zdravému rozumu. Švédská média nedůvěřivě vyčkávala.

Večer však trumfovala redaktorka z TV4 s jedenáctiminutovým shrnutím hlavních bodů Blomkvistovy obžaloby. Erika Bergerová s ní před pár dny zašla na oběd a poskytla jí exkluzivní přednostní rozhovor.

Nemilosrdná odhalení v TV4 deklasovala státní zprávy, které s tímto oznámením přišly až ve vysílání o deváté večer. Také tisková agentura TT vyslala první vlaštovku opatrným článkem *Odsouzený novinář obžaloval finančníka ze závažné trestné činnosti.* Text byl zkrácenou verzí televizní reportáže, ale skutečnost, že TT toto téma přijala, vyústila v horečnou aktivitu konzervativních ranních a desítek velkých místních novin směřující k tomu, aby stihly přehodit zprávu na první místo, než tiskárny spustí rotačky. Do té doby se polovina novin rozhodla tvrzení *Milénia* ignorovat.

Liberální ranní noviny komentovaly již zmíněného sólokapra v hlavním článku sepsaném osobně šéfredaktorem během předchozího odpoledne. Poté se šéfredaktor odebral na večeři právě ve chvíli, když začaly zprávy na TV4, a neustálé horečné telefonáty od sekretářky redakce, že by na Blomkvistových tvrzeních „mohlo něco být“, odrazil klasickými slovy „žvásty – to už by na to ekonomičtí reportéři dávno přišli“. Následně byl úvodník liberálního šéfredaktora jediným mediálním hlasem v celé zemi, který tvrzení *Milénia* naprosto pohřbil. Úvodník obsahoval výrazy jako *osobní pronásledování, kriminální novinářská špína* a požadavek na *opatření proti těmto žalovatelným tvrzením, vzneseným vůči úctyhodnému občanovi.* To byl však jediný šéfredaktorův příspěvek do debaty.

Během noci byla redakce *Milénia v* plné polní. Podle plánů měly Erika Bergerová a nová redakční sekretářka

Malin Erikssonová vyřizovat případné telefonáty. V devět hodin večer tam však stále seděli všichni kolegové a společnost jim navíc dělali ještě čtyři další bývalí spolupracovníci a půl tuctu stálých externistů. O půlnoci odzátkoval Christer Malm láhev sektu. Bylo to tehdy, když jim starý známý poslal přednostní vydání jednoho večerníku, který věnoval šest stránek Wennerströmově aféře pod hlavičkou *Finanční mafián.* Když večerník dalšího dne vyšel, začala mediální štvanice, jakou bylo možno zažít jen zřídkakdy.

Redakční sekretářka Malin Erikssonová došla k závěru, že by se jí v *Miléniu* mohlo líbit.

Během následujícího týdne, když případ začala vyšetřovat finanční policie a zapojila do něj žalobce, se burzovní Švédsko otřáslo v základech a vypukla horečná prodejní aktivita. Dva dny po tomto odhalení se Wennerströmova aféra stala vládní záležitostí, která měla za následek to, že se k případu vyjádřil i ministr hospodářství.

Hon také způsobil, že média spolkla tvrzení *Milénia* bez kritických otázek – na to byla jejich odhalení příliš drsná. Ale na rozdíl od první Wennerströmovy aféry mohlo tentokrát *Milénium* vyložit na stůl dramaticky přesvědčivý důkazní materiál: Wennerströmovu vlastní elektronickou korespondenci a kopii obsahu jeho počítače, obsahující stavy tajných bankovních účtů na Kajmanských ostrovech a v desítkách dalších zemí, tajné dohody a další neuvěřitelné

údaje, které by žádný gangster s troškou zdravého rozumu za nic na světě nenechal na harddisku. Brzy bylo jasné, že pokud tvrzení *Milénia* povedou až k soudu – a v tom, že před ním tato záležitost dříve či později skončí, byli všichni zajedno –, bude se jednat o naprosto největší otřes švédského finančního světa od doby Kreugerova krachu v roce 1932. Ve srovnání s Wennerströmovou aférou bledly i veškeré čachry státních bank a trustové švindly. Byl to podvod v tak velkém měřítku, že se nikdo neodvážil spekulovat o tom, ke kolika jednotlivým porušením zákona zde vůbec došlo.

Poprvé byla ve švédské ekonomické žurnalistice použita slova jako systematická trestná činnost, mafie a moc gangsterů. Wennerström a jeho nejbližší okruh mladých burzovních makléřů, podílníků a advokátů v obleku od Armaniho byl vykreslen jako kterákoli banda bankovních lupičů nebo drogových dealerů.

Během prvních čtyřiadvaceti hodin této mediální štvanice byl Mikael Blomkvist neviditelný. Neodpovídal na e-maily a nebyl k zastižení na telefonu. Veškeré redakční komentáře pronášela Erika Bergerová, která předla jako kočka, když ji zpovídala všechna státní masmédia a dokonce i stále rostoucí počet zahraničních médií. Pokaždé, když jí někdo položil otázku, jak *Milénium* mohlo získat takto nanejvýš soukromé interní dokumenty, odpověděla s tajemným

úsměvem, který se rychle proměnil v mlhovou clonu: „Své zdroje přirozeně nemůžeme odhalit.“

Když byla Erika Bergerová dotazována na to, z jakého důvodu se loňské odhalení Wennerströma stalo takovým fiaskem, byla ještě tajemnější. Nikdy nezalhala, ale možná nikdy neřekla celou pravdu. *Off the record* – tedy ve chvílích, kdy právě neměla mikrofon pod nosem – jí ujelo několik záhadných pichlavých replik, a když si je člověk složil dohromady, mohly vést k ukvapeným závěrům. Tak se zrodila fáma, která záhy dosáhla legendárních proporcí a tvrdila, že se Mikael Blomkvist při soudním procesu nijak nehájil a dobrovolně se nechal odsoudit k pobytu za mřížemi a k zaplacení pokuty jen proto, že zveřejnění dokumentace by nevyhnutelně vedlo k identifikaci jeho zdroje. Byl srovnáván s americkými mediálními borci, kteří jdou raději do basy, než by prozradili své informátory, a byl popisován jako hrdina tak hanebně lichotivými výrazy, až ho to přivedlo do rozpaků. Podobná tvrzení však nedementoval.

V jedné věci byli všichni zajedno: osoba, která tuto dokumentaci obstarala, musí být někdo z nejdůvěrnějšího interního Wennerströmova okruhu. Tak začaly zdlouhavé postranní debaty o tom, kdo je oním *Hlubokým hrdlem*; možným kandidátem mohl být případný nespokojený spolupracovník, advokáti nebo dokonce i na kokainu závislá Wennerströmova dcera a jiní členové rodiny. Mikael Blomkvist i Erika Bergerová mlčeli jako hrob. Nikdy toto téma nijak nekomentovali.

Erika se spokojeně usmívala a věděla, že mají vyhráno, když první večerník třetího dne této štvanice zveřejnil rubriku *Odplata Milénia.* Text přinášel lichotivý portrét časopisu a jeho spolupracovníků, a navíc byl opatřen mimořádně zdařilým portrétem Eriky Bergerové. Nazýval ji královnou investigativních novinářů. Něco takového znamená kladné body v hodnocení oblíbenosti a mluvilo se o Velké novinářské ceně.

Pět dní poté, co *Milénium* vypálilo úvodní kanonádu, byla do knihkupectví distribuována kniha Mikaela Blomkvista s názvem *Bankéř mafie*. Autor knihu napsal během horečných dní strávených v září a říjnu v Sandhamnu a byla ve spěchu a velké tajnosti vytištěna v tiskárně Hallvigs Reklam v městečku Morgongåva. Byla to první kniha vydaná zcela novým nakladatelstvím a opatřená vlastním logem *Milénia.* Dedikace knihy byla tajemná: *Sally, která mi ukázala výhody golfu.*

Byla to tlustá kniha kapesního formátu čítající šest set patnáct stran.

Nízký náklad dva tisíce výtisků garantoval přinejmenším to, že nepůjde o ztrátový obchod, ale kniha šla na dračku a Erika Bergerová rychle přiobjednala dalších deset tisíc exemplářů.

Recenzenti konstatovali, že Mikael Blomkvist tentokrát rozhodně nešetřil municí, pokud šlo o publikování obšírných odkazů na prameny. V tom se rozhodně nemýlili. Dvě

třetiny knihy tvořily přílohy s přímými výpisy z Wennerströmova počítače. Současně s vydáním knihy zveřejnilo *Milénium* tyto texty jako zdrojový materiál v podobě souboru PDF, který si bylo možné stáhnout z webových stránek časopisu. Kdokoli měl sebemenší zájem, mohl si prameny sám prozkoumat.

Podivná nepřítomnost Mikaela Blomkvista byla jednou z mediálních strategií, které vykoumali spolu s Erikou. Hledaly ho všechny noviny v zemi. Když byla kniha uvedena na trh, vystoupil Mikael v exkluzivním rozhovoru s redaktorkou z TV4, čímž opět vyřadili státní televizi. Nejednalo se však o žádné kamarádské aranžmá a otázky byly všechno jiné než podbízivé.

Mikael byl obzvláště spokojen s výměnou replik, když si své vystoupení přehrál na videu. Jeho rozhovor byl vysílán přímým přenosem ve stejném okamžiku, kdy se stockholmská burza nacházela ve stavu volného pádu a mladí finančníci vyhrožovali, že vyskočí z okna. Mikael dostal otázku, jakou odpovědnost nese *Milénium* za současné zhroucení švédské ekonomiky.

„Tvrzení, že se švédská ekonomika hroutí, je nesmysl," odvětil bleskurychle Mikael.

Redaktorka z TV4 byla naprosto vyvedena z rovnováhy. Mikaelova odpověď nezapadala do očekávaného vzorce a najednou byla nucena improvizovat. Mikael dostal další otázku, v niž předtím doufal: „Právě nyní zažíváme největší propad v historii švédské burzy – to je podle vás nesmysl?"

„Musíte rozlišovat dvě věci – švédskou ekonomiku a švédský burzovní trh. Švédská ekonomika je celkový součet veškerého zboží a služeb, které tato země každý den vyprodukuje. Jsou to telefony Ericsson, automobily Volvo, kuřata ze Scanu a transport z Kiruny do Skövde. Tohle je švédská ekonomika, a ta je dnes stejně silná či slabá, jako byla před týdnem.“

Mikael udělal řečnickou odmlku a lokl si vody.

„Burza je něco úplně jiného. Nejde o žádné hospodářství, o žádnou výrobu zboží ani služeb. Je to svět fantazie, kde člověk z hodiny na hodinu rozhoduje o tom, zda má ten či onen podnik hodnotu o tolik a tolik miliard více nebo méně. Se skutečností ani švédskou ekonomikou to nemá pranic společného.“

„Takže podle vašeho názoru nehraje žádnou roli, že se burza naprosto zhroutí?“

„Ne, to nehraje vůbec žádnou roli,“ odpověděl Mikael tak unaveným a odevzdaným hlasem, že působil jako orákulum. Jeho replika pak byla v následujícím roce mnohokrát citována. Mikael pokračoval:

„Znamená to pouze tolik, že velcí spekulanti právě nyní převádějí své akcie ze švédských podniků do německých. Takže se jedná o finančníky, které by nějaký drsnější reportér mohl veřejně označit za zrádce vlasti. Právě oni systematicky a zřejmě i vědomě poškozují švédskou ekonomiku, aby uspokojili zištné zájmy svých klientů.“

Poté se reportérka z TV4 dopustila chyby tím, že Mikaelovi položila přesně takovou otázku, jakou chtěl dostat.

„Takže vy si myslíte, že média nenesou žádnou odpovědnost?“

„Ale ano, média nesou největší míru odpovědnosti. Nejméně dvacet let se velký počet ekonomických reportérů vyhýbal zkoumání Hanse-Erika Wennerströma. Naopak, bezhlavým idealizováním mu dopomohli k získání prestiže. Pokud by novináři během posledních dvaceti let dělali svou práci, dnes bychom se v takovéto situaci neocitli.“

Mikaelovo vystoupení znamenalo skutečný průlom. Erika Bergerová posléze usoudila, že ačkoli *Milénium* po dobu jednoho týdne v mediálním světě vedlo, historka i fantastická odhalení uveřejněná v jejich časopise se staly skutečně pravdivými až ve chvíli, kdy Mikael seděl v televizním studiu a klidně obhajoval svá tvrzení jako zástupce mediálního Švédska. Jeho postoj určil následující kurz.

Po tomto interview se Wennerströmova aféra nepozorovaně přesunula z ekonomických redakcí na stoly kriminálních reportérů. Naznačovalo to, že v redakcích došlo ke změně v myšlení. Kriminální žurnalisté předtím o ekonomické kriminalitě psali jen zřídka nebo vůbec, pokud se nejednalo o ruskou mafii nebo jugoslávské pašeráky cigaret. Od kriminálních reportérů se neočekávalo

prošetřování burzovních intrik. Jeden večerník dokonce vzal Mikaela za slovo a dva výtisky naplnil portréty nejdůležitějších makléřů finančních domů, kteří právě čile skupovali německé cenné papíry. V novinách se objevil článek *Prodávají svou zem*. Všem makléřům byla nabídnuta možnost se k těmto tvrzením vyjádřit. Všichni odmítli. Obchodování s akciemi však toho dne zaznamenalo povážlivý útlum a někteří makléři, kteří chtěli vystupovat jako progresivní patrioti, se začali pouštět proti proudu. Mikael Blomkvist se chechtal na celé kolo.

Tlak byl tak silný, že i seriózním pánům v tmavých oblecích se na čele objevily znepokojené vrásky a porušili nejdůležitější pravidlo exkluzivní společnosti nejužšího okruhu švédského finančního světa – vyjádřili se ke svým kolegům. Najednou v televizi seděli penzionovaní šéfové z Volva, průmyslníci a ředitelé bank a odpovídali na otázky, aby zmírnili nežádoucí účinky. Všichni si uvědomovali závažnost situace a šlo především o to, aby se rychle distancovali od *Wennerstroem Group* a zbavili se jejích případných akcií. Wennerström (jak téměř jednohlasně konstatovali) navzdory všemu žádný skutečný průmyslník nebyl a oni ho vlastně nikdy nepřijali do svého *klubu*. Kdosi připomněl, že Wennerström byl vlastně původem obyčejný dělnický synek z Norrlandu a úspěchy mu zřejmě příliš stouply do hlavy. Další označil jeho případ za *osobní tragédii*. Jiní přišli na to, že o Wennerströmovi vlastně měli

už mnoho let pochybnosti – příliš se naparoval a měl i jiné zlozvyky.

Během následujících týdnů – především proto, že dokumentace *Milénia* byla podrobena ostrému zkoumání – bylo Wennerströmovo impérium obskurních podniků spojeno se srdcem mezinárodní mafie zabývající se vším od nelegálního obchodu se zbraněmi, přes praní špinavých peněz z jihoamerického obchodu s drogami až po prostituci v New Yorku, a dokonce nepřímo s obchodováním s dětmi za účelem prostituce v Mexiku. Jeden z Wennerströmových podniků, který byl registrován na Kypru, vzbudil velké pozdvižení, když se ukázalo, že se pokoušel nakoupit zpracovaný uran z Ukrajiny. Vypadalo to, že každá nově odhalená součást nevyčerpatelných zásob Wennerströmových tajuplných podniků se pokaždé vynoří v nějaké nekalé souvislosti.

Erika Bergerová konstatovala, že kniha o Wennerströmovi je tím nejlepším, co Mikael kdy napsal. Obsah byl po stylistické stránce nevyrovnaný a jazyk občas dokonce špatný – ale Mikael Wennerströmovi oplácel úder a z celé knihy bylo cítit zuřivost, která nemohla ujít žádnému čtenáři.

Mikael Blomkvist náhodou narazil na svého nepřítele, bývalého ekonomického reportéra Williama Borga. Setkali se u vchodu do Mlýnice, když si Mikael, Erika Bergerová a Christer Malm udělali volno, aby společně s dalšími

zaměstnanci redakce oslavili svátek svaté Lucie a pořádně si vyhodili z kopýtka na účet svého podniku. Borga doprovázela silně podnapilá dívka ve věku Lisbeth Salanderové.

Mikael se prudce zastavil. William Borg v něm vždycky probouzel ty nejhorší stránky a musel se pořádně držet, aby neřekl nebo neprovedl něco nevhodného. Namísto toho proti sobě s Borgem stáli naprosto mlčky a vzájemně se měřili pohledem.

Mikaelův odpor k Borgovi byl téměř fyzicky zjevný. Erika přerušila jeho machistické způsoby tím, že se pro Mikaela vrátila, vzala ho kolem ramen a odvedla dovnitř k baru.

Mikael se rozhodl, že příležitostně požádá Lisbeth Salanderovou, aby své detektivní umění aplikovala na Borga. Čistě *pro forma*.

Během celé této mediální bouře byl hlavní aktér dramatu, finančník Hans-Erik Wennerström, většinou neviditelný. Onoho dne, kdy byl zveřejněn článek v *Miléniu*, ho komentoval na tiskové konferenci, svolané při zcela jiné příležitosti. Wennerström prohlásil, že obvinění jsou neopodstatněná a že dokumentace je podvrh. Připomněl, že stejný reportér byl před rokem odsouzen za pomluvu.

Poté na otázky masmédií odpovídal pouze Wennerströmův advokát. Dva dny poté, co byla distribuována kniha Mikaela Blomkvista, se začala šířit

zpráva, že Wennerström opustil Švédsko. V článcích večerníků se objevilo slovo útěk. Když se s Wennerströmem během dalšího týdne chtěla oficiálně spojit finanční policie, konstatovala, že se v zemi nenachází. V polovině prosince policie potvrdila, že Wennerströma hledá, a den před Silvestrem bylo oficiálně vyhlášeno pátrání s pomocí mezinárodních policejních organizací. Stejného dne byl na letišti Arlanda zadržen Wennerströmův nejbližší poradce, když se pokoušel odletět do Londýna.

O několik týdnů později oznámil jeden švédský turista, že viděl Hanse-Erika Wennerströma nastupovat do auta v Bridgetownu, hlavním městě Barbadosu v Karibiku. Své tvrzení doložil fotografií, na níž byl na relativně velkou vzdálenost zachycen běloch se slunečními brýlemi, v bílé propínací košili a světlých kalhotách. Muže nebylo možné s jistotou identifikovat, ale všechny večerníky vyslaly reportéry na karibské ostrovy, kde se bezvýsledně pokoušeli Wennerströma vypátrat. Byla to první z dlouhé řady stop po uprchlém miliardáři.

Po šesti měsících byl policejní hon zrušen. Hans-Erik Wennerstöm byl nalezen mrtvý ve svém bytě v Marbelle ve Španělsku, kde se usadil pod jménem Viktor Flemming. Byl zastřelen do hlavy třemi ranami zblízka. Španělská policie vycházela z teorie, že u sebe přistihl lupiče.

Wennerströmova smrt pro Lisbeth Salanderovou nebyla žádným překvapením. Z dobrých důvodů se domnívala, že

ztratil přístup k určitému kontu na Kajmanských ostrovech, které potřeboval pro splacení jistých kolumbijských dluhů.

Pokud by se někdo obtěžoval požádat Lisbeth Salanderovou o pomoc při vystopování Wennerströma, mohla by ho téměř každý den informovat o místě, kde se nachází. Prostřednictvím internetu sledovala jeho zoufalý úprk desítkami zemí a v elektronické poště zaznamenala vzrůstající paniku, kdykoli se někde se svým laptopem připojil k síti. Ale ani Mikael Blomkvist by nevěřil, že natvrdlý miliardář bude utíkat se stejným počítačem, do kterého někdo pronikl.

Po půl roce přestalo Lisbeth Salanderovou pronásledování Wennerströma bavit. Jediným důležitým faktorem byla míra její vlastní angažovanosti. Wennerström byl bezpochyby parchant velkého formátu, ale nebyl to její osobní nepřítel a neměla žádný zájem proti němu nějak zasahovat. Mohla dát tip Mikaelu Blomkvistovi, ale ten by pravděpodobně jen publikoval nějakou historku. Mohla dát tip policii, ale byla tu relativně velká pravděpodobnost, že ho někdo bude varovat a miliardář včas zmizí. Kromě toho s policií z principu nekomunikovala.

Ale Wennerström měl ještě další nesplacené dluhy. Lisbeth si vzpomněla na těhotnou dvaadvacetiletou servírku, které někdo držel hlavu pod vodou ve vlastní vaně.

Čtyři dny předtím, než byl Wennerström nalezen mrtvý, se Lisbeth rozhodla. Zapnula svůj mobilní telefon a zavolala jednomu advokátovi do Miami na Floridě, který zjevně

patřil k osobám, kterým se Wennerström nejvíce vyhýbal. Hovořila se sekretářkou a požádala ji, aby advokátovi předala nanejvýš tajnou zprávu. Jméno Wennerström a adresu v Marbelle. To bylo vše.

Lisbeth vypnula televizní zprávy v polovině dramatického oznámení o Wennerströmově skonu. Zapnula kávovar a udělala si chleba s paštikou a kolečky kyselé okurky.

Erika Bergerová a Christer Malm se věnovali každoročním předvánočním přípravám, zatímco Mikael seděl v Eričině křesle, popíjel glögg a díval se na ně. Všichni kolegové z redakce i stálí externisté dostanou dárek – letos to bude taška přes rameno s logem *Milénia*. Poté, co zabalili dárky, museli ještě nadepsat a ofrankovat asi dvě stovky obálek s vánočním přáním, které chtěli poslat do tiskárny, fotografům a dalším mediálním kolegům.

Mikael se pokoušel co nejdéle odolat pokušení, ale nakonec se neudržel. Vytáhl úplně poslední vánoční pohlednici a napsal na ni: *Veselé Vánoce a šťastný Nový rok. Díky za velké zásluhy v posledním roce.*

Podepsal se a napsal na pohlednici adresu Janne Dahlman, redakce *Finančního magazínu Monopol*.

Když se Mikael večer vrátil domů, našel i on oznámení, že má na poště balíček. Dalšího dne si zásilku vyzvedl a po příchodu do redakce ji otevřel. Balíček obsahoval repelent a malou lahvičku Reimerholmské pálenky. Přiložený lístek

obsahoval následující text: *Pokud nebudeš mít na svatého Jana nic lepšího na práci, tak budu kotvit u mola v Arholmě.* Podepsán byl bývalý spolužák Robert Lindberg.

Kancelář *Milénia* tradičně končila týden před Vánoci a zůstala zavřená až do Nového roku. Letos to bylo trošku jinak; tlak na jejich malou redakci byl obrovský a denně jim volali novináři ze všech koutů světa. Den před Štědrým dnem si Mikael čistě náhodou přečetl článek ve *Financial Times*, sumarizující současnou situaci mezinárodní bankovní komise, která se velmi rychle musela začít zabývat vyšetřováním Wennerströmova impéria. Komise prý pracuje na základě hypotézy, podle níž byl Wennerström o připravovaném odhalení pravděpodobně na poslední chvíli nějak informován.

Jeho konta v Bank of Kroenenfeld na Kajmanských ostrovech čítající 260 milionů amerických dolarů – kolem dvou miliard švédských korun – totiž den před vydáním *Milénia* kdosi vybral.

Peníze se nacházely na spoustě účtů, s nimiž mohl disponovat pouze sám Wennerström. Ani nemusel chodit do banky, stačilo uvést sérii čísel účtů a převést je tak do jiné banky kdekoli na světě. Peníze byly převedeny do Švýcarska, kde je jeho spolupracovnice ženského pohlaví směnila za anonymní soukromé obligace. Všechna čísla účtů byla naprosto správná.

Europol vyhlásil mezinárodní pátrání po neznámé ženě, která použila kradený anglický pas na jméno Monica Sholesová a která si zjevně užívala luxusu v nejdražším curyšském hotelu. Poměrně ostrý obrázek z bezpečnostní kamery ukazoval dámu malého vzrůstu v blonďatém pážecím účesu, s širokými ústy, bujným poprsím a v exkluzivním značkovém oblečení se zlatými šperky.

Mikael Blomkvist si fotografii prostudoval; napřed ji zběžně přelétl pohledem a poté se k ní se stále podezíravějším výrazem ve tváři vracel. Po několika vteřinách běžel pro lupu, kterou měl na pracovním stole, a pokoušel se v novinovém rastrovém obrázku rozlišit detailní rysy obličeje.

Nakonec noviny odložil a několik minut zůstal tiše sedět. Pak se začal tak hystericky chechtat, až dovnitř strčil hlavu Christer Malm a ptal se, co se děje. Mikael odmítavě mávl rukou.

Na Štědrý den dopoledne jel Mikael do Årsty navštívit svou bývalou manželku a dceru Pernillu a vyměnit si s nimi vánoční dárky. Pernilla dostala vytoužený počítač, na který se složili Mikael s Monikou. Mikael dostal od Moniky kravatu a dcera mu nadělila detektivku od Åke Edwardsona. Na rozdíl od loňských Vánoc jim mediální drama odehrávající se kolem *Milénia* způsobilo dobrou náladu.

Společně se naobědvali. Mikael pokukoval po Pernille. Neviděl dceru od její náhlé návštěvy v Hedestadu. Ihned si

uvědomil, že s její matkou dosud neprobral dceřin zápal pro biblickou sektu na Skelefteå. A nemohl jí povědět ani to, jak ho dceřina znalost bible nakonec přivedla na správnou stopu ve věci zmizení Harriet Vangerové. Od té doby s Pernillou nemluvil a pociťoval osten špatného svědomí.

Rozhodně nebyl dobrý táta.

Po obědě políbil dceru na rozloučenou, u Stavidla se sešel s Lisbeth Salanderovou a odjeli spolu do Sandhamnu. Od chvíle, kdy *Milénium* odjistilo svou novou nálož, se téměř se neviděli. Do chaty dorazili na Štědrý den pozdě odpoledne a zdrželi se tam přes svátky.

Mikael byl vždycky milý společník, ale Lisbeth Salanderová měla nepříjemný pocit, že si ji měřil obzvláště kosým pohledem, když mu vracela šek na 120 000 korun. Neřekl však nic.

Šli se projít do Trovillu a zpět (což Lisbeth považovala za mrhání časem), dali si sváteční oběd v hostinci a vrátili se do Mikaelovy chaty, kde si zatopili v kamnech, pustili Elvise a věnovali se odpočinkovému sexu. Když se Lisbeth tu a tam vrátila zpět na zem, pokoušela se porozumět svým vlastním pocitům.

Jako milenec pro ni Mikael nepředstavoval žádný problém. V posteli jim to klapalo. Zjevně se jednalo o fyzické soužití. A nikdy se nepokoušel ji nějak cepovat.

Její problém spočíval v tom, že si své city k Mikaelovi nedokázala vysvětlit. Již dávno předtím, než přišla do

puberty, byla připravena k útoku i k obraně a nikdy si žádného člověka nepustila k tělu tak blízko jako Mikaela Blomkvista. Upřímně řečeno měl nepříjemnou schopnost proniknout jejími obrannými mechanismy a pokaždé ji ošálit tím, že mluvil o osobních záležitostech a soukromých pocitech. Měla sice dost rozumu na to, aby většinu jeho otázek ignorovala, ale i ona sama mu o sobě vyprávěla způsobem, kterým by s nikým jiným nemluvila ani pod hrozbou smrti. Děsilo ji to; cítila se nahá a vydaná jemu napospas.

Zároveň – když se dívala na jeho spící postavu a poslouchala jeho chrápání – cítila, že nikdy žádnému člověku tak bezvýhradně nedůvěřovala. Dala by ruku do ohně za to, že by proti ní Mikael Blomkvist nikdy nepoužil nic z toho, co o ní ví. Neměl to v povaze.

Jediné, o čem spolu zatím nemluvili, byl jejich vzájemný vztah. Ona neměla odvahu a Mikael o tom nikdy nezačal.

Ráno na Štěpána došla k děsivému závěru. Nechápala, jak se to stalo, a nevěděla ani, co si s tím počít. Poprvé za svůj pětadvacetiletý život byla zamilovaná.

Skutečnost, že je Mikael téměř jednou tak starý jako ona, ji neznepokojovala. Ani to, že je v současné chvíli jedním z nejznámějších lidí Švédska, a dokonce se objevil na obálce *Newsweeku* – to je jen mýdlová opera. Mikael Blomkvist nebyl erotickou fantazií nebo denním snem. Tohle musí skončit, nemohlo by to fungovat. K čemu by mu byla?

Možná je pro něj jen dočasným rozptýlením a čeká na někoho, jehož život nebude taková mizerná série sraček.

Přesto však pochopila, že láska je okamžik, kdy člověku náhle málem puká srdce.

Když se Mikael pozdě dopoledne vzbudil, uvařila kávu a prostřela na stůl snídani. Mikael jí dělal společnost u stolu a ihned si povšiml, že v jejím postoji došlo k nějaké změně – byla malinko rezervovanější. Když se jí zeptal, co se stalo, zatvářila se Lisbeth neutrálně a nechápavě.

První den mezi svátky odjel Mikael vlakem do Hedestadu. Byl teple oblečený a měl na sobě pořádné zimní boty; na nádraží se setkal s Dirchem Frodem, který mu tichým hlasem gratuloval k mediálním úspěchům. V Hedestadu byl poprvé od srpna a téměř ve stejný den jako minulý rok, když sem přijel poprvé. Muži si potřásli rukou a zdvořile spolu hovořili, stále však mezi nimi leželo mnoho nevyřčeného, což bylo Mikaelovi nepříjemné.

Vše bylo připraveno a obchodní transakce u Dircha Frodeho trvala pouze několik minut. Frode mu nabídl, že odešle plat na nějaké vhodné zahraniční konto, Mikael však trval na tom, že ho chce vyplatit jako normální řádnou odměnu na účet svého podniku.

„Žádnou jinou formu úhrady si nemůžu dovolit,“ odpověděl Mikael důrazně na Frodeho otázku.

Jeho návštěva byla čistě ekonomické povahy. Mikael měl v domku pro hosty ještě oblečení, knihy a nějaké osobní věci od doby, kdy společně s Lisbeth opustili Hedeby.

Henrik Vanger byl po prodělaném infarktu stále slabý, ale z hedestadské nemocnice ho již propustili. Měl u sebe neustále soukromou ošetřovatelku, která mu nechtěla dovolit dlouhé procházky, chození do schodů a hovory o věcech, které by ho mohly rozrušit. Právě teď mezi svátky se navíc trochu nachladil a okamžitě mu bylo nařízeno zalehnout do postele.

„A ještě k tomu je pěkně drahá," stěžoval si Henrik Vanger.

Mikael Blomkvist byl trošku znechucený, když si uvědomil, že vzhledem ke všem daním, o které stařec za celý svůj život připravil stát, si takovýto výdaj může dovolit. Henrik Vanger ho kysele pozoroval a pak se dal do smíchu.

„Ale k čertu s vámi, vy si zasloužíte každičkou korunu. Já to věděl."

„Upřímně řečeno, nikdy jsem si nemyslel, že bych tu záhadu dokázal vyřešit."

„Nemám v úmyslu vám děkovat," řekl Henrik Vanger.

„To jsem také nikdy nečekal," odvětil Mikael.

„Dostal jste slušně zaplaceno."

„Nestěžuju si."

„Udělal jste pro mě určitou práci a plat je dostatečná odměna."

„Jsem tu jen proto, abych vám sdělil, že svou práci považuju za dokončenou.“

Henrik Vanger zkřivil rty. „Tu práci jste nedokončil,“ řekl.

„To vím.“

„Nenapsal jste kroniku rodiny Vangerů, jak jsme se spolu dohodli.“

„Vím to. A nebudu ji psát.“

Muži chvíli seděli mlčky a zvažovali, zda došlo k porušení smlouvy. Poté Mikael pokračoval:

„Nemůžu ten příběh napsat. Nemůžu vyprávět o rodině Vangerových a záměrně vynechat ústřední událost posledních desetiletí – Harriet, jejího otce, bratra a ty vraždy. Jak bych mohl napsat kapitolu o době, kdy byl Martin výkonným ředitelem, a zároveň vynechat, co se odehrávalo u něj ve sklepě? A pokud bych ten příběh napsal, zničil bych tím život Harriet.“

„Chápu vaše dilema a jsem vám za vaše rozhodnutí vděčný.“

„Takže na ten příběh zapomenu.“

Henrik Vanger přikývl.

„Gratuluju. Podařilo se vám zkorumpovat mě. Zničím veškeré poznámky a nahrávky.“

„Nemyslím si, že bych vás nějak zkorumpoval,“ řekl Henrik.

„Mně to tak připadá. A zřejmě to tak i je.“

„Měl jste na výběr mezi prací novináře a povinností bližního. Jsem si zcela jist tím, že bych si nemohl koupit vaše mlčení a že byste se rozhodl věc medializovat v případě, kdyby se té věci účastnila Harriet nebo kdybyste zjistil, že jsem hajzl.“

Mikael neodpověděl. Henrik na něj pohlédl.

„Zasvětili jsme do té historie Cecílii. Já a Dirch Frode tu dlouho nebudeme a Harriet potřebuje podporu někoho z rodiny. Cecílie získá aktivní funkci ve vedení. To ona a Harriet povedou koncern.“

„Jak to přijala?“

„Přirozeně byla v šoku. Na nějaký čas odjela do ciziny. Jednu dobu jsem měl strach, že se už nevrátí.“

„Ale vrátila se.“

„Martin byl jedním z mála příbuzných, se kterými Cecílie vždycky dobře vycházela. Bylo pro ni těžké dozvědět se pravdu. Cecílie už ví, co jste pro naši rodinu udělal.“

Mikael pokrčil rameny.

„Děkuju, Mikaeli,“ řekl Henrik Vanger.

Mikael opět pokrčil rameny.

„Navíc bych neměl sílu ten příběh napsat,“ řekl Mikael. „Rodiny Vangerových mám po krk.“

Muži to chvíli zvažovali a poté Mikael změnil téma hovoru.

„Jaké to je, být po pětadvaceti letech zase výkonným ředitelem?“

„Je to jen dočasné, ale… chtěl bych být mladší. Dnes pracuju pouhé tři hodiny denně. Všechna jednání probíhají tady v pokoji, a kdyby se něco zadrhlo, Dirch Frode zase funguje jako má pravá ruka.“

„Juniorové, třeste se. Trvalo mi pěknou chvíli, než jsem pochopil, že Frode není jen prostoduchým ekonomickým poradcem, ale také osobou, která za vás řeší problémy.“

„Přesně tak. Ale všechna rozhodnutí děláme společně s Harriet a právě ona chodí pracovat do kanceláře.“

„Jak to s ní je?“ zeptal se Mikael.

„Zdědila podíl po svém bratrovi i matce. Celkem tedy ovládáme asi 33 procent koncernu.“

„Stačí to?“

„Nevím. Birger je proti nám a pokouší se jí házet klacky pod nohy. Alexander si najednou uvědomil, že má možnost být nějak důležitý, a spojil se s Birgerem. Můj bratr Harald má rakovinu a už tady dlouho nebude. Vlastní poslední velký balík sedmi procent akcií, které zdědí jeho děti. Cecílie a Anita se spojí s Harriet.“

„Takže budete kontrolovat 40 procent.“

„Takovýto hlasovací kartel v rodině nikdy předtím nevznikl. A společně s námi bude hlasovat dostatečný počet majitelů jednoho nebo dvou procent. V únoru mě Harriet nahradí ve funkci výkonného ředitele.“

„Nebude šťastná.“

„Ne, ale je to nutné. Potřebujeme nové obchodní partnery a novou krev. Také bychom mohli spolupracovat

s jejím vlastním koncernem v Austrálii. Možností je spousta.“

„Kde je Harriet dnes?“

„Máte smůlu. Je v Londýně. Ale moc ráda by se s vámi setkala.“

„Setkáme se v lednu na schůzi vedení, pokud vás nahradí.“

„Já vím.“

„Vyřiďte jí, že o tom, co se událo v šedesátých letech, nikdy nebudu mluvit s nikým jiným než s Erikou Bergerovou.“

„Vím to, a Harriet to také ví. Jste morální člověk.“

„Ale také jí vyřiďte, že jestli od této chvíle udělá nějakou botu, klidně to rozmázneme v novinách. Koncern Vanger rozhodně nebude mít žádnou protekci.“

„Budu ji varovat.“

Mikael opustil starého pána ve chvíli, kdy už téměř dřímal. Své věci sbalil do dvou tašek. Když za sebou naposledy zavřel dveře domku pro hosty, chvíli váhal, ale pak zašel naproti k Cecílii Vangerové a zaklepal. Nebyla doma. Vyndal kapesní diář, vytrhl z něj jednu stránku a napsal jí několik slov. *Promiň. Přeju ti všechno dobré.* Lístek hodil společně se svou vizitkou do schránky. Martinova vila byla prázdná. V kuchyňském okně zářil adventní svícen.

Mikael odjel večerním vlakem zpět do Stockholmu.

Mezi svátky se Lisbeth Salanderová doslova odpojila od okolního světa. Nebrala telefon a ani nezapnula počítač. Dva dny strávila praním, drhnutím a uklízením svého bytu. Rok staré papírové krabice od pizzy a noviny svázala do balíků a vyhodila. Současně vynesla ven šest černých pytlů na odpadky a asi dvacet papírových tašek s časopisy. Zjevně se rozhodla začít nový život. Chtěla si koupit nový byt – až přijde na něco vhodného –, ale do té doby bude její starý domov zářit čistotou jako nikdy předtím.

Poté seděla jako ochromená a přemýšlela. Za celý svůj život necítila takovou touhu. Chtěla, aby u ní zaklepal Mikael Blomkvist, a… a co pak? Aby ji zvedl do náručí? Aby ji vášnivě odnesl do ložnice a strhal z ní šaty? Ne, vlastně chtěla jen jeho společnost. Chtěla slyšet, jak říká, že ji má rád takovou, jaká je. Že má své zvláštní místo v jeho světě i životě. Chtěla od něj nějaké gesto lásky, nikoli pouze přátelství a kamarádství. *Začíná mi hrabat*, pomyslela si.

Měla pochybnosti o sobě samé. Mikael Blomkvist žil ve světě obydleném lidmi s úctyhodným povoláním, spořádaným životem a spoustou jiných kladů. Jeho známí dělali zajímavé věci, objevovali se v televizi a vytvářeli novinové rubriky. K *čemu bych ti byla já?* Největší hrůzou Lisbeth Salanderové, tak velikou a temnou, že téměř nabývala fobických proporcí, bylo to, že by se lidé vysmáli jejím citům. A najednou cítila, jak se veškerá její obtížně vykonstruovaná sebedůvěra hroutí.

Pak se rozhodla. Několik hodin mobilizovala síly nezbytné k tomu, aby za ním zašla a pověděla mu, co cítí.

Všechno ostatní bylo nesnesitelné.

Potřebovala nějakou záminku, aby u něj mohla jen tak zaklepat na dveře. Nedala mu žádný vánoční dárek, ale věděla, co koupí. Ve vetešnictví viděla sérii plechových reklamních cedulí z padesátých let s postavami vytlačenými do reliéfu. Na jedné z nich byl Elvis Presley s kytarou na boku a bublinou s textem *Heartbreak Hotel*. Neměla nejmenší smysl pro zařizování interiéru, ale přesto věděla, že se cedule bude báječně vyjímat v chatě na Sandhamnu. Stála sedm set osmdesát korun a Lisbeth ji z principu usmlouvala na sedm set. Zabalený dárek vzala do podpaždí a vydala se do jeho bytu na Bellmanově ulici.

Na Rohové ulici vrhla pohled na Kaffebar a najednou uviděla Mikaela Blomkvista, jak vychází ven s Erikou Bergerovou v závěsu. Něco jí řekl, Erika se rozesmála, vzala ho kolem pasu a políbila ho na tvář. Řeč jejich těla nebylo možné interpretovat mylně – bylo zjevné, co mají v úmyslu.

Bolest byla tak náhlá a strašná, že se Lisbeth zarazila uprostřed kroku a nebyla schopná pohybu. Jedna její část chtěla běžet za nimi. Chtěla vyndat plechovou ceduli a použít ji k tomu, aby Erice Bergerové uřízla hlavu. Neudělala nic, ale hlavou se jí honily podobné myšlenky. *Konsekvenční analýza.* Nakonec se uklidnila.

Salanderová, jsi trapná kráva, řekla si nahlas.

Otočila se na podpatku a vrátila se do svého uklizeného bytu.

Když míjela Zinkendamm, začalo sněžit. Elvise nacpala do kontejneru na odpadky.

OBSAH

PROLOG
Pátek 1. listopadu

VÝZVA

KAPITOLA 1
Pátek 20. prosince
KAPITOLA 2
Pátek 20. prosince
KAPITOLA 3
Pátek 20. prosince–sobota 21. prosince
KAPITOLA 4
Pondělí 23. prosince–čtvrtek 26. prosince
KAPITOLA 5
Čtvrtek 26. prosince
KAPITOLA 6
Čtvrtek 26. prosince
KAPITOLA 7
Pátek 3. Ledna

KONSEKVENČNÍ ANALÝZY

KAPITOLA 8
Pátek 3. ledna–neděle 5. ledna
KAPITOLA 9
Pondělí 6. ledna–středa 8. ledna
KAPITOLA 10
Čtvrtek 9. ledna–pátek 31. ledna
KAPITOLA 11
Sobota 1. února–úterý 18. února
KAPITOLA 12
Středa 19. února
KAPITOLA 13
Čtvrtek 20. února–pátek 7. března
KAPITOLA 14
Sobota 8. března–pondělí 17. března

FÚZE

KAPITOLA 15
Pátek 16. května–sobota 31. května
KAPITOLA 16
Neděle 1. června–úterý 10. června
KAPITOLA 17
Středa 11. června–sobota 14. června
KAPITOLA 18
Středa 18. června
KAPITOLA 19
Čtvrtek 19. června–neděle 29. června
KAPITOLA 20
Úterý 1. července–středa 2. července
KAPITOLA 21
Čtvrtek 3. července–čtvrtek 10. července
KAPITOLA 22
Čtvrtek 10. července
KAPITOLA 23
Pátek 11. Července

HOSTILE TAKEOVER

KAPITOLA 24
Pátek 11. července–sobota 12. července
KAPITOLA 25
Sobota 12. července–pondělí 14. července
KAPITOLA 26
Úterý 15. července–čtvrtek17. července
KAPITOLA 27
Sobota 26. července–pondělí 28. července
KAPITOLA 28
Úterý 29. července–pátek 24. října
KAPITOLA 29
Sobota 1. listopadu–úterý 25. listopadu

EPILOG: ZREVIDOVANÉ VYPRÁVĚNÍ
Čtvrtek 27. listopadu–úterý 30. prosince

STIEG LARSSON

MUŽI, KTEŘÍ NENÁVIDÍ ŽENY

Přeložila Azita Haidarová
Obálka a typografická úprava Martin Pecina
Sazbu písmem Baskerville Ten zhotovil Jaroslav Bulíček
Redaktorka Marta Rottová
Tisk a knihařské zpracování Finidr, s. r. o., Český Těšín

Vydal Host – vydavatelství, s. r. o.
Radlas 5, 60200 Brno, tel.: 545 212 747
roku 2008 jako svou 394. publikaci
První vydání, 536 stran

www.hostbrno.cz
e-mail: redakce@hostbrno.cz